http://www.dhammadownload.com

ဓမ္မပဒ

(ယမကဝဂ်၊ စိတ္တဝဂ်၊ အပ္ပမာဒဝဂ်၊ ပုပ္ပဝဂ် ပေါင်းချုပ်)

ဦးရွှေအောင်

မဟာဝိဇ္ဇာ(သက္ကတ)၊ ဝင့်သကာ နှင့် သီရောမဏိ

ဒုတိယအကြိမ်

http://www.dhammadownload.com

"ဦးရွှေအောင် ရေးသားခဲ့သော စာစောင် မဂ္ဂင်း ထိုထိုက စာများကို ဖတ်ရသည့် အခါလည်း အတော် နှစ်သက်ခဲ့ပါ၏။ ဤအတွေးအခေါ်၊ ဤရေးဟန်များမှာ တခြား စာရေးဆရာများ၌ မတွေ့ရသော အတွေးအခေါ်သစ်၊ ရေးဟန် အဆန်းအသစ်များ ဖြစ်ရာ ဦးရွှေအောင်၏ ရေးဟန်ကို မီအောင် တုပဖို့ရာ လွယ်လိမ့်မည် မထင်ပါပေ။"

(အရှင် ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၊ သပြေကန်ဆရာတော်)

"ကျွန်တော်သည် ဆောင်းပါးသမားတစ်ယောက် အနေနှင့် စာပေဆောင်းပါးများ ရာချီပြီး ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဆရာဦးရွှေအောင်၏ ဆောင်းပါးသုံးပုဒ် *(စစ်ပြန်မဂ္ဂင်း၊ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီ မတ်၊ ဧပြီ သုံးလ ဆက်တိုက် ပါဝင်ခဲ့သည့် ဓမ္မပဒ၊ ယမကဝဂ် လာ 'ဒေဝဒတ္တ' အခန်းဆက် ဆောင်းပါးရှည်)* ကို ဖတ်ပြီးလိုက်သော အခါတွင်ကား ကျွန်တော့် ဆောင်းပါးတွေကို ဘေးချိတ်ပြီး ဒီလို ဆောင်းပါးမျိုး တစ်ပုဒ်လောက်များ ရေးလိုက်နိုင်ရင် ဟို တစ်ရာလောက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်နိုင်ပါရဲ့ ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသေးကြောင်းကိုလည်း ထပ်လောင်းပြီး ပြောလိုက်ရပါ ပေသတည်း။"

(အောင်သင်း)

http://www.dhammadownload.com

ပန်းများ လှသလို လူ့ဘဝသည်လည်း လှပါ၏။
ပန်းများ မွှေးသလို လူ့ဘဝသည် လည်း မွှေးပါ၏။
လှသော၊ မွှေးသော ပန်းများကို လောကဌ်
ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချ၍ ရသလို
လှသော၊ မွှေးသော လူ့ဘဝများကိုလည်း လောကဌ်
ထိုက်ထိုက် တန်တန် အသုံးချ၍ ရပါ၏။
ဘုရားတင်၍ ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပန်းများကို လောကဌ်
ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချသလို
လောကအတွက် ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ ဘဝကို
ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချ၍ ရပါ၏။

[ခမ္မပဒ၊ ပုပ္ပဝဂ် .... မှ]

http://www.dhammadownload.com

ဦးရွှေအောင် [၁၉၂၈–၁၉၉၄]

ပဲခူးတိုင်း ကဝမြို့နယ် ဖလေးရွာတွင် အဖ ဦးစု၊ အမိ ဒေါ်အုန်းရှင် တို့က ၁၉၂၈ ခု ဖွန်လ ၇ ရက်တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်းမှာ ဦးရွှေအောင် ဖြစ်သည်။

ဖလေးရွာ အလယ်တန်းကျောင်း(၁၉၃၅)၊ ပဲခူးမြို့ မဟာဝိသုတာရာမ ကျောင်းတိုက် (၁၉၄၆)၊ မန္တလေးမြို့ တောင်ပြင် ဘုရားကြီးတိုက် ဆရာတော် ဦးကြည်ကျောင်း (၁၉၄၈)၊ သက်ကြီးတက္ကသိုလ် (၁၉၆၀)၊ အိန္ဒိယပြည် ဘုံဘောတက္ကသိုလ် (၁၉၇၁) တို့တွင် ပညာသင်ခဲ့သည်။ စေတီယဂ်ဏ ဓမ္မာစရိယ၊ သကျသီဟ ဓမ္မာစရိယ (ဝဠုံသကာ)၊ အစိုးရ ဓမ္မာစရိယ (သိရောမဏိ) [၁၉၅၃]၊ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း (၁၉၅၆)၊ သက်ကြီးတက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (၁၉၆၅)၊ ဘုံဘောတက္ကသိုလ်မှ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ (သက္ကတ)နှင့် သဒ္ဒမွဓောတိကဓဇ (သာသနာပြုဘွဲ့) [၁၉၉၂] တို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၄၁ တွင် ရှင်သာမဏေ ဝတ်သည်။ ၁၉၄၈ တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့ ရောက်သည်။ ၁၉၆၀ တွင် လူဝတ်လဲသည်။ ပြည်သူ့ထောက်ပံ့ရေး အုပ်ချုပ်မှုအဖွဲ့၌ ဝန်ထမ်း၊ ဗုဒ္ဓသာသနာနုဂ္ဂဟအဖွဲ့၌ လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိ(၁)၊ သာသနာရေးဦးစီးဌာန၌ တွဲဖက်ညွှန်ကြားရေးမှူး တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၈ တွင် အငြိမ်းစားယူသည်။

ထင်ရှားသော စာအုပ်များမှာ ရသစာပေ၏ ရသ၊ ဗုဒ္ဓ – လောကသား တို့၏ အနှိုင်းမဲ့ ကျေးဇူးရှင် ကိုယ်ကျင့်ဗုဒ္ဓဝင်၊ အမြင်များ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့် အတွေးအမြင် စာစုများ၊ ဘဝအကျဉ်းသား၊ ဗုဒ္ဓ သို့မဟုတ် အနှိုင်းမဲ့၊ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်၊ ဗုဒ္ဓဝါဒ ပေါ်ထွန်းခြင်း၊ စာဖတ်သူများ၊ ချမ်းသာကို ရှာမွေ့ခြင်း၊ ဘဝအမြင်သစ်၊ ထေရဝါဒ အုတ်မြစ်၊ အတ္ထဝါဒမှ အနတ္တဝါဒသို့ ခရီးစဉ် တို့ ဖြစ်ကြသည်။

၁၉၉၄ ခု ဒီဇင်ဘာ ၂၂ ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

http://www.dhammadownload.com

၂၀၀၂ ထုတ် ရာပြည့်စာအုပ်များ

၁၅၉။ သခင်ဘသောင်း၏ တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်များ
၁၆၀။ ရဲမြလွင်၏ ကြိုးကြာတစ်ထောင်
၁၆၁။ လင်းယုန်မောင်မောင်၏ ထောင်ပြေးစပိုင်
၁၆၂။ မောင်ခင်မင် (ဗန္ဓုဖြူ)၏ နှစ်လေးဆယ် ဘဝမှတ်တိုင်များ
၁၆၃။ ကျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ဘဝပုံရိပ်များ
၁၆၄။ ဂါဘရီယယ် ဂါစီယာ မားကွက်စ်၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
၁၆၅။ ရွှေဥဒေါင်း၏ သုံးပေါက်ရွှန်းနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ
၁၆၆။ တက်တိုး၏ ကျွန်တော့်အတွေးအခေါ် မှတ်စုများ
၁၆၇။ ကိုကို၏ ခေါင်းလောင်းသံ (For Whom The Bell Tolls by Hemingway)
၁၆၈။ ဇော်ဂျီး မင်းသုဝဏ်၏ ခရီးသည်
၁၆၉။ စိုးမြိုင်၏ မရဏတောင်ကြား (The Valley of Fear by Sir Arthur ConanDoyle)
၁၇၀။ ကျော်လှိုင်ဦး၏ ရေပေါ်က လ နှင့် နိမိဆရာ ဝတ္ထုတိုများ
၁၇၁။ မင်းသုဝဏ်၏ ဝတ္ထုတိုများ
၁၇၂။ ဦးတင်မောင်ရင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)၏ သိပေါမင်းနှင့် အင်းဝမြို့စား ဒပိဖရင်
၁၇၃။ ပါရဂူ၏ ဓမ္မစကား
၁၇၄။ မောင်ရဲမိုင်၏ မဟာပရဟိတလူသား အဲလ်ဘတ်ရွှိုက်စာ
၁၇၅။ မောင်သုတ၏ စာဆိုတော်များ အတ္ထုပ္ပတ္တိ (မောင်ခင်မင်–တည်းဖြတ်)
၁၇၆။ ဦးရွှေအောင်၏ စာပတ်သူများ
၁၇၇။ ဒဂုန်တာရာ၏ မူးယစ်ဝေဿော နွေဦးညများ
၁၇၈။ နန္ဒ၏ သံနှင့် သွေး
၁၇၉။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ ငါဘဝ ငါသာသင် ငါသာဘုရင်

၂၀၀၂ ဖုန်စံ ဒီဇင်ဘာတွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

၁၈၂။ မောင်မိုးသူ၏ ဓိတ္တစ
၁၈၃။ မောင်ဆုရှင်၏ တိတ္ထင်မူများသမိုင်း
၁၈၄။ ဗာင်မောင်မြင့်၏ မဟာရံတံတိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ခြင်း
၁၈၅။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဓနုဒံသူ
၁၈၆။ မောင်မိုးသူ၏ အိပ်နိုးဒပ် (နိုင်ငံတစ်ခု မွေးဖွားခြင်း)
၁၈၇။ ပါရဂူ၏ ဒီဗျာ
၁၈၈။ ဦးရွှေအောင်၏ ရသစာပေ၏ ရာသ

http://www.dhammadownload.com

ရာပြည့်စာအုပ် ၁၈၀

ဓမ္မပဒ

(ယမကဝဂ်၊ စိတ္တဝဂ်၊ အပ္ပမာဒဝဂ်၊ ပုပ္ပဝဂ် ပေါင်းချုပ်)

ဦးရွှေအောင်
မဟာဝိဇ္ဇာ(သက္ကတ)၊ ဝဏ္ဏသကာနှင့် သိရောမဏိ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၃၈၊ ၁၀၉ လမ်း၊ မဂ်လာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁–၂၉၆၆၇၁(အိမ်)၊ ၂၅၂၇၉၈(ဆိုင်)

[၁၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၀၂]

http://www.dhammadownload.com

မာတိကာ

– သပြေကန်ဆရာတော် အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ ပေးစာ ၉
– ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်၏ ဒေဝဒတ္တ (အောင်သင်း) ၁၀

ဓမ္မပဒ– ယမကဝဂ်

၁။ စက္ခုပါလမထေရ် ၁၉
၂။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ ၂၉
၃။ တိဿမထေရ် ၄၁
၄။ ကာဠီဘိလူးမ ၅၄
၅။ ကောသမ္ဗီရဟန်းများ ၆၇
၆။ စူဠကာလနှင့် မဟာကာလ ၇၉
၇။ ဒေဝဒတ် (ဒေဝဒတ္တ) ၉၂
၈။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ၁၂၅
၉။ အရှင် နန္ဒမထေရ် ၁၄၅
၁၀။ စုန္ဒဝက်ကုန်သည် ၁၆၃
၁၁။ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ ၁၇၃
၁၂။ သုမနဒေဝီ ၁၈၅
၁၃။ မိတ်ဆွေရဟန်းနှစ်ပါး ၁၉၅

ဓမ္မပဒ– စိတ္တဝဂ်

၁။ မေဃိယ မထေရ် ၂၀၇
၂။ မာတိက မာတာ ၂၁၃
၃။ သာသနာတော်၌ ငြိုးငွေ့သော ရဟန်းတော်တစ်ပါး ၂၃၀
၄။ တူတော် သံဃရက္ခိတ ၂၃၈
၅။ စိတ္တဟတ္ထ မထေရ် ၂၄၆
၆။ ရဟန်းငါးရာ ၂၆၁
၇။ ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ် ၂၆၇

http://www.dhammadownload.com

၈။ နွားကျောင်းသား နန္ဒ ၂၇၅
၉။ သောရေယျ သူဋ္ဌေးသား ၂၈၁

ဓမ္မပဒ- အပ္ပမာဒဝဂ်

၁။ သာမာဝတီ မိဖုရား ၂၉၃
၂။ ကုမ္ဘဃောသက ၃၁၀
၃။ စူဠပန်မထေရ် ၃၁၉
၄။ ဗာလနက္ကတ္တပွဲသဘင် ၃၃၁
၅။ ရှင်မဟာကဿပ ၃၄၁
၆။ အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းနှစ်ပါး ၃၅၃
၇။ မဃလုလင် ၃၆၀
၈။ အညတရ ရဟန်းတစ်ပါး ၃၈၉
၉။ နိဂမဝါသီတိဿ မထေရ် ၃၉၇

ဓမ္မပဒ- ပုပ္ပဝဂ်

၁။ ဒေသန္တရဓရီးသည် ရဟန်းငါးရာ ၄၀၉
၂။ တံလျှပ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရွှေသော ရဟန်း ၄၁၇
၃။ ဝိဇ္ဇုဒ္ဓါဘ ၄၂၅
၄။ ပတိပူဇိကာ ၄၃၉
၅။ မစ္ဆရိယသူဋ္ဌေး ၄၆၆
၆။ ပါဝေယျက အာဇီဝက ၄၇၄
၇။ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာ ၄၈၁
၈။ ဝိသာခါ ၄၈၈
၉။ အာနန္ဒထေရ်ရပဋိဘာ ၅၂၈
၁၀။ ရှင်မဟာကဿပအား ဆွမ်းလှူဒါန်းခြင်း ၅၃၅
၁၁။ ကေဓိကမထေရ် ၅၄၃
၁၂။ သိရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟဒိန္ဒ ၅၅၀

http://www.dhammadownload.com

သပြေကန်ဆရာတော် အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ၏ ပေးစာ

ဦးရွှေအောင် ....ထံ

၁၃၅၂၊ တပို့တွဲလဆုတ် ၃ ရက်

အလေးထား ရေးသားအပ်ပါသည်။

ပါဏိနီ သိဒ္ဓန္တ ကောမုဒီ နိဿယနှင့် စပ်၍ ထင်မြင်ချက်ရေးရန် စိတ်ရှိနေသော်လည်း အလုပ်က များ၊ စာကို ဖတ်ဖို့ အချိန်က သိပ်မရတော့ ကြာသွားပါသည်။

ဦးရွှေအောင် ရေးသားခဲ့သော စာစောင်၊ မဂ္ဂဇင်း ထိုထိုက စာများကို ဖတ်ရသည့် အခါလည်း အတော်နှစ်သက်ခဲ့ပါ၏။ ဤအတွေးအခေါ်၊ ဤရေးဟန်များမှာ တခြား စာရေးဆရာများ၌ မတွေ့ရသော အတွေးအခေါ်သစ်၊ ရေးဟန် အဆန်းအသစ်များ ဖြစ်ရာ ဦးရွှေအောင်၏ ရေးဟန်ကို မိအောင် တုပဖို့ရာ လွယ်လိမ့်မည် မထင်ပါပေ။

မိမိ ရေးသားတင်ပြသမျှတို့၌ အများကို ဆွဲဆောင်နိုင်သော အတွေးအခေါ်ရှင်၊ အဆန်းထွင်တတ်သော စာရေးဆရာကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် မြင်ခဲ့သော မိမိတို့မှာ ပါဏိနီ သိဒ္ဓန္တ ကောမုဒီ နိဿယကျမ်းကို မြင်ရတော့ "ဩော်... ဤနိဿယသစ်ကြီး ဤမျှ ကောင်းမွန်သည်မှာ မဆန်းပါတကား" ဟု အားရခဲ့ရ၊ ကျေနပ်ခဲ့ရ၊ ဝမ်းသာရွှင်မြူးကြည်နူးခဲ့ရပါသည်။ ဦးထိန်ဝင်းအား မိမိထင်မြင်ချက် အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ဖူးသည်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် သက္ကတ အလွန်ကျွမ်းပြီးဖြစ်တော့ တခြား အဖွင့်ဋီကာတွေ ရှာဖွေကြည့်ဖို့ မလိုဘဲ ဤတစ်ကျမ်းတည်းနဲ့ သက္ကတသဒ္ဒါ လေ့လာသူများ ကိစ္စပြီးအောင် စီစဉ်တင်ပြထားသည်မှာ အားရဖွယ် ကောင်းလှပါသတည်း ဟု ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းကြီး ထင်မြင်ချက် ပြောရလျှင် သက္ကတ သင်ကြားမှု၊ ပို့ချမှုကား ဤနိုင်ငံ၌ တော်တော်ရှားလျက် ရှိပါ၏။ သင်ကြားပို့ချမှုပင် အလွန်နည်းနေလျှင် ဤစာအုပ်မျိုး ရေးဖို့ကား မျှော်မှန်းဖို့ပင် ခဲယဉ်းလှ၏။ ဆရာရွှေအောင်ပဲ ရှိမည် ဖြစ်ပါ၏။ နောင်လာ နောက်သား ပညာလိုလားသူ ရှင် လူများ အတွက်သာ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ကြိုးစားပါဦးဟု အထူးတောင်းပန်ရပါသတည်း။

တဝ ဆန္ဒေန ဉာဏေန, ဝိရိယေန သမုဇ္ဇဝါ၊
သိဒ္ဓန္တ ကောမုဒီ ဗျာချာ, ယာတု သာ ယာဝ အန္တိမံ။

သိဒ္ဓိရတ္တု၊

အရှင်ဝါသေဋ္ဌာဘိဝံသ
ရွှေကျင်ကျောင်းတိုက်
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်ဖြိုနယ်
ရန်ကုန်။

http://www.dhammadownload.com

ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင် ၏
ဒေဝဒတ္တ

"ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်၏ ဒေဝဒတ္တ" ဆိုသည်မှာ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် မဟုတ်ပါ။ "စစ်ပြန်" မဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၉၀ ပြည့် ဖေဖော်ဝါရီမှစ၍ ဧပြီတိုင်အောင် သုံးလဆက်ပြီး ရေးခဲ့သော အခန်းဆက် ဆောင်းပါးရှည်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကလောင်အမည် နေရာတွင်တော့ "ရွှေအောင်၊ မဟာဝိဇ္ဇာ(သက္ကတ)၊ ဝဠုံသကာနှင့် သိရောမဏိ" ဟူ၍ တွေ့ရပါသည်။ သက္ကတစာပေနှင့် ပတ်သက်၍ မဟာဝိဇ္ဇာ ဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးခဲ့ကြောင်း သိသာပါသည်။ "ဝဠုံသကာနှင့် သိရောမဏိ" တို့မှာ အထွတ်တံခွန် ဟူသော သဘောမျိုး ဖြစ်သည်ဟု မှန်းဆရပါသည်။ သေသေချာချာ မသိပါ။ ဆရာကြီးကိုလည်း တစ်ခါမျှ မတွေ့မမြင်ဖူးပါ။ သို့သော်လည်း ဆရာကြီး ပြုစုသော "ရသနိဒါန်း" ကျမ်းကို ဖတ်ကြည့်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဆရာကြီး၏ ပညာကို အံ့သြ အားကျခြင်း၊ ရိုသေခြင်းတို့ အထပ်ထပ် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ထိုကျမ်းကို ကျွန်တော် ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားမလည်နိုင်သေးပါ။ သူ့ကိုချည်း အချိန်ပေးပြီး ဖတ်လိုက်၊ စဉ်းစားလိုက် အတော်ကြာကြာကြီး လုပ်မှ နားလည်နိုင်မည့်ကျမ်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆရာကြီးအပေါ် ရိုသေစိတ်အခံ ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် "ဒေဝဒတ္တ" ဆောင်းပါးများကို စောင့်ပြီး ဖတ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် "ဒေဝဒတ္တ" အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသာ မဟုတ်၊ မြန်မာစာပေကို လိုက်စားဖူးသူမှန်လျှင် (မြန်မာရည် ဝလာမည် ဆိုပါလျှင်) ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်သူ လူမျိုးခြားများပင်လျှင် သိနေကြပါသည်။ ဆရာကြီး၏ အမည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဒေဝဒတ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စား၍ မဟုတ်ဘဲ "ဦးရွှေအောင်" ကို စိတ်ဝင်စားမိသောကြောင့်သာ ဖတ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖတ်လိုက်မိသော အခါတွင်ကား ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်ကိုသာ မဟုတ်၊ ဒေဝဒတ်

http://www.dhammadownload.com

အကြောင်းကိုလည်း ပိုပြီး သိလာရသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ အကြောင်းကို လည်း ပိုပြီး သိလာရပြန်သည်ဟု ဆိုလိုက်ချင်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုဆောင်းပါး အတွက် ကြော်ငြာမောင်းသမားအဖြစ် ကျွန်တော်က ဤဆောင်းပါးကို ရေးလိုက် ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပရိသတ်တို့မည်သည် "မောင်းသမား" ကို ပစာနမထား၊ ဇာတ်မင်းသားကို သာ အာရုံပြုတတ်ကြမြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း ထိုဆောင်းပါးများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုကြလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ဆရာကြီး၏ ဆောင်းပါးများမှ အနည်းငယ်ကို ကောက်နုတ်တင်ပြပြီး ကျွန်တော် နှစ်သက်မိပုံကလေးများကို ထည့်သွင်းပြလိုက်ပါရစေ။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ စံနေ၏။ အေဝဒတ်ကား ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ စံနေ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ရဟန္တာငါးရာစီ ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ တရားဟောရန် ကြွသွား၏။ ဒါနကထာ၊ သီလ ကထာ၊ သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာအားဖြင့် အစဉ်အတိုင်း ဟောရာ ဆရာကြီး ရှင်းလင်းပြပုံကို ကြည့်ပါ။

စာသင်ကျောင်းများ၌ စာသင်သား ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတန်းအစား အလိုက် သင်ခန်းစာများကို အလွယ်နှင့်အခက် စီစဉ်သည့် သဘောမျိုးပင် ဖြစ်၏။ လှူဒါန်းမှုနှင့် စပ်သော တရားစကား "ဒါနကထာ" သည် ပြုလုပ်ရ လွယ်ကူသဖြင့် ပထမဦးဆုံး ပြုလုပ်တတ်ကြသောကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဟောအပ်သော တရားစကား ဖြစ်၏။ ဒါနဟူသည် ပြုလုပ်ရ လွယ်ကူသော်လည်း အသိဉာဏ်ယုတ်သူများအတွက် ကြီးမားသော အကျိုး အာနိသင် ရှိ၏။ ဒါနသည် နှမြော်ခြင်း "မစ္ဆရိယ" ကို ကျော်လွှန်ပြီး လိုချင်ခြင်း "လောဘ"ကို ပယ်သတ်နိုင်မှသာ ပေးလှူနိုင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ပါရမီ ၁၀ ပါးတွင် ပထမဦးဆုံး လာသော ပါရမီ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောဘကို အောင်နိုင်လျှင် လောကကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ သမုဒယသစ္စာ ဟူသည် လောဘပင်တည်း။ လောဘကို အောင် ရန် လွယ်ကူသည် မဟုတ်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းသူများသာ အောင် နိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းသူများ ဖြစ်လာကြစေရန် သီလနှင့် စပ်သော တရားစကား "သီလကထာ"ကို ဟော၏။ ဒါန လည်း ရှိပြီ၊ သီလလည်း ရှိပြီဆိုလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် စည်းစိမ် ချမ်းသာ ဟူသည် ပြေးမလွတ်တော့။ ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဒါနကြောင့် လောဘ ကင်းသဖြင့် ချမ်းသာ၏။ သီလကြောင့် ဒေါသ ကင်းသဖြင့်

http://www.dhammadownload.com

လည်း ချမ်းသာ၏။ တမလွန်၌လည်း နတ်ချမ်းသာ၊ လူချမ်းသာကို မလွဲမသွေ ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ပြည်နှင့်စပ်သော တရား စကား "သဂ္ဂကထာ"ကို ဟောရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည်လည်း ဒါန၊ သီလ စသည်တို့ကို သင်အံကျက်မှတ်ခဲ့ရ ဖူးပါသည်။ အလှူပေးခြင်းကိုလည်း ဘာသာတရား၏ အဆုံးအမအလျောက် တတ်အားသမျှ ပြုခဲ့ဖူးကြပါသည်။ သို့သော် ဒါနကို အဘယ်ကြောင့် ပါရမီ ၁၀ ပါးတွင် ထည့်သွင်းရပါသနည်း ဆိုသည်ကို ကိစ္စတစ်ခုလုပ်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့မိရိုး အမှန် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကြီး ရှင်းပြလိုက်သော အခါတွင်မှ အပြုလုပ်ရ လွယ်ကူ ခြင်း၊ အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တတ်လျှင် လောဘကို နုံသွားစေခြင်း စသည်တို့ကိုပါ လင်းခနဲ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်ပြီး တွေးလိုက်မိပါသည်။

ပါရမီနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆရာကြီး ဆက်လက် ရှင်းလင်းလိုက်ပုံကို ဖတ် ကြည့်ကြစေချင်ပါသေးသည်။ ဆရာကြီးက ဒေဝဒတ်သည် သာကီဝင်မင်းမျိုးဌ ဖြစ်ရခြင်း၊ ရခဲသော ရဟန်းဘဝကိုလည်း ရသေးခြင်း၊ ဈာန် သမာပတ်နှင့် အဘိဉာဏ်ကိုပင် ရသေးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် သူ၏အတိတ်ကံသည် အလွန်ကြီး မားသည်။ သို့သော် ပါရမီ မမြောက်သော ကုသိုလ်ကံဖြစ်၍ ပင်လယ်ရေစီးကြောင်း အတိုင်း မျောချင်ရာ မျောနေသော လှေငယ်သဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဆရာကြီးက ဆက်ပြီး ရှင်းလင်းပြရာတွင်–

> လူမှန်သမျှ အလုပ်ကို တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုကို လုပ်နေကြရ၏။ ထိုသို့ လုပ်ကြရာ၌ ရည်ရွယ်ချက်သည် ရှိ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကို လိုက်၍ ပါရမီသဘောနှင့် ပါရမီ မဟုတ်သော သဘောသည် ကွဲပြားသွား၏။ ငါ့အတွက် သက်သက်ဟူ၍ ရည်ရွယ်လျှင် ပါရမီ မဟုတ်တော့။ လောက အတွက်၊ သူတစ်ပါးအတွက် ပါလျှင် ပါရမီဖြစ်၏။ ပါရမီဟူသည် တူရူသာ ကွဲ၏။ လုပ်ငန်းချင်းကား မကွဲ။ လောကအတွက်၊ သူတစ်ပါး အတွက် ဟူ၍ ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိအတွက် တပ်မက်ခြင်း "လောဘ"ကို အလိုလို ပယ်စွန့်ပြီးသား ဖြစ်၏။ ယင်းကိုပင် "နေကမ္မ ပါရမီ"ဟူ၍ ဆို၏။ "နေကမ္မပါရမီ"သဘော သက်ဝင်လာလျှင် သာယာဖွယ် ဟူသမျှကို စွန့်နိုင်၏။ ကြဲကြဲခဲနိုင်၏။ ရဲရင့်လာ၏။ ထိုအခါ "ခန္တီပါရမီ"သဘော ဝင်လာ၏။ "ခန္တီပါရမီ" သဘော ဝင်လာလျှင် မည်သည့် ဘေးရန်ကိုမျှ မကြောက်တော့။ မြောက်၍လည်း မမြောက်၊ ခြောက်၍လည်း မကြောက်။ မိမိ ကျရာ တာဝန်အတိုင်း တရားသဖြင့် ဆောင်ရွက်သွားမည်သာ ဖြစ်၏။ ရရှိနိုင်မည့် အကျိုးကျေးဇူးကိုလည်း

http://www.dhammadownload.com

မကြည့်၊ ကျရောက်မည့် ပြစ်ဒဏ်ကိုလည်း မကြည့်၊ တရားသဖြင့် ဖြစ်ရေးကိုသာ ကြည့်၏။ ဤသည်မှာ "ဥပေက္ခာပါရမီ" သဘော ဖြစ်၏။

တပ်မက်စရာကောင်းသော ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာများကို စွန့်လွှတ်နိုင်သော "နေက္ခမ္မပါရမီ"၊ ကြောက်စရာကောင်းသော ဘေးရန် အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို မကြောက်မရွံ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် ကြုံကြိုခံနိုင်သော "ခန္တီပါရမီ" တို့ ဖြစ်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကောင်း အဆိုး နှစ်မျိုးလုံးကို လျစ်လျူရှုနိုင်သော "ဥပေက္ခာပါရမီ" သည် မလွဲမသွေ ပေါ်လာရမည် ဖြစ်၏။ ထိုပါရမီသုံးမျိုး ပေါ်ထွန်းလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျန်သော ပါရမီတို့များ လွယ်လင့်တကူ ပြည့်စုံလာလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပါရမီများ ပြည့်စုံလာခြင်းကိုပင် အရိယာမျိုးစေ့ စိုက်ပျိုးသည် မည်၏။

ပါရမီအဆင့်ဆင့်၏ သဘောကို ဆရာကြီး ရှင်းပြလိုက်ပုံမှာ အလွန်ကို ဘဝင်ကျစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ပါရမီဖြည့်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေးပါလားဟု ရုတ်တရက် အောက်မေ့သွားပြီးနောက် ပါရမီဖြည့်တယ်ဆိုတာ အတော်လေး ခက်တဲ့ အလုပ်ပါလားဟုလည်း အောက်မေ့လိုက်မိပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သိသလိုလိုနှင့် ဝေ့လည်ဝေ့လည်ဖြစ်နေသော "ခန္တီ"၊ "ဥပေက္ခာ" စသည်တို့ကိုလည်း အတန်အသင့် သဘောပေါက်လာပါသည်။

ဆရာကြီး ရှင်းပြထားသော ပါရမီသဘောကို အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်ကြည့်မိပြီးလျှင် ယနေ့လူငယ်တို့အား ဤသို့သော သဘောမျိုးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားလည်သဘောပေါက်သွားအောင်၊ ကျင့်သုံးလိုစိတ် တက်ကြွလာအောင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဟောပြော ရေးသားနိုင်သူများ ပေါ်ပေါက်လာလေသော် ကောင်းလေစွဟု တောင့်တမိပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဝတ္ထုတို/ရှည်များကို လေ့လာနေသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဤသို့သော စိတ်အားသတ္တိ (Moral Courage)မျိုးကို ပေါက်ဖွားစေနိုင်သည့် ဝတ္ထုမျိုးတွေကို ယနေ့ ဝတ္ထုဆရာများ အဘယ်ကြောင့် စိတ်ကူးမပေါက်ကြပါလိမ့်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိပါသေးသည်။

ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင်သည် ဒေဝဒတ်၏ အကြောင်းကို ပြောရာ၌ "သူတစ်ပါး၏ အမှားမှ သင်ခန်းစာကို ယူကြရန်" ရည်ရွယ်၍ ပြောနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ ထိုသင်ခန်းစာတို့သည် လောကုတ္တရာအတွက်သာမက ကျွန်တော်တို့ လောကီအတွက်ကိုလည်း ဆင်ခြင်စရာ၊ တွေးတောစရာများ ဖြစ်ကြစေရန်လည်း ရည်ရွယ်သည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ဆရာကြီး ထုတ်နှတ်ပြလိုက်သော

http://www.dhammadownload.com

အကြောင်းအရာ၊ ရှင်းလင်းပြလိုက်သော မှတ်ချက်တို့ကို ကြည့်လိုက်လျှင် သိသာနေပါသည်။ ကြည့်ပါ။

သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ရှင်ဒေဝဒတ် "လူကြမ်း" ဖြစ်ရခြင်း၌ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ စရိုက်ဆိုး၊ ဉာဉ်ဆိုးလည်း ပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ပါ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိနှင့် ယှဉ်လာသူတိုင်းအပေါ် "ဦးခေါင်း" တစ်လုံး မြင့်လို၏။ ဗိုလ်လုပ်လို၏။ ဤသည်မှာ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ "မာန" ဖြစ်၏။ မာနဟူသည် မြင်မြင်သမျှနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုသောသဘော ဖြစ်၏။ ယှဉ်ပြိုင်ရသောအခါ မိမိ၌ မရှိသောဂုဏ်ကို တကယ်ရှိသယောင် ပြုရ၏။ ဤသဘောကို "သာဒ္ဓေယျ" ဟု ခေါ်၏။ ထို့အပြင် မိမိ၌ တကယ်ရှိနေသော အပြစ်များ၊ အားနည်းချက်များကို လုံးဝ မရှိလေဟန် ဖုံးကွယ်ရပြန်၏။ ဤသဘောကို "မာယာ" ဟု ခေါ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် သံသရာတစ်လျှောက်လုံး "လူကြမ်း" ဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရသည်မှာ "မာန၊ သာဒ္ဓေယျနှင့် မာယာ" တို့၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို မတွန်းလှန်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။... ... ... သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ရှင်ဒေဝဒတ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ပါကများသောအားဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့ကို လမ်းမှန်ကမ်းမှန်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ပရိသတ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ လူကြမ်းဘဝသို့ ရောက်အောင်သာ ပို့ဆောင်နိုင်သည့် ပရိသတ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ့ကို ယဉ်ကျေးလာအောင် ပြုပြင်နိုင်သည့် ပရိသတ်မျိုးကို တွေ့လျှင်လည်း ထိုပရိသတ်မျိုးကို သူက ရှောင်၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ မူလပင်ကို စရိုက်ဆိုး၊ ဉာဉ်ဆိုး၊ ဝါသနာဆိုးတို့ အရ သူသည် အမြဲတမ်း "ဗိုလ်" လုပ်ချင်သူ ဖြစ်ရကား သူ့ကို "ဗိုလ်" တင်နိုင်မည့် ပရိသတ်မျိုးကို ရှာ၏။ ထိုပရိသတ်မျိုးနှင့်သာ ပေါင်း၏။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌သာ သူ ပျော်မွေ့၏။ သူသည် အနှစ်မရှိသော တောင်၌ ကြက်ဆူပင် ဖြစ်ရခြင်းကို ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ အနှစ်မရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘဝပျက်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် မည်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မဆို ဤသို့လျှင် မာန၊ သာဒ္ဓေယျ၊ မာယာတို့ကို တွေ့နေကြရတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဤသဘောများကို လုံးဝကင်းစင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်၊ အနည်းနှင့်အများ အကျင့်ဆိုးကြီး ပါနေကြသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့သော်

http://www.dhammadownload.com

အနှစ်မရှိသော တောတွင် ကြက်ဆူပင်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားမှုသည် ဘဝကို ပျက်စေတတ်သည့် ဟူသော အချက်ကိုမူကား ကျွန်တော်ဖြင့် အလေးအနက် နှလုံးသွင်းမှတ်သားလိုက်မိပါသည်။

ရှင်ကြီး ဒေဝဒတ်သည် သံဃာတို့ကို ဂိုဏ်းခွဲပြီး မိမိကိုယ်တိုင်က ဘုရားရှင်ကဲ့သို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖြစ်လာရန်အတွက် တကယ် အလုပ်မဖြစ်နိုင်သော အဆိုကို ဘုရားရှင်အား အကြံပြု တင်သွင်းခဲ့ကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးကြပါသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာကြီး ဦးရွှေအောင် ရေးသားလိုက်ပုံကို ကြည့်စေချင်ပါသည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်အတွက် အားကိုးရာသည် မရှိတော့ပြီ။ ရာဇဂြိုဟ်၌လည်း နေ၍ မဖြစ်တော့၊ ဂေါသမ္မိဠ်၌လည်း နေ၍မဖြစ်တော့။ ရှင်ဒေဝဒတ်ကား ဉာဏ်နှိဉာဏ်နက် များသူ ဖြစ်၏။ အကြံအဖန်ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်ဆုံးအနေဖြင့် အကြံတစ်ခုကို ကြံမိ၏။ ထိုအကြံကား လူကြိုက်များသော အကြံဖြစ်၏။ လောကဓမ္မတာအရ ဤလောကတွင် ရုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ကြည်ညိုသူ သုံးပုံတွင် နှစ်ပုံရှိ၏။ ကျော်စောသံကို အကြောင်းပြု၍ ကြည်ညိုသူ ငါးပုံလျှင် လေးပုံရှိ၏။ ခေါင်းပါးသော အကျင့်ကို အကြောင်းပြု၍ ကြည်ညိုသူ ဆယ်ပုံလျှင် ကိုးပုံရှိ၏။ မှန်ကန်သော ဓမ္မကို အကြောင်းပြု၍ ကြည်ညိုသူ တစ်သိန်းပုံလျှင် တစ်ပုံသာ ရှိ၏။ ဤသို့ ပညာရှိများ သတ်မှတ်ချက် ရှိ၏။ ဤသတ်မှတ်ချက်ကို အကြောင်းပြု၍ "ခေါင်းပါးသောအကျင့်"ဖြင့် ဆွဲဆောင်ရလျှင် ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းသည် ငါဘက်သို့ ပါလာနိုင်ရာ၏။ ဤသို့ ဒေဝဒတ်သည် ဉာဏ်ထုတ်၏။

ထိုသို့သော ဖြည့်စွက်ချက်ကလေးများကို ကြည့်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ဆရာကြီးသည် ဒေဝဒတ်၏ ဇာတ်ကြောင်းကို ကွက်စိပ်ပြောသလို ပြောလို့၍ ရေးခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သိသာနေပါပြီ။ ရုပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ကြည်ညိုသူ၊ ကျော်စောသံကို အကြောင်းပြု၍ ကြည်ညိုသူ စသည်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်တော်ဖြင့် အလွန်ကို နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဤသို့သော သဘောများမှာ ဘုရားလက်ထက်တော်ကသာ မဟုတ်၊ ယနေ့တိုင် ဓာပေလောကဌ ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံရေးလောကဌပင် ဖြစ်စေ အမြဲ ရှိနေတတ်သည်ကိုလည်း သတိပြုမိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် "ကြော်ငြာမောင်းသမား သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပါသည်" ဟု အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဆရာဦးရွှေအောင်က သုံးလတိုင် အခန်းဆက်

http://www.dhammadownload.com

ရေးခဲ့သော ဆောင်းပါးများအကြောင်းကို တစ်လတည်းနှင့် ကျွန်တော်က ပြည့်စုံအောင် အဘယ်မှာ ရေးနိုင်ပါအံ့နည်း။

(၁) ကျွန်တော်၏ ဆောင်းပါး ရှည်လျားလွန်းသွားမည် စိုးသောကြောင့် ချန်ထားခဲ့ရသည့် ကောင်းကွက်ကလေးများလည်း ရှိပါသည်။

(၂) အလွန်ကောင်းနေသည်ကို သိပါလျက် စာအုပ်ဖတ်သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြည့်လိုက်မှ တအံ့တသြ ရင်ဖိုစွာ ခံစားစေလိုသောကြောင့် တမင် ချန်ထားပစ်ခဲ့သည့် ကောင်းကွက်များလည်း ရှိပါသည်။

(၃) ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခံစားမိသည်ထက် စာဖတ်သူက ပိုပြီး ခံစားလိုက်နိုင်သော ကောင်းကွက်များလည်း ရှိနိုင်ပါသေးသည်။

ထို့ကြောင့် စာဖတ်သူများအား ထိုဆောင်းပါးများကို ဆက်ဆက်ကြီး ရှာဖွေပြီး ဖတ်ကြစမ်းပါဟု မောင်းသမားအနေနှင့် အကြောင်းစကား ပါးလိုက်ရပါသည်။*(စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၀ ပြည့် ဖေဖော်ဝါရီ၊ မတ်၊ ဧပြီ သုံးလ ဖြစ်ပါသည်။)*

ကျွန်တော်သည် ဆောင်းပါးသမားတစ်ယောက် အနေနှင့် စာပေဆောင်းပါးများ ရာချီပြီး ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဆရာဦးရွှေအောင်၏ ဆောင်းပါးသုံးပုဒ်ကို ဖတ်ပြီးလိုက်သော အခါတွင်မူကား ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတွေကို ဘေးချိတ်ပြီး ဒီလိုဆောင်းပါးမျိုး တစ်ပုဒ်လောက်များ ရေးလိုက်နိုင်ရင် ဟိုတစ်ရာလောက်ကို လွှင့်ပစ်နိုင်ပါရဲ့ ဟု အောက်မေ့လိုက်မိသေးကြောင်းကိုလည်း ထပ်လောင်းပြီး ပြောလိုက်ရပါပေသတည်း။

အောင်သင်း

http://www.dhammadownload.com

ဓမ္မပဒ

ယမကဝဂ်

ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
၁၉ ရာစု၊ ဖဲကျောင်း၊ အင်းလေးရွာမ

http://www.dhammadownload.com

http://www.dhammadownload.com

စက္ခုပါလမထေရ်

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်းသုံးတော်မူစဉ်က ဖြစ်ရပ်ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ သူကြွယ် မဟာသုဝဏ္ဏသည် သားကြီး မဟာပါလနှင့် သားငယ် စူဠပါလတို့ကို လောကအလယ်၌ ထားရစ်ကာ ကွယ်လွန်ခဲ့၏။

မဟာပါလနှင့် စူဠပါလတို့သည် ညီနောင်အရင်း ဖြစ်ကြပါလျက် လောကအမြင်ချင်းကား မတူ။ မဟာပါလက အဆန်ကို မြင်၏။ စူဠပါလက အစုန်ကို မြင်၏။ အဆန်သည် လောကုတ္တရာ ဖြစ်၏။ အစုန်သည် လောကီ ဖြစ်၏။ မြင့်မြတ်သူတို့၏ အလုပ်သည် အဆန်ဖြစ်သော်လည်း သာမန်လူတို့ကား အစုန်၌ ယစ်မူး၏။ မဟာပါလက အနာခံခြင်း၌ "ရဿ" ကို မြင်၍ စူဠပါလက အသာစံခြင်း၌ "ရဿ" ကို မြင်၏။ သို့ရာတွင် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တို့သည် အချင်းချင်း များစွာ ကြင်နာကြပါ၏။

တစ်နေ့တွင် မဟာပါလသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံတော်မှ တရားတော်ကို နာယူ၏။ ထိုတရားပွဲကား မဟာပါလ၏ အလိုအဇ္ဈာသယကိုလိုက်၍ ဟောသောတရားပွဲ ဖြစ်၏။ ထိုတရားပွဲ၌ ဒါနနှင့် စပ်၍လည်း ဟော၏။ သီလနှင့် စပ်၍လည်း ဟော၏။ နတ်ပြည်နှင့် စပ်၍လည်း ဟော၏။ လောက၏ အပြစ်၊ ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ ညစ်နွမ်းခြင်းတို့နှင့် စပ်၍လည်း ဟော၏။ လောကုတ္တရာ၏ အကျိုးအာနိသင်နှင့် စပ်၍လည်း ဟော၏။

မဟာပါလကား ဆင်းရဲသူမဟုတ်၊ မိဘနှစ်ပါးထံမှ ထိုက်တန်သော အမွေအနှစ်များကို ရထားသော သူကြွယ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ ရထားသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၌ မတပ်မက်တော့။ လောကစည်းစိမ်ဟူသည် ကြေးယူ၍ရထားသော ဥစ္စာများသာ ဖြစ်၏။ ဥစ္စာစည်းစိမ် များလေလေ ကြွေးပတ်လည် ဝိုင်းလေလေ ဖြစ်၏။ ယင်းကြွေးများကို ဝိပါကကြွေး၊ ကမ္မကြွေး၊ ကိလေသာကြွေး ဟူ၍ ခေါ်ကြောင်း မဟာပါလသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တရားတော်ကို နာယူရာမှ

http://www.dhammadownload.com

သဘောပေါက်လာ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘဝဟူသည် ကြွေးပါတကား။ ဤသို့ မဟာပါလသည် ဉာဏ်ဖြင့် မြင်လေ၏။

ကြွေးကို ဆပ်ရမည်။ ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ရမည်။ ဤသို့ မဟာပါလ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မဟာပါလသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ညီငယ် စူဠပါလကို ခေါ်၍ သူ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ပေး၏။ သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း ပြောပြ၏။ ဘဝကြွေးမှ လွတ်မြောက်လိုပါလျှင် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုမှ ပို၍ထိရောက်မည် ဟူသော အသိသည် မဟာပါလ၏ နှလုံးအိမ်၌ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။

စူဠပါလသည် အစ်ကိုကြီး မဟာပါလ၏ စကားကို ကြားရသောအခါ များစွာ တုန်လှုပ်၏။ အစ်ကိုကြီး၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို ငါ ရသည် ဆိုသော်လည်း ထိုသို့ရခြင်းသည် ငါအတွက် ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်၊ အစဉ်တစိုက် ကြေကွဲစရာသာ ဖြစ်၏။ မိခင် ကွယ်လွန်စဉ်ကလည်း အစ်ကိုကြီးကိုပင် မိခင်သဖွယ် တွယ်တာမိ၏။ နောက် ဖခင် ကွယ်လွန်ပြန်တော့လည်း အစ်ကိုကြီးကိုပင် ဖခင်သဖွယ် အားကိုးမိ၏။ အမှန်အားဖြင့် အစ်ကိုကြီးသည် အစ်ကိုလည်း ဟုတ်၏၊ မိခင်လည်း ဟုတ်၏၊ ဖခင်လည်း ဟုတ်၏။ ဤသို့ တွေးရင်း စူဠပါလသည် မဟာပါလအား မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းမပြုအောင် ဉာဏ်မီသမျှ ကျိုးကြောင်းပြ၍ ကန့်ကွက်၏။

'အစ်ကိုကြီး၊ အိမ်၌ များစွာသော' စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ ရှိပါ၏။ ထိုစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ဖြင့် ကောင်းမှုတို့ကို အိမ်၌နေရင်း ပြုခြင်းငှာ တတ်ကောင်းပါ၏။ ဒါန ပြု၍လည်း ရပါ၏၊ သီလဆောက်တည်၍လည်း ရပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သခင်၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုရန် မလိုပါ။ အကယ်၍ မဖြစ်မနေ ရဟန်း ပြုလိုသည် ဆိုလျှင်လည်း ကြီးရင့်သောကာလ ရောက်မှ ရဟန်းပြုတော်မူပါ'

မဟာပါလသည် စူဠပါလအား ညီလိုချစ်၏၊ သားလို တွယ်တာ၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ညီနောင်နှစ်ယောက်လုံး သာသနာ့ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ကြောင်းတရားကို အားထုတ်ရန် ဆုံးမလိုသ၏။ သို့ရာတွင် ညီငယ် စူဠပါလသည် သူကဲ့သို့မဟုတ်။ ဘဝ၌ သာယာဖွယ်ကိုသာ မြင်၏၊ ဘဝ၌ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကို မမြင်။ ဘဝကို မြတ်နိုးစရာ ပန်းတိုင်အဖြစ်သာ မြင်၏၊ ဘဝကို အသုံးပြုစရာ တန်ဆာပလာအဖြစ် မမြင်။ ဘဝကို ကိုယ်ပိုင်အဖြစ်သာ မြင်၏၊ ဘဝကို ကြွေးအဖြစ် မမြင်။

နောက်ဆုံး၌ မဟာပါလသည် မိမိ၏ညီငယ် စူဠပါလအား မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားလုံးကို အမွေအဖြစ် ပေးစွန့်ပြီး မြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်း

http://www.dhammadownload.com

သုံးရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ ရဟန်းပြု၏။ စူဠပါလသည်း ငိုကြွေးမြည်တမ်းရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မဟာပါလသည် ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်ထံ၌ ငါးဝါပတ်လုံး နေ၍ ဝါကျွတ်သောအခါ ပဝါရဏာပြု၍ မြတ်စွာဘုရားသခင် အထံသို့ ချဉ်းကပ်ရှိခိုးလျက် ရဟန်းတို့၏ တာဝန်ကို လျှောက်ထားမေးမြန်း၏။

ပိဋကတ်စာပေ သင်အံပို့ချခြင်းနှင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်းဟူ၍ တာဝန်နှစ်မျိုးရှိကြောင်း မိန့်တော်မူရာ၊ မဟာပါလသည် ကြီးရင့်သောကာလ၌သာ ရဟန်းပြုခြင်းကြောင့် ပိဋကတ်စာပေ သင်အံပို့ချခြင်း၊ တာဝန်ကို မထမ်းဆောင်နိုင်ဘဲ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ခြင်း တာဝန်ကိုသာ ထမ်းဆောင်နိုင်သောကြောင့် ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဟောကြားတော်မူပါရန် မြတ်စွာဘုရားသခင်အား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကလည်း မဟာပါလအား အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို မဟာပါလ၏ စရိုက်အားလျော်စွာ ဟောကြားတော်မူလိုက်၏။

မဟာပါလသည် သီတင်းသုံးဖော် ခြောက်ကျိပ်တို့နှင့်အတူ သာဝတ္ထိမှ ယူဇနာ ၁၂၀ ကွာဝေးသော ပစ္စန္တရစ်ရွာသို့ ကြွရောက်၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်၏။ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ရာတွင် ကြရိယာပုတ် လေးမျိုးအနက် အိပ်ခြင်း ကြရိယာပုတ်ကို ပယ်၍ လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ ကြရိယာပုတ် သုံးမျိုးဖြင့်သာ အားထုတ်၏။ မဟာပါလသည် မည်သည့်အခါမျှ မအိပ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ မည်သည့်အခါမျှ ကျောကုန်းကို မဆန့်။

အိပ်စက်ခြင်း လုံးဝမပြုသော အရှင်မဟာပါလအား ဝါဆိုလလွန်၍ ဝါခေါင်လသို့ ရောက်လျှင် မျက်စိရောဂါ ဖြစ်ခဲ့၏။ အိုးပေါက်မှ ယိုကျသော ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ မျက်စိတို့မှ မျက်ရည်တို့သည် တသွင်သွင် ယိုစီးလျက် ကျကုန်၏။ အရှင်မဟာပါလသည် ညဉ့်သုံးယံပတ်လုံး ရဟန်းတရားကို အားထုတ်၏။ အရဏ်တက်မှ ကျောင်းသခင်မ်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အနားယူ၏။

အခြားသော သီတင်းသုံးဖော်တို့က အရှင်မဟာပါလ၏ မျက်စိရောဂါကို ကုရန်လိုကြောင်း၊ ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်နှင့်အညီ ဖိတ်ကြားထားသော မျက်စိကုဆရာ ရှိကြောင်း၊ ခွင့်ပြုပါလျှင် မျက်စိကုဆရာကို ခေါ်၍ ပြသလိုကြောင်း လျှောက်ထားကြ၏။ အရှင်မဟာပါလကလည်း သဘောတူ ခွင့်ပြု၏။

သီတင်းသုံးဖော်တို့သည် မျက်စိကုဆရာအား အကြောင်းကြားလျှင် မျက်စိကုဆရာသည် ဆီကို ချက်၍ ပို့၏။ မျက်စိထဲသို့ ဆီထည့်နည်းကိုလည်း လျှောက်ထားလိုက်၏။ ဆရာကိုယ်တိုင် လိုက်လာ၍ကား မကု။ ဆေးညွှန်းအရ

http://www.dhammadownload.com

ဆိုလျှင် ပက်လက်အိပ်ပြီး ဆီကို နှာဝမှ လောင်းထည့်ရမည်။ သို့ရာတွင် အရှင်မဟာပါလသည် တရားအားထုတ်ချိန်မှ စ၍ ပက်လက်ဖြစ်စေ၊ စောင်းလျက်ဖြစ်စေ၊ မည်သည့်အနေအထားနှင့်မျှ မအိပ်ရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုထား၏။ ထို့ကြောင့် မျက်စိရောဂါ ကုသရန်အတွက် ဆေးအညွှန်းနှင့် အဓိဋ္ဌာန်အကြား တစ်ဖက်ဖက်ကို လိုက်နာရန် မဟာပါလ ဆုံးဖြတ်ရချေတော့မည်။

အရှင်မဟာပါလသည် အဓိဋ္ဌာန် အပျက်မခံဘဲ ထိုင်လျက်ပင် ဆီကို နှာဝမှ လောင်းထည့်၏။ မျက်စိကုဆရာ၏ ညွှန်ကြားချက်ထက် အဓိဋ္ဌာန် မပျက်ဖို့က လောကုတ္တရာရေးရာတွင် ပို၍ အရေးကြီး၏။ မျက်စိကုဆရာ၏ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း မလိုက်နာလျှင် မျက်စိရောဂါ မပျောက်ရုံသာ ရှိမည်၊ အဓိဋ္ဌာန် ပျက်လျှင် လောကုတ္တရာတရားနှင့် ပို၍ဝေးမည်။ မဟာပါလ၏ ရည်ရွယ်ချက်က လောကုတ္တရာတရားထူး ရရေးသာ ပဓာန ဖြစ်၏။

မဟာပါလ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရာ မျက်စိကုဆရာနှင့် တွေ့၏။

'အရှင်ဘုရား၏ မျက်စိရောဂါအတွက် တပည့်တော် ဆီတို့လိုက်ပါတယ်၊ ဆီကို ခတ်ပါရဲ့လား ဘုရား'

'ခတ်ပါတယ် ဒါယကာ'

'ဒါဖြင့် သက်ကော သက်သာပါရဲ့လား'

'မသက်သာပါဘူး ဒါယကာ'

'ဆီကို ခတ်တဲ့အခါ ထိုင်ရင်း ခတ်ပါသလား၊ အိပ်ပြီးမှ ခတ်ပါသလား'

ဤမေးခွန်းကိုမူ မဟာပါလ မဖြေတော့။ မျက်စိကုဆရာကလည်း ဇွဲမလျှော့၊ အထပ်ထပ် မေး၏။ မဟာပါလကလည်း ဇွဲမလျှော့၊ ငုတ်တုတ်ခံ၏။ မဖြေ။

နောက်ဆုံး၌ မျက်စိကုဆရာက လက်လျှော့လိုက်၏။ 'ကြွပါတော့ အရှင်ဘုရား' ဟု လျှောက်ပြီး ကျောင်းသို့ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်၏။ မဟာပါလ၏ ကျောင်းသခိမ်း၌ အိပ်ရာဟူ၍ မရှိ၊ ထိုင်ရာနှင့် စင်္ကြံလျှောက်ရာသာ ရှိ၏။

အမှန်အားဖြင့် မျက်စိကုဆရာ၏ မျက်စဉ်းဆိသည် ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း လိုက်နာပါက တစ်ကြိမ်ခတ်ရုံမျှနှင့် မျက်စိရောဂါကို ပျောက်ကင်း စေနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မဟာပါလက မလိုက်နာ။ မဟာပါလသည် သူ၏ အဓိဋ္ဌာန်ကို မဖျက်။ ထိုင်ရင်း ခတ်သလား၊ အိပ်ပြီး ခတ်သလား ဟူသော မေးခွန်းကိုပင် မဖြေ။ ထိုမေးခွန်းသည် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်နှင့် စပ်၏။ ရဟန်းတို့ မည်သည် မိမိတို့၏ အကျင့်ပဋိပတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထုတ်ဖော် မပြောကောင်း။

http://www.dhammadownload.com

မျက်စိကုဆရာသည် မဟာပါလအား ကြည်ညိုပါ၏။ မျက်စိရောဂါကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေလိုပါ၏။ ရဟန်းတရားကိုလည်း ကျင့်စေလိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် မျက်စဉ်းဆီကို အိပ်ပြီးခတ်ပါရန် အကြိမ်ကြိမ် လျှောက်ထား၏။ တောင်းလည်း တောင်းပန်၏။ သို့ရာတွင် မဟာပါလက မလိုက်နာ။ မြတ်သော သူတို့သည် မိမိတို့၏ ပါရမီမြောက် အဓိဋ္ဌာန်ကို ဖျက်ရိုး မရှိ။

လုပ်ငန်းတစ်ခု အောင်မြင်ရေးအတွက် အခြေခံအနေဖြင့် အင်္ဂါ (၄) ရပ် ရှိဖို့လို၏။ ယင်း အင်္ဂါ (၄) ရပ်ကို ဣဒ္ဓိပါဒ်ဟု ခေါ်သည်။ ခိုင်မာသော ဆန္ဒမှန်း ချက် ရှိရမည်၊ မဆုတ်နစ်သော ကြိုးပမ်းမှု ရှိရမည်၊ စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာရမည်၊ လုံလောက်သော ဉာဏ်ပညာ ရှိရမည်။ ဤ အင်္ဂါ (၄) ရပ်ကို အခြေခံ၍ ဆောင်ရွက်ပါက လောကီဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာဖြစ်စေ တစ်နေ့တွင် မလွဲမသွေ အောင်မြင်ရ၏။ တစ်နေ့တွင်ဆိုရာ၌ ဣဒ္ဓိပါဒ် ကြားမပြတ်သော "တစ်နေ့တွင်" ဖြစ်၏။ ဣဒ္ဓိပါဒ် ကြားပြတ်သွားပါက "တစ်"ကပင် ပြန်စရ၏။ ထိုအခါ "တစ်နေ့တွင်" သည် မဆုံးနိုင်သော "တစ်နေ့တွင်" ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မဟာပါလသည် သူ၏ တရားအားထုတ်မှုလုပ်ငန်း၌ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေး ပန်းတိုင်အတွက် "တစ်" က ပြန်မစလို၊ ရှေ့သို့သာ တိုး၍တိုး၍ သွားလို၏။ ထို့ကြောင့် အဓိဋ္ဌာန်ကို ဖျက်၍ အိပ်ပြီး မျက်စဉ်းဆီကို မခတ်၊ ထိုင်လျက်သာ ခတ်၏။ ထိုအခါ မျက်စိရောဂါက မသက်သာ၊ တိုး၍ တိုး၍သာ လာ၏။

မျက်စိကု ဆရာကလည်း ဆရာနာမည်ပျက်မှာ စိုးရိမ်၊ နောက်ဆုံး မတတ်သာတော့၍ မဟာပါလအား –

'အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုနိုင်ပါက မျက်စိရောဂါ ပျောက်ကင်းနိုင်ဖွယ် မရှိပါ။ ယနေ့မှစ၍ တပည့်တော်ကလည်း မျက်စဉ်းဆီ ပေး၍ ကုသတော့မည် မဟုတ်ပါ။ အရှင်ဘုရားကလည်း တပည့်တော်၏ ကုသမှုကို ခံယူနေသည် ဟူ၍ မှတ်ယူတော့ မမူပါလင့်' ဟူ၍ လျှောက်ထားပြီး အဆက်ဖြတ်လိုက်၏။

မဟာပါလသည် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း မရှိဘဲ ပို၍ပင် အားတင်းကာ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်၏။ ထိုနေ့ ညဥ့်သန်းခေါင်ယံ လွန်ချိန်၌ မျက်စိနှစ်ဖက်တို့သည်လည်း ကွယ်လေ၏။ အာသဝေါတရားတို့သည်လည်း ကုန်ခန်းလေ၏။ ထိုအခါ မဟာပါလသည် ဘဝမှ လွတ်မြောက်သော ရဟန္တာ ဖြစ်လေ၏။ ထို အချိန်မှ စ၍ မဟာပါလအား စက္ခုပါလမထေရ် ဟူ၍ အမည်သစ် တွင်လေ၏။

စက္ခုပါလမထေရ် မျက်စိကွယ်သောအခါ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံမဝင်နိုင်တော့။ အခြားသီတင်းသုံးဖော် ခြောက်ကျိပ်တို့က ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ဝတ်ကြီး

http://www.dhammadownload.com

ဝတ်ငယ်တို့ကို ပြု၏။ ဆွမ်းခံ၍ လုပ်ကျွေးကြ၏။ ဒါယကာတို့ကလည်း စက္ခုပါလ မထေရ်အတွက် ကျောင်းသို့ ဆွမ်းပို့ကြ၏။ ထို ခြောက်ကျိပ်သော ရဟန်းတို့သည် စက္ခုပါလမထေရ်၏ အနီးကပ် သြဝါဒကို ခံယူ၍ တရားအားထုတ်ကြရာ သီတင်းကျွတ်လပြည့် ပဝါရဏာနေ့ နီးသောအခါ အားလုံး ရဟန္တာ ဖြစ်ကြလေ၏။

ဝါကျွတ်သောအခါ ထိုရဟန္တာ ခြောက်ကျိပ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို ဖူးမြော်ရန် စက္ခုပါလ မထေရ်အား လျှောက်ထားကြ၏။ စက္ခုပါလမထေရ်က –

"အရှင်ဘုရားတို့နှင့်အတူ တပည့်တော် သွားလျှင် အရှင်ဘုရားတို့လည်း မချမ်းသာ၊ တပည့်တော်လည်း မချမ်းသာ ဖြစ်မည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်ဘုရားတို့ ဦးစွာ သွားနှင့်ကြ။ တပည့်တော်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့ကို ရှိခိုးကြ။ ထို့နောက် တပည့်တော်၏ညီ စူဠပါလအား တပည့်တော် မျက်စိကွယ်ကြောင်း၊ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာရောက်နိုင်ရေးအတွက် ညီထံမှ တစ်စုံတစ်ယောက် စေလွှတ်ပေးရန် တောင့်တလျက် ရှိကြောင်း ပြောပြကြ" ဟူ၍ မိန့်ကြား၏။

ထိုရဟန္တာခြောက်ကျိပ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့အား စက္ခုပါလမထေရ်၏ စကားဖြင့် ရှိခိုး၍၊ တစ်ဖန် မိုးသောက်သောနေ့၌ စက္ခုပါလမထေရ်၏ ညီ စူဠပါလ သူကြွယ်နေရာ လမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ပြီး စက္ခုပါလမထေရ် မှာကြားသည့်အတိုင်း စူဠပါလ သူကြွယ်အား ပြောကြားကြ၏။

စူဠပါလသူကြွယ်လည်း ရဟန္တာခြောက်ကျိပ်တို့၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း တူဖြစ်သူ ပါလိတကို လမ်းခရီး၌ ဘေးရန် ကင်းစိမ့်သောငှာ သာမဏေပြုစေပြီး အစ်ကို စက္ခုပါလ၊ မထေရ်ထံ ရောက်လျှင် အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားကာ စက္ခုပါလမထေရ်၏ တောင်ဘေးစွန်းကို ကိုင်၍ ယူဇနာ တစ်ရာနှစ်ဆယ် ဝေးရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဆီသို့ တူဝရီးနှစ်ယောက် လာကြ၏။

တူဝရီးနှစ်ယောက် လာကြရာ လမ်းခရီးအကြား ကဋ္ဌနဂရရွာသို့ ရောက်၏။ ကဋ္ဌနဂရရွာမှ ထွက်၍ တောဋ္ဌ သီချင်းဆိုလျက် ထင်းခွေနေသော အမျိုးသမီး ငယ်၏ သီချင်းသံဋ္ဌ တပ်မက်ကာ ပါလိတသာမဏေသည် ဦးရီး စက္ခုပါလမထေရ်အား ခေတ္တ ရပ်တန့်တော်မူပါရန် လျှောက်ထားပြီး အမျိုးသမီးငယ်ထံ သွား၏။ သာမဏေနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တို့ မှောက်မှားကြ၏။

ယခုပင် သီချင်းသံ ကြား၏၊ ယခုပင် သီချင်းသံ ပျောက်၏၊ သာမဏေ

http://www.dhammadownload.com

သည်လည်း ကြာမြင့်၏၊ သာမဏေနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တို့သည် မောက်မှားခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏၊ သာမဏေသည်လည်း သီလပျက်စီးခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ ဟူ၍ စကျုပါလမထေရ် ဆင်ခြင်မိ၏။

သာမဏေသည် မိမိကိစ္စပြီး၍ ဦးရီးထံ ပြန်လာကာ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် လျှောက်ထား၏။ ဦးရီးကလည်း သာမဏေအား 'သာမဏေ၊ သင်သည် အမျိုး သမီးငယ်နှင့် မောက်မှား၍ သီလပျက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား' ဟူ၍ မေး၏။ သာမဏေ က မဖြေ။ ဦးရီးကလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ မေး၏။ သာမဏေကမူ ခိတ်ခိတ်။

စကျုပါလမထေရ်သည် တူသာမဏေအား မိမိ၏ တောင်ဝှေးစွန်းကို အကိုင်မခံဘဲ နှင့်ထုတ်ခေလ၏။ သာမဏေကမူ မျက်စိနှစ်ဖက် ကွယ်နေသော ဦးရီးတော် မထေရ်သည် တောအုပ်အလယ်၌ ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်ပြီး အမျိုးမျိုး တောင်းပန်လျှောက်ထား၏။ သာမဏေဘဝနှင့် မကိုင်ရလျှင် လူဘဝနှင့် ကိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ထပ်၍ လျှောက်၏။ စကျုပါလမထေရ်က လုံးဝ ခွင့်မပြု။ ထိုအခါ သာမဏေသည် ကြိုးစွာသော နောင်တဖြင့် ချစ်လှစွာသော ဦးရီးထံပါးမှ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ဖဲခွာရလေ၏။

ကိုယ်ကျိုးကိုယ်စီးပွားကို ငဲ့၍ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မကောင်းသူများအား လျစ်လျူရှုထားခြင်းနှင့် မိမိတို့ ယုံကြည်လိုက်နာနေသော လမ်းစဉ်များမှ ဆွေဖည် ခြင်းသည် မြင့်မြတ်သူတို့၏ ကျင့်စဉ်မဟုတ် ဟူ၍ စကျုပါလမထေရ်က နမူနာ ပြ၏။

စကျုပါလ မထေရ်သည် မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရသူ ဖြစ်၏။ ဤ ကန္တာရခရီး၌ အသက်သေသည်အထိ ဒုက္ခရောက်နိုင်၏။ တူဖြစ်သူ သာမဏေ ကလည်း လျှောက်ထား၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း သိ၏။ သို့ရာတွင် စကျုပါလမထေရ် သည် အသက်ကို တန်ဖိုးမထား၊ လောကဥ္စ မမွထွန်းကားရေးကိုသာ တန်ဖိုး ထား၏။ နတ်သမီး တစ်တင်းခွဲ၌ မစင်တစ်ပဲ အရောမခံနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ရှေး သူတော်ကောင်းတို့၏ ကျင့်စဉ်ပေတကား။

စကျုပါလမထေရ်သည် ကန္တာရခရီးထဲ၌ အဖော်မဲ့ဖြစ်၏။ မျက်စိလည်း မမြင်၊ သို့ရာတွင် ဤလောက၌ ဓမ္မကို စောင့်ရှောက်သော ဓမ္မဘက်တော်သား များသည် အချိန်မရွေး နေရာအနှံ့ ရှိ၏။ ဓမ္မ၏ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကို မည်သူ အန်တုနိုင်မည်နည်း။ နောက်ဆုံး၌ သိကြားမင်းသည် ခရီးသည်ဟန် ဆောင်၍ စကျုပါလမထေရ်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းအရောက် ဆောင် ယူသွား၏။ စူဠပါလသူကြွယ် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားသည့် ကျောင်း၌ နေရာ ချပေး၏။ နောက် စူဠပါလအား အစ်ကို စကျုပါလမထေရ် ရောက်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း

http://www.dhammadownload.com

သတင်းပို့၏။ သူတော်ကောင်းဟူက ဓမ္မ၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် နတ်ကောင်းမ မြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်း ဖြစ်ရန်သာ လိုပါ၏။

ညီ စူဠပါလသည်း အစ်ကို စကျွပါလမထေရ်ထံ သွားရောက်၍ ဖူးမြော်၏။ အစ်ကို၏ ဘဝဖြစ်အင်ကို မြင်လျှင် ခြေရင်း၌ လူးလိမ့်ငိုကြွေး၏။ ရဟန်းမပြုပါရန် အတန်တန် တားမြစ်သည်ကြားက နားမထောင်ဘဲ ရဟန်းပြုသည့် အတွက် ယခုကဲ့သို့ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အပြစ်တင်၏။ အမှန်အားဖြင့် စူဠပါလသည် ခံစားမှုချမ်းသာ "ဓေဒယိတ သုခ" ကိုသာ နားလည်ပြီး ငြိမ်းချမ်းမှုချမ်းသာ "သန္တိသုခ" ကို နားမလည်သဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အပြစ်တင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ငြိမ်းချမ်းမှုချမ်းသာသည်သာ ချမ်းသာစစ် ဖြစ်၍ ခံစားမှုချမ်းသာသည် ဒုက္ခ၏ အသွင်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ညီ စူဠပါလသည် အစ်ကို စကျွပါလအား အစွမ်းကုန် ပြုစုလုပ်ကျွေး၏။ မိမိ၏ ကျွန်နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်ဘဝမှ လွတ်ငြိမ်းစေပြီး အစ်ကို မထေရ်ထံ၌ သာမဏေပြု၍ အနီးကပ် လုပ်ကျွေးစေ၏။ ညီငယ်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကျေပါပေသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင် သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ကာလက ဒေသအသီးသီး၌ ဝါကပ်ကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ဝါကျွတ်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကို လာရောက်ဖူးမြော်လေ့ ရှိကြ၏။ ထိုခရီးအရ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ ဘုရားဖူးလာရောက်ကြသော ရဟန်းတော်များ ရှိကြ၏။ ထိုရဟန်းတော်များသည် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုလည်း ရှိခိုး ဖူးမြော်ကြ၏။ ရှစ်ကျိပ်သော မဟာသာဝကတို့ကိုလည်း ရှိခိုး ဖူးမြော်ကြ၏။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော် ပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ ကျောင်းငယ်များကိုလည်း လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြ၏။

ဘုရားဖူး ရဟန်းတော်များသည် ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြရာ စကျွပါလမထေရ်၏ ကျောင်းသို့ရောက်လျှင် မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၏။ ထို့ကြောင့် ထိုနေ့အဖို့ ကျောင်းစဉ်လှည့်လည်ခြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။ ထိုညဉ့်၌ မိုးသည် ပထမယံပတ်လုံး ရွာသွန်း၍ သန်းခေါင်ယံ၌ လင်းစင်၏။

စကျွပါလမထေရ်သည် မိုးသောက်ယံ၌ စင်္ကြံသွားလျှင် မိုးရေစွတ်စိုစဖြစ်သော မြေမှထွက်လာသော ပိုးဖလံများစွာကို နင်းမိသဖြင့် ပိုးဖလံတို့ သေကြကုန်၏။ စင်္ကြံလမ်းသည် ပိုးဖလံသေတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏။ စကျွပါလ မထေရ်၏ သာမဏေတို့ တံမြက်မလှည်းမီ ဘုရားဖူးရဟန်းများသည် စကျွပါလမထေရ်၏ ကျောင်းသို့ ရောက်လာကြပြီး စင်္ကြံလမ်းရှိ ပိုးဖလံသေများကို တွေ့ကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

စကြ်ိုလမ်းၭ ပိုးဖလံများကို စက္ခုပါလမထေရ်က စကြ်ိုသွားခြင်းအားဖြင့် သတ်ပါကြောင်း ဘုရားဖူး ရဟန်းများက မြတ်စွာဘုရားသခင်အား လျှောက်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'ရဟန္တာတို့ကား သေစေလိုသော စေတနာမရှိ' ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုအခါမှ စက္ခုပါလမထေရ်သည် ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း သိရှိကြပြီး ရဟန္တာဖြစ်ပါလျက် မျက်စိကွယ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သဘောမပေါက်သော ပရိသတ်အား မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

– **မမွှတ်သည် စိတ်လျှင် ရှေ့သွားရှိကုန်၏။ စိတ်လျှင် အကြီးအမှူး ရှိကုန်၏။ စိတ်လျှင် အထည်ကိုယ် ရှိကုန်၏။**

– **မကောင်းသောစိတ်ဖြင့် ပြောဆို ပြုလုပ်မိပါက ထိုသို့ ပြောဆိုမိ၊ ပြုလုပ်မိခြင်းကြောင့် လှည်းဘီးသည် နွားခြေရာသို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်နေသကဲ့သို့ ဒုက္ခသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့ အစဉ်တစိုက် လိုက်နေလေ၏။**

ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်ဖြစ်သမျှသည် မနေ့က ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးအမြင်များမှ ဆင်းသက်သည်။ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးအမြင်များသည် မနက်ဖြန် ကျွန်ုပ်တို့၏ဘဝကို တည်ဆောက်ပေလိမ့်မည်။ အတွေး (သင်္ခါရ) နှင့် အမြင် (ဒိဋ္ဌိ) တို့သည် မှန်ကန်သော အတွေးနှင့်အမြင် ဖြစ်ပါက မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွင် သမ္မာသင်္ကပ္ပနှင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိအမည်ကို ရ၍ မှားယွင်းသော အတွေးနှင့်အမြင် ဖြစ်ပါက မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အမည်ကိုရ၏။ ထို့ကြောင့် အတွေးနှင့်အမြင်သည် ဘဝအတွက် အစုန်နှင့်အဆန် လမ်းနှစ်သွယ်လုံးကို ခင်းပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် အတွေးနှင့်အမြင်သည် စေတသိက်များဖြစ်၍ သူ့ချည်း မရပ်တည်နိုင်ဘဲ စိတ်ကို ရှေ့သွားပြုရ၏။ စိတ်ကို အကြီးအမှူး ပြုရ၏။ စိတ်ဖြင့် တည်ဆောက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်ဖြစ်သမျှသည် "ဘဝတိတိ ဘဝေါ၊ ဘဝတိ၊ ဖြစ်တတ်၏။ လ္ကတိ၊ ထို့ကြောင့်။ ဘဝေါ၊ ဘဝ မည်၏" ဟူသော ဝိဂြိုဟ်အရ "ဘဝ" ဖြစ်၏။ ဘဝတွင် ဝိပါက[1] အပိုင်း၊ ကမ္မ[2] အပိုင်း၊ ကိလေသ[3] အပိုင်း ဟူ၍ အပိုင်းသုံးပိုင်း ပါဝင်၏။ ကိလေသာကြောင့် ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်ရ၏။ ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံကြောင့် ကုသိုလ်အကျိုးနှင့် အကုသိုလ်အကျိုး ဖြစ်ရ၏။ ဤဒွိဟိ ကိလေသာဟူသည် အနုသယအဆင့် ကိလေသာ ဖြစ်၏။ ယင်းကို ကိလေသာဝဋ်ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ ကမ္မဟူသည် နာနာကွဏ်က အဆင့် ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်၏။ ယင်းကို ကမ္မဝဋ်ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ ဝိပါကဟူသည်

၁။ ဝိပါက – အကျိုးတရား၊ ၂။ ကမ္မ – ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံ၊
၃။ ကိလေသ – အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာ ဦးစီးသော ကိလေသာ။

http://www.dhammadownload.com

ကုသိုလ်ကံနှင့် အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အကျိုးတရား ဖြစ်၏။ ယင်းကို ဝိပါကဝဋ္ဋ ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။

ရွှေလက်ကောက်တွင် လက်ကောက်ပုံသဏ္ဌာန်သည် ဝိပါကအပိုင်း ဖြစ်၏။ ရွှေသားသည် ကမ္မအပိုင်း ဖြစ်၏။ ရွှေသားတွင် ပါဝင်သော မဟာဘုတ် ခေါ် ဓာတ်ကြီးလေးပါးသည် ကိလေသအပိုင်း ဖြစ်၏။ ရွှေလက်ကောက်တွင် ဤသို့ အပိုင်းသုံးပိုင်း ပါဝင်သော်လည်း ယင်းအပိုင်းသုံးပိုင်းကို သီးခြားစီ ခွဲထုတ်၍ မရသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ "ဘဝ" တွင်လည်း ဝိပါက်၊ ကံ၊ ကိလေသာ ဟူသော အပိုင်းသုံးပိုင်းကို သီးခြားစီ ခွဲထုတ်၍ မရ။ ဤသို့ ခွဲ၍ မရခြင်းကိုပင် နွားဏ၏ ခြေရာနောက်သို့ အစဉ်လိုက်သော လှည်းဘီးနှင့် ဥပမာပြုခြင်း ဖြစ်၏။

စက္ခုပ္ပါလမထေရ်သည် တစ်ခုသော မျက်စိကုဆရာဘဝက မျက်စိရောဂါ ရှင် တစ်ဦးအား မှားသောအတွေးနှင့် မှားသောအမြင်တို့က ခင်းပေးသော လမ်းပေါ်၌ လျှောက်၍ မျက်စီကန်းအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ထို အကုသိုလ်ကံကြောင့် ယခု နောက်ဆုံးဘဝ၌ သူ မျက်စိကန်းရခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန္တာဖြစ်သွား၍ အနုသယ အဆင့် ကိလေသာအပိုင်းကို ပယ်၍ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း "ဇာတိ" ကို ကုန်အောင် လုပ်နိုင်သော်လည်း နာနာကွဏိက အဆင့် အကုသိုလ်ကံကိုကား ကုန်အောင် မလုပ်နိုင်ပါရော့။

ဘဝခရီးကို လျှောက်ရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်နှင့်ယှဉ်သော အတွေးနှင့် အမြင်တို့က ခင်းပေးသောလမ်းအတိုင်း လျှောက်ရ၏။ လမ်းမှားနှင့် လမ်းမှန်ကို မည်သူကမျှ ခင်းပေးသည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးနှင့် အမြင်ကသာ ခင်းပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လူ့သမိုင်းဟူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အတွေးနှင့် အမြင်တို့က ခင်းပေးသော လမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ရသော "ဘဝခရီးသည်တို့၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်း" သာ ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် အစုန်လမ်းနှင့် အဆန်လမ်း သို့မဟုတ် လမ်းမှားနှင့် လမ်းမှန်ကို ရွေးရာတွင် လောကဋ္ဌ "ဇမ္မ" ထွန်းကားရေးအတွက် ကျရောက်သမျှသော လောကဓံတရားများကို ကြုံကြိုက်ခံကာ ပြက်ပြက်ထင်သော ရည်မှန်းချက်၊ မဆုတ်မနစ်သော ကြိုးပမ်းမှု၊ ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်၊ လုံလောက်သော ဉာဏ်ပညာတို့ဖြင့် အသက်ကိုပင် မငဲ့ကွက်ဘဲ လမ်းမှန်ကိုရွေး၍ ဘဝခရီး လျှောက်ခဲ့သော စက္ခုပါလ မထေရ်၏ အတွေးမှန် (သမ္မာသင်္ကပ္ပ) နှင့် အမြင်မှန် (သမ္မာဒိဋ္ဌိ) ကို အစဉ်တစိုက် နှလုံးသွင်းနိုင်ရန် ဤဂါထာကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

http://www.dhammadownload.com

မဠကဏ္ဍလီ

အဒိန္နပုဗ္ဗက ဗြာဟ္မဏ ဇနိမောင်နှံသည် သာဝတ္ထိပြည်တွင် သူဌေးစာရင်းဝင်ဖြစ်၏။ သူတို့တွင် တစ်ယောက်တည်းသော သားသာ ထွန်းကားခဲ့၏။ တစ်ယောက်တည်းသောသား ဖြစ်သဖြင့် မိဘနှစ်ပါးလုံးက အလွန် မြတ်နိုး၏၊ ချစ်၏။ သူ့ကို မဠကဏ္ဍလီ ဟု ခေါ်၏။ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် သူ၏ တစ်ဦးတည်းသော သား မဠကဏ္ဍလီကို ချစ်သည်၊ မြတ်နိုးသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် သားထက် ပစ္စည်းဥစ္စာကို ပို၍ ချစ်၏၊ ပို၍ မြတ်နိုး၏၊ ပို၍ မက်မော၏။ ဇနိုးဖြစ်သူကလည်း ခင်ပွန်းသည်ကို မလွန်ဆန်နိုင်။

သူဌေးကြီး အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် သူ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို နည်းနည်းမျှ အပွန်းအပဲ့ မခံ။ သာဝတ္ထိပြည် ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိသော မြတ်စွာဘုရားအား လည်း မလှူ။ တိတ္ထိယ ဆရာကြီးများအား လည်း မလှူ။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်တွင် မည်သည့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကိုမျှ မလှူဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အဒိန္နပုဗ္ဗက ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ အဒိန္နပုဗ္ဗက၏ အနက်မှာ "တစ်ခါမျှ မလှူဖူးသူ" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် သူ၏ပစ္စည်း များကို မလှူရက်၊ မသုံးစွဲရက်။ လှူလိုက် သုံးစွဲလိုက်ပါက ပစ္စည်းများ လျော့ပါးသွားပေမည်။ ထိုဒုက္ခကို သူ သည်းမခံနိုင်။ မလှူဘဲ မသုံးစွဲဘဲနေပါက သူ၏ပစ္စည်းများ လျော့မသွား။ ဤသည် ကိုပင် "အရှိသုခ" အဖြစ် ကျေနပ်၏။

မဠကဏ္ဍလီ ၁၆ နှစ်သားအရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ဖျာတော့သော ရောဂါ ဖြစ်၏။ ယနေ့ ဓေါဟာရအရ "အသားဝါ" ရောဂါဖြစ်၏။ သား၏ရောဂါကို ဆရာကောင်း သမားကောင်းတို့ဖြင့် ကုသပါရန် မိခင်ဖြစ်သူက အဒိန္နပုဗ္ဗက အား တိုက်တွန်း၏။ သို့ရာတွင် ဆေးဖိုးဝါးခ ကုန်ကျမည် စိုး၍ ဆရာမပင့်ဘဲ အဒိန္နပုဗ္ဗက က ဆေးမြီးတိုဖြင့် ကု၏။

သား၏ရောဂါ မသက်သာဘဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးလာသည်ကို မြင်လေမ့ ဆေးဆရာအိမ်သို့ သွား၍ 'အသားဝါရောဂါ ဖြစ်လျှင် ဘယ်လိုဆေးနှင့် ကုရသနည်း' ဟု မသိမသာ မေး၏။ ဆရာကလည်း လာရောက် ပင့်ဆောင်ခြင်း မဟုတ်သည့်အပြင် လူနာ၏ရောဂါကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စမ်းသပ်စစ်ဆေးရခြင်း မရှိသဖြင့် တော်စွလျော်စွပင် ပြောလိုက်၏။ သို့ရာတွင် အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် ဆရာ၏ စကားကို အဟုတ်ကြီးထင်၍ သားကို ဆရာ ပြောသည့် ဆေးဝါးတို့ဖြင့် ကုသပြန်၏။

ရောဂါလည်း ကျွမ်းခဲ့ပြီ၊ အချိန်လည်း နေ့ခင်းခဲ့ပြီ။ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည်

http://www.dhammadownload.com

နောက်ဆုံးမှ သမားတော်ကို ပင့်၏။ သမားတော်သည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ၏ ရောဂါကို စစ်ဆေး၏၊ စမ်းသပ်၏။ မိမိဆေးချက် အစွမ်းမထက်နိုင်တော့ကြောင်း သိရှိသဖြင့် အခြားသမားတော်များကို ပင့်ရန် လမ်းညွှန်ပြီး လက်လျှော့လိုက်၏။ အခြားသမားတော်များကလည်း လက်မခံကြတော့။

ထိုအခါကျမှ မိမိ၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ ဆုံးပါးတော့မည်ကို သိ၏။ အိမ်ခန်းတွင်းမှ အိမ်ဦးပြင်သို့ ထုတ်၏။ သား၏ချစ်ခြင်းသည် အဒိန္နပုဗ္ဗက၏ ရင်တွင်း၌ ပြင်းစွာဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အဒိန္နပုဗ္ဗက ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ နောင်မှ "တ" ရသော နောင်တသည် သူ့အား နှိပ်စက်လေပြီ။

ထိုညဉ့် မိုးသောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကရုဏာသမာပတ်မှ ထတော်မူ၍ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျသတ္တဝါတို့ကို ကြည့်တော်မူသော အခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ သူဌေးသားကို မြင်တော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ မိသားစုတွင် "ဒါနကုသိုလ်လည်း မရှိခဲ့၊ သီလကုသိုလ်လည်း မရှိခဲ့၊ ဘဝနာကုသိုလ်လည်း မရှိခဲ့။ သို့ရာတွင် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် သေအံ့မူးမူးသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သေအံ့မူးမူးအချိန်၌ အာသန္နကံသည် အလွန် အရေးကြီး၏။ အာသန္နကံ ဟူသည် သေခါနီးကာလ၌ ပြုအပ်သောကံ ဖြစ်၏။ သောဏမထေရ်၏ ဖခင် မုဆိုးကြီးသည် မုဆိုးဘဝဖြင့် တစ်သက်လုံး အကုသိုလ် ဒုစရိုက်များကို ပြုလုပ်ခဲ့မိသော်လည်း သေခါနီးကာလ၌ သောဏမထေရ်၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ ကုသိုလ် အာသန္နကံကြောင့် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးသည်လည်း အသဒိသ ကောင်းမှုရှင် ဖြစ်ပါလျက် သေခါနီးကာလ၌ အကုသိုလ် အာသန္နကံကြောင့် ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဒါနကိုလည်း မပြုခဲ့၊ သီလကိုလည်း မစောင့်၊ ဘာဝနာကိုလည်း မပွား။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ကုသိုလ်ကံဟူ၍ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား ဘာမျှမရှိ။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသော ပုဗ္ဗဓါနသဟိ ဘာဝနာကုသိုလ် အာသန္နကံကြောင့် သုဂတိဘဝသို့ ရောက်မည်ကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ အိမ်စဉ်အတိုင်း ကြွတော်မူရာ အဒိန္နပုဗ္ဗက၏ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရလေရာ မြတ်စွာဘုရားကို အလွန်ကြည်ညိုမိ၏။ သို့ရာတွင် ခြေလက်ကိုပင် မသယ်ဆောင်နိုင်တော့သဖြင့် စိတ်ထဲက ကြည်ညိုရုံမှတစ်ပါး အခြား ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ ဤသည်ပင် သူ့အတွက် အဘိုးအနှဏ္ဍထိုက်သော ဘာဝနာကုသိုလ်ကံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို အာရုံပြုသော ဤ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ကံဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏။

http://www.dhammadownload.com

မိမိ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ ကွယ်လွန်သောအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရ၏။ မိမိ၏ မိုက်ပြစ်ဒဏ်ကို မိမိ ခံရုံမှ တစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ မိမိ၏ မျိုးဆက်သည် ပြတ်လေပြီ။ ဆေးပေး မီးယူ ပြုမည့်သူပင် မရှိ။ ရင်သွေးရတနာ သားသည်းချာ၏ ချစ်စရာမျက်နှာကို မမြင်ရတော့တဲ့ မိမိတို့ အဘိုးအို၊ အဘွားအို နှစ်ဦးတည်းသာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဖော်ပြုလျက် ဘဝခရီးကို လျှောက်ကြရပေတော့မည်။ မိမိ၏ မိုက်ပြစ်ဒဏ်ကြောင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင်၏ ကြင်နာမှုကို ရဖို့ရန် မမျှော်လင့်နိုင်တော့သည့်အပြင် ပြစ်တင်ရှုတ်ချမှုကိုပင် ဆက်ကာဆက်ကာ ခံယူရပေတော့မည်။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် တွေးရင်းတွေးရင်း မျက်ရည်ကျ၏။ သားကို သင်္ကြိဟ်ရာ သချိုင်းသို့ နေ့စဉ် သွား၍သွား၍ ငိ၏။ အမှန်အားဖြင့် အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် သူနှင့်ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်ကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် သူ ခံယူရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် မိမိ၏ ဖခင်အား တရားပြရန် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ ရုပ်သွင်ဖြင့်ပင် အဒိန္နပုဗ္ဗက ငိုကြွေးရာအနီး၌ ရပ်၍ ငိုကြွေး၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မိမိအနီး၌ ငိုကြွေးသူကို ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနှင့် ရွယ်တူပုပ်တူနေသည်ကို တအံ့တသြ တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ သား၏ ချစ်ခြင်းဖြင့်–

'အမောင်လုလင်၊ သင် ဘာကြောင့် ဤနေရာသို့လာ၍ ငိုပါသနည်း' ဟု မေး၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားသည် ဤမေးခွန်းကို မျှော်လင့်ထား၏။ ယခု အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း မေးမြန်းလေသောအခါ–

'အို ... ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေရထားတစ်စီး ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေရထားနှင့် လိုက်ဖက်သော ဘီးများ မရှိပါ။ ထိုဘီးများကို ရှာရင်း ဤနေရာသို့ ရောက်လာပါသည်။ နေရာအနှံ့ ရှာပြီးဖြစ်သော်လည်း ယခုတိုင် မရသေးသဖြင့် ငိုမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်' ဟု ဖြေ၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကုန်ခန်းသွားမည်ကို စိုးရိမ်ပြီး သားကို ဆေးမကုခဲ့သဖြင့် တစ်ဦးတည်းသောသား ဆုံးရှုံးခဲ့ရ၏။ ထို့အတွက် ယူကျုံးမရ ငိုကြွေးခဲ့ရ၏။ ယခု မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မငဲ့ကွက်တော့ဘဲ သားခဲ့ချစ်သော ဇောဖြင့် –

'အမောင်လုလင်၊ သင်၏ ရွှေရထားအတွက် ရွှေဘီးကို လိုချင်လျှင်လည်း ရွှေဘီးကို လုပ်ပေးမည်၊ ပတ္တမြားဘီးကို လိုချင်လျှင်လည်း ပတ္တမြားဘီးကို လုပ်ပေးမည်၊ ဂွေဘီးကို လိုချင်လျှင်လည်း ဂွေဘီးကို လုပ်ပေးမည်၊ ကြေးဘီးကို

http://www.dhammadownload.com

လိုချင်လျှင်လည်း ကြေးဘီးကို လုပ်ပေးမည်။ သင်လိုချင်သော ဘီးကိုသာ ပြောပါ၊ ဒီအတွက်တော့ စိတ်ဒုက္ခရောက်ပြီး မငိုကြွေးပါလင့်' ဟု ဆို၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားကလည်း မိမိ၏ ဖခင်ဟောင်း အဒိန္နပုဗ္ဗကအား သတိသံဝေဂ ရစေရန် သင်ခန်းစာ ပေးလိုသဖြင့် --

'အို ... ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ရွှေရထားအတွက် ရွှေဘီးကိုလည်း မလိုချင်ပါ၊ ပတ္တမြားဘီးကိုလည်း မလိုချင်ပါ၊ ဒွေဘီးကိုလည်း မလိုချင်ပါ၊ ကြေးဘီးကိုလည်း မလိုချင်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ရွှေရထားအတွက် နေဝန်းနှင့် လဝန်းကိုသာ ဘီးတစ်စုံအဖြစ် အသုံးပြုရန် လိုချင်ပါသည်' ဟု ဆို၏။

'မိုက်ပါဘိ လုလင်ရယ်၊ သင်သည် မတောင့်တထိုက်သည်ကို တောင့်တဘိ၏၊ သင်သည် ငိုကြွေးရင်း သေလျှင်သာ သေပေလိမ့်မည်၊ နေနှင့်လကို ရနိုင်ဖို့ရန် အကြောင်းမရှိ' ဟု အဒိန္နပုဗ္ဗက က မဋ္ဌကုဏ္ဍလီအား ဆို၏။

'ကောင်းပါပြီ ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်က နေနှင့်လကို လိုချင်၍ ငိုပါ၏၊ ဖခင်က သေလွန်သောသားကို လိုချင်၍ ငိုပါ၏။ နေနှင့်လသည် ကောင်းကင်၌ ထင်ရှားရှိပါ၏၊ မျက်စိဖြင့်လည်း မြင်ရပါ၏။ သေလွန်သွားသော သားကား ထင်ရှားမရှိ၊ မျက်စိဖြင့်လည်း မမြင်ရ။ ဤသို့ချီငြား၌ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံး လိုချင်သည်ကို မရ၍ ငိုကြသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း မိုက်ပါ၏၊ ဖခင်လည်း မိုက်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အနက် မည်သူက ပို၍မိုက်သည်ဟု ထင်ပါသနည်း' ဤသို့ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားက အဒိန္နပုဗ္ဗကအား မေး၏။

'အမောင်လုလင် ... သင်သည် မှန်သောစကားကို ဆိုပါ၏။ သင်က နေနှင့်လကို တောင့်တ၍ ငို၏၊ ကျွန်ုပ်က သေလွန်သွားသော သားကို တောင့်တ၍ ငို၏။ ထိုငိုသူနှစ်ယောက်တို့တွင် ကျွန်ုပ်ကသာ သင့်ထက်ပို၍ မိုက်ပါ၏' ဟု အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားအား ဝန်ခံ၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သား၏ စကားကြောင့် အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် သတိသံဝေဂ ရ၏၊ အထိုက်အလျောက် သောကငြိမ်း၏။ ထို့ကြောင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားအား ကောင်းချီးပေးသောအားဖြင့် –

'ထောပတ်ဖြင့် သွန်းလောင်းအပ်သော မီးကို ရေဖြင့်ငြိမ်းစေသကဲ့သို့ ငါ၏ရင်၌ တောက်လောင်နေသော သောကကို သင်၏စကားဖြင့် ငြိမ်းစေပါ၏။ ငါ၏နှလုံးသား၌ စူးဝင်နေသော ငြောင့်ကို သင်၏စကားဖြင့် ပယ်နုတ်အပ်ပါ၏။ ယခု ငါသည် သင်၏စကားကြောင့် စိတ်သက်သာရာ ရပြီ ဖြစ်၍ နောက်ထပ် ငိုကြွေးတော့မည် မဟုတ်ပါ' ဟု ဆို၏။ ထို့နောက် –

'အမောင်လုလင် ... သင်သည် နတ်လော၊ သိကြားလော၊ လူသားစင်စစ်ပင် ဖြစ်ပါသလော' ဟု မေးလေရာ မဋ္ဌကုဏ္ဍလီနတ်သားက –

http://www.dhammadownload.com

'အို ... ဖခင်၊ ကျွန်ုပ်သည် သင် ငိုကြွေးတမ်းတနေသော သင်၏သား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီပင် ဖြစ်ပါ၏။ သေအံ့မူးမူးအချိန် ပြုခဲ့သော အာသန္နကံ ကုသိုလ်ကြောင့် ယခု ကျွန်ုပ်သည် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်ခဲ့ပါ၏' ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗက က –

'အမောင်လုလင် ... ငါ၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငါ၏အိမ်၌ ဒါနလည်း မပြုခဲ့၊ သီလလည်း မစောင့်သုံးခဲ့၊ ဘာဝနာကိုလည်း မပွားများခဲ့။ ငါတို့မိသားစုသည် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့မှ ဝေးခဲ့သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့ဖြစ်ပါလျက် သင်ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကား အယ်လို ကုသိုလ်ကောင်းမှုမျိုး ပါနည်း။ ငါ့အနေဖြင့် စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ရှိပါ၏' ဟု ဆို၏။

'ဖခင် ... ကျွန်ုပ်တို့မိသားစုသည် ဖခင်ပြောသည့်အတိုင်း ဒါနမပြုခဲ့သည်မှာလည်း မှန်၏။ ဥပုသ်သီလ မစောင့်သုံးခဲ့သည်မှာလည်း မှန်၏။ ဘာဝနာ မပွားများခဲ့သည်မှာလည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သေအံ့မူးမူးအချိန်၌ ဖခင်သည် ကျွန်ုပ်အား အိမ်ခန်းတွင်းမှ အိမ်ဦးပြင်သို့ ထုတ်၍ထား၏။ ထိုအချိန်တွင် သုံးလောကထွတ်ထား သမ္ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာများ ခြံရံလျက် သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာရာ သားတို့၏အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ထိုသို့ ရောက်ခဲ့သော်လည်း သားတို့အိမ်က ထွက်၍ တစ်ဖွန်း တစ်ယောက်မ မျှ ဆွမ်းမလောင်းခဲ့၊ ဝေယျာဝစ္စကိုလည်း မပြုခဲ့၊ တရားဒေသနာကိုလည်း မနာကြားခဲ့။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုက်ရ၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် မိမိလက်များကိုပင် မသယ်ဆောင်နိုင်တော့သဖြင့် လက်အုပ်ပင့် ဟုတ်ပုတ်ညားညား မချီမြှောက်နိုင်ခဲ့။ စိတ်ထဲက ကြည်ညိုရုံမျှသာ ကြည်ညိုနိုင်ခဲ့ပါ၏။ ထိုကြည်ညိုစိတ်သည်ပင် ကျွန်ုပ်အတွက် ဗုဒ္ဓါနုဿတိဘာဝနာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ဒေတာ်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့၏။ ယင်းသို့ အောက်မေ့ရင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သား ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သေအံ့မူးမူးအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုက်ရသော၊ မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုမိသော၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ၌ ကျွန်ုပ် ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုဖြစ်၏။ ဘာဝနာ ကုသိုလ်ဖြစ်၏' ဟု မဋ္ဌကုဏ္ဍလီ က အဒိန္နပုဗ္ဗကအား ရှင်းပြလိုက်၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် အံ့လည်းအံ့သြ၏၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပီတိဖုံး၏။

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရ၊ မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုရ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့ရံမျှနှင့် ဤကဲ့သို့သော အကျိုးတရားကို ရသည်ဆိုလျှင် တကယ်တမ်း ဒါနကို ပြုပါက၊ သီလကို စောင့်သုံးပါက၊ ဘာဝနာ တရားကို ပွားများပါက အဘယ်မျှလောက်သော အကျိုးတရားများကို ရပေလိမ့်မည်နည်း။ ဤသို့တွေးရင်း မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုလာ၏၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်တော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားသည် အဒိန္နပုဗ္ဗက၏ စိတ်အကြံအစည်ကို ရိပ်မိ၏။ မိမိ၏ တရားပြလိုရင်း ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီကို သဘောပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရမည့် အစီအစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍–

'ဖခင် ... ယနေ့မှစ၍ သရဏဂုံသုံးပါးကို ဆောက်တည်ပါ၊ ငါးပါး သီလကို စောင့်သုံးပါ၊ ငါးပါးသီလကို စောင့်သုံးသောအခါ မကျိုးမပေါက် မပြောက်မကျားအောင် စောင့်သုံးပါ။ ဖခင်၏အိမ်၌ များစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာသည် ရှိပါ၏' ဟု တိုက်တွန်းပြောဆို၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကလည်း မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သား၏ တိုက်တွန်းချက်အတိုင်း လိုက်နာရန် ပဋိညာဉ်ပြု၏။ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားသည် မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ပြီဖြစ်၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် သချိုင်းမှ အိမ်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် မိမိ၏ဇနီး ပုဏ္ဏားမကို အကြောင်းစုံ ပြောပြ၏၊ တိုင်ပင်၏။ ထိုနောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရိုသေစွာ ရှိခိုး၏။ ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောကြား၏။ ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားသည် သူ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြွတော်မူပါရန် လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း သည်းခံတော်မူ၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် အမြင်မှန် ရလေပြီ။ သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုတတ်လေပြီ။ မိမိ၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မလှူရက် မဒါန်းရက် တွယ်ဖက်ခြင်းဖြင့် ရရှိခံစား ရသော လောဘနှင့်ယှဉ်သော ပိတိ[၁] သုခ[၂] ထက် လှူဒါန်းခြင်းဖြင့် ရရှိသော အကျိုးတရားကို ခံစားရသော အလောဘနှင့်ယှဉ်သော ပိတိ သုခက ပို၍ သာလွန်ကြောင်း မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သား၏ အတွေ့အကြုံအရ မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်လေပြီ။

အမှန်အားဖြင့် အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် ပါရမီရှိ၏။ သစ္စာလေးပါးကို သိစွမ်း

၁။ ပိတိ – နှစ်သက်ခြင်း၊ ၂။ သုခ – ချမ်းသာ၊

http://www.dhammadownload.com

နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ကလျာဏမိတ္တခေါ် မိတ်ဆွေကောင်းနှင့် မပေါင်းသင်းရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အမြင်မှားရခြင်း ဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေကောင်း မဌကုဏ္ဍလိနတ်သားနှင့် ပေါင်းသင်းလိုက်ရသဖြင့် အဒိန္နပုဗ္ဗက အမြင်မှန် ရ၏။ ထိုအမြင်မှန်ကြောင့်ပင် သူသည် သံသရာဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်၍ နိဗ္ဗာနသုခ[1] ကို ခံစားရပေတော့မည်။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကား ကြီးမားပေစွတကား။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မြတ်စွာဘုရား သည်းခံတော်မူသည်ကို သိ၍ အိမ်သို့ လျင်မြန်စွာ ပြန်လာပြီး မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ကို စီရင်၏။ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားအတွက် နေရာထိုင်ခင်းတို့ကို အသင့်ခင်းထား၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် အဒိန္နပုဗ္ဗက၏ အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၍ ခင်းအပ်ပြီးသော နေရာထက်၌ နေတော်မူ၏။ ရဟန်းသံဃာတော်များလည်း မိမိတို့အတွက် ခင်းအပ်ပြီးသော နေရာထက်၌ အသီးသီး နေတော်မူ၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာအပေါင်းအား ရိုသေစွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းတို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးသောအခါ အဒိန္နပုဗ္ဗကသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နိမ့်သောနေရာ၌ နေလျက် –

'အရှင်ဂေါတမ၊ အရှင်တို့အား အလှူကိုလည်း မပေး၊ ဥပုသ်သီလကိုလည်း မဆောက်တည်၊ ပူဇော်ခြင်းလည်း မပြု၊ တရားတော်ကိုလည်း မနာယူ။ အရှင်တို့၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေရုံသက်သက်မျှဖြင့် နတ်ပြည်၌ဖြစ်သောသူ မည်သည် ရှိကောင်းပါသလော' ဟူ၍ မေးလျှောက်၏။

အဒိန္နပုဗ္ဗက၏ မေးခွန်းကို အကြောင်းပြု၍ တရားဟောပါက အဒိန္နပုဗ္ဗကလည်း သောတာပန် ဖြစ်မည်။ မဌကုဏ္ဍလီ နတ်သားလည်း သောတာပန် ဖြစ်မည်။ ကျန်တရားနာ ပရိသတ်အပေါင်းလည်း အကျွတ်တရား ရကြမည်။ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြီတင်သိမြင်ပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် –

'ပုဏ္ဏား ... ဒါနလည်း မပြု၊ သီလလည်း မစောင့်၊ ပူဇော်မှုကိုလည်း မပြု၊ တရားကိုလည်း မနာယူပါဘဲလျက် ငါဘုရား၌ ကြည်ညိုရုံသက်သက်မျှဖြင့် နတ်ပြည်သို့ လားကြသူများ၏ အရေအတွက်ကား အရာအထောင်မကများလှ၏။ သင်၏သား မဌကုဏ္ဍလီသည်ပင် ငါဘုရား၌ ကြည်ညိုရုံသက်သက်

၁။ နိဗ္ဗာနသုခ – နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၊

http://www.dhammadownload.com

မျှဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဖြစ်ကြောင်းကို သင့်အား သုသာန်၌ ပြောခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား' ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုပရိသတ်တွင် မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်၌ ယုံကြည်သူ သမ္မာဒိဋ္ဌိပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်၏။ ယုံမှားမကင်းရှိသူ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပုဂ္ဂိုလ်များလည်း ပါဝင်၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိပုဂ္ဂိုလ်များက မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်စံပယ်ခြင်းကို ဖူးမြင်ရသဖြင့် ပို၍ ကြည်ညို၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်ကြောင့် သာသနာတော်၌ ပို၍ သဒ္ဓါတရားဖြစ်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပုဂ္ဂိုလ်တို့ကမူ မြတ်စွာဘုရားကို မကြည်ညို၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲလို၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်ကြားချက်၌ မယုံကြည်၊ သံသယဖြစ်၏။ ဤသို့ ခြားနားခြင်းမှာ နှလုံးသွင်း ကွဲပြားခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ မိန့်ကြားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ယုံမှားသံသယရနေသူများအတွက် သက်သေခံအနေဖြင့် မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သား ကိုယ်တိုင်လာရောက်၍ ရှင်းလင်းပေးရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူလိုက်ရာ မဋ္ဌကုဏ္ဍလိ နတ်သားသည် နတ်၌ဖြစ်သော တန်ဆာတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် တာဝတိံသာဗိမာန်မှ ဆင်းသက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးကာ တင့်အပ် ချောက်ပတ်သော နေရာ၌ နေ၏။

မြတ်စွာဘုရား –

'သောက်ရှုံးကြယ်ကဲ့သို့ ခပ်သိမ်းသော အရပ်မျက်နှာတို့ကို ထွန်းပလျက် နှစ်လိုဖွယ်သော အဆင်းရှိသော ကြီးသော အာနုဘော်ရှိသော နတ်သား၊ လူဖြစ်စဉ်က သင်သည် ဘယ်လိုကောင်းမှုမျိုးကို ပြုခဲ့သနည်း'

နတ်သား –

'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် လူဖြစ်စဉ်က သာဝတ္ထိပြည် အဒိန္နပုဗ္ဗက ဗြာဟ္မဏသူဌေး၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မဋ္ဌကုဏ္ဍလိ ဖြစ်ပါ၏။ သေအံ့မူးမူးအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားရှင်အပေါ် စိတ်၌ လှိုက်လှိုက်ဖြစ်ပေါ်လာသော ကြည်ညိုသဒ္ဓါ တည်းဟူသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတစ်မျိုးတည်းကိုသာ ပြုခဲ့ပါ၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ဤနတ်၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရခြင်းဖြစ်ပါသည်'

ပရိသတ်သည် မဋ္ဌကုဏ္ဍလိနတ်သားကို ကြည့်၍ –

'အချင်းတို့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတို့သည် အံ့ဖွယ်ရှိပါ့တကား၊ တစ်သက်လုံး တစ်ခါမျှ မလျှဖူးသော အဒိန္နပုဗ္ဗက၏ သားဖြစ်လျက် အခြားကောင်းမှုများကို မပြုဘဲ မြတ်စွာဘုရား၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေရုံမျှဖြင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သားဘဝဖြင့် ဤသို့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ရ၏' ဟု နှစ်သက်စကား ပြောကြားကြကုန်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏ –

– ဖြစ်ဖြစ်သမျှ ဓမ္မဟူသည် စိတ်သာလျှင် ရှေ့သွားဦးဆောင် ရှိ၏၊ စိတ်သာလျှင် အကြီးအမှူး ရှိ၏၊ စိတ်ဖြင့် ပြီးစီး၏။

– ဖြူစင်သောစိတ်ဖြင့် ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ ပြုလုပ်သည် ဖြစ်စေ၊

– ထို ဖြူစင်သောစိတ်ဖြင့် ပြောဆိုခြင်း၊ ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် လူ၏ အရိပ်သည် လူ့နောက်သို့ အစဉ်လိုက်သကဲ့သို့ ချမ်းသာ သုခသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်နောက်သို့ အစဉ်လိုက်၏။

ဂါထာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

လူ့ဘဝတွင် ဆင်းရဲ ချမ်းသာ၊ သို့မဟုတ် ဒုက္ခ သုခ၊ သို့မဟုတ် သံသရာနှင့် နိဗ္ဗာန်ဟူ၍ ဆန့်ကျင်ဘက် အစုံတရားတို့သည် ရှိကြပါ၏။ ယင်း အစုံတရား နှစ်မျိုးတို့အနက် တစ်မျိုးမျိုးကို မလွဲမသွေ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော် အရ ယင်း အစုံတရား နှစ်မျိုးတို့ကို ပြုလုပ်သူကား ပြင်ပတန်ခိုးရှင် မဟုတ်၊ မိမိစိတ်ပင် ဖြစ်၏။ မိမိ၏ မကောင်းသော စိတ်က ဆင်းရဲ၊ သို့မဟုတ် ဒုက္ခ၊ သို့မဟုတ် သံသရာကို ဖန်ဆင်း၍၊ မိမိ၏ ကောင်းသောစိတ်က ချမ်းသာ၊ သို့မဟုတ် သုခ၊ သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်ကို ဖန်ဆင်း၏။

ဤနေရာ၌ နိဗ္ဗာန်ကို ဘုံနန်းအဖြစ် ယူရမည် မဟုတ်၊ နိဗ္ဗာန်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုက တဏှာမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၊ တဏှာမရှိခြင်း ဖြစ်၏။ တဏှာနည်းနည်းမရှိလျှင် နည်းနည်း နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။ တဏှာ များများမရှိလျှင် များများ နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ တဏှာ လုံးဝ မရှိတော့လျှင် လုံးဝ နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ နည်းနည်း နိဗ္ဗာန်ကို တဒင်္ဂနိဗ္ဗာန ဟု ခေါ်၏။ များများနိဗ္ဗာန်ကို ဝိက္ခမ္ဘနနိဗ္ဗာန ဟု ခေါ်၏။ လုံးဝ နိဗ္ဗာန်ကို သမုစ္ဆေဒ နိဗ္ဗာန ဟု ခေါ်၏။

နိဗ္ဗာန်ကို ချမ်းသာစစ်၊ ချမ်းသာမှန်ဟု ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ နားလည်ကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် နိဗ္ဗာန်အရ တဏှာလောဘ နည်းနည်းကင်းလျှင် နည်းနည်း ချမ်းသာ၏။ များများကင်းလျှင် များများ ချမ်းသာ၏။ အလုံးစုံကင်းလျှင် အတုမရှိ ချမ်းသာ၏။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဤအဆိုသည် အငြင်းပွားဖွယ် မရှိသော အဆိုဖြစ်၏ဟူ၍ လက်ခံကြရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ အနေဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ် လုပ်တိုင်း "နိဗ္ဗာန ပစ္စယော ဟောတု" – နိဗ္ဗာန်၏ အကြောင်း အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပါစေ ဟူ၍ ဆုတောင်းရာ၌လည်း တောင့်တတတ်သော တဏှာလောဘကို ကင်းအောင် ပြုနိုင်ပါစေဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် တဏှာ လောဘ၏ အာရုံဖြစ်သော အရာဝတ္ထုများကို မတောင့်တတတ်သူ ဖြစ်ရပါလို၏ ဟူ၍

http://www.dhammadownload.com

"မဖြစ်" သဘောကို တောင့်တခြင်း ဖြစ်၏၊ "အဖြစ်" သဘောကို တောင့်တခြင်း မဟုတ်။ အမှန်အားဖြင့် မဖြစ်ခြင်း "အနုပ္ပါဒ" သည်သာ သုခ ဖြစ်၍၊ ဖြစ်ခြင်း "ဥပ္ပါဒ" သည် ဒုက္ခ ဖြစ်လေသည်။

မဖြစ်ခြင်း "အနုပ္ပါဒ"ကို မတောင့်တဘဲ၊ ဖြစ်ခြင်း "ဥပ္ပါဒ"ကို တောင့်တခြင်းသည် စိတ်၏ ပင်ကိုမူလသဘော မဟုတ်၊ စိတ်၌ မှီတွယ်လာသော စေတသိက်တို့၏ သဘောသာ ဖြစ်၏။ စိတ်၏ ပင်ကိုမူလ သဘောသည် အလွန်စင်ကြယ်၏။ အလွန်ကြည်လင်သော မှန်သားပြင်နှင့် တူ၏။ မှန်သား ကြည်လင်ပါက မှန်သား၌ ထင်လာသော အရိပ်တို့သည် မူလအရာဝတ္ထု၏ ပကတိပုံစံအတိုင်း ဖြစ်၏။ မှန်သား မကြည်လင်ပါက မှန်သား၌ ထင်လာသော အရိပ်က တစ်မျိုး၊ မူလအရာဝတ္ထု၏ ပကတိပုံစံက တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတူပင် စိတ်သည် ကိလေသာ အနောက်အကျူတို့ မရှိဘဲ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းနေပါက ယင်းစိတ်၌ ထင်လာသော အာရုံတို့သည် မူလ ပကတိအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် လူသားတို့၏ စိတ်ကား မူလပကတိအတိုင်း မဟုတ်၊ ယင်းစိတ်၌ ကိလေသာ အနောက်အကျူတို့သည် ဥပါဒ်၊ ဌိ၊ ဘင်မဲ့ အနုသယ အဆင့်ဖြင့် ရှိမြဲဖြစ်၏။ ထိုထက် ပိုလွန်လျှင် ဥပါဒ်၊ ဌိ၊ ဘင်ရှိ ပရိယုဋ္ဌာန အဆင့်ဖြင့် ရှိ၏။ ထိုအခါ စိတ်သည် အာရုံကို ယထာဘူတကျကျ အမှန်အတိုင်း မသိတော့ဘဲ ဘက်လိုက်၍ သိတော့၏။ ဘက်လိုက်၍ သိသောအခါ ချစ်စရာ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ချစ်စရာဟု သိ၍ ချစ်၏။ မုန်းစရာ မဟုတ်ပါဘဲလျက် မုန်းစရာဟု သိ၍ မုန်း၏။ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ကြောက်စရာဟု သိ၍ ကြောက်၏။ အမှန် မဟုတ်ပါဘဲလျက် အမှန်ဟု သိ၍ ရဲဝံ့၏။

ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ မိမိတို့၏ မူလက ဖြူစင်သောစိတ်၌ ကိလေသာ အနောက်အကျူတို့က အနုသယ အဆင့်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ပရိယုဋ္ဌာန အဆင့်ဖြင့် ဖြစ်စေ ပူးယှဉ်၍ စိတ်ကို ကမောက်ကမ ဖြစ်အောင်၊ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ စိတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ကမောက်ကမနှင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်လာသောအခါ အာရုံကို ကမောက်ကမ သိ၏၊ ပုံပျက်ပန်းပျက် သိ၏။

လူသည် ပုထုဇဉ် သဘာဝအားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို အချစ်ဆုံး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိ၏စိတ်၌ အတ္တနှင့် မာနတို့သည် တဏှာအပေါ် အခြေခံလျက် အနုသယအဆင့်ဖြင့် အထင်ရှားဆုံး ကိန်းဝပ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်တို့၏ စိတ်သည် မိမိနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မစင်ကြယ်၊ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် မဖြစ်၊ အတ္တနှင့် မာနလွှမ်းလျက် ရှိ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ မိမိ၏စိတ်၌

http://www.dhammadownload.com

မိမိတည်းဟူသော အာရုံထင်လေတိုင်း တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်လည်စဉ်းစားတိုင်း အပြစ်ရှိလျက် ပေါ့၍ မြင်တတ်၏၊ မှားပါလျက် အမှန်ဟု မြင်တတ်၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ မိမိ၏စိတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တဏှာအပေါ် အခြေခံသော အတ္တနှင့် မာနကြောင့် ကမောက်ကမ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိက ပြန်လည် ကြည့်သောအခါ ကမောက်ကမ မြင်ခြင်းဖြစ်၏။ ပုံပျက်ပန်းပျက် မြင်ခြင်းဖြစ်၏။ "ငါ မှန်တယ်၊ ငါ တရားတယ်၊ ငါ သူတော်ကောင်း" ဟု မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့မြင်ခြင်းမှာ မိမိနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိ၏သန္တာန်၌ အသိပ်သည်းဆုံး ကိန်းဝပ်နေသော အတ္တနှင့်မာန ပူးဝင်သော စိတ်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်၍ မြင်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ မိမိစိတ် ကိုယ်တိုင်က မကြည်လင်၊ မစင်ကြယ် သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

လူသည် နေ့စဉ် ကံသုံးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးကို မလွဲမသွေ ပြုနေရ၏။ ယင်းကံသည် ကုသိုလ်ကံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်၊ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ကုသိုလ်ကံ ဖြစ်လျှင် ကောင်းကျိုးကို ပေး၏၊ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်လျှင် မကောင်း ကျိုးကို ပေး၏။ ရှောင်လွဲ၍ မရ။ လူ့အရိပ်သည် လူ့နောက်သို့ အစဉ် လိုက်နေ သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အကျိုးပေးရာ အချိန်ကား ခြားနား၏။

ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဟူသော အမည်သည် စေတသိက်၏ အမည် ဖြစ်၏။ စိတ်၏ အမည်မဟုတ်၊ စိတ်၌ ကောင်း မကောင်းသဘော မရှိ။ စေတသိက်၌သာ ကောင်း မကောင်း သဘောရှိ၏။ စေတသိက်၌ ကောင်း မကောင်း သဘောရှိသော်လည်း ယင်း စေတသိက်တို့သည် သူတို့ချည်း မတည်နိုင်၊ စိတ်ကို မှီ၍သာ တည်ရ၏။ စိတ်ကို ရှေ့သွား ပြုကြရ၏။ စိတ်ကို ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ထားကြ ရ၏။ စိတ်နှင့် မယှဉ်တွဲဘဲ မရပ်တည်နိုင်သဖြင့် စိတ်၏ အခြံအရံ ဖြစ်ကြရ လေသောကြောင့် စိတ်ဖြင့် ပြီး၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထို့ကြောင့် "စိတ်သာပဓာန ဖြစ်၏" ဟူ၍ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

လူသည် အစမထင် သံသရာမှ စ၍ အနုသယ အဆင့်ဖြင့် အတ္တနှင့် မာန လွှမ်းမိုးခြင်းခံရသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရာရာတိုင်းအပေါ် "ငါသာ ပဓာန" အဖြစ် မြင်တတ်၏။ ယင်းအမြင်မှာ ဒိဋ္ဌာနုသယ (အတ္တ) အပေါ် အခြေခံ၏။ ငါသာ ပဓာနဟူသည် "သူကား ငါ့ဆရာ"၊ "သူကား ငါ့တပည့်"၊ "သူကား ငါ့အုပ်စု"၊ ငါပြီးလျှင် ပြီးရော၊ ငါပိုင်သည် ဟူသော အမြင်များ ဖြစ်၏။ အများကို တစ်ခုတည်းအဖြစ် မြင်သော အမြင်ပင်တည်း။ နောက် အမြင်တစ်မျိုး

http://www.dhammadownload.com

ရှိသေး၏။ ယင်းအမြင်ကား မာနာနုသယ (မာန) အပေါ် အခြေခံသော အမြင် ဖြစ်၏။ ယင်းအမြင်ကား အုပ်စုဖွဲ့ အမြင်တည်း၊ ခွဲခြမ်းခွဲခြမ်း ပြုသော အမြင် တည်း။ "ငါ ကောင်းသည်"၊ "သူ မကောင်း"၊ "ငါ့မှာ အပြစ်မရှိ"၊ "သူ့မှာ အပြစ်ရှိသည်" ဟူ၍ တစ်ခုတည်းကို အများ ပြုသော အမြင်မျိုး ဖြစ်၏။

အတ္တနှင့်မာန လွန်မိုးသောစိတ်ဖြင့် ပြုလုပ်သော ကံဟူသမျှသည် မိမိတို့ ၏ အမြင်အရ ကောင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်း မကောင်း။ မီးကို အေးသည်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ကိုင်သောအခါ တကယ်မအေးဘဲ ပူသည်ကိုသာ ခံစားရသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်း ကောင်းသောကံဟူသည် လောဘကို ပါးအောင်လုပ်နိုင်သော၊ အတ္တနှင့်မာနကို ပါးအောင်လုပ်နိုင်သော ကံသာ ဖြစ်၏။ ယင်းကံသည်သာ တကယ်တမ်း ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေပါ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အမြင်၊ မိမိ၏ အသိ၊ မိမိ၏ ကံသည် တကယ်တမ်း ကုသိုလ်ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်ကို သိလိုပါက မိမိသန္တာန်၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ပါး မပါးဖြင့် စိစစ်ကြည့်ရ၏။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ ပါးလျှင် ကုသိုလ်ဟုတ်၏။ မပါးလျှင် မဟုတ်သေး။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် "အထင်မှန်" ဖြင့် ကုသိုလ်ကို စစ်၍မရ၊ "တကယ်မှန်" ဖြင့်သာ ကုသိုလ်ကို စစ်၍ ရလေသည်။ တကယ်မှန် ဟူသည်ကား မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန စသော အကုသိုလ်များ ပါးပြီး၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ စသော ကုသိုလ်များ ပွားခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းသို့ စိစစ်ကြည့်ရ၏။

ဘဝသင်္ကန်းတစ်ထည်လျှောက်၌ ကံများကို ပြုကြ၏။ ကုသိုလ်က ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်၊ အကုသိုလ်က ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ကံကို ပြုပြု အရေးကြီးဆုံး အချိန်ကား သေခါနီး ကာလတည်း။ အကျိုးပေးစဉ်အားဖြင့် ဈာန်နှင့် ပဉ္စာနန္တရိယကံများမှ တစ်ပါး သေခါနီးကာလ၌ ပြုအပ်သော ကံသည် သာလျှင် အကျိုးပေး၏။ သေခါနီးကာလ၌ အကုသိုလ်ဈော စောလျှင် ဒုဂ္ဂတိဘဝ[၁] သို့ လားရ၏။ ကုသိုလ်ဈော စောလျှင် သုဂတိဘဝ[၂]သို့ လားရ၏။ စောစောပိုင်းက မည်သည့်ကံကိုပင် ပြုထားပြုထား၊ ထိုကံသည် သေခါနီး ကာလ၌ ပြုအပ်သော ကံကို မလွှမ်းနိုင်၊ ဂရုကံခေါ်သော ဈာန်တရားများနှင့် "ကံကြီး" ထိုကံသည်ဟု ဆိုရသော ပဉ္စာနန္တရိယ ကံများသာလျှင် သေခါနီးကာလ၌ ပြုအပ်သော ကံကို လွှမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သေခါနီး ကာလ၌ ကလျာဏမိတ္တခေါ် မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းသည် အလွန် အရေးကြီး၏။

၁။ ဒုဂ္ဂတိဘဝ – အပါယ်လေးဘုံ၌ ဖြစ်ခြင်း။

၂။ သုဂတိဘဝ – လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံတို့၌ ဖြစ်ခြင်း။

http://www.dhammadownload.com

တစ်သက်လုံး ဘာတစ်ခုမျှ မည်မည်ရရ ကောင်းမှုမပြုလုပ်ခဲ့သော အဒိန္နပုဗ္ဗက ဗြာဟ္မဏ သူဌေးဏ၏ တစ်ဦးတည်းသောသား မဋ္ဌကုဏ္ဍလီသည် မြတ်စွာဘုရား တည်းဟူသော ကလျာဏမိတ္တကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရသော အာသန္နက် ကုသိုလ်ကြောင့် တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ နတ်သား ဖြစ်ရခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်တို့အတွက် အလေးအနက်ထား၍ လိုက်နာကျင့်သုံးရန် အားကျသင့်သော ဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အခြားကဲများသည်လည်း အကျိုးမပေး ဟူ၍ မရှိ၊ လူ့နောက် အရိပ်လိုက်သကဲ့သို့ အကျိုးပေးရန် အခါအခွင့်ကို စောင့်နေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက် အပ်ပါ၏။

တိဿမထေရ်

တိဿမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်၏။ တိဿမထေရ်၏ မယ်တော် အမိတာဒေဝီသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ နှမတော် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်ပါလျက် တိဿမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို နားမလည်၊ နားလည်အောင်လည်း မကြိုးစား။

သူသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြတ်စွာဘုရားအဖြစ် နားလည်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သာကီဝင်မင်းသား၊ ညီအစ်ကိုတော်စပ်သူ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားအဖြစ် နားလည်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခင်က သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၊ ယခု မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂ္ဂိုလ် အနေဖြင့် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်သော်လည်း အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေတို့၏ ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ကြောင်းကျိုးနိယာမအရ ရှေးနှင့်နောက် မတူတော့သည်ကို တိဿမထေရ် သဘောမပေါက်။

သူ သဘောပေါက်သည်က မြတ်စွာဘုရားသည် လာဘ်လာဘ ပေါများ၏။ ပူဇော်သက္ကာရကို ခံရ၏။ လူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ ဝပ်စင်းကော်ရော်ခြင်းကို ခံရ၏။ ထို့ကြောင့် "ငါ၏ဆွေမျိုးဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုရလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အရှိန်အဝါကြောင့် ငါသည်လည်း လာဘ်လာဘ ပေါများမည်၊ ပူဇော်သက္ကာရ ရရှိမည်" ဟူ၍ ဖြစ်ပြီး အရွယ်ကြီးရင့်သော ကာလရောက်မှသာ ရဟန်းပြုခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ရဟန်းပြုလေလျှင် သူ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဓေတဝန် ကျောင်းတိုက်ကြီး၏ အလယ်ဗဟိုရှိ ဓည့်ခံဇရပ်ကြီး၌ သီတင်းသုံးရ၏။ ဆွမ်း

http://www.dhammadownload.com

ကောင်းများကို ဘုဉ်းပေးရ၏။ သင်္ကန်းကောင်းများကို ဝတ်ဆင်ရ၏။ အသားအရေ စိုပြည်၏။ ဝဖြိုး၏။ ခံ့ညားး၏။ မထေရ်ကြီး၏ အသွင်ပေါက်၏။ ရွှေပင်နားတော့ ရွှေကျေးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရွှေကျေးသည် မိမိနားရာ ရွှေပင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေဖြစ်မှု "အနုရောဓိ" ရှိမှသာ အရှည်တည်တံ့၏။ ဆန့်ကျင်မှု "ဝိရောဓိ" ရှိနေပါက အရှည် မတည်တံ့၊ ပျက်စီးရ၏။ ဤသဘောကို တိသမထေရ် မရိပ်စားမိ။

မြို့ရွာ ဒေသုပဒ်များမှ ရဟန်းတော်များသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာရောက်လေ့ရှိကြ၏။ အစဉ်အလာအားဖြင့် သီတင်းဝါလကျွတ်လျှင် လာကြ၏။ အခြားအချိန်အခါများတွင်လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ လာကြ၏။ ထိုသို့ လာသောအခါ ဧည့်ခံရေပ်ကြီးသို့ ဝင်ရောက်ကြ၏။ ဧည့်ခံရေပ်ကြီးတွင် တိသမထေရ်ကို မြင်သော အခါ သက်တော်ဝါတော် ကြီးရင့်သော မထေရ်ကြီးအဖြစ် မှတ်ယူ၍ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုကြ၏။ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုကြ၏။ တိသမထေရ်ကား မမြစ်တား။ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေ၏။ သာယာ၏။

ထိုအချိန်တွင် ရဟန်းငယ် တစ်ပါးက တိသမထေရ်အား 'အရှင် ဘုရားသည် သိက္ခာဝါ အဘယ်မျှ ရှိပါပြီနည်း' ဟု မေးလျှောက်ရာ၊ တိသမထေရ်က 'ငါတို့သည် ကြီးရင့်သော ကာလရောက်မှ ရဟန်းပြုခြင်း ဖြစ်၏၊ တစ်ဝါမျှ မရသေး' ဟု ပြန်ကြား၏။

ထိုအခါ ရဟန်းငယ်က တိသမထေရ်ကြီးအား 'ငါ့ရှင် ရဟန်းကြီး၊ သင်သည် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များကို မလေးစားသူ ဖြစ်၏။ မယဉ်ကျေးသူ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ ပမာဏကို မသိသူ ဖြစ်၏။ ကြွရောက်လာသော မထေရ်ကြီးများကို မြင်ပါလျက် ရိုသေလေးစားခြင်း အမူအရာမျှကိုပင် သင် မပြု၊ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုလာသော် မိမိ ဝါမရသေးသည်ကို မပြောကြားဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလျက် သာယာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သင်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ရှိသည်မှာ အံ့သြဖွယ် ရှိပါဘိ' ဟူ၍ ပြောကြား၏။

ရဟန်းငယ်၏ စကားများသည် တိသမထေရ်၏ ခတ္တိယမာန်ကို နှိုးဆွလိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ တိသမထေရ်သည် အမျက်ဒေါသ ခြောင်းခြောင်း ထ၏။ 'သင်ကဲ့သို့သော အနိမ့်စား ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ငါကဲ့သို့သော အမြတ်စား ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဤကဲ့သို့ မခန့်မညား ပြောရကောင်းလား' ဟူသော အယူဖြင့် နာကြည်း၏။

ခတ္တိယတို့၏ အယူဝါဒအရ "မြင့်မြတ်မှု" ဟူသည် အကျင့်သိက္ခာ၌ မတည်၊ ဓာတ်၌သာ တည်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း သာကိဝင်မင်းမျိုး

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၏။ ငါသည်လည်း သာကီဝင် မင်းမျိုးပင် ဖြစ်၏။ "မြတ်စွာဘုရားကို မြင့်မြတ်သူအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုနိုင်လျှင် ငါ့ကိုကော မြင့်မြတ်သူ အဖြစ် ဘာကြောင့် အသိအမှတ် မပြုနိုင်ရမည်နည်း။ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ် ပြုခြင်း၊ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုခြင်း၊ အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကို ဘာကြောင့် မခံယူထိုက်ရမည်နည်း။ အမှန်စင်စစ် ငါသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကဲ့သို့ပင် သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်မှန်း မသိ၍သာ ဤရဟန်းငယ်က ဤသို့ ပြောင့်ဆိုင့် ရှိချေသည်။ ငါ့အကြောင်း သိစေအံ့" ဟု ကြံ၍ တိဿမထေရ်က အာဂန္တုက ရဟန်းတို့အား ဤသို့ မေး၏။

'သင်တို့ ယခု မည်သူ့ထံ လာကြသနည်း'

'မြတ်စွာဘုရားထံ လာကြပါသည်'

'ငါ့ကို သင်တို့က မည်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဟု မှတ်ထင်ကြသနည်း။ သင်တို့ကို အရင်းအမြစ်က ဖြတ်ပစ်ရမည်' ဟု ကြိုးဝါးလျက် တိဿမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်တိုင်ကြား၏။ တိဿမထေရ်၏ ဇာတိမာန်သည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၏။ မျက်ရည်ထွက်လောက်အောင် ဆတ်ဆတ်ခါနာကြည်း၏။ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ရှိလှ၏။

အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ကလည်း ဤတိဿရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား မိမိတို့နှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားပေတော့မည်ဟု သိ၍ မြတ်စွာဘုရားမေးတော်မူလျှင် လျှောက်ထားနိုင်အောင် တိဿရဟန်းနှင့် အတူတကွပင် လိုက်၍ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ရှိခိုး၍ နေကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဤသို့ မေးမြန်းတော်မူ၏။

'တိဿ၊ ဘာကိစ္စ လျှောက်ထားရန် ရှိသနည်း'

'မှန်လှပါ၊ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် တပည့်တော်ကို ဆဲရေးကြပါသည် ဘုရား'

'သင်က ဘယ်နေရာ၌ နေသနည်း'

'မှန်လှပါ၊ တပည့်တော်က ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်၏ အလယ်ဗဟိုရှိ ဧည့်ခံဇရပ်၌ နေပါသည် ဘုရား'

'ဤ အာဂန္တုက ရဟန်းများ ကြွလာသည်ကို သင် မြင်ပါသလား'

'မြင်ပါသည် ဘုရား'

'ခရီးဦး ကြိုခြင်းကို ပြုပါသလား'

'မပြုပါ ဘုရား'

'ပရိက္ခရာများကိုကော လှမ်းယူပါသလား'

http://www.dhammadownload.com

'မယူပါ ဘုရား'

'သောက်ရေဖြင့် ပန်ကြားခြင်း၊ အိပ်ရာနေရာ ပြင်ဆင်ပေးခြင်း၊ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုခြင်း စသော အာဂန္တုက မထေရ်ကြီးတို့အား ပြုထိုက်သော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်များကို သင် ပြုပါသလား'

'မပြုပါ ဘုရား'

'တိသ၊ သင့်၌သာ အပြစ်ရှိ၏။ မိမိထက် ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ အာဂန္တုကအဖြစ် ကြွရောက်လာသော ရဟန်းတို့အား ဆိုင်ရာ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုရ၏။ အကယ်၍ မပြုလိုလျှင် အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ ဝင်ထွက်ရာ အလယ်ဗဟိုရှိ ဧည့်ခံဇရပ်၌ မနေသင့်။ ဧည့်ခံဇရပ်၌ နေပါက ဧည့်သည် အာဂန္တုက ရဟန်းတို့အပေါ် ဝိနည်းဒေသနာတော်လာ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဧည့်ဝတ်ကို ပြုရသည်သာ။ ဧည့်ဝတ်ပြုခြင်းသည် အိမ်ရှင်တို့၏ ဝတ္တရား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဧည့်သည် ရဟန်းများ ကျေနပ်အောင် သင် တောင်းပန်ပါ' ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ကြားရသောအခါ တိသမထေရ်သည် များစွာ အံ့သြ၏။ သာကိဝင်မင်းမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာ ယုံကြည်ချက်အရ ကြီးသည် ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ သာကိဝင်မင်းသားတို့သည် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့၏ အလေးအမြတ်ပြုခြင်းကို ခံထိုက်၏။ မိမိသည် သာကိဝင်မင်းသား ဖြစ်၏။ ဤရဟန်းတို့သည် အခြားအမျိုးအနွယ်မှ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိသည် ဤရဟန်းတို့၏ အလေးအမြတ်ပြုခြင်းကို ခံထိုက်၏။ ထို့အပြင် မိမိသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ညီနောင်တော်စပ်သူလည်း ဖြစ်၏။ လောကထုံးတမ်း အစဉ်အလာအရ ဆွေမျိုးကို ဦးစားပေးရ၏။ ဆွေမျိုးဘက်က လိုက်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိအနေဖြင့် ဤရဟန်းတို့၏ အလေးအမြတ် ပြုခြင်းကို ခံယူမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိဘက်က လိုက်ပြီးလျှင် ဤရဟန်းတို့ အပေါ်သာ အပြစ်တင်ထိုက်၏။ မိမိအပေါ် အပြစ်မတင်ထိုက်။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိသာ မှန်သည်၊ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ မမှန်။ မမှန်ဘက်ကို အနိုင်ပေးသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း လိုက်နာရန် မလိုဟု တိသမထေရ်က ယုံကြည်၏။ သူ၏ ယုံကြည်ချက်သည် အမှန်သစ္စာတရား ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်း ခံယူထား၏။

သာကိဝင်မင်းမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာ ယုံကြည်ချက်သည် လည်းကောင်း၊ လောကထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ဆွေမျိုးကို ဦးစားပေးရခြင်းသည် လည်းကောင်း တိသမထေရ်၏ ခံယူချက်အတိုင်း "သစ္စာ" တရား ဖြစ်သည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုသစ္စာသည် သမ္မုတိသစ္စာသာ ဖြစ်၏။ သမ္မုတိသစ္စာ ဟူသည်

http://www.dhammadownload.com

အကန့်အသတ် ရှိ၏။ ဘောင်ရှိ၏။ ထိုအကန့်အသတ်နှင့် ထိုဘောင်အတွင်း၌သာ မှန်၏။ သမ္မုတိသစ္စာခေါ် "အမှန်တရား" တစ်ခုသည် မိမိနှင့် နှလုံးသွင်းတူ၊ စရိုက်တူ၊ ဉာဉ်တူ၊ ဝါသနာတူ၊ အမြင်တူ ပုဂ္ဂိုလ်များ အတွင်း၌သာ မှန်ကန်၍ "အမှန်တရား" အမည်ကို ရပါ၏။ ထိုအကန့်အသတ်နှင့် ထိုဘောင်ကို ကျော်လွန်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မမှန်ကန်တော့သဖြင့် "အမှန်တရား" အမည်ကို မရတော့။

သို့ရာတွင် တိသမထေရ်သည် ထိုသို့ သဘောပေါက်သောအခါ သူ၏ ယုံကြည်ချက်ကို "ယာယိသစ္စာ" အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ "ထာဝရသစ္စာ" အနေဖြင့် မြဲမြံစွာ ဆွဲကိုင်ထား၏။ စွန့်လွှတ်ရန် ငြင်းဆန်၏။ မြဲမြံစွာ ဆွဲကိုင်ထားသူကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် အာဓာနဂ္ဂါဟီ ဟူ၍ ခေါ်၏။ စွန့်လွှတ်ရန် ငြင်းဆန်သူကို ဒုပ္ပဋိနိဿဂ္ဂီ ဟူ၍ ခေါ်၏။ ခေါင်းမာသူတို့၏ လက္ခဏာပေတည်း။

မြတ်စွာဘုရားက တိသမထေရ်အား ဧည့်သည်ရဟန်းတို့ ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ခိုင်းသောအခါ တိသမထေရ်က မိမိ၌ အပြစ်မရှိကြောင်း၊ ဧည့်သည် ရဟန်းတို့ကသာ မိမိကို ဆဲရေးသဖြင့် ဆဲရေးသူ ဧည့်သည်ရဟန်းတို့၌သာ အပြစ်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိအနေဖြင့် မတောင်းပန်နိုင်ပါကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အား ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း တိသမထေရ်အား ထပ်မံတိုက်တွန်း၏။ တိသမထေရ်ကလည်း ငြင်းဆန်မြဲ ငြင်းဆန်၏။

ထိုအခါ အာဂန္ဆကရဟန်းတို့က 'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤ တိသရဟန်းသည် အလွန်ခေါင်းမာသူ၊ ဆိုဆုံးမရခက်သူ ဖြစ်ပါ၏' ဟူ၍ လျှောက်ထားရာ၊ မြတ်စွာဘုရားကလည်း 'ရဟန်းတို့၊ တိသသည် ယခုမှသာ ခေါင်းမာသူ၊ ဆိုဆုံးမရခက်သူ မဟုတ်၊ အတိတ်ကာလ ဒေဝိလရသေ့ ဘဝတုန်းကလည်း ဤကဲ့သို့ ခေါင်းမာသူ၊ ဆိုဆုံးမရ ခက်သူ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏' ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး တိသမထေရ်၏ အတိတ်ကာလ ဒေဝိလ ရသေ့ဘဝကို ဟောကြားတော်မူ၏။

လွန်လေပြီးသောအခါ ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ်က ဖြစ်၏။ ဒေဝိလရသေ့သည် ဟိမဝန္တာ၌ ရှစ်လပတ်လုံး သီတင်းသုံးပြီး ဗာရာဏသီပြည်၌ လေးလ သီတင်းသုံးရန် ဟိမဝန္တာမှ ကြွလာတော်မူ၍ အိုးထိန်းသည်၏ အိုးတင်းကုပ်၌ တည်းခိုနေ၏။ ထိုနေ့၌ပင် နာရဒရသေ့လည်း ဟိမဝန္တာမှ ဗာရဏသီပြည်သို့ ကြွတော်မူလာပြီး ဒေဝိလရသေ့ တည်းခိုရာ အိုးတင်းကုပ်၌ပင် ဒေဝိလရသေ့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အတူတကွ တည်းခို၏။

ဒေဝိလရသေ့က အပြင်၌ နေရာယူ၍ နာရဒ ရသေ့က အတွင်း၌ နေရာယူ၏။ ရသေ့နှစ်ပါးတို့သည် တစ်သက်ပတ်လုံး အမှတ်ရဖွယ် စကားတို့ကို

http://www.dhammadownload.com

အချင်းချင်း ပြောဆိုကြပြီး သီတင်းသုံးကြ၏။ ညဉ့်အိပ်ရာဝင်သောအခါ နာရဒ ရသေ့သည် ဒေဝိလရသေ့၏ အိပ်ရာနှင့် တံခါးကို မှတ်၍ အိပ်၏။ သို့ရာတွင် ဒေဝိလရသေ့သည် မည်သို့ စိတ်ကူးပေါက်သည် မသိ။ မိမိ၏ အိပ်ရာ၌ မအိပ်ဘဲ တံခါး၌ ကန့်လန့်ပြု၍ အိပ်လေ၏။ နာရဒ ရသေ့ကမူ မိမိ အိပ်ရာ၌ပင် အိပ်လေ၏။

ညဉ့်အခါ နာရဒရသေ့သည် ကိုယ်လက်သုတ်သင်ရန် အောက်သို့ ဆင်း၏။ ထိုသို့ဆင်းရာတွင် တံခါး၌ ဒေဝိလရသေ့ ကန့်လန့်ဖြတ် အိပ်နေမှန်း မသိ၊ သူ့နေရာ၌သူ အိပ်နေသည် ဟူ၍သာ ထင်၏။ ထို့ကြောင့် တံခါးသို့ တိုက်ရိုက် ထွက်သောအခါ နာရဒရသေ့သည် ဒေဝိလရသေ့၏ ဆံကျစ်ဦးစွန်းကို နင်းမိ၏။ ဒေဝိလရသေ့က 'ငါ၏ ဆံကျစ်ဦးစွန်းကို နင်းသူကား မည်သူနည်း' ဟု မေး၏။ နာရဒ ရသေ့က 'သည်းခံပါ ဆရာ၊ မသိ၍ နင်းမိပါသည်၊ ကန်တော့ပါ၏' ဟူ၍ ပြောဆိုတောင်းပန်၏။ ဒေဝိလ ရသေ့ကလည်း ဒီတစ်ခါ နာရဒရသေ့ ပြန်တက်လာလျှင် ငါ့၏ဦးစွန်းကို နင်းမိပေဦးမည်။ ခြေရင်းနှင့်ခေါင်းရင်း ပြောင်းထားမှ ဖြစ်မည်' ဟု တွေးပြီး ခေါင်းရင်းကို ခြေပြု၍ အိပ်၏။ နာရဒရသေ့ကလည်း 'ငါ အဆင်းတုန်းက ဒေဝိလရသေ့၏ ဆံကျစ်ဦးစွန်းကို နင်းမိသည်။ ခြေရင်း ဘက်က တက်မှ ဖြစ်မည်' ဟု တွေးပြီးတက်ရာ ခြေရင်းကို ခေါင်းပြုအိပ်နေသော ဒေဝိလရသေ့၏ လည်ပင်းကို နင်းမိပြန်၏။ ထိုအခါ ဒေဝိလရသေ့က 'ငါ၏ လည်ပင်းကို နင်းသူကား မည်သူနည်း' ဟု မေး၏။ နာရဒ ရသေ့ကလည်း 'သည်းခံပါ ဆရာ၊ မသိ၍ နင်းမိခြင်း ဖြစ်ပါမည်၊ ကန်တော့ပါ၏' ဟူ၍ ပြောဆို တောင်းပန်၏။

'ငါ သည်းမခံနိုင်တော့၊ ပထမအကြိမ် သင်သည် ငါ၏ ဆံကျစ်ဦးစွန်းကို နင်း၏။ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ငါ၏လည်ပင်းကို နင်း၏။ သင့်ကို ကျိန်စာတိုက်အံ့' ဟူ၍ ဒေဝိလရသေ့က နာရဒရသေ့အား ပြောကြား၏။ နာရဒရသေ့ကလည်း 'ဆရာ၊ ဆရာ ဤသို့အိပ်သည်ကို မသိ၍ နင်းမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ တမင် နင်းခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်မရှိပါ။ ကျိန်စာမတိုက်ပါနှင့်' ဟု တောင်းပန်၏။ သို့ရာတွင် ဒေဝိလရသေ့သည် မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်ကာ–

'ရောင်ခြည်တစ်ထောင် ဆောင်သော၊ အပူဓာတ်တစ်ရာ ရှိသော နေမင်းသည် နံနက်အခါ၌ ထွက်လတ်သော် သင်၏ဦးခေါင်းသည် ခုနစ်စိတ် ကွဲစေသတည်း'

ဟူ၍ ကျိန်စာတိုက်လေ၏။ နာရဒ ရသေ့ကလည်း –

'ဆရာ၊ ကျွန်ုပ် အတန်တန် တောင်းပန်ပါလျက် ဆရာသည် ကျိန်စာ

http://www.dhammadownload.com

တိုက်ဘိ၏။ အမှန်အားဖြင့် တမင်တကာနင်းခြင်း မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အပြစ်မရှိပါ။ ယခုကား လက်လွန်ခြေလွန် ဖြစ်ချေပြီ။ ကျွန်ုပ်လည်း မတတ်နိုင်တော့၊ တန်ပြန်ရုံသာ ရှိတော့သည်' ဟု ဆိုပြီး--

'နေမင်းထွက်လျှင် အပြစ်ရှိသူ၏ ဦးခေါင်းသာ ခုနစ်စိတ် ကွဲပါစေသတည်း' ဟူ၍ တန်ပြန် ကျိန်စာတိုက်၏။

ရသေ့နှစ်ဦးအနက် မည်သူ့တွင် အပြစ်ရှိသနည်း။ ပြောတိုင်း လုပ်တိုင်း "ကံ" မြောက်သည် မဟုတ်၊ စေတနာပါမှ "ကံ" မြောက်၏။ စေတနာကိုသာ "ကံ" ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားထား၏။ ထိုသဘောကို ဒေဝိလရသေ့ မသိ၊ ဒေဝိလရသေ့ "သိ" သည်ကား နာရဒရသေ့သည် သူ၏ ဆဲကျစ်ဦးစွန်းကို နင်း၏၊ သူ၏လည်ပင်းကို နင်း၏။ ဤသည်မှာ ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ နာရဒရသေ့တွင် အပြစ်ရှိ၏၊ ဟူ၍ပင် ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ပုထုဇဉ်တို့၏ သိစိတ်သည် အာရုံကို ယထာဘူတ ကျကျ သိရန် ခဲယဉ်း၏။ သိစိတ်သည် မူလပင်ကိုအားဖြင့် ဖြူစင်သော်လည်း ယင်း၏ နောက်ကွယ်၌ မသိစိတ်များသည် အင်နှင့်အားနှင့် ဖိအားပေးလျက် ရှိကြ၏။ မသိစိတ်ဟူသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ သဘာဝ၊ ယင်း၏အမြင်၊ ယင်း၏ ဓလေ့စရိုက်၊ ယင်း၏ အယူဝါဒတို့ကို တွေ့ကြုံရာမှ စွဲထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကိလေသာများ၏ သတ္တိပင် ဖြစ်၏။ ယင်းတို့ကို ဥပါဒါန်များ ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဥပါဒါန်များသည် နုရင့် အစဉ်အားဖြင့် နှလုံးသွင်းစရိုက်၊ ဉာဉ်၊ ဝါသနာ၊ အနုသယဟူ၍ အဆင့်ဆင့် ဖြစ်ထွန်းသွားရ၏။ ထိုမသိစိတ်များသည် ဥပါဒါန ပစ္စယာ ဘဝေါအရ ကမ္မဘဝ အပေါ် အင်နှင့်အားနှင့် ဖိအားပေးကြ၏၊ လွှမ်းမိုးကြ၏။ ကမ္မဘဝဟူသည် ကုသိုလ် သိစိတ်နှင့် အကုသိုလ် သိစိတ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သိစိတ်များသည် ကုသိုလ်ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စေ မသိစိတ်များ၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် အာရုံကို ယထာဘူတ ကျကျ မသိနိုင်ဘဲ ဘက်လိုက်၍သိခြင်း ဖြစ်၏။

တံငါနားနီး တံငါ၊ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး ဟူသော စကားပုံသည်လည်း ဤပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်ဖြင့် ဖွင့်ဆို ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ တံငါ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျင်လည်ရသူသည် ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ကြုံတိုင်း တံငါသဘာဝ၊ တံငါအမြင်၊ တံငါဓလေ့စရိုက်၊ တံငါ အယူဝါဒ အတိုင်းသာ ဆုံးဖြတ်တတ်၏။ အခြားပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျင်လည်ရသူများသည်လည်း မိမိတို့ကျင်လည်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်၏ သဘာဝ၊ အမြင်၊ ဓလေ့စရိုက်နှင့် အယူဝါဒ အတိုင်းသာ ပြဿနာကို ကိုင်တွယ်၍ ဖြေရှင်းကြလေ၏။ ဤသဘောကို ဆင်ခြင်နိုင်မှသာ ပုထုဇဉ်တို့သည် မသိစိတ် ကိလေသာများ၏ လွှမ်းမိုးမှုကို မိမိတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများဖြင့် တွန်းလှန်ဖယ်ရှားပြီး အာရုံကို ယထာဘူတကျကျ

http://www.dhammadownload.com

သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အာရုံကို ယထာဘူတကျကျ သိမြင်နိုင်မှလည်း အဆုံးအဖြတ်များ မှန်ကန်ပေလိမ့်မည်။

ဒေဝိလရသော့သည် ပုထုဇဉ်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ့ကိုယ်ကို နာရဒရသော့ထက် ပို၍ ချစ်၏၊ ပို၍ မြတ်နိုး၏။ "ဤလောကဌ် မိမိနှင့် ထပ်တူချစ်နိုင်သောသူ မည်သည် မိမိမှတစ်ပါး အခြားမရှိ" ဟူသည့်အတိုင်း ဒေဝိလရသော့၏ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပို၍ ချစ်သည့်စိတ်၊ ပို၍ မြတ်နိုးသည့် စိတ်သည် မိမိ၏ သဘာဝ၊ မိမိ၏ အမြင်၊ မိမိ၏ ဓလေ့စရိုက်၊ မိမိ၏ အယူဝါဒတို့ကို စွဲလမ်းရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေသောကြောင့် ဥပါဒါန်အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထို့နောက် မသိစိတ် အဆင့်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ သိစိတ်များကို လွှမ်းမိုးလေသည်။ အမှန်အားဖြင့် မိမိ၏ ခန္ဓာငါးပါးသည် မိမိနှင့် အမြဲတစေ တွေ့ကြုံ ဆက်ဆံနေရသည့် အရင်းနှီးဆုံး ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်တို့သည် မိမိနှင့် ပတ်သက်လေတိုင်း မိမိကိုယ်ကို အမှန်အတိုင်း မမြင်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို ပို၍ ချစ်သည့်စိတ်၊ မိမိကိုယ်ကို ပို၍ မြတ်နိုးသည့် စိတ်က မသိစိတ်အနေဖြင့် သိစိတ်အပေါ် ဖိအားပေးလေသောကြောင့် မိမိ၏ မကောင်းမှုကို မကောင်းမှုဟူ၍ မမြင်၊ ကောင်းမှု ဟူ၍သာ မြင်၏။ မိမိ၏ အမှားကို အမှားဟူ၍ မမြင်၊ အမှန်ဟူ၍သာ မြင်၏။ မိမိ၏ မတရားမှုကို မတရားမှုဟူ၍ မမြင်၊ တရားမှုဟူ၍သာ မြင်၏။ မိမိ၏ ယုတ်မာမှုကို ယုတ်မာမှုဟူ၍ မမြင်၊ သူတော်စင်အဖြစ်သာ မြင်၏။ ဤသို့ ပြောင်းပြန်မြင်ခြင်းသည် မသိစိတ်များ၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် သိစိတ်က အာရုံကို ယထာဘူတကျကျ အမှန်အတိုင်း မသိဘဲ ဘက်လိုက်၍ သိခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

အာရုံကို ယထာဘူတကျကျ အမှန်အတိုင်း သိလိုပါက မိမိသန္တာန်၌ မသိစိတ်များအနေဖြင့် ကိန်းအောင်းနေသော ကိလေသာများကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများဖြင့် ပယ်သတ်နိုင်အောင် အားထုတ်ရန်သာ ရှိပါ၏။ ကိလေသာများကို မပယ်သတ်နိုင်သရွေ့ မည်မျှလောက် ပညာရှိပင်ဖြစ်စေ မှားမြဲမှားလျက်ပင် ရှိကြမည်။ ယုတ်မာမြဲ ယုတ်မာလျက်ပင် ရှိကြမည်။ ဒေသနာတော်အရ ကိလေသာများကို မပယ်သတ်နိုင်သော ပညာသည် ပညာ အမည်ခံစေကာမူ ပညာ မဟုတ်၊ သညာသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပညာရှိ ဆိုသူတို့၏ ယုတ်မာမှုနှင့် ပညာမဲ့တို့၏ ယုတ်မာမှုသည် သက်ဩဇုံးထားသော အဆိပ်နှင့် သက်ဩးမဲ့သော အဆိပ်သဖွယ်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သက်ဩဇုံးထားသော အဆိပ်သည် အဆိပ်မှန်း သိရန်ခက်၏။ သက်ဩးမဲ့သော အဆိပ်ကား အဆိပ်မှန်း သိရန် လွယ်ကူ၏။ ဤမျှသာ ထူးသည်၊ အခြား ထူးခြားချက် မရှိ။

http://www.dhammadownload.com

ဒေဝိလရသေ့သည် မိမိကိုယ်ကို ပို၍ချစ်သော မသိစိတ်၊ မိမိကိုယ်ကို ပို၍မြတ်နိုးသော မသိစိတ်၏ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မိမိ၏အပြစ်ကို အပြစ်ဟူ၍ မမြင်ဘဲ နာရဒရသေ့၏ အပြစ်ဟူ၍သာ မြင်၏။ သို့ဖြစ်၍ နာရဒရသေ့က အတန်တန် တောင်းပန်နေသည့် ကြားမှပင် ကျိန်စာတိုက်မိအောင် တိုက်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် အပြစ်ကို အပြစ်ဟူ၍ မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ အပြစ်မဟုတ် ဟူ၍ မြင်သည်ဖြစ်စေ အပြစ်သည် အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ သဘာဝတရားတို့မည်သည် မည်သည့် တန်ခိုးရှင်၏ ဩဇာကိုမျှ မခံဘဲ အနတ္တ သဘောအတိုင်း မိမိ၏ လမ်းကြောင်း ပေါ်၌သာ လျှောက်ကြ၏။ မိမိ၏ နိယာမအရသာ ဖြစ်ကြ၏။

နာရဒရသေ့သည် တန်ခိုးကြီးသူ ဖြစ်၏။ ရှေ့နောက် ကမ္ဘာ ၄၀ ကို မြင်စွမ်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် နာရဒရသေ့သည် 'မည်သူ့တွင် အပြစ်ရှိသနည်း။ နေထွက်လျှင် မည်သူ၏ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ် ကွဲမည်နည်း' ဟူ၍ ဆင်ခြင်လေလျှင် ဒေဝိလရသေ့၌ အပြစ်ရှိ၍ ဒေဝိလရသေ့၏ ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ် ကွဲမည်ကို မြင်၏။ ထိုအခါ ဒေဝိလရသေ့အပေါ်၌ သနားကရုဏာသက်ပြီး နေမထွက်နိုင်အောင် မိမိ၏ တန်ခိုးဖြင့် စား၏။ ဗာရာဏသီပြည်သည် နေရောင်မဲ့ကာ အမိုက်တိုက်အတိ ဖြစ်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် "မိမိ မင်းကျင့်တရားနှင့် မညီသောကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်လေသလော" ဟူ၍ ပြန်လည်ဆင်ခြင်သောအခါ မိမိ၌ အပြစ်မရှိကြောင်း တွေ့၏။ "သို့ဖြစ်လျှင် တန်ခိုးအာနုဘော်တို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရသေ့တို့နှင့်သာ ပတ်သက်ပေလိမ့်မည်" ဟု ဆင်ခြင်ပြီး ဤမြို့၌ ရသေ့ဥည့်သည်များ ရောက် မရောက် စုံစမ်း၏။ အိုးတင်းကုပ်၌ ရသေ့နှစ်ပါး ရောက်နေကြောင်း သိသောအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မီးတုတ်များကို ထွန်းညှိစေပြီး အိုးတင်းကုပ်သို့ သွား၍ နာရဒရသေ့ကို မေးမြန်း၏။

နာရဒ ရသေ့ကလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက 'အရှင်ရသေ့၊ ဒေဝိလရသေ့ကို အန္တရာယ်ကင်းအောင် မည်သို့ ဆောင်ရွက်နိုင်မည်နည်း' ဟု မေးရာ၊ နာရဒရသေ့က 'အကယ်၍ ဒေဝိလ ရသေ့သည် ငါ့ကို ကန်တော့ပါက ဤအန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်နိုင်ပါ၏' ဟု ဖြေကြား၏။

ထိုအခါ ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် ဒေဝိလရသေ့ထံ သွား၍ နာရဒရသေ့အား ကန်တော့ပါရန် ပန်ကြား၏။ ဒေဝိလရသေ့ကလည်း 'ငါ၌ အပြစ်မရှိ၊ နာရဒ ရသေ့၌သာ အပြစ်ရှိ၏။ အပြစ်ရှိသူကို ငါ မကန်တော့နိုင်' ဟု ဆို၏။ မင်းကြီး လည်း အတန်တန် တိုက်တွန်း၏။ ဒေဝိလရသေ့ကလည်း အကြိမ်ကြိမ် ငြင်း၏။ နောက်ဆုံး၌ မတတ်သာတော့သဖြင့် ဒေဝိလရသေ့ကို ဖမ်းချုပ်စေပြီး နာရဒရသေ့ အား အတင်းအကျပ် ကန်တော့စေ၏။

http://www.dhammadownload.com

နာရဒရသေ့ကလည်း 'ဒေဝိလ ထတော့၊ ငါ သည်းခံပါ၏' ဟု ဆိုပြီး မင်းကြီးအား 'မင်းကြီး၊ ဒေဝိလရသေ့သည် စေတနာမပါဘဲ ငါ့ကို ကန်တော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဒေဝိလသည် အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ အကယ်၍ အန္တရာယ်မှ ကင်းလွတ်စေလိုသော် ဒေဝိလ ရသေ့ကို ရေကန်တွင်းသို့ လည်ပင်းမြှုပ်အောင် ဆင်းစေပြီး မြေစိုင်ခဲကို ဒေဝိလရသေ့၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ တင်ပေးထားပါ' ဟု ဆို၏။ မင်းကြီးလည်း နာရဒရသေ့ ပြောသည့်အတိုင်း မင်းချင်းတို့အား ပြုစေ၏။ ထို့နောက် ဒေဝိလရသေ့အား 'ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်သည် နေမင်းကို လွှတ်တော့မည်။ နေထွက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေငုပ်၍ ပြေးပေတော့' ဟု ဆိုကာ နေမင်းကို လွှတ်လိုက်ရာ နေရောင်သည် ဒေဝိလရသေ့၏ ဦးခေါင်းပေါ်၌ တင်ထားသော မြေစိုင်ခဲကို ထိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြေစိုင်ခဲသည် ခုနှစ်စိတ် ကွဲလေ၏။ ဒေဝိလရသေ့လည်း ရေငုပ်၍ ပြေးလေ၏။

ဤလောကဌ် ဖြစ်ဖြစ်သမျှသည် ထာဝရတန်ခိုးရှင် ဖန်ဆင်း၍ ဖြစ်သည် မဟုတ်၊ ကြောင်းကျိုး နိယာမအရသာ ဖြစ်ရ၏။ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်၍၊ တစ်ဖန် အကျိုးကြောင့် အကြောင်းဖြစ်ရပြန်သည်။ ဤသည်ကိုပင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စက်ရဟတ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝဋ် ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ရ၏။ အကြောင်းနှင့် အကျိုးတို့သည် စက်ဘီးပမာ ချာချာလည်ခြင်း သဘောများဖြင့် ဖြစ်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် တိသမထေရ်၏ ခေါင်းမာမှု၊ ဆိုဆုံးမရ ခက်မှုသည် အစ မထင် သံသရာ၌ ကျင်လည်ခဲ့ရသော သူ့ဘဝများ၏ ခေါင်းမာမှု၊ ဆိုဆုံးမရ ခက်မှုများနှင့် အကြောင်းအကျိုးအနေဖြင့် ဆက်စပ်၏။ သူ့ဘဝများတွင် နမူနာ အဖြစ် ဒေဝိလ ရသေ့ဘဝကို ထုတ်ဖော်၍ မြတ်စွာဘုရားက ပရိသတ် နားလည် စေရန် ရှင်းပြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုထို ဖြစ်ရပ်များသည် အကြောင်းအကျိုး နိယာမအရ ဖြစ်ကြရာတွင် အကြောင်းကို မယယ်သတ်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ချားရဟတ်ပမာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်ပြီး အကြောင်းကို ပယ်သတ်မှသာ ရပ်တန့်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

- ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏၊ ညှဉ်းဆဲ၏၊ အနိုင်အထက် ပြု၏၊ ငါ့ပစ္စည်းကို မတရားယူ၏။
- ဤသို့ ရန်ငြိုးဖွဲ့သူအား ရန်သည် မငြိမ်း။
- ဤသူသည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏၊ ညှဉ်းဆဲ၏၊ အနိုင်အထက် ပြု၏၊ ငါ့ပစ္စည်းကို မတရားယူ၏။
- ဤသို့ ရန်ငြိုးမဖွဲ့သူအား ရန်သည် ငြိမ်း၏။

သံယောဇဉ်ကြိုးများသည် ခိုင်မြဲကြ၏။ သံယောဇဉ်ကြိုးများတွင် ရန်ငြိုး

http://www.dhammadownload.com

ဖွဲ့ခြင်းသည်လည်း ကြိုးတစ်ချောင်းအဖြစ် ပါဝင်၏။ ယင်းကြိုးကို ပဋိဃ သံယောဇဉ် ကြိုးဟု ခေါ်၏။ ပဋိဃ ဟူသည် အနက်အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ခြင်း ဖြစ်၍ ဒေါသ သဘောရှိရာ ယင်းကြိုးကို ဖြတ်တောက်နိုင်မှ ရန်သည် ငြိမ်းပေလိမ့်မည်။

ပဋိဃ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြတ်တောက်ရာတွင် မူရင်းဒေါသကို နောက် ဒေါသဖြင့် ဖြတ်တောက်၍ မရ။ ပထမပုဂ္ဂိုလ်၏ ဒေါသသည် အမှားတစ်ခု ဖြစ်၏၊ ယင်းအမှားကို အကြောင်းပြု၍ ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါသ ထပ်မံဖြစ်မည် ဆိုပါက ဒုတိယပုဂ္ဂိုလ်၏ ဒေါသသည်လည်း အမှားတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အမှားနှစ်ခုကို ပေါင်းလိုက်သောအခါ ညီမျှခြင်းအနေဖြင့် အမှန်တစ်ခု ရမလာဘဲ အမှားနှစ်ခုသာ ရလာပေလိမ့်မည်။ ဤနည်းအားဖြင့် အမှားများ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပွားပြီး ရန်သည် မည်သည့်အခါမျှ ငြိမ်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပဋိဃ သံယောဇဉ်ကြိုးကို ဖြတ်တောက်သောအခါ ဒေါသကို အဒေါသ ဖြင့် ဖြတ်တောက်ရ၏။ အဒေါသဟူသည် မေတ္တာပင်တည်း။ လောကကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ကြည့်နိုင်ပါက အရာရာတိုင်းသည် ငြိမ်းချမ်းပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ ဒေါသကို အဒေါသဖြင့် မချေဖျက်ပါက ယင်းဒေါသသည် သံသရာတစ်လျှောက်လုံး တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ သံယောဇဉ်ကြိုး အနေဖြင့် ရစ်ပတ် နှောင်ဖွဲ့ပေလိမ့်မည်။ မသိစိတ်အနေဖြင့် သိစိတ်ကို လွှမ်းမိုး၍ ကြိုးကိုင်ပေလိမ့်မည်။ အရာရာတိုင်းကို ဒေါသဖြစ်စရာ၊ မကျေနပ်စရာ အဖြစ် မြင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဘဝသည် မငြိမ်းချမ်းနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် ဘဝငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် သံယောဇဉ်ကြိုး အနေဖြင့် ရစ်ပတ် နှောင်ဖွဲ့လာသော ဒေါသကို အ ဒေါသ တည်းဟူသော မေတ္တာဖြင့် ဖျက်မိအောင် ဖျက်အပ်ပါ၏။

အတ္တသမံ ပေမံ နတ္ထိ[၁] ဟူသည့်အတိုင်း အရာရာတိုင်းမှာ ချစ်စရာ သဘော ရှိ၏။ အရာရာတိုင်းမှာ အလှရှိပါ၏။ မီးမှာလည်း မီးအလှနှင့် မီး၊ ရေမှာလည်း ရေအလှနှင့် ရေ၊ အဆိပ်မှာလည်း အဆိပ်အလှနှင့် အဆိပ်။ သို့ရာတွင် ထိုချစ်စရာ၊ ထိုအလှကို ဘေးလူ သူတစိမ်းအနေဖြင့် ကြည့်၍ မမြင်။ မိမိကိုယ်တိုင် မီး၊ မိမိကိုယ်တိုင် ရေ၊ မိမိကိုယ်တိုင် အဆိပ်ဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ်ကို မိမိ ပြန်ကြည့်မှ မိမိ၏ ချစ်စရာ၊ မိမိ၏အလှကို မြင်ရ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိနှင့်တူသော ချစ်စရာ ဟူသည် မရှိ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဝေဒန္တ ဒဿနကလည်း "အရာရာတိုင်းမှာ လေးစားစရာ သဘော၊ ချစ်စရာသဘော၊ သွန်သင်တတ်သည့်သဘော ရှိ၏။ ထိုသဘောများကို ဘေးလူ သူတစိမ်းများက မြင်သည် ဖြစ်စေ၊ မမြင်သည် ဖြစ်စေ ရှိသည်ကား အမှန်" ဟူ၍ ဆိုလေသည်။

၁။ အတ္တသမံ ပေမံ နတ္ထိ – မိမိလောက် ချစ်စရာကောင်းသော အရာဝတ္ထုမည်သည် မရှိ။

http://www.dhammadownload.com

အရာရာတိုင်း၌ ချစ်စရာသဘော ရှိ၏။ ချစ်စရာသဘော ရှိသော်လည်း ထိုချစ်စရာသဘောကို မြင်အောင် မကြည့်တတ်။ အရာရာတိုင်း၌ အလှရှိ၏။ အလှရှိသော်လည်း ထိုအလှကို မြင်အောင်မကြည့်တတ်။ ထိုသို့ မြင်အောင် မကြည့်တတ်ခြင်းသည် မကြည့်တတ်သူ၏ အပြစ်၊ မကြည့်တတ်သူ၏ အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအပြစ်၊ ထိုအဝိဇ္ဇာကို ဖယ်ရှားရန် လိုအပ်ပါ၏။ အဝိဇ္ဇာကို ဖယ်ရှားသောအခါ သူ၏ဆန့်ကျင်ဘက် ဝိဇ္ဇာဖြင့် ဖယ်ရှားရ၏။ အဝိဇ္ဇာ ပျောက်လေသောအခါ အရာရာတိုင်း၌ ချစ်စရာသဘော (မေတ္တာ)၊ အရာရာတိုင်း၌ ကြင်နာစရာသဘော (ကရုဏာ)၊ အရာရာတိုင်း၌ ဝမ်းမြောက်စရာသဘော (မုဒိတာ)၊ အရာရာတိုင်း၌ ခွင့်လွှတ်စရာသဘော (ဥပေက္ခာ) တို့ကို မြင်လာပေလိမ့်မည်။ အရာရာတိုင်း ဟူသည် ဓေဒန္တ ဒဿန အရ သက်ရှိသက်မဲ့ ဖြစ်သော်လည်း ဗုဒ္ဓဒေသနာတော် အရ သက်ရှိသာ ဖြစ်ပါ၏။ သက်ရှိသာ သံသရာနှင့် သက်ဆိုင်ပေသည်။

ဤလောက၌ အမြင်သုံးမျိုး ရှိ၏။ ပထမအမြင်မှာ မိမိ၏ မျက်စိရှေ့၌ ရှိသလောက်ကိုသာ မြင်စွမ်းနိုင်သော အမြင်ဖြစ်၏။ ယင်းအမြင်မျိုးကို ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌိ ဟူ၍ ခေါ်၏။ ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌိဖြင့် လောက၏ ချစ်စရာ၊ ကြင်နာစရာ၊ ကျေနပ်စရာနှင့် ခွင့်လွှတ်စရာ သဘောကို မမြင်နိုင်၊ လောက၏အလှကို မမြင်နိုင်၊ လောက၏ လေးစားစရာ သဘောကို မမြင်နိုင်၊ လောက၏သွန်သင်ချက်ကို သဘောမပေါက်။ ထိုအခါ ဒေါသဟုတ်၏။ ပဋိဃ သံယောဇဉ်ဖြင့် ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ခံရ၏။ သို့ရာတွင် မိမိကိုယ်ကိုမူ တိသမထေရ်ကဲ့သို့ပင် အမှန်ဘက်၌ ရပ်တည်သူအဖြစ် မြင်၏။ ဤသဘောမှာလည်း အဝိဇ္ဇာ သဘောသာ ဖြစ်၏။ ဒုတိယအမြင်မှာ မိမိ၏ ရှေ့မှောက်ရှိ ရှိသလောက်ကိုသာမက ယင်းနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ယင်း၏ နောက်ကွယ်ရှိ အရာဝတ္ထုများကိုပါ မြင်၏။ ယင်းအမြင်မျိုးကို အနုမိတဒိဋ္ဌိ ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဤအမြင်သည် ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌထက် သာသည် မှန်သော်လည်း လောက၏ အလှကို မြင်အောင် မကြည့်တတ်သေးသဖြင့် အားကိုးလောက်သောအမြင် မဟုတ်သေး။

ပစ္စက္ခဒိဋ္ဌနှင့် အနုမိတဒိဋ္ဌတို့သည် မိမိက သူတစ်ပါးကို ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုး၊ မိမိက သူတစ်ပါးကို မြင်သည့် အမြင်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ မိမိက မိမိကိုယ်ကို ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုး၊ မိမိက မိမိကိုယ်ကို မြင်သည့် အမြင်မျိုး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လောက၏အလှကို မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အရာရာတိုင်း၏ ချစ်စရာသဘောကို မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိက မိမိကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်မှသာ မိမိ၏အလှ၊ မိမိ၏ ချစ်စရာသဘောကို မြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေရာ လောကကို ထိုအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်ဖို့လို၏။ ထိုအမြင်မျိုးဖြင့် မြင်ဖို့လို၏။

http://www.dhammadownload.com

မီးကို ကြည့်လျှင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က မီးဖြစ်ထားဖို့ လိုဏ်။ ရေကို ကြည့်လျှင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က ရေဖြစ်ထားဖို့ လိုဏ်။ အဆိပ်ကို ကြည့်လျှင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင်က အဆိပ် ဖြစ်ထားဖို့ လိုဏ်။ ထိုအခါမှသာ မီးဏ်အလှ၊ ရေဏ်အလှ၊ အဆိပ်ဏ်အလှကို မြင်နိုင်ဏ်။ ကြည့်တတ်သူနှင့် အကြည့်ခံဝတ္ထုတို့ နှစ်မျိုး မကွဲပြား၊ တစ်သားတည်း ဖြစ်မှသာ အကြည့်ခံ ဝတ္ထုတို့ဏ် အလှ၊ အကြည့်ခံ ဝတ္ထုတို့ဏ် ချစ်စရာ၊ ကြင်နာစရာ၊ ကျေနပ်စရာ၊ လေးစားစရာ၊ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာတို့ကို မြင်နိုင်ပါဏ်။ ထိုသို့မြင်မှသာ ကြည့်တတ်သူဏ် သန္တာန်၌ အဒေါသတရား ဖြစ်မည်။ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ပွားမည်။ ဒေါသအာဃာတ ပြပျောက်၍ ဘဝသည် ငြိမ်းချမ်းပေလိမ့်မည်။ အာဃာတ သံသရာသည် တိုပေလိမ့်မည်။

လောကဏ် အလှ၊ အရာရာတိုင်းဏ် အလှကို မြင်နိုင်သော အမြင်မျိုးကို သစ္စိကတာဒိဋ္ဌိ ဟူ၍ ခေါ်ဏ်။ တတိယအမြင်မျိုး ဖြစ်သည်။ ယင်းအမြင်မျိုးသည်သာ ဘဝငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အားကိုးလောက်သော အမြင်မျိုး ဖြစ်ဏ်။ ယင်းအမြင်မျိုးဖြင့် လောကကို မြင်တတ်ရန် လွယ်ကူသည် မဟုတ်။ မလွယ်ကူသော်လည်း မဖြစ်နိုင်ကောင်းသော အရာလည်း မဟုတ်။ အားထုတ်လျှင် ဖြစ်နိုင်သည်သာ။

ထို့ကြောင့် ထိုအမြင်မျိုးဖြင့် လောကကို မြင်နိုင်စေရန် မိမိဏ်သန္တာန်၌ ကိုယ်ကျင့်သိလကို စောင့်ထိန်းရဏ်။ တည်ကြည်မှု သမာဓိကို ခိုင်မာအောင် ပွားရဏ်။ အမြင်နှင့် အတွေးကို ကြည့်လင်သန့်ရှင်းအောင် ကြိုးစားရဏ်။ ထိုအခါ သိက္ခာသုံးပါး ပြည့်စုံဏ်။ သိက္ခာသုံးပါး ပြည့်စုံပါက လိုအပ်သော သစ္စိကတာဒိဋ္ဌိ အမြင်ဖြင့် လောကဏ် အလှကို မလွဲမသွေ မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဒေါသ အာဃာတတို့ကို ပယ်ဖျောက်၍ ရုန်ငြိမ်းပြီး ဘဝသည် အေးချမ်းသာယာပေလိမ့်မည်။ အသိမှန် ဝိဇ္ဇာဖြင့် အသိမှား အဝိဇ္ဇာကို ပယ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤကျင့်စဉ်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရန် မြတ်စွာဘုရားက ဤဂါထာ နှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ဏ်။ ဤဒေသနာဏ် အဆုံး၌ တိသမထေရ်လည်း ခေါင်းမာသူ မဟုတ်တော့ဘဲ ဆိုဆုံးမရ လွယ်သူ ဖြစ်သွားဏ်။

ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ခေါင်းမာသူ၊ ဆိုဆုံးမရခက်သူ ဖြစ်ရန် အခြေအနေနှင့် ကြုံတိုင်း တိသမထေရ်ဏ် ထုံးကို နှလုံးသွင်းပြီး တိသမထေရ် ကဲ့သို့ မိမိကိုယ်ကို ပြုပြင်အပ်ပါဏ်။

မှတ်ချက်။ ။ ပဓ္ဓကွဒိဋ္ဌိ၊ အနုမိတဒိဋ္ဌိ၊ သစ္စိကတာဒိဋ္ဌိ ဟူသော ဝေါဟာရတို့သည် မူရင်း ပါဠိဝေါဟာရများ ဖေါက်ကြ။ ရွှတ်ဆိုရ လွယ်ကူစေရန် မူရင်း သဏ္ဌာန ဝေါဟာရများကို အနီးကပ်ဆုံး ပါဠိပြန်ထားသည့် ဝေါဟာရများသာ ဖြစ်ကြပါဏ်။

http://www.dhammadownload.com

ကာဠီ ဘီလူးမ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ကာလက ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိပြည်တွင် သူကြွယ်ဇနီးမောင်နှံ ရှိ၏။ တစ်ယောက်တည်းသော သားရတနာသာ ထွန်းကား၏။ ဖခင် ကွယ်လွန်သောအခါ မိခင်နှင့် သား နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့၏။ သားကား မိဘလက်ငုတ် လယ်ကိုလည်း လုပ်၏။ အမိ၏ ဝေယျာဝစ္စကိုလည်း လုပ်၏။ အမိကမူ သူ့သား ပင်ပန်းလှသည်ဟု ထင်၏။ အမိ ထင်ခြင်းကား တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ သားကမူ မပင်ပန်းဟု ထင်၏။ သား၏ ထင်ခြင်းကား တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အမိနှင့်သား အထင်အမြင်ချင်း မတူ။ အမိကား ပို၍ ဘဝခရီးကို လျှောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သားသမီးများအပေါ် ထားရှိသော မိဘမေတ္တာနှင့် မိဘအပေါ် ထားရှိသော သားသမီးတို့၏ မေတ္တာများတွင် မိဘမေတ္တာကသာ အနှိုင်းမဲ့ သာလွန်ကြောင်း "မာတာ ယထာ နိယံ ပုတ္တံ" ဟူ၍ မေတ္တသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားထား၏။

မနုဿတ္တဘာဝေါ ဒုလ္လဘော ဟူသည်နှင့်အညီ ဥစ္စာပစ္စည်း ပြည့်စုံရုံ၊ အသိပညာ အတတ်ပညာ ပြည့်စုံရုံမျှနှင့် လူ့ဘဝမည်သည် မဟုတ်။ လူ့ဘဝတွင် ရည်ရွယ်ချက်များ ရှိ၏။ ကျင့်ဝတ်များ ရှိ၏။ တာဝန်များ ရှိ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်၊ ထိုကျင့်ဝတ်၊ ထိုတာဝန်များနှင့် ပြည့်စုံမှသာ လူ့ဘဝ မည်၏။ ထိုသို့ လူ့ဘဝမည်သော ဘဝမျိုးကို ထူထောင်နိုင်ရန် အိမ်ထောင်သည် ဘဝသည်သာ အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သားဖွားခြင်းသည် လူ့ဘဝသို့ ရောက်လာသော သူ့သား၏ဘဝကို ဘဝမည်သော သဘောကို ဆောင်နိုင်စေရန် မိခင်၏ စစ်မှန်သော မေတ္တာဖြင့် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်မှန်သော မေတ္တာဟူသည် "သိမာ သမ္ဖေဒ" ခေါ် "ငါ့အတွက် ငါ့သား" ဟူသော "ငါ၏" နယ်နိမိတ်ကို လွန်၍ လောကအတွက် ငါ့သား ဟူသော နယ်နိမိတ်မဲ့ သဘောကို ဆောင်၏။

သို့ရာတွင် သားကား မိခင်၏ စစ်မှန်သော မေတ္တာကို သဘောမပေါက်။ ငါ့ဘဝသည် ငါ့မိခင်အတွက်သာ ဖြစ်၏ ဟူ၍ မိခင်၏ နယ်နိမိတ် အတွင်း၌သာ ကန့်သတ်ထား၏။ လောက၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ မရောက်။ သူ၏အချစ်သည် နုနယ်သောသူတို့၏ ဘဝအသိအတိုင်း နုနယ်သေးသော အချစ်သာ ဖြစ်၏။ ရင့်ကျက်မှည့်ဝင်းသော အဆင့်သို့ မရောက်သေးသော်လည်း သူ့အဆင့်အရ မွန်မြတ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ့မိခင်၏ အစီအမံကို ငြင်းဆန်ကာ လက်ရှိ လူပျိုဘဝ ဖြင့်ပင် သူ့မိခင်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို ဆောင်ရွက်ကာ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့်

http://www.dhammadownload.com

သူ့မိခင်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့် ပြုရန် တောင်းပန်ရှာ၏။ သာမန် အမြင်အားဖြင့် ဆိုလျှင် သားလိမ္မာပင် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အမေ မြင်သည်က ဘဝတွင် ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၏။ ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ လွတ်လပ်မှု၊ ရှင်သန်မှုနှင့် ရိုင်းပင်းမှုတို့ပင် ဖြစ်၏။ ယင်း သုံးမျိုးတို့သည် အသွင်အားဖြင့် သုံးမျိုးဖြစ်သော်လည်း အနှစ်သာရအားဖြင့်မူ တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်၏။ မကွဲပြား။ လူ့ဘဝသည် လောက၏ အစိတ်အပိုင်းသာ ဖြစ်၏။ အစိတ်အပိုင်း အသီးသီးတို့သည် မိမိတို့ တာဝန်အလျောက် လွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ စက်ယန္တ ရားသဖွယ် လောကသည် ငြိမ့်ညောင်းသာယာစွာ လည်ပတ်နိုင်မေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ဘဲ ဘဝတစ်ခုက အခြားဘဝတစ်ခုကို မိမိနှင့် မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရောက်ချုပ်ချယ်ပါက ဘဝအစိတ်အပိုင်း အချင်းချင်း တိုးဝှေ့တစ်ဆို့ သွားပြီး လောကယန္တ ရားသည် ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အမေသည် သူ့သား၏ ဘဝကို လောကယန္တ ရား၏ အစိတ် အပိုင်းများ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားမှုဌ် တိုးဝှေ့တစ်ဆို့သွားအောင် မချုပ်ချယ်ဘဲ သာယာငြိမ့်ညောင်းစွာ လည်ပတ်နိုင်မှုဌ် အထောက်အကူ ပြုသော အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်စေလို၏။ သို့ဖြစ်၍သာ သူ့သားကို အိမ်ထောင်ပြုစေရန် စီမံခြင်း ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်သည်၏ ဘဝသည် အမှန်အားဖြင့် လောကယန္တ ရား၏ အခြားသော ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဘဝအစိတ်အပိုင်းများနှင့် အထိအတွေ့ရဆုံး ဖြစ် သဖြင့် အန္တ ရာယ်အပြုနိုင်ဆုံး သို့မဟုတ် အထောက်အကူ အပြုနိုင်ဆုံး ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်သည်ဟူသည် တစ်ဦးတည်းက သားလည်း ဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်ခံလည်း ဖြစ်၏။ ဖခင်လည်း ဖြစ်၏။ အိမ်ဦးနတ်လည်း ဖြစ်၏။ ခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်၏။ အုပ်ချုပ်သူလည်း ဖြစ်၏။ ဒါယကာလည်း ဖြစ်၏။ အလှူခံလည်း ဖြစ်၏။ သားသမီးများ၏ ဆရာလည်း ဖြစ်၏။ မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်၏။ အဘယ်မျှလောက် လောကသာယာ ငြိမ့်ညောင်းရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရသော ဘဝအစိတ်အပိုင်း မျိုး ဖြစ်ပါလေသနည်း။

ရှင်သန်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အိမ်ထောင်သည်၏ ဘဝသည် အစဉ် ရှင်သန် နေမှသာ မိဘ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အပါအဝင် မိမိတို့၏ အမျိုးအနွယ်များ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ ယဉ်ကျေးမှုများကို ဤမြေပြင်မှ မပျောက်ကွယ်သွားအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်မည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သားစဉ် သမီးဆက် ဖြစ်ပေါ်ရန် လိုအပ်၏။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ဆိုသည်မှာ ကာမဂုဏ် ခံစားရန် မဟုတ်ဘဲ လောကယန္တ ရား သာယာငြိမ့်ညောင်းစွာ လည်ပတ်နိုင်ရေးအတွက် လောက၏ အစိတ်အပိုင်းများ အဖြစ် အထောက်အကူပြု ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် သားသမီးရတနာများ ထွန်းကား

http://www.dhammadownload.com

ရေး အတွက်သာ ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက မျိုးဆက်ပြန့်ပွားမှု ရပ်ဆိုင်းပြီး လူ့လောကသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားနိုင်ပါ၏။ ဤအန္တ ရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် အကွက် အမေသည် သားအား အိမ်ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းခြင်း ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ လောကယန္တ ရား၏ အစိတ်အပိုင်းသဖွယ် ဖြစ်သော ထိုထိုဘဝဝို့သည် ရှင်သန်မှု မရှိတော့ဘဲ ပျက်သုဉ်းသွားမည် ဆိုပါက ဤလောကသည် မည်သို့ အသွင်သဏ္ဌာန် ရှိနိုင်ပါသနည်း ဟူသော မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဣရုဝေဒလာ နာသဒီယသုတ်–၁၀၊ ၁၂၉ ၏ စကားကို ခေတ္တဖွင့်၍ သုံးရလျှင် –

> "ဤလောကသည် မည်သည့်အရာဝတ္ထုမှ စတင် ဖြစ်ပေါ်လေသနည်း။ ဖန်ဆင်းမှု ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မည်၊ မဟုတ်ချင်လည်း မဟုတ်။ ဤလောက၏ အကြီးအမှူးဖြစ်၍ အမြင့်ဆုံး ကောင်းကင်၌ နေသူသာ သိပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် သူသည်ပင် သိချင်မှ သိပေလိမ့်မည်"

ဟူ၍ ဖြေရမည်ပင် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ၏ စကားနှင့် ဖြေရလျှင်မူ "လောကဝိသယော အစိန္တေ ယျော" ပင် ဖြစ်၏။ အထူးဆိုဖွယ် မရှိ။ သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်တို့၏ အမြင်အရ အစဉ်အလာ အတွေ့အကြုံအတိုင်း ကောင်းသောလက္ခဏာ ဟူ၍တော့ မဆိုနိုင်ပါချေ။

ရိုင်းပင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လူတို့မည်သည် တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ယောက်ချင်း နေ၍မရ။ အပေါင်းအစုအဖြစ် အုပ်စုဖွဲ့၍ နေရ၏။ ထိုအခါ လောက၏ အစိတ်အပိုင်းသဖွယ် ဖြစ်သော လူတို့သည် မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာ အစိတ်အပိုင်း၊ တာဝန်အလျောက် အစိတ်အပိုင်း အချင်းချင်း အဖော်အမှီ ပြုရ၏။ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းရ၏။ ကူညီရ၏။ ထိုလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ တာဝန်များ ပျက်ကွက်သည်နှင့်အမျှ လောကယန္တ ရားသည် ချောမောစွာ လည်ပတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ထိုအခါ လောက၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော ထိုထိုဘဝတို့သည် မည်သို့လျှင် သုခနှင့် ပြည့်စုံနိုင်ကြပေလိမ့်မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် တစ်ဦးချင်း၏ ဘဝသာယာရေးအတွက် လောကတစ်ခုလုံး ငြိမ်းချမ်းသာယာအောင် ဆောင်ရွက်ရေး၌ အချင်းချင်း ရိုင်းပင်းကူညီရန် တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိကြ၏။ ဤသဘောကို အမေသည် မြင်၏။ ဤအမြင်သည် အမေ၏ မေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော အမြင်ဖြစ်၏။

လူ့သမိုင်းအစဉ် ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက် သုံးမျိုးဖြစ်သော (၁) လွတ်လပ်မှု၊ (၂) ရှင်သန်မှု၊ (၃) ရိုင်းပင်းမှုတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် မိမိတို့၏ ဘဝအတွေ့အကြုံများမှ အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို တန်ဖိုးထားကြခြင်း ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်သည်

http://www.dhammadownload.com

ဘဝသည် လောကဓာတ်၏ အစိတ်အပိုင်းသဖွယ် ဖြစ်သော ဘဝအသီးသီးတို့၏ တာဝန်အမျိုးမျိုးတို့ကို ဆောင်ရွက်ခွင့် အရဆုံး ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြီးမြောက်အောင် အကောင်အထည် အဖော်နိုင်ဆုံး ဖြစ်၏။

မိဘနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိသည် သားသမီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သားသမီး၏ ဘဝအပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ခွင့်ရ၏။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်လည်း မိမိသည် မိဘဖြစ်ရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိဘ၏ ဘဝအပိုင်းကို ဆောင်ရွက်ခွင့် ရပြန်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် မိဘနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိသည် တပည့်ဖြစ်ရသဖြင့် တပည့်၏ ဘဝပိုင်းတာဝန်၊ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိသည် ဆရာဖြစ်ရသဖြင့် ဆရာ၏ ဘဝပိုင်းတာဝန်၊ ဆရာသာမက မိတ်ဆွေလည်း ဖြစ်ရသဖြင့် မိတ်ဆွေ၏ ဘဝပိုင်းတာဝန်၊ မိတ်ဆွေသာမက ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ဖြစ်ရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဘဝပိုင်းတာဝန်၊ ခင်ပွန်းဖြစ်ရသဖြင့် ခင်ပွန်း၏ တာဝန်၊ အိမ်ဦးနတ် ဖြစ်ရသဖြင့် အိမ်ဦးနတ်၏ တာဝန်၊ လုပ်ငန်းများ စီမံခန့်ခွဲရသဖြင့် အလုပ်ရှင်၏ တာဝန်၊ မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသဖြင့် အလုပ်သမား၏ တာဝန်၊ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကောင်းမှုလုပ်ငန်းတို့၌ ပါဝင်လှုဒါန်းရသဖြင့် အလှူရှင်၏ တာဝန်၊ ထိုထို ပူဇော်မှု၊ ချီးမြှောက်မှုတို့ကို ခံယူရသဖြင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ တာဝန်၊ ရှေ့ဆောင်ရွေ့ရွက် ပြုရသဖြင့် နာယကပုဂ္ဂိုလ်၏ တာဝန်၊ လက်အောက်ခံ နေရာကနေ၍ ဆောင်ရွက်ရသဖြင့် ငယ်သား၏ တာဝန်၊ အုပ်ချုပ်ရေးကို ဆောင်ရွက်ရသဖြင့် မင်း၏ တာဝန်၊ ဆိုင်ရာ ဥပဒေများကို လိုက်နာရသဖြင့် တိုင်းသူပြည်သားများ၏ တာဝန်၊ ဤသို့ စသည် စသည်များဖြင့် တာဝန်အမျိုးမျိုးကို ဆောင်ရွက်ခွင့်ရ၏။

ဤသို့ ဆောင်ရွက်ခွင့်ရသဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် အစပထမ၌ ဘဝသုခ၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ဖြစ်၏။ လောကသုခ၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ဖြစ်၏။ ယင်း ရည်ရွယ်ချက်များသည် အရိယသစ္စာကို မသိသေးမီစပ်ကြား ကောင်းမွန်သော သမ္မုတိ သစ္စာ၊ သဘာဝ သစ္စာများ ဖြစ်ပါ၏။ ယင်း သစ္စာများသည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် စွဲယူအပ်သော "အတ္တ" အပေါ် အခြေခံသော သစ္စာများသာ ဖြစ်ကြောင်း ထိုးထွင်း၍ သိမြင်လာသောအခါ ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်သုံးခုကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် တိုးမြှင့်လိုက်၏။ အရိယ သစ္စာအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဘဝ၏ လွတ်လပ်မှုကို "မောက္ခ" ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဘဝ၏ ရှင်သန်မှုကို "အမတ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘဝ၏ ရိုင်းပင်းမှုကို "သရဏ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ပညတ်လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် မောက္ခ၊ အမတ၊ သရဏ ဟူသော အမည် သုံးမျိုးသည် "နိဗ္ဗာန်" တစ်မျိုးတည်း၏ ပရိယာယ် အမည်များသာ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

အသိဉာဏ်များ မရင့်ကျက်မီက ဗါရိဘာသိက သစ္စာ၊ သမ္မုတိသစ္စာ၊ သဘာဝသစ္စာများ အနေဖြင့် လူတို့သည် ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို (၁) လွတ်လပ်မှု၊ (၂) ရှင်သန်မှု၊ (၃) ရိုင်းပင်းမှု ဟူ၍ သုံးမျိုး သတ်မှတ်ခဲ့ပါ၏။ ထိုသုံးမျိုး သတ်မှတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း အဆင့်အလိုက် သုံးမျိုးပင် ကွဲပြားကြပါ၏။ သို့ရာတွင် "နု" ရာမှ ရင့်၍ ရင့်၍သွားအောင် လူတို့သည် ကျင့်၍ကျင့်၍ သွားကြလေသောအခါ ပါရိဘာသိက သစ္စာမှ သမ္မုတိသစ္စာသို့၊ သမ္မုတိသစ္စာမှ သဘာဝသစ္စာ (ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ–ရုပ်နှင့်နာမ်) သို့၊ သဘာဝသစ္စာမှာ အရိယသစ္စာသို့ အမှန်တရားတို့သည် အဆင့်ဆင့် ပို၍ပို၍ မြင့်မားလာကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဘဝရည်ရွယ်ချက်သည် "နိဗ္ဗာန်" သို့ တိုင်၏။ နိဗ္ဗာန်သည် အနှစ်သာရအနေဖြင့် တစ်ခုတည်း ဖြစ်သော်လည်း အသွင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့်မူ လွတ်လပ်မှုလည်း ပါ၏။ ရှင်သန်မှုလည်း ပါ၏။ ရိုင်းပင်းမှုလည်း ပါ၏။ ယင်းသုံးမျိုးတို့သည် ယနေ့လူ့ဘောင်သာယာရေးအတွက် သီးခြားစီ သီးခြားစီ နာနာကဏ္ဍက အနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန် ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက် အမှန်များ ဖြစ်ကြပါ၏။

အမေ၏ ဘဝရည်ရွယ်ချက်သည် အရိယသစ္စာအထိ မမြင့်မားသော်လည်း ထိုခေတ် ဘာသာရေးယုံကြည်မှုအရ လောကသစ္စာ၌မူ သက်ဝင်ယုံကြည်၏။ ဘာသာရေးယုံကြည်မှု၌ အယူသီးသူ အဖြစ်လည်း မှတ်ယူနိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍သာ အမေသည် သား၏ဘဝကို မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ့်စီးပွား တစ်ခုတည်းအတွက်သာ အသုံးချရန် မရည်ရွယ်ဘဲ မိမိမျိုးနွယ်စု၏ အစီးအပွား၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အစီးအပွား၊ လောက၏ အစီးအပွား အတွက်ပါ အသုံးချရန် ရည်ရွယ်၍ သားကို အိမ်ထောင်ချရန် စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် သားအပေါ် အမေ၏ စစ်မှန်သော မေတ္တာဖြင့် ချစ်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက အချစ်မှားကို အချစ်မှန်ထင်သော မိခင်မျိုးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘဝ၏ ရည်မှန်းချက်များ ပြည့်ရန်အတွက် တာဝန်ဝတ္တရားများကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရန် လိုအပ်ပါ၏။ ထိုတာဝန်ဝတ္တရားများမှာ မိမိတို့၏ ဘဝအဆင့်အလိုက် သားသမီးတာဝန်၊ မိဘတာဝန်၊ တပည့်တာဝန်၊ ဆရာတာဝန်၊ ခင်ပွန်းတာဝန်၊ ဇနီးတာဝန်၊ အလုပ်ရှင်တာဝန်၊ အလုပ်သမားတာဝန်၊ မိတ်ဆွေတာဝန်၊ အိမ်ရှင်တာဝန်၊ ဧည့်သည်တာဝန်၊ ရဟန်းတာဝန်၊ ဒါယကာတာဝန်၊ မင်းတာဝန်၊ ပြည်သူ့တာဝန်၊ ခေါင်းဆောင် နာယကတာဝန်၊ လက်အောက်ငယ်သား တာဝန် စသည်တို့ဖြင့် လူတို့သည် ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ဝတ္တရားများအနေဖြင့် မလွဲမသွေ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။ တာဝန်ဝတ္တရားများကိုလည်း ဘာသာယဉ်ကျေးမှုအရ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရန် သတ်မှတ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ပြဋ္ဌာန်းပြီး ဖြစ်ပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ တာဝန် တစ်ရပ်နှင့်တစ်ရပ် အချင်းချင်း ချုပ်ချယ်လွှမ်းမိုးပြီး တိုးဝှေ့ တစ်ဆို့သွားကာ လောကယန္တ ရား ကမောက်ကမ ဖြစ်မသွားရလေအောင် အချင်းချင်း လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် အခြေခံမူများလည်း ရှိပါ၏။ ယင်းတို့ကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများ ဟူ၍ ခေါ်၏။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများကို ကျင့်သုံးရာတွင် ဗြဟ္မစိုရ်တရားတို့ဖြင့် ဝန်းရံထားဖို့ လိုအပ်ပါ၏။ ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ မှန်ကန် မျှတခြင်း မပါသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ သို့မဟုတ် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့သည် လောကယန္တ ရားကို အေးချမ်းသာယာ အောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ထိရောက်ကြမည် မဟုတ်။ တစ်သားတည်း၊ တစ်ခုတည်း အဖြစ်သို့ ရောက်သော ညီညွတ်မှု (Harmony) ကို ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်။ လောကလူ့ဘောင်တွင် အချို့သောအပိုင်းသည် သာယာ၍ အချို့သော အပိုင်းကား ဂယက်ထန်မြဲ ထန်နေမည်သာ ဖြစ်၏။ ဦးထောင်လျှင် ပဲ့က စိုက်၍ ပဲ့က ထောင်လျှင် ဦးက စိုက်နေမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လောကယန္တ ရား ငြိမ့်ညောင်းသာယာစွာ လှုပ်ရှားနိုင်ရေးအတွက် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဘဝ အဆင့်အလိုက် ကိုယ်စီတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် အခြေခံမူ အဖြစ် ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ တရားမျှတခြင်း တည်းဟူသော ဗြဟ္မစိုရ် တရား လေးပါးတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းထားသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများကို တစ်ဦးချင်း စရိုက်၊ တစ်ဦးချင်း ဉာဉ်အဆင့်ကို ကျော်လွန်ကာ အမျိုးသား စရိုက်၊ အမျိုးသား ဉာဉ်အဆင့်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်အပ်ပါ၏။

အမေသည် အတွေ့ဆန်သော အမေ မဟုတ်၊ လောကဆန်သော အမေ ဖြစ်၏။ အမြင်ကျဉ်းသော အမေ မဟုတ်၊ အမြင်ကျယ်သော အမေ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အမေသည် သား၏ဘဝကို လောက၏ အထောက်အကူပြု အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နိုင်စေရန် အိမ်ထောင်ချဖို့ စီစဉ်၏။ သားသည် အိမ်ထောင်မပြုလိုသော်လည်း အမေ၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောကာ အမေနှင့်ညီပြီး မိမိနှစ်သက်သော အမျိုးသမီးနှင့် လက်ထပ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သား၏ အိမ်ထောင်သည်ဘဝသည် အမေ မျှော်လင့်သော အိမ်ထောင်သည်ဘဝမျိုး ဖြစ်မလာ။ သူတို့တွင် သားသမီးရတနာများ မထွန်းကားခဲ့။ ထိုအခါ ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်များ၊ ကျင့်ဝတ်များ၊ တာဝန်များကို မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် အကျပ်အတည်း တွေ့လာ၏။ ထိုအကျပ်အတည်းကား ကံကြမ္မာ၏ အကျိုးတရား ပေတည်း။ ကံကြမ္မာ၏ အကျိုးတရားဟူသည် မည်သူမျှ မတွန်းလှန်နိုင်သော အင်အားဖြစ်၏။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ ကံကြမ္မာ၏ အင်အားကို "လှေကားထစ်" သဖွယ် ခံယူရ၏။ ယင်းကိုပင် ပါဠို

http://www.dhammadownload.com

ဝေါဟာရဖြင့် သန္တောသ ဟူ၍ ဆို၏။ မြန်မာဝေါဟာရအားဖြင့် ကျေနပ်မှု (သို့) ရောင့်ရဲမှုပင် ဖြစ်၏။ ကျေနပ်မှု (သို့) ရောင့်ရဲမှု ဟူသည် "လှေကားထစ်" သဖွယ် ဖြစ်သဖြင့် "ယာယီ ကွန်းခိုရာ" သာ ဖြစ်၏။ ထာဝရစခန်း မဟုတ်၊ တက်၍လည်း ရ၏။ ဆင်း၍လည်း ရ၏။ သို့ရာတွင် ထာဝစဉ် ရပ်၍ကား မနေရ။ အမြင့်ဆုံး အထိ မရောက်မနေ တက်ရမည့်တာဝန် ရှိ၏။

လောကတွင် ကံကြမ္မာ၏ အကျိုးတရားများ ရှိ၏။ ယင်းကို လောကခံ ဟူ၍ ခေါ်၏။ လောကခံတွင် ကောင်းသည်လည်း ရှိ၏။ ဆိုးသည်လည်း ရှိ၏။ ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ၊ ယင်းကို သဘာဝ၏ ဖြစ်စဉ်အဖြစ် သတ်မှတ်၏။ လှေကားထစ်အဖြစ် သဘောထား၏။ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း မြင်နိုင်အောင် အမေသည် ကြိုးစား၏။ အမေ၏ သားနှင့် သမီးတို့တွင် သားသမီးရတနာ မထွန်းကားလေသောအခါ အမေတို့ မျိုးနွယ်၏ ဘဝသည် ရှင်သန်တော့မည် မဟုတ်၊ ပျက်သုဉ်းပေတော့မည်။ ဤသဘောကို အမေသည် လက်မခံနိုင်၊ ဖြစ်-ဖြစ်သမျှ၊ ရ-ရသမျှ၊ ရှိ-ရှိသမျှနှင့် ရောင့်ရဲရမည်၊ ကျေနပ်ရမည် ဟူသည် ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ထာဝရ ရပ်နားနေရမည်ဟူ၍ ဆိုလိုသည် မဟုတ်။ အဆိုးတရားနှင့် တွေ့လျှင်လည်း ငိုရှိုက်ပြီး လည်စင်း မခံရ။ အကောင်းတရားနှင့် တွေ့လျှင်လည်း ရယ်မောပြီး ယစ်မူးမနေရ။ အမေသည် လူ့ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ မြင်သုံးဖြစ်၏။ လောကခံတရားများသည် ဘဝအတွက် ပန်းတိုင်မဟုတ်၊ ဆက်၍ဆက်၍ လျှောက်ကာလျှောက်ကာ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် တက်လှမ်းရမည့် လှေကားထစ်သာ ဖြစ်၏။ သံသရာ တည်းဟူသော လှေကားကား ရှည်လျားလှပါဘိ။

အမေသည် သားကို ချစ်၏။ ချွေးမကိုလည်း ချစ်၏။ သားနှင့် ချွေးမကို ချစ်သောအချစ်သည် မိမိက ပိုင်ဆိုင်ပြီး မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ချစ်သော အချစ် မဟုတ်။ လောက က ပိုင်ဆိုင်ပြီး လောက၏ အစီးအပွားအတွက် ချစ်သော အချစ်ဖြစ်၏။ သေခမ္မော သနုဇ္ဇနော ဟူသော လောကအစဉ်အလာ ဓမ္မအရ အိမ်ထောင်စု တစ်စုအတွက် တစ်ဦးက စတေးခံရ၏။ ရွာတစ်ရွာအတွက် အိမ်ထောင်စု တစ်ခုက စတေးခံရ၏။ မြို့တစ်မြို့အတွက် ရွာတစ်ရွာက စတေးခံရ၏။ လူမျိုးတစ်မျိုးလုံးအတွက် မြို့တစ်မြို့က စတေးခံရ၏။ ဤနေရာ၌ စတေးခံရခြင်း ဆိုသည်မှာ ဒေါသ၊ မာနတို့ဖြင့် စွန့်စားခြင်း မဟုတ်ဘဲ၊ ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ တရားမျှတခြင်း တည်းဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား လေးပါးတို့ဖြင့် ထုံမွမ်းသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာပေါ်၌ အခြေခံ၍ မိမိဆိုင်ရာ တာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ မကြောက်မရွံ့ နောက်မတွန့်ဘဲ အသက်သေသည်

http://www.dhammadownload.com

အထိ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်လွှတ်ခြင်းတည်း။ ထိုသို့ စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်များ ဖြစ်သော လွှတ်လပ်မှု၊ ရှင်သန်မှု၊ ရိုင်းပင်းမှုတို့အတွက်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့က "နိဗ္ဗာနပစ္စယော ဟောတု" မည်သည့် စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုမျှ မတောင့်တဘဲ၊ သို့မဟုတ် ဘာကိုမျှ မတောင့်တဘဲ လွှတ်လွှတ် စွန့်လွှတ်ခြင်း ဟူ၍ ဘာသာရေးအမြင်ဖြင့် အနက်ဖော်ကြ၏။ ဘာကိုမျှ မတောင့်တခြင်း ဟူသည် တောင့်တတတ်သော "ဝါန" ခေါ် လောဘမှ လွှတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ လောဘမှ လွှတ်မြောက်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်သည် ဘုံနှင့် နန်းနှင့် ဗိမာန်နှင့် မဟုတ်။ လောဘကို ပယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အရပ်သုံး ဝေါဟာရဖြင့် ဖော်ပြရပါက လောဘကို နည်းနည်းပယ်လျှင် နည်းနည်း နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ များများ ပယ်လျှင် များများ နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ အကြွင်းမဲ့ ပယ်လျှင် အကြွင်းမဲ့ နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်၏ အေးမြချမ်းသာခြင်းကိုမူ လူတိုင်း ကြားဖူးကြ၏။ လောဘကင်းလျှင် ကင်းသည့်အလျောက် ချမ်းသာခြင်းကို လူတိုင်း ကြုံတွေ့ဖူးသော်လည်း နိဗ္ဗာန်၏ အေးမြသော ချမ်းသာခြင်းမျိုး ဟူ၍ကား မရိပ်စားမိကြ။

အမေသည် တစ်လင် တစ်မယားစနစ်ကို မြတ်နိုးပါ၏။ တန်ဖိုးလည်း ထားပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့ အမျိုးအနွယ် မပြတ်ရေးအတွက် လောက အစဉ်အလာ ဓမ္မကို လိုက်နာသော့်အားဖြင့် ထိုစနစ်ကို "စတေး" ရမည်။ မိမိသားအား နောက်အိမ်ထောင်ပြုရန် တိုက်တွန်းရ၏။ သို့မှသာ သားစဉ် မျိုးဆက်မပြတ် ဖြစ်ချေမည်။ သားကလည်း အမေ့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်နာ၏။ မိမိ၏ ဇနီးသည်နှင့် ညီ၏။ ဇနီးသည်ကလည်း သဘောတူ၏။ မုန့်ကို ဝေမျှနိုင်ရန် အနှောင့်အယှက် ကင်းစွာ ကြည်ဖြူနိုင်သော်လည်း လင်ကို ဝေမျှရန်ကို မကြည်ဖြူနိုင်။ သို့ရာတွင် လောကအစဉ်အလာ ဓမ္မတာအတိုင်း လိုက်နာရန် ယောကျ်ားမ၏ အစီအစဉ်ကို မတွန်းလှန်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ယောကျ်ားမနှင့် ခင်ပွန်းသည်၏ အစီအစဉ်ကို ကြေကွဲသော နှလုံးသားဖြင့် သဘောတူ လက်ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ စဉ်းစား၏။ မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် မိမိနှင့် မရင်းနှီးသော အမျိုးသမီးကို လက်ထပ်၍ သားသမီးမွေးလျှင် မိမိသည် အလိုလိုပင် ကျွန် ဖြစ်ရပေတော့မည်။ မိမိနှင့် ရင်းနှီးသော အမျိုးသမီးကို မိမိကိုယ်တိုင် ရွာကြံပေးစားနိုင်မှ "ဓက ပတိ" ခေါ် မယားပြိုင် ဖြစ်နိုင်ပေမည်ဟု စဉ်းစား၏။ ထို့နောက် သူ၏ အကြံအစည်အတိုင်း သူနှင့်ရင်းနှီးသော အမျိုးသမီး မိဘများထံ သွား၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီးလျှင် သားသမီးရတနာ ရပါက ထိုသတို့သမီးသာ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမွေခံ ဖြစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေပြပြီး၊ ထို

http://www.dhammadownload.com

သတို့သမီးကို မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်နှင့် ထိမ်းမြားပေး၏။ သို့ရာတွင် ဒုတိယဇနီး သည်နှင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သားသမီး မရစေရ ဟူ၍ကား ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ထို့နောက် အမြို့ဇနီးက 'ညီမ၊ ကိုယ်ဝန်ရလျှင် အစ်မကို အရင်ဆုံး ပြော၊ အစ်မ ပြုစုမည်' ဟု မှာထား၏။ အမျိုးသမီးငယ်ကလည်း မှာထားသည့်အတိုင်း ကိုယ်ဝန်ရသောအခါ ပြောပြ၏။ အမြို့ဇနီးက သည်အခါတွင် ကိုယ်ဝန်ကျဆေးကို ထည့်၍ အစ်မအရင်းသဖွယ် ပြုစုကျွေးမွေး၏။ ထိုအခါ ကိုယ်ဝန်သည် ပျက်ကျ၏။ သို့ရာတွင် ရိုးရိုးပင်ဟု ထင်၏။ ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရကြောင်း ပြောပြ သော အခါတွင်လည်း အမြို့ဇနီးသည် သည် ပို၍ ဂရုစိုက်၏။ စောင့်ရှောက်၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ဝန်သည် ဒုတိယအကြိမ် ပျက်ပြန်လေ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ပျက် ပြန်သော်လည်း ရိုးရိုးပင် ထင်၏။ အစ်မ၏ ပြုစုခြင်းကား အသွင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့် တကယ်ပင် ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စေတနာအပြည့် ဖြစ်ပေသည် တကား။ မည်သို့မျှ သံသယဝင်စရာ မရှိ။

သို့ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်ကမူ သံသယဝင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် နောက် တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရှိလျှင် မပြောရန် မှာကြားထား၏။ တတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန် ရှိလာသောအခါ မိန်းမငယ်သည် မပြောဘဲနေ၏။ ကိုယ်ဝန် ရင့်လာသောအခါမှ အမြို့မ ဇနီးသည် သိ၏။ ထိုအခါ အမြို့မ ဇနီးသည်က 'ညီမရယ် စောစောက ဘာ့ကြောင့် မပြောပါသလဲ' ဟု မေး၏။ မိန်းမငယ်ကလည်း 'ပထမကိုယ်ဝန် ပျက်ကျခြင်းမှာလည်း အစ်မပင် ဖျက်ချခြင်း ဖြစ်တယ်၊ ဒုတိယကိုယ်ဝန် ပျက်ကျ ခြင်းမှာလည်း အစ်မပင် ဖျက်ချခြင်း ဖြစ်တယ်။ ရိုးရိုးပျက်ကျခြင်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရှိလာလျှင် မပြောလေနဲ့လို့ အိမ်နီးချင်းများက မှာထား၍ မပြောမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်' ဟု ရိုးသားစွာ ပြန်လည်ရှင်းပြ၏။

အမြို့မ ဇနီးသည်သည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့။ ကိုယ်ဝန်ကလည်း ရင့်လေပြီ။ သူ၏ အပြုအစုကိုလည်း မခံတော့။ သူ ကျွေးမွေးသည်ကိုလည်း မစားတော့။ သို့ရာတွင် အမြို့မဇနီးသည် သည် အားမလျှော့။ ကျိတ်၍ ကြို၏။ တစ်နေ့တွင် မိန်းမငယ်အလစ်၌ အစာတွင် ကိုယ်ဝန်ပျက်ကျဆေးကို ခတ်လိုက်၏။ မိန်းမငယ်လည်း အမှတ်မဲ့ စားမိရာမှ ကိုယ်ဝန်သည် ပျက်ကျသွား၏။ ကိုယ်ဝန်က ရင့်မာချိန်ရောက်မှ ပျက်ကျသဖြင့် အမိ၏အသက်ပါ ဆုံးရှုံးရတော့ ၏။ မိန်းမငယ်သည် များစွာ နာကြည်း၏။ မိဘချင်းလည်း ခင်မင်၏။ မိမိက လည်း အစ်မကဲ့သို့ပင် သံယောဇဉ်တွယ်၏။ သူ့စကားကို နားထောင်၏။ သူ့ကို ယုံ၏။ မိမိက အပျို။ သူ့ယောကျ်ားကို ချစ်လှ၍ လက်ထပ်သည် မဟုတ်။ သူ့ကိုချစ်၍၊ သူ့ကိုငဲ့၍ အခြားအမျိုးသမီးနှင့် ဆိုလျှင် သူ အမြို့မ ဖြစ်နေသည့်

http://www.dhammadownload.com

အတွက် ကျွန်ဖြစ်ရချေရဲ့ဟု မျက်နှာငယ်နှင့် ပြောသဖြင့် သူ့ကို ကူညီလိုၗ
သူ့ယောကျ်ားကို လက်ထပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုကား လုပ်ရက်လေခြင်းဟု များစွာ
စိတ်နာကာ 'နောင်ဘဝတွင် သူ၏ သားသမီးများကို ဖျက်ဆီးနိုင်သူ ဖြစ်ရပါလိုၗ'
ဟူၗ မကွယ်လွန်မီ အာဃာတစိတ်ဖြင့် ဆုတောင်းၗ ကွယ်လွန်၏။ ကောဓော
အတ္တဲန ဇာနာတိ – ဒေါသသည် အကျိုးအကြောင်းကို မဆင်ခြင်နိုင်ပါတကား။

မိန်းမငယ်သည် သူ၏ဆုတောင်းအတိုင်း ဤအိမ်၌ပင် ကြောင်မ ဖြစ်၏။
လင်ယောကျ်ားဖြစ်သူကလည်း အကြောင်းအကျိုး အစုံအလင်ကို သိသောအခါ
မိမိဒေါသကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ မိမိ၏ အမြှိမ ဇနီးသည်ကို ရိုက်နှက်ရာ
လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်ပြီး အမြှိမသည် ကွယ်လွန်သွားရှာ၏။ သူ၏ အကုသိုလ်ကံ
ကြောင့် ဤအိမ်၌ ကြက်မ ဖြစ်ရ၏။

ဗုဒ္ဓ ဒေသနာတော်အရ ဝဋ်သည် လည်လေပြီ။ ကြက်မက "ဥ" ၏။
ကြောင်မက စား၏။ တစ်ဖန် ကြက်မက "ဥ" ပြန်၏။ ကြောင်မက စားပြန်၏။
ဤနည်းအားဖြင့် သုံးကြိမ်မြောက် ဥတို့ကို စားပြီးသောအခါ 'နောင်ဘဝ၌
ကြောင်မနှင့်တကွ သားသမီးများကို စားနိုင်သော ကိုယ် ဖြစ်ရလိုပါ၏' ဟု
ကြက်မက ဆုတောင်း၏။ အသက်ကံအလျောက် ကြက်မ သေသောအခါ ကြက်မ
က "သစ်" ဖြစ်၏။ ကြောင်မ သေသောအခါ ကြောင်မက "သမင်" ဖြစ်၏။

သံသရာကား ကျယ်၏။ ကျယ်သော်လည်း "ထင်းခွေရင်း မတွေ့လျှင်
ရေခပ်ရင်းတော့ တွေ့ရ၏" ဟူသော စကားပုံအတိုင်း တစ်ခုသော တောအုပ်၌
သစ်နှင့် သမင်တို့ ဆုံကြပြန်၏။ မူလ ဆုတောင်းအတိုင်း သမင်က မွေး၏။
သစ်က စား၏။ သုံးကြိမ်မြောက်၌မူ သစ်သည် သားနှင့်တကွ သမင်မကိုပါ
စား၏။ သမင်မ မသေမီ လက်စားချေရန် ဆုတောင်းပြန်၏။ ထိုဆုတောင်း
အရပင် သမင်မ ကွယ်လွန်သောအခါ သာဝတ္ထိပြည် အနီးတွင် ဘီလူးမ ဖြစ်၏။
သစ်မက သာဝတ္ထိပြည်တွင် တစ်ခုသော အမျိုးအနွယ်၌ အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။

ဘီလူးမသည် လူ့အသွင် ဖန်ဆင်း၍ အမျိုးသမီးနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ
ဖွဲ့၏။ တစ်ဦးကား လူသားစစ်စစ်၊ တစ်ဦးကား လူယောင်ဆောင်ထားသော
ဘီလူးမ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အလွန်ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ လူသား
အမျိုးသမီးသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ အိမ်ထောင်ပြု၏။ မိမိခင်ပွန်းသည်
နေထိုင်ရာ သာဝတ္ထိပြည်၏ တံခါးအနီးရှိ ရွာသို့လိုက်၍ နေရ၏။ အချိန်ရောက်
သောအခါ သားဦးရတနာကို ဖွားမြင် ၏။ လူသား အမျိုးသမီး သားဦးရတနာ
ဖွားမြင်ကြောင်း ကြားသိရသောအခါ ဘီလူးမ အမျိုးသမီးသည် ရင်းနှီးသော
မိတ်ဆွေအသွင်ဖြင့် လာရောက်၍ မီးနေခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ပြီး ကလေးကို

http://www.dhammadownload.com

ကြည့်ပါနှင့်ပြုကာ စားပြီး ဘီလူးမ တန်ခိုးဖြင့် လူများမမြင်အောင် ထွက်ခွာသွား၏။ သို့ရာတွင် လူသားအများသမီးလည်း ထိုသို့ ဘီလူးမ စားသွားကြောင်း မသိ။ အခြားသော လူသားများလည်း မသိ။ မသိရုံသာမက သံသယလည်း မရှိကြ။ ဒုတိယအကြိမ် သားဦးရတနာ ဖွားမြင်သောအခါ၌လည်း ထို့အတူပင် ဘီလူးမသည် လာ၍စားသွားပြန်၏။ ထိုသို့ ဘီလူးမ လာ၍ စားသွားပါလျက် လူတို့ မသိသည်မှာ သာမန်အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် မယုံကြည်ဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း –

"အကုသိုလ် အကျိုးပေးခွင့် ကြုံလာပါက လူတို့သည်
အမှားကို အမှန်အဖြစ် မြင်လာကြ၏။ အဓမ္မသဘောသည်
ဓမ္မအသွင်ကို ဆောင်လာတတ်၏"

ဟူ၍ ဂဓိရဗုဒ္ဓ ဋီကာဆရာ မိန့်ဆိုသည့်အတိုင်း ဘီလူးမကို မိတ်ဆွေရင်း ထင်မှတ်ပြီး ဘီလူးမအပေါ် မည်သို့မျှ သံသယ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် "အမှန်တရား" ဟူသည် ကြာကြာဖုံးထား၍ မရ၊ တစ်နေ့တွင် "အမှန်တရား" အဖြစ် ပေါ်လာမြဲ ဖြစ်၏။ အဓမ္မ သည်လည်း ဓမ္မ အသွင်ကို ကြာကြာဆောင်ထား၍ မရ၊ တစ်နေ့တွင် "အဓမ္မ" သဘော ပေါ်လာမြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တတိယအကြိမ် အမျိုးသမီးငယ် ကိုယ်ဝန်ရှိသောအခါ အမျိုးသမီးငယ်က သူ၏ခင်ပွန်းကို ခေါ်၍ –

'ကျွန်မတို့က မိတ်ဆွေရင်းလို့ ထင်သောသူမှာ လူသားမဟုတ်၊ ဘီလူးမ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မတို့၏ ပထမကလေးနှင့် ဒုတိယကလေး နှစ်ဦးစလုံး ကွယ်လွန်သည်မှာ ရိုးရိုးမဟုတ်၊ ထိုဘီလူးမ စားသွားခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ ယခု တတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာ ဖြစ်လာပြီ။ ဒီအိမ်မှာ မွေးဖွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ အကယ်၍ မွေးဖွားလျှင် ဘီလူးမ လာစားမှာပဲ။ ဒါကြောင့် တတိယကိုယ်ဝန် မွေးဖွားလျှင် ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်သို့ ပြောင်း၍ မွေးဖွားရအောင်။ ကျွန်မ၏ မိဘအိမ်က သာဝတ္ထိမြို့တွင်းမှာ ဖြစ်လို့ ပိုပြီး လုံခြုံတယ်' ဟူ၍ ပြောပြ၏။

ခင်ပွန်းသည်ကလည်း သဘောတူသဖြင့် ဓနိးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့သည် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းရှိ ဓနိး၏ မိဘအိမ်သို့ ပြောင်း၍ တတိယသားရတနာကို ဖွားမြင်၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘီလူးမသည်လည်း ဝေဿဝဏ္ဏ နတ်မင်းကြီးထံသို့ အခစားဝင်ခိုက် ဖြစ်၏။ လူတို့၏ နှစ်အရေအတွက်အရ ဘီလူးမသည် ဝေဿဝဏ္ဏ နတ်မင်းကြီးထံ၌ ငါးလခန့် အခစားဝင်ရ၏။ တာဝန်ကာလ ပြီးလျှင် ပြီးချင်း ဘီလူးမသည် မိမိဌာနသို့ ပြန်လာ၏။

ထိုအခါ ဓနိးမောင်နှံသည်လည်း မိမိတို့၏ သားငယ်ကို ခေါင်းဆေး မင်္ဂလာပြုခြင်း၊ အမည်ပေး ကင်ပွန်းတပ်မင်္ဂလာ ပြုခြင်းတို့ဖြင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ

http://www.dhammadownload.com

မင်္ဂလာအခမ်းအနားများကို ပြုလုပ်ပြီးနောက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ဖြတ်၍ မိမိတို့၏ မူလ နေရင်းအိမ်သို့ ပြန်ကြ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ မရောက်မီ ကျောင်းတော်ရေကန်၌ ရေချိုးကြ၏။ ဇနီးသည်က အလျင် ချိုး၏။ ဖခင်က သားငယ်ကို ထိန်း၏။ ထို့နောက် ဖခင်က ချိုး၏။ မိခင်က သားငယ်ကို ထိန်းရင်း နို့တိုက်၏။

ဘီလူးမလည်း ရွာသို့ပြန်ရောက်လျှင် ပြန်ရောက်ချင်း မိမိ၏ အဆွေအမျိုးသမီးကို မေး၏။ အိမ်နီးချင်းများကလည်း သားနှစ်ယောက် မွေးဖွားစဉ်က ဘီလူးမ စားသွားသဖြင့် ယခု တတိယမြောက် သားကို ဤရွာ၌ မမွေးတော့ဘဲ သူ့မိဘများရှိရာ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းအိမ်သို့ သွား၍ မွေးဖွားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ထိုအမျိုးသမီး မရှိကြောင်းဖြင့် ပြန်လည် ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ဘီလူးမသည် ထိုအမျိုးသမီး၏ သားကို စားရန်အတွက် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ အလျင်အမြန် လိုက်လာရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် အနီး၌ အချင်းချင်း ဆုံမိကြ၏။ လူအမျိုးသမီးသည် ဘီလူးမကို မြင်လျှင် မြင်ချင်း မှတ်မိပါ၏။ သူ၏ခင်ပွန်းသည်အား 'အရှင်... အမြန်လာပါ၊ ရှေ့က လာသူမှာ သားငယ် နှစ်ယောက်ကို စားသွားသော ဘီလူးမ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခု တတိယသားကို စားပါလိမ့်မယ်' ဟု ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်၍ခေါ်၏။ ထိုနောက် ခင်ပွန်းသည် လာသည့်တိုင်အောင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ သားငယ်ကို ပွေ့ချီကာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် အတွင်းသို့ ဝင်၍ ပြေးလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်အား တရားဟောတော်မူခိုက် ဖြစ်၏။ အမျိုးသမီးသည်လည်း မိမိ၏ သားငယ်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေဖမိုးတော်ပေါ်၌ ချကာ 'တပည့်တော်မသည့် အရှင်ဘုရားတို့အား ဤသားငယ်ကို လှူဒါန်းပါ၏။ တပည့်တော်မ၏ သားငယ်အား အသက်ရှင်ခြင်းကို ပေးသနားတော်မူပါ ဘုရား' ဟု လျှောက်ထား၏။

ကျောင်းတော် တံခါးမုခ်ဦး၌ စောင့်နေသော သုမန နတ်မင်းက ဘီလူးမအား ကျောင်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးသဖြင့် ဘီလူးမသည် ကျောင်းတော်တွင်းသို့ မဝင်နိုင်ဘဲ ရှိလေရာ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာအား လွှတ်၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဘီလူးမ ရောက်လာသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက လူအမျိုးသမီးနှင့် ဘီလူးမ အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်စလုံးကို အကြောင်းပြု၍ ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဘီလူးမသည် ပါရမီ ရှိလူဖြစ်၍ သောတာပန်၌ တည်၏။ လူအမျိုးသမီးသည်လည်း ဓမ္မသဝန ကုသိုလ် ရ၏။

– ဤလောက၌ ရန်တို့သည် ရန်တုံ့မူသဖြင့် တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မငြိမ်းကုန်။

http://www.dhammadownload.com

– ရန်တုံ့မမှုမှသာ ငြိမ်းကုန်၏။ ဤသည်မှာ ကမ္ဘာ့ အစဉ်အလာ နိယာမ ဓမ္မတာတည်း။

လောကဖြစ်စဉ် ဟူသမျှတို့သည် မျဉ်းဖြောင့်အသွင်ဖြင့် ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်၊ စက်ဝန်းအသွင်ဖြင့်သာ ဖြစ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ စက်ဝန်းအသွင်ဖြင့် ဖြစ်ကြရာတွင် နိမ့်၍နိမ့်၍ ဖြစ်သည်လည်း ရှိ၏။ မြင့်၍မြင့်၍ ဖြစ်သည်လည်း ရှိ၏။ နိမ့်၍နိမ့်၍ ဖြစ်ခြင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အနုလုံစက်ဝန်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယင်းကား လောကသဘောကို ဆောင်၏။ မြင့်၍မြင့်၍ ဖြစ်ခြင်းကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ပဋိလုံ စက်ဝန်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယင်းကား လောကုတ္တရာ သဘောကို ဆောင်၏။

သက်ရှိ ဘဝဟူသည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်ရာ အနုလုံ ဖြစ်စဉ်အရ လောကသဘောကို ဆောင်သည်လည်း ရှိ၏။ ပဋိလုံ ဖြစ်စဉ်အရ လောကုတ္တရာသဘောကို ဆောင်သည်လည်း ရှိ၏။ အနုလုံ ဖြစ်စဉ်အရ လောကသဘောကို ဆောင်လေသောအခါ လောက၏ အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သော သက်ရှိဘဝတစ်ခုသည် မိမိ၏ နယ်နိမိတ်များကို ကျော်လွန်၍ အခြား သက်ရှိ ဘဝတစ်ခု၏ နယ်နိမိတ်များအတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်၏။ ထိုအခါ သက်ရှိ ဘဝအချင်းချင်း "ဝိရောဓိ" သဘောကို ဆောင်ရာမှ ရန်ဘက်ဖြစ်ကြ၏။ ရန်ဘက် ဖြစ်ရာမှ အကြောင်းပြီးလျှင် အကျိုး၊ အကျိုးပြီးလျှင် အကြောင်းဟူ၍ အကြောင်း အကျိုး မပြတ် စက်ရဟတ် သဘောဖြင့် "ရန်" လောက၊ "ရန်" သံသရာသည် ထာဝစဉ်လည်ပတ်၍ "ရန်" ဓာတ်သည် မည်သည့်အခါမှ ငြိမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်၊ ဝဋ်အဖြစ် လည်နေမည်သာ ဖြစ်၏။

အကယ်၍ သက်ရှိဘဝတစ်ခုသည် ပဋိလုံဖြစ်စဉ်အရ မိမိ၏ နယ်နိမိတ်ကို မကျော်ဘဲ အခြားသက်ရှိဘဝတစ်ခု၏ နယ်နိမိတ်ကို လေးစားပြီး အထောက်အကူပြု လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ပါလျှင် သက်ရှိဘဝ အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်မှု ဝိရောဓိ သဘောကို မဆောင်တော့ဘဲ ညီညွတ်မှု "အနုရောဓိ" သဘောဖြင့် လောကစက်ဝန်းသည် မြင့်၍မြင့်၍လာပြီး နောက်ဆုံး၌ အကြောင်းပြီးလျှင် အကျိုး၊ အကျိုးပြီးလျှင် အကြောင်းဟူ၍ အကြောင်းအကျိုး အစပ် စက်ရဟတ်သည် ပြတ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ "ရန်" လောက၊ "ရန်" သံသရာဟူ၍ အဘယ်မှာလျှင် ရှိနိုင်ပါတော့မည် နည်း။

အကယ်၍ အရိယသစ္စာကို မသိသေး၍ ဘဝစက် မပြတ်သေးသဖြင့် ဘဝစက်အတွင်း၌ပင် နေရသေးစေကာမူ အဓမ မျှော်မှန်းသည့်အတိုင်း အိမ်ထောင်သည် ဘဝသည် လောက၏ အစီးအပွားအတွက် ဆောင်ရွက်ခွင့် အရဆုံး ဖြစ်လေသောကြောင့် အခြားသောသူတို့၏ ဘဝကို "ဝိရောဓိ" သဘောဖြင့် မချုပ်ချယ်ဘဲ

http://www.dhammadownload.com

"အနုရောဓိ" သဘောဖြင့် တစ်သားတည်းပြု၍ ဘဝ၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဘဝ၏ တာဝန်၊ ဘဝ၏ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာတို့ကို ဗုဒ္ဓ၏ ဆိုဆုံးမချက်များနှင့်အညီ တစ်ဦးချင်း၏ စရိုက်နှင့် ဉာဉ်အဆင့်မှ အမျိုးသားစရိုက်နှင့် ဉာဉ်အဆင့်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်မည်ဆိုပါက ဤလောကသည် "ရန်" ငြိမ်း၍ အေးချမ်းသာယာပေလိမ့်မည်။ "အဓမ္မ" တို့သည်လည်း "ဓမ္မ" အသွင်ကို ဆောင်ဝံ့ကြတော့မည် မဟုတ်။ "အဓမ္မ" တို့သည် "ဓမ္မ" အသွင်ကို မဆောင်ဝံ့ပါက လူတို့သည်လည်း "အမှား"ကို "အမှန်" အဖြစ် မြင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဓမ္မကို ဓမ္မထင်ပြီး၊ အမှားကို အမှန်ထင်ပြီး အချင်းချင်းအပေါ် "ကလဲ့စားချေ" လိုပါက ဤ ကာဠီ ဘီလူးမ၏ ဝတ္ထုကို ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်း၍ "ရန်" ငြိမ်းအောင် ဆောင်ရွက်ကြပါရန် မြတ်စွာဘုရားက ဤဂါထာကို ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကောသမ္ဗီရဟန်းများ

ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်၌ ဝိနည်းဓိရ် ဦးဆောင်သော ရဟန်း ငါးရာနှင့် ဓမ္မကထိက ဦးဆောင်သော ရဟန်း ငါးရာတို့သည် အတူတကွ သီတင်းသုံးကြ၏။ အချင်းချင်း ညီညွတ်ကြ၏။ စည်းလုံးကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကြည်ညိုဖွယ်ရှိလှ၏။ ကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ ကောင်းမှုကို စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်း သဖွယ် ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုကို စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်ခြင်းကို "ပုည ခေတ္တ" ဟု ဆို၏။

ကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ရဟန်းပေါင်းတစ်ထောင်တို့အား မိမိတို့ တတ်စွမ်းသမျှ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် လှူဒါန်းကြ၏။ ပူဇော်ကြ၏။ ထိုသို့ လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းသည် ကောင်းမှုကို စိုက်ပျိုးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုကို စိုက်ပျိုးပါမှ အနာဂတ်၌ အသီးအပွင့်တို့ကို ဆွတ်ခူးနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကောင်းမှုကို စိုက်ပျိုးရာတွင် မျိုးစေ့ကလည်း ကောင်းဖို့ လို၏။ လယ်ယာမြေကလည်း ကောင်းဖို့ လို၏။ ကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သားတို့၏ မျိုးစေ့သည် သဒ္ဓါတရား အပြည့်အဝနှင့် ဖြစ်သဖြင့် မျိုးစေ့ကောင်း ဖြစ်၏။ ဃောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်နေ ရဟန်း တစ်ထောင်တို့သည်လည်း အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံကြသဖြင့် လယ်ယာမြေကောင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်ရာ လယ်ယာမြေကောင်း၌ စိုက်ပျိုးသော မျိုးစေ့ကောင်းသည် အဘယ်မှာလျှင် အပွင့်ကောင်း၊ အသီးကောင်းကို မဖြစ်စေနိုင်ဘဲ ရှိရာအံ့နည်း။

http://www.dhammadownload.com

ယောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်နှင့် ကောသမ္ဗီပြည်သည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်အတွက် ပန်သင့်လှပါ၏။ ကြည်နူးဖွယ် ရှိလှပါ၏။

သို့ရာတွင် တစ်နေ့သ၌ ဓမ္မကထိက ဆရာတော်သည် ကုဋ္ဌီအိမ်သို့ ဝင်၍ ကိုယ်လက်သုတ်သင်၏။ သန့်သက်ရေကျန်ကို ခွက်ထဲ၌ ထားခဲ့၏။ ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော် ကုဋ္ဌီအိမ်သို့ ဝင်သောအခါ၌ ခွက်ထဲ၌ သန့်သက်ရေကျန်ကို တွေ့၏။ ထို့နောက် ဝိနည်းဓိရ်ဆရာတော်က ဓမ္မကထိကဆရာတော်အား ဤသို့ လျှောက်ထား၏။

'အရှင်ဘုရား၊ သန့်သက်ရေကျန်ကို ခွက်ထဲ၌ ထားခဲ့ပါသလား'
'မှန်ပါ၊ ထားခဲ့မိပါသည် ဘုရား'
'ဤသို့ထားလျှင် အာပတ်သင့်သည်ကို မသိဘူးလား'
'မှန်ပါ၊ မသိပါ ဘုရား'
'သို့ဖြစ်လျှင် အရှင်ဘုရား အာပတ်သင့်ပြီ'
'အာပတ်သင့်လျှင် တပည့်တော် ကုစားပါမည် ဘုရား'

ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်နှင့် ဓမ္မကထိက ဆရာတော်တို့ အချင်းချင်း မေးဖြေခြင်းသည် ဤနေရာ၌ အဆုံးသတ်လျှင် ကောင်းလေစွ။ သို့ရာတွင် ဤနေရာ၌ အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်က ဓမ္မကထိက ဆရာတော်အား 'အရှင် ဘုရား၊ လွန်ကျူးလိုသော စေတနာမရှိလျှင် ဖြစ်စေ၊ အမှတ်တမဲ့ ပြုမိလျှင် ဖြစ်စေ အာပတ်မသင့်ပါ' ဟူ၍ လျှောက်ထားလိုက်ရာမှ သာသနာ့သမိုင်းတွင် ယောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်နေ ရဟန်းတစ်ထောင်နှင့် ကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သား တို့၏ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်ရပ်သည် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရ၏။ သံဝေဂရဖွယ် ကောင်းပေစွ။

ဓမ္မကထိက ဆရာတော်သည် ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်၏ နောက်ဆုံး စကားကို အလေးအနက်ထား၍ မိမိ၌ အာပတ်မသင့်ဟု ယူဆပြီး အာပတ်ကို မကုစားတော့။ ထိုနေ့၌ပင် ဝိနည်းဓိရ်ဆရာတော်က မိမိ၏ တပည့်ရဟန်းတို့အား 'ဓမ္မကထိက ဆရာတော်သည် မိမိ၌ အာပတ်သင့်သည်ကိုမျှ မသိ' ဟူ၍ မိန့်ကြားလိုက်ရာ ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်၏ တပည့်များက ဓမ္မကထိက ဆရာတော်၏ တပည့်များအား 'သင်တို့၏ ဆရာသည် မိမိ၌ အာပတ်သင့်သည်ကိုမျှ မသိ' ဟူ၍ ပြက်ရယ်ပြုကြ၏။

ဓမ္မကထိက ဆရာတော်ကလည်း မိမိ၏ တပည့်ရဟန်းများအား 'ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်သည် ယခင်က အာပတ်မသင့်ဟု ပြောပြီးမှ ယခု အာပတ်သင့်သည်ဟု ပြောပြန်၏။ ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်သည် ရှေ့နောက် ညီညွတ်အောင်

http://www.dhammadownload.com

မပြော။ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး ပြောတတ်၏။ မုသာဝါဒကို ဆိုတတ်၏' ဟူ၍ မိန့်ကြားရာ ဓမ္မကထိက ဆရာတော်၏ တပည့်များက ဝိနည်းဓိရ်ဆရာတော်၏ တပည့်များအား ပြန်လည်ချေပကြ၍ တပည့်အချင်းချင်း ကွဲလေ၏။

ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်သည် ဓမ္မကထိက ဆရာတော်အား "အာပတ်ကို မကုစား" ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ယောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်မှ နှင်ထုတ်၏။ ဓမ္မကထိက ဆရာတော်ကလည်း မသွား။ ဝိနည်းဓိရ်ဆရာတော် အုပ်စုကလည်း မိမိတို့ နှင်ထုတ်သော "ကဲ့" သည် တရားနှင့်လျော်သော "ဓမ္မကဲ့" ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြီး အတင်း နှင်ထုတ်၏။ ဓမ္မကထိက ဆရာတော် အုပ်စုကလည်း ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်အုပ်စုက ပြုသော "ကဲ့"သည် တရားနှင့် မလျော်သော "အဓမ္မကဲ့" ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပြီး ယောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်မှ မထွက်။

ဤနည်းအားဖြင့် ယောသိတာရုံကျောင်းတိုက်၌ သံဃာ နှစ်အုပ်စု ကွဲလေ၏။ သံဃာ နှစ်အုပ်စုကွဲလျှင် သံဃာ့ညြဝါဒခံ ရဟန်းမများနှင့် ဒါယကာများလည်း နှစ်အုပ်စု ကွဲလေ၏။ ထို့နောက် ဆိုင်ရာ အစောင့်အရှောက် နတ်များမှစ၍ အဆင့်အဆင့် ဗြဟ္မာ့ပြည် တိုင်အောင် ပုထုဇဉ် အဆင့်တို့သည် နှစ်အုပ်စု ကွဲကြကုန်၏။

ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား ကြားလျှင် အချင်းချင်း ညီညွတ်ရန် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စေလွှတ်၍ မိန့်တော်မူသော်လည်း မရသဖြင့် သုံးကြိမ်မြောက်၌ ကိုယ်တော်တိုင် ကြွတော်မူပြီး ပညတ်သင့်သည်ကို ပညတ်တော်မူ၍ ညီညွတ်စေပြန်၏။ နောက်တစ်ဖန် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား အငြင်းပွားနေဆဲဟု ကြားတော်မူပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်တော်တိုင် ကြွတော်မူပြီး –

'ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ငြင်းခုံကွဲပြားခြင်းတို့သည် အကျိုးမဲ့ကို ပြုတတ်ကုန်၏။ ခိုက်ရန်ပြုခြင်းကို မှီ၍ နှံစုတင့်ကမ်းသည် ဆင်ပြောင်ကြီးကိုပင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်စေဖူးပြီ' ဟု လဋ္ဌကိက ဇာတ်ကို လည်းကောင်း၊ ငြင်းခုံ ကွဲပြားခြင်းကြောင့် များစွာသော ငုံးငှက်တို့ အသက်ကုန်ရသော ဝဋ္ဋက ဇာတ်ကို လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။

ထိုသို့ ဟောတော်မူသော်လည်း ကောသမ္ဗီပြည် ယောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်၌ အုပ်စု နှစ်စုရှိ သံဃာတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကို မနာယူဘဲ ငြင်းခုံမြဲ ငြင်းခုံလျက်ပင် ရှိကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ငြင်းခုံကွဲပြား ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း မပြုဘဲ အချင်းချင်း စည်းလုံးညီညွတ်မှုကြောင့် မင်းစည်းစိမ်ကို ရရှိသော ဒီဃီတိ ကောသလ မင်းကြီး၏ သားတော် ဒီဃာဝု မင်းသား၏ အကြောင်းကို ဟောတော်မူပြန်၏။ သို့ရာတွင် ထိုပဋိပက္ခကား မငြိမ်း။

http://www.dhammadownload.com

ဃောသိတာရုံကျောင်းတိုက်ရှိ ဝိနည်းဓိရ် ဆရာတော်အုပ်စုသည် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မကထိက ဆရာတော် အုပ်စုသည် လည်းကောင်း အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဦးတည်၍ ကျင့်သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ယုံကြည်သက်ဝင်သူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို အကြောင်းပြု၍ ပစ္စည်းလေးပါးကို ရရှိခြင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း သူတို့ သိကြပါ၏။ သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လူနတ်တို့၏ ဆရာအဖြစ်လည်း လက်ခံကြပါ၏။

သို့ရာတွင် သူတို့၏ သန္တာန်၌ ဒေါသ၊ မာန်မာနများ၊ ကိန်းဝပ်လေသော အခါ သူတို့၏ ပင်ကို အသိ၊ ပင်ကို ယုံကြည်မှုတို့သည် ကွယ်ပျောက်သွားကြကုန်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လေတော့၏။ ဘုရားကိုလည်း မမြင်၊ တရားကိုလည်း မမြင်၊ ရှက်ရမှန်းလည်း မသိ၊ ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိ။ သူတို့သည် အဝိဇ္ဇာ၏ ရုပ်တုသက်သက်ပင် ဖြစ်၏။

အဝိဇ္ဇာ၏ သဘောအရ သူတို့ သိသည်ကား ငါမှန်သည်၊ သူမှားသည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူတို့မြင်သည်ကား ငါက ဘရားနှင့်လျော်သည်၊ သူက တရားနှင့် မလျော် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအသိ ထိုအမြင်မှ တစ်ပါးသူတို့၏ သန္တာန်၌ ဘုရားလည်း မရှိ၊ တရားလည်း မရှိ၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာလည်း မရှိ။ အခြား ဘာဆိုဘာမျှ မရှိ။ အဝိဇ္ဇာ၏ သဘောမှာ "အတသ္မိံ တဗ္ဗုဒ္ဓိ" ဟူသည်နှင့် အညီ ထိုဟာ မဟုတ်သည်၌ ထိုဟာဟု သိခြင်းဖြစ်ရာ သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကိုပင် လိုက်နာထိုက်သော အဆုံးအမဟူ၍ မမြင်တော့။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း လက်လျှော့လိုက်၏။

ပုထုဇဉ်တို့၏ သန္တာန်၌ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့သည် အခွင့်သင့်သလို ဖြစ်ကြလေရာ၊ အကုသိုလ်တို့ ဖြစ်ပွားသောအခါ၌ လူသည် တိရစ္ဆာန်သဖွယ် ဖြစ်၏။ တိရစ္ဆာန်စိတ် ပေါက်၏၊ တိရစ္ဆာန်လို ရိုင်းပျ၏၊ အတ္တဆန်၏။ သည်းမခံ၊ ခွင့်မလွှတ်။ ထို့ကြောင့် လူသည် မျောက်မှဆင်းသက်သည်ဟု ဆိုသော အဆိုသည် အကျင့်သိက္ခာ ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် မှန်၏။ ကုသိုလ်တို့ ဖြစ်ပွားသော အခါ၌မူ လူသည် ဗြဟ္မာသဖွယ် ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာစိတ်ပေါက်ကာ ဗြဟ္မာလို ယဉ်ကျေး၏။ အတ္တမဆန်၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားနှင့်အညီ ကျင့်၏။ သည်းခံ၏၊ ခွင့်လွှတ်၏။ ထို့ကြောင့် လူသည် ဗြဟ္မာမှ ဆင်းသက်သည်ဟု ဆိုသော အဆိုသည် အကျင့်သိက္ခာရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် မှန်၏။

ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်တို့သည် တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း၊ ဗြဟ္မာတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည့် အလျောက် တိရစ္ဆာန်လိုလည်း ရိုင်းတတ်ကုန်၏။ သို့ရာတွင် အမြဲတမ်း ရိုင်းမနေ။

http://www.dhammadownload.com

ဗြဟ္မာတစ်ပိုင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ဗြဟ္မာလိုလည်း ယဉ်တတ်ကုန်၏။ သို့ရာတွင် အမြဲတမ်းလည်း ယဉ်မနေ။ ရိုင်းခြင်းနှင့် ယဉ်ခြင်းသည် ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ ပင်ကိုစရိုက် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထို ပင်ကို သဘာဝစရိုက်ကို သူ့ချည်းလွှတ်၍ မထားအပ်။ သူ့ချည်းလွှတ်၍ ထားလျှင် အရိုင်းစိတ်က ပို၍ လွှမ်းသွားပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘဝတွင် ပဋိသန္ဓေနေစဉ် ပထမဦးဆုံးဖြစ်သော စိတ်ကား အရိုင်း လောဘစိတ်သာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။ သို့ဖြစ်၍ ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ သန္တာန်၌ သတိသမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်၍ မဆင်ခြင်ပါက အရိုင်းစိတ်က ပို၍ အဖြစ်များလေသည်။

အရိုင်းနှင့် အယဉ်၊ သို့မဟုတ် အကုသိုလ်နှင့် ကုသိုလ်တို့တွင် အရိုင်း သို့မဟုတ် အကုသိုလ်က၊ အယဉ် သို့မဟုတ် ကုသိုလ်တို့အပေါ်၌ မည်မျှပင် အောင်ပွဲခံစေကာမူ ထိုအောင်ပွဲသည် ထာဝရအောင်ပွဲ မဟုတ်။ ယာယီ အောင်ပွဲသာ ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရ ထာဝရ အောင်ပွဲခံနိုင်သော စိတ်ကား ကုသိုလ်စိတ်သာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကုသိုလ်စိတ်က အကုသိုလ်စိတ်အပေါ် ထာဝရ အောင်ပွဲခံခြင်းကို "အရိယာ" ဖြစ်သွားခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထို့ကြောင့် မမွှန့်နှင့် အမမွှတို့တွင် ဓမ္မသည် အကြောင်းမည်ညွှတ်၍ မည်မျှပင် ရှုံးစေကာမူ နောက်ဆုံးတစ်နေ့၌ ဓမ္မသည် အဓမ္မအပေါ် မလွဲမသွေ ထာဝရအောင်ပွဲကို ရယူနိုင်မည်သာ ဖြစ်၏။

ဤသဘောကို သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်းရှိ ရဟန်းပေါင်းတစ်ထောင်တို့ကို စွန့်၍ ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ ကြွတော်မူပြီး တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုတော အုပ်၌ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား လုပ်ကျွေးပြုစု၏။ မကွ္ကဋ မျောက်ကလည်း လုပ်ကျွေးပြုစု၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါလိလေယျက ဆင်မင်းနှင့် မကွ္ကဋ မျောက်တို့၏ အပြုအစုကို ခံယူလျက် တစ်ပါးတည်း ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား သစ်သီးကြိုးငယ်တို့ကို ဆွတ်ခူး၍ ဆက်ကပ်၏။ မျက်နှာသစ်ရေ၊ သောက်ရေတို့ကို အိုးဖြင့် ခပ်၍ စီရင်ထား၏။ သစ်သားချင်း ပွတ်တိုက်၍ မီးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ပြီး ထိုမီး၌ ကျောက်ခဲတို့ကို ထည့်ကာ တုတ်ဖြင့်ကော်၍ ရေအိုင်ငယ်၌ ချ၏။ ရေအိုင်ငယ်၌ ရေကို နွေးစေပြီး မြတ်စွာဘုရားအား ချိုးရေအဖြစ် အသုံးပြုရန် ဆက်ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းခံဝင်သော အခါ၌လည်း ရွာ၏ ဥပစာ တိုင်အောင် ကြိုခြင်း၊ ပို့ခြင်းကို ပြု၏။ မကွ္ကဋ မျောက်ကလည်း ပွားကောင်မရှိသော ပွားလုပ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဆက်ကပ်၏။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ပါလိလေယျက တောအုပ်၌ ချမ်းသာစွာ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

http://www.dhammadownload.com

ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်းတိုက်၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိကြသော ရဟန်းတစ်ထောင်တို့သည် ပုထုဇဉ်တို့သာ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝအတိုင်း ယဉ်သည့်သဘောလည်း ရှိ၏။ ရိုင်းသည့်သဘောလည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အစပထမ၌ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်၌ ယုံကြည်သက်ဝင်သည့် အားလျော်စွာ ရဟန်းတရားများကို အားထုတ်ကြသဖြင့် အယဉ်များ ဖြစ်လာကြ၏။ ကုသိုလ်တရားများ ပွားများလာကြ၏။ အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံကြ၏။ ကောင်းမှုကို စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ငါမှန်သည်၊ သူများသည်ဟု ဒေါသ မာန်မာနတို့ လွှမ်းမိုးလာသောအခါ အရိုင်းများ ဖြစ်သွားကြပြန်၏။ အကုသိုလ်များ ပွားစီးလာကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် သတိသမ္ပဇဉ် အမြဲဉာဏ်ယှဉ်၍ ဆင်ခြင်နေမှသာ သူတော်ကောင်း သူတော်စင်အဖြစ် တာရှည်စွာ ရပ်တည်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သူတော်ကောင်းနှင့် သူယုတ်မာဟူသည် ရာထူးဂုဏ်သိန်စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့၌ မတည်။ အသိပညာ၊ အတတ်ပညာတို့၌ မတည်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာတို့၌သာ တည်လေ၏။

တစ်ချိန်က လယ်ယာမြေကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ကောသမ္ဗီပြည်သားတို့သည် ထိုရဟန်းတစ်ထောင်တို့၌ ကောင်းမှုမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးခဲ့ကြပါ၏။ ယခုအခါ၌ ကျတ်တီးကုန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ကောင်းမှုမျိုးစေ့ကို မစိုက်ပျိုးတော့။ ကောင်းမှုမျိုးစေ့ကို မစိုက်ပျိုးရုံသာမက နေရာပေးခြင်းလည်း မပြုတော့။ ရှိခိုးခြင်းလည်း မပြုတော့။ အရိုအသေမျှကိုပင် မပြုတော့။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဃောသိတာရုံကျောင်း၌ ရှိစဉ်က ဝိနည်းဓိရ အုပ်စုနှင့် ဓမ္မကထိက အုပ်စုတို့သည် မိမိတို့ ဒါယကာများနှင့် မိမိတို့ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် လုံလောက်ကြ၏။ ဒါယကာများ၏ နေရာပေးခြင်း၊ ရှိခိုးခြင်း၊ အရိုအသေ ပြုခြင်းကို ရရှိကြ၏။ ထိုသို့ ရရှိခြင်းသည် မိမိတို့ ဘုန်းကံအလျောက် ရရှိခြင်း ဟူ၍ ထင်မှတ်ခဲ့ကြ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကို မနာယူခြင်းကြောင့် ဃောသိတာရုံကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းပေါင်း တစ်ထောင်ကို စွန့်ခွာ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါလိလေယျက တောသို့ ကြွသွားပြီး ထိုတောအုပ်၌ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံး နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း ကြားသိရသော အချိန်မှစ၍ ကောသမ္ဗီ ပြည်သားတို့သည် ထိုရဟန်း တစ်ထောင်တို့အား ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ခြင်းလည်း မပြုကြတော့၊ နေရာပေးခြင်းလည်း မပြုကြတော့၊ ရှိခိုးခြင်းလည်း မပြုကြတော့။ အရိုအသေမျှကိုပင် မပြုကြတော့။

ဃောသိတာရုံကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းပေါင်း တစ်ထောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ထိုအခါမှစ၍ သဘောပေါက်လာကြ၏။ မိမိတို့၏

http://www.dhammadownload.com

ဘုန်းကံသည် မိမိတို့ပိုင် မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားထံမှ ခေတ္တ ချေးငှားထားသော အငှားဘုန်းကံများသာ ဖြစ်၏။ ထိုအငှားဘုန်းကံများကို အကြောင်းပြု၍ မိမိတို့သည် ဒါယကာများထံမှ ပစ္စည်းလေးပါးနှင့်တကွ နေရာပေးခြင်း၊ ရှိခိုးခြင်း၊ အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကို ရရှိကြခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိတို့ တစ်စင်ထောင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့သည် ဘာမျှမဟုတ်တော့၊ ဘာဘုန်းကံမျှ မရှိတော့။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့အချင်းချင်း ညီညွတ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု နားလည်လာကြ၏။ သဘောပေါက်လာကြ၏။

ထို့ကြောင့် ဝိနည်းဝိုရ် ဆရာတော်အုပ်စုနှင့် ဓမ္မကထိက ဆရာတော်အုပ်စုတို့သည် ပြန်လည် ညီညွတ်ကြ၏။ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ကြ၏။ ထိုအခါမှ စ၍ ထိုရဟန်းတစ်ထောင်တို့သည် ကိုယ်ကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်လာကြ၏။ ကောင်းမှုစိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်လာကြ၏။

ထို့နောက် ဃောသိတာရုံကျောင်းနေ ရဟန်းတစ်ထောင်တို့သည် မိမိတို့ အချင်းချင်း လွန်ကျူးမိသော အပြစ်ကို ပြောကြား၍ ကန်တော့ကြပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းချင်း ညီညွတ်ကြပြီး ဖြစ်ကြောင်း သို့ဖြစ်၍ ဒါယကာတို့ကလည်း မိမိတို့ အပေါ် ရှေးကကဲ့သို့ ကြည်ဖြူကြစေလိုကြောင်း ပြောကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဒါယကာတို့ကလည်း 'အရှင်ဘုရားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကန်တော့ပြီး နောက်မှသာ အရှင်ဘုရားတို့အပေါ်၌ တပည့်တော်တို့က ရှေးကကဲ့သို့ ကြည်ဖြူကြပါမည်' ဟူ၍ လျှောက်ထားကြလေ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် ဝါတွင်းဖြစ်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်သို့ သွားရောက် ကန်တော့ခြင်းငှာ မစုံကုန်။ ထို့ကြောင့် ဃောသိတာရုံ ကျောင်းတိုက်နေ ရဟန်းတစ်ထောင်တို့သည် ဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး ဆင်းရဲဒုက္ခြင်စွာ အသက်မွေးကြရကုန်၏။ နောင်တ ဟူသည် စင်စစ်အားဖြင့် အကုသိုလ် အုပ်စုဝင် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ဆိုဆုံးမသည်ကို မနာယူဘဲ ဒေါသ မာန်မာနဖြင့် "တင်း" ခံကြကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အကုသိုလ် အကျိုးဆက်ကား ဤမြှသာ မဟုတ်သေး၊ ပရိသတ်အလယ်၌ ဦးခေါင်းမဖော်ဝံ့အောင် အရှက်ရကြမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့၏ အမှားကို အမှားအတိုင်း သိမြင်၍ ဝန်ချတောင်းပန်ပြီး မြတ်စွာဘုရား ရှင်၏ ခြေတော်ရင်း၌ ပြားပြားဝပ်၍ ကန်တော့ရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံ၏ အာနုဘော်သည် သူတို့ ကျူးလွန်မိသော အပြစ်များကို ပြေပျောက်စေကာ သောတာပတ္တိမဂ်ကိုပင် ရစေနိုင်သော ဥပနိဿယပစ္စည်း၏ သတ္တိဖြင့် အထောက်အပံ့ ပြုလေ၏။

အမှားကို အမှားမှန်း သိခြင်းသည် ကုသိုလ်ဖြစ်၍ သူတော်ကောင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

မိမိ၏အမှားကို ဖော်ထုတ်၍ ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်းသည် ပဋိဃ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ရာ ရောက်၍ ပိုပြီး သူတော်ကောင်း ဖြစ်၏။ မဖြစ်သေးသော အကုသိုလ်များကို မဖြစ်ရလေအောင် အားထုတ်ရ၏။ ဖြစ်ပြီးသား အကုသိုလ်များကို ပယ်ပျောက်သွားအောင် အားထုတ်ရ၏။ မဖြစ်သေးသော ကုသိုလ်များကို ဖြစ်ပွားလာအောင် အားထုတ်ရ၏။ ဖြစ်ပြီးသား ကုသိုလ်များကို ပွားများလာအောင် အားထုတ်ရ၏။ ဤသို့ အားထုတ်ခြင်းသည် သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ထိုက်၍ သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်း၌ အားကြီးသော အထောက်အပံ့ ဖြစ်၏။

ကောသမ္မီပြည် ဃောသိတာရုံကျောင်းနေ ရဟန်းတစ်ထောင်တို့သည် ဤသမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်၏ အားကြီးသော အထောက်အပံ့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဒဏ္ဍမောက်၌ တရားကို နာယူပြီး သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သွားကြပေလိမ့်မည်။ သတိသမ္ပဇဉ် ရှိသူများအတွက် ပျက်အစဉ် ပြင်ခဏသာတည်း။ အရှိင်းဘဝမှ အယဉ်ဘဝသို့ မဖြစ်မနေ ကူးပြောင်းကြလေ၏။ ဤသို့ ကူးပြောင်းခြင်းသည် နိယာမအရ အဓမ္မအပေါ် ဓမ္မက အောင်ပွဲခံခြင်း မည်၏။

သီတင်းဝါလ ကျွတ်လေပြီ။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် ရောက်လာကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည်လည်း သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ အရေအတွက်အားဖြင့် ငါးရာမျှ ရှိကုန်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးနှင့် ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီးတို့ကလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကြပြီ။ ထို့ကြောင့် ပါလိလေယျကတောခ္ဍ သီတင်းသုံး နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဆောင်ပေးပါရန် ရှင်အာနန္ဒာအား လျှောက်ထားကြ၏။ ရဟန်းငါးရာတို့ကလည်း ရှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ လိုက်ပါခွင့်ပြုပါရန် တောင်းပန်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဆောင်ရန် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ပါလိလေယျကတောသို့ ကြွသွားတော်မူ၏။ ပါလိလေယျကတောသို့ ရောက်သောအခါ ရဟန်း ငါးရာကို ထားခဲ့ပြီး ကိုယ်တော်တစ်ပါးတည်း မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် ရှင်အာနန္ဒာအား ဟန့်တား၏။ မြတ်စွာဘုရားက မဟန့်တားရန် အမိန့်ရှိသောအခါမှသာ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် မဟန့်တားတော့ဘဲ ရှင်အာနန္ဒာ၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၏။ သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာက မပေး။

ထိုအခါ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် ရှင်အာနန္ဒာ၏ အရိပ်အခြည်ကို အကဲခတ်လျက် နေ၏။ ရှင်အာနန္ဒာသည် မိမိ၏ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာ ကျောက်ဖျာထက်၌ မချထားဘဲ မြေ၌သာ ချထားလေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုအရ တပည့်တို့သည် အလေးအမြတ် ပြုအပ်သော မိဘ၊ ဆရာသမားတို့၏ ထိုင်ရာ၊ အိပ်ရာ၊ နေရာတို့၌ မိမိတို့၏ အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာများကို မထားကြချေ။

ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တင့်အပ်လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာအား 'အာနန္ဒာ၊ သင် တစ်ယောက်တည်းလား' ဟူ၍ မေးလျှင်၊ ရှင်အာနန္ဒာကလည်း ရဟန်းငါးရာ ပါလာကြောင်း၊ တောအုပ်၏ အပြင်ဘက်၌ ထားခဲ့ကြောင်း လျှောက်ထားရာ ရှင်အာနန္ဒာအား ရဟန်းငါးရာကို သွားရောက်ခေါ်စေ၏။

ရဟန်းငါးရာတို့လည်း မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက်တော်သို့ ရောက်၍ သင့်လျော်ရာနေရာ၌ နေတော်မူကြပြီး မြတ်စွာဘုရားအား 'ရှင်တော်မြတ်ဘုရား သည် ဘုရားရှင်၏ သိမ်မွေ့ခြင်းလည်း ရှိတော်မူ၏။ မင်း၏ သိမ်မွေ့ခြင်းလည်း ရှိတော်မူ၏။ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုစုလုပ်ကျွေးသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဤပါလိလေယျက တောအုပ်၌ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးတော်မူခြင်းသည် ခဲယဉ်းငြိုငြင်ဖွယ် ရှိလှပါ၏' ဟု လျှောက်ထားကြလေရာ မြတ်စွာဘုရားက–

'ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ဤပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် ငါ၏ အလုံးစုံသော ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကို ပြုစု၏။ ဤအဆွေခင်ပွန်းကောင်းနှင့် အတူတကွ နေရခြင်းသည် မြတ်၏။ အကယ်၍ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို မရခဲ့သော် အဆွေခင်ပွန်းယုတ်တို့နှင့် မနေဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေခြင်းကပင် မြတ်၏' ဟူ၍ အောက်ပါ သုံးဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

- ရင့်ကျက်သော ပညာနှင့် ခိုင်ခံ့သော သမာဓိရှိသော အတူတကွ ကျင့်ဖက်၊ ကောင်းစွာ သီတင်းသုံးဖက် ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ရရှိခဲ့လျှင်၊ ထိုအဆွေခင်ပွန်းနှင့်အတူ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဘေးရန်အားလုံးတို့ကို နှိမ်နင်း၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သတိရှိစွာဖြင့် ကျင့်ရာ၏။
- အကယ်၍ ရင့်ကျက်သော ပညာနှင့် ခိုင်ခံ့သော သမာဓိရှိသော အတူတကွ ကျင့်ဖက်၊ ကောင်းစွာ သီတင်းသုံးဖက် ဖြစ်သော အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို မရရှိခဲ့လျှင်၊ နိုင်ငံကို စွန့်၍ တစ်ယောက်တည်း တောထွက်သော မင်းကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆင်အုပ်ကို စွန့်၍ တစ်ကောင်တည်း တောခို ကျက်စားသော ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ရာ၏။

http://www.dhammadownload.com

– တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ခြင်းသည် မြတ်၏။ သူမိုက်တို့နှင့် အဖော်ပြုခြင်းသည် မမြတ်။ ကြောင့်ကြမဲ့ တောခွ တစ်ကောင်တည်း ကျက်စားသော ဤပါလိလေယျက ဆင်မင်းကဲ့သို့ တစ်ယောက်တည်း ကျင့်ရာ၏။ မကောင်းမှုတို့ကို မပြုရာ။

ဤ ဂါထာသုံးဂါထာတို့ကို ဟောတော်မူသည်၏ အဆုံး၌ ရှင်အာနန္ဒာနှင့် အတူပါလာသော ရဟန်းငါးရာတို့ အားလုံး ရဟန္တာများ ဖြစ်သွားကြ၏။ ရှင်အာနန္ဒာမှာမူ ရဟန္တာ မဖြစ်ချေ။

ထို့နောက် ရှင်အာနန္ဒာက အနာထပိဏ်၊ ဝိသာခါ အမျူးရှိသော အရိယာသာဝကတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူပါရန် တပည့်တော်မှ တစ်ဆင့် လျှောက်ထားကြပါကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက 'ထိုသို့ဖြစ်လျှင် အာနန္ဒာ၊ သပိတ်သင်္ကန်းတို့ကို ယူလော့' ဟု မိန့်တော်မူပြီး နောက်ပါ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ထွက်ကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် လမ်းခရီး၌ ကန့်လန့်ဖီလာပြု၍ ရပ်နေ၏။ 'ဆင်မင်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ကန့်လန့်ဖီလာ ပြု၍ ရပ်နေပါသနည်း' ဟု ရဟန်းတို့က မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားက 'ရဟန်းတို့၊ သင်တို့အား ဤဆင်မင်းသည် ဆွမ်းကို လှူခြင်းငှာ တောင့်တ၏။ ဤဆင်မင်းသည် ဝါတွင်း သုံးလဖတ်လုံး ငါ့အား လုပ်ကျွေး၏။ ထိုဆင်မင်း၏ သဒ္ဓါတရားကို ပျက်စီးစေခြင်းငှာ မသင့်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သား ရဟန်းတို့ ပြန်ကြကုန်ဦးလော့' ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် တောအုပ်သို့ဝင်၍ အရသာရှိသော သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ယူပြီးလျှင် နောက်နေ့ အရုဏ်တက်၌ ဘုရားအမျူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား သစ်သီးဆွမ်းဖြင့် ကပ်လှူပူဇော်၏။ ဘုရားအမျူးရှိသော သံဃာတော်တို့လည်း ပါလိလေယျက ဆင်မင်း၏ သစ်သီး ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးနောက် တောအုပ်မှ ထွက်ကြွတော်မူလေ၏။

ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့၌ ရပ်တန့်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကြွသွားတော်မမူပါရန် လျှောက်ထားသကဲ့သို့ ပြု၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက 'ပါလိလေယျက၊ ယခု ငါဘုရား ကြွသွားခြင်းသည် ဤတောသို့ တစ်ဖန် ပြန်မလာတော့သော အပြီးတိုင် ကြွခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်ဘဝဖြင့် စွာန်မဂ်ဖိုလ် ရရန် အကြောင်းမရှိ။ သင်၌ လုံလောက်သော ကာမာဝစရကုသိုလ်ကို

http://www.dhammadownload.com

ဆည်းပူးအပ်ပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ငါဘုရားအား မတားဘဲ ဤအရပ် ဤဌာနဌာန၌သာ နေရစ်ပါလေတော့' ဟု မိန့်ကြားလျှင် ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် မိမိ၏ နှာမောင်းကို ခံတွင်းသို့သွင်းကာ ပြင်းစွာ ငိုကြွေးလျက် နောက်တော်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လေ၏။

ရွာ၏ ဥပစာသို့ ရောက်သောအခါ 'ပါလိလေယျက၊ ဤအရပ်မှ ရှေ့တွင် သင့်အတွက် ရန်များချေမည်။ ဤအရပ်၌ နေရစ်လေလော့' ဟု မြတ်စွာဘုရားက မိန့်လေလျှင် ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် စီးကျသော မျက်ရည်တို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းတို့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး မျှော်ကြည့်လျက် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာများကို မမြင်ရတော့သော ကာလ၌ ရင်ကွဲနာကျ၍ နေရာ၌ပင် သေလွန်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပါလိလေယျက တောအုပ်၌ သီတင်းသုံးစဉ် ပျားလပို့ လှူဒါန်းသော မျောက်သည် လည်းကောင်း၊ သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို ခူးဆွတ်၍ နေ့စဉ် ဆက်ကပ်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို အမြဲတစေ ပြုစုသော ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် လည်းကောင်း သေလွန်သောအခါ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ နတ်သားများ ဖြစ်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပျားလပို့ ဘုဉ်းပေးနေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် ဝမ်းသာလွန်းသောကြောင့် မျောက်သည် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ခုန်ကူးရာ သစ်ကိုင်းကျိုးကျ၍ သေရခြင်း ဖြစ်၏။ ပါလိလေယျက ဆင်မင်းသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ခွဲခွာရသဖြင့် ရင်ကွဲနာကျ၍ သေရခြင်း ဖြစ်၏။ မျောက်နှင့် ဆင်တို့၏ သေခြင်းကား မြတ်သော သေခြင်းသာတည်း။

လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ ရုတနာသုံးပါး၌ ထက်သန်သော သဒ္ဓါတရား ဖြင့် လှူဒါန်းဆည်းကပ်ပါက ဉာဏ်မယှဉ်သော ကုသိုလ်ပင် ဖြစ်စေဦးတော့၊ ကောင်းကျိုးကို မလွဲဧကန် ပေးမည်သာတည်း။ ဉာဏ်ယှဉ်သော ကုသိုလ်ဖြစ်ပါမူ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တော်မူကြောင်း ကောသမ္ဗီပြည်သား ရဟန်းတို့ ကြားလေလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ဝန်ချကန်တော့ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာကြကုန်၏။ ပသေနဒီကောသလ မင်းကြီး ကလည်း မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဆိုဆုံးမသည်ကို မနာယူဘဲ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွား ငြင်းခုံခြင်းများကြသော ထိုရဟန်းတို့ကို သူ၏နိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခွင့် မပေးလိုကြောင်း မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ ကျောင်းဒါယကာ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကလည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတွင်းသို့ ထိုရဟန်းများကို ဝင်ရောက်ခွင့် မပေးလိုကြောင်း လျှောက်ထားပြန်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက–

'ဤရဟန်းတို့သည် အကျင့်သီလ စင်ကြယ်သော ရဟန်းများချည်း ဖြစ်ကြ၏။ အချင်းချင်း ငြင်းခုံမှုကြောင့် ငါဘုရားစကားကို မနာယူခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု ဝန်ချတောင်းပန်ရန် လာခြင်းဖြစ်၍ မတားမြစ်ပါနှင့်၊ လာပါစေ' ဟူ၍ ကောသလမင်းကြီးနှင့် အနာထပိဏ်တို့အား မိန့်ကြားတော်မူရာ ထိုရဟန်းများ လာခွင့်ရကြ၏။

ထိုရဟန်းများ ရောက်လာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်း၊ အိပ်ရာ၊ နေရာတို့ကို ပေးစေတော်မူ၏။ အခြားသော ရဟန်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း 'ဤရဟန်းတို့ကား မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဆိုဆုံးမသည်ကို မနာယူဘဲ အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ငြင်းခုံခြင်း များကြသော ရဟန်းတို့ပေတည်း' ဟူ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောဆိုကြသဖြင့် ထိုရဟန်းတို့သည် ဦးခေါင်းပင် မဖော်ဝံ့လောက်အောင် ရှက်ကြလေ၏။ မိမိတို့အပြစ်နှင့် မိမိတို့ဖြစ်၍ ဘာမျှ ခွန်းတုံ့ မပြန်နိုင်တော့။

ကောသမ္ဗီရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ခြေတော်ရင်း၌ ဝပ်စင်းညွတ်တွားလျက် တောင်းပန်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း–

'ဤလောက၌ အနိစ္စသဘောကို မသိမမြင်ကြကုန်သော သူမိုက်တို့သည် အချင်းချင်း ငြင်းခုံ၍ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြကုန်၏။ အချင်းချင်း ငြင်းခုံ၍ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းဖြင့် ထိုငြင်းခုံကွဲပြား ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းသည် ငြိမ်းအေးသည်ဟူ၍ မရှိ။ အနိစ္စသဘောကို သိသော ပညာရှိတို့အတွက်ကား ငြင်းခုံ၍ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ခြင်းသည် ပြေငြိမ်း၏' ဟူ၍ ဆိုဆုံးမကာ အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

– ဤလောက၌ ငါတို့သည် တစ်နေ့တွင် မုချမသေ သေဆုံးကြရမည်သာ ဖြစ်၏ ဟူ၍ မသိကြကုန်သော သူမိုက်တို့အတွက် ငြင်းခုံကွဲပြား ခိုက်ရန် များခြင်းသည် မပြေငြိမ်း။

– ထိုသို့ သိသော ပညာရှိတို့ အတွက်ကား၊ ထိုသို့ သိခြင်းကြောင့် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွား ငြင်းခုံ ကွဲပြားခြင်းတို့သည် ပြေငြိမ်းကုန်၏။

ပုထုဇဉ်လူသားတို့၏ ဘဝဟူသည် သိသိသာသာ ပြိုင်ခြင်းနှင့် မသိမသာ ပြိုင်ခြင်းတို့၏ ပေါင်းစည်းရာဌာန ဖြစ်၏။ မာနပင်တည်း။ မာနသည် မိမိထက် သာသူနှင့်လည်း ပြိုင်၏။ တန်းတူနှင့်လည်း ပြိုင်၏။ မိမိအောက် နိမ့်ကျသူနှင့် လည်း ပြိုင်၏။ ဘက်မရွေး မြင်မြင်သမျှနှင့် ပြိုင်၏။ ထိုသို့ပြိုင်ရာမှ မခံချင်စိတ်တို့သည် ဖြစ်၏။ ဒေါသပင်တည်း။ ဒေါသ၊ မာန် မာနတို့ကြောင့် မခံချင်စိတ်တို့ ပြင်းထန်လာသောအခါ မှားမှန်းသိလျက် ဇွတ်တိုး၏။ မလုပ်သင့်မှန်း သိလျက်

http://www.dhammadownload.com

ဖွတ်လုပ်၏။ ဘာကိုမှ မမြင်။ ယှဉ်ဖက်အပေါ် အသာစီး ရရေး၊ ယှဉ်ဖက် ဒုက္ခ ရောက်ရေးကိုသာ မြင်၏။ ထိုအခါ ဘုရားလည်း မတတ်နိုင်၊ တရားလည်း မတတ်နိုင်၊ သံဃာလည်း မတတ်နိုင်၊ မိဘနှင့် ဆရာသမားတို့ကား တတ်နိုင်ဖို့ ဝေးစွ။

ပညာယ နံ ဘဝေ ဌာနံ – ပုထုဇဉ် လူမိုက်တို့၏ ဘဝ၌ ပညာ၏ ပြဋ္ဌာန်းမှုမည်သည် မရှိ ဟူ၍ အဆိုအမိန့် ရှိလေရာ၊ ပုထုဇဉ် လူသားတို့အတွက် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ထက် ခံစားချက်က ပို၍ ပြဋ္ဌာန်းလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကောသမ္မိ ပြည်သား ဃောသိတာရုံ ရဟန်းများသည် သိလစင်ကြယ်သူများ ဖြစ်ကြပါလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကို မနာယူနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည် ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ မခိုင်မြဲဘဲ မြေသားတိုင်ကဲ့သို့ ယိုင်လဲ တတ်ချေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ပုထုဇဉ် လူသားများကို တိရစ္ဆာန်တစ်ပိုင်း၊ ဗြဟ္မာ တစ်ပိုင်း ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အလေးအနက် ထားသူများအတွက် လူသားတို့၏ အနိစ္စသဘောအရ တစ်နေ့တွင် သေရမည်ချည်း ဖြစ်ရာ သေလွန်သောအခါ၌ သုတရာဇာ လက်တွင်းဝယ် အားလုံးအတူတူ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှ သာခြင်း၊ နာခြင်း မရှိဘဲ မြေဩဇာနှင့် ပြာစုအသွင်ဖြင့်သာ အဆုံးသတ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် "မရဏာနုဿတိ" ခေါ် သေခြင်းတရားကို အဖန်ဖန် အောက်မေ့သော ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘာဝနာဖြင့် မခံချင်စိတ်များ၊ ဒေါသ မာန်မာန စိတ်များကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ခိုက်ရန်ကွဲပြား အငြင်းပွားမှုများကို ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဃောသိတာရုံ ရဟန်းများသည် မရဏာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြင့် သမာဓိကို ထူထောင်ပြီး သခ်ါရ တရားများကို ဝိပဿနာရှုရာမှ သောတာပန် ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ဤသည်မှာ ဤဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဒေါသ မာန်မာနကို အကြောင်းခံ၍ မခံချင်စိတ်များ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သော် ဃောသိတာရုံ ရဟန်းများ၏ ဖြစ်ရပ်ကို အာရုံပြု၍ ထိုဒေါသ မာန်မာနတို့ကို ပယ်ဖျောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားရာ၏။

စူဠကာလနှင့် မဟာကာလ

သေတဗျာမြို့၌ သူကြွယ် မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သားသုံးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သားကြီး၏အမည်မှာ မဟာကာလ ဖြစ်၏။ သားလတ်၏အမည်မှာ မဇ္ဈိမကာလ ဖြစ်၏။ အငယ်ဆုံးသားမှာ စူဠကာလ ဖြစ်၏။ သားသုံးယောက်လုံး

http://www.dhammadownload.com

အိမ်ထောင်သည်ချည်း ဖြစ်ကြသော်လည်း စီးပွားမခွဲကြ။ မိဘ၏ လက်ငုတ်လက်ရင်း လုပ်ငန်းကိုပင် တစ်စီးပွားတည်း အနေဖြင့် တက်ညီလက်ညီ လုပ်ကိုင်ကြ၏။

မဟာကာလနှင့် စူဠကာလတို့က ကုန်များကို ရှာဖွေဝယ်ယူပြီး သေတဏ္ဍာဖြို့သို့ ပို့ပေး၏။ မဏ္ဍိမကာလက သေတဏ္ဍာဖြို့၌ ဒိုင်ခံပြီး ဖြန့်ဖြူးရောင်းချ၏။ ဤသို့လျှင် တာဝန်ကိုယ်စီဖြင့် ညီနောင်သုံးယောက်တို့သည် သူကြွယ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ကြ၏။ ထိုခေတ်ကား "လှည်းခေတ်" ဖြစ်လေရာ လှည်းများဖြင့် ကုန်စည်ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် မဟာကာလနှင့် စူဠကာလတို့သည် လှည်းပေါင်း ၅၀၀ တို့ဖြင့် ကုန်စည်များကို တင်ဆောင်လာရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လာ၏။ သာဝတ္ထိပြည်တွင် စခန်းချရန် အကောင်းဆုံး နေရာကို ရွေးကြရာ သာဝတ္ထိပြည်နှင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၏ အကြားဌာန ဝွေ့ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာကာလနှင့် စူဠကာလတို့သည် လှည်းများကို ဖြုတ်၍ ထိုနေရာ၌ စခန်းချကြ၏။

ညချမ်းသောအခါ သာဝတ္ထိပြည်သားတို့သည် ပန်းနံ့သာ လက်စွဲလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူသည်ကို နာကြားရန် သွားကြ၏။ မဟာကာလသည် ထိုသူများထံမှ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောတော်မူမည့် အကြောင်းကို ကြားရသောအခါ ညဦဖြစ်သူ စူဠကာလကို ခေါ်၍ 'ညီချစ် စူဠကာလ၊ ဤပစ္စည်းတို့ကို သတိဝီရိယနှင့် စောင့်ရှောက်ရစ်ပါ၊ အစ်ကိုတော့ မြတ်စွာဘုရား၏ ဟရားတော်ကို သွားရောက် နာကြားဦးမည်' ဟု မှာကြားကာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ သွားလေ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ပရိသတ်၏ အစွန်၌ နေ၍ တရားတော်ကို နာယူ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကာလ၏ ပါရမီတော်ကို သိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတရားပွဲသည် မဟာကာလ၏ တရားပွဲဖြစ်၏။ ထိုတရားပွဲ၌ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ ယုတ်ညံ့ခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ ညစ်ညူးခြင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏ အာနိသင်တို့ကို ဟောကြားတော်မူလိုက်၏။

ထိုအခါ မဟာကာလအတွက် "အလင်းရောင်သစ်" သည် ပေါ်ခဲ့လေပြီ။

မဟာကာလသည် ထိုအလင်းရောင်သစ်ဖြင့် သူ ကျင်လည်ခဲ့ရသော လောကကို ပြန်ကြည့်၏။ ထိုအခါ လောကအပေါ် ယခုအမြင်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အလင်းရောင်ဟောင်းဖြင့် လောကအပေါ် မြင်ရသော ယခင်အမြင်သည်

http://www.dhammadownload.com

တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ အလင်းရောင်ဟောင်းသည် "နေ" က ပေးသော ရုပ် အလင်းရောင် ဖြစ်၏။ ယခု အလင်းရောင်သည် မြတ်စွာဘုရားက ပေးသော ဉာဏ်အလင်းရောင် ဖြစ်၏။

နေ အလင်းရောင်ဖြင့် ကြည့်စဉ်က သူကြွယ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း စည်းစိမ် ဥစ္စာတို့၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ ဆွေမျိုးဥာတိတို့၏ ပြည့်စုံခြင်း၊ ရာထူး ဂုဏ်သိန်တို့၏ ပြည့်စုံခြင်းတို့သည် အားရဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ မဟာကာလအတွက် လောကဟူသည် ကြည်နူးသာယာဖွယ် အတိပါတကား။ လောဘရမ္မက်ကြောင့် မောလို့လည်း မောရမှန်း မသိ၊ မောရခြင်းသည်ပင် ပျော်စရာ ဖြစ်၏။ ပန်းလို့လည်း ပန်းရမှန်း မသိ၊ ပန်းရခြင်းသည်ပင် ပျော်စရာ ဖြစ်၏။ လောဘသည် မဟာကာလ လျှောက်လှမ်းဖို့ရန် "ပျော်မြူးစရာ လမ်းမ" ကို ခင်းပေးလေ၏။ ဤသည်မှာ ရုပ်အလင်းရောင်ဖြင့် မြင်ရသော မဟာကာလ၏ ယခင် လောကအမြင် ဖြစ်၏။

ယခု မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဉာဏ်အလင်းရောင်ကို ရပြီ။ ဉာဏ် အလင်း ရောင်ဖြင့် လောကကို ကြည့်တတ်ပြီ၊ မြင်တတ်ပြီ။

အကြောင်းကံတရားတို့ ညီညွတ်ပြည့်စုံသောအခါ အကျိုးတရားသည် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ ယင်းကိုပင် "ဘဝ" ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ ဘဝ၏ ကိစ္စမှာ ဖြစ်ခြင်း၊ အိုခြင်းနှင့် သေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပါဠိ ဝေါဟာရအားဖြင့် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ မရဏ ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ ဘဝ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ အသံထွက်၍ ငိုခြင်းနှင့် အသံမထွက် ဘဲ ကျိတ်၍ငိုခြင်းတို့ အကြားခံ လူးလွန့်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ လူးလွန့်နေခြင်းကိုပင် သုခဟု ထင်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘဝ၏ အလွန်၌ အတိုင်းမသိသော သုခအစစ်သည် ရှိ၏။ ထို သုခသို့ သွားရာလမ်းလည်း ရှိ၏။ ထိုလမ်းကား ဘဝခရီး၌ မတိမ်းမစောင်းဘဲ လျှောက်နိုင်အောင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာက ခင်းပေးသော လမ်းတည်း။ အသံထွက်၍ ငိုခြင်းကို သောကပရိဒေဝ ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ အသံမထွက်ဘဲ ကျိတ်၍ငိုခြင်းကို ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသ ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ မဟာကာလသည် ဉာဏ်အလင်းရောင်ဖြင့် လောကကို ဤသို့ မြင်လေပြီ။ မဟာကာလအတွက် လောကသည် ဘဝ၊ ဘဝသည် ရုပ်နာမ်၊ ရုပ်နာမ် သည် ဒုက္ခ။ သို့ရာတွင် ဤအမြင်သည် မဟာကာလ၏ ကိုယ်ပိုင်အမြင် မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားထံမှ ရသော ဒေသနာ ဉာဏ်အမြင် ဖြစ်၏။

မဟာကာလသည် အိပ်မက်မက်ရာမှ နိုးခဲ့ပြီ။ သူ နာကြားခဲ့ရသော ဒေသနာတော်အရ လူ့ဘဝဟူသည် ရှည်လျားလှသော အိပ်မက်ပင် ဖြစ်၏။ ပျော်စရာ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ပျော်ခဲ့၏။ ငိုစရာ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ငိုခဲ့၏။

http://www.dhammadownload.com

ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ရယ်ခဲ့၏။ အိပ်မက်တွင် မဖြစ်နိုင်သော အရာ ဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ မြေကိုလည်း လျှိုးခဲ့၏။ မိုးကိုလည်း ပျံခဲ့၏။ ရေပေါ်၌လည်း လျှောက်ခဲ့၏။ ယင်းတို့ကား အိပ်မက်မှ မနိုးသေးမီ ကာလအတွင်း တကယ် တွေ့ကြုံခံစားရသော အတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားချက်များ ဖြစ်၏။ မငြင်းဆိုနိုင်သော အမှန်တရားများ ဖြစ်၏။ ယခုကား အိပ်မက်မှ နိုးခဲ့ပြီ။ အိပ်မက်မှ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုခံစားချက်များနှင့် အတွေ့အကြုံများသည် မမှန်တော့။ သို့ရာတွင် အမှန်တရားကား ရှိ၏။ ရှာ၍လည်း ရ၏။ မြင်၍လည်း ရ၏။

မဟာကာလသည် ထိုအမှန်တရားကို ရှာရန် ဆုံးဖြတ်၏။ ဒေသနာ အတိုင်း ရှာ၍ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မြင်ရန် လုံ့လပြုရေးအတွက် သန္နိဋ္ဌာန် ချလိုက် ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်းပြုပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ပန်ကြားရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

မဟာကာလသည် ညီဖြစ်သူ စူဠကာလအား အကျိုးအကြောင်း ပြောကြား ၏။ ညီဖြစ်သူ စူဠကာလက သဘောမတူ။ အတန်တန် တားမြစ်၏။ သို့ရာတွင် တားမြစ်၍ မရ။ နောက်ဆုံး၌ 'အစ်ကိုကြီး ဆန္ဒအတိုင်း ပြုတော်မူပါလော့' ဟူ၍ ခွင့်ပေးစကား ပြောကြားလိုက်၏။ ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့၏ အမြင်ချင်း ကား မတူ။ စူဠကာလ၏ အမြင်ကား အိပ်မက်လောက အမြင်မျိုး ဖြစ်၏။ ထိုအမြင်ဖြင့် လက်ရှိလောကကို "အမှန်တရား" ဟူ၍ ခံယူ၏။ ထိုခံယူချက်ဖြင့် သူ၏ အစ်ကိုကို လမ်းမှားမလိုက်ရန် တားမြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မဟာကာလ၏ အမြင်ကား နိုးကြားလောက၏ အမြင်ဖြစ်၏။ ထိုအမြင်ဖြင့် လက်ရှိလောကကို တဏှာဗိသုကာက မာယာအတံတိုင်ပညာဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသော အိပ်မက်လောက သို့မဟုတ် "အမှားတရား" ဟူ၍ ခံယူ၏။ ထိုခံယူချက်ဖြင့် ဤလောကကို စွန့်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ညီနောင် နှစ်ယောက်ကား ကမ္ဘာခြားလေပြီ။ ညီငယ်ကား အိပ်မက် ကမ္ဘာ၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ နောင်တော်ကား နိုးကြားကမ္ဘာအတွင်းသို့ ဝင်လေပြီ။ မဟာကာလသည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ရဟန်းပြုကာ အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင် ရောက်စေနိုင်သော အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူကာ သုသာန်ဂူတင်ကို ဆောင်၍ ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်၏။ နောက်များမကြာမီ စူဠကာလသည်လည်း ရဟန်းပြုပြန်၏။ စူဠကာလ ရဟန်းပြုခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား အစ်ကိုဖြစ်သူ မဟာကာလကို လူ့ဘောင်သို့ ပြန်ရောက်အောင် ဖြားယောင်းပြီး ရှေးကအတိုင်း သေတဗျို့၌ ညီအစ်ကို သုံးယောက်တို့ စုစုစည်းစည်း တပျော်တပါး နေထိုင် သွားရန်သာ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ရန် မဟုတ်။

http://www.dhammadownload.com

မဟာကာလကား မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား၌ တကယ် ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။ မလျော့သော ဇွဲလုံ့လရှိသူ ဖြစ်၏။ မမေ့မလျော့သော သတိတရားနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ခိုင်မာသော သမာဓိ ရှိ၏။ ရင့်ကျက်သော ပညာလည်း ရှိ၏။ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးကို ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်၌ ဣန္ဒြေငါးပါး ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဤ ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ ပြည့်စုံညီညွတ်လေသောအခါ တကယ် အမှန်တရား သစ္စာလေးပါးကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ မဟာကာလသည် ဤဣန္ဒြေငါးပါးကို အညီအမျှဖြစ်အောင် အားထုတ်လျက် ညဉ့်ဘက် လူခြေတိတ်ချိန် သုသာန်သို့ သွား၍ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်း၏။ နံနက်စောစောအခါ အလုံးစုံသော သူတို့ မထမီ ကျောင်းသို့ပြန်၏။ ကျောင်း၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဆက်လက် အားထုတ်၏။ ဤသည်မှာ သာသနာတော်၌ တကယ်တမ်း ကြည်ညိုပြီး ဝိနည်းဒေသနာတော်ကို လေးစားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့၏ ကျင့်စဉ်ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်မွန်တို့သည် မိမိတို့ဆောက်တည်သော ရူပင်ကို အခြားသူများ မသိရလေအောင် အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ကြ၏။ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ပြုရိုးမရှိ။

သုသာန်၌ ကာဠီ မည်သော သုသာန်စောင့် ရှိ၏။ ကာဠီသည် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး၏ ရုပ်ရာ၊ ထိုင်ရာ၊ စကြံသွားရာတို့ကို တွေ့၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှန်း မသိ။ ထို့ကြောင့် တစ်ညဉ့်တွင် ချောင်း၍စောင့်ရာ လူခြေတိတ်ချိန် သန်းခေါင်ယံ၌ သုသာန်သို့ ကြွလာသော မဟာကာလ မထေရ်ကို တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ကာဠီက မဟာကာလ မထေရ်အား သုသာန်ရူတင်ဆောင် ရဟန်းတော်တို့ လိုက်နာရသော ကျင့်ဝတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထား၏။

'အရှင်ဘုရား၊ သုသာန် ရူတင်ဆောင် ရဟန်းတို့မည်သည် သုသာန်စောင့်၊ ရွာစားနှင့် ကျောင်းထိုင် မထေရ်ကြီးတို့အား မိမိတို့ သုသာန်ရူတင် ဆောင်ကြောင်း ရှေးဦးစွာ ပန်ကြားအပ်ပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူခိုးတို့သည် မိမိတို့ ခိုးယူခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို ပိုင်ရှင်တို့ လိုက်ဖမ်းသဖြင့် လွတ်ဖွယ် မမြင်ပါက သုသာန်၌ ဥစ္စာဆုပ်ကို စွန့်ပစ်၍ ပြေးသွားတတ်ကြပါ၏။ ထိုအခါ ဥစ္စာရှင်တို့က အရှင်ဘုရား တို့အား သူခိုးအဖြစ် မှတ်ယူ၍ အန္တရာယ် ပြုတတ်ပါ၏။ အကယ်၍ရွာ သုသာန် စောင့်၊ ရွာစားနှင့် ကျောင်းထိုင်မထေရ်ကြီးတို့အား ရှေးမဆွက ကြိုတင် ပန်ကြား ထားခဲ့ပါလျှင် တပည့်တော်တို့က တာဝန်ယူနိုင်သဖြင့် အရှင်ဘုရားတို့သည် ဘေးအန္တရာယ်မှ လွတ်ကင်းနိုင်ပါ၏'

ထိုအခါ မဟာကာလက 'သင်ပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါ မည်။ နောက်ထပ် ပြုသင့်သောကိစ္စ ရှိသေးလျှင်လည်း ပြောပါဦး' ဟု ဆို၏။

http://www.dhammadownload.com

ကာဠီကလည်း 'အရှင်ဘုရား၊ သုသာန်ခူတင်ဆောင်သော ရဟန်းတို့မည်သည် ငါး၊ အမဲ၊ နှမ်း၊ မုန့်ညက်၊ ဆီ၊ တင်လဲတို့ကို မမှီဝဲအပ်ပါ' ဟူ၍ ပြန်လည် လျှောက်ထားလေ၏။

မဟာကာလကလည်း 'ကာဠီ သင်ပြောဆိုသည့်အတိုင်း လိုက်နာပါမည်။ အကယ်၍ အသုဘရှုရန် လျှောက်ပတ်သော အလောင်းကောင်ကို တွေ့မြင်ပါက ငါ့အား အကြောင်းကြားပါ' ဟူ၍ ကာဠီအား မှာထား၏။ ထိုမှာထားချက်အရ ရွေလိုဝင်းသော အဆင်းရှိသော ရောမောလှပသော မိန်းမပျို အလောင်းတစ်လောင်း ရောက်လာပြီး သုသာန်စောင့် ကာဠီအား မီးသင်္ဂြိုဟ်ပေးပါရန် မှာကြား၍ အခကြေးငွေပေးကာ မိဘဆွေမျိုးတို့ ပြန်သွားကြ၏။

သုသာန်စောင့် ကာဠီသည် ထိုအကြောင်းကို မဟာကာလမထေရ်အား အကြောင်းကြား၏။ မဟာကာလသည် သုသာန်သို့ ကြွလာပြီးလျှင် ထင်ပုံထက်ရှိ မိန်းမပျိုအလောင်းကို ဖဝါးမှ ဆံဖျားတိုင်အောင် ရှုမှတ်၍ ဖဲခွာသွား၏။ ထို့နောက် ကာဠီအား 'မီးလောင်၍ ရုပ်နာမ်ပျက်ချိန်တွင် ထပ်မံ၍ အကြောင်းကြားပါဦး' ဟု မှာကြားခဲ့၏။

ရုပ်နာမ်ပျက်၍ သုသာန်စောင့်ကာဠီ အကြောင်းကြားလေလျှင် စောစောက ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်းသော အသားအရေတို့သည် နွားမပြောက် အဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ခြေလက်တို့ ကျိုးကုန်၏။ ကွေးကောက်ကုန်၏။ နဖူးပြင်၊ ရင်သား၊ ပေါင်သားတို့သည်လည်း မရှိကုန်တော့။

'သြော် ... မိန်းမပျိုသည် ယခုကပင် ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဝါဘိ၏။ ယခု ချက်ချင်းပင် အသားအရေတို့သည် ဖောက်ပြန်ပျက်စီးကုန်၏။ ကုန်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သဓ်ါရတို့သည် အမြဲမရှိ၊ ဆင်းရဲဘိ၍ အနှစ်မရှိပါတကား' ဟု ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ရှုမြင်ရာ ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ယခုမှပင် မဟာကာလသည် လောကကို သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် အမှန်အတိုင်း မြင်၏။ လောကဟူသည် ရုပ်နာမ်ပင် ဖြစ်၏။ ယင်းရုပ်နာမ်ကိုပင် အကြောင်းဟူ၍လည်း ဆိုရ၏။ အကျိုးဟူ၍လည်း ဆိုရ၏။ ရုပ်နာမ်သည်ပင် အကြောင်းသဘော ဆောင်ပါက အကြောင်းတရား ဖြစ်လာရ၏။ အကျိုးသဘော ဆောင်ပါက အကျိုးတရား ဖြစ်လာရ၏။ အကြောင်းဟူသည်လည်း ရုပ်နာမ်၊ အကျိုးဟူသည်လည်း ရုပ်နာမ်၊ ယင်းရုပ်နာမ်တို့သည် သူ့သဘော သူဆောင်ကာ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်၊ တစ်ဖန် ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်ဖြင့် အမြဲတစေ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလျက် ရှိ၏။ ယင်းကိုပင် သဓ်ါရဟု ခေါ်ရ၏။

http://www.dhammadownload.com

ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သခါရတို့ကား ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မဟုတ်၊ သတ္တဝါလည်း မဟုတ်၊ အရာဝတ္ထုလည်း မဟုတ်။ သက်သက်ဖြစ်ပျက်ပြုပြင်မှု သဘောမျှသာ တည်း။ ယင်းကိုပင် တဏှာ ဗီသုကာက မာယာ အတတ်ပညာဖြင့် ခန္ဓာအိမ် ဆောက်ပေးလိုက်၏။ ခန္ဓာအိမ် ဆောက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ယင်းခန္ဓာ အိမ်တွင် နေထိုင်မည့်သူကို ဖန်ဆင်းရ၏။ နေထိုင်မည့်သူကား "ငါ" ပင်တည်း။ ယင်း "ငါ" ကိုပင် အတ္တဟူ၍ ဆိုရ၏။ အတ္တသည် စင်စစ်အားဖြင့် အသက်လည်း မရှိ။ အသက်မရှိလျှင် သက်ရှိသတ္တဝါလည်း မဟုတ်။ သို့ပါလျက် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က အတ္တကို အသက်သွင်းကာ ခန္ဓာအိမ်ပိုင်ရှင် "ငါ" အဖြစ် ဖန်ဆင်း လိုက်၏။ ထိုအခါ "ဘဝ" သည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း၊ သံသရာသည် လည်းကောင်း အတောမသတ် တရစပ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရ၏။ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလက စခဲ့သည် ဟူ၍တော့ မသိ။ ဘဝ၊ လောက၊ သံသရာတို့သည်ကား သစ္စာလေးပါးကို မသိမချင်း အဆုံးမသတ်နိုင်ဘဲ အတောမသတ် တရစပ် ဖြစ်နေ ဦးမည်ပင်။ ထိုကဲ့သို့ အမြဲမပြတ် တရစပ် ဖြစ်ပျက်နေခြင်းသည်ပင် ဒုက္ခမည်၏။ ထိုဒုက္ခမှ မဟာကာလ မထေရ်သည် လွတ်မြောက်သွားပေပြီ။ ထို လွတ်မြောက် ခြင်း သည်သာ တကယ်နိုးခြင်း မည်၏။ မောဟ အမှောင်၏ လွှမ်းရာ ဘဝ တည်းဟူသော ညဉ့်၊ လောက တည်းဟူသော ညဉ့်၊ သံသရာ တည်းဟူသော ညဉ့်မှ နိဗ္ဗာန် တည်းဟူသော နေ့သို့ ရောက်ပေပြီ။

ညီတော်မောင် စူဠကာလက အိပ်တုန်း၊ အိပ်မက် မက်တုန်းပင် ဖြစ်၏။ သူ ရဟန်းပြုခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက သူ့အစ်ကို မဟာကာလကို လူ့ဘောင်သို့ ပြန်လည် ဆောင်ကြဉ်းရေးအတွက် ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းရန် ဖြစ်ရာ အဘယ်မှာ လျှင် မောဟလွှမ်းရာ ညဉ့်များမှ နိုး၍ အလင်းရောင်ကို မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်နည်း။

မဟာကာလသည် သူ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံးကို ညီငယ်တို့ အား အပြီးအပိုင် စွန့်ပစ်ခဲ့သည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် စူဠကာလ၏ အမြင်အရ မဟာကာလသည် သက်မဲ့ ရုပ်နာမ် အစုအပုံ မဟုတ်၊ သက်ရှိ ဖြစ်၏။ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်၏။ အဘအရာလည်း တည်၏။ လုပ်ငန်းဌာန လမ်းညွှန်ပြနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အားကိုး၏။ ချစ်၏။ ဥမကွဲ သို့က်မပျက် အတူတကွ နေလို၏။ အစ်ကိုကြီး မရှိလျှင် ဤစည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ဘာအသုံးကျမည်နည်း။ ညီငယ်များ မက်သည်ကား အစ်ကိုကြီး ပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာများ မဟုတ်။ အစ်ကိုကြီး ကိုသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစ်ကိုကြီးကို ပူးသတ်သောနည်းဖြင့် ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ရန် စူဠကာလသည် ရဟန်းပြုခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် စူဠကာလ သည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က အသက်သွင်းထားသည့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ဖြစ်လေရာ

http://www.dhammadownload.com

တဏှာ၏ အလိုကိုလိုက်၍ မဟာကာလကို ချစ်၏။ မာနဓ၏ အလိုကိုလိုက်၍ မဟာကာလနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝင့်ကြွားရ၏။ ဒိဋ္ဌိ၏ အလိုကိုလိုက်၍ မဟာကာလကို အားကိုးရာအဖြစ် မြင်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာကာလကို ဖြားယောင်းရန် အားထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အခြေအနေချင်းကား ခြားလေပြီ။ ဆက်စပ်၍ မရတော့။ စူဠကာလသည် အိပ်မက်ကမ္ဘာ၌ နေသူ ဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာ၏ ညဉ့်အမှောင်၌ အိပ်ပျော်နေသူ ဖြစ်၏။ မဟာကာလကား နိုးကြားကမ္ဘာ၌ နေသူဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာ၏ နေ့အလင်း၌ နိုးကြားနေသူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အမြင်ချင်း မတူ။ စူဠကာလသည် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်၌ ရုပ်ရှင်အတတ်ပညာအရ မြင်ရသော အရုပ်များကို တကယ် သက်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များသဖွယ် မှတ်ယူသူနှင့် တူ၏။ လွမ်းစရာမှတ်လျှင် လွမ်းလိုက်၏။ မုန်းစရာမှတ်လျှင် မုန်းလိုက်၏။ ပျော်စရာ မှတ်လိုက်လျှင် ပျော်လိုက်၏။ မဟာကာလကား ထိုသို့ မမြင်။ ရုပ်ရှင် ပိတ်ကားပေါ်၌ မြင်ရသော အရုပ်များကို သက်မဲ့ ကော်ပြားအရုပ်အတိုင်းသာ မြင်၏။ ရုပ်ရှင် အတတ်ပညာ၏ လှည့်စား ချက်များသာ ဖြစ်၏။ ဘာမျှ မဟုတ်။ လွမ်းစရာလည်း မရှိ။ မုန်းစရာလည်း မရှိ။ ပျော်စရာလည်း မရှိ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်စဉ်ကလည်း ဇာတ်ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် တကယ့်အမှန် ဖြစ်ပျက်နေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ မဟုတ်။ ပုဂ္ဂိုလ်တုများသာ ဖြစ်၏။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေစဉ် ကိုယ်တိုင် မျက်မြင် ကြည့်နေသူများအဖို့ လွမ်းစရာ၊ မုန်းစရာ၊ ပျော်စရာ မဟုတ်သည့်အပြင် ရယ်စရာပင် ကောင်းသေး၏။ တကယ့် မာယာတည်း။ မာယာမှ နှစ်ကြိမ်မာယာ။ ဇာတ်ဝင်ပုဂ္ဂိုလ်များက တကယ့်လောကကို တစ်ကြိမ်၊ ဖလင်ကော်ပြားရုပ်များက သက်မဲ့ဖြစ်ပါလျက် သက်ရှိ တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်များသဖွယ် တစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်း မာယာဖြင့် နှစ်ကြိမ် လိမ်၏။ ဤသို့ မာယာဖြင့် လိမ်ထားသည်ကို အလိမ်မှန်း၊ အတုမှန်း မဟာကာလက မြင်၏၊ သိ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာကာလအတွက် တဏှာ၏ အလိုကိုလည်း လိုက်စရာ မလို။ မာနဓ၏ အလိုကိုလည်း လိုက်စရာ မလို။ ဒိဋ္ဌိ၏ အလိုကိုလည်း လိုက်စရာ မလို။ မှန်၏။ မဟာကာလသည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က အဝိဇ္ဇာမာယာဖြင့် အသက်သွင်းထားသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ ဇီဝအတ္တ မဟုတ်တော့။ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီ။ လောကမှ လွတ်မြောက်ပြီ။ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ပြီ။ အကျဉ်းဆုံး ဆိုရလျှင် မာယာမှ လွတ်မြောက်လေပြီ။

စူဠကာလသည် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်က အရုပ်များကို တကယ့် လောက အဖြစ် မြင်သူဖြစ်၏။ မဟာကာလကား တကယ့်လောကကို ရုပ်ရှင်ပိတ်ကား ပေါ်က အရုပ်များအဖြစ် မြင်သူဖြစ်၏။ တစ်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာ

http://www.dhammadownload.com

ကာလ၊ စူဠကာလ မထေရ်နှစ်ပါးနှင့်အတူ ရဟန်းသံဃာတော်အပေါင်း ခြံရံလျက် အေသစာရီ ကြွချီတော်မူခဲ့ရာ သေတဗျုဖြို့သို့ ရောက်တော်မူလာ၏။ သေတဗျုဖြို့သို့ ရောက်တော်မူလာသော်လည်း သေတဗျုဖြို့တွင်း၌ သီတင်းမသုံး၊ ရင်းတိုက်တော၌သာ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

သေတဗျုဖြို့သူဖြို့သားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ရင်းတိုက်တော၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြောင်း၊ ရဟန်းသံဃာတော်များလည်း ပါလာကြောင်း၊ မဟာကာလနှင့် စူဠကာလ ညီနောင်နှစ်ပါးတို့ ပါဝင်ကြောင်း ကြားသိကြ၏။ ထိုအခါ မဟာကာလနှင့် စူဠကာလတို့၏ ဆွေမျိုးတစ်စုတို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို ဆွမ်းစားပင့်ကြ၏။ မဟာကာလက စူဠကာလကို နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ရန် ရှေးဦးစွာ လွှတ်လိုက်၏။ မဟာကာလတို့ ဆွေမျိုးအုပ်စုသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာ အပေါင်းကို ဆွမ်းစားပင့်ဖူးကြသည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် နေရာထိုင်ခင်းကိုလည်း မစီစဉ်တတ်။ သို့ဖြစ်၍ မဟာကာလက စူဠကာလကို နေရာထိုင်ခင်းများ စနစ်တကျ စီစဉ်ခင်းကျင်းရန် ကြိုတင်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

စူဠကာလသည် သေတဗျုဖြို့သို့ ရောက်၍ ဆွေမျိုးဥာတိတို့နှင့် တွေ့ဆုံရသောအခါ အလွန်ပျော်၏။ အချင်းချင်း နောက်ကြပြောင်ကြနှင့် ငယ်ပေါင်းတို့၏ အလယ်၌ ပြောရဆိုရသည်မှာ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိလှ၏။ အစ်ကိုကြီးနှင့်လည်း အမြင်ချင်း မတူ၊ အစ်ကိုကြီးကိုလည်း သွေးဆောင် ဖြားယောင်း၍ မရမှန်း သူသိလာ၏။ သူ၏ ဇနီးတို့ကလည်း သူတို့နှင့်အတူ နေထိုင်၍ အေးအတူ ပူအမျှ ခံစားချက်ဖြင့် လောကကို ရင်ဆိုင်ရန် ဖြားယောင်းကြ၏။ မြှူဆွယ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် စူဠကာလသည် လူထွက်လိုက်၏။ အစ်ကိုကြီး မဟာကာလ အပေါ်၌လည်း သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သူ့အဆုံးအဖြတ်နှင့်သူ ရှိစေတော့ဟု သဘောထားလိုက်၏။ အစ်ကိုကြီးကို လျစ်လျူမရှုနိုင်လျှင် သူသာ ပင်ပန်း၍ ရှိမည်။ သူ့မျှော်မှန်းချက်သည် မည်သို့မျှ အကောင်အထည် ပေါ်လာစရာ မရှိတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး လုံးဝ အားလျှော့လိုက်၏။

စူဠထာလသည် လူဝတ်နှင့်ပင် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာများကို သွားရောက်ပင့်၏။ ခရီးဦး ကြိုဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးနောက် ဆွမ်း အနုမောဒနာ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီး ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ရင်းတိုက်တော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။ စူဠကာလကား လူဝတ်နှင့်ပင် ဇနီးမယား သမီးသားနှင့် ဆွေမျိုး ဥာတိတို့နှင့်အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပျော်စရာကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ လူ့လောကဟူသည် လူသား

http://www.dhammadownload.com

တို့ ပျော်မွေ့ကစားရာ ပန်းဥယျာဉ်သဖွယ် ဖြစ်ပါတကား။ စူဠကာလသည် ဤ အမြင်ဖြင့် ပျော်မွေ့နေ၏။ အိပ်မက်ကမ္ဘာ၌ နေသူများအဖို့ မြင်းခြောက်ကောင် က သော ရထားဖြင့် ငွေစန္ဒာ လမင်းဆီသို့ သွားနိုင်ကြပါ၏။ တကယ်နိုးသော အခါ၌ကား လမင်းအောက်က ကောက်လိုင်းပုံများပေါ်၌ နွားလှည်းဖြင့် စပါးနယ် နေသော လယ်လုပ်သား သူရင်းငှားဖြစ်နေကြောင်း တွေ့မြင်သောအခါ မိမိဘဝကို မိမိပြန်၍ ပြုံးတတ်ကြပါ၏။ ဤအပြုံးကား တကယ် စစ်မှန်သော အပြုံး မဟုတ်။ လောကဓံ၏ ကမောက်ကမ နိုင်မှုကို လှောင်သော အပြုံးတည်း။ စူဠကာလသည် ကမောက်ကမ နိုင်လှသော လောကဓံ သူကြွယ်အဆင့်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကို သူ ဝမ်းမနည်း။

မြင်းခြောက်ကောင် က သော ရထားဖြင့် ငွေစန္ဒာ လမင်းဆီသို့ သွားနေ သူကလည်း သူသည် လယ်လုပ်သား သူရင်းငှား မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းမည်ပင် ဖြစ်၏။ လမင်းစန္ဒာအောက် ကောက်လိုင်းပုံများပေါ်၌ နွားလှည်းဖြင့် စပါးနယ် နေသော သူရင်းငှားကလည်း သူသည် မြင်းခြောက်ကောင် က သော ရထားဖြင့် လမင်းစန္ဒာဆီသို့ သွားနေသူ မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းမည်ဖြစ်၏။ ထိုသူနှစ်ယောက် လုံး မည်သို့ပင် ငြင်းစေကာမူ အိပ်မက် လောကအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် မြင်းခြောက် ကောင် က သော ရထားဖြင့် လမင်းစန္ဒာဆီသို့ သွားသူက အမှန်ဖြစ်၏။ သံသရာ လောက အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် ကောက်လိုင်းနယ်နေသော သူရင်းငှားက အမှန် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ရပ် နှစ်မျိုးလုံးပင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကိုယ်တွေ့ ခံစား၍ ရသည် ချည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ အမှန်များဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အရိယာလောက အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် နှစ်ဦးလုံး အမှားချည်းသာတည်း။

မဟာကာလ မထေရ်ကို လူ့ဘောင်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိအောင် သွေး ဆောင် ဖြားယောင်းရန် စူဠကာလကို တာဝန်ပေးခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မအောင်မြင်။ ယခုမူ နည်းသစ်ကို ရလေပြီ။ နည်းသစ်ဟူသည် စူဠကာလကို လူထွက်စေသည့် နည်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာအပေါင်းကို မဟာကာလတို့ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်က ဆွမ်းစားပင့်ပြန်၏။ ယခုအကြိမ်၌ နေရာ ထိုင်ခင်း စီစဉ်ရန် မဟာကာလ မလာ၊ အခြား ရဟန်းတစ်ပါးသာ လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့အစီအစဉ် မအောင်မြင်။ မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူလာပြီး နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့်အတူ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးတော်မူပြီးနောက် ဆွမ်း အနုမောဒနာ တရားတော်ကို ဟောကြားရန် မဟာ ကာလ မထေရ်ကို ထားခဲ့ပြီး မြတ်စွာဘုရား အမှူးပြုသော ရဟန်းသံဃာတော်များ ပြန်ကြွတော်မူရန် အလှူရှင်များက လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရား အမှူးပြုသော

http://www.dhammadownload.com

ရဟန်းသံဃာတော်များ ပြန်ကြွကြ၏။ မဟာကာလမထေရ် တစ်ပါးတည်းသာ ဆွမ်း အနုမောဒနာ တရားတော်ကို ဟောကြားရန် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ သူတို့အကြောင်း အောင်လေပြီ။

မဟာကာလ၏ ဇနီးဟောင်းတို့သည် မဟာကာလကို လူထွက်ရန် အနုနည်းနှင့် ဖြားယောင်းကြ၏။ သွေးဆောင်ကြ၏။ အနုနည်းဖြင့် မအောင်မြင်သောအခါ အကြမ်းနည်းဖြင့် သင်္ကန်းကို အတင်းချွတ်ရန် ကြိုးစားကြ၏။ ထိုအခါ မဟာကာလ မထေရ်သည် တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ဖြင့် အိမ်ခေါင်မိုးကို ဖောက်၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွလေ၏။ မဟာကာလ၏ မယားများ အပါအဝင် ပရိသတ်သည် တအံ့တသြ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား ကြွတော်မူရာ လမ်းခရီးတွင် သံဃာတော်တို့က– 'ယမန်နေ့ကလည်း စူဠကာလကို တစ်ပါးတည်း နေရာစီစဉ်ခိုင်းသဖြင့် လူထွက်ရသည့် အခြေသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ယခုလည်း မဟာကာလကို တစ်ပါးတည်း ထားခဲ့သဖြင့် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော မဟာကာလ မထေရ်ကား လူထွက်ရသည့် အခြေသို့ ရောက်ကောင်း ရောက်ပေလိမ့်မည်' ဟု အချင်းချင်း ပြောဆိုကြ၏။ ဤပြောဆိုမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြတ်စွာဘုရားက–

– **ရဟန်းတို့၊ မနှိုင်မာသော သစ်ပင်ကို လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် နှိမ်နင်းနိုင်သကဲ့သို့ သာယာတင့်တယ်ခြင်းကိုသာ အစဉ်တွေးတော၍ နေသော၊ ဣန္ဒြေတို့ကို မစောင့်ထိန်းသော၊ အစားအစာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို မသိသော၊ ပျင်းရိသော၊ ဝီရိယ အားနည်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိလေသ မာရ်သည် နှိမ်နင်းနိုင်၏။**

– **ရဟန်းတို့၊ ကျောက်တောင်ကို လေပြင်းမုန်တိုင်းသည် မနှိမ်နင်းနိုင်သကဲ့သို့ မသာယာခြင်းကိုသာ အစဉ်တွေးတော၍နေသော၊ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်ထိန်းသော၊ အစားအစာ၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိသော၊ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော၊ လုံ့လရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ကိလေသမာရ်သည် မနှိမ်နင်းနိုင်။**

ဟူ၍ စူဠကာလနှင့် မဟာကာလတို့၏ ခြားနားမှုကို နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ဟောကြားတော်မူ၏။ ဒေသနာတော်အဆုံး၌ နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်တို့သည် သောတာပန်မထေရ်များ ဖြစ်သွားကြကုန်၏။

စူဠကာလသည်လည်း သမ္မုတိသစ္စာအရ လူသားပင် ဖြစ်၏။ မဟာကာလသည်လည်း သမ္မုတိသစ္စာအရ လူသားပင် ဖြစ်၏။ လူသားချင်း တူသော်လည်း အမြင်ချင်း၊ လုပ်ငန်းချင်း၊ အကျင့်ခြင်းကား မတူ။ လူသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ဦးလုံး ချစ်ခင်တတ်ပါ၏။ ကြင်နာတတ်ပါ၏။ မြတ်နိုးတတ်ပါ၏။ ခွင့်လွှတ်တတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် စူဠကာလကား တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က မာယာဖြင့်

http://www.dhammadownload.com

အသက်သွင်းပေးထားသော လူသား "ဇီဝအတ္တ" ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စူဠကာလ သည် လောကကို သာယာဖွယ်၊ ချစ်ခင်ဖွယ်အဖြစ် မြင်၍ ချစ်၏၊ ခင်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ ချစ်ခင်ခြင်းကား တဏှာ၏ အမိန့်အရ သူနှင့် ပတ်သက်သူများကိုသာ ချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်၏။ လောကတစ်ခုလုံးကို ခြုံ၍ ချစ်ခင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ကြင်လည်း ကြင်နာတတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကြင်နာခြင်းကား တဏှာ၏ ဆန္ဒအတိုင်း သူနှင့် ပတ်သက်သူများကိုသာ ကြင်နာခြင်း ဖြစ်၏။ လောကတစ်ခုလုံးကို ခြုံ၍ ကြင်နာခြင်းမျိုး မဟုတ်။ မြတ်နိုးခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတို့ဌလည်း ထိုနည်းအတူပင်။ မာနနှင့် ဒိဋ္ဌိတို့၏ အလိုအတိုင်း သူနှင့် ပတ်သက်သူများကိုသာ မြတ်နိုးခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ လောကတစ်ခုလုံးကို ခြုံ၍ မြတ်နိုးခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။

လောကကို ကြည့်ရာဌလည်း လှသောအဆင်းကိုမှ ရှာ၍ ကြည့်၏။ ကောင်းသော အသံကိုမှ ရှာ၍ နားထောင်၏။ မွှေးသော အနံ့ကိုမှ ရှာ၍ နမ်း၏။ အရသာရှိသော အစာကိုမှ ရှာ၍ စား၏။ နူးညံ့သော အရာကိုမှ ရှာ၍ ထိတွေ့၏။ အစာအာဟာရများကို စားသောက်ရာဌလည်း မဆင်ခြင်၊ ကြိုက်လျှင် ကြိုက်သလို စားပစ်လိုက်၏။ လောကအကျိုးပြုလုပ်ငန်းများဌ သဒ္ဓါတရား မထား။ သူ့အတွက် အကျိုးမရှိဟု ယူဆလျှင် ရှောင်၏။ မလွဲသာ၍ လုပ်ရလျှင်လည်း ပျင်းရိပျင်းတွဲ ရှိလှ၏။ တက်ကြွမှု မရှိ။ ဤသည်မှာ တဏှာမာနနှင့် ဒိဋ္ဌိတို့က အဝိဇ္ဇာမာယာ အတတ်ပညာဖြင့် အသက်သွင်းပေးထားသော စူဠကာလ (ဇီဝအတ္တ) ၏ သဘာဝ ဖြစ်၏။ စူဠကာလဌလည်း ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော သိက္ခာသုံးပါး ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသိက္ခာ သုံးပါးသည် အားနည်းလှ၏။ မခိုင်မာသော သစ်ပင်နှင့် တူ၏။ လေပြင်းမုန်တိုင်းသဖွယ် အားကောင်းလှသော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တည်းဟူသော ကိလေသမာရ်၏ ဒဏ်ကို မခိုင်မာသော သစ်ပင်သဖွယ် အားနည်းလှသော စူဠကာလ၏ သိက္ခာသုံးပါးသည် အဘယ်မှာလျှင် ခံနိုင်ပါအံ့နည်း။ မလွဲမသွေ လူထွက်ရမည်သာတည်း။

မဟာကာလကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်။ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က အဝိဇ္ဇာမာယာဖြင့် အသက်သွင်းထားသော ဇီဝအတ္တ မဟုတ်တော့။ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကို ပယ်သတ်ပြီးပြီ။ အဝိဇ္ဇာနှင့် ယင်း၏မာယာကို အမြစ်ကပါ နုတ်ပြီးပြီ။ အရိယသစ္စဉာဏ်ဖြင့် လူပ်ရှားသူ ဖြစ်၏။ လောက၏ သာယာဖွယ်၊ ဘဝ၏ သာယာဖွယ်၊ သံသရာ၏ သာယာဖွယ်တို့သည်ကား တကယ် သာယာဖွယ် မဟုတ်။ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့က အဝိဇ္ဇာမာယာဖြင့် သာယာဖွယ်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းထားခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ရုပ်နာမ် ဓမ္မ သခါရသာတည်း။

http://www.dhammadownload.com

ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သခါရဟူသည် အမြဲတစေ ဖြစ်ပျက် ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုအစဉ် ဖြစ်၏။ ယင်းသည် သာယာဖွယ် မဟုတ်၊ မသာယာဖွယ် ဒုက္ခအစစ် ဖြစ်၏။ ယင်းကို မဟာကာလက ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် မြင်၏။ မသာယာဖွယ် ဒုက္ခအစစ်၏ အဆုံး၌ တကယ့် သာယာဖွယ် တကယ့် သုခကိုလည်း မြင်ပြီးဖြစ်၏။ နိဂ္ရောဓသစ္စာ၊ သို့မဟုတ် နိဗ္ဗာန်၊ သို့မဟုတ် သန္တိသုခ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာကာလသည် မသာယာဖွယ် အစစ်ကိုလည်း မြင်ပြီး ဖြစ်၏။ သာယာဖွယ် အစစ်ကိုလည်း မြင်ပြီး ဖြစ်၏။ သူသည် လောကနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမှန်သစ္စာကို အမှန်အတိုင်း မဖောက်မပြန် မြင်ပြီးသူသာတည်း။ သူ့အတွက် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ဘာမျှ မရှိတော့။

မာယာနှင့် သစ္စာကို ပိုင်ပိုင် ခွဲခြားသိပြီးသူအတွက် ဘာစိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ရှိပါတော့အံ့နည်း။ လောကကို မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့ဖြင့် မဟာကာလသည် ကြည့်ပါ၏။ မြင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မြင်လျှင် မြင်ကာမျှ၊ ကြားလျှင် ကြားကာမျှ၊ သိလျှင် သိကာမျှသာ ဖြစ်၏။ ဥပါဒါန်အဖြစ်သို့ မရောက်တော့။ စွဲလမ်းမှု မရှိတော့။ စွဲလမ်းမှု မရှိလျှင် "ကံ" မဖြစ်တော့။ "ကံ" မဖြစ်လျှင် သူ့အတွက် နောက်ထပ်ဘဝ မဟုတ်တော့။ သူ့အတွက် ပြုဖွယ်ကိစ္စ အားလုံးကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ နောက်ထပ် သူ့အတွက် ဘာမျှ လုပ်ဖို့ မလိုတော့။

စားခြင်း၊ သောက်ခြင်းမှစ၍ ယခုလက်ရှိ မဟာကာလမထေရ် လုပ်သမျှ သည် လောက၏ အစီးအပွားအတွက် တကယ့် သဒ္ဓါတရားဖြင့် လောကကို ချစ်၍ လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ လောကကို ကြင်နာ၍ လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ လောကကို ကောင်းစေလိုရ၍ လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ လောက၏ အပြစ်များကို လျစ်လျူရှု၍ လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ လုပ်ခြင်းကား ကရဏာနှင့် ပညာ၏ စေ့ဆော်ချက် အရသာ လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် မဟာကာလမထေရ်၏ သန္တာန်၌ လေပြင်းမုန်တိုင်းနှင့် တူသော ကိလေသမာရ်သည် မြူမျှပင် မရှိ။ မဟာကာလ၏ သိက္ခာ သုံးပါးသည် ကျောက်တောင်နှင့် တူ၏။ ကျောက်တောင်နှင့်တူသော မဟာကာလ၏ သိက္ခာ သုံးပါးကို မြူမျှပင်မရှိသော ကိလေသမာရ်တို့က အဘယ်မှာလျှင် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနိုင်ပါမည်နည်း။ ထို့ကြောင့် မဟာကာလ မထေရ်အတွက် လူထွက်ခြင်း အန္တရာယ်သည် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် မဟာကာလမထေရ် တစ်ပါးတည်းကို ငါဘုရား ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ ဟောတော်မူခိုက်မှာပင် မဟာကာလမထေရ်သည် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွလာတော်မူပြီး ရွှေအဆင်းနှင့် တူသော မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်များကို ထောမနာပြုလျက် ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်အစုံကို ရှိခိုး ဦးခိုက်လေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် ရခဲလှစွာသော လူ့ဘဝကို ရလာသူများ ဖြစ်ကြလေရာ လုပ်ငန်းတာဝန်များကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ပို၍ ကောင်းသည်ဆက် ကောင်းအောင် လောကအကျိုးသည် ပထမ၊ အသိုက်အဝန်း အကျိုးသည် ဒုတိယ၊ မိမိအကျိုးသည် တတိယ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့် အတိုင်း စူဠကာလကဲ့သို့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့၏ ကျွန် အဖြစ်ကို မခံယူဘဲ မဟာကာလကဲ့သို့ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကို အပြီးအပိုင် မတော်လှန်နိုင်သည့် တိုင်အောင် တော်လှန်နိုင်သလောက် တော်လှန်ပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေခြင်းငှာ ဤဝတ္ထုကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒေဝဒတ်

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်က ဖြစ်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူပင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်ကား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းမသုံး၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးလေ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သံသရာခရီးသည်များ မဟုတ်ကြတော့။ သူတို့သည် သံသရာခရီးသည်များအဖြစ် နှစ်အသချေပေါင်းများစွာ သံသရာအတွင်း၌ လှည့်လည်သွားလာခဲ့ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်နှင့် တွေ့ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားတော်ကို နာယူ၍ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးကာ သစ္စာဉာဏ်ကို ရပြီး အဂ္ဂသာဝကများ ဖြစ်ချိန်မှစ၍ "မဂ္ဂင် ယာဉ်များ" များ ဖြစ်ကြလေပြီ။ သူတို့သည် "မဂ္ဂင်ယာဉ်"ကို စီးလိုကြသည့် သံသရာခရီးသည်များကို ရှာဖွေသူများ ဖြစ်လာကြ၏။ သံသရာခရီးသည်များကို သူတို့ဆန္ဒအတိုင်း ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့က သံသရာ ခရီးအဆုံး "နိဗ္ဗာန်" တိုင်အောင် ပို့ဆောင်ပေး၏။

သို့ရာတွင် သံသရာခရီးသည်များအနက် အချို့က သံသရာခရီးအဆုံး "နိဗ္ဗာန်" တိုင်အောင် သွားကြ၏။ အချို့က လမ်းခုလတ် ဖြတ်ဆွဲပြည်၌ ဆင်းကြ၏။ အချို့က နတ်ပြည်၌ ဆင်းကြ၏။ အချို့က လူ့ပြည်၌ ဆင်းကြ၏။ သံသရာခရီးသည်များ၏ ဆန္ဒအတိုင်း သွားလိုရာ သွားနိုင်ကြ၏၊ ဆင်းလိုရာ ဆင်းနိုင်ကြ၏။ "မဂ္ဂင်ယာဉ်"ကို မစီးဘဲ နေလိုကလည်း နေနိုင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် "မဂ္ဂင်

http://www.dhammadownload.com

ယာဉ်" ကို စီးပြီးခါမှ သတ်မှတ်ဆိပ်ကမ်းသို့ မရောက်မီ ခုန်ချသူများလည်း ရှိသေး၏။ ထိုခုန်ချသူများ စာရင်းတွင် ရှင်ဒေဝဒတ်လည်း ပါ၏။ ထုံးစံအတိုင်း ခုန်ချသူများသည် "မဂ္ဂင်ယာဉ်" ၏ အရှိန်ကြောင့် အကျနှာကြ၏။

သံသရာ ခရီးသည်များ၏ ဆန္ဒများ မည်သို့ပင် ရှိကြစေကာမူ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မြင်စွာဘုရား၏ သြဝါဒတော်အတိုင်း သံသရာခရီးသည်များအတွက် "မဂ္ဂင်ယာဉ်" ကို သံသရာခရီးအဆုံး "နိဗ္ဗာန်" တိုင်အောင် အစဉ်ထာဝရ မောင်းနှင်ပေးကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ မောင်းနှင်ပေးရမည့် တာဝန်ကား လက်ယာတော်ရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် လက်ဝဲတော်ရံ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ တာဝန်တည်း။ စီးရမည့် တာဝန်ကား သံသရာခရီးသည်တို့၏ တာဝန်တည်း။ အကယ်၍ စီးမည့် သံသရာခရီးသည် တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိစေဦးတော့၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် "မဂ္ဂင်ယာဉ်" ကို ရပ်မထား၊ ပုံမှန်အတိုင်း မောင်းနှင်နေကြသည်သာ ဖြစ်၏။

အခါတစ်ပါး၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မိမိတို့၏ ငါးရာ ငါးရာကုန်သော အခြံအရံ ရဟန်းများကို ခေါ်ဆောင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျှောက်ထားကာ ခွင့်ပန်ကြား၍ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားရောက်ကြကုန်၏။ ထိုသို့ သွားရောက်ခြင်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ သံသရာခရီးသည်တို့အား သံသရာ၏ ခရီးအဆုံး "နိဗ္ဗာန်" သို့ "မဂ္ဂင်ယာဉ်" ဖြင့် ပို့ဆောင်နိုင်စိမ့်သောတရား တရား ဒေသနာများကို ဟောကြားရန် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဟောကြားရန်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂါဒါဝုန်တောဌ် တစ်ဝါရစဉ် ကပင် ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးပါးနှင့် ယသသူဌေးသား ခေါင်းဆောင်သည့် ရဟန္တာ ၅၅ ပါး၊ စုစုပေါင်း ရဟန္တာ ၆၀ ပါးတို့အား ညွှန်ကြားပြီး ဖြစ်၏။ ထိုပြင် ရဟန္တာတို့အား တရားဟောရန် မရှိသည့်အခါများ၌ ဖလသမာပတ်ကို မပြတ်ဝင်စားရန် ညွှန်ကြားပြီး ဖြစ်၏။ ထိုညွှန်ကြားချက်ကို လိုက်နာသောအားဖြင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မိမိတို့၏ နောက်ပါ ရဟန်း ငါးရာစီနှင့်အတူ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ကြွတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့သည် မိမိတို့ အချင်းချင်း အလျဉ်းသင့်သလို အုပ်စုများဖွဲ့၍ အာဂန္တုက အလှူကို ပေးလှူကြကုန်၏။ ထိုသို့ ပေးလှူရာတွင် တစ်နေ့သ၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် အနမောဒနာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမအတိုင်း သာသနာတော်၌ တရားဒေသနာသည် တရားနာယူသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဣန္ဒြေ အနုအရင့်ကို လိုက်၍ လေးဆင့်ရှိ၏။ ထိုလေးဆင့်တို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

(၁) ဒါနကထာ၊
(၂) သီလကထာ၊
(၃) သဂ္ဂကထာ၊
(၄) မဂ္ဂကထာ၊

စာသင်ကျောင်းများ၌ စာသင်သား ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတန်းအစား အလိုက် သင်ခန်းစာများကို အလွယ်နှင့်အခက် စီစဉ်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်၏။ လူဒါန်းမှုနှင့် စပ်သော တရားစကား "ဒါနကထာ" သည် ပြုလုပ်ရ လွယ်ကူသဖြင့် ပထမဦးဆုံး ပြုလုပ်တတ်ကြသောကြောင့် ရှေးဦးစွာ ဟောအပ်သော တရားစကား ဖြစ်၏။ ဒါနဟူသည် ပြုလုပ်ရ လွယ်ကူသော်လည်း အသိဉာဏ် ယဉ်သူများအတွက် ကြီးမားသော အကျိုးအာနိသင် ရှိ၏။ ဒါနသည် နမြောခြင်း "မစ္ဆရိယ" ကို ကျော်လွန်ပြီး လိုချင်ခြင်း "လောဘ" ကို ပယ်သတ်နိုင်မှသာ ပေးလှူနိုင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သဖြင့် ပါရမီ ၁၀ ပါးတွင် ပထမဦးဆုံးလာသော ပါရမီ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောဘကို အောင်နိုင်လျှင် လောကကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။

သမုဒယသစ္စာ ဟူသည် လောဘဝင်တည်း။ လောဘကို အောင်ရန် လွယ်ကူသည် မဟုတ်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းသူများသာ အောင်နိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းသူများ ဖြစ်လာကြစေရန် သီလနှင့် စပ်သော တရားစကား "သီလကထာ" ကို ဟောကြားရ၏။ ဒါနလည်း ရှိပြီ၊ သီလလည်း ရှိပြီဆိုလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် စည်းစိမ်ချမ်းသာဟူသည် ပြေးမလွတ်တော့။ ပစ္စုပ္ပန်၌လည်း ဒါနကြောင့် လောဘကင်းသဖြင့် ချမ်းသာ၏။ သီလကြောင့် ဒေါသကင်းသဖြင့် ချမ်းသာ၏။ တမလွန်၌လည်း နတ်ချမ်းသာ၊ လူချမ်းသာကို မလွဲမသွေ ရမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နတ်ပြည်နှင့် စပ်သော တရားကား "သဂ္ဂကထာ" ကို ဟောရ၏။

ထိုအခါ တရားနာပရိသတ်၏ စိတ်သည် နူးညံ့၏။ သိမ်မွေ့၏။ သဒ္ဓါ တရား ထက်လာ၏။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာန စသော ကိလေသာများ အထိုက်အလျောက် ကင်းစင်သွားသဖြင့် ဓမ္မုဂ္ဂာဓ်ရွှေစင်ပမာ ဆွဲတိုင်းတင်၊ ငင်တိုင်း ရသကဲ့သို့ သစ္စာလေးပါး နက်နဲသော တရားကို ခံယူနိုင်လောက်သော အနေအထား၌ ရှိ၏။ ထိုအခါ သစ္စာလေးပါးနှင့် စပ်သော တရားစကား "မဂ္ဂကထာ" ကို ဟော‌တော်မူရ၏။

သစ္စာလေးပါး တရားတော်ကို ဟောတော်မူရာ၌ တိုက်ရိုက်ဟောကြား ရသည် မဟုတ်။ သစ္စာသိဟူသည် တိုက်ရိုက်ဟောကြား‌ရုံ၊ တိုက်ရိုက် နာကြား‌ရုံမျှနှင့် သိသည်မဟုတ်။ နာကြားသူ၏သန္တာန်၌ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ဖြစ်စေပြီးမှ

http://www.dhammadownload.com

ဝိပဿနာ၏ အဆုံး၌ သူ့ဟာသူ ထိုးထွင်း၍ သိလာသော အသိ တစ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာ ဟူသမျှတို့သည် လောကီ ကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်ရ၏။ လောကီကုသိုလ် ဟူသမျှတို့သည် အဝိဇ္ဇာကြောင့် ဖြစ်ရ၏။ သို့ဖြစ်၍ လောကီချမ်းသာ ဟူသမျှသည် အပြစ်နှင့်တကွ ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် "ချမ်းသာ" ဟူ၍ ဆိုရသော်လည်း အရိယသစ္စာအားဖြင့် "ဆင်းရဲ" အစုအဝေးသာတည်း ဟူ၍ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာတို့၏ သဘောကို အမှန်အတိုင်း မြင်လာအောင် ဟောရ၏။ ထိုအခါ ယထာဘူတဉာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယထာဘူတဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် လောကီစည်းစိမ်တို့၏ အပြစ်ကို မြင်လာ၏။ လောကီစည်းစိမ်တို့၏ အပြစ်ကို မြင်လာလျှင် ထိုစည်းစိမ်တို့မှ ထွက်မြောက်မှု အကျိုးအာနိသင်ကို မြင်လာ၏။ ထိုအခါမှစ၍ သစ္စာလေးပါး ကို ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ရေးအတွက် လုံ့လောက်သော ရုပ် နာမ် ခန္ဓာ အသိသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အနိစ္စဉာဏ်၊ ဒုက္ခဉာဏ်၊ အနတ္တဉာဏ်သည် ထင်ရှားလာ၏။ ထို့နောက် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် သစ္စာလေးပါးနှင့် စပ်သော တရားစကား "မဂ္ဂကထာ"ကို ဟောတော်မူတိုင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ တည်းဟူသော ရုပ်နာမ်ခမ္မ သခါရတို့၌ ဝိပဿနာအမြင် ဖြစ်ပေါ်နိုင်စိမ့်သောငှာ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်နှင့် စပ်သော တရားစကားကို လည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်တို့မှ လွတ်မြောက်မှု၏ အကျိုးအာနိသင်နှင့်စပ်သော တရားစကားကို လည်းကောင်း ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂဒါဝုန်တော၌ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား သစ္စာလေးပါးနှင့် စပ်သော တရားစကား "မဂ္ဂကထာ" ကို သန့်သန့် ဟောတော်မူသော်လည်း လူပုဂ္ဂိုလ်များဖြစ်သော ယသသူဋ္ဌေးသားမှ စ၍ သူ့ဖခင်၊ သူ့မိခင်၊ သူ့ဇနီးဟောင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေ ၅၄ ယောက်တို့အား ဤမိဂဒါဝုန်တော၌ပင် ဒါနကထာမှ စ၍ အစဉ်အတိုင်း ဟောတော်မူခဲ့၏။ ဟောတော်မူသည့် အတိုင်းလည်း တရားထူးကို ရကြသည်သာ ဖြစ်၏။ တရားထူး ရသူများတွင် ယသ၏ ဖခင်၊ မိခင်နှင့် ဇနီးဟောင်းတို့သည် သောတာပန် ဖြစ်ကြ၏။ ယသနှင့် သူငယ်ချင်း ၅၄ ယောက်၊ ယသပါ ပါလျှင် စုစုပေါင်း ၅၅ ယောက်တို့သည် ရဟန္တာများ ဖြစ်ကြ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ဆရာ ဘုရား နည်းအတိုင်း ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့အား တရားဟောရာတွင် ရှေးဦးစွာ ဒါနကထာကို ဟောတော်မူ၏။ ဒါနကထာကို ဟောရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်လေးပါး ခွဲခြား၍ ဟောတော်မူ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတို့မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

(၁) ဒါယကာတစ်ယောက်သည် မိမိချည်းသာ ပေးလှူ၏။ သူတစ်ပါးကို မတိုက်တွန်း၊ မနှိုးဆော်။ ထိုသူမျိုးသည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ အခြံအရံ ပရိသတ်ကား မရှိ။ ထိုကဲ့သို့သော ဒါယကာမျိုးလည်း ဤလောကဌ် ရှိတတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် ဒါနပြုရာ၌ တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခြင်း၏ အကျိုးအာနိသင်ကို သိခြားသော်လည်း သူတစ်ပါးကို တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ရန် ဝန်လေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

(၂) ဒါယကာ တစ်ယောက်သည် မိမိကိုယ်တိုင်ကား ပေးလှူနိုင်စွမ်း မရှိ။ သူတစ်ပါးကိုကား တိုက်တွန်း၏။ နှိုးဆော်၏။ ထိုသူမျိုးသည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌ အခြံအရံ ပရိသတ်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ မိမိမူကား စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့် မပြည့်စုံ။ ထိုကဲ့သို့သော ဒါယကာမျိုးလည်း ဤလောကဌ် ရှိတတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကား မိမိ မတတ်နိုင်လျှင် တတ်နိုင်သည်ဘက်မှ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက် တတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

(၃) ဒါယကာ တစ်ယောက်သည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပေးလှူနိုင်စွမ်း မရှိ။ သူတစ်ပါးကိုလည်း မတိုက်တွန်း မနှိုးဆော်။ ထိုကဲ့သို့သော ဒါယကာမျိုး လည်း ဤလောကဌ် ရှိတတ်၏။ ထိုသူမျိုးသည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာ မပြည့်စုံ၊ အခြံအရံလည်း မရှိဘဲ အထီးကျန် ဖြစ်ရတတ်၏။

(၄) ဒါယကာ တစ်ယောက်သည် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ပေးလှူ၏။ သူတစ်ပါးကိုလည်း ပေးလှူရန် တိုက်တွန်း၏။ နှိုးဆော်၏။ ထိုသူမျိုးသည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ အခြံအရံနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။ ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးလည်း လောကဌ် ရှိတတ်၏။

ထိုအခါ ပညာရှိသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဒါနနှင့် စပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတရားကို နာကြားရသောအခါ ထက်သန်သော သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ်ပြီးလျှင် စတုတ္ထဒါယကာမျိုး ဖြစ်ရန် အားထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန် အမှူးရှိသော နောက်ပါ ရဟန်းတော်ပေါင်း တစ်ထောင်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရန် လျှောက်ထားလိုက်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း လက်ခံလိုက်၏။ စတုတ္ထ ဒါယကာမျိုး ဖြစ်စေရန် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း လှူရမည်။ အခြားသူများကိုလည်း လှူအောင် တိုက်တွန်းရမည်။ နှိုးဆော်ရမည်။ "အဓိပတိ" တပ်၍ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပါက မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို ပြီးပြည့်စုံ၏ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် ဟောတော်မူထားသော ဒေသနာတော် ရှိ၏။ ထိုဒေသနာတော်နှင့် အညီ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ နက်ဖြန် ရဟန်းသံဃာတော်ပေါင်း တစ်ထောင်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးနိုင်မည် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုယောကျ်ားသည် ရဟန်းသံဃာတော်ပေါင်း တစ်ထောင်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးနိုင်ရေးအတွက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနှံ့ လှည့်လည်နိုင်းဆော်၏။ တိုက်တွန်း၏။ သူ၏ နိုင်းဆော်တိုက်တွန်းချက် အတိုင်းပင် ဆန်၊ နှမ်း၊ ထောပတ်၊ ပျား၊ တင်လဲ စသည့် ပစ္စည်းများကို အလုံအလောက် ရရှိ၏။ ထို့အပြင် သူကြွယ် တစ်ယောက်ကလည်း "သင်၏ အလှူဝတ်သည် အကယ်၍ မပြည့်မစုံ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤ အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်တန်သော သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးကို ရောင်းချ၍ အလှူဝတ်ကို ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ပါ၊ အလှူဝတ် ပြည့်စုံနေလျှင်လည်း လှူလိုသော ရဟန်းအား လှူပါ" ဟူ၍ ပြောဆိုပြီး အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်တန်သော၊ နုံ့သာဖြင့် ထုံအပ်သော သင်္ကန်းလျာပုဆိုးကို ပေးလှူလိုက်၏။ ဦးစီးဦးကိုင်ပြုသော ဒါယကာကလည်း သူကြွယ်ပေးသော သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးကို အလှူခံယူထားလိုက်၏။

အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး အမှူးပြုသော ရဟန်းသံဃာတော်ပေါင်း တစ်ထောင်ကို တစ်နေ့ရာတည်း၌ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးနိုင်ရန် ဆန်၊ နှမ်း၊ ထောပတ်၊ ပျား၊ တင်လဲ စသည်တို့ကို တစ်နေ့ရာတည်းသို့ သယ်ယူ၏။ စုဆောင်း၏။ ချက်ပြုတ်၏။ ရဟန်း သံဃာတော်ပေါင်း တစ်ထောင်အတွက် အားလုံး ပြည့်စုံ၏။ လုံလောက်၏။ အနည်းငယ်မျှ ယုတ်လျော့ခြင်း မည်သည် မရှိလေပြီ။

ထိုအခါ အလှူဝတ်ကို ဦးစီးဦးကိုင်ပြုသော ဒါယကာက သူကြွယ် လှူဒါန်း လိုက်သော အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်တန်သော သင်္ကန်းလျာပုဆိုးနှင့် ပတ်သက်၍ သူကြွယ် မှာကြားလိုက်သော စကားကို ပရိသတ်အား တင်ပြ၏။ အလှူဝတ္ထုများ အားလုံး ပြည့်စုံလုံလောက်နေသဖြင့် ဤသင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးကို ရောင်းဖို့ မလို ကြောင်း၊ အပိုဖြစ်နေသဖြင့် လှူဒါန်းဖို့သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အညီအညွတ် တိုင်ပင်ပြီး မည်သည့်ရဟန်းအား လှူဒါန်းမည်ကို ဆုံးဖြတ်ကြစေလိုကြောင်းဖြင့် မေးမြန်း ပြောဆို၏။

ထိုအခါ သင်္ကန်းလျာပုဆိုး လှူဒါန်းရေးအတွက် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ကို ရွေးချယ် ရာတွင် ပရိသတ်အတွင်း၌ သဘောထား နှစ်မျိုးကွဲ၏။ တစ်မျိုးက ရှင်သာရိပုတ္တရာ အား လှူဒါန်းလို၏။ အခြားတစ်မျိုးက ရှင်ဒေဝဒတ်အား လှူဒါန်းလို၏။ ရှင်သာရိ ပုတ္တရာအား လှူဒါန်းလိုသူများက ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် သဘောအရ လှူဒါန်းလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခင်၍ မင်၍ လှူဒါန်းလိုခြင်း မဟုတ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် သာသနာတော်၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် လှူဒါန်းလိုခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှင်ဒေဝတ်အား လှူဒါန်းလိုသူများက ရှင်ဒေဝဒတ်၏ သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို အကြောင်းပြု၍ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန် သဘောအရ လှူဒါန်း

http://www.dhammadownload.com

လိုခြင်း မဟုတ်။ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ခင်၍ မင်၍ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား အနေဖြင့် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် သဘောအရ လှူဒါန်းလိုခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ထိုအုပ်စုသည် သာသနာတော်၏ မျက်နှာကို မကြည့်၊ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ မျက်နှာကို သာ ကြည့်၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားက လွှဲလျှင် ပညာအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ ပညာအရာ၌ "ဇေဒင်" ဘွဲ့ထူးကို ရ၏။ တရားဘက်ဆိုင်ရာ စစ်သူကြီး "ဓမ္မ သေနာပတိ" အဖြစ် သာသနာတော်၌ ထင်ရှား၏။ သို့ဖြစ်၍ တရားဓမ္မ ဟောပြော စရာရှိမှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ လာရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အမြဲ သီတင်း မသုံး၊ တရားဓမ္မ ဟောပြောရေးအတွက် ဒေသစာရီခရီး လှည့်လည်သွားလာ နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားများက ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာအရ ရှင်သာရိပုတ္တရာကို မခင်မင်။ ရှင်ဒေဝဒတ်ကား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးသူ ဖြစ်၏။ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့၏ မင်္ဂလာကိစ္စ အဝဝတို့၌ ဦးစီးဦးကိုင်ပြု၍ ဆောင်ရွက်ပေးလေ့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့က ပုဂ္ဂိုလ် ရေးရာ အရ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ခင်မင်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူကြွယ်၏ အဖိုးတစ်သိန်း တန် သင်္ကန်းလျာပုဆိုး လှူဒါန်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်ဒေဝဒတ်အား လှူဒါန်းရန် အများစုက ဆန္ဒပြုကြ၏။ အများစု၏ ဆန္ဒအရ ရဟန်းသံဃာတော်ပေါင်း တစ်ထောင်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးနောက် အဖိုးတစ်သိန်းတန် သင်္ကန်းလျာ ပုဆိုးကို ရှင်ဒေဝဒတ်အား လှူဒါန်းလိုက်၏။

ပညာယ နာဘဝေ ဌာနံ၊ ဒယာယ နာ သမေဠိတိ–

လူမှုရေးရာ အဖြာဖြာ၌ ပညာသည် ပဓာနမကျ၊ ခံစားမှုသည်သာ ပဓာန ကျ၏။ လောကုတ္တရာရေးရာ အဖြာဖြာ၌ကား ခံစားမှုသည် ပဓာနမကျ၊ ပညာ သည်သာ ပဓာန ကျ၏ ဟူ၍ အဆိုအမိန့် ရှိလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ ပုထုဇဉ်တို့သည် အချို့သော ကိစ္စများ၌ မလုပ်သင့်မှန်း သိပါလျက် မခံချင်သော စိတ်၊ ခံစားချက် ပြင်းထန်သောစိတ်ဖြင့် ဇွတ်လုပ်တတ်ကြ၏။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားတတ် ကြ၏။ ဤသည်မှာ ပညာပါရမီ မရင့်သေးသူတို့၏ ခံယူချက် နိယာမတည်း။ ဤ ပုထုဇဉ်လောကဓ္မ်လည်း ပညာပါရမီ မရင့်သေးသူတို့က အများစု ဖြစ်ကြ၏။ ပညာပါရမီ ရင့်သူတို့ အနေဖြင့်မူ အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ခံစားမှု ဝေဒနာတို့ကို အချိုးညီစွာ အသုံးပြုတတ်ကြ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားကို သတိသမ္မဇဉ်ဖြင့် ဉာဏ်ယှဉ်၍ သုံးတတ်ကြ၏။ ဉာဏ်ယှဉ်၍ သုံးခြင်းဟူသည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တို့ဖြင့် စွဲလမ်းခြင်းမှ လွတ်အောင် ရှောင်ခြင်း ပင် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

သူကြွယ်၏ အဖိုးတစ်သိန်းတန် သင်္ကန်းလျာပုဆိုးကို အများစု၏ ဆန္ဒအရ ရှင်ဒေဝဒတ်အား လှူဒါန်းရာ၌ အများစု၏ ဆန္ဒဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓမ္မဝိနယနှင့် ညီညွတ်သော အများစု ဆန္ဒမဟုတ်။ ဓမ္မဝိနယနှင့် ညီညွတ်သော အများစုဆန္ဒ ဟူသည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အများစုဆန္ဒသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ်အား သင်္ကန်းလှူမှုကိစ္စ၌ လူနည်းစုပင် ဖြစ်သော်လည်း ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဝေဖန်မှုကို မြတ်စွာဘုရားက အလေးထား၍ ဤဇာတ်ကို ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် သာကီဝင် မင်းသား ဖြစ်၏။ ယသောဓရာ၏ မောင်လည်း ဖြစ်၏။ လောကီစွာန် အဘိညာဉ်ကို ရသူလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အတိတ်ကံကောင်းသူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်ရခြင်း၊ လောကီစွာန် အဘိညာဉ်ကို ရနိုင်ခြင်းတို့ကား နှယ်နှယ်ရရ အတိတ်ကံ မဟုတ်။ အင်မတန် ကြီးမားသော အာနုဘော်ရှိသော အတိတ်ကံ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိ၏ သတိသမ္ပဇဉ် အားနည်းမှုကြောင့် အသိဉာဏ် ပညာဘက်သို့ ဦးမလှည့်ဘဲ ခံစားမှုဘက်သို့ ဦးလှည့်ခဲ့၏။ လောကုတ္တရာဘက်သို့ ဦးမလှည့်ဘဲ လောကီဘက်သို့ ဦးလှည့်ခဲ့၏။ အကယ်၍ လောကုတ္တရာဘက်သို့ ဦးလှည့်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် ဤ အဖိုးတစ်သိန်း ထိုက်တန်သော သင်္ကန်းလျာပုဆိုးကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အလှူခံလိမ့်မည် မဟုတ်။ အကယ်၍ ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါတရားကို ငဲ့၍ အလှူခံလျှင်လည်း မိမိက တစ်ဖန် အဂ္ဂသာဝကများ ဖြစ်ကြသော ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဖြစ်စေ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ဖြစ်စေ ပြန်လှူမည်သာ ဖြစ်၏။ ယခုမူ ထိုသို့မဟုတ်၊ ရှင်ဒေဝဒတ်က သူ့အတွက် အလှူခံယူလိုက်၏။

လောကုတ္တရာဘက်သို့ ဦးလှည့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် လာဘ်လာဘနှင့် ပတ်သက်၍ လိုက်နာရမည့်၊ ကျင့်သုံးရမည့် ဒေသနာ ရှိ၏။ ထို ဒေသနာတော်အရ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးစား ရှိ၏။ ပထမ အမျိုးအစားအရ လာဘ်လာဘကို ရလျှင် ရသလောက်နှင့်သာ ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ ထိုထက်ပို၍ မရကောင်းလား၊ ရထိုက်ပါလျက် အရနည်းသည်၊ ရထိုက်သလောက် မရ ဟူ၍ မကျေမနပ်ဖြစ်မှု မရှိ။ နှလုံး မသာယာမှု မရှိ။ လုပ်နိုင်သလောက်သာ ရသည်၊ ထိုက်တန်သလောက်သာ ရသည် ဟူသော နိယာမကို ယုံကြည်စွာ လက်ခံ၏။ ဒုတိယ အမျိုးအစားအရ မိမိလုပ်နိုင်သလောက် ရသည့်အထဲမှ၊ မိမိနှင့် ထိုက်တန်သလောက် ရသည့်အထဲမှ မိမိအတွက် လိုသလောက်ကိုသာ ယူပြီး ပို၍သမျှကို အခြားသူများအား ဝေငှသုံးစွဲသူ ဖြစ်၏။ တတိယ အမျိုးအစားအရ မိမိအတွက် လိုသလောက်ထဲမှပင် မိမိ၏ အခြေအနေ အဆင့်အတန်းအလိုက် တန်ရာ တန်ရာကိုသာ သုံးစွဲပြီး

http://www.dhammadownload.com

မိမိနှင့် မတန်မရာ ပစ္စည်းများကို အခြား ထိုက်တန်သူများအား ဝေငှ သုံးစွဲသူ ဖြစ်၏။ တတိယ အမျိုးအစား ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် မိမိနှင့် မတန်သော ပစ္စည်းဝတ္ထု၊ မိမိနှင့် မတန်သော ရာထူးဂုဏ်သိန်တို့ကို လက်ခံရယူခြင်း မရှိ။ မိမိထက် ပို၍ ထိုက်တန်သူများအားသာ လွှဲပြောင်းပေးအပ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် သုံးမျိုးအနက် ပထမ အမျိုးအစား ပုဂ္ဂိုလ်ကို "ယထာလာဘ သန္တောသ" ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ အမျိုးအစား ပုဂ္ဂိုလ်ကို "ယထာဗလ သန္တောသ" ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တတိယ အမျိုးအစား ပုဂ္ဂိုလ်ကို "ယထာသာရုပ္ပ သန္တောသ" ပုဂ္ဂိုလ် ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်၏။

ရှင်ဒေဝဒတ်ကား ထိုပုဂ္ဂိုလ် သုံးစားအနက် မည်သည့်အစားထဲ၌မျှ ပါဝင်ခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ်ကို လောကုတ္တရာဘက်သို့ ဦးမလှည့်ဘဲ လောကီဘက်သို့သာ ဦးလှည့်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် သနားစရာကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး "လူကြမ်း" ဘဝဖြင့်သာ ကျင်လည်ခဲ့ရသူ ဖြစ်၏။ "လူကြမ်း" ဘဝ၏ အရင်းအနှီးကား ကြီးမားလှ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ လူကြမ်းဘဝကို နောက်ခံပြု၍ မြတ်စွာဘုရားလောင်း၏ ပါရမီတို့သည် ပို၍ပို၍ ပြည့်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်အား သူ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်နည်းများနှင့်၊ အတိုက်အခံနည်းများဖြင့် မိမိ၏ဘဝ အဖျက်ခံကာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပါရမီဖြည့်ရာ ရောက်သောကြောင့် သူ့ကို သနားစရာ ကောင်းသူအဖြစ် မြင်ရ၏။ သို့ရာတွင် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် သူ မ တည်ခဲ့ရသော အရင်းအနှီးများကြောင့် ဤဘဒ္ဒကမ္ပမှ နောက် ကမ္ပာတစ်သိန်း အလွန်၌ အဋ္ဌဿရ အမည်ဖြင့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အဖိုးတစ်သိန်းတန်သော သင်္ကန်းလျာပုဆိုးကို ရသော အခါ ထိုပုဆိုးကို သင်္ကန်းချုပ်၍ ဝတ်ဆင်၏။ ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည် သွားလာ၏။ ထိုအခါ မြင်မြင်သမျှ လူအပေါင်းတို့က ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ကဲ့ရဲ့လာကြ၏။ ထို သင်္ကန်းနှင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မထိုက်တန်ဟု ဆိုလာ၏။ ထိုအခါ ရှင်ဒေဝဒတ် သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ "လူကြမ်း" ဖြစ်လာရပြန်လေ၏။

သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး ရှင်ဒေဝဒတ် "လူကြမ်း" ဖြစ်ရခြင်း၌ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ စရိုက်ဆိုး၊ ဉာဉ်ဆိုးလည်း ပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း ပါ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် မိမိနှင့် ယှဉ်လာသူတိုင်းအပေါ် "ဦးခေါင်း" တစ်လုံး မြင့်လို၏၊ ဗိုလ်လုပ်လို၏။ ဤသည်မှာ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ မာနဖြစ်၏။ မာန ဟူသည် မြင့်မြင့်သမျှနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လိုသော သဘောဖြစ်၏။ ယှဉ်ပြိုင်ရသောအခါ မိမိ၌ မရှိသော

http://www.dhammadownload.com

ဂုဏ်ကို တကယ်ရှိသယောင် ပြုရ၏။ ဤသဘောကို သာဒ္ဓေယျဟု ခေါ်၏။ ထို့အပြင် မိမိ၌ တကယ်ရှိနေသော အပြစ်များ၊ အားနည်းချက်များကို လုံးဝ မရှိလေဟန် ဖုံးကွယ်ရပြန်၏။ ဤသဘောကို မာယာဟု ခေါ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် သံသရာတစ်လျှောက်လုံး "လူကြမ်း" ဘဝဖြင့် ကျင်လည်ခဲ့ရသည်မှာ မာန၊ သာဒ္ဓေယျနှင့် မာယာတို့၏ ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို မတွန်းလှန်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သာကီဝင်မင်းသား လောကီစျာန် အဘိညာဉ်ရ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဘဝကို ရသည့် အခွင့်ကောင်းနှင့် ကြိုကြိုက်ရပါလျက် ယင်းအခွင့်ကောင်းကို မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးမချဘဲ အဓမ္မနည်းဖြင့် သဗ္ဗညုမြတ်စွာဘုရား၏ နေရာကို လုယူရန် ကြိုးစားခဲ့၏။ အကြမ်းတကာ့ အကြမ်းဆုံး ရှင်ဒေဝဒတ်ပေတကား။

ထိုကဲ့သို့ ရှင်ဒေဝဒတ် "လူကြမ်း" ဖြစ်ရာတွင် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်လည်း တာဝန်မကင်း။ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၏ ဘဝကို ဖန်တီးရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရေးကြီးပါ၏။ လူမိုက်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြီးပြင်းရသူသည် လူမိုက်တို့၏ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့တို့က ထိသူ၏ စိတ်အစဉ်၌ လွှမ်းမိုး၍ စွဲထင်ကျန်ရစ်၏။ ထိုသဘောကို ကာမုပါဒါန်ဟု ခေါ်၏။ လူမိုက်တို့၏ အမြင်လည်း စွဲထင်ကျန်ရစ်၏။ ထိုသဘောကို ဒိဋ္ဌုပါဒါန်ဟု ခေါ်၏။ လူမိုက်တို့၏ အလေ့အကျင့်လည်း စွဲထင်ကျန်ရစ်၏။ ထိုသဘောကို သီလဗ္ဗတုပါဒါန်ဟု ခေါ်၏။ လူမိုက်တို့၏ အယူဝါဒသည်လည်း စွဲထင်ကျန်ရစ်၏။ ထိုသဘောကို အတ္တဝါဒုပါဒါန်ဟု ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ဥပါဒါန်တို့၏ လွှမ်းမိုးမှုအရ ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ကြုံလေတိုင်း လူမိုက်ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြီးပြင်းလာသူသည် လူမိုက်လိုပင် စဉ်းစား၏၊ တွေးခေါ်၏၊ ဆုံးဖြတ်၏။ အခြားပတ်ဝန်းကျင်၌ ကြီးပြင်းလာသူသည်လည်း ထိုနည်းအတိုင်းပင် ပတ်ဝန်းကျင်အလိုက် စဉ်းစား၏၊ တွေးခေါ်၏၊ ဆုံးဖြတ်၏၊ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်၏။

သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ရှင်ဒေဝဒတ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ပါက များသောအားဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့ကို လမ်းမှန်ကမ်းမှန်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် ပရိသတ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ လူကြမ်းဘဝသို့ ရောက်အောင်သာ ပို့ဆောင်နိုင်သည့် ပရိသတ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သူ့ကို ယဉ်ကျေးလာအောင် ပြုပြင်နိုင်သည့် ပရိသတ်မျိုးနှင့် တွေ့လျှင်လည်း ထိုပရိသတ်မျိုးကို သူက ရှောင်၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်၏ မူလ ပင်ကို စရိုက်ဆိုး၊ ဉာဉ်ဆိုး၊ ဝါသနာဆိုးတို့အရ သူသည် အမြဲတမ်း "ဗိုလ်" လုပ်ချင်သူ ဖြစ်ရကား သူ့ကို "ဗိုလ်" တင်နိုင်မည့် ပရိသတ်မျိုးကို ရှာ၏။ ထိုပရိသတ်မျိုးနှင့်သာ ပေါင်း၏။ ထိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုး၌သာ သူ ပျော်မွေ့၏။ သူသည် အနှစ်မရှိသော တောင်

http://www.dhammadownload.com

ကြက်ဆူပင် ဖြစ်ရခြင်းကို ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ အနှစ်မရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်တို့ကြောင့် ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘဝပျက်ခဲ့ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အကောင်းဘက်၌ ဖြစ်စေ၊ အဆိုးဘက်၌ ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ဘဝကြမ္မာကို ဖန်တီးရာ၌ အင်အားကြီးမားသော စွမ်းအင်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူမိုက်ကို ရှောင်၍ လူလိမ္မာကို ပေါင်းလျှင် မင်္ဂလာဖြစ်၏၊ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ရှင်ဒေဝဒတ် လူကြမ်းဖြစ်ရခြင်းသည် သူ၏ ဉာဉ်ဆိုးနှင့် သူ၏ ညံ့ဖျင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်တို့တွင် တာဝန်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့၏ အကြောင်းကို မေးမြန်း၏။ ထိုရဟန်းကလည်း မြတ်စွာဘုရားအား အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထား၏။ ထို ရဟန်းအား မြတ်စွာဘုရားက 'ချစ်သား ရဟန်း၊ ဒေဝဒတ်သည် ယခုအခါမှသာ မိမိနှင့်မလျော်သော သင်္ကန်းကို ဝတ်ဆင်သည် မဟုတ်။ ရှေးကလည်း ဤသို့ပင် ဝတ်ဆင်ခဲ့ဖူးသည်' ဟူ၍ ရှင်ဒေဝတ်၏ အတိတ်ဇာတ် "ဆင်သတ်ယောကျ်ား" ဇာတ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူ၏။

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြု၏။ ဗာရာဏသီပြည်၌ မုဆိုးတစ်ယောက်သည် ဆင်ကိုသတ်၍ အသက်မွေးမြူ၏။ တောတစ်တောလုံး ဆင်ပေါင်းများစွာ ကျက်စား၏။ ဆင်ကိုသတ်ရာ၌ အန္တရာယ်ကြီးလှ၏။ ဆင်တစ်ကောင်ကို ရရန်အတွက် အလွန်ပင် ခဲယဉ်း၏။ ချောင်းရမြောင်းရသည်မှာလည်း သက်စွန့်ဆဲဖျားပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် တစ်နေ့သ၌ ကံအားလျော်စွာ ဆင်အုပ်ကြီးကို တွေ့၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများကိုလည်း တွေ့၏။ ဆင်အုပ်ကြီးသည် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါများကို ပုဆစ်ဒူးတို့ဖြင့် တုပ်ဝပ် ရှိခိုးပြီးမှ မိမိတို့စားကျက်ရှိရာသို့ သွားသည်ကိုလည်း တွေ့၏။ ထိုအခါ ဆင်သတ်မုဆိုးများသည် ဆင်များကို အလွယ်တကူ သတ်နိုင်သော နည်းပရိယာယ်ကို ရရှိသွားလေ၏။

တစ်နေ့တွင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ဆူ ဇာတသရဒ္ဓအိုင်သို့ သက်ဆင်း၍ ရေချိုးစဉ် ကမ်းနားဌာနသော သင်္ကန်းကို ခိုးယူလိုက်၏။ ထို့နောက် မုဆိုးသည် သင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံ၍ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါယောင် ဆောင်လိုက်၏။ ဆင်တို့ သွားရာလမ်း၌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အနေဖြင့် နေပြီး လုံ့ကို ဝှက်၍ထား၏။ ဆင်များသည် အယောင်ဆောင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို တွေ့လျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအစစ် ထင်မှတ်ပြီး ပုဆစ်ဒူးတို့ဖြင့် တုပ်ဝပ်ရှိခိုးပြီးမှ စားကျက်သို့ သွားကြ၏။ ထိုအခါ မုဆိုးသည် နောက်ဆုံးဆင်ကို

http://www.dhammadownload.com

ပူပန်နေရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ဒေဒတ်ကဲ့သို့ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်းများ၏ ပြည့်စုံခြင်းကို "သုခ" အဖြစ် မမြင်ဘဲ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း လူသား အချင်းချင်းအပေါ် စေတနာအပြည့်ပါသော၊ မှန်ကန်သော မေတ္တာ စေတနာ အပြည့်ပါသော၊ မှန်ကန်သော ကြင်နာမှု စေတနာအပြည့်ပါသော၊ မှန်ကန်သော ကြီးပွားစေလိုမှု စေတနာအပြည့်ပါသော၊ မှန်ကန်သော ကိုယ်ကျင့်တရား အပေါ်၌ မယိမ်းမယိုင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်နိုင်အောင် ဖေးမမှုတို့ဖြင့် "မှန်ကန်သော နလုံးသွင်းနှင့် မှန်ကန်သော အသိဉာဏ်" ကိုသာ "သုခ" အဖြစ် မြင်တတ်အောင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဤ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် မြန်မာလူမျိုးများ အားလုံး အတွက် တာဝန်ကိုယ်စီဖြင့် ဆောင်ရွက်ရန် အချိန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပါကြောင်းကို ဤဒေဝဒတ်ဝတ္ထုက ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ

မာဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီး၌ "နာလက" အမည်ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိ၏။ ထိုအချိန်က မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီးသောအချိန် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူကြောင်းကိုမူ လူအပေါင်းတို့ သိပ်မသိကြသေး။ မသိကြသေးသော်လည်း "တကယ့်" အမှန်တရားကို ရှာဖွေကြသူတို့သည် မရှိမဒေသ၌ ဘုရားအမည်ကို ရသည်အထိ မိမိတို့နည်း၊ မိမိတို့ အကျင့်ဖြင့် ရှာဖွေကြသူများ များစွာပင် ရှိ၏။

နာလကရွာ၌ ဝင်္ကန့်နှင့် ရူပသာရီ ဗြာဟ္မဏ ဇနီးမောင်နှံတို့သည် ကျော်ကြားသော ဥစ္စာရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုနှင့် စပ်လျဉ် ဗြာဟ္မဏဇာတ် အားလျော်စွာ "ယဇ်" ပူဇော်ခြင်းနှင့် ပညာရေးဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများ ကိုသာ လုပ်ကြ၏။ စီးပွားဥစ္စာ အနေအားဖြင့်မူ အလွန် ကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြ၏။

ဘာသာရေးအားဖြင့်မူ "ဗြာဟ္မဏ" ဇာတ် အားလျော်စွာ "ဝေဒ"၏ သွန်သင်ချက်အတိုင်း "မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ" တရားထူးကို ရှာဖွေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းကို "မောက္ခ" ဟု ခေါ်၏။ သူတို့ ရှာဖွေသောနည်းကား "ဗြဟ္မာ" ကို ရည်စူး၍ "ယဇ်" ပူဇော်ခြင်း ပင်တည်း။

"ဗြဟ္မာ" ကို ရည်စူး၍ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအားဖြင့် "မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ" တရားထူးကို ရ၏။ ယင်းတရားထူးသည် အလွန်ချမ်းသာ၏။ တရားထူး ဟု ဆိုရသော်လည်း အားလုံးမှ တစ်ခုတည်း ဖြစ်၏။ အစိတ် အစိတ်ကို

http://www.dhammadownload.com

ပေါင်းထားသော တစ်ခုတည်း မဟုတ်၊ အားလုံး တစ်ခုတည်းမှ တစ်ခုတည်းအစစ် ဖြစ်၏။ တစ်ခုတည်း အစစ်ဖြစ်သော်လည်း ထို တစ်ခုတည်းသည် နေရာတိုင်းမှာ ရှိ၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် "သဗ္ဗဗျာပီ" ဟု ခေါ်၏။ တရားထူးကို "အရှိ" ဟူ၍လည်း ဆိုရ၏။ "အသိ" ဟူ၍လည်း ဆိုရ၏။ "အလှ" ဟူ၍လည်း ဆိုရ၏။ ထိုတရားထူးကို ယဇ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ရ၏။ ဤအယူကို ဗြာဟ္မဏတို့သည် အရိုးခိုက်အောင် သက်ဝင်ယုံကြည်ကြ၏။ ဗြာဟ္မဏတို့၏ ကျမ်းအရ ဆိုလျှင် အစမထင်သော သံသရာမှစ၍ ယုံကြည်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဆုံးလည်း မရှိသော၊ အစလည်း မရှိသော ဘာသာတရားနှင့် ယုံကြည်ချက်ပင် ဖြစ်၏။

ဝင်္ဂန္တနှင့် ရူပသာရီတို့သည်လည်း ဗြာဟ္မဏလူမျိုး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုဗြာဟ္မဏ ဝါဒ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ မိသားစုအားလုံးတော့ မဟုတ်၊ သူတို့ မိသားစုတွင် မိဘ နှစ်ဦးနှင့် သားသမီး ခုနစ်ဦး၊ စုစုပေါင်း ၉ ဦး ပါဝင်၏။ သားက လေးယောက်၊ သမီးက သုံးယောက်၊ သားသမီးချည်း ခုနစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သား လေးယောက်တို့မှာ ဥပတိဿ၊ စုန္ဒ၊ ဥပသေန၊ ရေဝတ တို့ ဖြစ်ပြီး သမီးများမှာ စာလာ၊ ဥပစာလာ၊ သီသူပစာလာတို့ ဖြစ်ကြ၏။ အငယ်ဆုံး သားမှာ "ရေဝတ" ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က "ရေဝတ" မှာ ကလေးသူငယ် အရွယ် အငယ်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ဘာသာရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိ။ ကျန် အစ်ကိုနှင့် အစ်မတို့ကမူ ခိုင်မာသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မပါဘဲ ဗဟိဒ္ဓကို အလေးထားကာ "ဗြဟ္မာ" ဖြစ်ဖို့ရန် ရည်စူးပြီး ဗြာဟ္မဏ ဝါဒအတိုင်း ယဇ်ပူဇော်ရုံမျှဖြင့် "မောက္ခ" ခေါ် တရားထူးကို ရနိုင်သည် ဟူသော အယူကိုမူ သူတို့ မယုံကြည်ကြချေ။

"ငါ ဘာလဲ" ဟူ၍ "ငါ့ကိုယ်" ကို သိအောင်လုပ်ပြီး "ငါ" ၌ရှိသော အညစ်အကြေးများကို စင်ကြယ်အောင် လုပ်နိုင်မှ "မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ" ဖြစ်သော တရားထူးကို ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု သားသမီးများက ယုံကြည်ကြ၏။ ထိုအထဲတွင် သားအကြီးဆုံး ဖြစ်သူ "ဥပတိဿ" သည် ဦးဆောင် ဖြစ်၏။

ဘီ စီ ၆ ရာစု ဝန်းကျင်သည် "အရိယသစ္စာ" နှင့် ပတ်သက်၍ လူ့သမိုင်းတွင် ထူးချွန်သော ရှာဖွေသူများ ပေါ်ပေါက်ရာ ခေတ်ဖြစ်ကြောင်း သမိုင်းဆရာများက ဆိုကြလေရာ "ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား" ပွင့်တော်မူခြင်းနှင့် "လက်ယာတော်ရံ ရှင်သာရိပုတ္တရာ" အလောင်းအလျာ (ဥပတိဿ) တို့ ပွင့်တော်မူလာခြင်း သည် မတော်တဆ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်၍ ပွင့်တော်မူလာခြင်း မဟုတ်၊ ခေတ်၏ တောင်းဆိုချက်အရ ပွင့်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်၏။

လွန်လေပြီးသော လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလက ဒီပင်္ကရာ

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ထံတော်မှောက်၌ သုမေဓာသည် ရသေ့ဘဝဖြင့် "ဗုဒ္ဓ" မျိုးစေ့ကို အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးခဲ့၏။ ယခု ထိုမျိုးစေ့သည် "ဂေါတမဗုဒ္ဓ" အဖြစ် အပင်ပေါက်လေပြီ။ ထိုနည်းအတူပင် လွန်ခဲ့သော တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလက အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ထံတော်မှောက်၌ သရဒသည် "လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက" မျိုးစေ့ကို ရသေ့ဘဝဖြင့်ပင် အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးခဲ့၏။ ယခု ထိုမျိုးစေ့သည် "လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက" အဖြစ် ပေါက်ပေတော့မည်။ သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ရာ၌ နိယာမအလွတ် ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်၊ အကြောင်းနှင့် အကျိုးတို့သင့်လျော်သလို စုပေါင်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ထို အကြောင်းနှင့်အကျိုး ဖြစ်ရပ်တွင် ပဓာနကျသော အင်အားစုများ ပါဝင်၏။ ယင်းအင်အားစုများမှာ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကာလ ဟူသည် ဖြစ်စဉ်တစ်ရပ်၏ ရှေ့နှင့်နောက် တစ်ဆက်တည်းသော အစဉ် ဖြစ်၏။ ဒေသ ဟူသည် ရှေ့နှင့်နောက် ဖြစ်ရာတွင် တစ်ချိန်၌ဖြစ်သော ဝတ္ထုနှင့် အခြား တစ်ချိန်၌ဖြစ်သော ဝတ္ထုတို့အချင်းချင်း မတူညီကြဘဲ ရှေ့နှင့်နောက် တစ်ဆက်တည်း အစဉ်ဖြစ်၏။ ပယောဂ ဟူသည် အချိန်အခါအလိုက် အရာဝတ္ထုတို့ အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲရာတွင် အခြေအနေ တစ်ရပ်မှ တစ်ရပ်သို့ ရောက်အောင် ဆွဲငင်မှုနှင့် ရုန်းကန်မှု ဖြစ်၏။ ဥပဓိ ဟူသည် ဖော်ပြပါ အင်အားစုများ၏ အခြေအနေအလိုက် ပေါင်းစည်းရာမှ အသစ်အသစ်နှင့် ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်လာသော အရာဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဤနိယာမအရ တစ်ချိန်က အင္ဂကလာပ်ရုပ် ဖြစ်သော မြေဖိုင်ခဲသည် အခြားတစ်ချိန်၌ "ပတ္တမြားငမောက်" အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ဤ နိယာမ အတိုင်းပင် တစ်ချိန်က "သုမေဓာရသေ့" သည် အခြားတစ်ချိန်၌ "ဂေါတမဗုဒ္ဓ" ဖြစ်၍၊ တစ်ချိန်က "သရဒရသေ့" သည် အခြားတစ်ချိန်၌ "လက်ယာတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက ရှင်သာရိပုတ္တရာ" ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဥပတိဿ မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးသော အခြားမိသားစု ရှိသေး၏။ ထိုမိသားစုမှာ ကောလိတ မိသားစုပင် ဖြစ်၏။ ထိုမိသားစု နှစ်စုလုံးပင် ဗြာဟ္မဏ မိသားစုများ ဖြစ်ကြ၏။ ရင်းနှီးသော မိသားစုများ ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့လည်း ရင်းနှီးကြ၏။ ကောလိတသည်လည်း သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ မောဂ္ဂလာန်ဟူသော အမည်ဖြင့် "လက်ဝဲတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက" ရာထူးကို ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတည်း။ သူလည်း အနော မဒဿီ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်မှ ဗျာဒိတ်တော် ရပြီးသူပင် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ရှေးခေတ် အိန္ဒိယ ယဉ်ကျေးမှုအရ တောင်ထိပ်ပွဲသဘင် ကျင်းပလေ့ရှိရာ ထိုတောင်ထိပ်ပွဲသဘင်သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အတူ သွားရောက်ကြည့်ရှုကြ၏။ တောင်ထိပ်ပွဲတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း "ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်" များဖြင့် ကပြကြလေရာ သရုပ်ဆောင်သူများက အနုပညာရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဓာတ်လမ်း ဓာတ်ကွက်များက ရှေးပုရာဏ်ကျမ်းလာ ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ကာလရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်များသည် ရှေးခေတ်၊ တိတိကျကျ အစကို့ မသိနိုင်သောခေတ်က ဓာတ်လမ်း ဓာတ်ကွက်များ ဖြစ်၏။ ယခု သရုပ်ဆောင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကား ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့၏ မျက်မှောက်ခေတ် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ခေတ်ချင်းကား အလွန် အလှမ်းဝေးကြ၏။ သို့ပါလျက် ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်လာ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ယခု သရုပ်ဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်များကို တစ်ဦးတည်း၊ တစ်ယောက်တည်း ထင်ကြ၏။ ပုရာဏ်ခေတ် ဓာတ်လမ်း ဓာတ်ကွက်များကိုလည်း ယခုခေတ် ဓာတ်လမ်း ဓာတ်ကွက်များနှင့် တစ်သားတည်း ထင်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် ချစ်စရာရှိလျှင် ချစ်လိုက်၏။ မုန်းစရာရှိလျှင် မုန်းလိုက်၏။ ရယ်စရာရှိလျှင်လည်း ရယ်လိုက်၏။ ပျော်စရာရှိလျှင်လည်း ပျော်လိုက်၏။ ပုရာဏ်ကျမ်းလာ ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်က တခြား၊ ယခု ဖြစ်ပျက်နေသည့် ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်က တခြား ဟူ၍ မသိကြ။ တစ်သားတည်း အဖြစ်သာ သိကြ၏။ ခွဲခြား၍ မသိ။ ဤသို့ မသိနိုင်လေအောင် အနုပညာ အတတ်ဖြင့် ဖန်ဆင်းထား၏။ ဤ အနုပညာအတတ်ကို "ဘာသာရေး ဝေါဟာရ" ဖြင့် ဆိုရလျှင် "မာယာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ တကယ်အမှန် မဟုတ်။ ဤသဘောကို ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့ နှစ်ဦးလုံး သိ၏။ သဘောပေါက်၏။

သူတို့ နှစ်ဦးလုံးသည် သံသရာကို ယုံကြည်ကြ၏။ ကံနှင့် ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်ကြ၏။ သံသရာအစဉ်၌ သူတို့ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝနှင့် ယခု လက်ရှိဘဝ သည် တောင်ထိပ်ပွဲသဘင် ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်နှင့် ပုရာဏ် ဓာတ်လမ်း ဓာတ်ကွက်ကဲ့သို့ပင်၊ သာမန် ပရိသတ်များ ထင်ကြသည့်အတိုင်း တစ်သားတည်း တစ်ခုတည်းမဟုတ်၊ သို့ရာတွင် တစ်သားတည်း တစ်ခုတည်းကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဤသည်လည်း မာယာပင် ဖြစ်၏။ ဤမာယာကား "အနုပညာ" မဟုတ်၊ ဘဝမာယာ – ဘဝကို အစစ်အမှန်အတိုင်း မသိစေဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည် သိအောင် မျက်လှည့်ပြထားသော မာယာစစ်စစ်သာ ဖြစ်၏။ ယင်း မာယာကို ပယ်သတ်၍ ချေဖျက်နိုင်မှ မိမိတို့၏ ဘဝ အစစ်အမှန်ကို သိမည်။ ဘဝ အစစ်အမှန်ကို သိပါမှ "ငါ ဘာလဲ" ဟူ၍ "ငါ့ကိုယ်" ကို သိမည်။ ထိုအခါမှသာ မှန်ကန်သော

http://www.dhammadownload.com

အသိ၊ မှန်ကန်သော အမြင်ဖြင့် "မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ" တရားထူးကို ရမည်။ ဤသို့ သူတို့နှစ်ဦးလုံး ယုံကြည်ကြ၏။

ယုံကြည်ကြသည် အားလျော်စွာ မိမိတို့၏ မိဘများ အစဉ်အလာ ယုံကြည်ခဲ့ကြသော ဗြာဟ္မဏလမ်းစဉ်ကို စွန့်၍ "တပ" ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ထို့နောက် နှစ်ဦးသဘောတူ "သိဿည်း" ဆရာကြီးထံမှ နည်းယူ၍ တရားကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ဆရာကြီးထံ၌ ပရိဗိုဇ်ပြု၍ "တပ" အကျင့်ကို အားထုတ်ကြ၏။ ပါဠိစာပေ၌ "သိဿည်း" ဆရာကြီးကို "သဉ္ဇယဗေလဋ္ဌပုတ္တ" ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဒဿနဆရာများကမူ သူ၏ဝါဒကို "သံသယဝါဒ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အညာဏဝါဒ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ကြ၏။

သူ၏ ဝါဒအရ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို မြင်ရာတွင် ရှုထောင့်အလိုက်၊ နှလုံးသွင်းအလိုက်၊ စရိုက်အလိုက်၊ မိမိ၏ အတွေ့အကြုံနှင့် အရည်အချင်းအလိုက် မြင်ကြခြင်း ဖြစ်လေရာ –

(က) အမြဲရှိ ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်။

(ခ) အမြဲမရှိ ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်။

(ဂ) အချို့ အမြဲရှိ၊ အချို့ အမြဲမရှိ ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်။

(ဃ) ဘာမျှမရှိ ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်။

(င) ဘာမျှမရှိသည် မဟုတ် ဟူ၍လည်း မဆိုနိုင်။

ဟု ယူသော အယူဝါဒ ဖြစ်၏။ ပါဠိစာပေတွင် ထိုဝါဒကို "အမရာဝိက္ခေပဝါဒ" ဟူ၍ ဆို၏။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မျှနှင့်ပင် သိဿည်း ဆရာကြီး၏ ဝါဒအားလုံးကို သင်ယူတတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်၏။ သိဿည်း ဆရာကြီး ကလည်း သင်တို့ နှစ်ယောက်လုံးသည် ငါ၏ ဝါဒအားလုံးကို သင်ယူတတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်ကြ၏ဟု ပြောဆိုလေ၏။

သိဿည်းဆရာကြီး ပြောသော အသိမျှဖြင့် "ဗြဟ္မစရိယ" ခေါ်သော မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ရန် မဖြစ်နိုင်။ "ဗြဟ္မစရိယ" ခေါ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရန် မဖြစ်နိုင်လျှင် ငါတို့၏ မိဘများ ပြောသည့်အတိုင်း မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ "တရားထူး" ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် အခြားဂိုဏ်းဆရာများထံ သွားရောက်၍ နှီးနှောကြဦးအံ့ဟု တိုင်ပင်ကာ ဂိုဏ်းဆရာ အသီးသီးထံ သွားရောက်၍ တိုင်ပင်ကြ၏။ နှီးနှောကြ၏။ ကျေနပ်ဖွယ်ကို မရရှိကြ။

ထို့နောက် နှစ်ဦးသား တိုင်ပင်ကြပြန်၏။ ငါတို့နှစ်ဦးသည် ဆရာကောင်း

http://www.dhammadownload.com

ရရှိရေးအတွက် နှစ်ဦးပေါင်းပြီး ရှာဖွေကြမည့်အစား တစ်ဦးစီခွဲ၍ ရှာဖွေပြီးလျှင် အကယ်၍ တစ်ဦးဦးက ဆရာကောင်းကို တွေ့ရှိပါက မိမိ တစ်ဦးတည်း အနေဖြင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း မသွားဘဲ တစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်အား ပြန်ကြား ပြောဆိုရန် ကတိကဝတ် ပြုကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ညွှန်ကြားချက်အရ မိဂဒါဝုန်တောမှ အစပြု၍ ရဟန္တာ ခြောက်ကျိပ်တို့သည် မစ္ဆိုမတစ်ခွင် လှည့်လည်၍ သာသနာပြု ခရီးထွက်ကြရာ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့အနက် နောက်ဆုံးမှ ရဟန္တာဖြစ်သော "အဿဇိ" မထေရ်သည် ဒေသစာရီ ပြန်ကြွလာရာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ရောက်ခိုက် ဥပတိဿ နှင့် တွေ့လေလျှင် ထူးထူးခြားခြား ကြည်ညိုဖွယ် ဆွမ်းခံကြွသော ရှင်အဿဇိ အပေါ် ဥပတိဿပရိဗိုဇ်သည် များစွာ စိတ်ဝင်စားသဖြင့် မလှမ်းမကမ်း နောက်ပါး မှ နေ၍ အကဲခတ်လျက် လိုက်လေ၏။

ရှင်အဿဇိသည် မျှတသောဆွမ်းကို ရသောအခါ သင့်လျော်သော နေရာ၌ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ပြင်ဆင်၏။ ထိုအခါ ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်သည် မိမိ၌ ပါလာသော အခင်းကို လျင်မြန်စွာ ခင်း၍ ပေးလေ၏။ ရှင်အဿဇိသည်လည်း ဥပ တိဿ ပရိဗိုဇ် ခင်း၍ပေးသော အခင်းပေါ်၌ ထိုင်၏။ ထို့နောက် သိမ်မွေ့စွာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၏။ ရှင်အဿဇိ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးနေစဉ် ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်သည် ရှင်အဿဇိ၏ အမူအရာ၌ လေ့လာ အကဲခတ်ရင်း ကြည်ညိုလျက် ရှိ၏။ ရှင် အဿဇိ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ ဥပတိဿ ပရိဗိုဇ်သည် မိမိ၌ ပါလာသော ရေကရားမှ ရေကို ဆက်ကပ်၏။ ဤသို့ ဥပတိဿသည် ဆရာအပေါ်၌ ပြုသင့် သောဝတ်ကို ပြုပြီးနောက် ဤသို့ လျှောက်ထား၏။

'အရှင်ဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ ကွန္ဒြေတို့သည် သိမ်မွေ့လှ၏။ အရှင် ဘုရား၏ ဆရာကား မည်သူပါနည်း'

ထိုအခါ ရှင်အဿဇိက–

'ငါ့ရှင်၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုခဲ့၏' ဟူ၍ ဖြေ၏။ ထိုသို့ ဖြေလျှင် ဥပတိဿပရိဗိုဇ်ကလည်း –

'မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် မည်သို့သော တရားများကို ဟောကြားတော် မူပါသနည်း၊ အကျွန်ုပ်အား သိခွင့်ပေးတော်မူပါ' ဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ ရှင်အဿဇိမထေရ်က –

'ငါ့ရှင်၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုခဲ့သည်မှာ မကြာလှသေးပါ။ ထို့ကြောင့် အကျယ်ဟောပြခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ' ဟူ၍ ပြန်ကြား လေလျှင်၊ ဥပတိဿပရိဗိုဇ်က –

http://www.dhammadownload.com

'အရှင်ဘုရား သိသမျှကိုသာ ဟောကြားတော်မူပါ' ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်၏။ ထိုအခါ ရှင်အဿဇိမထေရ်က ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

'ဤလောကဌ် ဖြစ်ဖြစ်သမျှတို့သည် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုဖြစ်ဖြစ်သမျှတို့၏ အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို ဖြစ်ဖြစ်သမျှတို့၏ ချုပ်ရာကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို ဖြစ်ဖြစ်သမျှတို့၏ ချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကိုလည်း ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူပါ၏'

ဥပတိဿပရိဗိုဇ်သည် ရှင်အဿဇိမထေရ် ဟောကြားတော်မူသော ဂါထာ၏ ပထမနှစ်ပိုဒ် ဆုံးလျှင်ပင် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။ ကျန်နှစ်ပိုဒ်ကား သောတာပန် ဖြစ်ပြီးမှ နာကြားရသော အပိုဒ်များ ဖြစ်ကြ၏။

"ငါ မျှော်မှန်းခဲ့သော တရားအထူးကို အပြည့်အစုံ ငါ သိရပေတော့မည်" ဟု သဘောပေါက်ပြီး ဥပတိဿက ရှင်အဿဇိမထေရ်အား –

'အရှင်ဘုရား၊ တရားတော်ကို ဆက်လက် ဟောကြားတော်မမူပါနှင့်ဦး၊ ဤမျှနှင့်ပင် ရပ်တန့်တော်မူပါ။ မြတ်စွာဘုရားသည် ယခု ဘယ်အရပ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါသနည်း' ဟု မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ ရှင်အဿဇိ မထေရ် ကလည်း –

'ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိပါ၏' ဟု ဖြေကြားတော်မူ၏။

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် 'အရှင်ဘုရား ကြွနှင့်တော်မူပါဦး' ဟု လျှောက်ထား၏။

ဥပတိဿသည် "တရားထူးရလျှင် ပြောကြစတမ်း" ဟူသော ကတိကဝတ်အတိုင်း မိမိ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကောလိတအား ပြောကြားရန် ပြန်လာလေရာ ကောလိတသည် အဝေးမှ ဥပတိဿ လာနေသည်ကို မြင်၏။ "ဥပတိဿ၏ ခြေလှမ်းတို့သည် ယခင်နေ့များနှင့် မတူ၊ ထူးခြား၏။ ရွှင်လန်းသော မျက်နှာရှိ၏။ ဧကန်မချွတ် တရားထူးကို တွေ့ခဲ့ပြီ" ဟု ကြိုတင်တွေး၏။

ကောလိတ၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဥပတိဿက အကြောင်းစုံကို ပြန်ပြောပြ၏။ ရှင်အဿဇိမထေရ်ထံမှ သူ နာကြားခဲ့ရသော "ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ" ဂါထာကို ဟောပြ၏။ ကောလိတသည်လည်း ထိုဂါထာနှင့်ပင် သောတာပန် ဖြစ်လေ၏။

ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ ဂါထာသည် ပါဠိ စာပေလောကဌ် အလွန်ထင်ရှားသော ဂါထာဖြစ်၏။ ရှင်အဿဇိမထေရ်က ဥပတိဿပရိဗိုဇ်အား ဤဂါထာနှင့်ပင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သိစေတော်မူခဲ့၏။ ဥပတိဿ

http://www.dhammadownload.com

ကလည်း ကောလိတ ပရိဗိုဇ်အား ဤဂါထာနှင့်ပင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို သိစေတော်မူခဲ့၏။

ဤဂါထာသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားနှင့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရရှိတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း ကိုယ်တွေ့တရားအနေဖြင့် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့အား လက်တွေ့ သင်ကြားပြသခဲ့သော "ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်၊ အနတ္တလက္ခဏသုတ်နှင့် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ဒေသနာ" ၏ အနှစ်ချုပ် ဖြစ်၏။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် ဤလောကဌ် မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ၊ စင်စစ်ချမ်းသာသော တရားထူး တရားမြတ် ရှိမှန်းတော့ သိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုတရားထူးကို မည်သို့ရှာမှန်း မသိ။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် "တပ" အကျင့်ဖြင့် တောရမ်းတောင်ရမ်း စမ်းတဝါးဝါး ကျင့်နေသူများသာ ဖြစ်၏။

ယခု သူတို့ သိကြပြီ။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောကဌ် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုဟူ၍ မရှိ၊ ဓမ္မများသာ ရှိ၏။ ဓမ္မဟူသည်မှာလည်း ရုပ်နှင့်နာမ်သာ ဖြစ်၏။ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့သည် အကြောင်းသဘောကို ဆောင်သည့်အခါလည်း ရှိ၏။ အကျိုးသဘောကို ဆောင်သည့်အခါလည်း ရှိ၏။ အကြောင်းသဘောကို ဆောင်ရာတွင် "သစ္စာအမြင်"အားဖြင့် "တဏှာ" သည် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။

တဏှာသည် "အမှန်ရှိသော ရုပ်နှင့်နာမ်" ကို "အဝိဇ္ဇာ၏ မာယာ" အတတ်ဖြင့် ခန္ဓာအိမ် ဆောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် "ဒိဋ္ဌိ နှင့် မာန" ဖြင့် ပေါင်း၍ အမှန်မရှိသော အတ္တကို ဖန်ဆင်းပြီး "အသက်" သွင်းပေးလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အနေဖြင့် ရှိသော "အတ္တ" သည် တဏှာအား မိမိနှင့် ဆိုင်သမျှကို "သက်ရှိ" ဖြစ်လျှင်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်၊ "သက်မဲ့" ဖြစ်လျှင်လည်း အရာဝတ္ထု တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းခိုင်း၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် "ပေါနောဘဝိကာ" ဟု ဆို၏။ မိမိနှင့် ဆိုင်သမျှကို ချစ်စရာ၊ နှစ်သက်စရာ ဖြစ်အောင် အရောင်အဆင်း ဆိုးခိုင်း၏။ ယင်းကို ပါဠိ ဝေါဟာရဖြင့် "နန္ဒိရာဂ" ဟု ဆို၏။ ရောက်ရာ ရောက်ရာ ဘဝ၊ ရောက်ရာ ရောက်ရာ ဒေသ၌ ပျော်မွေ့စရာ ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခိုင်း၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် "တတြ တတြာ ဘိနန္ဒိနီ" ဟု ဆို၏။

ထို့ကြောင့် တဏှာသဘောအရ "သူတောင်းစား" သည်ပင် မိမိဘဝ နှင့် မိမိပိုင် ပစ္စည်းများကို မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်၏။ နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်ကို "ချစ်စရာ ကောင်းသူ" အဖြစ် မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိ နေရာဒေသကို "နတ်ဘုံ နတ်နန်း သဖွယ်" ထင်မှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

အတ္တသည် ထိုမျှသာ မကသေး၊ ဒိဋ္ဌိအား တဏှာနှင့် ပူးပေါင်း၍ ဖန်တီးထားသမျှ အားလုံးကို အခိုင်အမာအဖြစ် ထင်မြင်ရလေအောင် ဖန်တီးခိုင်း၏။ မာနအား "ငါ ... ငါ" ဟူ၍ မြင်မြင်သမျှ ပရိသတ်၏ အလယ်၌ "ဂုဏ်" ယူတတ်အောင်၊ ဝင့်ကြွားတတ်အောင်၊ "မောက်မာ" တတ်အောင်၊ "မထိမဲ့မြင်ပြု" တတ်အောင် ဖန်တီးခိုင်း၏။

ရှင်အဿဇိ ဟောပြတော်မူသည့်အတိုင်း မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ ဖြစ်သော၊ ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန် ဖြစ်သော တရားထူး တရားမြတ်ကို ရလိုပါက "တဏှာ" ကို အမြစ်ပြတ်အောင် ပယ်သတ်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။ "တဏှာ" သေသွားလျှင် သူနှင့် အပေါင်းပါ "ဒိဋ္ဌိနှင့်မာန" ပါ သေသွားပေလိမ့်မည်။ သူတို့၏ ဦးဆောင်ဖြစ်သော "အဝိဇ္ဇာ" လည်း သေသွားပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ သတ်ရမှန်း သိခြင်းသည်ပင်လျှင် "ကိစ္စဉာဏ်" မည်၏။

အကယ်၍ "တဏှာ" နှင့် အပေါင်းပါ အကြောင်းတရား အုပ်စုကို အမြစ်ပြတ်အောင် အသေမသတ်နိုင်သေးလျှင် "အတ္တ" သည် တဏှာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ မာနတို့၏ စွမ်းအင်ဖြင့် မိမိနှင့် ဆိုင်သမျှကို "ပျော်စရာ" ဖြစ်အောင် ဖန်တီးမည် ဖြစ်၏။ "ခွေး" ကလည်း ခွေးဘဝနှင့် ခွေး ပျော်၏။ "နွား" ကလည်း နွားဘဝနှင့် နွား ပျော်၏။ အားလုံးသော သတ္တဝါတိုင်းပင် မိမိတို့၏ ဘဝနှင့် မိမိတို့ ပျော်ကြပါ၏။ ထိုပျော်ခြင်းကား အစစ်အမှန် ပျော်ခြင်းမဟုတ်၊ ဆင်းရဲခြင်း အဆုံးရှိသော ပျော်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အသံထွက်၍ ငိုခြင်းနှင့် ကျိတ်၍ ငိုခြင်းတို့၏ အကြားဌာ လူးလာတုံ့ခေါက်ပြုရင်း ပျော်ခြင်းမျိုးမျှသာ ဖြစ်၏။ ဤပျော်ခြင်းမျိုးကို ဥပတိဿသည်လည်း နားလည်၏။ ကောလိတသည်လည်း နားလည်၏။ ထိုကဲ့သို့သော "အတုပျော်ခြင်း" မျိုးမှ "အစစ်ပျော်ခြင်း" မျိုးကို ဥပတိဿရော ကောလိတပါ သိကြလေပြီ။

"အတုပျော်ခြင်း" နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိ၏။ တစ်ခုသော အချိန်က အသောကမင်းကြီးသည် ညီတော် တိဿမင်းသားအား မိမိ၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို ၇ ရက် လွှဲအပ်၏။ အသောကမင်းကြီး၏ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကား အများ သိကြသည့်အတိုင်း အလွန်ကြီးကျယ်သော စည်းစိမ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ညီတော် တိဿမင်းသားသည် မိမို ရှိထားသော စည်းစိမ်၌ သာယာမက်မောခြင်း မရှိ။ အကြောင်းမူကား ဤကြီးကျယ်သော စည်းစိမ်ကို ၇ ရက် ခံစားပြီးနောက် "သေဒဏ်" ခံရမည်ဟု အသောက မင်းကြီးက အမိန့်ထုတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့ ခံစားနေကြသော စည်းစိမ်ဟူသမျှသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာအဖြစ်မှ ရွှေ့လျောပြီး "ဒုက္ခဆင်းရဲ" အဖြစ်သို့ ရောက်ရမည့်အချိန်ကို

http://www.dhammadownload.com

တကယ်တမ်း တိတိကျကျ သိပါက မည်သူမဆို မိမိ လက်ရှိ ခံစားနေရသော စည်းစိမ်ကို "စစ်မှန်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ" အဖြစ် အာယတ်သို့လျှင် သက်ဝင် ယုံကြည်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဥပတိဿသည် လူမင်း စည်းစိမ်၊ နတ်မင်း စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာမင်း စည်းစိမ် ဟူသမျှတို့သည် စည်းစိမ်ချမ်းသာ အစစ်များ မဟုတ်ကြ၊ စည်းစိမ်ချမ်းသာယောင် ဆောင်နေကြသော "ဒုက္ခ" စစ်စစ်များသာ ဖြစ်၏ ဟူ၍ သိ၏။ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ဆိုရလျှင် ၃၁ ဘုံ အတွင်းရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးတို့သည် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်အရ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုများ မဟုတ်ကြဘဲ ဓမ္မများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်း ဓမ္မများသည် အကြောင်းနှင့်အကျိုး ဖြစ်စဉ် နိယာမအရ ခဏမစဲ အမြဲ ဖြစ်နေ ပျက်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်၏။

တစ်စုံတစ်ခုကို မိမိ၏ တန်ခိုးဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ပျက်စေနိုင်သော တန်ခိုးရှင် ထာဝရဘုရား ဟူ၍ မရှိ။ အကြောင်းဖြစ်လျှင် အကျိုးဖြစ်၏။ အကြောင်းချုပ်လျှင် အကျိုးချုပ်၏။ ဤ၌ အကြောင်းကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လာ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန် ဖြစ်သော တဏှာနှင့် အပေါင်းပါ ကိလေသာတရားများတည်း။ အကျိုးကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်လာ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်ဖြစ်သော ကိလေသာ မဟုတ်သော ရုပ်နှင့် နာမ်တရားများတည်း။ ယင်းတို့ကို မည်သို့ချုပ်အောင် လုပ်ရမည်နည်း၊ ဗောဓိ မဏ္ဍိုင်၌ မြတ်စွာဘုရား လုပ်ခဲ့သော နည်းအတိုင်း လုပ်ရန်ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ကလည်း ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့အား ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ ကျင့်သုံးခဲ့သည့်နည်းဖြင့် "အမြိုက်နိဗ္ဗာန်" ကို ရစေခဲ့၏။ ရောက်စေခဲ့၏။ "အမြိုက်နိဗ္ဗာန်" ဟူသည် အတုမဲ့ ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ရှိ အတွေ့အကြုံအရ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်သည် အထိ မိမိဘဝ ရှင်သန်ရေးအတွက် သွားကြ၏၊ လာကြ၏၊ ပြောကြ၏၊ ဆိုကြ၏၊ စဉ်းစားကြ၏၊ လှုပ်ရှားကြ၏။ ထိုအတွင်း ရယ်သည့်အခါလည်း ပါ၏၊ ငိုသည့် အခါလည်း ပါ၏၊ ပျော်သည့်အခါလည်း ပါ၏၊ စိတ်ညစ်သည့် အခါလည်း ပါ၏၊ ချမ်းသာသည့် အခါလည်း ပါ၏၊ ဆင်းရဲသည့်အခါလည်း ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘာပဲပါပါ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် မိမိဘဝကို မိမိ တွယ်တာနေကြသူများသာ ဖြစ်၏။ ဤဖြစ်ရပ်များမှာ အရပ်သုံး ဝေဟာရဖြင့် ဖော်ပြထားသော ဖြစ်ရပ်များ ဖြစ်ပါ၏။

ဒေသနာဝေါဟာရဖြင့် ဖော်ပြရလျှင် ယင်းဖြစ်ရပ်များကို "လောက" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဓမ္မ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ခန္ဓာ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "အာယတန" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊

http://www.dhammadownload.com

"ဓာတ်" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "သစ္စာ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုကြ၏။ ဝိပဿနာ ဝေါဟာရဖြင့် ဆိုရလျှင် "ရုပ်နှင့်နာမ်" သို့မဟုတ် "ပရမတ္ထ" တရား များ ဖြစ်ကြ၏။ သခ်ါရ တရားများ ဖြစ်ကြ၏။

ယင်း ရုပ်နှင့် နာမ်တရားများ၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ– သဘော ပေါ်လာအောင် ရှုရ၏။ ယင်းသို့ ပေါ်လာအောင် ရှုရမည့်သဘောကို "ကိစ္စ ဉာဏ်" ဟူ၍ ဓမ္မစက္ကပဝတ္တန သုတ်၌ ဟောတော်မူထား၏။ ယင်းသို့ ပေါ်လာ အောင် မည်သို့ ရှုရမည်နည်း၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဦးဆောင်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြင့် ရှုရ၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဟူသည်မှာ ဝိပဿနာဉာဏ်ပင် ဖြစ်၏။ သခ်ါရ တရားများ၌ "အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ" သဘော ပေါ်လာသည်အထိ မြင်နိုင်အောင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး မြတ် တရားကို အကြိမ်ကြိမ် ပွားရမည်၊ မမြင်မချင်း ပွားရမည်။ ဤသို့ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၏ လုပ်ငန်းကို သိခြင်းသည်လည်း "ကိစ္စဉာဏ်" ပင် မည်၏။

သခ်ါရတရားတို့၌ "အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ" သဘောကို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး သည် ဗောဓိပက္ခိယတရားများ၏ ဖွမ်းအား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး တကယ်တမ်း အပ်ကျမပ်ကျ ဝိမုတ္တိရသ သဘောဖြင့် မြင်သော အခါ သခ်ါရတရားတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းခြင်း သဘောကို ဧကန်မျက်မှောက် ပြုရတော့ ၏။ ဤနည်းဖြင့် ဥပတိဿသည် နိရောဓသစ္စာ ခေါ် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု နိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ အဆွေခင်ပွန်း ကောလိတကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုစေနိုင်ခဲ့၏။ ဤသို့ သခ်ါရ တရားများကို ကျော်လွန်၍ မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ ဖြစ်သော "ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန်" "နိဗ္ဗာန်" ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် လုပ်ရမည့် လုပ်ငန်းကို သိခြင်းသည်လည်း "ကိစ္စဉာဏ်" ပင် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် ရှင်အသိဓိတံမှ ကြားနာခဲ့ရသော "ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ" ဖြင့် တရားထူး တရားမြတ်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ပြီ။ ဓမ္မ ဟူသမျှသည် ဒုက္ခ၊ သမုဒယ၊ နိရောဓ၊ နိရောဓဂါမိနီ ပဋိပဒါ ဟူ၍ "သစ္စာ" အနေဖြင့် လေးမျိုးသာ ရှိ၏။ ယင်းလေးမျိုးသည် အတုမဲ့မှန်သော သစ္စာဖြစ်၏။ ယင်းသစ္စာကို အရိယသစ္စာဟူ၍ ဆို၏။ အရိယသစ္စာနှင့် ပတ်သက်၍ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် "သစ္စဉာဏ်" ကိုလည်း ရကြပြီ၊ "ကိစ္စဉာဏ်" ကို လည်း ရကြပြီ၊ "ကတဉာဏ်" ကိုလည်း ရကြပြီ။ ဤ၌ သစ္စဉာဏ်ဟူသည် ၃၁ ဘုံတွင်း၀ယ် ရှိရှိသမျှ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တ၀ါ အားလုံးကို သမ္မုတိသစ္စာ အနေအားဖြင့်သာ "အရှိ" အဖြစ်ဖြင့် ရှုမြင်ပြီး ပရမတ္ထမှအားဖြင့် ကြည့်လျှင်မူ ဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာ၊ နိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂသစ္စာဟူ၍ လေးမျိုးသာ ရှိ၏ ဟူ၍ သိသောဉာဏ် ဖြစ်၏။ ကိစ္စဉာဏ်ဟူသည်

http://www.dhammadownload.com

ဒုက္ခသစ္စာ၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှမရှိ။ သမုဒယသစ္စာ၌ အဝိဇ္ဇာ တဏှာနှင့် ယင်း၏ အပေါင်းပါ ကိလေသာအားလုံးကို မြစ်ပြတ်ပယ်သတ်ရမည်။ နိရောဓသစ္စာ၌ သမုဒယသစ္စာနှင့် ဒုက္ခသစ္စာတို့သည် တစ်ဖန် ပြန်မဖြစ်သောအားဖြင့် ချုပ်ကြ၏။ မဂ္ဂသစ္စာ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတို့သည် အခြားဆိုင်ရာ ဗောဓိပက္ခိယများနှင့်အတူ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် သိ၏။ ကျန်သစ္စာ နှစ်ပါးကို ကိစ္စပြီးသောအားဖြင့် သိ၏၊ ဟူ၍ သိသောဉာဏ် ဖြစ်၏။ ကတဉာဏ်ဟူသည် ပြုသင့်သော ကိစ္စအားလုံးကို ပြုပြီးနောက် လောကုတ္တရာနယ်သို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို သိသောဉာဏ် ဖြစ်၏။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှ ဗျာဒိတ်တော်ကို ရပြီးလျှင် အဝိဇ္ဇာ၏ မျက်လှည့်ပြပွဲ၌ သာယာမက်မောနေကြသော သတ္တဝါအပေါင်းကို အမှန်အတိုင်း မြင်စေပြီး၊ အတုမဲ့ချမ်းသာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်သို့ ပို့ဆောင်နိုင်သော စွမ်းရည်ကို ကိုယ်တိုင်ပိုင်ဆိုင်နိုင်စိမ့်သောငှာ တစ်သခ္ခဏနှင့် ကမ္မာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့၏။ ယခု ပါရမီတို့ ပြည့်လေပြီ။ အဂ္ဂသာဝကများ အနေဖြင့် အဝိဇ္ဇာ၏ မာယာကွန်ရက်၌ မိနေကြသော သတ္တဝါအပေါင်းကို ကယ်တင်ရပေတော့မည်။ သူတို့၏ မေတ္တာ စေတနာကား ကြီးမားလှပါဘိ။

ကောလိတသည် ဥပတိဿထံမှ ရှင်အဿဇိ ဟောကြားတော်မူလိုက်သော တရားတော်ကို ကြားနာရလျှင် ကြားနာရခြင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းရှိ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်သို့ ချက်ချင်း သွားရောက်လို၏။ ကျန်နေသေးသော အထက်မဂ်ဖိုလ်တရားများအတွက် ဆက်လက် ကျင့်ကြံနိုင်ရန် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်မှ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားလို၏။

ဥပတိဿကမူ မိမိတို့၏ဆရာ တော်ခဲ့ဖူးသော သိဒ္ဓည်းဆရာကြီးထံသွားရောက်၍ မိမိတို့ သိလာသော သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ဟောပြခြင်းသေး၏။ ထိုသို့ ဟောပြလိုက်ပါက သိဒ္ဓည်းဆရာကြီးသည် ဉာဏ်ရှိသူပီပီ မိမိကိုယ်တိုင် သစ္စာလေးပါးတရားကို မျက်မှောက်ပြုချင်လည်း ပြုသွားနိုင်သည်။ အကယ်၍ မျက်မှောက်မပြုနိုင်ပါက မိမိတို့ကို အားနာ၍ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်သို့ လိုက်လာနိုင်ရာ၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်မှ တရားတော်ကို ကိုယ်တိုင်ကြားနာရပါလျှင် သိဒ္ဓည်းဆရာကြီးသည် မုချမသွေ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဥပတိဿသည် သူ၏ အယူအဆကို ကောလိတအား တင်ပြ၏။ ကောလိတကလည်း သဘောတူပါ၏။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓည်းဆရာကြီးသည် ဂိုဏ်း

http://www.dhammadownload.com

ဆရာကြီး အနေဖြင့် ဉာဏ်ရှိသည် မှန်ပါ၏။ သူ၏ဉာဏ်ကား သမ္မာဒိဋ္ဌိဉာဏ်မျိုး မဟုတ်၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဉာဏ်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ ဤသို့သော အခြေအနေသည် ဥပတိဿ အတွက် အသိရခက်သော အခြေအနေမျိုး ဖြစ်၏။ သတ္တဝါတစ်ဦး ကျွတ်ထိုက် မကျွတ်ထိုက်ကို အာသယာနုသယဉာဏ်နှင့် ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တဉာဏ်တို့ ဖြင့်သာ တိတိကျကျ သိနိုင်၏။ ဤဉာဏ်နှစ်မျိုးကား မြတ်စွာဘုရား၏ အရာသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဥပတိဿသည် သူ့ကိုယ်ကို လောကအတွက် အသုံးချလို စိတ် ပြင်းပြ၏။ ထို့ကြောင့် ဥပတိဿနှင့် ဇောလိတတို့ နှစ်ဦးသည် မိမိတို့ဆရာ သိဉ္စည်းထံသို့ သွားကြ၏။

ဆရာကြီးထံ ရောက်လျှင် အခါတိုင်း မေးနေကျအတိုင်း –

'သင်တို့သည် မအိုရာ မနာရာ မသေရာဖြစ်သော အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ခဲ့ကြပြီလော' ဟု မေးမြန်း၏။

ဥပတိဿနှင့် ဇောလိတတို့ကလည်း –

'မိမိတို့သည် မအိုရာ မနာရာ မသေရာ အမြိုက်နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ခဲ့ကြ ပါပြီ၊ ဤလောကဌ် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူသော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ရှင် မြတ်စွာဘုရားသည် အမှန်ပင် ပွင့်တော်မူပါပြီ၊ သစ္စာလေးပါး မြတ် တရားနှင့် သံဃာတော်များလည်း ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဤ လောကဌ် ဘုရား တရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးလုံး ပေါ်ပေါက်နေပြီ ဖြစ်ပါသဖြင့် ယခု ဆရာကြီးအား မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်ရန် လာရောက်ပင့်ဆောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်' ဟု ရှိသေစွာ သိဉ္စည်းဆရာကြီးအား ပြောကြားကြလေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီးက –

'ဥပတိဿ၊ ငါ၏ဂိုဏ်းတွင် သင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါသည် အားအထား ဆုံး ဖြစ်၏။ ငါမရှိလျှင် ငါ၏ တရားဓမ္မများကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြု၍ ဖြန့်ချိ ဟောပြောရေးအတွက် သင်တို့ကို တာဝန်ပေးအပ်ရန် ငါ ရည်ရွယ်ထားပါ၏' ဟု သိဉ္စည်းဆရာကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဥပတိဿက –

'ဆရာ၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် မအိုရာ မနာရာ မသေရာဖြစ်သော အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို ရှာခြင်းငှာ လောကီစည်းစိမ် ဟူသမျှကို စွန့်ပြီး ပရိဗိုဇ်ပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အချည်းနှီးသော ဘဝဖြင့် အချိန်ကို မကုန်လွန်စေဘဲ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ လိုက်ခဲ့ပါရန် တိုက်တွန်းပါ၏' ဟု ပြောကြားလေရာ၊ သိဉ္စည်းဆရာကြီးက –

'ဥပတိဿ၊ ငါသည် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်၏။ ငါ၏ ဂိုဏ်းတွင်

http://www.dhammadownload.com

အိုးစရည်း ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓထံ၌မူ ငါသည် အိုးစရည်းထဲမှ ရေခွက်သာ ဖြစ်နိုင်၏။ ငါသည် ရေခွက် မဖြစ်လိုတော့။ သင်တို့၏ ဆန္ဒအတိုင်းပင် သင်တို့ သွားလိုက သွားနိုင်၏၊ ငါမူကား မလိုက်လိုပြီ' ဟု ဆို၏။

ဥပတိဿကလည်း –

'ဆရာ၊ မြတ်စွာဘုရားထံ ကျွန်ုပ်တို့ သွားကြလျှင် ပရိဗိုဇ်ငါးရာတို့သည် လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ လိုက်ကြမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဆရာ တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ပေလိမ့်မည်' ဟု ထပ်မံ ပြောကြပြန်ရာ သိဂ္ဂဉ်းဆရာကြီးကလည်း –

'ဥပတိဿ၊ ဤလောကဌ် လူမိုက်နှင့် လူလိမ္မာ နှစ်မျိုးတို့တွင် လူမိုက်က များ၍ လူလိမ္မာက နည်း၏။ လူလိမ္မာတို့က ဗုဒ္ဓထံ သွားလျှင် လူမိုက်တို့က ငါ့ထံ လာပေလိမ့်မည်။ သင်တို့ ငါ့အတွက် မပူလေနှင့်၊ သင်တို့၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဗုဒ္ဓထံ သင်တို့ သွားကြတော့' ဟု ဆို၍ ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည်လည်း နောက်ပါ ပရိဗိုဇ်များနှင့် အတူ ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံသို့ လာကြလေရာ ထိုအချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်အား တရားဟောတော်မူဆဲ ဖြစ်၏။ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် ပရိသတ်၏ အလယ်သို့ ဝင်ရောက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုလေးမြတ်စွာ ဖူးမြော်ကြ၏။ ထိုနောက် ပရိသတ်၏ အလယ်၌ ပထမ ဆရာ ဖြစ်တော်မူသော ရှင်အဿဇိ မထေရ်အား ရှာဖွေ၍ ကန်တော့ပြီးလျှင် သင့်လျော် လျောက်ပတ်သော နေရာ၌ ဆည်းကပ်လျက် နေကြ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက 'သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့ လာကြကုန်လော့' ဟု ရှင်းနှီးစွာ ခေါ်တော်မူသောအခါ ဥပတိဿနှင့် ကောလိတတို့သည် များစွာ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ထိုခေတ် မဇ္ဈိမဒေသ ယဉ်ကျေးမှုအရ မယ်တော်ဖြစ်သော သာရိပုဏ္ဏားမကို အစွဲပြု၍ ဥပတိဿအား "သာရိပုတ္တရာ" ဟု ခေါ်ခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကြီးမားသော ဂုဏ်ပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနည်း အတူ မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏားမ၏ သားဖြစ်သော ကောလိတအား "မောဂ္ဂလာန်" ဟု ခေါ်ခြင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ကြီးမားသော ဂုဏ်ပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါမှစ၍ ဥပတိဿသည် "သာရိပုတ္တရာ" ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှား၏။ ကောလိတသည် "မောဂ္ဂလာန်" ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှား၏။ ထိုတရားပွဲ၌ပင် ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မိမိတို့၏ နောက်ပါ ပရိဗိုဇ်များနှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန်းအဖြစ်ကို တောင်းကြ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားကလည်း "ဧဟိဘိက္ခု" ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုတရားပွဲ၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်

http://www.dhammadownload.com

တို့နှင့် တကွ နောက်ပါ ပရိသတ်အား စရိုက်အားလျော်စွာ တရားတော်ကို ဟောပြောရာ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့မှ တစ်ပါး သူတို့၏ တပည့်များ အားလုံးသည် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့ကား မိမိတို့၏ ကြီးမားသော ပါရမီများ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရန် အချိန်လိုသေးသဖြင့် ရဟန္တာ မဖြစ်ကြသေးချေ။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ရဟန်းဖြစ်သောနေ့မှ ၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်းဖြစ်သောနေ့မှ ၁၅ ရက် မြောက်သော နေ့၌ ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ရဟန္တာဖြစ်သောနေ့၌ပင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ တပည့်သာဝက အပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရှင်သာရိပုတ္တရာအား "လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက" အရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား "လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက" အရာကို ပေးတော်မူပြီးလျှင် ဩဝါဒ ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အား အဂ္ဂသာဝက အရာများကို မြတ်စွာဘုရားက ပေးတော်မူသောအခါ –

'ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် အတွင်းသို့ နောက်မှရောက်လာသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အဂ္ဂသာဝက အရာကို သူတို့အား မပေးဘဲ ရှင်ကောဏ္ဍညတို့အား ဖြစ်စေ၊ ရှင်ယသတို့အား ဖြစ်စေ၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိတို့အား ဖြစ်စေ၊ ဥရုဝေလ ကဿပညီနောင်တို့အား ဖြစ်စေ ပေးသင့်၏' ဟု ရဟန်းတော်များ အချင်းချင်း ပြောဆိုကြလေရာ မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ရှင်းပြတော်မူ၏။

'ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်၌ "အဂ္ဂသာဝက" မျိုးစေ့ကို အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ရှင်ကောဏ္ဍညသည် ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်၌ လည်းကောင်း၊ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်၌ လည်းကောင်း သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ပထမဆုံး သိသော ရဟန္တာမျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတူပင် ရှင်ယသတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိတို့သည် လည်းကောင်း၊ ဥရုဝေလ ကဿပညီနောင်တို့သည် လည်းကောင်း မိမိတို့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ ထံတော်မှောက်၌ မိမိတို့ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ "အရဟတ္တဖိုလ်" မျိုးစေ့များကိုသာ အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးခဲ့သူများ ဖြစ်ကြ၏။

မိမိတို့ အောင်မြင်စွာ စိုက်ပျိုးခဲ့သော မျိုးစေ့များကို ပေါင်းသင်ခြင်း၊ မြေဩဇာထည့်ခြင်း စသော သဘောမျိုးဖြင့် ပါရမီများကို အစဉ်တစိုက် ဖြည့်ကျင့်

http://www.dhammadownload.com

ခဲ့ရာ ထိုမျိုးစေ့တို့သည် သီးပွင့်သင့်သော အချိန်သို့ ရောက်ပါက ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ မျိုးစေ့တို့၏ နိယာမအရ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အသီးအပွင့် အပင်တို့သာ ဖြစ်ထွန်းကြရ၏။ မည်သူကမှ တန်ခိုးအာဏာဖြင့် "ဖြစ်စေသတည်း" ဟူ၍ သဘာဝကို လွန်ဆန်ပြီး ဖန်ဆင်းခြင်း မပြုနိုင်။

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကို ဤကဲ့သို့ အရှည်တည်တံ့အောင် ပြုလုပ်ရာတွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် အရေးအပါဆုံးသော ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ပညာရေးရာနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်သာရိပုတ္တရာအား မိမိ၏ လက်ရုံးတစ်ဆူအဖြစ် အားကိုး၏။ တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား မိမိ၏ လက်ရုံးတစ်ဆူအဖြစ် အားကိုး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လောက၏ အစီးအပွားအတွက် မိမိ၏ သာသနာတော်ကို အခွန့်ရှည်စွာ တည်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ဤအဂ္ဂသာဝကများ၊ မဟာသာဝကများဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါ၏။

အခါတစ်ပါး၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့က မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထားကြ၏။

'တပည့်တော်တို့သည် သိဒ္ဓည်း ဆရာကြီးအား မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ရင်းသို့ လိုက်လာပါရန် ခေါ်ကြပါ၏။ ထိုအခါ သိဒ္ဓည်းဆရာကြီးက မိမိသည် များစွာသော တပည့်အပေါင်းတို့၏ ဆရာဖြစ်၏။ အိုးစရည်းကြီးသဖွယ် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓထံ၌ နေရလျှင် ရေခွက်သဖွယ်သာ ဖြစ်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဗုဒ္ဓထံသို့ မလိုက်လို၊ သင်တို့သာ သွားကြလေတော့ဟု ပြန်ကြားခဲ့ပါသည် ဘုရား'

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ မိန့်ကြားတော်မူ၏။

- **မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနှစ်သာရ မရှိသော တရား၌ အနှစ်သာရ ရှိသည်ဟု ယူဆကြကုန်၏။ အနှစ်သာရ ရှိသော တရား၌ အနှစ်သာရ မရှိဟု ယူဆကြကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနှစ်သာရကို မရနိုင်ကြကုန်။**
- **သမ္မာဒိဋ္ဌိ အယူရှိကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနှစ်သာရ ရှိသော တရားကို အနှစ်သာရ ရှိမှန်း သိကြ၏။ အနှစ်သာရ မရှိသော တရားကို အနှစ်သာရ မရှိမှန်း သိကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အနှစ်သာရကို ရနိုင်ကြကုန်၏။**

ဤလောကဌ် အရာဝတ္ထု ဟူသမျှတွင် အသွင်သဏ္ဌာန်ပိုင်းနှင့် အနှစ်သာရပိုင်း ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ အသွင်သဏ္ဌာန်ပိုင်း ဟူသည် ပညတ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ အနှစ်သာရပိုင်း ဟူသည် ပရမတ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ ပညတ်ပိုင်းတွင် ရာထူးဂုဏ်သိန်စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေ တိုက်တာအိမ်ခြေ စသည်အားဖြင့် သက်ရှိသက်မဲ့

http://www.dhammadownload.com

အခြေအရံ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုအားလုံး ပါဝင်၏။ အနှစ်သာရပိုင်းတွင် ပရမတ္ထ ဖြစ်သော "မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပနှင့် သမ္မာသင်္ကပ္ပ" တို့ ပါဝင်၏။

ထိုတွင် ပညတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအတွက် လူတို့သည် မရမနေ နဖူးမှချွေး ခြေမ ကျသည်အထိ ကိုယ်အားဉာဏ်အားဖြင့် ကြိုးစားကြ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မှန်လျှင် အားလုံး ပညတ်ပိုင်းဆိုင်ရာအတွက် ကြိုးစားချက်ချင်း အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ပညတ်ပိုင်း ဆိုင်ရာများသည်လည်း အရေအတွက်နှင့် အရည်အချင်း အားဖြင့် နည်းသည် များသည်၊ ဆိုးသည် ကောင်းသည် ဟူ၍သာ ခြားနား၏။ သဘောအားဖြင့်ကား အတူတူပင် ဖြစ်၏။ တဏှာက ချစ်စရာကောင်းသော အရောင် "နန္ဒိရာဂ" ဖြင့် ဆိုးထားသည်ချည်း ဖြစ်၏။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မကျေနပ်နိုင်ဘဲ "ပေါနောဇ္ဇဝိကာ" ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားသည်ချည်း ဖြစ်၏။ မိမိတို့ ရောက်ရာ၊ ရရာ ဘဝနှင့် ပိုင်ဆိုင်ရာ အရာဝတ္ထုများ၌ တွယ်တာနေနိုင်အောင် "တတြတတြာဘိနန္ဒိနီ" ဖြင့် ဖွဲ့နှောင်ထားသည်ချည်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ပညတ်ဝတ္ထုများ၌ "အကာ" နှင့် "အနှစ်" ဟူ၍ ခွဲခြားရန် မလွယ်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အသွင်သဏ္ဌာန်များသည် အားလုံးတူသော အသွင်အပြင်ကို ဆောင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် "အကာ" နှင့် "အနှစ်" ကို ပီပီပြင်ပြင် ခွဲခြားနိုင်သော သဘောသည် ရှိ၏။ ယင်းသဘောကား ပရမတ်သဘောတည်း။

ပရမတ်သဘောတွင် "မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပနှင့် သမ္မာသင်္ကပ္ပ" သဘောသည် လုံးလုံးခြားနား၏။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပဟူသည် မှားယွင်းသော အတွေးဖြစ်၏။ သမ္မာသင်္ကပ္ပဟူသည် မှန်သောအတွေး ဖြစ်၏။ လူ့လောက၌ နေကြရသူ မှန်သမျှ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မလွဲမသွေ ဆဲကဆံကြရ၏။ မဆက်ဆံဘဲ နေ၍မရ။ ထိုအခါ "အနာခံခြင်း" နှင့် "အသာစံခြင်း" ဟူသော ဝေါဟာရ နှစ်လုံးရှိ၏။

"အနာခံခြင်း" ဟူသော ဝေါဟာရသည် "သမ္မာသင်္ကပ္ပ" ၏ အဓိပ္ပာယ်နက် ဖြစ်၏။ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရာတွင် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းများ ရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများတွင်လည်း ဝန်ထမ်းများအလျောက်၊ ကုန်သည်များတွင်လည်း ကုန်သည်များ အလျောက်၊ ကာယ လုပ်သားဖြစ်စေ၊ ဉာဏ လုပ်သားဖြစ်စေ လုပ်သားများတွင်လည်း လုပ်သားများအလျောက်၊ အုပ်ချုပ်သူများတွင်လည်း အုပ်ချုပ်သူများအလျောက် စသည် စသည်အားဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းများ ရှိ၏။ ယင်းတို့ကို တရားဥပဒေများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ စည်းမျဉ်းများ၊ အစဉ်အလာများ၊ တာဝန်များ၊ ဝတ္တရားများ စသော အမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ခေါ်ကြ၏။ ယင်းကို သမ္မုတိသစ္စာ ဟူ၍လည်း ခေါ်နိုင်၏။

http://www.dhammadownload.com

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာအရ လူလူချင်း ဆက်ဆံကြရာတွင် "အနာခံခြင်း" ဟူသော သမ္မာသင်္ကပ္ပ အမြင်ဖြင့် ဆက်ဆံနိုင်ပါက "အချင်းချင်းအပေါ် မေတ္တာထားခြင်း၊ ငဲ့ညှာထောက်ထားခြင်း၊ စိတ်ချမ်းမြေ့ခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း" တည်းဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားများအပေါ် အခြေခံ၍ ဆက်ဆံကြ၏။ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အိမ်ထောင်ပြုရာ၌ပင် ကာမဂုဏ် ခံစားရန် အတွက် မဟုတ်ဘဲ လောကအတွက် အသုံးပြုရန် သားကောင်း သမီးကောင်း ရရှိရေးအတွက် ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရာ၌လည်း မိမိတို့ သုံးစားရန် မဟုတ်ဘဲ ဆေးရုံဆောက်ရန် စသည်တို့အတွက် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပြုခြင်းကိုပင် "ပါရမီဖြည့်ခြင်း" ဟု ခေါ်၏။ ပါရမီသဘော သင်္ကပ္ပလာပက "ငါ" ကို ရှေ့တန်း မတင်ဘဲ "သူ" ကို ရှေ့တန်းသို့ တက်လာနိုင်အောင် ပျိုးထောင်သည့်သဘော ဝင်လာ၏။

ပါရမီကို ပျိုးထောင်ရာတွင် လိုချင်စရာ၌ မတပ်မက်ခြင်း "နေက္ခမ္မ"၊ ကြောက်စရာ၌ မကြောက်ရွံ့ခြင်း "ဓန္ဓိ"၊ လိုချင်စရာနှင့် ကြောက်စရာ၌ လျစ်လျူရှုနိုင်ခြင်း "ဥပေက္ခာ" တို့ကို သတိတရားဖြင့် မိမိ၏စိတ်ကို ဆုံးမပြီး ထူထောင်နိုင်အောင် ကြိုးစားရမည် ဖြစ်၏။

ထိုပါရမီ သုံးမျိုးကို ထူထောင်နိုင်ပါက ကျန်သော ပါရမီတို့သည် အလွယ်တကူ ပြည့်စုံလာနိုင်သည် ဟူ၍ ကျမ်းများ၌ ဆိုကြ၏။

သမ္မာသင်္ကပ္ပ အမြင်ဖြင့် "ဘဝ၏အနှစ်" ကို ရှာလေသောအခါ မိမိပိုင် ပစ္စည်း၌ မာယာသုခကို မမြင်တော့ဘဲ "သင်္ကိုသုခ" မုခဦးဆီသို့ သွားသော "ဒါန" ကို မြင်လာ၏။ ဒါနဟူသည် "အလောဘ" ဖြစ်၏။ အလောဘ အင်အား ပြည့်စုံလေသောအခါ သမုဒယသစ္စာ ခေါ်သော "တဏှာလောဘ" ကို သတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဤ အနှစ်ကား ပစ္စည်းဥစ္စာထဲမှ ထုတ်ယူရရှိသော ပထမအနှစ် ဖြစ်၏။

လူ့ဘောင် အဖွဲ့အစည်းတွင် လူသားများ ရှိကြ၏။ သူတို့သည်လည်း မိမိနည်းတူပင် ချမ်းသာလိုကြ၏။ ကျန်းမာလိုကြ၏။ ပညာရှိ ဖြစ်လိုကြ၏။ ထိုသဘောကို ဗြဟ္မစိုရ်တရားအပေါ် အခြေခံ၍ သမ္မာသင်္ကပ္ပ မျက်စိဖြင့် ကြည့်လေသောအခါ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ၌ "သီလ" ကို မြင်လာ၏။

သီလဟူသည် "အဒေါသ" ဖြစ်၏။ အဒေါသ ပြည့်စုံလေသောအခါ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြိတ်သော "အတ္တစိတ် "ကို သတ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ အတ္တစိတ်၏ လက်ရုံးနှစ်ဆူကား ဣဿာနှင့် မစ္ဆရိယပင်တည်း။

သီလ၏ စွမ်းအားကြောင့် ဣဿာနှင့် မစ္ဆရိယတို့လည်း အားနည်း

http://www.dhammadownload.com

သွားမည်ပင် ဖြစ်၏။ ဤ အတ္တ၊ ကျသော၊ မစ္စရိယတို့ သေလေသောအခါ ရခဲလှစွာသော လူ့ဘဝကို ရကြသူချင်းအတူတူ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေးလေး စားစား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံကြမည် ဖြစ်၏။ ဤအနှစ်ကား ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ထုတ်ယူရရှိသော အနှစ်ဖြစ်၏။

မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှပင် "အသိဉာဏ်" ကို ထုတ်ယူရ၏။ ယင်း အသိဉာဏ်ကို "ဘဝနာ" ဟု ခေါ်၏။ စစ်မှန်သော ဘာဝနာကို ဝိပဿနာ ဝေါဟာရဖြင့် "ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် အသိ" ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ ဝိဇ္ဇကတ်စာပေများ၌ အပြင်ဘက် "ဗဟိဒ္ဓ" မှ ရသော အသိမျိုးကို "ဗဟုသုတ" ဟူ၍သာ ခေါ်ရ၏။

အမှန်အားဖြင့် အပြင်ဘက် "ဗဟိဒ္ဓ" မှ ရသော အာရုံများကိုပင် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ရောက်စေပြီးနောက် ခန္ဓာဉာဏ်ရောက် အသိမျိုး အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်ရ၏။ သို့မှသာ မိမိကိုယ်တိုင် မာယာသုခမှ လွန်မြောက်၍ သန္တိသုခသို့ ရောက်အောင် သွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ အခြားသူများကိုလည်း သန္တိသုခသို့ ပို့ဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

သမ္မာသင်္ကပ္ပဖြင့် လောကကို ကြည့်သူများက မိမိသည် မိမိအတွက်သာ မွေးဖွားလာခြင်း မဟုတ်ဘဲ လောကအတွက်လည်း ပါဝင်ကြောင်း မိမိ ဆည်းပူးခဲ့သော ပါရမီတရားများ၏ အရှိန်အစော်ကြောင့် သိရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အဇ္ဈတ္တနှင့် ဗဟိဒ္ဓ၊ သင်္ဂရှိသင်္ကမဲ့ အရာဝတ္ထုများထဲမှ ဒါန (အလောဘ)၊ သီလ (အဒေါသ)၊ ဘာဝနာ (မင်္ဂဖိုလ်ပညာ) ကို ထုတ်ယူ ရရှိနိုင်ကြ၏။ ထိုသို့ ထုတ်ယူနိုင်သဖြင့် ကာမဂုဏ် တည်းဟူသော နှံဗွက်အတွင်း၌ နေရစေကာမူ အညစ်အကြေး ကင်းစင်စွာဖြင့် အတုမဲ့ချမ်းသာသော သန္တိသုခကို ခံစားနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထာဝစဉ် မွန်မြတ်သန့်စင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ အမြင်ဖြင့် လောကကို ကြည့်တတ်သူများ အနေဖြင့် မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် ဒုစရိုက် လုပ်ငန်း၌လည်း ပျော်ပိုက်၏။ သုစရိုက် လုပ်ငန်း၌လည်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ခွင့်ရ၍ လုပ်ရစေကာမူ သံသရာအတွင်းရှိ မာယာသုခများမှ လွတ်မြောက်ရန် မရည်ရွယ်ဘဲ ထိုမာယာသုခ အတွင်း၌ပင် လူးလွန့်နေရန်သာ စိတ်စောလျက်ရှိ၏။ သူတစ်ပါး အကျိုးစီးပွားကို နားမလည်၊ စိတ်မဝင်စား၊ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာ နားလည်၏။

မိမိ၏ အကျိုးစီးပွား၌သာ စိတ်ဝင်စား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မိစ္ဆာ သင်္ကပ္ပ အမြင်သည် အကုသိုလ် ဖြစ်နေပါက ဒုဂ္ဂတိ ဘဝ၌သာ ပျော်ပါးရပေလိမ့်မည်။ ဝက်ဖြစ်လျှင် မစင်၌သာ ပျော်ပါးရ၏။ လင်းတဖြစ်လျှင် ခွေးသေကောင်ပုပ်၌သာ ပျော်ပါးရ၏။ သို့ရာတွင် ထို မစင်နှင့် ခွေးသေကောင်ပုပ်တို့သည် ဝက်နှင့်

http://www.dhammadownload.com

လင်းတများအတွက် သူတို့၏ တဏှာက ဆိုးပေးထားသော နှစ်သက်စရာ အရောင်အဆင်း "နန္ဒိရာဂ" ဖြင့် မာယာသုခဠ် မက်မောလျှင် တွယ်တာကာ ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံး ရှိကြပေလိမ့်မည်။ ဂုဏ်ယူမဆုံး ရှိကြပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပသည် ကာမကုသိုလ်၊ ရူပကုသိုလ်၊ အရူပကုသိုလ် ဖြစ်နေပါက လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝသို့ ရောက်ပြီး ထိုထိုဘဝတို့၏ ဆိုင်ရာ မာယာသုခဠ်သာ မက်မောတွယ်တာ၍ ပျော်မဆုံး၊ မော်မဆုံး ရှိကြပေလိမ့်မည်။ သန္တိသုခကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခံစားခွင့် ရကြမည် မဟုတ်။ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာကို အနှစ်သာရအဖြစ် မြင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအမြင်မျိုးကြောင့်သာ သိဋ္ဌည်းဆရာကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက်ရန် ငြင်းဆန်ခြင်း ဖြစ်၏။ သံသရာ ရေအလျဉ်ကြောင့် မျောပေဦးတော့။

အနှစ်သာရကို ရှာရာ၌ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ အမြင်ဖြင့် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာသည် အနှစ် ဖြစ်၏။ အကာ မဟုတ်။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ အမြင်ဖြင့် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာသည် ဝိပရိဏာမ ဒုက္ခနှင့် သင်္ခါရဒုက္ခ စစ်စစ် ဖြစ်၏။ မာယာချမ်းသာ သို့မဟုတ် အကာဖြစ်၏။ အနှစ်မဟုတ်။ ဤသို့ အယူအဆချင်း ခြားနား၏။ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားသခင်က သာရိပုတ္တရာ ဝတ္ထုဖြင့် "အနှစ်နှင့် အကာ" ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အရှုပ်သုံး အတွေ့အကြုံအရ လောကအကျိုးကို ဦးစားပေး၍ စဉ်းစားခြင်းသည် "အနှစ်" မည်၏။ မိမိအကျိုးကို ဦးစားပေး၍ စဉ်းစားခြင်းသည် "အကာ" မည်၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ နိဂုံးပိုင်းကို စဉ်းစားလိုက်သောအခါ အကုသိုလ်ပါရမီတရားတို့၏ သဘောကို များစွာ သဝေဂယူဖွယ် အဖြစ်ဖြင့် တွေ့ရ၏။ မိမိ မွေးဖွားရာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အနီး နာလကရွာ၊ မိမိ၏ အိမ်၊ မိမိ၏ မွေးဖွားရာ တိုက်ခန်း၌ပင် သွေးသွန်သော ဝေဒနာဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ သာရိပုတ္တရာသည် ညီ လေးယောက်နှင့် ညီမသုံးယောက်၊ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက် ရှိလေရာ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နမ အားလုံးကို ရဟန္တာဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ အလွန်ကျေးဇူးများသော မိဘနှစ်ဦးအနက် အမိကိုသာ သောတာပန် ဖြစ်အောင် ဟောကြားသွားနိုင်၏။ အဖကိုမူ အရိယာအဖြစ်သို့ မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ချေ။ မိမိ အပေါ်၌ တင်ရှိသော ကျေးဇူးကို ကျေးဇူးမှန်း သိ၍ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဆပ်ချင် ပါသော်လည်း ဆပ်ခွင့်ကို ရနိုင်မှ ရသော သဘော ရှိပါတကား။ အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေတို့က ပေးသော အခွင့်အရေးသည် နေမင်းကပေးသော အလင်းရောင်

http://www.dhammadownload.com

၏ "အလျင်" ကို အဓိဖမ်းရန် ခက်ခဲသကဲ့သို့ ခဲယဉ်းလှပါတကား။ ထို့ကြောင့်ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် "အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ" ဟု ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်တန်ရာပါ၏။

အရှင်နန္ဒမထေရ်

သူ၏ အမည်ကား "နန္ဒမင်းသား" ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အဖေတူ အမေကွဲ ဖြစ်၏။ ဖခမည်းတော်မှာမူ "ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒန" ပင် ဖြစ်၏။ မယ်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်မှာ "မဟာ မာယာဒေဝီ" ဖြစ်၏။ နန္ဒမင်းသား၏ မယ်တော်မှာ "မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ" ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် နန္ဒမင်းသားသည် နောင်တော်နှင့် ညီတော် ဖြစ်ကြ၏။

သာကိဝင်မင်းမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုအရ ငယ်သူက ကြီးသူကို ပြန်လှန်၍ ဆင်ခြေဆင်လက် တက်ရိုးထုံးစံ မရှိ။ ဤသည်ပင် ကြီးသူတို့အား ရိုသေခြင်း "ဂါရဝ" မင်္ဂလာမည်၏။ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချခြင်း "နိဝါတ" မင်္ဂလာလည်း မည်၏။ မင်္ဂလာဟူသည် ကောင်းသောဧလေ့၊ ကောင်းသောစရိုက်၊ ကောင်းသော အကျင့်၊ ကောင်းသောယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်၏။ ဤဧလေ့၊ ဤစရိုက်၊ ဤအကျင့်၊ ဤယဉ်ကျေးမှုအရ နန္ဒမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား မည်သို့သော ခံစားမှုနှင့် ကြုံရစေကာမူ ပြန်လှန်လျှောက်တင်ရိုး မရှိ။ မိမိ၏ ဆန္ဒနှင့် မလိုက်လျောစေကာမူ နောင်တော် မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်တော်မူချက်အတိုင်း လိုက်နာသည်သာ ဖြစ်၏။

ဘာသာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဆိုရလျှင် ဤယဉ်ကျေးမှုမှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသော ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယင်း ယဉ်ကျေးမှုသည် ယနေ့တိုင်အောင်ပင် မြန်မာနိုင်ငံ အချို့သောဒေသများ၌ ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ငယ်စဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝက ဆရာဘုန်းကြီးက "ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှု" လက်ဘ်များ၊ သံပေါက်များကို မရမနေ အတင်း ကျက်ခိုင်း၏။ အလွတ် ဆိုပြရ၏။ မရလျှင် ရိုက်၏။ ရိုက်သော်လည်း ဆရာဘုန်းကြီးကို မမုန်းတီး။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ ပို၍ ကြီးစား၏။ အိုးထိန်းသည် သည် အိုးကို ကွဲအောင် မရိုက်၊ လှပလာအောင်သာ ရိုက်၏၊ ဟူ၍ ဆရာဘုန်းကြီးက လောကနီတိကို သင်ပေးထားရာ ဆရာဘုန်းကြီး၏ စေတနာကို နားလည်၏။ အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ရှင်းပြ၏။ လက်တွေ့လည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ခိုင်း၏။

http://www.dhammadownload.com

အမှန်အားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကို တည်ဆောက်ရာ၌ ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတော်က ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေများ၊ အမိန့်များ၊ ညွှန်ကြားလွှာများ၊ စည်းမျဉ်းများသည် ယနေ့ခေတ်၌ လုံလောက်မှု မရှိတော့ကြောင်း လက်တွေ့အားဖြင့် တွေ့မြင်နေကြရပြီ ဖြစ်၏။ ရှေးခေတ်နှင့် ယနေ့ခေတ်တို့၏ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ လိုက်နာမှုများနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ထိန်းသိမ်းမှုများသည် များစွာ ခြားနားသွားလေပြီ။ ရှေးခေတ် ယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား လိုက်နာမှုတို့ကပင် ပို၍ ကောင်းလေသလော၊ ယနေ့ခေတ် ယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းခြင်းနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရား လိုက်နာမှုတို့ကပင် ပို၍ ကောင်းလေသလော။

သူ့အမြင်နှင့်သူ ရှေးခေတ်က ပို၍ကောင်းသည်ဟု ဆိုသူများ ရှိသလို၊ ယခုခေတ်က ပို၍ကောင်းသည်ဟု ဆိုသူများလည်း ရှိကြမည်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဝါဒ အမြင်အရ ဆိုရလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရေးမကြီး၊ အရေးကြီး သည်ကား မိမိ၏စိတ် ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟူသည် မြင်စရာ၊ ကြားစရာ၊ နမ်းစရာ၊ လျက်စရာ၊ ထိတွေ့စရာ ဟူသော ငါးဖြာအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်၌ "ပယ်၍ မရကောင်းသော တရား" အဖြစ် ဟောကြားတော်မူထား၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် "ဥပါဒါန်" ကို ဖြစ်စေ၏။ ဥပါဒါန် ဆိုကတည်းက ကောင်းသောတရား မဟုတ်။ ဥပါဒါန် ဖြစ်လာလျှင် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရ "ဘဝ" ဖြစ်လာပေဦးမည်။ သို့ရာတွင် ဥပါဒါန်ကို မွေးမြူနေမှသာ မကောင်းသော သဘောကို ဆောင်၏။ အမှန်အားဖြင့် "အရိယသစ္စာဉာဏ်" ကို ရလိုပါက ထို ဥပါဒါန်ကို အသုံးပြုရ၏။ ဆရာ ဇီဝကသည် "အဆိပ်" ကို ဆေးအဖြစ် အသုံးပြု သကဲ့သို့ပင် "အရိယသစ္စာဉာဏ်" ကို ရလိုသော သူသည် ဥပါဒါန်ကြောင့် ဖြစ်လာ သော "ဘဝ" ကို အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တသဘော ထင်လာသည်အထိ မှုန့်မှုန့် ညက်ညက် ကြေသွားအောင် ချေမှုန်းရ၏။

ဆရာ ဇီဝကအတွက် "အဆိပ်" သည် ဆေးဖြစ်၏။ အခြားသူများ အတွက် "အဆိပ်"သည် အန္တရာယ် ဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတူပင် "ဥပါဒါန်"သည် အရိယသစ္စာဉာဏ်ကို ရလိုသူများအတွက် မိမိကြောင့် ဖြစ်လာသော "ဘဝ" ကို "ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ်" များဖြင့် မှုန့်မှုန့်ညက်ညက် ကြေသွားအောင် ချေမှုန်းစေ နိုင်ပါက "ဆေး" ဖြစ်၍ အရိယသစ္စာဉာဏ်ကို ရစေနိုင်ပါ၏။ အခြား သာမန် ရိုးရိုးသူများအတွက်မူ "ဥပါဒါန်" သည် "ကံ" အနေဖြင့် "ဘဝ" ကို ဖြစ်စေ၏။ သံသရာ ရေလျည်ကြောင်း၌ စုန်ချည်ဆန်ချည် မျောစေ၏။ ထိုသူများအတွက်မူ ဥပါဒါန်သည် "အဆိပ်" ပင် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ငယ်ရွယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက အင်္ဂလိပ် ကဗျာဆရာ Words Worth ၏ သဘာဝအဖွဲ့ကို သင်ရ၏။ သင်ပြသူ ဆရာကလည်း 'လူသည် ပင်ကိုဗီဇ အားဖြင့် မကောင်းသူ ဖြစ်၏။ ရိုးသားဖြူစင်မှု နည်းပါး၏။ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုများ၏။ လိမ်ညာဟန်ဆောင်မှုများဖြင့် "သူတော်စင်" ယောင် ဆောင်တတ်၏။ "သဘာဝ" ကား ဖြူစင်၏။ သန့်ရှင်း၏။ ရိုးသား၏။ ပွင့်လင်း၏။ "လူ" အကြောင်း ဖွဲ့သော ကဗျာသည် လူ၏ မကောင်းသော အကျင့်ဆိုး၊ စရိုက်ဆိုးများကို "ကဗျာ" မှတစ်ဆင့် ကဗျာ ဖတ်သူ၏ စိတ်၌ ဥပဒါန်အဖြစ် ထင်ကျန်ရစ်စေနိုင်မည် ဖြစ်၏။ "သဘာဝ" အကြောင်းဖွဲ့သော ကဗျာသည် သဘာဝ၏ ရိုးသားဖြူစင်မှု၊ သန့်ရှင်းမှု၊ ပွင့်လင်းမှုတို့ကို "ကဗျာ" မှတစ်ဆင့် ကဗျာဖတ်သူ၏ စိတ်၌ ထင်ကျန်ရစ်စေနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကဗျာဆရာက "လူ" အကြောင်းကို မဖွဲ့ဘဲ "သဘာဝ" အကြောင်းကိုသာ ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်၏'ဟု ရှင်းလင်း သင်ကြားလေ၏။

မင်္ဂလသုတ်၌လည်း "လူမိုက်" နှင့် မပေါင်းရ၊ "လူမိုက်" နှင့် ပေါင်းလျှင် လူမိုက်အကျင့်၊ လူမိုက်စရိုက် ဝင်တတ်၏။ ဤသို့ ဆိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကဗျာဆရာ၏ အဆိုသည် သာမညအားဖြင့် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် "ပါရမီအမြင့်"ဖြင့် ကြည့်ပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် လူ့လောက၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်၏။ မီမိတစ်ဦးတည်း၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် မွေးဖွားလာသူ မဟုတ်။ အထွတ်အထိပ် ပါရမီအဆင့်သို့ ရောက်အောင် ကျင့်ပြီး ဘုရားဖြစ်တော်မူလာသော ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည်ပင် လောကအတွက် ပွင့်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ပါရမီအမြင်ဖြင့် ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပါရမီ အမြင်မျိုးဖြင့် မကြည့်ဘဲ သာမန် လောကအမြင်မျိုးဖြင့်သာ ကြည့်ပါမူ ကဗျာဆရာ မြင်သည့်အတိုင်းပင် မြင်ပေလိမ့်မည်။ ပါရမီ ဓမ္မတာအရ အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာသို့ တက်ရ၏။ အမှားမှ အမှန်သို့ တက်ရ၏။ လောကမှ လောကုတ္တရာသို့ တက်ရ၏။ အကယ်၍ အဝိဇ္ဇာ အမှားနှင့် လောကသာ မရှိလျှင် ဝိဇ္ဇာသည် လည်းကောင်း၊ အမှန်သည် လည်းကောင်း၊ လောကုတ္တရာသည် လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မည် မဟုတ်။ ပဒုမ္မာရွှေကြာသည် နွံမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ပဒုမ္မာရွှေကြာသည် နွံနှင့်ကင်း၍ မဖြစ်။ အကယ်၍ ကင်း၍ ရနိုင်သည် ဆိုလျှင်လည်း ဓမ္မတာအရ ကင်းနိုင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။ တန်ခိုးကုဋ္ဌိပါဒ် အရ ကင်းနိုင်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ထက် စိတ်ကပို၍ ပဓာနကျ၏ ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓ ဒေသနာတော်အရ ပတ်ဝန်းကျင်သည် "ပယ်၍ မရကောင်းသော တရား" ဖြစ်၏။ "စိတ်" ၌ ယှဉ်လာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌

http://www.dhammadownload.com

တွယ်တာ မက်မောခြင်း၊ မကျေနပ်ခြင်း စသော ကိလေသာ တရားများကိုသာ "မလွဲမသွေ ပယ်ရမည့် တရား" များ အဖြစ် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ အကျဉ်းအားဖြင့် ပယ်၍ မရကောင်းသော တရားကား ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်၊ ပယ်၍ ရကောင်းသော တရားကား ကိလေသာ၊ ကိလေသာကို ပယ်နိုင်သည်နှင့်အမျှ ရုပ်ဝန်းကျင်သည် အလိုလို ငြိမ်းချမ်းပြီးသား ဖြစ်၏။ ချမ်းသာပြီးသား ဖြစ်၏။ အထူး ဝါယမစိုက်ရန် မရှိ။ ကမ္ဘာမြေပြင် တစ်ခုလုံးကို အစိုးရသော စကြဝတေးမင်း၏ ချမ်းသာထက် သာလွန်၏ဟု ဒေသနာ ရှိ၏။

ဤလောကတွင် "ပါရမီအမြင်" နှင့် "ပါရမီ မဟုတ်သောအမြင်" ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိလေရာ ပါရမီမဟုတ်သော အမြင်ဖြင့် ကြည့်ပါက ဤလောကတွင် "သူ၊ ငါ" ဟူ၍ ပိုင်းခြားပြီး မြင်၏။ ဤလောကတွင်းသို့ "သူ" ရောက်လာခြင်းသည် "လောအတွက်" ရောက်လာခြင်း မဟုတ်၊ လောကသည်သာ "သူ့အတွက်" ဖြစ်၏ဟု မြင်၏။ လောကကို သူ့အတွက် အသုံးချရန် အကွက်ကောင်းကို အမြဲတစေ မျှော်လင့်တောင့်တနေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အမြင်ကို အပိုင်းအခြား ရှိသော အမြင် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ပါဠိ ဝေါဟာရအားဖြင့် "ပမာဉ" ဟု ခေါ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောကဌ် ဤအမြင်မျိုး ရှိသူက အများစု ဖြစ်၏။

ပါရမီအမြင်ဖြင့် ကြည့်ပါက တစ်မျိုးဖြစ်၏။ လောကသည် သူ့အတွက် မဟုတ်၊ သူသည်သာ လောကအတွက် ဖြစ်၏။ ဤအမြင်မျိုးဖြင့် လောကကို ကြည့်တတ်ရန် လွယ်သည်မဟုတ်၊ မလွယ်သော်လည်း လုပ်၍ကား ဖြစ်၏။ ဤလောကဌ် လုပ်၍ မဖြစ်နိုင်သော အရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ အားလုံး လုပ်၍ ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အချိန်ကာလကိုတော့ အလေးထားရ၏။ နေရောင်ခြည်သည် သူနှင့်အတူ "အပူစွမ်းအင်" ကို တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွားသကဲ့သို့ ကာလသည်လည်း "အဓိကာရ" ခေါ် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ စွမ်းအင်များကို သူနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွား၏။ သို့ရာတွင် ကာလက နေရောင်ခြည်ထက် ပို၍မြန်၏။ ပို၍ စွမ်းအား ထက်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် "လောက" ကို ကာလက အုပ်စိုး၏ ဟု ဒဿန ဆရာများက ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ဦးချင်း စရိုက်ကောင်းအဆင့်မှ အမျိုးသား စရိုက်ကောင်းအဆင့် အထိ ဖြစ်လာအောင် နှစ်ပေါင်း ၃ ရာစုကျော် ထူထောင်လိုက်လျှင် ဖြစ်လာ၏ ဟု ဖတ်ရှုး၏။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု စတင်လာခဲ့သော အချိန်ကာလကို ပုဂံခေတ်မှ စတင် ရေတွက်လျှင်ပင် ၁၀ ရာစု ရှိပေပြီ။ ယခုအချိန်အထိ တစ်ဦးချင်း စရိုက်ကောင်း အဆင့်မှ အမျိုးသား စရိုက်ကောင်း အဆင့်သို့ မရောက်သေး။ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး လွှဲချ၍မရ၊ တာဝန်ကိုယ်စီ

http://www.dhammadownload.com

ရှိကြသည်မှာ အမှန်။ ပါရမီနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်ကား နှစ်ပေါင်းကို ရာစုနှင့် တွက်၍မရ၊ ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ တွက်ရ၏။ သို့ရာတွင် မဖြစ်ဘူး ဟူ၍တော့ မရှိ၊ လုပ်လျှင် ဖြစ်သည်ချည်းသာပင် ဖြစ်၏။ နန္ဒမင်းသား၏ ပါရမီဖြည့်ရာ ကာလကို စိစစ်လိုက်လျှင် ရှေးလွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်သိန်းအထက် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသခင်ထံတော်မှ "ဤနွေ့ကို စောင့်စည်းနိုင်သူတို့တွင် အမြတ်ဆုံး" ဧတဒဂ် ဘွဲ့ထူးဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်ရန် ဗျာဒိတ်တော်ရပြီးသူ ဖြစ်၏။

သူ၏ ပါရမီဖြည့်ရာ ကာလကို တွက်ကြည့်လိုက်လျှင် နှစ်ပေါင်း ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ဖြစ်၏။ သူ၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက် တွယ်တာ နှစ်သက်စရာ ကောင်းသော အရာဝတ္ထုတို့၌ "မတွယ်တာမှု"၊ အမျက်ထွက်စရာ ကောင်းသော အရာဝတ္ထုတို့၌ "သည်းခံနိုင်မှု"၊ ဘက်လိုက်စရာ ကောင်းသော အရာဝတ္ထုတို့၌ ဘက်မလိုက်ဘဲ "တရားမမှု၌ တည့်မှန်စွာ ရပ်တည်နိုင်မှု" စသော ပါရမီတို့ကို ဖြည့်ခဲ့လေရာ၊ ယခုဘဝသည် သူ၏ နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်၏။ အသိဉာဏ် မည်မျှ ထက်မည်ကို အလွယ်တကူပင် မှန်းဆ၍ ကြည့်နိုင်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်အရ အဆက်ဆက်သော ပါရမီရှင် တို့သည် "အရိယသစ္စာဉာဏ်" ဖြင့် နောက်ဆုံး ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူကြပြီး ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူကြပြီ ဖြစ်လေသောကြောင့် ယခုအခါ ပြည့်စုံသော ပါရမီရှင်များ မကျန်ရှိတော့သဖြင့် မျက်မှောက် ကမ္ဘာလောကကြီးသည် အချင်းချင်း ရန်စောင်မှု၊ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး အသာစီးရလိုမှုတို့ကြောင့် မငြိမ်းချမ်းမှုများ အမြဲတစေ နေ့စဉ် ဖြစ်နေလေရော့သလား ဟူ၍ပင် မှတ်ထင်ဖွယ် ကြုံရ၏။ ဤလောက၌ "ငါနှင့် ငါအုပ်စု" သမားချည်းလိုလို ဖြစ်နေလေတော့ရာ ပါရမီသဘောကို တကယ်တမ်း တိတိကျကျ နားလည်သူ၊ နားလည်လျှင်လည်း လိုက်နာလိုသူများ ရှိမှ ရှိပါလေတော့စ ဟူ၍ပင် ထင်ရမည်လောက် ဖြစ်နေတော့၏။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တောထွက်၍ တရားကျင့်ပြီးနောက် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ သုံးလောကထွတ်ထား သဗ္ဗညုဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့ပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ဖြို့ဝင် တစ်ရွာထွက်ဖြင့် "တကယ်စစ်မှန်သော ချမ်းသာဟူသည် ဤသည်ပင်တည်း"။ စစ်မှန်သော ချမ်းသာကို "သစ္စာဉာဏ်" ဖြင့် ရအပ်၏။ စစ်မှန်သောချမ်းသာ ဟူသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည့်စုံမှုများ၌ မရှိ။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပစ္စည်းဝတ္ထုများကို ပြည့်စုံအောင် ရှာဖွေပြီး မိမိနှင့် မိမိအုပ်စုအတွက် သုံးစွဲဖို့ သိမ်းဆည်းထားသမျှ ကာလပတ်လုံး စစ်မှန်သော ချမ်းသာကို ရှာရာ မရောက်တော့ဘဲ စစ်မှန်သော ဒုက္ခကိုသာ ရှာရာ ရောက်တော့၏။ ချမ်းသာစစ်နှင့် ချမ်းသာတုသည် ကျောချင်းဆိုင်ကာ တူရူချင်း ပြောင်းပြန်ပြုလျက် ရှိ၏။ ဤသို့လျှင်

http://www.dhammadownload.com

တွေ့သမျှ ဝေနေယျပရိသတ်ကို ယင်းတို့၏ အစ္ဆရာသယ အားလျော်စွာ တရားတော်ကို ဟောတော်မူရင်း ဗာရာဏသီမြို့အနီး "ဣသိပတန" အမည်ရသော မိဂဒါဝုန်တောမှ ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့ အပါအဝင် ရဟန္တာ ၆၀ တို့အား ဒေသအသီးသီးသို့ တရားဟော ထွက်ကြရန်၊ ခရီးတစ်ကြောင်းလျှင် တစ်ပါးကျစီ တာဝန်များ ခွဲဝေသတ်မှတ်ပြီး မိမိမူကား မိဂဒါဝုန်၊ ထိုနောက် ဥပရဇ္ဇတောအုပ်၊ ထို့နောက် ရာဇဂြိဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ပြာသိုလပြည့်နေ့၌ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုကျောင်းတော်၌ အင်္ဂတိုင်းသား၊ မဂဓတိုင်းသား တစ်သောင်းကျော်ကို ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် တရားဟောတော်မူ၏။

သုဒ္ဓါဒန မင်းကြီးသည် သားတော်ဘုရား ရာဇဂြိဟ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြောင်း ကြားသိတော်မူသဖြင့် မိမိ၏ ရာဇဂ္ဂေါနီ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါရန် ခေါင်းဆောင်အမတ်တစ်ဦးနှင့် နောက်ပါ အခြွေအရံ တစ်ထောင်စီဖြင့် စေလွှတ်၍ သားတော်ဘုရားအား အပင့်ခိုင်းလေရာ၊ ပင့်ခိုင်းသမျှ အမတ်တို့သည် မည်သူမျှ ပြန်မလာကြဘဲ အားလုံး ဘုရားသခင်ထံ၌ ရဟန်းပြု၍ ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကြလေ၏။ သတင်းစကားပင် ပြန်ကြားမည့်သူ မရှိဘဲ ဖြစ်လေ၏။

သုဒ္ဓါဒန မင်းကြီးသည် သားတော်ဘုရားကို မတွေ့ရသည်မှာ ၇ နှစ် ရှိခဲ့လေပြီ။ မင်းကြီးသည် သားတော်ဘုရားကို အလွန်ပင် တွေ့ချင်၏။ ယသော ဓရာ ဒေဝီ ဆိုလျှင်လည်း အထူးပင် တွေ့ချင်သည်မှာ ပြောစရာပင် မလို။ မဟာ ပဇာပတိ ဂေါတမီကား ဝမ်းနှင့်လွယ်၍ မမွေးရုံသာ ရှိ၏။ အခြားသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့သည်လည်း တွေ့ချင်ကြသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းဆောင်အမတ်များကို နောက်လိုက်နောက်ပါ တစ်ထောင်စီနှင့် သားတော်ဘုရားကို အပင့်လွှတ်ခဲ့သည်မှာ ၉ ကြိမ်တိုင်တိုင် ရှိခဲ့ပြီ။ မည်သည့်သတင်းစကားမျှ ပြန်မလာ။

သုဒ္ဓါဒန မင်းကြီးသည် အိုမင်းသော အရွယ်သို့ ရောက်လေပြီ။ "သေခြင်း" တရား မည်သည့် အချိန်မရွေး မိမိထံသို့ ရောက်လာနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် မိမိ မသေမီကာလအတွင်း မိမိ၏ သားတော် ဘုရားကို ဖူးတွေ့ချင်လှ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဖွားဖက်တော် ကာဠဒါယီအမတ်ကို နောက်ပါ အခြွေအရံ တစ်ထောင်နှင့်အတူ သားတော်ဘုရားကို ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ ပင့်ဆောင်ပေးရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။

ကာဠဒါယီအမတ်ကား မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဖွားဖက်တော်လည်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ကစားဖော် ကစားဖက်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အလွန်ချစ်ကျွမ်းဝင်၏။ ကာဠဒါယီသာ ပင့်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် မုချမသွေ ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ ကြွလာတော်မူလိမ့်မည်ဟု မင်းကြီးက ထင်မှတ်တော်မူ၏။ သို့ဖြစ်၍ မင်းကြီးက ဖွားဖက်တော် ကာဠဒါယီကို တာဝန်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ကာဠဒါယီသည်လည်း နန္ဒမင်းသား နည်းတူ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်မှောက်မှ "မိမိမျိုးနွယ်၏ အားထားကြည်ညိုမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သူ" ဟူသော ဧကဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်ရန် ဗျာဒိတ်တော်ရပြီးသူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကာဠဒါယီ၏ ဉာဏ်ပညာထက်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အထူး ဆိုဖွယ်မရှိပြီ။ ကာဠဒါယီအား နောက်ပါ အခွေအရံ တစ်ထောင်နှင့်အတူ သားတော် မြတ်စွာဘုရားကို ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ အရောက်ပင့်ရန် တာဝန်ပေးလေသောအခါ ကာဠဒါယီ အမတ်ကလည်း မင်းကြီးအား 'အကယ်၍ အရှင်မင်းကြီးသည် ကျွန်တော်မျိုးနှင့်တကွ နောက်ပါ အခွေအရံ တစ်ထောင်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်မှောက်၌ ရဟန်းပြုခွင့် ပေးတော်မူပါလျှင် သားတော် မြတ်စွာဘုရားကို ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ အရောက် ပင့်ဆောင်ပေးရန် တာဝန်ယူပါသည် ဘုရား' ဟူ၍ သူလိုချင်သော ဆုကို တောင်းရာ သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီးက ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်၏။

ကာဠဒါယီသည် နောက်ပါ အခွေအရံများနှင့်အတူ ကပိလဝတ် နေပြည်တော်မှ ရာဇဂြိုဟ်သို့ သွားလေရာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်းတွင် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ရောက်၏။ ကာဠဒါယီ ရောက်သော အချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရား သခင် တရားတော်ကို ဟောတော်မူခိုက်နှင့် ကြုံသဖြင့် တရားတော်ကို နာကြားလေရာ နောက်ပါ အခွေအရံများနှင့်အတူ အားလုံး "ရဟန္တာ" ချည်း ဖြစ်သွားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားသခင် ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ ကြွရောက်တော်မူရေး အတွက် လျှောက်ထားရန် အခါအခွင့်ကို စောင့်နေလေရာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့၌ အခွင့်ကောင်း ရသဖြင့် ဖခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းတို့အား ချီးမြှောက်တော်မူသောအားဖြင့် ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါရန် လမ်းခရီး သာယာပုံ၊ ရာသီဥတု အံ့ဘနန်း ကြည်နူးဖွယ်ရှိပုံတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဂါထာပေါင်း ၆၄ ဂါထာတို့ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားလေ၏။ ဖခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုကြပါသဖြင့် တပည့်တော်အား အပင့်ခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်းကိုလည်း လျှောက်ထားလေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ရာဇဂြိုဟ်မှ ကပိလဝတ်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါရန် အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေတို့အရ လမ်းခရီးနှင့် ရာသီဥတုတို့ သာယာလှပါကြောင်း ဂါထာပေါင်း ၆၄ တို့ဖြင့် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသော်လည်း မူလဋ္ဌကထာဆရာ၏ ထုံးကို လိုက်နာသောအားဖြင့် ဂါထာ ၆၀ ဟူ၍သာ သုံးနှုန်း၏။ ပျို့ အနေအားဖြင့်လည်း ဂါထာ ၆၀ ပျို့ ဟူ၍သာ ဆိုကြပါ၏။ ကာဠုဒါယီ၏ လျှောက်ထားချက်အရ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် နောက်ပါ ရဟန္တာပေါင်း နှစ်သောင်း ခြံရံလျက် ရာဇဂြိုဟ်မှ ကပိလဝတ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ကပိလဝတ်သည် ယူဇနာပေါင်း ၆၀ ဝေးကွာလေရာ တစ်နေ့လျှင် တစ်ယူဇနာနှုန်းဖြင့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် တပေါင်း လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့မှ စတင်ကြွရောက်တော်မူရာ ရက်ပေါင်း ၆၀ ကြာ၏။ ကဆုန်လပြည့်နေ့မှ ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၏။

နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ တန်ခိုးပြာဋိဟာအားဖြင့် သာကီဝင်မင်းမျိုးတို့၏ ခတ္တိယမာန်ကို နှိမ်နင်း၍ မဟာဗုဒ္ဓဝင်တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ပင် ဖခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား "အနာဂါမ်"၊ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီအား "သောတာပန်" တည်စေတော်မူ၏။ ကြွင်းသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့အားလည်း မိမိတို့၏ ပါရမီအလျောက် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ရနိုင်စေရန် ဟောကြားတော်မူ၏။ ဗုဒ္ဓဝင် ဒေသနာကား ဂါထာပေါင်း ၉၅၁ ဂါထာ ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူပြီး နောက် တတိယနေ့တွင် နန္ဒမင်းသားနှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း မင်္ဂလာ ၅ မျိုး ပြုလုပ်ရန် ရှိ၏။ သာကီဝင် မင်းမျိုးတို့၏ အစဉ်အလာအရ ပြုလုပ်ရသော မင်္ဂလာများ ဖြစ်၏။

(၁) အိမ်ရှေ့မင်း ဦးသျှောင်ထုံး မင်္ဂလာ၊
(၂) နဖူး၌ ရွှေပြားသင်းကျစ်တော် တပ်ဆင်ခြင်း မင်္ဂလာ၊
(၃) အိမ်ရှေ့စံ နန်းတော်အပ်နှင်းပွဲ မင်္ဂလာ၊
(၄) လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မင်္ဂလာ၊
(၅) အိမ်ရှေ့စံ ထီးဖြူတော်စိုက် မင်္ဂလာ။

မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒမင်းသားအတွက် အစဉ်အလာအရ မင်္ဂလာများကို ပြုလုပ်စဉ် နန်းတော်သို့ ဆွမ်းခံကြွ ဝင်တော်မူ၏။ ဆွမ်းခံ ပြန်ကြွသောအခါ မိမိ၏သပိတ်ကို နန္ဒမင်းသား၏ လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း နောင်တော် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ သပိတ်ကို လက်ဝယ်ပိုက်လျက် မြတ်စွာဘုရား နောက်တော်ပါးက "သပိတ်ကို ပြန်ယူနိုးနိုး" ဖြင့် လိုက်ပါသွားရလေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုအခါ မိမိနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း မင်္ဂလာပြုရန် စီစဉ်ထားသော "ဇနပဒ ကလျာဏီ" မင်းသမီးက ပြတင်းပေါက် တံခါးဝမှ ရုပ်လျက် အဆောင်၏ လမ်းမပေါ်သို့ပင် ရောက်နေပြီဖြစ်သော "နန္ဒမင်းသား" အား မောင်တော်ဘုရား အမြန်ဆုံး ပြန်ခဲ့ပါဟု ဆဲပင် ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် လှမ်း၍ မှာလိုက်၏။

နန္ဒမင်းသားသည် ဇနပဒ ကလျာဏီ၏ "မှာကြားလိုက်သံ" ကို မိမိ၏ နှလုံးသားအတွင်းမှ ပျောက်သွားအောင် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ဇနပဒ ကလျာဏီ၏ အသံသည် နန္ဒမင်းသား၏ နားထဲ၌ ကြားယောင်လျက် ရှိ၏။ ဤအသံ၊ ဤအသွင်၊ ဤရုပ်၊ ဤဟန်ကို နန္ဒမင်းသားသည် မည်သို့မျှ ဖျောက်၍မရဘဲ ရှိ၏။

သို့ရာတွင် နန္ဒမင်းသားသည် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့။ နောင်တော်ဘုရားသည် သူ၏သပိတ်ကို ပြန်ယူနိုးနိုးနှင့် နောက်တော်ပါးက လိုက်သွားလေရာ နိဂြောဓာရုံကျောင်းသို့တိုင် ရောက်သွားလေ၏။ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သွားသော အခါမှသာ မြတ်စွာဘုရားက နန္ဒမင်းသားအား 'ညီတော် နန္ဒ၊ ရဟန်းပြုမည်လော' ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ နန္ဒမင်းသား၏ စိတ်တွင် "နောင်တော်ဘုရားသည် မေးမှ မေးရက်လေခြင်း" ဟု စိတ်နှလုံး ယူကျုံးမရ ခံစားရရှာ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ နှလုံးသားများ ကြေမွသွားစေကာမူ ကြိတ်မှိတ်ခံစားရင်း အမှန်အတိုင်း မလျှောက်ထားဝံ့သဖြင့် 'ပြုပါမည် ဘုရား' ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသခင်က 'သို့ဖြစ်လျှင် ချစ်သားရဟန်းတို့၊ နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုကြကုန်လော့' ဟု မိန့်တော်မူရာ "နန္ဒမင်းသား" သည် ရဟန်းဖြစ်သွား၏။ သို့ရာတွင် နန္ဒမင်းသားသည် ရဟန်းဘဝ၌ လုံးဝ ပျော်မွေ့ခြင်း မရှိ။ တစ်ချိန်လုံး သူ၏ စိတ်သည် ဇနပဒကလျာဏီ၌သာ ရှိ၏။ ဇနပဒကလျာဏီသည် သာလျှင် တစ်ချိန်လုံး သူ၏နှလုံးသား၌ နေရာအပြည့် တည်လျက် စိုးမိုးထား၏။ ရဟန်းတရား ဟူသမျှ သူ၏ နှလုံးသား၌ မြို့မှုန်ခန့်မျှ နေရာဟူ၍ မရှိ။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း နေရာ မပေး။

နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုပေးပြီးနောက် ၇ ရက်မြောက်နေ့တွင် ယသော ဓရာဒေဝီက သားတော် ရာဟုလာအား ဖခင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားထံ အမွေတောင်းခံစေပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားက "လောကုတ္တရာအမွေ အနေဖြင့်" ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ဥပဇ္ဈာယ် ပြုလုပ်စေပြီး ရာဟုလာ မင်းသားကို "ရှင်သာမဏေ" ပြုပေးလိုက်၏။

ဤလောကတွင် ထားထိုက်သော "သံယောဇဉ်" နှင့် မထားထိုက်သော "သံယောဇဉ်" ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိပါ၏။ ထားထိုက်သော သံယောဇဉ် ဟူသည်မှာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် "ကတညုတ ကတဝေဒီ" မင်္ဂလာ အမည်ဖြင့်

http://www.dhammadownload.com

"ကရဏာနှင့် ပညာ" ဖြစ်၏။ ယင်း သံယောဇဉ်မျိုးကား အညစ်အကြေး ကင်းစင်၏။ ဖြူစင်၏။ သန့်ရှင်း၏။ ကရဏာသည် လောကဖြစ်စဉ်တွင် ပြဋ္ဌာန်း၍ ပညာသည် လောကုတ္တရာဖြစ်စဉ်တွင် ပြဋ္ဌာန်း၏။ ဤသို့ ဆရာများက ဆိုကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် "ယသောရာ ဒေဝီ" အခန်းသို့ ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ၏။ စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ဖြင့် ချီးကျူးခြင်း ဖြစ်၏။ ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းတို့အား ချီးမြှောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မြင့်မြတ်သော လူများအတွက် ထားထိုက်သော သံယောဇဉ်ဟူသည်လည်း "ကတညုတ ကတဝေဒီ" မင်္ဂလာအမည်ဖြင့် ဗြဟ္မစိုရ်တရား ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မစိုရ်တရားဖြင့် "အမျိုးဘာသာ သာသနာ" သန့်ရှင်းတည်တံ့ ပြန့်ပွားရေးအတွက် ဆောင်ရွက်၏။ ဘက်လိုက်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်။ မင်္ဂလာတရား၏ အတိမ်အနက်ကို လိုက်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ "ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို အခြေခံသည်" ဟု ဆိုကတည်းက ဘက်လိုက်ခြင်းသဘော မရှိ။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မစိုရ်တရားကို "အပိုင်းအခြား မထားကောင်းသော တရား" ဟူ၍ ပိဋကတ်တော်၌ ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာတရား၏ အတိမ်အနက်ကို လိုက်၍ လေးနက်စွာ ဆောင်ရွက်ရသည့်နေရာ ရှိသလို၊ မလေးမနက် ဆောင်ရွက်ရသည့် နေရာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါ၏။

သားတော် နန္ဒမင်းသားနှင့် မြေးတော် ရာဟုလာကို သာသနာ့ဘောင်အတွင်းသို့ သွတ်သွင်းလိုက်ပြီဟု သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီး ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းကြီး၏ ရင်တွင်း၌ မဖော်ပြနိုင်သော "သောက" သည် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်၏။ သားမြေးတို့အပေါ်၌ ထားရှိသော ဘိုးဘွားမိဘတို့၏ "ချစ်ခြင်းမေတ္တာ" သည် အရေထူ အရေပါးကို ထွင်းဖောက်၍ ရိုးတွင်းခြင်ဆီသို့ တိုင်၏။

ထိုစဉ်က သုဒ္ဓါဒနမင်းကြီးသည် "သကဒါဂါမ်" အဆင့်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၍ ရင့်ကျက်ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်ရှိ၏။ သို့ပါလျက် မင်းကြီးသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားရ၏။ မင်းကြီးသည် စာနာ၏။ သူလို "သကဒါဂါမ်" ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည်ပင် သားသမီးများအပေါ်၌ ထားသော မျှော်လင့်ချက်ကို မြတ်စွာဘုရားက ရှင်ရဟန်းပြုခြင်းအားဖြင့် ဖျက်ဆီးရာ ရောက်သောကြောင့် ဤမျှလောက် သောကရောက်ရပါလျှင် အခြားပုထုဇဉ် မိဘ ဘိုးဘွားများ အနေဖြင့် မည်မျှ သောကရောက်ရှာလေမည်နည်း။ နှိုင်းဆ၍ မရလောက်အောင်ပင် ရောက်ရှာပေလိမ့်မည်။ သားသမီး မြေးမြစ်တို့အပေါ်၌ ထားရှိသော မိဘ ဘိုးဘွားတို့၏ မေတ္တာ စေတနာကား အတိုင်းအဆမရှိ ကြီးမားလှပါ၏။

မင်းကြီးသည် ကြေကွဲသော နှလုံးသားဖြင့် သားတော်ဘုရားထံ သွား၍

http://www.dhammadownload.com

မိမိ၏ ခံစားချက်ကို လျှောက်ထားရင်း နောင်တွင် မိဘခွင့်မပြုသော သားသမီးများကို ရှင်ရဟန်းပြုခွင့် မပေးပါရန် လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း သိက္ခာပုဒ် ပညတ်တော်မူကာ ခမည်းတော်မင်းကြီး လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း လိုက်လျောစေ၏။

ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သည် ဘူမိနက်သန်မှန်သော နေပြည်တော် ဖြစ်၏။ သားတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖွားမြင်တော်မူစဉ်ကလည်း "စကြဝတေးမင်း" ဖြစ်မည်ဟု ဗြာဟ္မဏ ဗေဒင်ပညာရှင်များက ဟောခဲ့၏။ ထိုစဉ်က မင်းကြီးသည် မိမိသားတော်၏ "စကြဝတေးမင်း" အသရေတော်ကို မျက်မှောက်ထင်ထင် ကိုယ်တော်တိုင် ရှုကြည့်ရန် အားခဲထား၏။ သို့ရာတွင် သားတော်သည် မိမိမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း စကြဝတေးမင်း မလုပ်ဘဲ တောထွက်၍ တရားကျင့်ကာ "ဘုရား" လုပ်သွား၏။ မင်းကြီး၏ မျှော်လင့်ချက်သည် ပျက်ပြား၍ သောက ရောက်ခဲ့ရ၏။

သားတော် နန္ဒမင်းသားသည်လည်း "စကြဝတေးမင်း" ဖြစ်မည်ဟု ဗြာဟ္မဏ ဗေဒင်ပညာရှင်များက ဟောထားပြန်၏။ မင်းကြီးသည် ထိုမျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပြန်လည်၍ ကြည်နူးကာ နန္ဒမင်းသား၏ "စကြဝတေးမင်း" အသရေတော်ကို ရှုစားရန် စိတ်ကူးယဉ်ပြန်၏။ နန္ဒမင်းသားကို ရဟန်းပြုပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းကြီး၏ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖျက်ဆီးလိုက်၏။ မင်းကြီး၏ "စိတ်ကူးယဉ်ဗိမာန်" သည် ပြိုလဲသွားခဲ့ရပြန်၏။ မင်းကြီး၏ နှလုံးသားသည် ဒုတိယအကြိမ် ကြေမွရပြန်၏။

တစ်ဖန် မြေးတော် ရာဟုလာသည်လည်း လွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်သိန်း အထက်ကာလ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်မှ "သိက္ခာသုံးပါးကို လိုလားသူတို့တွင် အမြတ်ဆုံး" ဟူသော ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်ရန် ဗျာဒိတ်တော် ရပြီးသူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကပိလဝတ်နန်းတော်ရှိ ဗြာဟ္မဏ ဗေဒင်ပညာရှင်တို့က ရာဟုလာအား "စကြဝတေးမင်း" ဖြစ်ရမည်ဟု ဟောပြန်၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် အားတက်ပြန်၏။ ယခု သားတော် မြတ်စွာဘုရားက မြေးတော် ရာဟုလာအား ရှင်ပြုပေးလိုက်ပြန်ရာ မင်းကြီး၏ တတိယအကြိမ် မျှော်လင့်ချက်သည် ကျေပျက်သွားပြန်၏။ မျှော်လင့်ချက် ကျေပျက်သည်နှင့်အတူ မင်းကြီး၏ နှလုံးသားလည်း ကြေမွသွားလေ၏။ သာကိဝင်မင်းဆက်လည်း ပြတ်လေပြီဟု ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရရှာ၏။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် ကပိလဝတ် နေပြည်တော်ကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ စကြဝတေးနိုင်ငံတော်ကို ထူထောင်လိုသူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားက

http://www.dhammadownload.com

ဖခမည်းတော်မင်းကြီး ထူထောင်လိုသော "စကြဝတေးနိုင်ငံတော်" ကို မင်းကြီး ခေါ်သည့်အတိုင်း "စကြဝတေး နိုင်ငံတော်" ဟု မသတ်မှတ်။ **"မာယာသုခ နိုင်ငံတော်"** ဟုသာ သတ်မှတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း နိုင်ငံတော်တစ်မျိုးကို ထူထောင်လိုသူ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ထူထောင်နိုင်ရန်အတွက် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ထူထောင်လိုသော နိုင်ငံတော်ကား ဖခမည်းတော် ထူထောင်လိုသော "မာယာသုခ နိုင်ငံတော်" မျိုး မဟုတ်၊ **"သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်"** ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သူ၏ "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" သို့ ဖခမည်းတော်နှင့် တကွ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျသတ္တဝါ အားလုံးကို ခေါ်သွားမည် ဖြစ်၏။ ယခု နန္ဒမင်းသားနှင့် ရာဟုလာကို ခေါ်၏။ နောက် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ၊ ယသောဓရာ စသော သူများကိုလည်း ခေါ်ဦးမည်ပင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" ကား–

"ရွာ" ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ "တော" ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ "ချိုင့်ဝှမ်း" ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ "ကြည်းကုန်း" ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ သို့ရာတွင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထို "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" သည် ပျော်မွေ့စရာ အကောင်းဆုံးတို့ထက် ပို၍ ပျော်မွေ့စရာ ကောင်း၏။ အချမ်းသာဆုံးတို့ထက် ပို၍ ချမ်းသာ၏။

(ဥဒါန၊ ဓမ္မပဒ)

ယခု မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒမင်းသားကို သူ၏ "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီ။ သို့ရာတွင် နန္ဒမင်းသားသည် ထိုနိုင်ငံတော်၌ လုံးဝ မပျော်မွေ့။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနိုင်ငံတော်၌ နန္ဒမင်းသားအား ပျော်မွေ့အောင် ထားရန် မြတ်စွာဘုရား၌ တာဝန်ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ဖခမည်းတော် မင်းကြီးအား "အနာဂါမ်" တည်စေပြီးနောက် ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်းမှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။

ထို့နောက် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်ပြီးစီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် မူလပြထားသော ပဋိညာဉ်အတိုင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ နန္ဒမထေရ်လည်း ပါလာ၏။ ထိုအချိန်အထိ နန္ဒမထေရ်သည် "လူ" ကသာ မြတ်စွာဘုရား တည်ထောင် တော်မူထားသော "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်"၌ ရှိနေသော်လည်း "စိတ်" ကမူ မင်းများ အမှူးပြုသော ပုထုဇဉ်လူသားတို့ တည်ထောင်ထားသော "မာယာသုခ

မာယာသုခနိုင်ငံ – လောကီချမ်းသာ ရှိရာ ဌာန၊

သန္တိသုခနိုင်ငံ – နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ၊

http://www.dhammadownload.com

နိုင်ငံတော်” ၌သာ ရှိ၏။ ဇနပဒကလျာဏီနှင့် သူသည် ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် “အ ဒုတိယ” ဖြစ်၏။ အမြင်အားဖြင့်သာ နှစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း အမှန်အားဖြင့်မူ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်၏။

ဤအခြေအနေကို မြတ်စွာဘုရားသည် သိပါ၏။ “ဘဝ” သည် ကြောင်လိမ် လှေကား၏ အလယ်နေရာ ဖြစ်၏။ အထက်သို့ တက်၍လည်း ရ၏။ အောက်သို့ ဆင်း၍လည်း ရ၏။ ကြောင်လိမ်လှေကား၏ စက်ဝန်းမှ ခုန်ထွက်၍ လည်း ရ၏။ အထက်သို့တက်လျှင် လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ ဖြစ်၏။ အောက်သို့ ဆင်းလျှင် အပါယ်လေးပါးသို့ ရောက်၏။ လှေကားစက်ဝန်းမှ လွတ်အောင် ခုန်ထွက်လျှင် “သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်” သို့ ရောက်၏။ ယခု နန္ဒမထေရ်၏ “ဘဝ” သည် မည်သည့်ဘက်သို့ ဦးတည်ရမည်၊ တူရူပြုရမည်ကို မြတ်စွာဘုရား သခင်သည်သာလျှင် အသိဆုံး ဖြစ်၏။ နန္ဒမထေရ်၌ “ဇနပဒကလျာဏီ” မှ “ဇနပဒကလျာဏီ”၊ အခြား ဘာကိုမျှ မမြင်၊ သူ၏ သန္တာန်၌ “ရာဂ” စရိုက် လွှမ်းနေ၏။ ရာဂ ဟူသည် နာမ်တရား ဖြစ်၏။ နာမ်တရား ဖြစ်လျှင် အခြား ယှဉ်ဘက် နာမကွန္ဓာ လေးပါးနှင့်တကွ အာရုံနှင့် ဒွါရ ပါဝင်လာ၏။ အာရုံနှင့် ဒွါရကား ရုပ်တရား ဖြစ်၏။ စုစုပေါင်းလိုက်လျှင် “ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ” ငါးပါးရ၏။ ထိုဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါးတွင် “ရာဂ” သည် ပြဋ္ဌာန်း၏။ နန္ဒမထေရ်သည် ရာဂကို နိစ္စ ဟု ထင်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ရာဂသည် အနိစ္စဖြစ်ကြောင်း လက်တွေ့ပြရန် နန္ဒကို တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ခေါ်သွားလေ၏။

တာဝတိံသာသို့ ခေါ်သွားစဉ် တစ်ခုသော မီးလောင်ပြင်၌ မီးလောင် ငုတ်တိုပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မျောက်အိုမကို ပြခဲ့၏။ နန္ဒမထေရ်သည် ဇနပဒ ကလျာဏီ၏ အလှနှင့် မျောက်အိုမ၏ အလှကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်၏။ တာဝတိံသာ သို့ ရောက်လေပြီ။ တာဝတိံသာ၌ မြတ်စွာဘုရားကို လာရောက် ဖူးမြော်ကြသော နတ်သမီးများကို တွေ့ပြန်ပြီ။ ထိုအခါ ဇနပဒကလျာဏီသည် မီးလောင်ငုတ်တို၌ ထိုင်နေသော မျောက်အိုမ ဖြစ်သွားပြန်၏။ အားလုံးသော လောက “အသိ” များသည် အနိစ္စပါ တကား။

အစပထမ၌ နတ်သမီးများကို ရလိုလျှင် တရားအားထုတ်၊ နတ်သမီး များကို ရရန် ငါဘုရား တာဝန်ခံ၏ ဟူသော ပဋိညာဉ်အရ တရားအားထုတ် ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အခြား သိတင်းသုံးဖော်တို့၏ လှောင်ပြောင်မှုကြောင့် မူလ ဟန့်လုပ်၍ တရားအားထုတ်ရာမှ နောက်ဆုံး၌ တကယ်တမ်း မှန်ကန် သော တရားအားထုတ်ခြင်း၊ တကယ် “ဟန်” သော အားထုတ်ခြင်း အဖြစ်သို့

http://www.dhammadownload.com

ရောက်ပြီး အာသဝေါကုန်ခန်း ရဟန္တာ ဖြစ်သွား၏။ ယခုမူ နန္ဒမထေရ်သည် သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်သို့ တကယ် ရောက်၏။

မာယာသုခ နိုင်ငံတော်သားများသည်လည်း လူပင် ဖြစ်ကြ၏။ သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်သားများသည်လည်း လူပင် ဖြစ်ကြ၏။ ဤနေရာ၌ အခြားသော နတ်ဗြဟ္မာများသည်လည်း "သစ္စဉာဏ်" ကို ရ၍ သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်သားများပင် ဖြစ်ကြ၏ဟု ဆိုနိုင်ပါသော်လည်း လူလောကနှင့် ပတ်သက်၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အခြား အရိယာဖြစ်သော နတ်ဗြဟ္မာများကို ချန်ထားခဲ့ပါသည်။ လူကိုသာ အဓိက ထား၍ ဆိုမည် ဖြစ်ပါ၏။

နန္ဒမထေရ်သည် ကြောင်လိမ်လှေကား၏ ဗဟိုချက်မှနေ၍ ကြောင်လိမ်လှေကား၏ ဆွဲငင်အားကို လွတ်မြောက်အောင် ခုန်ထွက်ပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ သြဝါဒအရ မာယာသုခနိုင်ငံမှ ဝေနေယျများကို သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်သို့ ဆွဲခေါ်မည် ဖြစ်၏။

မာယာသုခ နိုင်ငံတော်မှ လူသည် လူ့စရိုက်အရ လူဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် သူ၏ ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်း စသော ဗြဟ္မစိုရ်တရားများကို အခြေခံ၍ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်ပါသော်လည်း ဂါလေသာ သဘောအရ အထိုက်အလျောက် မစင်ကြယ်မှု သဘောပါ၏။ သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်မှ လူများသည် လူ့စရိုက် မရှိတော့သဖြင့် "လူ" ဟူ၍ ခေါ်ရုံ သက်သက်မျှသာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လူ မဟုတ်တော့၊ အစဉ်အလာ ခေါ်နေကျဖြစ်၍သာ လူ ဟူ၍ ခေါ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် မြေစိုင်ခဲနှင့် ပတ္တမြားငမောက် သဘောမျိုး ဖြစ်၏။ အင်္ဂကလာပ်ရုပ်ချင်းသာ တူသော်လည်း ဂုဏ်နှင့် သတ္တိချင်းကား မတူ၊ ထိုသဘောမျိုးပင် ဖြစ်၏။ လောကအပေါ်၌ ထားရှိသော အရိယာများနှင့် ပုထုဇဉ်များ၏ မေတ္တာ စေတနာတို့သည် အမည်ချင်းသာ တူ၏။ ဂုဏ်နှင့် သတ္တိချင်းကား မတူ၊ ရုပ်ပိုင်းအရလည်း မတူ၊ နာမ်ပိုင်းအရလည်း မတူ။ နိုင်ငံတော်ချင်း အရလည်း "မာယာသုခ နိုင်ငံတော်" နှင့် "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" တို့သည် သဘာဝချင်း လုံးဝ မတူချေ။

"မာယာသုခ နိုင်ငံတော်" ၌ "အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားတို့၏ နိယာမအရ ဖြစ်ခြင်း" သည် ပဓာနကျ၏။ သန္တိသုခနိုင်ငံတော်၌ "အကြောင်းတရားနှင့် အကျိုးတရားတို့၏ နိယာမအရ ချုပ်ခြင်း" သည် ပဓာနကျ၏။ အကြောင်းဖြစ်လျှင် အကျိုးဖြစ်သည်ကား "မာယာသုခ နိုင်ငံတော်"၏ ဥပဒေသ၊ အကြောင်းချုပ်လျှင် အကျိုးချုပ်သည်ကား "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" ၏ ဥပဒေသ၊ ဤကား နိုင်ငံတော်နှစ်ခုတို့၏ ခြားနားသော ဥပဒေသတည်း။

http://www.dhammadownload.com

ဤလောကတွင် မည်သည့်ဝတ္ထုမျှ ရုပ်ဖြစ်စေ၊ နာမ်ဖြစ်စေ နိစ္စ၊ သုဘ၊ သုခ၊ အတ္တ သဘော မရှိ၊ အားလုံး အနိစ္စ၊ အသုဘ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောမျှသာ ဖြစ်၏။

သို့ပါလျက် တဏှာက သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ တစ်ခု မကြိုက်လျှင် နောက်တစ်ခုကို ကြိုက်အောင် တာဝန်ယူ၍ အားထုတ်၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် "ပေါနောဘဝိကာ" ဟု ခေါ်၏။

အားလုံးကို နှစ်သက်စရာ ကောင်းအောင် အရောင်အဆင်း၊ အသွင်၊ ဟန် ဖြစ်လာအောင် "ခြယ်" ၍လည်း ပေးတတ်၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရ အားဖြင့် "နန္ဒီရာဂ" ဟု ခေါ်၏။

သက်ရှိဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ အာရုံတစ်ခုတည်း၌ မကျေနပ်စေဘဲ မြင်မြင်သမျှ ဟူသရွေ့တို့၌ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးတတ်၏။ မိမိနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အကျိုးဖြစ်ဖြစ်၊ အကန်းဖြစ်ဖြစ်၊ အစုတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အပြတ် ဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကို နှစ်သက်စရာ ကောင်းအောင် "နန္ဒီရာဂ" ဖြင့် လုပ်ပေး တတ်၏။ အခြားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူ သူက ပြောင်းပြန်။

အမှန်အားဖြင့် နန္ဒမထေရ်သည် "ရာဂ" ဝင်ပေါက်မှ ရာဂကို ဥပနိဿယ ပြု၍ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို အနတ္တမြင်အောင်ရှုပြီး ရဟန္တာဖြစ်လာသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက နန္ဒမထေရ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂါထာနှစ်ပုဒ်ကို ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

- **ကောင်းစွာ မိုးမထားသော အိမ်ကို မိုးရေပေါက်သည် ဝင်ရောက် ထိုးဖောက်နိုင်သကဲ့သို့ ဤအတူ ဝိပဿနာ ရှုပွားမှု မရှိသော စိတ်ကို "ရာဂ" သည် ဝင်ရောက် ထိုးဖောက်နိုင်၏။**
- **ကောင်းစွာ မိုးထားသော အိမ်ကို မိုးရေပေါက်သည် မထိုးဖောက် မဝင်ရောက်နိုင်သကဲ့သို့ ဤအတူ ကောင်းစွာ ဝိပဿနာ ရှုပွားထားသော စိတ်ကို "ရာဂ" သည် မဝင်ရောက် မထိုးဖောက်နိုင်။**

သုံးစွဲရိုး ဝေါဟာရအားဖြင့် "လောက"၊ ဒေသနာ ဝေါဟာရအားဖြင့် "ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်"၊ အဘိဓမ္မာ ဝေါဟာရအားဖြင့် "ရုပ်နှင့်နာမ်"၊ ဝိပဿနာ ဝေါဟာရအားဖြင့် "ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ"၊ ဤတရားများသည် အပြင်ကလည်း လာ၏။ အတွင်းကလည်း လာ၏။ ဘယ်ကလာလာ လာချင်သလိုလာ၊ လာသည့်စိတ်ကို "လာမှန်း" သိအောင် သတိဖြင့် မလွတ်တမ်း မှတ်သားရမည်။ ထိုသို့ မှတ်သား ရာ၌ ကောင်း မကောင်း၊ ကောင်းသည်လည်း မဟုတ်၊ မကောင်းသည်လည်း မဟုတ် ဟူသော သဘောမျိုး ပေါ်ထင်မလာတော့ဘဲ ချုပ်ပျောက်သွားပြီး "မင်

http://www.dhammadownload.com

ဉာဏ်” ပေါ်လာအောင် မှတ်ရမည်။ ကောင်း သဘော ပေါ်လာလျှင် “သုခ” ဝေဒနာ၊ မကောင်းသဘော ပေါ်လာလျှင် “ဒုက္ခ” ဝေဒနာ၊ ကောင်းလည်းမဟုတ် မကောင်းလည်းမဟုတ် သဘော ပေါ်လာလျှင် “ဥပေက္ခာ” ဝေဒနာတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဝေဒနာ မချုပ်ဘဲ ပေါ်လာလျှင် “တဏှာ” ဝင်တော့၏။ တဏှာပေါ်လာလျှင် “ကံ” ဖြစ်တော့၏။ ကံ ဖြစ်လာပါက “ဘဝ” ဖြစ်ရန် သေချာလှ၏။ နန္ဒမထေရ်သည် ဘဝကို ဖြတ်သူဖြစ်၏။ ဘဝကို ဖြတ်လိုလျှင် ကံကို ဖြတ်ရ၏။ ကံကို ဖြတ်လိုလျှင် တဏှာကို ဖြတ်ရ၏။ တဏှာ ဖြတ်လိုပါက မိမိ၏ သန္တာန်၌ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှ အာရုံများကို ရုပ်ဖြစ်စေ၊ နာမ်ဖြစ်စေ “ဝေဒနာ” ပြတ်ပြီး “မဂ်ဉာဏ်” ပေါ်လာမှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နန္ဒမထေရ်သည် “ရာဂ” ကို ဥပနိဿယပြု၍ “ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ ငါးပါး” တွင် ပေါ်လာသမျှကို အရဟတ္တမဂ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်သည် တိုင်အောင် ဝိပဿနာရှုခဲ့သူ ဖြစ်လေရာ သူ၏ သန္တာန်၌ ထင်လာသမျှ ရုပ်နာမ်အားလုံးကို ဝေဒနာ မပေါ်တော့တဲ့ “မဂ်ဉာဏ်” ပေါ်အောင် ရှုခဲ့သဖြင့် တဏှာပြတ်၍ ဘဝ၏ ဆွဲငင်အားမှ ရုန်းထွက်ပြီး “သန္တိသုခနိဗ္ဗာနံ” သို့ အရောက်သွားနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နန္ဒမထေရ်သည် “ကုန္ထေကို စောင့်စည်းနိုင်သူတို့တွင် အမြတ်ဆုံး” ဇတဒဂ်ဘွဲ့ထူးကို ရရှိခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နန္ဒမထေရ်လို ပါရမီရင့်သူများ မဟုတ်ကြ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် “သန္တိသုခနိဗ္ဗာနံ” သို့ ရောက်လိုသူများတော့ ဖြစ်ကြပါ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိတို့၏ ရုပ်တည်ရာ ကြောင်လိမ်လေ့ကား၏ ဗဟိုချက်ဖြစ်သော “ဘဝ” စက်ဝန်း၏ ဆွဲငင်အားမှ လွတ်မြောက်အောင် ခုန်ထွက်နိုင်ရေးအတွက် ကြောင်လိမ်လေ့ကား၏ အထက်သို့ တက်ရမည် ဖြစ်၏။ အထက်သို့ ရောက်ပါမှ ခုန်ထွက်နိုင်ပေမည်။ အောက်သို့ ဆင်း၍တော့ ခုန်ထွက်နိုင်မည် မဟုတ်။ သို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။

အထက်သို့ တက်လိုလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ပထမ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားရမည်။ ချမ်းသာအောင် ကြိုးစားနည်းကား ဒါနပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဒါနဟူသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် “အ လောဘ” ဖြစ်၏။ အ လောဘသည် လောဘကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် သတ်မည်မှာ သေချာလှ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ထပ် လောဘအသစ်တစ်ခု ထပ်မံ မပေါ်ရလေအောင်

http://www.dhammadownload.com

တစ်စုံတစ်ခုသော အကျိုးတရား တစ်မျိုးမျိုးကို မတောင့်တမိဖို့တော့ လိုဏ်။ အကယ်၍ တောင့်တနေလျှင် လောဘကို သတ်ရာ မရောက်ဘဲ နောက်ထပ် လောဘသစ် တစ်ခုကို ထပ်ပြီး တိုးပွားအောင် လုပ်ရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ လောဘသေခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်မည်ဏ်။ နည်းနည်းသေလျှင်ပင် နည်းနည်း နိဗ္ဗာန်မည်ဏ်။ လူစရာမရှိဘူး ဟူ၍လည်း ဆင်ခြေမတက်ပါလေနှင့်။ နဖူးမှချွေး ခြေမသို့ ကျသည်အထိ ကြိုးစား၍ "လူစရာ" ရအောင် တရားသောနည်းဖြင့် ရှာဖွေရမည်။ အလောဘ မရှိပါဘဲ လောဘကို သတ်၍ မရ။

ဒုတိယ ကျန်းမာအောင် လုပ်ရမည်။ ကျန်းမာအောင် လုပ်နည်းကား "သီလ" စောင့်ထိန်းခြင်း ဖြစ်ဏ်။ သီလရှိမှ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း ကောင်းဏ်။ ကျန်းလည်း ကျန်းမာဏ်။ သီလဟူသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် "အဒေါသ" ဖြစ်ဏ်။ ဒသကနိပါတ် မဟာမဂ္ဂပါလဇာတ်၌ ဒုစရိုက်တရားကို ရှောင်၍ သုစရိုက်တရားကို ကျင့်သူများ ကျန်းမာကြောင်း၊ အသက်ရှည်ကြောင်း လာရှိဏ်။ ထိုကြောင့် ကျန်းမာလိုပါလျှင်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်လိုပါလျှင် သီလကို စောင့်ထိန်းရဏ်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း ကျန်းမာမှ အလုပ်ကြိုးစား၍ လုပ်နိုင်မည် ဖြစ်ဏ်။ ထို့အပြင် "အဒေါသ" သည် ဒေါသကို သတ်နိုင်ဏ်။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အဒေါသသည် မေတ္တာအလုပ်ကို လုပ်ဏ်။

တတိယ အမှားနှင့် အမှန်ကို ခွဲခြား၍ သိရန်လိုဏ်။ အမှားနှင့်အမှန်ကို ခွဲခြား၍ သိနိုင်ရန် "ဘာဝနာ" ကို လုပ်ရမည်။ ဘာဝနာဟူသည် "အမောဟ" ဖြစ်ဏ်။ ဘာဝနာသည် လောကုတ္တရာတိုင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ဏ်။ လောကရေးရာတွင်လည်း "အမောဟ" သဘော မပါဝင်ပါက "သူ့ကျေးဇူး ရှိဖူးဏ်" ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မတော်မတရား လုပ်ငန်းမှန်း သိလျက် ကူညီပံ့ပိုးပေးတတ်ဏ်။ ယင်းကိုပင် "ကတညုတ ကတဝေဒီ မင်္ဂလာ" ဟူ၍ အမည်တပ်လိုက်သေးဏ်။ စင်စစ် "အမင်္ဂလာ" ပေတည်း။

မိမိဏ် ကိုယ်ကျိုးအတွက်လည်း မတော်မတရား လုပ်တတ်ဏ်။ အဂတိတရား လေးပါးကို ကျူးလွန်တတ်ဏ်။ အခွင့်အရေးကို တရားသည်ဖြစ်စေ၊ မတရားသည်ဖြစ်စေ မရလျှင် ရသည့်နည်းဖြင့် ယူတတ်ဏ်။

ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရ သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန်တော်သို့ သွားလိုရိုးမှန်ပါလျှင် အ လောဘ (ဒါန)၊ အ ဒေါသ (သီလ)၊ အ မောဟ (ဘာဝနာ) တို့ဖြင့် မိမိဏ် ရုပ်တည်ရာ ကြောင်လိမ်လှေကားဏ် ဗဟိုချက်မှ အထက်သို့ တက်၍ သန္တိသုခနိဗ္ဗာန်တော်သို့ ဦးတည်ရဏ်။ တူရွယ်ပြုရဏ်။ ကြိုးစားရဏ်။

http://www.dhammadownload.com

ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း "ဘဝ"၏ ဆွဲငင်အားမှ လွတ်မြောက်သွားမည် ဖြစ်၏။ သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်သို့ ရောက်နိုင်ရန် အခြားလမ်း မရှိ။

သာမန်လူများကို မဆိုထားနှင့်ဦး၊ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်ပင် "ကတညုတ ကတဝေဒီ မင်္ဂလာ" အရ ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ကူဋာဂါရ ကျောင်းတော်၌ ပဥ္စမဝါ ကပ်တော်မူစဉ် ကပိလဝတ်ပြည် ထီးဖြူရိပ်၌ ဖခမည်းတော် မင်းကြီးအား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လောက်အောင် တရားဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ မယ်တော်အရင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သန္တုသိတ နတ်သား အမှူးပြုသော ပရိသတ်အား အဘိဓမ္မာတရားကို တာဝတိံသာ ပင်လယ် ကသစ်ပင်ရင်း၌ ဟောတော်မူခဲ့၏။ မိထွေးတော် အမှူးပြုသော သာကီဝင်မင်းသမီး ငါးရာတို့အား ဘိက္ခုနီမ ပြုခွင့်ပေးပြီး အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လောက်အောင် တရားပေးတော်မူခဲ့၏။ ယသောဓရာဒေဝီ စသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် "ကတညုတ ကတဝေဒီ" မင်္ဂလာအရ ဖြစ်စေ၊ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပါရမီအရ ဖြစ်စေ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့ကို "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်သာ ဖြစ်၏။

"သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" သို့ သခ်ါရတရားတို့၏ အဆုံး ဝင်ချင်ရာ ဘက်မှ ဝင်နိုင်၏။ အဂ်ုလိမာလ၊ အာဠာဝကတို့သည် ဒေါသကို ဥပနိဿယ ပြု၍ ဝင်၏။ ခေမာထေရီသည် မာနကို ဥပနိဿယပြု၍ ဝင်၏။ ပဋာစာရီသည် မော်ဟကို ဥပနိဿယပြု၍ ဝင်၏။ အမှန်အားဖြင့် သခ်ါရတရားတို့၏ အဆုံး၌ "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" ရှိ၏။ ထိုနိုင်ငံတော်သို့ ဝင်နိုင်ရန် တံခါးပေါက်မှာ သခ်ါရတရား အားလုံးတို့၏ အမျိုးမျိုးသော "သဘာဝလက္ခဏာ" များမှာ တစ်ခုတည်းသော သာမညလက္ခဏာ "အနတ္တ" တံခါးပေါက် ဖြစ်၏။ အနတ္တကို တကယ်တမ်း မြင်လျှင် "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" သို့ ရောက်ပေပြီ။ အနတ္တကို မြင်မှတော့ အနိစ္စနှင့် ဒုက္ခကား မြင်ပြီးသား။

မိမိ၏ စရိုက်အလိုက် ကြိုက်ရာ သခ်ါရကို ဥပနိဿယပြု၍ မိမိ၏ သန္တာန်သို့ ဝင်ရောက်လာသမျှ၊ ပစ္စုပ္ပန်ကျကျ ထင်လာသမျှ ရုပ်နာမ်တို့ကို "အရှုခံ" သဘောအဖြင့် ထား၍ မိမိ၏သန္တာန်၌ရှိသော သတိပဋ္ဌာန်၊ သမ္မပ္ပဓာန် စသော တရားများကို ဗောဓိပက္ခိယ အုပ်စုဝင် ဖြစ်ပြီး မဂ္ဂင်ထိုက်အောင် ရှုနိုင်ပါက "သန္တိသုခ နိုင်ငံတော်" သို့ ရောက်ကြောင်း ဤ နန္ဒမထေရ် ဝတ္ထုဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင် ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ကြောင်လိမ်လေ့ကား၏ အလယ်ဗဟို၌ ရပ်မနေဘဲ အထက်သို့ တက်၍ "ဘဝ" ၏ ဆွဲငင်အားမှ လွတ်လိုစိတ် ရှိရန်သာ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

စုန္ဒ ဝက်ကုန်သည်

စုန္ဒသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ကြီးသား ဖြစ်၏။ သူ၏အိမ်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ ဇေဠုဝန်ကျောင်းတော်နှင့် သိပ်မဝေးလှ။ သို့ရာတွင် စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သို့ တစ်ခါမျှ မသွား။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်းသံဃာတော်များသည် သူ၏အိမ်ကို မကြာခဏ ဖြတ်သန်းသွားလေ့ ရှိကြပါ၏။

ထိုသို့ ရဟန်းသံဃာတော်များ မကြာခဏ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်ကို လည်း စုန္ဒသည် တွေ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် စုန္ဒသည် ထိုရဟန်းသံဃာတော်များကို နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်းပင် မပြု၊ လှူဒါန်းရမည်ကို စိုးရိမ်၍ နှုတ်ခွန်းမဆက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အမြင်ကတ်၍ နှုတ်ခွန်းမဆက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်ကိုသာ မသွားသည် မဟုတ်၊ အခြားသော တိတ္ထိများ အရာမသို့လည်း စုန္ဒသည် မသွား၊ ပရိဗိုဇ်များနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် မဆက်ဆံ။ အမှန်အားဖြင့် စုန္ဒသည် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်မှန်လျှင် မည်သည့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်စေ မသိကျိုးကျွန်ပြု၍ နေ၏။ စုန္ဒသည် သူ၏ ဘဝသက်တမ်း တစ် လျှောက်လုံး ပန်းတစ်ပွင့်၊ ရေတစ်ခွက်မျှကိုပင် မည်သည့် အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်အားမဆို လှူဒါန်းဖူးသည် ဟူ၍ မရှိ။ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ တရား ဘာဝနာ ပွားများ ခြင်းကား ဝေးလေစွ။

စုန္ဒတို့ခေတ် ဘီစီ ၆ ရာစုတွင် လောက၏ အမှန်တရားနှင့် ပတ်သက်၍ ရှာဖွေကြသော ဘာသာရေးဂိုဏ်းများ ရှိကြပါ၏။ အချို့ဂိုဏ်းများက ဗြာဟ္မဏ ဝါဒအရ ယဇ်ပူဇော်မှုဖြင့် လောကဓ၏ အမှန်တရားကို တွေ့ရန် ကြိုးပမ်းကြ၏။ ထိုဂိုဏ်းတွင်လည်း သူ့ဝါဒအလျောက် ကြိုက်သူများ ရှိကြ၏။ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သူများ ရှိကြ၏။ စုန္ဒကတော့ ထိုဝါဒကိုလည်း မကြိုက်။

ယဇ်ပူဇော်မှုကို မကြိုက်သဖြင့် "တပ" ခေါ် ခြိုးခြံသော အကျင့်ဖြင့် လောက၏ အမှန်တရားကို ရှာဖွေသော ဂိုဏ်းများလည်း ရှိကြပါ၏။ ထို ဂိုဏ်းများ တွင် ပူရဏကဿပ စသော တိတ္ထိဂိုဏ်း ၆ ဂိုဏ်းတို့သည် ထင်ရှားကြ၏။ အဇာတသတ်မင်း လက်ထက်တိုင်အောင် ကိုးကွယ်သူများသည် အရေအတွက် အားဖြင့် များစွာရှိပါ၏။ အဇာတသတ်မင်း၏ ဝန်ထမ်းများအနက် မှူးကြီးမတ်ကြီး များ အချို့ပင် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် စုန္ဒကတော့ ယင်းဂိုဏ်းများ ၏ အယူဝါဒ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။

မင်းနှင့်တကွသော မှူးမတ်များ၊ တိုင်းသူပြည်သားများသည် မြတ်စွာ

http://www.dhammadownload.com

ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြ၏။ နေ့တိုင်းပင် ပန်းနံ့သာလက်စွဲလျက် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ တရားနာ သွားကြ၏။ စုန္ဒလည်း မြင်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် လောက၏ အမှန်တရား ရှာဖွေရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူနှင့် ဆိုင်သည်ဟု ခံယူချက် လုံးဝ မရှိ။

ထို့ကြောင့် စုန္ဒသည် မည်သည့် ဘာသာရေးဂိုဏ်း၏ ဝါဒ၌မျှ သက်ဝင်ယုံကြည်ခြင်း မရှိသဖြင့် သူ့ကို ဘာသာမဲ့ဟု ဆို၏။ ထိုခေတ်၌ စုန္ဒလို ဘာသာမဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေါင်းများစွာ ရှိနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပိဋကတ်စာပေ၌ စုန္ဒလို မှတ်တမ်းတင် ခံရလောက်အောင် မိုက်မဲ၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ရှား၏။

စုန္ဒ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ငန်းသည် ဝက်သားပေါ်၍ ရောင်းဝယ်သော လုပ်ငန်းဖြစ်၏။ စုန္ဒသည် ဝက်ပေါက်စများကို ဝယ်၍ သူ့အိမ်၏ နောက်ဖေးဘက်၌ ဝက်ခြံကြီးတစ်ခုကို ဆောက်၍ မွေးမြူထား၏။ ဝက်ပေါက်စများကို ဝယ်သည်ဆိုသော်လည်း ငွေဖြင့်ဝယ်သည် မဟုတ်၊ စပါးဖြင့် ဝယ်ခြင်းဖြစ်၏။ စပါးဖြင့် ဝယ်သည် ဆိုသော်လည်း တန်ရာတန်ကြေးပေး၍ ဝယ်သည် မဟုတ်၊ များစွာ ဈေးနှိမ်၍ ဝယ်ခြင်းဖြစ်၏။ စုန္ဒသည် ဝက်ကုန်သည်လောကဌ် သူ့နည်းသူ့ဟန်အရ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်၏။

စပါးများ ပေါ်ချိန်တွင် စပါးများကို ဝယ်ယူစုဆောင်း၏။ စပါးရှားပါးချိန်သို့ ရောက်သောအခါ စုန္ဒသည် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်ဖြင့် ဝက်ပေါက်စများကို ငွေသားမပေးဘဲ စပါးပေးကာ ဝယ်ယူ၏။ ထိုထို ဒေသရှိ ဝက်မွေးမြူရေးသမားများကလည်း စုန္ဒ ပေးသည့် ဈေးအတိုင်းပင် ရောင်းလိုက်ရ၏။ စုန္ဒသည် ဝက်မွေးမြူရေးသမားများ၏ အခြေအနေကို သိ၏။ မရောင်းလျှင် မဖြစ်နိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်နေသော ဝက်မွေးမြူရေးသမားများ ထံမှသာ ဝက်ပေါက်စများကို သူ ပေးချင်သည့် ဈေးအတိုင်း ပေး၍ ဝယ်ယူ၏။ နောက် သူကပင် ကရုဏာရှေ့ထား၍ ဝယ်လိုက်သည့် သဏ္ဌာန်ကို ဆောင်လိုက်သေး၏။ ဝက်မွေးမြူရေးသမားများက စုန္ဒကိုပင် ကျေးဇူးတင်လိုက်ရသေး၏။ ထို့ကြောင့် ဝက်ကုန်သည်လောကဌ် စုန္ဒကို အရောင်းအဝယ် ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ဝက်ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်း၌ အလွန်တော်သော စုန္ဒ။

ဘဝဟူသည် ထာဝစဉ် တည်ငြိမ်နေသည် မဟုတ်၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း ပြောင်းလဲ နေ၏။ မြစ်ရေအလျဉ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆီမီးအလျှံကဲ့သို့ လည်းကောင်း အစဉ်တစိုက် အဆက်မပြတ် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ နောက် ပျက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဘဝ၏ အစဉ်တစိုက် ပျက်နေခြင်းကို ရိုးရိုး သာမန် မျက်စိဖြင့် မမြင်၊ ဝိပဿနာ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်သာ မြင်နိုင်၏။ ဤသို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာတော်က ဆို၏။

http://www.dhammadownload.com

ဘဝသည် ထာဝစဉ် ပြောင်းလဲနေသော်လည်း ယင်းဘဝတွင် သာယာဖွယ်အပိုင်း၊ မသာယာဖွယ်အပိုင်း၊ ထွက်မြောက်ရာအပိုင်း ဟူ၍ အပိုင်းသုံးပိုင်း ပါဝင်၏။ ပါဠိ ဝေါဟာရအားဖြင့် သာယာဖွယ်အပိုင်းကို "အဿာဒ" ဟု ခေါ်၏။ မသာယာဖွယ် အပိုင်းကို "အာဒီနဝ" ဟု ခေါ်၏။ ထွက်မြောက်ရာ အပိုင်းကို "နိဿရဏ" ဟု ခေါ်၏။ ဤသို့ နေတွင်ကျမ်းက ဆို၏။

ဘဝ၏ သာယာဖွယ်အပိုင်း၊ မသာယာဖွယ်အပိုင်း၊ ထွက်မြောက်ရာ အပိုင်းတို့၌ မျက်နှာပြင် နှစ်ခုစီ ရှိ၏။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုမှာ အတ္တရှုထောင့်မှ မြင်ရသော မျက်နှာပြင် ဖြစ်၏။ အခြား မျက်နှာပြင်တစ်ခုမှာ အနတ္တ ရှုထောင့်မှ မြင်ရသော မျက်နှာပြင် ဖြစ်၏။ အတ္တရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် "အသာစံ" ခြင်း သဘောကို တွေ့ရ၏။ အနတ္တ ရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် "အနာခံ" ခြင်း သဘောကို တွေ့ရ၏။

စုန္ဒသည် ဘဝကို အတ္တရှုထောင့်မှ ကြည့်သူဖြစ်၏။ အတ္တရှုထောင့်မှ ကြည့်လေသောအခါ သူ၏ ဘဝအတွက် အရာရာတိုင်း၌ "အသာစံ" ခြင်း သဘောကိုသာ တွေ့ရ၏။ သူ့၌ တရားသည်၊ မတရားသည် ဟူ၍ ပုံသေသတ်မှတ်ချက် မရှိ။ သူ့ဘဝအတွက် ရလျှင် တရား၏၊ မရလျှင် မတရား။ လုယူ၍ပဲ ရရ၊ လိမ်လည်၍ပဲ ရရ၊ ရလျှင် တရားသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကုသိုလ်၌လည်း မယုံကြည်၊ အကုသိုလ်၌လည်း မယုံကြည်။ စုန္ဒသည် အတ္တရှုထောင့်မှသာ ဘဝကို ကြည့်သူဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်ကိုသာ သူ ယုံ၏။ အခြား မည်သူ့ကိုမျှ သူ မယုံကြည်။ ဘာသာတရားများ၏ သွန်သင်ချက်၌လည်း သူ မယုံ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း သူ မယုံ။ စုန္ဒသည် သူ၏ဘဝအတွက် အရာရာတိုင်းကို "သာယာဖွယ်" အဖြစ်သာ မြင်၏။ အကယ်၍ သူ၏ဘဝအတွက် "မသာယာဖွယ်" ဖြစ်သော အဟန့်အတား တစ်ခုခုကို တွေ့ရပါက ယင်းအဟန့်အတားမှ "ထွက်မြောက်ရာ" ကို အကြမ်းနည်းဖြင့် ဖြစ်စေ၊ အနုနည်းဖြင့် ဖြစ်စေ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ထိုမသာယာဖွယ်ဖြစ်သော အဟန့်အတားကို ဖယ်ရှားပြီး ထွက်မြောက်ရာကို ရအောင်ယူမည် ဖြစ်၏။

စုန္ဒသည် သူ့ဘဝအတွက် သာယာဖွယ်ကို ရှာရာ၌ လည်းကောင်း၊ မသာယာဖွယ် အဟန့်အတားကို ဖယ်ရှားရာ၌ လည်းကောင်း၊ ထွက်မြောက်ရာကို ရအောင်ယူရာ၌ လည်းကောင်း ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ၊ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဖိုဆေးသတ်မှတ်ချက် မရှိ၊ အသာရလျှင် ပြီးရော ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်သူ ဖြစ်၏။

ဘဝကို အနတ္တရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင်မူ တစ်မျိုးမြင်၏။ အနတ္တိကာ ဆရာ

http://www.dhammadownload.com

၏ ဩဝါဒအရ (၁) မြင့်မြတ်သော စိတ်နေစိတ်ထား ရှိခြင်း၊ (၂) စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်တတ်ခြင်း၊ (၃) လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှန်ကန်ခြင်း ဟူသော အင်္ဂါသုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံသော လုပ်ငန်းမှ ပေါ်ထွက်လာသော အကျိုးတရားသည် သာလျှင် သာယာဖွယ် ဖြစ်၏။

အရိယသစ္စာ အမြင်ဖြင့် ဘဝကို မမြင်နိုင်သေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ပုထုဇဉ်တို့၏ အမြင်သည် ဆင်ကိုစမ်းသော မျက်မမြင် ပုဏ္ဏားခြောက်ယောက် တို့၏ အမြင်များကဲ့သို့ မပြည့်စုံသော အမြင်၊ သို့မဟုတ် မှားယွင်းသော အမြင် ချည်း ဖြစ်၏။ ယင်းအမြင်မျိုးကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ဝိပလ္လာသ ဟု ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ် ဟူသမျှသည် မည်မျှပင် ပညာရှိသည်ဖြစ်စေ သူ၏အမြင်၌ တစ်နည်းတစ်ဖုံအားဖြင့် မသာယာဖွယ် ပါမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုမသာယာဖွယ် ကိုလည်း အနဋ္ဌိကာ ဆရာ၏ ဩဝါဒအတိုင်း ဖယ်ရှား၍ ယင်းမှ ထွက်မြောက်ရာ ကို ရှုအောင် ယူရ၏။ ယင်း၏အဖြေ၊ ယင်းမှ ထွက်ပေါက်ကို ရှာ၍ ထွက်ရ၏။

မသာယာဖွယ် သို့မဟုတ် အဟန့်အတားကို ဖယ်ရှားရာ၌ ပထမ အခြေခံ အနေဖြင့် မြင့်မြတ်သောစိတ်ထား ရှိဖို့လို၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ပေါ်လာသော အဟန့် အတားကို အဘက်ဘက်မှ စူးစမ်းဆင်ခြင်နိုင်ဖို့ လို၏။ နောက်ဆုံးအချက် အနေ ဖြင့် ဖယ်ရှားနည်း ဖယ်ရှားဟန် မှန်ဖို့လို၏။ သို့မှသာ မသာယာဖွယ် တည်းဟူ သော အဟန့်အတားမှ ထွက်မြောက်ရာကို ကျေကျေနပ်နပ် ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါ၏။ သို့မဟုတ်ပါက နောက်ကြောင်းမအေးဘဲ စိတ်တထင့်ထင့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရ ပေလိမ့်မည်။

စုန္ဒကား ထိုနည်းကို မသုံး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်မှ အသာရသော နည်းကိုသာ သုံး၏။ အနာခံရသော နည်းကို မသုံး။ ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဖြေရှင်း ရာ၌ အလျှော့ အတင်း သဘောတရားကို လိုက်နာရ၏။ ယင်း သဘောတရားကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ဟာနောပါဒါန ဟု ခေါ်၏။ ဟာန ဟူသည် အလျှော့ပေး ခြင်း ဖြစ်၏။ ဥပါဒါန ဟူသည် တင်းခံခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် စုန္ဒသည် ထို သဘောတရားကို မသုံး၊ သူ အသာစီးရသော သဘောတရားကိုသာ သုံး၏။ စုန္ဒသည် သူ့ဘဝအတွက် အမြဲတမ်း သာယာဖွယ်ကိုချည်း ရှာသူ ဖြစ်၏။

စုန္ဒသည် မတန်တဆဈေးဖြင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဝယ်ယူလာသော ဝက်ပေါက်စများကို သူ့အိမ်နောက်ဘက်ရှိ ဝက်ခြံကြီးထဲ၌ လှောင်ထား၏။ သတ်ဖြတ်လောက်သော အရွယ်သို့ မရောက်မချင်း စုန္ဒသည် ဝက်များကို ကောင်း မွန်စွာ ကျွေးမွေး၏။ ဝက်များ ဝဖြိုး အသားတိုးမှ အရောင်းအဝယ် လုပ်ရာ၌ အမြတ်များများ ရသည်ကို စုန္ဒ သိ၏။ ထို့ကြောင့် စုန္ဒသည် ဝက်များကို အစာ ကျွေးရာ၌ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်၍ ကျွေးပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

စုန္ဒသည် ဝက်မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးသော်လည်း စုန္ဒ တစ်အိမ်တည်း လွင်တီးခေါင်၌ နေသည် မဟုတ်၊ ရွာထဲ ရပ်ထဲ၌ပင် နေ၏။ ရွာထဲရပ်ထဲ၌ နေသည် ဆိုကတည်းက စုန္ဒသည် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးအနေဖြင့် မလွဲမသွေ ပါဝင်လာရ၏။ ထိုအခါ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင်ရှိသော လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ဘာသာရေး စသော ရေးရာ အဖြာဖြာတို့နှင့် မလွဲမသွေ ကြုံကြိုက်ရ၏။

ထိုသို့ ကြုံကြိုက်ရာတွင် လူမှုရေးအရလည်း လူသားအချင်းချင်း ဆက်ဆံ ရ၏။ နိုင်ငံရေးအရလည်း နိုင်ငံသားအချင်းချင်း ဆက်ဆံရ၏။ စီးပွားရေး အရလည်း ရောင်းသူနှင့်ဝယ်သူ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရ၏။ အုပ်ချုပ်ရေး အရလည်း အုပ်ချုပ်သူနှင့် အုပ်ချုပ်ခံရသူ အချင်းချင်း ဆက်ဆံရ၏။ ဘာသာရေး၌ကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်၊ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရ၏။ တစ်ဦးတည်း တစ်ယောက်တည်း လုပ်မှလည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာကို ရ၏။ ဆိတ်ငြိမ်ရာကို ရမှလည်း ပို၍ ထိရောက်၏။

ဘာသာရေးသည် အခြားတစ်ဖက်ကို မငဲ့သော၊ ဆက်ဆံရေးနှင့် မပတ်သက်သော ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်း သဘောမျိုး သက်ရောက်သဖြင့် အခြားသော နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး စသော ရေးရာများလောက် အရေးမကြီးဟု ထင်မှားတတ် ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘာသာရေးသည် လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ ကိုယ်ကျင့်တရားကို တည်ဆောက်ရာ၌ ပဓာန ကျ၏။ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသော လူတစ်ဦးချင်းစီ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားသော လူ့အဖွဲ့အစည်းသာ လူ့လောက အေးချမ်းသာယာရေး အတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

စုန္ဒသည် ကိုယ်ကျင့်တရား တည်ဆောက်ရေးအတွက် ဘာသာရေး ဟူသမျှ၌ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသဖြင့် သူ၌ ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်တရား မရှိ။ ထို့ကြောင့် စုန္ဒသည် ရပ်ထဲရွာထဲ၌ နေသော်လည်း သူ၏ အိမ်နားပတ်ဝန်း ကျင် အပေါ် ဥည္ဘာထောက်ထားရမှန်း မသိ၊ အားနာရမှန်း မသိ။ သူလုပ်ချင်သည့် လုပ်ငန်းကို ဇွတ်တရွတ် လုပ်၏။ အမှန်အားဖြင့် စုန္ဒသည် လူ မဟုတ်သော လူ ဖြစ်၏။

စုန္ဒသည် သတ်ဖြတ်သင့်သော အခြေအနေသို့ ရောက်သော ဝက်များ ကို သတ်ဖြတ်၍ ရောင်း၏။ သို့ရာတွင် စုန္ဒ ဝက်သတ်နည်းကဲ့ ယခုခေတ် ဝက်သတ်နည်းနှင့် မတူ။ စုန္ဒသည် ဝက်များကို တိုင်၌ ချည်နှောင်၏။ မရုန်း နိုင်အောင် လုပ်၏။ ထိုနောက် တင်းပုတ်နှင့် ထု၏။ အသားများ ဖူးဖူးရောင် လာအောင် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဝက်များသည် အလွန် ဝလာဟန်

http://www.dhammadownload.com

ရှိလာ၏။ ထို့နောက် စုန္ဒသည် ဝက်များ၏ အာခေါင်ကို တုတ်နှင့် ထောက်ထား၏။ ဝက်များ၏ ပါးစပ်သည် ပွင့်ဟ၍ နေ၏။

စုန္ဒသည် ဝက်များ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ရေနွေးကို လောင်းထည့်၏။ ဝက်များ၏ ခန္ဓာတွင်းမှ မစင်များကို အရည်ပျော်၍ ထွက်သွားအောင် လုပ်၏။ ဤသို့ ရေနွေးကျိုက်ကျိုက်ဆူကို အကြိမ်များစွာ လောင်းထည့်၏။ ဝက်များ၏ အူအတွင်းမှ ကျဆင်းလာသော အရည်သည် ဖြူလာသော အခါမှ ရေနွေးလောင်းထည့်ခြင်းကို ရပ်၏။

စုန္ဒ၏ ဝက်သတ်နည်းသည် တွေးကြည့်လျှင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ရက်စက်လှသည်။ စုန္ဒ၏ အိမ်နီးနားချင်းနေ လူများ အဖို့တော့ မည်သို့ ခံစားရမည် မသိ။

စုန္ဒသည် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးထားသည် မဟုတ်။ သူ လုပ်ချင်သည့် အတိုင်း လုပ်သူဖြစ်၏။ စုန္ဒ၏ အိမ်နားတွင် မနေလိုပါက ပြောင်းရွှေ့သွားရုံသာ ရှိ၏။ မမြင်လိုပါက မျက်စိကို ပိတ်ထားရုံသာ ရှိ၏။ မကြားလိုပါကလည်း နားကို ပိတ်ထားရုံသာ ရှိ၏။ စုန္ဒကတော့ မည်သူ့ကိုမျှ အလေးထား၍ စဉ်းစားမည် မဟုတ်။ စုန္ဒ၏ အိမ်နားမှ ပြောင်းရွှေ့မသွားနိုင်ကြသူများသည် စုန္ဒကို လျစ်လျူရှုရုံမှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းများ မရှိတော့။

ဤနည်းအတိုင်း စုန္ဒသည် ၅၅ နှစ်တိုင်တိုင် ဝက်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးမြူ၏။ ထိုကာလအတွင်း စုန္ဒသည် ဝက်များကို သတ်ရာ၌ အလွန်ပျော်၏။ ဝက်များကို တင်းပုတ်ဖြင့် ထုသောအခါ ဝက်များ အော်ဟစ်ကြသည်ကို ကြားရလျှင်လည်း စောင်းသံကို ကြားရသည်နှယ် အလွန် ပီတိ ဖြစ်၏။ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ရေနွေးများကို ဝက်များ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းချလိုက်သောအခါ ဝက်များ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်ကြသည်ကို ကြားရသော အခါလည်း စုန္ဒသည် အလွန် နားထောင်ကောင်းသည်ဟု ထင်၏။

စုန္ဒသည် လောကကို အသိမှား (စိတ္တဝိပလ္လာသ)၊ အမှတ်မှား (သညာဝိပလ္လာသ)၊ အမြင်မှား (ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ) တို့ဖြင့် ကြည့်သောအခါ လောကသည် အလွန် ပျော်စရာကောင်းသော ကစားကွင်းသဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု မြင်ရ၏။ ဤအမြင်မျိုးကို ရှေးခေတ်က လောကာယတ အမြင်ဟု ခေါ်၏။

အိန္ဒိယ ဒဿနကျမ်းများ၌မူ ယင်းအမြင်မျိုးကို စာရ်ဝကအမြင်ဟု ဆို၏။ ယင်းအမြင်သည် သံသရာကို မယုံကြည်သော အမြင်ဖြစ်၏။ စာရ်ဝက၏ ဆောင်ပုဒ်မှာ "ကြွေးယူ၍ ထောပတ်ကို သောက်ပါ" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအယူကိုမူ စုန္ဒသည် နှစ်သက်ပုံ ရ၏။ ထို့ကြောင့် စုန္ဒသည် မည်သူ့ကိုမျှ အလေးမထားဘဲ သူကြိုက်သလို နေခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

သို့ရာတွင် ဤလောကဌ် မည်သူကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဓမ္မသည် အဓိပတိအနေဖြင့် နောက်ဆုံး အုပ်စိုးသည်သာ ဖြစ်၏။ အဓမ္မ၏ လွှမ်းမိုးမှုကား ယာယီမျှသာ ဖြစ်၏။ အဆုံးတစ်နေ့တွင် ဓမ္မသည်သာ အဓမ္မအပေါ် အောင်ပွဲ ခံရ၏။ ထို့ကြောင့် စုန္ဒသည်လည်း ဓမ္မ၏ အပြစ်ပေးမှုကို မလွဲမသွေ ခံရမည် ဖြစ်၏။

ဝိပ္ပလ္လာသ မျက်မှန်တပ်ပြီး မိမိ၏ဘဝကို သာယာဖွယ်အဖြစ် မြင်ကြသော အတ္တလွန် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သွားရာလမ်းကား အပါယ် လေးဘုံသာ ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် စုန္ဒသည် မဟာမကျန်း ဖြစ်၏။ လောကအပေါ် အနိုင်ယူခဲ့သမျှ ယခုတော့ စုန္ဒသည် ဓမ္မ၏ ဒဏ်ခတ်ခြင်းကို ခံရလေပြီ။ ၅၅ နှစ်လုံးလုံး ဝက်များအပေါ် စုန္ဒ ပြုမူခဲ့သည့်အတိုင်း အဝီစိ ငရဲမီးလျှံသည် စုန္ဒဆီသို့ ရောက်လာ၏။ စုန္ဒသည် ပူလောင်ခြင်း ဝေဒနာကို ပြင်းပြစွာ ခံစားရ၏။ ဝက်များ သွားသည့် အတိုင်း လေးဖက်ထောက်၍ သွားရ၏။ ဝက်များ အော်ဟစ်သည့်အတိုင်း ဆူညံစွာ ဝက်သံဖြင့် အော်ဟစ်ရ၏။

အကုသိုလ်ဟူသည် ဓမ္မနိယာမအတိုင်း တူသော အကျိုးကို ပေး၏။ ကုသိုလ်လည်း ထိုနည်းအတူပင် တူသောအကျိုးကို ပေး၏။ ဤနေရာ၌ကား စုန္ဒသည် သူ၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဟူ၍ ဘာမျှ မပြုလုပ်ခဲ့သည့်အတွက် ကုသိုလ်နှင့်ပတ်သက်၍ တူသောအကျိုး ပေးစရာ ဘာမျှ မရှိ၊ အကုသိုလ်ကသာ တူသောအကျိုး ပေးစရာ ရှိလေသည်။

စုန္ဒ၏ ကိုယ်၌ အနာတို့သည် ဖူးဖူးရောင် ထ ကြကုန်၏။ အဝီစိ ငရဲမီးလျှံသည် စုန္ဒကိုယ်ပေါ် လွှမ်းခြုံထား၏။ စုန္ဒသည် သတိလွတ်ကင်း၍ အိမ်၏အတွင်း၌ ဟိုမှသည်မှ လှည့်လည်ပြေးသွား၏။ အိမ်သူအိမ်သားတို့ကလည်း စုန္ဒ အဝေးသို့ ထွက်မပြေးနိုင်စိမ့်သောငှာ အိမ်တံခါးကို လုံခြုံစွာ ပိတ်ထားကြ၏။ လုံခြုံစွာ ပိတ်၍ထားသော အိမ်အတွင်း၌ စုန္ဒသည် ဝက်ခြံတွင်း၌ အသတ်ခံရမည့် ဝက်များ ထွက်ပေါက်ကို ရှာသကဲ့သို့ လှည့်လည်၍ ထွက်ပေါက်ရှာ၏။

စုန္ဒသည် ဝက်၏ အော်သံဖြင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လျက် နေ၏။ စုန္ဒသည် အရှင်လတ်လတ် ပူပြင်းလှသော အဝီစိငရဲမီးဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားရ၏။ အိမ်နီးပါးချင်းတို့သည် စုန္ဒ၏ အော်သံကြောင့် အိပ်၍မရဘဲ ရှိကြ၏။ စုန္ဒသည် ၇ ရက်ပတ်လုံး ဝက်များကို သူသတ်စဉ်က ဝက်များ ခံစားရသည့်အတိုင်း ခံစားရ၏။ ဝက်များ ပြေးပေါက်ရှာသည့်အတိုင်း သူလည်း ပြေးပေါက်ကို ရှာရ၏။ ဝက်များ နာကျင်စွာ ခံစားရသော ဝေဒနာကြောင့် အော်ဟစ်ရသကဲ့သို့ စုန္ဒသည် အော်ဟစ်ရ၏။ ၇ ရက်တိုင်တိုင် စုန္ဒသည် အရှင်လတ်လတ် လူ၏ခန္ဓာဖြင့်

http://www.dhammadownload.com

အဝိစိငရဲ၏ ဒဏ်ကို ခံစားရပြီးနောက် သေဆုံး၍ အဝိစိငရဲ၌ ကျရောက်လေ၏။ စုန္ဒ၏ အိမ်နီးပါးချင်းတို့သည် များစွာ ထိတ်လန့်ကြ၏။

စုန္ဒ၏ အိမ်အနီးမှ ဖြတ်၍သွားကြသော ရဟန်းတို့က မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြ၏။ စုန္ဒ၏အိမ်၌ ၇ ရက်ပတ်လုံး ဝက်များ သတ်နေသည့် အသံကို ကြားရပါသည်။ စုန္ဒသည် အလွန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှလောက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော်သူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ တပည့်တော်တို့ မတွေ့ရဘူးပါဟု လျှောက်ထားကြ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ စုန္ဒသည် ၇ ရက် ပတ်လုံး ဝက်တို့ကို သတ်နေသည် မဟုတ်၊ ၅၅ နှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး သူပြုခဲ့သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံသည် ဤပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌ပင် စုန္ဒအား တူသောအကျိုးကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ယနေ့တွင်မှ စုန္ဒသည် ကွယ်လွန်၍ အဝိစိငရဲသို့ ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မိန့်တော်မူကာ အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

– မကောင်းမှုကို ပြုသူသည် ဤပစ္စုပ္ပန် ဘဝ၌လည်း စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။ နောင် တမလွန် ဘဝ၌လည်း စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။ ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်ဘဝလုံး၌ စိုးရိမ်ပူပန်ရ၏။

– ထိုသူသည် မိမိ၏ ညစ်ညူးသော အကုသိုလ် ကံကြမ္မာကို မြင်၍ စိုးရိမ် ပူပန်ရ၏။ စိုးရိမ်ပူပန် ရသည်နှင့်အမျှ ပင်ပန်းရ၏။

ဤလောကဌ် လူဟူ၍ ဖြစ်လာပြီး အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်များကို တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု လုပ်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ အလုပ်ကို လုပ်သောအခါ နှလုံးသွင်းသည်လည်း မလွဲမသွေ ပါလာမည် ဖြစ်၏။ ထိုတွင် အလုပ်ပြီးမြောက်မှုသည် ပဓာနမဟုတ်၊ နှလုံးသွင်း ကောင်းမှုသည်သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နှလုံးသွင်းသည် မိမိ လုပ်သောအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းသော နှလုံးသွင်းလည်း ရှိ၏။ မကောင်းသော နှလုံးသွင်းလည်း ရှိ၏။

ကောင်းသော နှလုံးသွင်းဟူသည် မိမိ၏ဘဝကို လောကအတွက် အသုံးချ ခြင်း ဖြစ်၏။ မကောင်းသော နှလုံးသွင်းဟူသည် လောကကို မိမိဘဝအတွက် အသုံးချခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လောကကို မိမိဘဝအတွက် အသုံးချရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ပါက ထိုလုပ်ငန်း၌ ငါ့အတွက်ဟူသော နှလုံးသွင်းသည် အမြဲတမ်း လွှမ်းမိုး၏။ ငါဟူသော ခံယူချက် လွှမ်းမိုးသည်နှင့်အမျှ လောကအပေါ် လေးစားသော စိတ်များ မရှိတော့။ "မှစရာလား" ဟူ၍သာ ခံယူထားတော့၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘဝအတွက် အကျိုးရှိမည်ဆိုလျှင် ဘာမဆို လုပ်ရဲ၏။ တရားသည်၊ မတရားသည်ကို သူ မမှု။ သူ မှုသည်ကား သူ့ဘဝ

http://www.dhammadownload.com

အတွက် သူ ရည်မှန်းထားသော ရည်မှန်းချက် ပြည့်စုံရေးပင် ဖြစ်၏။ ထိုရည်မှန်းချက်သာ ပြည့်စုံမည်ဆိုလျှင် လောကပါလ ခေါ် လောကကို ဖရိုဖရဲ ဖြစ်မသွားအောင် စောင့်ရှောက်တတ်သော ဟီရိနှင့် သြတ္တပ္ပ တရားနှစ်ပါးကိုလည်း အလေးမထားတော့ဘဲ သူ လုပ်ချင်ရာကို ဇွတ်အတင်း လုပ်မည် ဖြစ်၏။

လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရာတွင် ထားရှိရမည့် သဘောထားသုံးမျိုးကို မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဟောတော်မူထား၏။ ပထမ သဘောထားမှာ မိမိ၏ သိက္ခာကို မိမိက လေးစားရခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်သက်လုံး ဖုံးသမျှ ကုန်းခါမှ ပေါ် ဟူသော အဖြစ်မျိုး မရောက်ရလေအောင် မိမိ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာသော ဂုဏ်သိက္ခာများ၊ မိမိ၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဂုဏ်သိက္ခာများကို လေးစားသော သဘောထားဖြင့် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရ၏။ ဤသဘောထားကို အတ္တာဓိပတိဟု ခေါ်၏။

ဒုတိယ ထားရှိရမည့် သဘောထားမှာ လောကာဓိပတိ ဖြစ်၏။ လောကာဓိပတိ ဟူသည် ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို လေးစားခြင်း ဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်လောကတွင် အစဉ်အတိုင်း မိမိ၏ မိသားစု၊ မိမိ၏ ရပ်ရွာ၊ မိမိ၏ မြို့နယ်၊ မိမိ၏ နိုင်ငံနှင့် ကမ္ဘာတစ်ခုလုံး ပါဝင်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် လူသားအားလုံး ပါဝင်၏။ အမှန်အားဖြင့် လူတစ်ယောက်သည် လူသားအားလုံး ပါဝင်သော လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လေရာ တစ်ဦးချင်း ကောင်းပါမှ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံး ကောင်းပေမည်၊ ယာဉ်တစ်စီး ချောမောစွာ လှုပ်ရှားပြေးသွားနိုင်ရေးသည် ယာဉ်၏ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သော ခွေးသွားစိတ်တစ်ခု၏ ကောင်းမွန်မှုပေါ် တည်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် ပတ်ဝန်းကျင် လောက၏ ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် တာဝန်ရှိပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်လောကဌ် နှစ်နာမှု မရှိရလေအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေးစားရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

တတိယ ထားရှိရမည့် သဘောထားသည် ဓမ္မာဓိပတိ ဖြစ်၏။ ဤ၌ ဓမ္မသည် အရာကျယ်၏။ သံသရာတွင်းနှင့်လည်း ပတ်သက်၏။ သံသရာလွန်နှင့်လည်း ပတ်သက်၏။ လောကနှင့်လည်း ပတ်သက်၏။ လောကုတ္တရာနှင့်လည်း ပတ်သက်၏။ တစ်ဦးချင်းနှင့်လည်း ပတ်သက်၏။ လောကတစ်ခုလုံးနှင့်လည်း ပတ်သက်၏။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သတ်မှတ်ထားသော ယဉ်ကျေးမှုများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ စည်းမျဉ်းဥပဒေများနှင့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများကို ဤလောကဌ် ပစ္စက္ခ ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် စိတ်ရင်းမှန်၊ စေတနာမှန်နှင့် လေးစားအပ်၏။ တမလွန် ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ သတ်မှတ်ထားသော

http://www.dhammadownload.com

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများ၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ၊ တရားဓမ္မ ကျင့်စဉ်များကိုလည်း လေးစားအပ်၏။

အနက်အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် ဓမ္မဟူသည် ကောင်းသော သဘောကို ဆောင်ပါမှ ဓမ္မမည်၏။ မိမိတို့၏ အယူအရ ကောင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ထားရုံမျှနှင့် တော့ ဓမ္မ မဟုတ်။ ဓမ္မဟူသည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကို ပါးသည်ထက် ပါးအောင် လုပ်နိုင်သော သဘောရှိမှသာ စစ်မှန်သော ဓမ္မမည်၏။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မာဓိပတိအရ တရားကို လေးစားခြင်းဟူသည်မှာ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရာ၌ မိမိ၏ တဏှာ၊ မိမိ၏ မာန၊ မိမိ၏ ဒိဋ္ဌိတို့ကို ပါးနိုင်သမျှ ပါးအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် မိမိ၏ အတ္တကို ပါးနိုင်သမျှ ပါးအောင် လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အတ္တ ဟူသည် တဏှာဖြင့် စွဲသော အတ္တလည်း ရှိ၏။ မာနဖြင့်စွဲသော အတ္တလည်း ရှိ၏။ ဒိဋ္ဌိဖြင့်စွဲသော အတ္တလည်း ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အတ္တပါးလျှင် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့လည်း အထိုက်အလျောက် ပါးသော ကြောင့် ဓမ္မာဓိပတိ အရ အတ္တပါးအောင် လုပ်ခြင်းသည် တရားကို လေးစားခြင်း မည်၏ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

မိမိ၏ ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရာတွင် ဓမ္မာဓိပတိသဘော ပါဝင်မှု ရှိ မရှိကို သေခါနီးကာလ၌ ပြ၏။ သေခါနီး ကာလတွင် ကံနိမိတ်၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ် တည်းဟူသော နိမိတ်သုံးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသည် မလွဲမသွေ ထင်ရ၏။ ကံသည် ဓမ္မနိယာမအရ မိမိနှင့် တူသောအကျိုးကို ပေး၏။ ကံကို လိမ်၍ညာ၍ မရ။ မိမိအနေဖြင့် မိမိလုပ်သော အမှုကို ပုထုဇဉ်တို့၏ ဓမ္မတာအရ အကောင်းဟူ၍ချည်း ထင်လေရာ မိမိ၏အထင် မှန် မမှန်ကို သေခါနီးကာလ၌ သိရ၏။

စုန္ဒဝတ္ထု၌ စုန္ဒ လုပ်ခဲ့သော ကံများက ဂတိနိမိတ် အနေဖြင့် စုန္ဒအား ပြ၏။ စုန္ဒသည် ဝက်ကဲ့သို့ အော်ရ၏။ ဝက်ကဲ့သို့ ပြေးသွားရ၏။ ဇက်များ ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော ရေနွေးပူလောင်းခြင်း၏ ဒဏ်ကို ခံစားရသကဲ့သို့ စုန္ဒသည် လူ့ဘဝ၌ပင် အရှင်လတ်လတ် ၇ ရက် တိုင်တိုင် အဝီစိ ငရဲမီး လောင်ခြင်းကို ခံရ၏။ ဤမျှလောက် ခံစားရရုံနှင့် မပြီးသေး၊ သေတော့လည်း အဝီစိ ငရဲသို့ပင် ကျရလေ၏။

မိမိပြုခဲ့သော ကံသည် မိမိအနေဖြင့် ကောင်းသည်ဟုထင်၍ လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်စေကာမူ သေခါနီးကာလ၌ သူ့သဘော သူဆောင်ကာ ကံနိမိတ်၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ် သုံးပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော နိမိတ်ဖြင့် တူသော အကျိုးပေးသည့် သဘောကို မလွဲမသွေ ပြမည် ဖြစ်၏။ ဝရမ်းပြေး လူဆိုးသည် ရာဇဝတ်ဘေးမှ

http://www.dhammadownload.com

ပြေး၍ လွတ်ချင် လွတ်ဦးမည်၊ အကုသိုလ်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါက ထိုအကုသိုလ်ကို မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် မပယ်သတ်နိုင်လျှင် ၃၁ ဘုံ၌ ဘယ်နေရာ ပြေးပြေး ယင်း အကုသိုလ်၏ ပြစ်ဒဏ်မှ မလွတ်နိုင်။ ပုထုဇဉ်ဖြစ်လျှင် အပါယ်လေးပါးသို့ပင် ကျနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ တဝင်းဝင်း၊ ဝက်စားကျင်းမှာ တရွှပ်ရွှပ် ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး နောက်ဘဝ မရှိလျှင်သော်မှ ရှင်မောဂ္ဂလာန်လို ခိုးသားလူဆိုးများ၏ ရိုက်နှက်ခြင်းကို ခံရတတ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလောကတွင် မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်လုပ် အကုသိုလ်လုပ်ငန်းများကို မလုပ်မိအောင်၊ အတ္တစိတ် နည်းပါးအောင်၊ လောကကို မိမိဘဝအတွက် အသုံးမချဘဲ မိမိဘဝကိုသာ လောကအတွက် အသုံးချတတ်အောင် ဤဂါထာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက တရားနာ ပရိသတ်အား ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အလွန် သံဝေဂယူဖွယ်ကောင်းသော ဝတ္ထုဖြစ်သဖြင့် ပိဋကတ်တော်၌ မှတ်တမ်းအဖြစ် ပါဝင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါသည်။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ

ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိ၏။ ရဟန်းသံဃာတော် အပေါင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သြဝါဒကို ခံယူကာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ပင် သီတင်းသုံးတော်မူကြ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းသည် အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် ဧကပေါင်း ၄၅၀ ဧကကျော် ရှိ၏။ ကျောင်းဒါယကာမှာ အနာထပိဏ်သူဌေး ဖြစ်၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ဆောက်လုပ်စဉ်က မြေဖိုး ၁၈ ကုဋေ၊ ကျောင်းဖိုး ၁၈ ကုဋေ၊ ကျောင်းရေစက်ချ ၁၈ ကုဋေ၊ စုစုပေါင်း ၅၄ ကုဋေ အကုန်အကျခံ၍ ဆောက်လုပ်ခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များ ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးနိုင်သော ကျောင်းတော်ဖြစ်၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော် နေရာသည် သာသနာတော်၏ ဘူမိနက်သန်နေရာမှန်လည်း ဖြစ်၏။ ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရား၊ သိခီ မြတ်စွာဘုရား၊ ဝေဿဘူ မြတ်စွာဘုရား၊ ကကုသန် မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံ မြတ်စွာဘုရား၊ ကဿပ မြတ်စွာဘုရား၊ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား တည်းဟူသော ဘုရား ခုနစ်ဆူတို့၏ သီတင်းသုံးတော်မူရာ ကျောင်းတိုက်ကြီးများသည် ဤနေရာ၌ပင် တည်ရှိခဲ့ဖူး၏။

http://www.dhammadownload.com

ထို့ကြောင့် ယခုလက်ရှိ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏ နေရာကို သာသနာတော်၏ ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြသော ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်မြတ်များအား ပြုစုလုပ်ကျွေးရန်အတွက် သာဝတ္ထိပြည်၌ "ဓမ္မိက ဥပါသကာအဖွဲ့" ဟူ၍ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိ၏။ ထိုအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ငယ်ခေါင်းဆောင် ၅၀၀ ရှိ၏။ ဖွဲ့စည်းပုံအရ အဖွဲ့ငယ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးစီ၏ လက်အောက်၌ သာမန်အသင်းသား အဖွဲ့ဝင် ငါးရာစီ၊ ငါးရာစီ ရှိကြလေရာ စုစုပေါင်း သာမန်အဖွဲ့ဝင် ၂၅၀,၀၀၀ ရှိကြ၏။ ထိုအဖွဲ့၏ အကြီးဆုံး ခေါင်းဆောင်မှာ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ ဖြစ်၏။

အဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

(၁) စာရေးတဲ့ ယာဂုကပ်လှူခြင်း၊

(၂) စာရေးတဲ့ ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊

(၃) လဆန်းပက္ခ၊ လဆုတ်ပက္ခ ဆွမ်းကပ်လှူခြင်း၊

(၄) ပင့်ဖိတ်၍ လှူအပ်သောဆွမ်းကို ကပ်လှူခြင်း၊

(၅) ဥပုသ်နေ့၌ လှူအပ်သောဆွမ်းကို ကပ်လှူခြင်း၊

(၆) ဧည့်သည် အာဂန္တုက ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းကို ကပ်လှူခြင်း၊

(၇) ကျောင်းနေ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကို ကပ်လှူခြင်း၊

(၈) ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူခြင်း။

ဓမ္မိက ဥပါသကာအဖွဲ့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူကြသော ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များ အနေဖြင့် ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းကြီး ၈ ရပ်ကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်ကြ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ကြရာတွင် အဖွဲ့ဝင်များအားလုံးသည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တတ်အားရှိသမျှ လှူဒါန်းကြ၏။ အခြားသော ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့အားလည်း မိမိတို့ တတ်အားရှိသမျှ လှူဒါန်းကြပါရန် နှိုးဆော်၏။ တိုက်တွန်း၏။ ဤသို့လျှင် ဓမ္မိက ဥပါသကာအဖွဲ့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် အခွန့်ရှည်စွာ တည်ပါစေခြင်း အကျိုးငှာ ဒါယကာများ ဘက်မှ ပြုသင့်သော ပစ္စယာနုဂ္ဂဟ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြပါ၏။

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကျောင်းတိုက်ကြီးများတွင် ဆိုင်ရာ ဒါယကာများသည် အသင်းများဖွဲ့စည်း၍ ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် ကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းသံဃာတော်တို့အား ထောက်ပံ့ကြခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော် အခါက ရှိခဲ့ဖူးသော ဤဓမ္မိက ဥပါသကာအဖွဲ့ကို အတုယူ၍ ဖွဲ့စည်းဆောင်ရွက်

http://www.dhammadownload.com

ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ဖွယ် ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘာကြောင့်များ ပစ္စည်းအား၊ ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အားတို့ကို အသုံးပြုကာ ထောက်ပံ့ကြပါလေသနည်း။ ဤမေးခွန်းမှာ မေးထိုက်သော် မေးခွန်းဖြစ်၏။

လူသည် ဘဝကိုရပြီးနောက် သီတင်းသော အချိန်မှစ၍ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို ရှာခဲ့၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌လည်း ရှာခဲ့၏။ ရာထူးဂုဏ်သိန်တို့၌လည်း ရှာခဲ့၏။ စာပေ ကျမ်းဂန်တို့၌လည်း ရှာခဲ့၏။ ကျော်စော ထင်ပေါ်ခြင်းတို့၌လည်း ရှာခဲ့၏။ တွေ့လိမ့်နိုးနိုးဖြင့် လက်လှမ်းမီရာ နေရာအားလုံးတို့၌ ရှာခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ပြင်ပလောကရှိ မည်သည့်နေရာ၌မျှ မတွေ့၊ မတွေ့သော်လည်း စိတ်အားမလျော့၊ "တွေ့ရမည်" ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ဘဝ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် ရှာလေ၏။ ဘဝသာ ဆုံးသွားသည် တွေ့ကား မတွေ့။ နောက်ဆုံး၌ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုဟူသည် "မျှော်လင့်ချက်" ၏ မျက်နှာပြင် သုံးဖက်ပင် ဖြစ်လေရော့သလားဟု မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့၏။

စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို တွေ့လိုပါလျှင် လူသည် မိမိ၏ ခန္ဓာငါးပါး၌သာ ရှာရမည်၊ အခြားမည်သည့် နေရာ၌မျှ မရှာရဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသည့်အတိုင်း ရဟန်းသံဃာတော်များက လက်တွေ့ ရှာကြလေရာ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို တကယ်ပင် မိမိတို့၏ ခန္ဓာအဆုံး၌ တွေ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းသံဃာတော်များသည် မိမိတို့ တွေ့ရှိသည့်အတိုင်း လက်ဆင့်ကမ်းကြ၏။ ထိုသို့ လက်ဆင့်ကမ်းနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်သည် ဤလောက၌ တည်ရှိပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော် အဓွန့်ရှည်စွာ တည်ရှိနိုင်ရေးအတွက် ရဟန်းသံဃာတော်များသည် အလွန်ပြင်ဆန်းသော ကဏ္ဍမှ ပါဝင်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဒါယကာများသည် ဓမ္မိက ဥပါသကာအဖွဲ့ကဲ့ သို့သော အဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်း၍ ရဟန်းသံဃာတော်များအား ပစ္စည်းအား၊ ကိုယ်အား၊ ဉာဏ်အားတို့ကို အသုံးပြုကာ ပစ္စယာနုဂ္ဂဟဖြင့် မငြိမငြင် ရှင်လန်းတက်ကြွစွာ လှူဒါန်း ထောက်ပံ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ဓမ္မိက ဥပါသကာအဖွဲ့ အပါအဝင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့၏ လှူဒါန်းထောက်ပံ့မှုနှင့် စပ်လျဉ်းသောအဖြေ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ အမှူးပြုသော ဓမ္မိက ဥပါသကာအဖွဲ့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သာဝကတို့ထံမှ တရားဓမ္မကို မနာယူရမီ ကာလက စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို အများနည်းတူ ရှာခဲ့ပါသော်လည်း ယင်းတို့သည် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိမှန်း မသိခဲ့။ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့၏ တည်ရှိရာ မိမိ၏ ခန္ဓာငါးပါးကိုပင် ခန္ဓာမှန်း မသိခဲ့။

အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကို ခွဲခြား၍ မသိခဲ့သဖြင့် စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ လုံးဝ မရှိရာ ပညတ်နယ်၌သာ ယင်းတို့ကို ရှာဖွေမိခဲ့၏။ အစစ်အမှန်တို့ မရှိရာ ပညတ်နယ်၌ ရှာဖွေလေသောအခါ အတုအယောင် ချမ်းသာ၊ အတုအယောင် အသိနှင့် အတုအယောင် ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

အတုအယောင် ချမ်းသာ၊ အတုအယောင် အသိနှင့် အတုအယောင် ငြိမ်းချမ်းမှုတို့သည် မိမိတို့အား သောက၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿနှင့် ပရိဒေဝဆိုသို့ လိမ်၍ ညာ၍၊ လှည့်စား၍၊ ဖြားယောင်း၍ ခေါ်ဆောင်သွားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သာဝကတို့ထံမှ တရားဒေသနာတော်များကို နာကြား ရသော အချိန်ရောက်မှ သိခဲ့ရ၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သာဝကတို့၏ တရားဒေသနာတော်ကြောင့် မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ ခေါင်းဆောင်သော ဓမ္မိက ဥပါသကာ အဖွဲ့ဝင်တို့သည် ယခုဆိုလျှင် အတုနှင့် အစစ်ကိုလည်း ခွဲတတ်ပြီ။ ပညတ်နှင့် ပရမတ်ကိုလည်း ခွဲတတ်ပြီ။

ဤလောက၌ ပရမတ်သာ အမှန်တကယ် ရှိကြောင်း ကြောင်းကျိုး ဖြစ်စဉ် အရ ဓဏတိုင်း ဓဏတိုင်း အမြဲတစေ ဖြစ်ပျက် ပြုပြင် ပြောင်းလဲနေကြသည်မှာ ယင်း ပရမတ်များသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပညတ် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပညတ်ဟူသည်မှာ ယင်းပရမတ်တရားများကို ပြော၍ ဆို၍ ရရုံသက်သက်မျှသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အမှန်တကယ်အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူ၍ မရှိကြောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအနေဖြင့် ဤလောက၌ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို ရှာဖွေနေလျှင် ယင်းတို့ အမှန်တကယ်ရှိရာ မိမိတို့၏ ခန္ဓာငါးပါး၌ပင် ရှာဖွေဦးတော့ မည်သည့်အခါမျှ တွေ့မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရ "ငါ" ဟူသော သဘောသည် ပင်ကိုသဘောအရ မရှိသောသဘော ဖြစ်သဖြင့် "မရှိသော သဘော" က "ရှိသော သဘော" ကို တွေ့အောင် ရှာဖွေ၍ မရကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း စသည် စသည်အားဖြင့် မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာ ခေါင်းဆောင်သော ဓမ္မိက ဥပါသကာ အဖွဲ့ဝင်တို့သည် သစ္စာသဘောကို သိကြလေပြီ။

http://www.dhammadownload.com

သူတို့သည် အကန်း "အန္ဓပုထုဇဉ်" မဟုတ်တော့၊ "အန္ဓပုထုဇဉ်" ဘဝမှ လွတ်မြောက်လေပြီ။ အကန်း ပုထုဇဉ်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခြင်းသည် စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်သော အရိယသစ္စာ မုခ်ဦးသို့ သွားရာလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုလမ်းအတိုင်း သွားမည်ဆိုလျှင် လူတိုင်း လူတိုင်း တောင့်တကြသော စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှု တို့ကို မိမိတို့ ခရီးအဆုံး၌ မုချမသွေ တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား သခင်နှင့် တပည့်သံဃာတို့၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖြစ်လေရာ ထိုကျေးဇူးကို ကျေအောင် မဆပ်နိုင်စေကာမူ မိမိတို့ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ပေးဆပ်ကြရန် ဓမ္မိက ဥပါသကာ အဖွဲ့ဝင်တို့သည် ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ထားကြ၏။

ဓမ္မိက ဥပါသကာ အဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး၌ သား ခုနစ်ယောက်နှင့် သမီး ခုနစ်ယောက် ရှိကြ၏။ ဥပါသကာကြီးနှင့် ဇနီး အပါအဝင် စုစုပေါင်း အိမ်သူအိမ်သား ၁၆ ယောက်တို့ ရှိကြ၏။ ဥပါသကာကြီး၏ အိမ်ထောင်စုသည် မိမိတို့ဆိုင်ရာ ကျင့်ဝတ်များအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးကြသဖြင့် များစွာ ချမ်းမြေ့သော အိမ်ထောင်စုတစ်စု ဖြစ်ပုံ ရ၏။ မိဘလုပ်သူများကလည်း သားသမီးတို့ အပေါ်၌ –

မကောင်းမြစ်ထာ၊ ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ အတတ်သင်စေ၊ ပေးဝေ နှီးရင်း၊
ထီမ်းမြှား ခြင်းလျှင်၊ ဝတ်ငါးအင်၊ ဖခင် မယ်တို့တာ။

ဟူသည့်အတိုင်း မိဘကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံး၏။ တစ်ဖန် သားသမီးတို့ကလည်း မိဘများ အပေါ်၌ –

ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်စီမံ၊ မွေခံထိုက်စေ၊ လှူမျှဝေ၍၊ စောင့်လေ
မျိုးနွယ်၊ ဝတ်ငါးသွယ်၊ ကျင့်ဖွယ် သားတို့တာ။

ဟူသည့်အတိုင်း သားသမီးတို့ ကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးကြ၏။ တစ်ဖန် မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးကလည်း မိမိ၏ဇနီးသည် အပေါ်၌ –

မထီမဲ့ကင်း၊ အပ်နှင်းဥစ္စာ၊ အိမ်ရာမမှား၊ ဝတ်စားဆင်ယင်၊ မြတ်နိုးကြင်၊
ချစ်လင် ငါးဝန်တာ။

ဟူသည့်အတိုင်း ခင်ပွန်းကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံး၏။ တစ်ဖန် ဇနီးသည်ကလည်း မိမိ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အပေါ်၌ –

အိမ်တွင်းမှုလုပ်၊ သိမ်းထုပ်သေချာ၊ မိစ္ဆာကြဉ်ရှောင်၊ လျော်အောင်ဖြန့်ချိ၊
ပျင်းရိမမူ၊ ဝတ်ငါးဆူ၊ အိမ်သူ ကျင့်အပ်စွာ။

http://www.dhammadownload.com

ဟူသည်အတိုင်း ဇနီးကျင့်ဝတ်ကို လိုက်နာကျင့်သုံး၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက မဟာခမ္မိုက ဥပါသကာကြီး၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် များစွာ ချမ်းမြေ့ပုံ ရသော အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ခမ္မိကဥပါသကာအဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းကြီးရှစ်ရပ်ကို မဟာခမ္မိက ဥပါသကာကြီး၏ မိသားစုသည် ခေါင်းဆောင်အနေဖြင့် တက်တက်ကြွကြွ ဆောင်ရွက်၏။ ယခုအခါ ဥပါသကာကြီးသည် မျက်ကန်း "အန္ဓပုထုဇဉ်" မဟုတ်တော့၊ ကလျာဏပုထုဇဉ် အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဒါနကိုလည်း ပြုတတ်လာ၏။ သီလကိုလည်း ဆောက်တည်တတ်လာ၏။ ဘာဝနာကိုလည်း ပွားတတ်လာ၏။

ကလျာဏပုထုဇဉ် အနေဖြင့် ကမ္မနိယာမကို သိလာသောအခါ "ကံ" ကို ထိန်းချုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားလာ၏။ "ကံ" သာလျှင် ဥစ္စာ၊ "ကံ" သာလျှင် အမိ၊ "ကံ" သာလျှင် အဖ ဟူသော သဘောဖြင့် မိမိဘဝကို "ကံ" ၏လက်ထဲသို့ ထိုး၍ မအပ်လိုတော့။ "ကံ" သာလျှင် ဥစ္စာဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း ဉာဏ်သာလျှင် အမိ၊ ဉာဏ်သာလျှင် အဖ ဟူသော အမြင်သစ်ဖြင့် "ကံ" ကို မိမိဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာစေရန် မိမိ၏ ဘဝကို ဉာဏ်၏လက်ထဲသို့ ထိုး၍ အပ်တတ်လာ၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သာဝကများထံမှ တရားဒေသနာများကို မနာကြားရမီ မျက်ကန်း "အန္ဓပုထုဇဉ်" ဘဝက ဒါနကိုလည်း မလုပ်တတ်၊ သီလကိုလည်း မဆောက်တည်တတ်၊ ဘာဝနာကိုလည်း မပွားတတ်။ ထိုအခါ ကံ၏လက်တွင်းသို့ အလိုအလျောက် ကျရောက်သွားရအောင် ဒါနကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ သီလကိုပဲ ဆောက်တည်ဆောက်တည်၊ ဘာဝနာကိုပဲ ပွား ပွား၊ "ငါ" ကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး သံသရာသုခကို မျှော်လင့်၍ လုပ်ဆောင်ခြင်းမျိုးချည်းသာဖြစ်သဖြင့် ဂင်္ဂါဝါဠ္ဠ သဲစုမက ပွင့်တော်မူကြကုန်သော မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ ကယ်ချွတ်ရန် မတတ်ကောင်းလောက်အောင် ကံ ပစ်ချရာအတိုင်း ခံခဲ့ရ၏။ ကံကို မိမိက လွှမ်းနိုင်ရန် ကမ္မနိယာမကို မသိခဲ့သဖြင့် ကံကသာလျှင် မိမိကို လွှမ်းမိုးပြီး မိမိကမူ ကံကို မလွှမ်းမိုးနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့၏။

ထိုအခါ မျက်ကန်း "အန္ဓပုထုဇဉ်" တို့၏ ဘဝသည် နွေဦးရာသီ၌ ရွက်ကြွေသစ်တော၏ သစ်ရွက်ဝါနှင့် တူလေ၏။ သစ်ရွက်ဝါတို့သည် တောင်လေတိုက်လျှင် မြောက်ဘက်သို့ ကြွေကျရကုန်၏။ မြောက်လေတိုက်လျှင် တောင်ဘက်သို့ ကြွေကျရကုန်၏။ လေကလည်း လေရူး၊ တိုက်ချင်သည့်ဘက်မှ တိုက်၏။ မည်သည့်ဘက်မှ တိုက်သည်ဖြစ်စေ ရွက်ဝါတို့သည် တိုက်လေ၏ လမ်းကြောင်း

http://www.dhammadownload.com

အတိုင်း လိုက်၍ ကြွေကျရကုန်၏။ ထိုသို့ ကြွေကျရာ၌ ရွက်ဝါတို့သည် လွင်ပြင်ပေါ်၌ ကျချင် ကျမည်။ ချောက်ထဲ၌ ကျချင် ကျမည်။ သန့်ရှင်းသောနေရာ၌ ကျချင် ကျမည်။ ညစ်ပတ်သောနေရာ၌ ကျချင် ကျမည်။ သတ်မှတ်ချက် မရှိ၊ လေတိုက်သည့် အတိုင်း လိုက်၍ ကျရလေ၏။

ထိုနည်းအတူ မျက်ကန်း ပုထုဇဉ်သည် ကဲ့ကို ပြုလုပ်သောအခါ တကယ် ရှိသော ရုပ်နာမ်တရားတို့နှင့် ယင်းတို့၏ အကြောင်းအကျိုး ဖြစ်စဉ်ကို လည်း ကောင်း၊ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း အမြဲတစေ ဖြစ်ပျက်မှုသဘောကို လည်းကောင်း နှလုံးသွင်းကာ ဘဝချုပ်ငြိမ်းရေးအတွက် မရည်ရွယ်ဘဲ ဘဝ စည်ပင်ရေးအတွက် သာ ရည်ရွယ်ပြီး အမှတ်မှား (သညာဝိပလ္လာသ)၊ အသိမှား (စိတ္တဝိပလ္လာသ) နှင့် အယူမှား (ဒိဋ္ဌိဝိပလ္လာသ) တို့ဖြင့် တကယ်မရှိသော ငါ (အတ္တ) ကို ရှေ့တန်း တင်၍ လုပ်ခဲ့မိသဖြင့် ထိုကံသည် နွေဦးရာသီ၏ လေရူးသဖွယ် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် အနှစ်ပုထုဇဉ်ဘဝသည် ယနေ့ ဧကရာဇ် ဖြစ်နေရာမှ နောက်ဖြန် အကျဉ်း သား ဖြစ်သွားနိုင်၏။ နှတ်ပြည်နှင့် ဗြဟ္မာပြည်တို့၌လည်း ထိုနည်းအတူပင်။ ယနေ့ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း ဖြစ်နေရာမှ နောက်ဖြန် အပါယ်သို့ ကျသွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှာ တဝင်းဝင်း၊ ဝက်စားကျင်းမှာ တရွှမ်းရွှမ်းဟု ရှေးပညာရှင် များက ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အနှစ်ပုထုဇဉ်တို့၏ ထိုကဲ့သို့ မတည်ငြိမ်သော ဘဝကို ပရမ်းပတာ ကျချင်သလို ကျသွားနိုင်သော ဘဝဟု ဆိုကြရ၏။ ယင်းသဘောကို "ဝိနိပါတိက" ဟော ဟူ၍ ဒေသနာတော်၌ ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ဆို၏။ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်အောင် သတ်မှတ်၍ မရကောင်းသော ဘဝ (အနိယတဂတိက) ဟူ၍လည်း ဆို၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ ကဲ့ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သော ကမ္မနိယာမကို မသိသော ကြောင့် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ကဲ့ကို သစ္စာနုလောမိက ဉာဏ်ဖြင့်သာ ထိန်းချုပ် နိုင်၏။

မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် ကဲ့ကို ထိန်းချုပ်နိုင်သော နည်းကို သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒါနကို ပြုရာ၌ ဖြစ်စေ၊ သီလကို ဆောက်တည်ရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ဘာဝနာကို ပွားများရာ၌ ဖြစ်စေ သစ္စာနုလောမိက ဉာဏ်ဖြင့်သာ ပြုလုပ်၏။ အရိယသစ္စာ အားလျော်သော သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်[၁] ဟူသည်မှာ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် ကဲ့ကို ဖြတ်သောဉာဏ် ဖြစ်၏။ ကဲ့ကို ဖြတ်မှ ဘဝ ပြတ်မည်၊ ကဲ့ ရှိနေသေးလျှင် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ဘဝကို အကျိုးပေးမည် ဖြစ်၏။ ဘဝ မပြတ်သေးသရွေ့ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန် မဖြစ်နိုင်။ ကဲ့ကို ဖြတ်ရာ၌ အရေးအကြီးဆုံးသော အချက်မှာ ဘဝကို တောင့်တတတ်သော သမုဒယသစ္စာ

၁။ သစ္စာနုလောမိကဉာဏ် – ဝိပဿနာဉာဏ်။

http://www.dhammadownload.com

ခေါ် တဏှာကို ပါးသည်ထက် ပါးအောင်၊ နောက်ဆုံး အမြစ်ပြတ်သွားအောင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သမ္မာဒိဋ္ဌိအမြင်ဖြင့် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဘဝကို တည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့၌ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်ဖို့လို၏။ အနိစ္စကို မြင်လျှင် မာန ကွာ၏။ ဒုက္ခကို မြင်လျှင် တဏှာ ကွာ၏။ အနတ္တကို မြင်လျှင် ဒိဋ္ဌိ ကွာ၏။ အမှန်အားဖြင့် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ တို့သည် ကိလေသာ တရားများ၏ ဦးစီးဦးဆောင် ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ ကွာလျှင် ကျန်သော ကိလေသာ တရားများလည်း ကွာပြီး ဖြစ်ကြ၏။ ထိုအခါ ကိလေသာ အပူများ ငြိမ်းသည်နှင့်အမျှ စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုကို ရ၏။ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတို့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အမှန်အတိုင်း မြင်သဖြင့် မှားယွင်းသော အမြင် "ဝိပလ္လာသ" ကွာ၏။ ထိုအခါ အမြင်မှား မရှိတော့သဖြင့် စစ်မှန်သော အသိကို ရ၏။ စစ်မှန်သောအသိကို ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘဝနှင့် ပတ်သက်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဟူသမျှကို အတုချမ်းသာအဖြစ် မြင်ပြီး ယင်းတို့၏ နေရာ၌ စစ်မှန်သော ချမ်းသာကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရလေ၏။ ဤသည်မှာ သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်ဖြင့် ကံကို ထိန်းချုပ်နည်း ဖြစ်၏။ ဤနည်းကို မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် သိ၏။

ကံကို ထိန်းချုပ်နိုင်သော နည်းကို သိပါမှ မိမိ၏ ဘဝအတွက် ရွက်ကြွေသစ်တောင်၏ ရွက်ဝါကဲ့သို့ တိုက်လေအလိုက် ပရမ်းပတာ ကျရသော "ဝိနိပါတိက" ဘေးမှ လွတ်မြောက်ကာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ပို၍ ပို၍ မြင့်မားသော၊ ပို၍ ပို၍ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ အသိနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို ရရှိနိုင်၏။ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သာဝကတို့ထံမှ ကံကို ထိန်းချုပ်နိုင်သော သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်ကို ရပြီးသည့် ကာလမှ စ၍ ထိုဉာဏ်ဖြင့် ဒါနကို ပြု၏။ သီလကို ဆောက်တည်၏။ ဘာဝနာကို ပွား၏။ ထိုအခါ သူ၏ဘဝသည် ရွက်ကြွေသစ်တောင်၏ ရွက်ဝါနှင့် မတူတော့ဘဲ ခိုင်မာသော ကျောက်တိုင်နှင့် ပို၍ ပို၍ တူလာလေ၏။

သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဘဝသည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့မှ တိုက်ခတ်လာသော လေပြင်းမုန်တိုင်းတို့ကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသော ကျောက်တိုင်နှင့် တူ၏၊ ဟု ရတနသုတ်၌ ဆို၏။ မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် သောတာပန် အဆင့်သို့ မရောက်သေးသော်လည်း ကလျာဏပုထုဇဉ် အဆင့်သို့ကား ရောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်ဖြင့် ကံကို ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကံကို ထိန်းချုပ်နိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး သူ၏ဘဝသည် ကျောက်တိုင်

http://www.dhammadownload.com

နှင့် ပို၍ ပို၍ တူလာကာ "သုဂတိ ဘဝဖြင့်သာ ရှိရမည်" ဟု သတ်မှတ်နိုင်သော သဘောရှိလာ၏။ ယင်းကို နိယတဂတိက ဟု ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ဆို၏။

တစ်နေ့တွင် မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်၏။ သူ၏ရောဂါသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ ပို၍ ဆိုးလာ၏။ တုတ်ကျွမ်းသော သမားတော်ကြီးများဖြင့် ကုသကြပါသော်လည်း ရောဂါ ပျောက်ကင်းဖွယ် မရှိသော အခြေအနေသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားထံ ရဟန်းတော်များကို စေလွှတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားစေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း မမာမကျန်း ဖြစ်နေသော မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးအား တရားဓမ္မများ ဟောကြားရန် ရဟန်းတော်များကို စေလွှတ်လိုက်၏။

ရဟန်းတော်များသည် မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီး၏ သောင်စောင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဥပါသကာကြီးက ရဟန်းတော်များကို သုတ္တန် တရားတော်ကို ရွတ်ဖတ်ချီးမြှင့်တော်မူပါရန် လျှောက်ထား၏။ ရဟန်းတော်များက သတိပဋ္ဌာန် သုတ္တန်ဒေသနာတော်ကို ဟောကြား ချီးမြှင့်တော်မူကြ၏။ သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်သည် သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်အတွက် အသင့်လျော်ဆုံးသော ဒေသနာတော် ဖြစ်၏။

ဥပါသကာကြီးသည် သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်ကို နာကြားရင်း မိမိ ခန္ဓာကိုယ်၌ ပေါ်လာသမျှကို သတိပဋ္ဌာန်နည်းအရ ဖြစ်ပျက်ရှု၏။ ရုပ်ပေါ်လျှင် ရုပ်ကို ဖြစ်ပျက်ရှု၏။ ဝေဒနာပေါ်လျှင် ဝေဒနာကို ဖြစ်ပျက်ရှု၏။ စိတ် ပေါ်လျှင်လည်း ဘာစိတ်ပေါ် ပေါ် ကုသိုလ်စိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်ဖြစ် ပေါ်ချင်ရာ ပေါ် ဖြစ်ပျက်ရှု၏။ ကျန် စေတသိက်များ ပေါ်လျှင်လည်း ပေါ်သည့် စေတသိက်များကို ဖြစ်ပျက်ရှု၏။ ထိုအခါ သူ၏ ခန္ဓာငါးပါး၌ ပေါ်လာသမျှသော ရုပ်၊ ဝေဒနာ၊ စိတ်၊ ဓမ္မတို့၏ ဖြစ်ပျက်တို့ကို မျက်ဝါးထင်ထင် ကိုယ်တိုင် မြင်၏။

ဖြစ်ပျက်တွင် အဖြစ်ကို မြင်သောအခါ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ ကွာ၏။ အပျက်ကို မြင်သောအခါ သဿတဒိဋ္ဌိ ကွာ၏။ ဖြစ်ပျက်နှစ်မျိုးလုံး မြင်သောအခါ သက္ကာယဒိဋ္ဌိ ကွာ၏။ ဒိဋ္ဌိကွာလျှင် ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါ မရှိတော့ဘဲ သင်္ခါရတရားတို့၏ ကြောင်းကျိုး ဖြစ်စဉ် သဘောကိုပါ နားလည်သွားသောကြောင့် ဝိစိကိစ္ဆာလည်း ကွာလေ၏။ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာ ကွာခြင်းသည် မြစ်ပြတ်ကွာခြင်း မဟုတ်သေးသဖြင့် အရိယာ သောတာပန် အဆင့်သို့ကား မရောက်။ သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ် စွန့်သောတာပန် အဆင့်သို့မူ ရောက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် မိမိ၏ဘဝကို မိမိ၏ ဆန္ဒအတိုင်း ရောက်စေလိုသောဘုံသို့ ရောက်စေနိုင်သော စွမ်းအားကို ပိုင်ဆိုင်

http://www.dhammadownload.com

လေ၏။ ထိုသဘောကိုပင် မြဲသောလားရောက်ရာ ရှိ၏ဟု ဆို၏။ ပါဠိ ဝေါဟာရ အားဖြင့် "နိယတဂတိက" ဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဖော်ပြထား၏။

ဥပါသကာကြီးသည် သတိပဋ္ဌာန် အေသနာတော်ကို နာကြားစဉ် သေခါနီး အချိန်သို့ ရောက်ခဲ့၏။ မရဏ သန္နကာလသည် နီးသည်ထက် နီးလာလေ၏။ မရဏ သန္နကာလတို့၏ နိယာမအတိုင်း ကံ၊ ကမ္မနိမိတ်၊ ဂတိနိမိတ် ဟူသော အာရုံသုံးမျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသည် မလွဲမသွေ ထင်ရ၏။ ယခုမူ ဂတိနိမိတ်သည် ထင်လေ၏။ ဂတိနိမိတ် ဟူသည် မိမိ လားရောက်ရမည့် ဘုံနှင့်ပတ်သက်သော အာရုံများ ထင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်မှ နတ်ရထား ခြောက်စင်းတို့သည် ဥပါသကာကြီး၏ အာရုံများ အဖြစ် ထင်လာ၏။

ရထားထိန်း နတ်သားများကလည်း "သူ့ရထား တက်ပါ၊ ငါ့ရထား တက်ပါ" ဟု ဥပါသကာကြီးအား တောင်းပန်ကြ၏။ ဥပါသကာကြီးကလည်း တရားနာယူဆဲ ဖြစ်သဖြင့် 'ဧဏာဆိုင်းကြပါ၊ ဧဏာဆိုင်းကြပါ" ဟု နှုတ်မြွက်ဆို လိုက်၏။ ထိုအခါ သတိပဋ္ဌာန် အေသနာတော်ကို ရွတ်ဖတ်ဟောကြားနေသော ရဟန်းတော်များက မိမိတို့အား ရပ်ခိုင်းသည် ထင်မှတ်၍ ဆက်လက် မဟောကြား တော့ဘဲ ရပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ သားသမီးတို့က "ငါတို့၏ဖခင်သည် ရှေးအခါက တရားတော်ကို နာကြားခြင်း၌ ရောင့်ရဲသည်ဟူ၍ မရှိ၊ ယခုမူ မိမိကိုယ်တိုင် ရွတ်ဖတ် ဟောကြားတော်မူပါရန် အရှင်ကောင်းတို့အား တောင်းပန်ခဲ့လျက် ဆက်လက် ဟောကြားတော် မမူပါရန် တားမြစ်ခြင်းသည် သေခြင်းကို ကြောက်ရွံ့၍သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်" ဟု ယူဆပြီး ငိုကြွေးကြ၏။ သားသမီးများ ငိုကြွေးကြလျှင် ရဟန်းတော်များလည်း ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွကြလေ၏။

ဧဏာအကြာတွင် မဟာဓမ္မိက ဥပါသကာကြီးသည် သတိပြန်လည် ရလာပြီး မိမိပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ သားသမီးများ ငိုကြွေးနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတော်များ ပြန်ကြွသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် မရှိတော့သည်ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသဖြင့် မိမိ၏ သားသမီးများအား–

'သားတို့ သမီးတို့၊ ဘာကြောင့် ငိုကြွေးနေကြသနည်း။ ယခု ရဟန်းတော်များ ဘာကြောင့် ပြန်ကြွသွားကြဘိသနည်း' ဟု မေးမြန်းလေသည်။

သားသမီးများကလည်း –

'ရဟန်းတော်များ ရွတ်ဖတ်ဟောကြားနေသည်ကို "ဧဏ ဆိုင်းငံ့ပါရန်" ဖခင်ကိုယ်တိုင် တားမြစ်သဖြင့် ရဟန်းတော်များ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွသွားကြပြီ ဖြစ်၏' ဟု ပြန်ကြား ပြောဆိုကြ၏။ ထိုအခါ ဥပါသကာကြီးက –

http://www.dhammadownload.com

'ငါသည် ရဟန်းတော်များနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ နှုတ်မြွက် ပြောဆိုခြင်း မရှိ' ဟု ဆို၏။

'သို့ဖြစ်လျှင် "ခဏ ဆိုင်းငံ့ပါဦး" ဟု ဖခင်က မည်သူကို ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သနည်း' ဟု မေး၏။

'သားတို့ သမီးတို့၊ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်မှ နတ်ရထား ခြောက်စင်း တို့သည် ဤအိမ်၏ ကောင်းကင်ပြင်၌ တည်ကြကုန်၏။ ရထားထိန်း နတ်သားတို့ သည် "သူ့ရထား တက်ပါ၊ ငါ့ရထား တက်ပါ" ဟု တောင်းပန်ကြသဖြင့် တရားတော်ကို နာယူဆဲဖြစ်၍ "ခဏ ဆိုင်းငံ့ပါဦး" ဟု နတ်သားတို့အား ငါ ပြောဆိုမိ၏' ဟု ဥပါသကာကြီးက သူ၏ သားသမီးများအား ဆို၏။

ထိုအခါ သားသမီးတို့က 'ယခု နတ်ရထားများ ရှိပါသေးသလား' ဟု သူတို့၏ ဖခင်အား မေးမြန်းကြရာ ဖခင်ကြီးကလည်း ယခု အိမ်အပြင် ကောင်းကင်၌ နတ်ရထားများ ရှိသေးသည်၊ အိမ်၌ ပန်းကုံးများ ရှိလျှင် မိမိ အလိုရှိသော နတ်ရထားဦး၌ "ချိတ်ဆွဲပါစေသတည်း" ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး ပန်းကုံး ကို ကောင်းကင်သို့ ပစ်တင်လိုက်လျှင် ပန်းကုံးသည် ထိုနတ်ရထားဦး၌ ချိတ်မိ လိမ့်မည်' ဟု ဆို၏။

ဖခင် ဥပါသကာကြီး မိန့်သည့်အတိုင်း သားသမီးများက ပန်းကုံးကို ယူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ ပစ်တင်မည်ပြုရာ ဖခင်ကြီးက 'နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်တွင် မည်သည့်နတ်ပြည်သည် ကောင်းကြောင်း သင်တို့ ကြားဖူးပါ သနည်း' ဟု မေးပြန်၏။ သားသမီးတို့ကလည်း 'တုသိတာနတ်ပြည်သည် ဘုရားလောင်းနှင့် ဘုရားလောင်း၏ မယ်တော်၊ ခမည်းတော်တို့ မွေ့လျော်စံပျော်ရာ ဖြစ်သဖြင့် ကောင်း၏ဟု ကြားဖူးပါကြောင်း' ဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် 'တုသိတာ နတ်ရထားဦး၌ ချိတ်မိပါစေသတည်းဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ ပန်းကုံးကို ပစ်ကြတော့' ဟု ဖခင် ဥပါသကာကြီးက ပြော၏။ ဖခင် ညွှန်ကြား သည့် အတိုင်းပင် ပန်းကုံးကို အဓိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ ပစ်တင်လိုက်ရာ ပန်းကုံးသည် တုသိတာ နတ်ရထားဦး၌ တွဲလောင်းဆွဲ၍ ချိတ်မိလေ၏။ အနီး အပါးရှိ လူတို့သည် တွဲလောင်းကျနေသော ပန်းကုံးကို မြင်ရ၏။ တုသိတာ နတ်ရထားကိုမူ မမြင်ရချေ။

သားတို့ သမီးတို့၊ ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်း မပြုကြနှင့် တော့။ သားတို့ သမီးတို့ မြင်သည့်အတိုင်း ဖခင်သည် တုသိတာ နတ်ရထားဖြင့် တုသိတာနတ်ဘုံသို့ လိုက်ပါသွားတော့မည်။ သားတို့ သမီးတို့လည်း တုသိတာ နတ်ဘုံ၌ ဖြစ်လိုပါက ဖခင်ချမှတ်ခဲ့သော လမ်းစဉ်အတိုင်း ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ

http://www.dhammadownload.com

တို့၌ "အတ္တ" ကို မပါဝင်စေဘဲ သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်ဖြင့်သာ ပြုရစ်ကြ၊ သစ္စာနုလောမိကဉာဏ်ဖြင့် ပြုလျှင် မိမိ၏ "ကံ" ကို မိမိက ထိန်းချုပ်နိုင်၏၊ မိမိ ရောက်လိုရာ ဘုံဘဝ၌ ဖြစ်ရ၏ ဟု မှာကြားပြီးနောက် ကွယ်လွန်သွား၏။

မဟာခမ္မိက ဥပါသကာကြီးအား တရားဟောရန် ကြွရောက်၍ တရားဟောပြီး ပြန်ကြွလာကြသော ရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားက အခြေအနေကို မေးမြန်းတော်မူသောအခါ 'ဥပါသကာကြီးက "ဆိုင်းငံ့တော်မူပါဦး" ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် တပည့်တော်များ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား' ဟု ရဟန်းများက ပြန်လည် လျှောက်ထားသောအခါ 'ဥပါသကာကြီးသည် သင်တို့အား ဆိုင်းငံ့ရန် လျှောက်ထားခြင်း မဟုတ်၊ နတ်ပြည် ခြောက်ထပ်မှ လာရောက်ကြို့ဆိုကြသော နတ်ရဆားထိန်းတို့အား ဆိုင်းငံ့ရန် မေတ္တာရပ်ခံခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု ဥပါသကာကြီးသည် တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏' ဟု မိန့်တော်မူကာ အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

– ကောင်းမှုပြုသော သူသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏။ တမလွန်ဘဝ၌လည်း ဝမ်းမြောက်ရ၏။ နှစ်ဘဝလုံး၌ပင် ဝမ်းမြောက်ရ၏။
– မိမိ၏ စင်ကြယ်သော ကုသိုလ်ကံကို မြင်၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ပို၍ ပို၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

အန္ဓပုထုဇဉ် ဖြစ်စေ၊ ကလျာဏပုထုဇဉ် ဖြစ်စေ ကောင်းမှုကို ပြုတတ်ကြပါ၏။ သို့ရာတွင် အန္ဓပုထုဇဉ်သည် "ကံ" သာ အဖိ၊ "ကံ" သာ အဖ ဟူသော "အတ္တဒိဋ္ဌိ" အမြင်ဖြင့် သံသရာသုခကို ရရှိခံစားလို၍ ပြုခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သည့်ကောင်းမှုကိုပင် ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ထိုကောင်းမှုဌ် "ငါ" ကို ထည့်သွင်း၍ ပြု၏။ "ငါ" ကို ထည့်သွင်းခြင်းသည် အပါယ်မျိုးဇေကို ထည့်သွင်းရာ ရောက်ကြောင်း သူ မသိ။ ထိုအခါ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ သင်္ခါရာ ဟူသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် အရ သူ၏ ကံသည် အဝိဇ္ဇာကို မြစ်ဖျားခံ၏။ အဝိဇ္ဇာကို မြစ်ဖျားခံသဖြင့် တပ်မက်မှု "တဏှာ" သည် လာ၏။ ထို့နောက် စွဲလမ်းမှု "ဥပါဒါန်" လာ၏။ ထို့နောက် "ကံ" လာ၏။ ထို့နောက် "ဘဝ" လာ၏။ ဘဝ လာလျှင် "ဇာတိ" လာ၏။ ထိုအခါ သူ၏ ဘဝသည် သံသရာ ရေအလျဉ်ကြောင်း အစုန်မျောလေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဘဝသည် "ကံ" ကို မထိန်းချုပ်နိုင်သဖြင့် "ကံ" ပစ်ချရာ ခံရ၏။ သူ၌ မိမိ၏ ဘဝအတွက် မိမိ ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ ဤသည်ကိုပင် ဝိနိ ပါတိက ခေါ် ပရမ်းပတာဘေးဟု ဆို၏။

ကလျာဏ ပုထုဇဉ်သည်ကား "ဉာဏ်" သာ အဖိ၊ "ဉာဏ်" သာ အဖ ဟူသော သမ္မာဒိဋ္ဌိ အမြင်သစ်ဖြင့် သံသရာ သုခထက် အဆပေါင်းများစွာ

http://www.dhammadownload.com

သာလွန်သော နိဗ္ဗာန်၏ သန္တိသုခကို မျက်မှောက်ပြုလိုရ၍ ကောင်းမှုကို ပြုခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သည့်ကောင်းမှုကိုပင် ပြုသည်ဖြစ်စေ ထိုကောင်းမှုဌ "ငါ" ထည့်သွင်းခြင်း မပြု။ ထိုအခါ အဝိဇ္ဇာပစ္စယာ "ဝိဇ္ဇာ" ဟူ၍ "အဝိဇ္ဇာ" ကို သတိမည့် သခါရကို ပြု၏။ ထိုသို့ ပြုကတည်းက သူ၏ဘဝသည် အစုန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ မဝင်တော့ဘဲ အဆန် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၌ ဝင်လေ၏။ "အဝိဇ္ဇာ" သေလျှင် "တဏှာ" သေ၏။ "တဏှာ" သေလျှင် "ဥပါဒါန်" သေ၏။ "ဥပါဒါန်" သေလျှင် "ကံ" သေ၏။ "ကံ" သေလျှင် "ဘဝ" သေ၏။ "ဘဝ" သေလျှင် "ဇာတိ" သေ၏။ ထိုအခါ သူ၏ ဘဝသည် သံသရာမှ ထွက်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ဦးတည်သော မဂ္ဂင်လမ်းမကြီးပေါ်၌ လျှောက်သွားလျက်သား ဖြစ်လေ၏။

တိုအခါ သူ၌ မိမိ၏ ဘဝအတွက် "လားရောက်ရာ" "ဂတိ" နှင့် ပတ်သက်၍ မိမိဆန္ဒအတိုင်း ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် ရှိလာ၏။ ဤသည်ကိုပင် "မြဲသော ဂတိ" ရှိ၏ဟူ၍ ဆိုရ၏။ မြဲသောဂတိ ရှိလာပါက သူ၏ ကောင်းမှုသည် ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ အတွက်လည်း ဝမ်းမြောက်စရာ၊ တမလွန်ဘဝ အတွက်လည်း ဝမ်းမြောက်စရာ၊ နှစ်ဘဝလုံးအတွက် ဝမ်းမြောက်စရာ ဖြစ်ရုံသာမက စစ်မှန်သော ချမ်းသာ၊ စစ်မှန်သော အသိနှင့် စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်သော အရိယသစ္စာ မုခ်ဦးသို့ ပို၍ ပို၍ နီးလာပြီ ဖြစ်၏ ဟူ၍ ဂါထာက ဆိုပါ၏။

သုမနဒေဝီ

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက သာဝတ္ထိပြည်တွင် အလှူဒါန ပြုကြရာ၌ အမြတ်ဆုံး ဧတဒဂ်ဘွဲ့ရ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး ရှိ၏။ တစ်ဦးမှာ ဇေတဝန်ကျောင်း ဒါယကာ အနာထပိဏ်သူဌေး ဖြစ်၏။ အခြားတစ်ဦးမှာ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဒါယိကာမ ဝိသာခါ ဖြစ်၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးသည် ရဟန်းသာမဏေများ၏ အလိုဆန္ဒကို သိ၏၊ အကြိုက်ကို သိ၏။ အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်လည်း ရင်းနှီး၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်မှ စ၍ သာမဏေငယ်များအထိ သံဃာတော်များ အားလုံးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ရှိ၏။ လျှောက်ထားစရာ ရှိလျှင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း လျှောက်ထားနိုင်ကြ၏။

အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့၏ အိမ်၌ နေ့စဉ် ရဟန်းသံဃာပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့် ဆွမ်းဘဉ်းပေးကြ၏။ အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့သည် အနည်းဆုံး တစ်နေ့လျှင် တစ်ခေါက် မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြ၏။ တရားတော်

http://www.dhammadownload.com

ကို နာယူကြ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်အာနန္ဒာမှ စ၍ ရဟန်းသာမဏေများကိုလည်း ဖူးမြော်ကြ၏။ ပစ္စည်း လေးပါးဖြင့်လည်း ဖိတ်ကြားကြ၏။ ကျောင်းတော်သို့ သွားတိုင်းလည်း လှူဖွယ်ဝတ္ထု မပါဘဲ လက်ချည်း သက်သက် သွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ လှူဖွယ်ဝတ္ထု တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးကို ယူဆောင် သွားကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ မတတ်သာသည့်အဆုံး သဲနုနုကိုပင် ယူဆောင်ကာ ဂန္ဓကုဋိပရိဝုဏ် အတွင်း၌ ခင်းကြ၏။

အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့သည် သောတာပန်လည်း ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ လုပ်ငန်းများ၌ သစ္စဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်တတ်ကြ၏။ သစ္စဉာဏ် မျက်စိဖြင့် ကြည့်သောအခါ ခန္ဓာငါးပါး ချုပ်ခြင်းသည် တကယ် မှန်ကန်သော ချမ်းသာစစ်၊ ချမ်းသာမှန် ဖြစ်၏။ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝ စသည်ဖြင့် ဘဝသမ္မတ္တိ၊ ဘောဂသမ္မတ္တိတို့ကို ရရှိနိုင်အောင် လှူဒါန်းခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း၊ သမထဘာဝနာ ပွားများခြင်းသည် အန္ဓပုထုဇဉ်တို့၏ ဆောင်ရွက်နည်း ဖြစ်၏။ အန္ဓပုထုဇဉ်တို့၏ ဆောင်ရွက်နည်းအရ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ခန္ဓာငါးပါး ချုပ်ရန် မဟုတ်ဘဲ ခန္ဓာငါးပါး ပွားစီးရန်သာ ဖြစ်၏။ ခန္ဓာငါးပါးသည် အမှန်အားဖြင့် ဒုက္ခ အစုအဝေးသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် လူ့ဘဝ လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်ဘဝ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာဘဝ ဗြဟ္မာစည်းစိမ်တို့ကို ရရှိအောင် အားထုတ်ခြင်း ဟူသမျှသည် စစ်မှန်သော သုခကို ရှာရာမရောက်ဘဲ ဒုက္ခကို ရှာရာသာ ရောက်၏။ သာသနာတွင်း၌ နေပြီး သာသနာပ၏ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်ရာရောက်၏။ သို့ရာတွင် ဤအမြင်မျိုးကို လူတိုင်း မြင်နိုင်သည် မဟုတ်၊ အရိယ သစ္စာတရားကို ကိုယ်တိုင် ကြားနာပြီး အရိယ သစ္စာတရားကို ကိုယ်တိုင် နှလုံးသွင်းနိုင်သူများသာ မြင်နိုင်၏။

သို့ဖြစ်၍ ထိုစဉ်က ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာများကို ပြုလိုသူများသည် အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့ကို ချဉ်းကပ်ရ၏။ ရဟန်းသံဃာတော်များအတွက် နေရာထိုင်ခင်းမှ စ၍ အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် စီမံဆောင်ရွက်ပေးပါရန် ဖိတ်ကြားရ၏။ အရိယသစ္စာနှင့် လျော်သော သစ္စာနုလောမိက ဉာဏ်မျိုးဖြင့် အလှူကို လှူတတ်အောင်၊ သီလကို ဆောက်တည်တတ်အောင်၊ ဘာဝနာကို ပွားတတ်အောင် စီစဉ် ညွှန်ကြားပေးပါရန် အနှုးအညွတ် တောင်းပန်ရ၏။

အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့ကား နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီးသူများ ဖြစ်ကြသည့်အားလျော်စွာ မိမိတို့ စွမ်းအားရှိသလောက် လူအပေါင်းအား သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် စိတ်အားထက်သန်ကြ၏။ စိတ်အားထက်သန်သည့် အလျောက်လည်း အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့က မိမိတို့ကို လာရောက်ဖိတ်ကြားသည့် ကောင်းမှုရှင်တို့အား ကူညီကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

အမှန်အားဖြင့် ကောင်းမှုပြုလုပ်ရာ၌ ကျင့်စဉ်နှစ်မျိုး ရှိ၏။ ကျင့်စဉ်တစ်မျိုးမှာ မှားယွင်းသော ကျင့်စဉ် "မိစ္ဆာပဋိပဒါ" ဖြစ်၏။ နောက်တစ်မျိုးမှာ မှန်ကန်သော ကျင့်စဉ် "သမ္မာပဋိပဒါ" ဖြစ်၏။ ထိုကျင့်စဉ်နှစ်မျိုး အနက် ကောင်းမှုရှင်တို့ အနေဖြင့် မှန်ကန်သောကျင့်စဉ် "သမ္မာပဋိပဒါ" အရ ကျင့်နိုင်ရန် အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့က ပံ့ပိုးပေးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှုရှင်တို့ ကလည်း အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့အား ဖိတ်ကြားကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုဟူသည် ပြုတတ်မှ အကျိုးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရ၏။

ကောင်းမှုကိုပြုရာ၌ မှားသောကျင့်စဉ် "မိစ္ဆာပဋိပဒါ" ဟူသည် ဂုဏ်ပကာသနကို မက်မော၍ ကောင်းမှုပြုခြင်းနှင့် လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်တို့ကို မက်မော၍ ကောင်းမှုပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုကဲ့သို့ ကောင်းမှုပြုခြင်းမျိုးကို ဘုရား အစရှိသော သူတော်ကောင်းတို့က မချီးမွမ်း။ ဂုဏ်ပကာသနကိုလည်း မမက်မော၊ လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်တို့ကိုလည်း မတပ်မက်ဘဲ ဘဝထိုထိုမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လူ့ဘဝနှင့် လူ့တာဝန်အရ ကောင်းမှုပြုခြင်းမျိုးသာ မှန်ကန်သောကျင့်စဉ် "သမ္မာပဋိပဒါ" မည်၏။ မှားသော ကျင့်စဉ်သည် မိမိ ကောင်းစားရေးအတွက် ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်း "လောဘ" ၌ ဗဟိုပြု၏။ မှန်ကန်သော ကျင့်စဉ်သည် လောကငြိမ်းချမ်းသာယာရေးအတွက် စွန့်လွှတ်ပေးကမ်းခြင်း "အလောဘ"၌ ဗဟိုပြု၏။

ကောင်းမှုပြုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မဏ္ဍိမပဏ္ဏာသ ပါဠိတော် ကုက္ကုရဝတိက သုတ်၌ ဤသို့ ဟောကြားတော်မူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မိမိတို့ ပြုထားသည့် "ကံ" ဟူသမျှသည် အုပ်စု လေးခုတွင် တစ်ခုခု၌ ပါဝင်ရသည်သာ ဖြစ်၏။ အုပ်စုလေးခု ဟူသည်မှာ –

(၁) အမည်းအကျိုးကို ပေးသော အမည်း "ကံ"၊

(၂) အဖြူအကျိုးကို ပေးသော အဖြူ "ကံ"၊

(၃) အမည်းနှင့်အဖြူ ရော၍ အကျိုးပေးသော အမည်းနှင့်အဖြူ ရောသော "ကံ"၊

(၄) အမည်းနှင့်အဖြူ ရော၍ အကျိုးမပေးသော အမည်း၊ အဖြူ မဟုတ်သော "ကံ" တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ထို "ကံ" လေးမျိုးတို့တွင် အမည်း "ကံ" ဟူသည် ဒုစရိုက် "ကံ" သက်သက် ဖြစ်၏။ မကောင်းကျိုးသက်သက်ကိုသာ ပေး၏။

အဖြူ "ကံ" ဟူသည် သုစရိုက် "ကံ" ဆက်သက် ဖြစ်၏။ ထို "ကံ" သည် ကောင်းကျိုးသက်သက်ကိုသာ ပေး၏။

http://www.dhammadownload.com

အမည်းနှင့်အဖြူ ရောသော "ကံ" ဟူသည် မကောင်းကျိုးနှင့် ကောင်းကျိုးကို ရောရှု ပေးသော "ကံ" ဖြစ်၏။ ယင်း "ကံ" သည် ဒုစရိုက်နှင့် သုစရိုက် ရောသောကံ ဖြစ်၏။

အမည်းအဖြူ မဟုတ်သော "ကံ" ဟူသည် "ဝိပဿနာကံနှင့် "မဂ်ကံ" တို့ ဖြစ်ကြ၏။ "ဝိပဿနာကံ" နှင့် "မဂ်ကံ" တို့သည် အစမထင် သံသရာမှစ၍ မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ ကိန်းနေသော ဒုစရိုက် ဖြစ်စေ၊ သုစရိုက် ဖြစ်စေ "ကံ" ဟူသမျှ အားလုံးကို နောင်တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ အကျိုးမပေးနိုင်အောင်၊ "အဟောသိကံ" ဖြစ်သွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သော "ကံ" ဖြစ်၏။ ယင်း "ကံ" ဖြင့် သံသရာ၌ မကျင်လည်ရအောင်၊ သံသရာမှ ထွက်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်၏။

ကိလေသဝဋ်၊ ကမ္မဝဋ်၊ ဝိပါက္ခဝဋ် ဟူ၍ "ဝဋ်" သုံးပါး လည်လျက် ရှိလေရာ နောင်တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေ မနေရခြင်းသည် ဝိပါကဝဋ် ချုပ်သည် မည်၏။ ဝိပါကဝဋ် ချုပ်သွားအောင် ကမ္မဝဋ်ကို ချုပ်အောင် လုပ်ဖို့လို၏။ တစ်ဖန် ကမ္မဝဋ်ကို ချုပ်သွားအောင် ကိလေသဝဋ်ကို ချုပ်အောင် လုပ်ဖို့ လို၏။ ဝဋ်သုံးပါး ချုပ်အောင် လုပ်ရာ၌ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မျက်ဝါးထင်တင် ဝိပဿနာ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြင်အောင် ရှုရန်မှ တစ်ပါး အခြားနည်း မရှိ။ ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ဖန်များလာသောအခါ ခန္ဓာငါးပါးတို့၌ ငြီးငွေ့၏။ ငြီးငွေ့သော အခါ မဂ်ဉာဏ် လာ၏။ ထို့နောက် ဖိုလ်ဉာဏ် လာ၏။ ထို့နောက် ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ် လာ၏။ ဤသည်ကိုပင် အမည်းအဖြူ မဟုတ်သော "ကံ" ဟု ဆိုရ၏။

အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့က ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကောင်းမှုရှင်တို့အား ဤသို့လျှင် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ရာနည်းလမ်းကို ပြ၏။ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ကောင်းမှုရှင်တို့ကလည်း အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြ၏။ ထိုအခါ ကောင်းမှု၏ ထိုက်တန်သော အကျိုးကို ရ၏။

ထိုက်တန်သော အကျိုးဟူသည်မှာ တပ်မက်မှု တဏှာ ပါး၍ ပါး၍ လာခြင်းဖြစ်၏။ တဏှာ ပါး၍ ပါး၍ လာခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်နှင့် နီး၍ နီး၍ လာခြင်း ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်နှင့် နီး၍နီး၍ လာခြင်းသည် စစ်မှန်သောချမ်းသာကို ပို၍ပို၍ ရခြင်းမည်၏။ ဤအမြင်မျိုးကို လူတိုင်း မြင်ကြသည်တော့ မဟုတ်။ အရိယသစ္စာတရားကို နာကြားရပြီး၊ အရိယသစ္စာကို ကိုယ်တိုင် နှလုံးသွင်းနိုင်ကြသူများသာ မြင်နိုင်သော အမြင်ဖြစ်၏။ အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြသော ကောင်းမှုရှင်တို့ကား ဤ အမြင်မျိုးကို မြင်နိုင်ကြပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့၏ အိမ်၌လည်း နေ့စဉ် ရဟန်းသံဃာတော်ပေါင်း နှစ်ထောင်ခန့်အတွက် ဆွမ်းဝတ်ကို ပြုလျက်ရှိလေရာ အနာထပိဏ်နှင့် ဝိသာခါတို့သည် မိမိတို့၏ အိမ်သို့ ကြွရောက်တော်မူလာကြသော ရဟန်း သံဃာတော်များအတွက် ဆွမ်းဝတ်ပြုခြင်းကို ကိုယ်တိုင် မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ဘဲ ကိုယ်စားလှယ်ထား၍ ဆောင်ရွက်ကြရ၏။ ဝိသာခါကမူ မိမိ၏ မြေးမကို မိမိ၏ ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်စေ၏။ အနာထပိဏ်ကမူ မိမိ၏ သမီးကြီး မဟာသုဘဒ္ဒါကို မိမိ၏ ကိုယ်စား ဆောင်ရွက်စေ၏။

မဟာသုဘဒ္ဒါသည် ဖခင် အနာထပိဏ်၏ ကိုယ်စား ရဟန်းသံဃာတော်များ၏ ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ပြုစုလျက် တရားတော်များကို မပြတ် နာကြား၏။ မိမိ နာကြားရသော တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်၏။ ထိုအခါ မဟာသုဘဒ္ဒါသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေ၏။ သောတာပန် ဖြစ်ပြီးနောက် မိဘများ၏ စိမ်ချက်အရ အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု၏။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသောအခါ ထိုခေတ် ဓလေ့အတိုင်း ခင်ပွန်းသည်၏ အိမ်သို့ လိုက်သွား၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် မဟာသုဘဒ္ဒါ မရှိတော့သောအခါ ရဟန်းသံဃာတော်များ၏ ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် သမီးလတ် စူဠသုဘဒ္ဒါကို တာဝန်ပေးပြန်၏။ စူဠသုဘဒ္ဒါလည်း မဟာသုဘဒ္ဒါ နည်းတူ ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စများကို ပြုစုလုပ်ကျွေးရင်း ရဟန်းသံဃာတော်များထံမှ တရားတော်များကို မပြတ်နာကြား၍ပြီး တရားတော်အတိုင်း ကျင့်ကြံ အားထုတ်လေရာ သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် မိဘများ၏ စိမ်ချက်အရ အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြု၏။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသောအခါ ထိုခေတ် ဓလေ့အတိုင်း ခင်ပွန်းသည်၏ အိမ်သို့ လိုက်သွား၏။

ထို့နောက် သမီးအငယ် သုမနဒေဝီကို မိမိ၏ ကိုယ်စား အိမ်သို့ ကြွရောက်ကြသော ရဟန်းသံဃာတော်များ၏ ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးပြန်၏။ သုမနဒေဝီသည် ဖခင်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ရဟန်းသံဃာတော်များ၏ ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စကိုလည်း မလစ်ဟင်းရလေအောင် ဆောင်ရွက်၏။ ရဟန်းသံဃာတော်များထံမှ တရားဓမ္မများကိုလည်း နာယူ၏။ နာယူရုံသက်သက်သာ မဟုတ်၊ တရားဓမ္မလာအတိုင်း ကျင့်စဉ်များကိုလည်း ကျင့်၏။ ထို့ကြောင့် သုမနဒေဝီသည် သကဒါဂါမ် ဖြစ်သွား၏။

သုမနဒေဝီသည် မိမိက သကဒါဂါမ်ဖြစ်၍ ဖခင်ကြီးမှာမူ သောတာပန်မျှသာ ဖြစ်နေသေးသည်ကို သိ၏။ ဖခင်ကြီးအား တရားဓမ္မများကို ဆက်လက်

http://www.dhammadownload.com,

အားထုတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင် ရောက်စေလို၏။ သို့ရာတွင် မိမိအနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖခင်ကြီးအား တိုက်တွန်းပြောဆိုရန် မသင့်ဟု ယူဆထား၏။ ဖခင်ကြီးကား အလူဒါနဒ္ဒ အထုံဝါသနာကြီးသူ ဖြစ်၏။ အထက်မင်၊ အထက်ဖိုလ်များကို ရရှိရေးအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်မှု သိပ်မရှိလှ။

ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ပါသော်လည်း သူဌေးကြီး၏ အထုံဝါသနာအလျောက် ဒါနအကြောင်းကိုသာ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ဟောကြားတော်မူ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာကလည်း ဒါနအကြောင်းကိုပင် ဟောကြားတော်မူ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် လည်းကောင်း၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် လည်းကောင်း ၂၄ နှစ် တိုင်တိုင် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခွင့် ရပါသော်လည်း အရဟတ္တဖိုလ် တိုင်အောင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော တရားဒေသနာများကို ဟောကြား ချီးမြှင့်တော်မူပါရန် မြတ်စွာဘုရားအား လည်းကောင်း၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာအား လည်းကောင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့ဖူးချေ။

သုမနဒေဝီကမူ မိမိ ဖခင်ကြီးအား အထက်မင်၊ အထက်ဖိုလ်ကို ရနိုင်ရေးအတွက် ကြောင့်ကြစိုက်လာအောင် အရိပ်အမြွက် သဘောဖြင့် တင်ပြနိုင်မည့် အခွင့်အလမ်းကိုသာ မျှော်လင့်စောင့်စားလျက် ရှိ၏။ ဖခင်ကြီး၏ အထုံ ဝါသနာ အတိုင်း အခြား ကောင်းမှုရှင်တို့အား ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကြပ် သွားရောက်၍ ချီးမြှောက်သည်ကိုလည်း သုမနဒေဝီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိပါ၏။

ထို့အပြင် ဖခင်ကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျက်ရှိရာ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ဖြစ်စေ၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ထံတော်မှ ဖြစ်စေ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော တရားဓမ္မများကို နာယူ၍ ကျင့်လည်း ကျင့်ကြံစေချင်၏။

သုမနဒေဝီသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာ၏။ မကျန်းမမာ ဖြစ်လာသော်လည်း မိမိ၏ တာဝန်အရ ရဟန်းသံဃာတော်များအပေါ် ပြုရမည့် ဆွမ်း ကွမ်း ဝေယျာဝစ္စများကို မလစ်ဟင်းရလေအောင် ဆောင်ရွက်၏။ ဖခင်ကြီးမှာမူ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားလိုက်၊ လာရောက်ဖိတ်မံထားသော ကောင်းမှုရှင်များ ထံသို့ သွားရောက်၍ ချီးမြှောက်လိုက်ဖြင့် "မောသည်၊ ပန်းသည်" ဟူ၍ မရှိဘဲ စိတ်အားတက်ကြွလျက် ရှိလေ၏။ အနာထပိဏ်သည် သောတာပန်ဖြစ်သော်လည်း အဏ္ဍထက်မင်၊ အထက်ဖိုလ်များအတွက် အားထုတ်ရန်ထက် သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ရန် စိတ်အား ပို၍ ထက်သန်၏။

ထို့ကြောင့် အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးအား 'ဘုရားလောင်းသဖွယ် ဖြစ်၏' ဟု မြတ်စွာဘုရားက မြွက်ကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ သူဌေးကြီးသည် ဇေတဝန်

http://www.dhammadownload.com

ကျောင်းတော်သို့ ရောက်တိုင်း ဒါနပြု၏။ သီလ ဆောက်တည်၏။ ထို့နောက် ပြန်လေ၏။ ဝိပဿနာ ပွားသည်ဟူ၍ မရှိ။ သို့ရာတွင် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်ခါနီး ကာလ၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်အာနန္ဒာတို့ ကြွလာတော်မူကြပြီး အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော "အနာထပိဏ္ဍိကောဝါဒသုတ်" ကို ရှင်သာရိပုတ္တရာက ဟောကြားတော်မူသောအခါ ထိုကဲ့သို့သော တရားမျိုးကို သူ မနာကြားခဲ့ရသဖြင့် "အရဟတ္တဖိုလ်" မှ ရှုံးလေပြီဟု သံဃရကာ သည်းစွာ ငိုကြွေးလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုတရားမျိုးကို သူဌေးကြီး ကျန်းမာစဉ် ကာလ ကသာ နာကြားခွင့် ရခဲ့ပါလျှင် သုမနဒေဝီ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း သူဌေးကြီး သည် အထက်မဂ်၊ အထက်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုကောင်း ပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ အချိန်က လွန်သွားလေပြီ။ အခွင့်အရေး ဟူသည်ကား အတောင်ပါသော ငှက်ပမာတည်း။ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး၊ ရုတ်တရက်ပင် ပြန်ထွက်သွားတတ်သည်။ ဖမ်းနိုင်သော သတိသမ္ဗဇ္ဈင် ရှိမှ ရ၏။

သုမနဒေဝီ မမာမကျန်း ဖြစ်နေသည်မှာ ကြာပေပြီ။ သို့ရာတွင် စိတ် ဆောင်ပြီး ရဟန်းသံဃာတော်များ၏ ဝေယျာဝစ္စကို မလစ်ဟင်းရလေအောင် ကြိုးစားပြီး ဆောင်ရွက်နေသည့်ကြားမှ အစာအာဟာရပြတ်ကာ ရုတ်တရက် ဝေဒနာ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ အလှူမဏ္ဍပ်တစ်ခုခု၌ စီစဉ်ပေးနေသော ဖခင် သူဌေးကြီး ကြား၍ အိမ်သို့ အမြန်ပြန်လာ၏။ သမီး အနီးသို့ ကပ်၍ –

'ဘယ်လို နေသလဲ သမီး'

'ဘာကို မေးတာလဲ မောင်လေး'

'သမီး ယောင်ယမ်းပြောနေတာလား'

'ယောင်ယမ်းပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး မောင်လေး'

'သမီး သေရမှာ ကြောက်သလား'

'သေရမှာ မကြောက်ပါဘူး မောင်လေး'

သုမနဒေဝီသည် ဖခင် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအား အထက်မဂ်၊ အထက် ဖိုလ်အတွက် ဆက်လက်အားထုတ်ပါရန် သတိပေးလိုသည်မှာ ကြာပြီ။ အခွင့် အရေး မရခဲ့။ ယခုမှပင် အခွင့်အရေးကို ရ၏။ ရသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွတ် မခံဘဲ အသုံးကျအောင် အသုံးချသွား၏။ ဖခင်သူဌေးကြီးအား "သံဃဂ" ရအောင် ပြောကြားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကွယ်လွန်၍ တုသိတာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးသည် သောတာပန် ဖြစ်သော်လည်း သမီး

http://www.dhammadownload.com

အတွက် များစွာ သောကရောက်ရ၏။ သမီး၏ အလောင်းကို သင်္ကြံပြီးနောက် ငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရားအား သွားရောက်လျှောက်ထား၏။

'ဒါယကာ သူဌေးကြီး၊ သမီးငယ်အတွက် အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှ သောက ရောက်ရပါသနည်း။ သတ္တဝါဟူသမျှ တစ်နေ့တွင် မလွဲဧကန် အမှန်ပင် သေကြရမည် မဟုတ်လား' ဟု မြတ်စွာဘုရားက အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအား တရား ဟောတော်မူ၏။

'သတ္တဝါဟူသမျှ တစ်နေ့တွင် မလွဲဧကန် အမှန်သေရမည်ကို တပည့် တော် သိပါ၏။ သို့ရာတွင် သမီးငယ် သုမနဒေဝီသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရဟန်း သံဃာတော် နှစ်ထောင်ခန့်၏ ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စကို ပြုစုလုပ်ကျွေးနေသူ ဖြစ်ပါလျက် သေခါနီးကာလ၌ "သတိလွတ်" ကာ ကယောင်ကတမ်း ပြောဆို လျက် ကွယ်လွန်သွားသည့်အတွက် တပည့်တော် "သောက" ရောက်ခြင်း ဖြစ်ရ ပါသည် ဘုရား' ဟု အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

'မည်ကဲ့သို့သော ကယောင်ကတမ်းများကို ပြောဆိုလျက် ကွယ်လွန် သွားပါသနည်း' ဟု မြတ်စွာဘုရားက အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးအား မေးမြန်း ရာ၊ 'တပည့်တော်ကို "မောင်လေး ... မောင်လေး" ဟု ယောင်ယမ်းပြောဆို ပြီးနောက် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား' ဟု သူဌေးကြီးက မြတ်စွာ ဘုရားအား ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

'ဒါယကာ သူဌေးကြီး၊ ဒါယကာ သူဌေးကြီး၏ သမီးငယ်သည် ယောင်ယမ်းပြောဆိုခြင်း မဟုတ်။ အရိယာအဆင့်အားဖြင့် ဒါယကာကြီးက သောတာပန်၊ သမီးငယ် သုမနဒေဝီက သကဒါဂါမ်၊ သို့ဖြစ်၍ ဒါယကာကြီး ထက် သမီးငယ်က အဆင့်မြင့်သောကြောင့် ဒါယကာကြီးကို "မောင်လေး... မောင်လေး" ဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ယခုအခါ သမီးငယ် သုမနဒေဝီသည် တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်၏' ဟု မြတ်စွာဘုရားက အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး အား ရှင်းပြ၏။ ထိုအခါမှ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ သန္တာန်၌ "သောက" ပျောက်၍ "မုဒိတာ" ရောက်တော့၏။ သိက္ခာသုံးပါး၏ အကျိုးကား အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားနာပရိသတ်အား အောက်ပါ ဂါထာကို ဟော တော်မူ၏။

– ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုသူသည် ဤဘဝ၌လည်း ရွှင်လန်းရ၏။ တမလွန် ဘဝ၌လည်း ရွှင်လန်းရ၏။ ပစ္စုပ္ပန် တမလွန် နှစ်ဘဝလုံး၌ ရွှင်လန်းရ၏။
– ဤ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ကောင်းမှုကို ပြုပြီးပြီဟု ဝမ်းမြောက်ရ၏။ တလွန်ဘဝ ၌ကား ဤပစ္စုပ္ပန် ကုသိုလ်ကြောင့် သုဂတိဘဝကို ရရှိသောအခါ ပို၍ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဤလောကၱ၌ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြုကြရာတွင် "သာသနာပ" ပြုနည်းနှင့် "သာသနာတွင်း" ပြုနည်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ "သာသနာပ" ပြုနည်းမှာ ပကာသနကို မက်မောခြင်း ပြုသောနည်းနှင့် ကောင်းမှု၏ အကျိုးကို ခံစားလိုခြင်း ပြုသောနည်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုနည်းများအရ ကောင်းမှုကို ပြုသောအခါ "ငါ", "ငါ့ဟာ", "ငါ့ဥစ္စာ" ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် ပြုကြ၏။ ကောင်းမှုကို ပွားစီးသည်ထက် ပွားစီးအောင် အားထုတ်၏။ ကောင်းမှု ပွားစီးလေလေ ဘဝသမ္ပတ္တိနှင့် ဘောဂသမ္ပတ္တိတို့ ပွားစီးလေလေ ဖြစ်၏။

ဤ ကောင်းမှုပြုနည်းကို "သာသနာပ" ကောင်းမှုပြုနည်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤနည်းအရ ကောင်းမှုပြုပါက "ဝိနိပါတဘေး" မှ မလွတ်။ ကွယ်လွန်သောအခါ မိမိ ပြုခဲ့သော ကောင်းမှုများက မကယ်တင်နိုင်ဘဲ အပါယ်လေးဘုံသို့ ပရမ်းပတာ ကျချင်သလို ကျသွားနိုင်၏။

အသဒိသ အလျှုရှင် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးသည် သေခါနီးကာလ၌ နှလုံးသွင်း မှား၍ ငရဲသို့ ကျ၏။ တတိယ သင်္ဂါယနာတင် ဒါယကာ အသောက မင်းကြီးမှာလည်း သေခါနီးကာလ၌ နှလုံးသွင်း မှား၍ စပါးကြီးမြွေ ဖြစ်သွား ရ၏။

အတ္တနှင့် အတ္တနိယကို အခြေခံပြုသော ကောင်းမှုဟူသမျှသည် အပါယ်မျိုးစေ့ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသော ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ထိုအမြင်မျိုးမျှလောက်ဖြင့် ပြုသော ကောင်းမှုမျိုး ဖြစ်ပါက ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ ရွှင်လန်းရသည် မှန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ရသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် တမလွန်ဘဝတွင်မူ ရွှင်လန်းချင်မှ ရွှင်လန်းရ၏၊ ဝမ်းမြောက်ချင်မှ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ မလ္လိကာမိဖုရားကြီးနှင့် အသောက မင်းကြီးတို့ကို ထောက်ထားလျှင် တမလွန်၌ ရွှင်လန်းရမှုနှင့် ဝမ်းမြောက်ရမှု မရှိခြင်းကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ရာ၌ ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် အတ္တနှင့် အတ္တနိယကို မပယ်နိုင်သောကြောင့် ယင်း ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် အားကိုးလောက်သော သမ္မာဒိဋ္ဌိ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် "သာသနာပ" ကောင်းမှုပြုနည်း ဟူ၍သာ ဆိုရ၏။

"သာသနာတွင်း" ကောင်းမှုပြုနည်း ဟူသည် ကောင်းမှု "ကံ" ဟူသမျှကို ပါးသည်ထက် ပါးအောင်၊ ထိုထက် စွမ်းနိုင်လျှင် "ကံ" ဟူသမျှကို လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းသွားအောင် ပြုရသော ကောင်းမှုပြုနည်း ဖြစ်၏။

ယင်းပြုနည်းကို ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြင့် ပြုရ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အမြင့်ဆုံး ပန်းတိုင်သည် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန် ဟူ၍ ဆိုကတည်းက ဇာတိ ပြတ်၏။ ဇာတိ ပြတ်အောင် "ကံ" ကို ဖြတ်ရ၏။ "ကံ" ကို ပြတ်သွားအောင်

http://www.dhammadownload.com

"ဥပါဒါန်" ကို ဖြတ်ရ၏။ "ဥပါဒါန်" ကို ပြတ်သွားအောင် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို ဖြတ်ရ၏။ ထိုသို့ အဆင့်ဆင့် ပြတ်သွားအောင် လုပ်ရာ၌ "ငါ"၊ "ငါ့ဟာ"၊ "ငါ့ဥစ္စာ" ဟူသော သိမ်းပိုက်မှု ဟူသမျှကို ဖယ်ခွာရ၏။ ထိုသို့ ဖယ်ခွာနိုင်ရန် ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် မရှိမဖြစ်သော သာသနာတွင်း အမြင်ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူမှ သိရသော တရားထူး တရားမြတ် ဖြစ်၏။ ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမှာမူ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသည် ဖြစ်စေ၊ ပွင့်တော်မမူသည် ဖြစ်စေ သိရသော တရား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြင့် ပြုသော ကောင်းမှုရှင်များသည် ဤဘဝ၌ ရွှင်လန်းရသည် မှန်၏၊ ဝမ်းမြောက်ရသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် တမဇ္ဇနဘဝ၌မူ ရွှင်လန်းချင်မှ ရွှင်လန်းရ၏၊ ဝမ်းမြောက်ချင်မှ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြင့် ပြုသော ကောင်းမှုရှင်များသည်ကား ဤဘဝ၌လည်း ရွှင်လန်းရ၏။ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ တမလွန် ဘဝ၌လည်း ရွှင်လန်းရ၏။ ဝမ်းမြောက်ရ၏။ တမလွန်ဘဝ၌ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ဝမ်းမြောက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် တမလွန်ဘဝ၌ ဝမ်းမြောက်ရန်၊ ရွှင်လန်းရန် မသေချာသော ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိမျှလောက်ဖြင့် ကောင်းမှုများကို မပြုဘဲ၊ တမလွန်ဘဝ၌ပါ ရွှင်လန်းရန်၊ ဝမ်းမြောက်ရန် သေချာသော ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြင့် ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်ကြရေးအတွက် မြတ်စွာဘုရားက ဤဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဤဒေသနာတော် အရ ကမ္မသကတာ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် "ငါ"၊ "ငါ့ဟာ"၊ "ငါ့ဥစ္စာ" ဟူသော အတ္တနှင့် အတ္တနိယ အမြင်ကို မပယ်သတ်နိုင်ဘဲ ဝိပဿနာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကသာ "ငါ"၊ "ငါ့ဟာ"၊ "ငါ့ဥစ္စာ" ဟူသော အတ္တ[၁] နှင့် အတ္တနိယ[၂] အမြင်ကို ပါး၍ ပါး၍ သွားအောင် လုပ်ရာမှ နောက်ဆုံး လောကုတ္တရာအဆင့်သို့ ရောက်ပြီး မြစ်ပြတ် ပယ်သတ်နိုင်သည်အထိ စွမ်းနိုင်၏။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော် အရ "ငါ" ပျောက်မှ "နိဗ္ဗာန်" ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်၏၊ ဟူ၍ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။

၁။ အတ္တ – ငါ

၂။ အတ္တနိယ – ငါ့ဟာ၊ ငါ့ဥစ္စာ၊

http://www.dhammadownload.com

မိတ်ဆွေ ရဟန်းနှစ်ပါး

ဘီ စီ ၆ ရာစုသည် အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုအရ လူ့သမိုင်းတွင် လူလား မမြောက်သော အဆင့်မှ လူလားမြောက်သော အဆင့်သို့ တိုးတက် ပြောင်းလဲသော ခေတ်ဟု သမိုင်းဆရာများက ဆိုကြ၏။ သမိုင်းဆရာများ၏ အဆိုအရ ဘီစီ ၆ ရာစုတွင် လက်ရှိ သစ္စာတရားအပေါ် မကျေနပ်၍ နောက်ဆုံး သစ္စာတရားကို ရှာဖွေကြသူများသည် နေရာအနှံ့အပြားဌ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြ၏။

တရုတ်ပြည်ကို ကြည်လိုက်လျှင် "ကွန်ဖြူးရှပ်နှင့် လာအိုဇီ" တို့ကို တွေ့ရ၏။ ပါရှားကို ကြည့်လိုက်လျှင် "ဇိုရိုစတား" ကို တွေ့ရ၏။ ခေါမကို ကြည့်လိုက်လျှင် "ပိုက်သာဂိုရပ်(စ်)" ကို တွေ့ရ၏။ အိန္ဒိယကို ကြည့်လိုက်လျှင် "ဗုဒ္ဓ၊ မဟာဝီရ၊ အခြား တိတ္ထိယ" များကို တွေ့ရ၏။ ထို့အပြင် ၆၂ ပါးသော ဝါဒရှင်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့၏ အကျင့်များဖြင့် နောက်ဆုံး သစ္စာတရားသို့ ဦးတည်၍ ကျင့်ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး သစ္စာတရားသို့ ဦးတည်သော လမ်းပေါ်၌ လျှောက်လျက် လမ်းပျောက် နေသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သို့ရာတွင် အခြားသူများအနေဖြင့် နောက်ဆုံးသစ္စာတရားသို့ ဦးတည်သော လမ်းပေါ်၌ လျှောက်လျက် လမ်းပျောက်သွားကြသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့်မူ နောက်ဆုံးသစ္စာတရားကို မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ မျက်မှောက်ပြုတော်မူပြီး သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဘုရားသခင် အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ မူရင်း ရည်ရွယ်ချက်သည် ပြည့်စုံတော်မူ၏။

အလောင်းတော်မင်းသားသည် မိမိတစ်ဦးတည်း၏ အကျိုးစီးပွား အတွက် ဆိုလျှင် သုမေဓာရှင်ရသော် ဘဝကပင် နိဗ္ဗာန်သို့ မျက်မှောက်ပြုလိုပါက ပြုနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အလောင်းတော်မင်းသားသည် မိမိ တစ်ဦးတည်း ကောင်းစားရေး အတွက် ကိုယ်လွတ်ရုန်းကာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုခဲ့။ ယောကျ်ားကောင်း မှန်လျှင် မိမိတစ်ဦးတည်း ကောင်းစားရေးအတွက် ကိုယ်လွတ်မရုန်းကောင်း ဟူ၍ ခိုင်မာသော ခံယူချက်ရှိသူ ဖြစ်၏။

ထိုခံယူချက်ကြောင့်ပင် အလောင်းတော်မင်းသားသည် လောကသုံးပါး၏ အစီးအပွားကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီများကို ဖြည့်ခဲ့၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အဆင်းအရဲကို ခံခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အပါယ်လေးဘုံသို့ ကျရောက်သည်အထိ လောက၏ အစီးအပွား

http://www.dhammadownload.com

အတွက် အနစ်နာခံခဲ့၏။ လောကအပေါ် ထားရှိသော အလောင်းတော်မင်းသား၏ စေတနာသည် အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ။ ဤနေရာ၌ "စေတနာ" ဟူသည် ကရုဏာ၊ ပညာနှင့် ယှဉ်သော စေတနာ ဖြစ်၏။ မျက်ကန်းစေတနာမျိုး မဟုတ်။ ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ဗျာဒိတ်တော်ကို ရပြီးချိန်မှ စ၍ အလောင်းတော်မင်းသားသည် လောက၏ အစီးအပွားကိုသာ ရှေ့တန်းတင်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

ငွေအကြွေးတင်လျှင် ယင်းအကြွေးကို ကျေသွားအောင် ပြန်လည်၍ ဆပ်လို့ ရ၏။ ပစ္စည်း အကြွေးတင်လျှင်လည်း ယင်းအကြွေးကို ကျေသွားအောင် ပြန်လည်၍ ဆပ်လို့ရ၏။ စေတနာ အကြွေးတင်လျှင်ကား ယင်း အကြွေးကို ကျေလည်အောင် ပြန်လည်၍ ဆပ်လို့ မရဟု ပညာရှင်များက ဆိုကြ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် မိမိတို့အနေဖြင့် စွမ်းနိုင်သမျှ ဆပ်ရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်း မရှိတော့။ လောကအပေါ် ထားရှိသော မြတ်စွာဘုရား စေတနာကြွေးကား အတိုင်းအဆမရှိကြီးမားပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ စေတနာကြွေးကို ဆပ်ခြင်းဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ မူရင်းရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ ရှိနေသော အတ္တလွန်သဘောကို မြစ်ပြတ်ပယ်သတ်ရန် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဘုန်းတော်များ၊ ဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး ဝက္ကလိ ရဟန်းလို တစိမ့်စိမ့် ကြည်ညိုနေရန် အဓိက မဟုတ်။

'တရားကို မြင်သူသည်သာလျှင် ငါ ဘုရားကို မြင်သူမည်၏' ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူထားရာ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ ဝေနေယျ သတ္တဝါများအနေဖြင့် တရားကိုမြင်ဖို့ အရေးကြီး၏။ တရားကို မြင်ပါမှ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်များ၏ အခြေခံ အတ္တလွန်သဘောကို ပယ်နိုင်မည်။

အတ္တလွန်သဘောကို ပယ်နိုင်မှ အခြားသူများအပေါ် အနိုင်အထက် ကျင့်လိုသော "မာန"၊ မတော်မတရား သိမ်းပိုက်လိုသော "တဏှာ"၊ အန်မတုံ့အောင် နှိပ်ကွပ်လိုသော "ဒိဋ္ဌိ" တို့ကို ပယ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ပယ်နိုင်ပါမှလည်း လူအချင်းချင်းအပေါ် လူလိုမြင်တတ်သော လောကပါလ တရားများ၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားများ ပွားများနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှသာ ဒုစရိုက်ကင်း၍ ငြိမ်းချမ်းသော လောက ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်မြတ်ကို "သန္ဒိဋ္ဌိက[၁]" သဘော ရောက်အောင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မကျင့်သုံးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး လောကအပေါ် ထားရှိသော မြတ်စွာ

၁။ သန္ဒိဋ္ဌိက– မိမိ၏ ခန္ဓာငါးပါး၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တွေ့ သိမြင်ခြင်း။

http://www.dhammadownload.com

ဘုရား၏ စေတနာကြွေးကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အနေဖြင့် ပေးဆပ်ရာလည်း ရောက်လိမ့်မည် မဟုတ်။

လောကသုံးပါး၏ ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား ကျေးဇူးဆပ်ရာလည်း ရောက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထိုအခါ ဤလောကဌ် ဘုရား ပွင့်တော်မူရကျိုးလည်း နပ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စေတနာကြွေးကို တတ်နိုင်သမျှ ဆပ်တတ်သူများ ဖြစ်အောင်၊ လောက၏ ကျေးဇူးရှင်အနေဖြင့် မိမိတို့အပေါ် တင်ရှိထားသော ကျေးဇူးကို ပြန်လည်ဆပ်တတ်သူ ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ ကြိုးစားအပ်ပါ၏။

ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူဆဲ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ဗုဒ္ဓကိစ္စ ၅ ပါးကို ဆောင်ရွက်မြဲ ဖြစ်၏။

ပထမ ဗုဒ္ဓကိစ္စမှာ ကိုယ်လက်သုတ်သင်၍ ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူပြီး ဆွမ်းခံကြွရောက်ချိန် ရောက်တော်မူသောအခါ ဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဒုတိယ ဗုဒ္ဓကိစ္စမှာ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးနောက် ဂန္ဓကုဋီ ကျောင်းတော်သို့ မဝင်ရောက်မီ ခြေဆေးအင်းပျဉ်၌ ခြေတော်ဆေးကာ ရဟန်းတော်တို့အား ဒုလ္လဘတရား ငါးပါးကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတောင်းသော ရဟန်းတို့အားလည်း စရိုက်နှင့် လျော်ညီသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးတော်မူပြီး ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်သို့ ဝင်ရောက်၍ ခေတ္တ အနားယူတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုနောက် တရားနာ ပရိတ်သတ်အား တရားဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

တတိယ ဗုဒ္ဓကိစ္စမှ မိမိကိုယ်ကို ရေသုံးသပ်တော်မူပြီးနောက် ဂန္ဓကုဋီ ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရား၏ နေရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူကာ ပြဿနာ မေးလာသော ရဟန်းတို့အား ပြဿနာဖြေခြင်း၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း တောင်းလာသော ရဟန်းတို့အား စရိုက်အားလျော်စွာ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားတော်ကို ဟောကြားခြင်း၊ တရားနာယူလိုသော ရဟန်းတော်တို့အား တရားဒေသနာများကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

စတုတ္ထ ဗုဒ္ဓကိစ္စမှာ ဈာတိခေတ် ဖြစ်သော စကြဝဠာတိုက် တစ်သောင်းမှ လာရောက်၍ ပြဿနာ မေးမြန်းကြသော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့အား ပြဿနာကို ဖြေကြားခြင်း ဖြစ်၏။

ပဉ္စမ ဗုဒ္ဓကိစ္စမှာ ဣရိယာပုတ် မျှတစေရန် စင်္ကြံလျှောက်ခြင်း၊ ကျိန်းစက်တော်မူခြင်း၊ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့အား ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူပြီး ချွတ်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဤ ဗုဒ္ဓကိစ္စ ငါးပါးကို တစ်ရက်အတွင်း ပြီးအောင် အစဉ်အမြဲ ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။ ထိုအချိန်က သာဝတ္ထိပြည်တွင် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ရှိကြ၏။ ထိုမိတ်ဆွေနှစ်ဦးသည် "ဘဝဒုက္ခ" ကို ကိုယ်တိုင် သိကြ၏။ ပဋိသန္ဓေနေမှု "ဇာတိဒုက္ခ" ကိုလည်း သိကြ၏။ အိုမင်းရင့်ရော်မှု "ဇရာဒုက္ခ" ကိုလည်း သိကြ၏။ မကျန်းမာမှု "ဗျာဓိ ဒုက္ခ" ကိုလည်း သိကြ၏။ ကွယ်လွန်မှု "မရဏဒုက္ခ" ကိုလည်း သိကြ၏။ ဤဒုက္ခများကား မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ တွေ့ကြုံခံစားနေရသော ဒုက္ခများ ဖြစ်ကြ၏။ သက်ရှိ သတ္တဝါများ အနေဖြင့် ပထမ "ဇာတိ"ကို ရ၏။ ဇာတိနောင် "ဇရာ" လာ၏။ ဇရာနောင် "ဗျာဓိ" လာ၏။ ဗျာဓိနောင် "မရဏ" လာ၏။ တစ်ဖန် မရဏနောင် "ဇာတိ" လာပြန်၏။ ထို့အပြင် ဇာတိနှင့်မရဏ အကြားဌာန စိုးရိမ်မှု "သောက"၊ အသံထွက်၍ ငိုကြွေးမှု "ပရိဒေဝ"၊ ဆင်းရဲမှု "ဒုက္ခ"၊ စိတ်မချမ်းသာမှု "ဒေါမနဿ"၊ ကြိတ်၍ ငိုကြွေးမှု "ဥပါယာသ" တို့ကလည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဝင်ရောက်၍ နှိပ်စက်ကြပြန်၏။

ဘဝဟူသည် ခန္ဓာငါးပါး အစုအဝေးသာ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ဒုက္ခ စစ်စစ်သာ ဖြစ်၏။ ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ။ ထိုနောင် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ ဟူ၍ စက်ဝိုင်းသဖွယ် လည်ပတ်ပြီး သောက၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ဥပါယာသတို့က ဝန်းရံလျက် ရှိကြ၏။ "ငြိမ်းချမ်းသည်" ဟူ၍ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဆိုရချိန်က နည်းလှ၏။ ဤသည်မှာ သမ္မုတိသစ္စာ အနေဖြင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ကြုံခံစားရချက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့သည် ထိုဒုက္ခမှ လွတ်လိုကြ၏။

ထိုဒုက္ခမှ လွတ်သောနည်းသည် ရှိ၏။ ထိုနည်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ နည်းအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြသဖြင့် ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့သည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလည်း တွေ့မြင်နေကြ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို အထူးသွားရာစရာ မလို။ သာဝတ္ထိပြည်တွင်ဌပင် အမြောက်အမြား တွေ့မြင်နေကြရ၏။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေနှစ်ဦးတို့သည် ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်ရန် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ဖို့ အချင်းချင်း တိုင်ပင်ကာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်တို့သည် အများနည်းတူ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ တရားနာသွားရောက်ပြီး ရဟန်းပြုကြ၏။ ရဟန်းဝါ ၅ ဝါတို့ ကာလပတ်လုံး ဆရာ

http://www.dhammadownload.com

ဥပန္ဇာယ်ထံ၌ အဆုံးအမကို နာယူကာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတိုက်၌ပင် သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူကြ၏။ လူ့ဘဝတုန်းကလိုပင် ရဟန်းဘဝ၌လည်း ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။

ရဟန်း၀ါ ၅ ၀ါ ရပြီးနောက် မိတ်ဆွေရဟန်းနှစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်၍ ရဟန်းတို့အနေဖြင့် ကျင့်ရမည့် တရားများကို မေးလျှောက်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ရဟန်းတို့အနေဖြင့် ကျင့်သုံးရမည့် တရားတော်များကို အကျယ် ဟောကြားတော်မူလိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူလိုက်သော တရားများမှာ "ဂန္ဓဓုရ" နှင့် "ဝိပဿနာဓုရ" တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဂန္ဓဓုရဟူသည် စာပေကျမ်းဂန်ကို သင်အံပို့ချခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာဓုရ ဟူသည် စာပေကျမ်းဂန်လာအတိုင်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တရားဘာဝနာပွားများအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဂန္ထဓုရ ဟူသည်မှာ စာသိ၊ ပေသိ၊ ကျမ်းဂန်သိ သဘောမျိုး ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာသိ ဟူသည်မှာ ခန္ဓာသိ သဘောမျိုး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခန္ဓာသိသည် ကျမ်းဂန်ကို လွတ်၍ မဖြစ်။ ကျမ်းဂန်နှင့် ညီရ၏။ ကျမ်းဂန်နှင့် မညီပါက လွဲမှားသည်ဟု ဆိုရ၏။

မိတ်ဆွေ ရဟန်းနှစ်ပါးအနက် တစ်ပါးက တောသို့ဝင်၍ ဝိပဿနာဓုရကို ဆောင်၏။ မမေ့မလျော့သော လုံ့လဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်သောကြောင့် ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

ကျန် ရဟန်းတစ်ပါးက ဂန္ထဓုရကို ဆောင်၏။ တပည့် ရဟန်း၀ါးရာတို့အား အမြဲမပြတ် ပိဋကတ်စာပေများကို ပို့ချ၏။ ပရိယတ္တိ၌ ကျွမ်းကျင်သူ "ပရိယတ္တိဗဟုလ" အဖြစ် လည်းကောင်း၊ စာပေ အပို့အချကောင်းသူ "ပညတ္တိဗဟုလ" အဖြစ် လည်းကောင်း၊ စာပေ သရဇ္ဈာယ်ကောင်းသူ "သဇ္ဈာယ ဗဟုလ" အဖြစ် လည်းကောင်း၊ အနက်အဓိပ္ပာယ် အကြံအစည် ကောင်းသူ "ဝိတက္က ဗဟုလ" အဖြစ် လည်းကောင်း ကျော်ကြား၏။ သို့ရာတွင် တရားဖြင့်နေသူ "ဓမ္မဝိဟာရီ" အဖြစ်ကား မကျော်ကြားချေ။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သင်ယူ၍ ဝိပဿနာဓုရဆောင် ရဟန္တာမထေရ်ထံ သွားရောက်၍ ထိုမထေရ်၏ သြ၀ါဒ၌ တည်လျက် ရဟန်းတရားကို မလျှော့သောလုံ့လဖြင့် အားထုတ်လေရာ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြ၏။ ထိုမထေရ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ခွင့်ပန်ကြ၏။ ဝိပဿနာဓုရ မထေရ်ကလည်း သူ၏ တပည့်များအား မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးနောက် ရှစ်ကျိပ်သော မထေရ်ကြီးများကို ရှိခိုးရန်၊ ထို့နောက် မိတ်ဆွေဟောင်း ဂန္ထဓုရမထေရ်အားလည်း

http://www.dhammadownload.com

'တပည့်တော်တို့၏ ဆရာက ရှိခိုးလိုက်ပါသည်' ဟု လျှောက်ထားရန် မှာကြားပြီး လွှတ်လိုက်၏။ ဆရာမထေရ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ရဟန္တာမထေရ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားကြ၏။

ဝိပဿနာဓုရဆရာ မှာကြားလိုက်သည့်အတိုင်း ရှေးဦးစွာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၏။ ထို့နောက် ရှစ်ကျိပ်သော မထေရ်များကို ရှိခိုး၏။ ထို့နောက် ဆရာ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဂန္ဓဓုရမထေရ်အား လည်း ဆရာ မှာလိုက်သည့်အတိုင်း မိမိတို့၏ ဆရာက ရှိခိုးလိုက်ပါကြောင်း လျှောက်ထားကြ၏။ ထိုအခါ ဂန္ဓဓုရမထေရ်က 'သင်တို့၏ဆရာ မည်သူနည်း' ဟု မေးမြန်း၏။ 'အရှင်မြတ်၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဖြစ်ပါသည်' ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထားကြ၏။

ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားထံ အဖူးအမြော် ရောက်လာကြသော မထေရ်တို့က မကြာခဏ လာရောက်၍ "ဝိပဿနာဓုရ" မထေရ်၏ အမှာစကားကို ကြားရဖန်များလေသော် ငြူစူစိတ် "ကျဿ" ဝင်လာ၏။ "ဝိပဿနာဓုရ" ရဟန်းသည် တစ်ဂါထာမျှလည်း နားမလည်။ ပုံသကဲ့သို့ကို ကောက်ပြီး ရဟန်းပြုသော ကာလမှစ၍ တောသို့ဝင်ကာ နေသူ ဖြစ်ပါလျက် တပည့်တပန်း များလှ၏။ ထိုရဟန်းကိုယ်တိုင် လာသောအခါမှ ပြဿနာကို မေးမည်ဟု ကြံစည်၏။

ဝိပဿနာ ဓုရမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာ၏။ ရှေးဦးစွာ မိမိ၏မိတ်ဆွေဟောင်း "ဂန္ဓဓုရ" ရဟန်းထံ ဝင်၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၏။ ထိုနောက် ရှစ်ကျိပ်သော မထေရ်တို့ကို ရှိခိုး၏။ ထိုနောက် မိမိ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း ဂန္ဓဓုရ ရဟန်းထံ ပြန်လာ၏။

ဂန္ဓဓုရ ရဟန်းကလည်း ဝိပဿနာဓုရ ရဟန်း ပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေ၏။ ဝိနည်း ဒေသနာတော်လာအတိုင်း ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ပြုစုရန် စီစဉ်ထား၏။ နေရာထိုင်ခင်းကိုလည်း တန်းတူရည်တူ စီစဉ်ထား၏။ မိမိ မေးမြန်းမည့် ပြဿနာကိုလည်း စိတ်ကူးထား၏။ ဂန္ဓဓုရ ရဟန်းသည် မိမိအတွက် စီစဉ်ထားသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် အသင့်ရှိနေ၏။ ထိုခေတ် အစဉ်အလာအတိုင်း မြတ်စွာဘုရားအတွက် နေရာကိုမူ သီးသန့် ခင်းထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်းအားလျော်စွာ ရဟန်းများ သိတင်းသုံးရာ ကျောင်းများသို့ လှည့်လည်၍ အဆုံးအမ ဩဝါဒ ပေးတတ်၏။

ထိုခဏ၌ "ဂန္ဓဓုရ" ရဟန်းက ရဟန္တာ ဖြစ်လေပြီးသော "ဝိပဿနာဓုရ" ရဟန်းကို အထင်အမြင်သေးစွာ ပြဿနာမေးလေလျှင် ငရဲသို့ ကျရောက်မည်ကို

http://www.dhammadownload.com

မြင်တော်မူသဖြင့် "ဂန္ဆ ဓုရ" ရဟန်းအပေါ် ကရုဏာသက်ကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းစဉ်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုဘိသကဲ့သို့ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့ နေထိုင်ရာ ကျောင်းသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားအတွက် ခင်းထားသော နေရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။

ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် "ဂန္ဆ ဓုရ" ရဟန်းအား စွာန်သမာပတ် ရှစ်ပါးကို လည်းကောင်း၊ ရုပ်နာမ်တို့ကို လည်းကောင်း မေးတော်မူ၏။ "ဂန္ဆ ဓုရ" ရဟန်းကလည်း ပြန်လည်ဖြေကြားတော်မူ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားက "ဂန္ဆ ဓုရ" ရဟန်းအား မဂ်ဖိုလ်တို့ကို မေးတော်မူရာ "ဂန္ဆ ဓုရ" ရဟန်းက မဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော "ဝိပဿနာဓုရ" ရဟန်းအား မေးတော်မူရာ "ဝိပဿနာဓုရ" ရဟန်းက ကောင်းမွန်စွာ ဖြေဆိုနိုင်သောကြောင့် "သာဓု" ခေါ်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား "သာဓု" ခေါ်သံကို ကြားသဖြင့် ဘုမ္မစိုးနတ်မှစ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် "သာဓု" ခေါ်ကြလေ၏။

ထိုအခါ "ဂန္ဆ ဓုရ" ရဟန်း၏ တပည့်များက မြတ်စွာဘုရားအား ကဲ့ရဲ့ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် စာပေမတတ်သော သက်ကြီးရွယ်ရင့် မထေရ်အား "သာဓု" ခေါ်တော်မူ၍၊ စာပေတတ်ကျွမ်းသော ရဟန်းငါးရာတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော မထေရ်အားမူ "သာဓု" ခေါ်ခြင်းကို ပြုတော်မမူဟု ဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် တရားနာ ပရိသတ်အား အောက်ပါအတိုင်း ဟောတော်မူ၏။

- ပိဋကတ်တော်များကို အကြိမ်များစွာ သင်ကြားပို့ချပေးနေသော်လည်း ပိဋကတ်တော်လာ အကျင့်မြတ်ကို မကျင့်သုံးဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေကြားခဲ့၊
- နွားကျောင်းသားသည် နွား၏ အရေအတွက်အတိုင်း နွားရှင်ကို အပ်နှံရသကဲ့သို့ စာချုပ်ရှိလ်သည် အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးလိုကြသော သူတော်စင်တို့အား ပိဋကတ်ကို ပေးအပ်ရ၏။
- မိမိအတွက် နွားနို့၏ အရသာကို မခံစားရဘဲ ပိုင်ရှင်သာ ခံစားရသကဲ့သို့ စာချုပ်ရှိလ်သည် မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် မပြုရဘဲ၊ ပိဋကတ်တော်လာ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးသူသည်သာ မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရ၏။
- ပိဋကတ်တော်ကို အနည်းငယ်မျှ သင်ကြားပို့ချပေးနေသော်လည်း ပိဋကတ်တော်လာ အကျင့်မြတ်ကို သတိသမ္ပဇဉ်ဖြင့် ကျင့်သုံးကြားခဲ့၊
- ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌

http://www.dhammadownload.com

လည်းကောင်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တို့ကို ပယ်၍ ဥပါဒါန်တို့မှ လွတ်မြောက်ကာ မင်္ဂုလိလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခဲ့၏။ ထိုသို့ ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်းမှာ သူ့အတွက် မဟုတ်။ လောကအတွက် ဖြစ်၏။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရပါမှ ဝဋ်သုံးပါးမှ ထွက်မြောက်ရာ မဂ္ဂင်္ဂမပဋိပဒါ အကျင့်မြတ်ကို ဝေနေယျတို့အား ဟောကြားတော်မူနိုင်မည် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မဂ္ဂင်္ဂမပဋိပဒါ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်ပါမှ ဝေနေယျတို့သည် ဝဋ်သုံးပါးမှ ထွက်မြောက်ကာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်၏။ မအိုရာ၊ မနာရာ၊ မသေရာ ဖြစ်သော "သန္တိသုခ" ကို ရရှိနိုင်မည် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် "သန္တိသုခ" သည်သာ လောက၏ နောက်ဆုံးပန်းတိုင် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းညွှန် "မဂ္ဂဒေသက" အဖြစ် ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ စရိုက်အားလျော်စွာ ပိဋကတ်တော်များကို ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ စာပေအနေဖြင့် ကြည့်လျှင် ပုဒ်ချင်း၊ ပါဠိချင်း၊ အက္ခရာချင်း အားလုံး အတူတူပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုစာပေကို ဖတ်သောအခါ၌မူ အနက်များသည် သုံးမျိုးကွဲပြားသွား၏။ ပထမ အနက်မှာ "ပရိယတ္တိ" အနက် ဖြစ်၏။ ဒုတိယ အနက်မှာ "ပဋိပတ္တိ" အနက် ဖြစ်၏။ တတိယအနက်မှာ "ပဋိဝေဓ" အနက် ဖြစ်၏။

အချို့သော ပညာရှင်များမှာ ပရိယတ္တိအနက်ကိုသာ သိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို စာသိ၊ ပေသိ၊ ကျမ်းဂန်သိ ဟူ၍သာ ဆိုရ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် စာပေပိဋကတ်၌ ရှိသည်အတိုင်း သဒ္ဒါ၏ အလှကို မြင်၏။ အနက်၏ အလှကိုလည်း မြင်၏။ ထိုထက်ကား မပို။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် စာပေမှတစ်ဆင့် မိမိ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ပါ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မမြင်ရဘဲ၊ မိမိ ခန္ဓာကိုယ်မှ ထွက်လာသော တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် စွဲလမ်းရာ "အတ္တ" ကိုသာ မြင်၏။ အမှန်အားဖြင့် "အတ္တ" ဟူသည် တကယ်ရှိသော "ဓမ္မ" မဟုတ်။ မှန်သားပြင်၌ ပေါ်လာသော အရိပ်သဖွယ်သာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မှန်သားပြင်သည် "အစိုင်အခဲ" မဟုတ်သော "သုညတ" သာ ဖြစ်ခဲ့လျှင် အရိပ်ထင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။ ခန္ဓာငါးပါးသည် "သုညတ" ဖြစ်ပါလျက် "သုညတ" ဟု မမြင်ဘဲ "အစိုင်အခဲ" အဖြစ် မြင်နေသောကြောင့်သာ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် စွဲလမ်းရာ "အတ္တ" အရိပ်ကို မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ "အတ္တ" အရိပ်ကို မြင်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ခန္ဓာငါးပါး၌ နိစ္စသညာ၊ သုခသညာ၊ သုဘသညာ၊ အတ္တ

http://www.dhammadownload.com

သဘောတို့ကို မြင်နေမည်သာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မမြင်ဘူး ဆိုပါလျှင်လည်း မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဘာမှန်းမသိသော ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးအစားသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည်လည်း ပညာရှိ အမည်ကို ခံယူတတ်ပါ၏။ အကယ်၍ ပညာရှိ အမည်ကို ခံယူလိုပါက အလွန်ဆုံး ပရိယတ္တိ အနက်သို ပညာရှိမျိုးသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုထက် မပို။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏အသိဥ္ဉာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် စွဲလမ်းနေသော အရိပ်သဖွယ်ဖြစ်သော အတ္တသည် အမြစ်တွယ်နေသောကြောင့် ဘာကိုလုပ်လုပ်၊ ဘာကိုပြောပြော၊ ဘာကိုတွေးတွေး သူ၏ အကျိုးစီးပွားကို ရှေ့တန်းတင်ထားပြီး ဆောင်ရွက်မည်သာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အချို့သော ပညာရှင်များမှာ ပရိယတ္တိအနက်ကိုလည်း သိ၏။ ပဋိပတ္တိ အနက်ကိုလည်း သိ၏။ ထိုကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် စာပေမှတစ်ဆင့် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်၏။ ထိုအခါ မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်ဖြင့် အစိုင်အခဲမဲ့ သဘော၊ "သုညတ" သဘောကိုသာ တွေ့ရ၏။ နိစ္စ သဘောကိုလည်း မတွေ့၊ သုခ သဘောကိုလည်း မတွေ့၊ သုဘ သဘောကိုလည်း မတွေ့၊ အတ္တ သဘောကိုလည်း မတွေ့။ သို့ဖြစ်လျှင် အစိုင်အခဲမဲ့ အနေဖြင့် ခဏတိုင်း ဖြစ်ပျက်နေသော ခန္ဓာငါးပါး၌ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် စွဲလမ်းနေသော အရိပ်သဖွယ် ဖြစ်သော အတ္တကို အဘယ်သို့လျှင် တွေ့မြင်နိုင်ပါမည်နည်း။ အတ္တသဘောကို မတွေ့တော့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတ္တအပေါ် အခြေခံသော အကုသိုလ် ဒုစရိုက်များသည်လည်း တဖြည်းဖြည်း ပါး၍ပါး၍ လာကာ နောက်ဆုံး၌ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ဆိုက်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ အကုသိုလ် ဒုစရိုက် အားလုံးကို မြစ်ပြတ်ပယ်ပြီး ဖြစ်တော့၏။ ဒုစရိုက် ဟူသမျှ ကင်းဝေးသော လောကသည် မည်မျှ ငြိမ်းချမ်းမည်ကို စဉ်းစားရုံမျှနှင့်ပင် ကြည်နူးစရာ ကောင်းလှပါ၏။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာလည်း ကောင်းလှပါ၏။ ဤသုခမျိုးကား မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မရကောင်းသော သုခမျိုး မဟုတ်။ ဤသုခမျိုးကို ပေးချင်၍ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်၏။

အချို့သော ပညာရှင်များကား ပရိယတ္တိ အနက်ကိုလည်း သိ၏။ ပဋိပတ္တိ အနက်ကိုလည်း သိ၏။ ပဋိဝေဓ အနက်ကိုလည်း သိ၏။ ပဋိဝေဓ အနက်ကို သိ၏ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အကုသိုလ် ဒုစရိုက် ဟူသမျှ အားလုံးမှ ကင်းဝေးတော့၏။ အကယ်၍ ပဋိဝေဓအနက်ကို မသိရသေးသည်တိုင်အောင် ပဋိပတ္တိအနက်ကို သိသည် ဆိုလျှင်ပင် ဝေနေယျ သတ္တဝါများ အနေဖြင့် လောက အပေါ် ထားရှိသော မြတ်စွာဘုရား၏ စေတနာကြွေးကို ဆပ်ရာ ရောက်ပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရား၏ လောကအပေါ် ပြုခဲ့သော ကျေးဇူးတော်ကိုလည်း စွမ်းနိုင်သမျှ ဆပ်ရာ ရောက်ပါ၏။ ကျေသည်၊ မကျေသည်ကား တစ်ကယ္ကာသာ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူထားသော ဒေသနာတော်တစ်ပုဒ်ကို လေ့လာဖတ်ကြားပါလျှင် အသိဉာဏ်၏ ထက်မှုနှင့် နုံမှု အလိုက် ကွဲပြားသွားသော ပရိယတ္တိအနက်၊ ပဋိပတ္တိအနက်၊ ပဋိဝေဓအနက် တည်းဟူသော အနက်သုံးမျိုးလုံးကို ပိုင်းခြားပြီး သိနိုင်အောင် ကြိုးစားမှသာ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော် ဟူသော အမည်ကို ခံယူထိုက်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့မှသာ လောက ဥပမာအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်နှင့် ကြုံကြိုက်ခိုက် နွားကျောင်းသားနှင့် မတူဘဲ၊ နွားပိုင်ရှင်နှင့် တူပြီး နွားနို့၏ အရသာကို သုံးဆောင်ခံစားနိုင်သူ ဖြစ်မလိမ့်မည်။ ဝေနေယျ သတ္တဝါများ အနေဖြင့်လည်း ထိုကဲ့သို့သော ချမ်းသာသုခမျိုးကို ခံစားနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရန် မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် လောကအား သိရှိနိုင်စေရန် ဤဂါထာများက ဖော်ပြပါ၏။

ဓမ္မပဒ – ယမကဝဂ် ပြီး၏။

http://www.dhammadownload.com

ဓမ္မပဒ

စိတ္တဝဂ်

မတ်ရပ် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်
၁၇ ရာစု၊ နန်းတွင်းအနုပညာပြတိုက်၊ ဘန်ကောက်

http://www.dhammadownload.com

http://www.dhammadownload.com

မေဃိယမထေရ်

မြတ်စွာဘုရားသည် စာလိကာမြို့အနီး စာလိကာ တောင်ပေါ်ကျောင်း၌ ၁၃ ဝါ မြောက် ဝါကို ကပ်တော်မူစဉ်အခါက ဖြစ်၏။ မေဃိယ မထေရ်သည် ဇန္တုရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်လိုပါကြောင်း မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားက ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် မေဃိယမထေရ်သည် ဇန္တုရွာသို့ ဆွမ်းခံကြွလေ၏။

ဇန္တုရွာ၌ ဆွမ်းကိုစွဲပြီးလျှင် မေဃိယ မထေရ်သည် တိမိကာလာမြစ်သို့ ကြွရောက်လာ၏။ တိမိကာလာ မြစ်ကမ်းခြေ၌ စက်ြလျှောက်နေစဉ် ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းသော သရက်ဥယျာဉ်ကို တွေ့မြင်လေ၏။ ထိုအခါ မေဃိယမထေရ်၏ သန္တာန်၌ ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌ တရားအားထုတ်လိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားအား ခွင့်ပန်လျှောက်ထားခြင်း မရှိသေးသဖြင့် စာလိကာ တောင်ပေါ်ကျောင်းသို့ ပြန်ကြွလာပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား တိမိကာလာ မြစ်ကမ်းခြေအနီးရှိ သရက်ဥယျာဉ်၌ တရားအားထုတ်လိုပါကြောင်း ခွင့်ပန် လျှောက်ထားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားကလည်း မေဃိယမထေရ်နှင့် သရက်ဥယျာဉ်တို့၏ ဆက်သွယ်မှုကို သိသဖြင့် မေဃိယရဟန်းအား 'ချစ်သား မေဃိယ၊ သင်သည် အလုပ်အကျွေးရဟန်း ဖြစ်သည်။ သင် သွားလျှင် ငါဘုရား တစ်ပါးတည်း ကျန်ရစ်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် အခြား ရဟန်းတစ်ပါးပါး လာအောင် စောင့်ပါဦး' ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ သို့ရာတွင် မေဃိယမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား ခွင့်ပြုတော်မူပါရန် ဒုတိယအကြိမ် ခွင့်ပန်လျှောက်ထားပြန်၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း အခြား ရဟန်းတစ်ပါးပါး ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ရန် မိန့်ကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားက ဆိုင်းငံ့ရန် မိန့်ကြားတော်မူသော်လည်း မေဃိယ မထေရ်သည် နောက်မဆုတ်ဘဲ တတိယအကြိမ် မြတ်စွာဘုရားအား ခွင့်ပန်လျှောက်ထားပြန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မေဃိယ မထေရ်အား ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်၏။

မေဃိယ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ အခွင့်ရလျှင် တရားအားထုတ်ရန် သရက်ဥယျာဉ်သို့ ပြန်လာပြီး သရက်ပင်တစ်ပင်၏ ခြေရင်းရှိ ကျောက်ဖျာ

http://www.dhammadownload.com

ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်၏။ ထိုနောက် တရားအားထုတ်လေ၏။ သို့ရာတွင် မေယိယ မထေရ်၏ သန္တာန်၌ တရားဆိုင်ရာ အာရုံနိမိတ်များ မထင်လာဘဲ ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသဝိတက် တည်းဟူသော အကုသိုလ် ဝိတက်များသာ ထင်လေ၏။

အမှန်အားဖြင့် မေယိယမထေရ်သည် ဤသရက်ဥယျာဉ်၌ ပြည့်ရှင် မင်းဘဝဖြင့် ဘဝပေါင်း ငါးရာတိုင်တိုင် နိုးစံဖူး၏။ ထိုစဉ်ကာလက ခံစားခဲ့ရသော အာရုံများသည် မေယိယသန္တာန်၌ ဥပါဒါန်များအနေဖြင့် အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါခဲ့၏။ ထိုဥပါဒါန်များသည် မဂ်ဖြင့် ပယ်သတ်ခြင်း မခံရသရွေ့ ကာလပတ်လုံး သံသရာတစ်လျှောက် အစဉ် လိုက်ပါနေမည်သာ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ လိုက်ပါရာတွင် မသိစိတ် အနေအိုးဖြင့်သာ လိုက်ပါခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မေယိယ မထေရ်သည် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်နေပါလျက် ရဟန်းတရားဆိုင်ရာ အာရုံနိမိတ်များ ထင်မလာဘဲ မင်းဖြစ်စဉ် ကာလက ခံစားခဲ့ရသော ကာမဂုဏ် အာရုံများသာ ထင်လေ၏။ ကချေသည်မများ၊ ထီးဖြူများ၊ မင်းမြောက်တန်ဆာများ ထင်လာသောအခါ ကာမဝိတက်သည် ဖြစ်ရပြန်၏။ ဤနေရာ၌ မင်းဖြစ်စဉ် ကာလက မိမိ၏ ရှေ့မှောက်သို့ သွင်းလာသော သူခိုးနှစ်ယောက်တို့အနက် သူခိုးတစ်ယောက်ကို သေဒဏ်ပေးလိုက်သော အာရုံသည် ထင်လာပြန်၏။ ဤအာရုံ ထင်လာသောအခါ ဗျာပါဒဝိတက်သည် ဖြစ်ရပြန်၏။ အားကောင်းသော ဥပါဒါန်ဖြင့် စွဲယူထားသော အတိတ်အာရုံများကား ဖျောက်၍မရ။ အလျဉ်းသင့်သလို စိတ်၌ ထင်လာတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထို ထင်လာသော အကုသိုလ် ဝိတက်သုံးပါးတို့၏ အလယ်၌ မေယိယ မထေရ်သည် လုံးချာလိုက်လျက် ရှိလေ၏။ လုံးချာလိုက်လျက် ရှိရာမှ ထိုအကုသိုလ် ဝိတက်သုံးပါးကို ပယ်ဖျောက်ရန် မေယိယ မထေရ်သည် ကြိုးစားပါ၏။ သို့ရာတွင် ကြိုးစား၍ကား မရ။

မေယိယ မထေရ်သည် ပါရမီရှိသူ ဖြစ်၏။ ပါရမီရှိသူ ဖြစ်သည့် အလျောက် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ တကယ်စစ်မှန်သော သဒ္ဓါတရား ဖြင့် ဂုဟန်းပြိုခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မေယိယ မထေရ်အတွက် မဂ်ဉာဏ်ရဖို့ ဝေးစွ။ ဝိပဿနာဉာဏ်များပင် မပေါ်လာဘဲ ရှိလေ၏။ အချိန်သည် စကားပြော၏။ အမှန်အားဖြင့် မေယိယ မထေရ်အတွက် တရားထူး ရနိုင်ရန် အချိန်များလိုသေး၏။ အချိန် လိုသေးသည့်အတွက် ဣန္ဒြေများ ရင့်ကျက်ရန် မဖြစ်နိုင်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် မေယိယ မထေရ်၏ သန္တာန်၌ အကုသိုလ် ဝိတက်များသာ ဖြစ်ပွားပြီး ဝိပဿနာဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

မေယိယ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး ရဟန်းတစ်ပါး

http://www.dhammadownload.com

အနေဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားထူးများကို နာကြားပြီးလျှင် အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်လိမ့်မည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရား တရားဟောကြားတော်မူသည်ကိုလည်း အကြိမ်များစွာ နာကြားခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့ရာတွင် မေယိယ မထေရ်အတွက် ထူးသောတရား ဟူ၍ တစ်ပုဒ်မှ မပါရှိခဲ့။ အမှန်အားဖြင့် တရားတိုင်းသည် ထူးသင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ထူးပါ၏။ ဣန္ဒြေရင့်ကျက်သူများအတွက် မိမိတို့၏ စရိုက်နှင့် လျော်ညီသော တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားရပါက ထိုတရားဒေသနာသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ထူးသောတရား ဖြစ်၏။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ အတွက်မူ ထူးသောတရား မဟုတ်။

မေယိယ မထေရ်သည် အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်ဖို့အတွက် အချိန်လိုသေးကြောင်း၊ ဣန္ဒြေများ ရင့်ကျက်ချိန်သို့ မရောက်သေးကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက သိပြီး ဖြစ်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက မိမိ၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော မေယိယ မထေရ်အတွက် ရည်ရွယ်၍ တရားကို သီးသန့် မဟောသေးခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မေယိယ မထေရ်ကမူ ထိုသို့ မသိ။ မေယိယ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ တကယ်ပင် ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ ကြည်ညိုသူဖြစ်သည့်အလျောက် မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် သူနှင့်ထိုက်တန်သော တရားထူးကို မရရှိသောအခါ မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ပြီး မိမိဘာသာ မိမိ တရားအားထုတ်ရန် ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြံစည်နေခိုက်တွင် တိမိကာလာ မြစ်ကမ်းပါးရှိ သရက်ဥယျာဉ်ကို တွေ့သောအခါ ထိုသရက် ဥယျာဉ်သည် အတိတ်ကာလက ပြည့်ရှင်မင်းဘဝဖြင့် ဘဝပေါင်း ငါးရာတိုင်တိုင် မေယိယ မထေရ်၏ သန္တာန်၌ စွဲထင်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုသို့ စွဲထင်နေသော ဥပါဒါန်၏ ဖမ်းစားမှုကြောင့် မေယိယ မထေရ်သည် ထိုဥယျာဉ်၌ တရားအားထုတ်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

"ဥပါဒါန ပစ္စယာ ဘဝေါ" အရ ဥပါဒါန်တို့သည် အသိဉာဏ်အားပကတူပနိဿယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြောင်း မေယိယ မထေရ် မသိ။ ဤသရက် ဥယျာဉ်သည် မေယိယ မထေရ်အတွက် အတိတ်ကာလက ပြည့်ရှင်မင်း အဖြစ်ဖြင့် ဘဝပေါင်း ငါးရာတိုင်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော အတိတ် သရက်ဥယျာဉ်ကို ဥပါဒါန်အနေဖြင့် အပြင်းအထန် နှီးဆွလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သာ မေယိယ မထေရ်၏ သန္တာန်၌ ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ်များ မတက်ဘဲ အကုသိလ် ဝိတက်များသာ တက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မေယိယ မထေရ်သည် ယခု နောင်တရလျက် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရားက ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ မသွားရန် တားမြစ်ခဲ့၏။ ထိုသို့ တားမြစ်သည့်ကြားက

http://www.dhammadownload.com

မေယိယမထေရ် ဖွတ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ "ခြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ခြင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရားအား လုပ်ကျွေးခြင်းအတွက် လောကီကုသိုလ်များသာ တိုးပွားနိုင်သည်။ အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်း တည်းဟူသော လောကုတ္တရာ ကုသိုလ်ကိုမူ မရနိုင်။ အမှန်အားဖြင့် လောကုတ္တရာ ကုသိုလ်ကို ရပါမှ သံသရာ ဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ လောကုတ္တရာ ကုသိုလ်ကို ရဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြင်ရုံနှင့် မရ။ လုပ်ကျွေးပြုစုရုံနှင့် မရ။ ကိုယ်တိုင် တရားအားထုတ်မှသာ ရနိုင်မည် ဖြစ်၏" ဤသို့ မေယိယမထေရ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို စွန့်ခွာကာ တရားအားထုတ်ရန် ဤသရက်ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုတော့ သရက်ဥယျာဉ်က မေယိယ မထေရ်ကို ဖမ်းစားလိုက်ပြီ။ ဥပါဒါန်အနေဖြင့် ဖွဲ့နှောင်လိုက်ပြီ။ ဤသရက်ဥယျာဉ်၌သာ ဆက်လက် နေထိုင်ပါက မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို မရနိုင်သည့်အပြင် ကာမဝိတက်၊ ဗျာပါဒဝိတက်၊ ဝိဟိံသဝိတက် တို့ကြောင့် အပါယ်လေးပါးသို့ပင် ကျရောက်နိုင်၏။ ရပြီးသား လူ့ဘဝပင် ဆုံးရှုံးသွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသရက်ဥယျာဉ်မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာကာ မြတ်စွာဘုရားထံ ပြန်သွားပြီး မိမိ၏ ဖြစ်ရပ်များကို လျှောက်ထားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မေယိယမထေရ်သည် စာလိက တောင်ပေါ်ကျောင်းသို့ ပြန်လာကာ မြတ်စွာဘုရားအား မိမိ၏ အတွေ့အကြုံများကို လျှောက်ထားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မေယိယ မထေရ်အား –

" "ချစ်သား မေယိယ ဆိုင်းငံ့ဦးလော့၊ ယခုအခါ ငါဘုရား တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်နေ၏။ အခြားရဟန်း တစ်ပါးပါး လာသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့" ဟု ပြောကြားပါလျက် ငါဘုရားကို တစ်ပါးတည်း ထားခဲ့ပြီး သင် ချစ်သားသည် သရက်ဥယျာဉ်သို့ သွားခဲ့၏။ ရဟန်းမည်သည် စိတ်၏ အလိုသို့ လိုက်ရန် မသင့်လျော်ချေ။ စိတ်ကိုသာ မိမိ၏ အလိုသို့ လိုက်စေရန် အားထုတ်သင့်၏' ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူပြီး အောက်ပါ ဂါထာ နှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

– စိတ်သည် အာရုံခြောက်ပါးတို့၌ ပြေးသွားတတ်၏။ အာရုံတစ်ခုတည်း၌ ကြာကြာမနေဘဲ လျှပ်ပေါ်လော်လည် တတ်၏။ သင့်လျော်သော အာရုံတစ်ခုတည်း၌ ထား၍ မရသဖြင့် စောင့်ရှောက်ရန် ခက်၏။ မသင့်လျော်သော အာရုံသို့ မသွားနိုင်အောင် တားဖြစ်ရန်လည်း ခက်၏။ လေးသမား သည် မိမိ၏ ကောက်နေသော မြားကို မီးမြှိုက်၍ ဖြောင့်အောင် လုပ်သကဲ့သို့

http://www.dhammadownload.com

ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိ၏ စိတ်ကို မိမိ၏ အလိုအတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်ရာ၏။

ရေမှ ဆယ်ယူ၍ ကုန်းပေါ်၌ထားသော ငါးသည် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ စိတ်သည် ကိလေသာများကို ပယ်သတ်ရန်အတွက် ကာမဂုဏ် အာရုံများမှ ဆွဲယူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံ၌ တင်လိုက်သောအခါ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်၏။

လေးသမားသည် မိမိ၏မြား ကောက်နေပါက ဖြောင့်အောင် လုပ်ရ၏။ ထိုသို့လုပ်ရာတွင် လိုအပ်သော ပစ္စည်းမှာ မီးဖို ဖြစ်၏။ မီးဖို ရှိပြီးသောအခါ ရှေးဦးစွာ ကောက်နေသောနေရာကို ရှာ၏။ ထို့နောက် မီးပူပေးရ၏။ ထိုနောက် ဖြောင့်ရ၏။ ထိုနောက် ဟိုဘက် သည်ဘက် ကြည့်ရ၏။ ထိုနောက် ပြန်လည်၍ အသုံးချလို့ ရ မရ စိစစ်ရ၏။ ဤသည်မှာ မြားဖြောင့်ရာ၌ ဆောင်ရွက်ရသော လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့် ဖြစ်၏။ ယင်းလုပ်ငန်း အဆင့်ဆင့်ကို မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးနှင့် ဟပ်လိုက်သောအခါ သမ္မာသတိသည် ကောက်သောနေရာကို ရှာခြင်းနှင့် တူ၏။ သမ္မာဝါယာမသည် မြားကို အပူပေးခြင်းနှင့် တူ၏။ သမ္မာသမာဓိသည် မြားကို ဖြောင့်ခြင်းနှင့် တူ၏။ သမ္မာသင်္ကပ္ပသည် မြားကို ဟိုဘက် သည်ဘက် လှည့်ကြည့်ခြင်းနှင့် တူ၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိသည် မြားကို ပြန်လည်၍ အသုံးချလို့ ရ မရ ဆုံးဖြတ်ခြင်းနှင့် တူ၏။ သမ္မာဝါစာ၊ သမ္မာကမ္မန္တ၊ သမ္မာအာဇီဝ တည်းဟူသော သီလမဂ္ဂင်သုံးပါးသည် မီးဖိုနှင့် တူ၏။

ဤလေးသမား ဥပမာအတိုင်းပင် ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်သည် သမ္မာသတိ မဂ္ဂင်ဖြင့် မိမိ၏ ဒွါရ၌ ထင်လာသော အာရုံကို ပျောက်မသွားရအောင် ကြည့်ရ၏။ သမ္မာဝါယာမ မဂ္ဂင်ဖြင့် သမ္မာသတိမဂ္ဂင်က ညွှန်ပြသော အာရုံကို မလွတ်အောင် ကြိုးစား၍ ဖမ်းရ၏။ သမ္မာသမာဓိ မဂ္ဂင်ဖြင့် ထိုအာရုံကို ဖမ်းချုပ်ထားရ၏။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ မဂ္ဂင်ဖြင့် ထိုအာရုံကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်အား ပြရ၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိမဂ္ဂင်ဖြင့် ထိုအာရုံကို အနိစ္စလား နိစ္စလား၊ ဒုက္ခလား သုခလား၊ အနတ္တလား အတ္တလား၊ အသုဘလား၊ သုဘလား ဟူ၍ မြင်လာအောင် ကြည့်ရ၏။ ဤသည်မှာ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံနှင့် ပတ်သက်၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၏ ဆောင်ရွက်ချက် ဖြစ်၏။ ကိုဆောင်ရွက်ချက်များ ထက်မြက်လာစေရန် ဣန္ဒြေတို့ ရင့်ကျက်မှုရှိဖို့ လိုအပ်၏။ ဣန္ဒြေတို့ ရင့်ကျက်လာစေရန် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဖြင့် ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ဣန္ဒြေနှင့် မဂ္ဂင်တို့သည် အပြန်အလှန် ကျေးဇူးပြုကြ၏။

အကယ်၍ ဣန္ဒြေနှင့် မဂ္ဂင်တို့ဖြင့် မိမိ၏ ဒွါရ၌ ထင်လာသော အာရုံများကို မရှုမှတ်ဘူး ဆိုပါက စိတ်သည် အာရုံများနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်၏။ ထိုသို့ လိုက်သော်လည်း အာရုံတစ်ခုတည်း အပေါ်၌ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိနေသည်

http://www.dhammadownload.com

မဟုတ်။ ဟိုအာရုံပေါ် ပြောင်းလိုက်၊ သည်အာရုံပေါ် ပြောင်းလိုက်ဖြင့် လျှပ်ပေါ်လော်လည်လှ၏။ ထို့အပြင် မသင့်လျော်သော အာရုံများနောက်သို့ မလိုက်ရန် တားမြစ်သော်လည်း စိတ်သည် တားမြစ်ခြင်းကို မခံ၊ အတင်းအဓမ္မ ရုန်းကန်ထွက်၏။ သင့်လျော်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံများ၌ စွဲစွဲမြဲမြဲ ရှိနေရန် အားထုတ်ပါသော်လည်း ထိုသို့ အားထုတ်တိုင်း စိတ်က မနေ၊ သွားချင်ရာ သွား၏။

အမှန်အားဖြင့် စိတ်သည် အိမ်ရှင်အနေဖြင့် ပကတိသဘောအရ ဖြူစင်ပါသော်လည်း၊ ဧည့်သည်ဖြစ်သော အညစ်အကြေးတို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ယောက်ယက်ခတ်သွားရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ စိတ်ကို လွတ်မြောက်စေရန် အားထုတ်ရ၏။ စိတ်သည် ကိလေသာ အညစ်အကြေးတို့မှ မလွတ်မြောက်သေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အာရုံများ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေရမည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ စိတ်သည် အာရုံများနောက်သို့ မလိုက်ရတော့ဘဲ အာရုံများကသာ စိတ်ဆီသို့ လာရပြီဆိုလျှင် စိတ်သည် ကိလေသာများမှ အထိုက်အလျောက် လွတ်မြောက်ပြီ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ကိလေသာများမှ လွတ်မြောက်သည်နှင့်အမျှ စိတ်သည် ယဉ်ကျေးပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် လုပ်ရ၏။

စိတ်သည် ယဉ်ကျေးသည်နှင့်အမျှ ချမ်းသာကို ဆောင်တတ်ပါ၏။ စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် လုပ်ရာတွင် ပထမဦးစွာ စိတ်ကို အာရုံများနောက်သို့ မလိုက်စေဘဲ အာရုံများကိုသာ စိတ်၌ လာရောက်ထင်အောင် ကြိုးစားရ၏။ ထိုသို့ ကြိုးစားရာတွင် စိတ်သည် ရေထဲမှ ငါးကို ကုန်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သောအခါ ဖျပ်ဖျပ်လူးသကဲ့သို့ ဖျပ်ဖျပ်လူးလေ၏။ စိတ်ဖျပ်ဖျပ်လူးခြင်း ဟူသည်မှာ စိတ်သည် မိမိနေရာ၌ မနေဘဲ အာရုံများနောက်သို့ လစ်ခနဲ လစ်ခနဲ ပြေး၍ လိုက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ကို မိမိ၏နေရာမှ လစ်ခနဲ ပြေးထွက်ပြီး အာရုံများနောက်သို့ မလိုက်နိုင်စေရန် သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်ရ၏။ ထိုအခါ စိတ်က အာရုံများနောက်သို့ မလိုက်တော့ဘဲ အာရုံများကသာ စိတ်ဆီသို့ ဦးတိုက်လာလေ၏။ ထိုအခါ စိတ်ကို သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိ ဟူသော သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါးတို့ဖြင့် အထိုက်အလျောက် ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီ ဟူ၍ ဆို၏။ ထိုသို့ ထိန်းချုပ်နိုင်လျှင် စိတ်ဆီသို့ လာသော အာရုံများကို ရုပ် နာမ်ကွဲအောင် ရှုမှတ်ရ၏။ အကြောင်းနှင့်အကျိုးကွဲအောင် ဆင်ခြင်ရ၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ပျက်မြင်အောင် ရှုမှတ်ရ၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ပျက် ငြီးငွေ့အောင် ရှုမှတ်ရ၏။ ထိုနောက် ယောဂီသည် ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်းတို့ ကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်လာမည် ဖြစ်၏။

ထိုသို့ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်လာအောင် အားထုတ်ရာ၌ ပထမဦးစွာ သီလကို

http://www.dhammadownload.com

စင်ကြယ်အောင် ထိန်းသိမ်းရ၏။ သီလစင်ကြယ်လျှင် သမာဓိ အားကောင်းလာရေးအတွက် စိတ်ကို အာရုံများနောက်သို့ မလိုက်ရလေအောင် သတိဖြင့် စောင့်ရ၏။ အစ ပထမ၌ ပုဂ္ဂလ ဗျာပါရဖြင့် စောင့်ရ၏။ နောက်တော့ သတိသည် သူ့ဟာသူ ဓမ္မဗျာပါရဖြင့် စောင့်လာ၏။ သတိသည် ဓမ္မဗျာပါရဖြင့် စောင့်နိုင်သောအခါ အာရုံများနောက်သို့ စိတ်က မလိုက်ရတော့ဘဲ အာရုံများကသာ စိတ်ဆီသို့ လာတော့၏။ ထိုအခါ ထင်လာသော အာရုံများကို သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါး၊ ပညာမဂ္ဂင် နှစ်ပါးတို့ဖြင့် ရှုမှတ်ရ၏။ ရှုမှတ်ဖန် များလာသောအခါ မဂ္ဂင်တရားတို့သည် အာရုံတရားရော၊ အာရမ္မဏိက တရားပါ နှစ်မျိုးလုံး အမြဲတစေ ဖြစ်ပျက်နေကြသည်ကို ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်ရသလို မြင်ရပြီး၊ နောက်ဆုံး၌ မဂ္ဂင်ငါးပါးမှ ရှစ်ပါးသို့ တိုးတက်ကာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရ လေတော့၏။

ဤသဘောကို အထက်ပါဂါထာ နှစ်ဂါထာဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက မေးယိယ မထေရ်အား ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူသောအခါ မေးယိယ မထေရ်သည် သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖြင့် အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် မေးယိယ မထေရ်လို မိစ္ဆာဝိတက် နှိပ်စက်ခံနေရသော ယောဂီများသည်လည်း မေးယိယ မထေရ်လို စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို မျက်မှောက် ပြုနိုင်အောင် အားထုတ်အပ်ပါ၏။

မာတိက မာတာ

ဤဝတ္ထုသည် မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်က မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူသော ဝတ္ထု ဖြစ်သဖြင့် ဤကမ္မာမြေအပြင်၌ တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ ကာလကပင် မဇ္ဈိမဒေသ၌ (၁) ကာသိ၊ (၂) ကောသလ၊ (၃) အင်္ဂ၊ (၄) မဂဓ၊ (၅) ဝဇ္ဇီ၊ (၆) မလ္လ၊ (၇) စေတိယ၊ (၈) ဝံသ၊ (၉) ကုရု၊ (၁၀) ပဉ္စာလ၊ (၁၁) မစ္ဆ၊ (၁၂) သူရသေန၊ (၁၃) အဿက၊ (၁၄) အဝန္တီ၊ (၁၅) ဂန္ဓာရ၊ (၁၆) ကမ္ဗောဇ ဟူ၍ တိုင်းကြီး ၁၆ တိုင်း ရှိခဲ့၏။ ထိုတိုင်းကြီး ၁၆ တိုင်းအနက် ကောသလတိုင်းတွင် မာတိက ဟူ၍ ရွာကြီးတစ်ရွာ ရှိ၏။ ထိုရွာကြီး၏ ရွာစားကိုလည်း မာတိက ဟူ၍ပင် ခေါ်ကြ၏။ ရွာစား၏ မိခင်ကိုမူ ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် မာတိကမာတာ ဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။

မာတိကရွာသည် တောင်ခြေ၌ ရှိ၏။ အလွန်လှည်း စည်ကား၏။ သာယာ

http://www.dhammadownload.com

လည်း သာယာ၏။ အိမ်ခြေလည်း ထူထပ်၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဟန်းတော်ပေါင်း ၆၀ သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ကြွလာတော်မူကြရာ ဆွမ်းခံချိန်၌ မာတိကရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်ရောက်ကြ၏။ ထိုရဟန်းတော်ပေါင်း ၆၀ သည် အော်သစာရီသဘောဖြင့် တရားဟောရန် လှည့်လည် ခရီးကြွချီခြင်းမျိုး မဟုတ်။ သူတို့သည် ပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်ကြသေး၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တရားအားထုတ်လျှင် မဂ် ဖိုလ်ကို ရနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း မရှိဟု ဆင်ခြင်ပြီး မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို တောင်းကာ သင့်လျော်သောနေရာ၌ ရဟန်းတရားကို ပွားများအားထုတ်ရန် စိတ်တူ သဘောတူ တိုင်ပင်ပြီး သူတို့ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ခွင့်ပြုတော်မူလိုက်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကိုလည်း ပေးလိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်း ၆၀ တို့၏ မဂ် ဖိုလ် ရနိုင်ရန် ဥပနိဿယကို မြင်တော်မူပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်း ၆၀ တို့၏ ပါရမီနှင့် ဣန္ဒြေ အနု အရင့်ကိုလည်း သိပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်း ၆၀ တို့အား အရဟတ္တဖိုလ်ဘိုင်အောင် ဆိုက်နိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဟောကြားတော်မူပြီး လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတော် ၆၀ တို့သည် မာတိကရွာ၌ ဆွမ်းခံဝင်လာသောအခါ ရွာစားမိခင် မာတိကမာစာသည် ထိုရဟန်းများကို ဖူးမြင်ရလေ၏။ မာတိကမာတာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်းတော်များနှင့် ပတ်သက်၍ အစဉ်အလာ ဓလေ့များကို အထိုက်အလျောက် ကြားဖူး၏။ ရဟန်းတော်များသည် ဝါဦးကာလ၌ တရားအားထုတ်ရန်အတွက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ထွက်ခွာကာ မိမိတို့နှင့် သဟာယဖြစ်နိုင်မည့် ကျောင်းသခံမ်းများကို ရှာတတ်ကြ၏။ သဟာယဖြစ်မည့် ကျောင်းသခံမ်းများကို တွေ့လျှင် ထိုကျောင်းသခံမ်းများ၌ ဝါကပ်ပြီး သီတင်းသုံးကြ၏။ ရဟန်းတရားများကိုလည်း ကြိုးစားပမ်းစား ပွားများ အားထုတ်ကြ၏။ ထိုသို့ အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားကြသူများလည်း ရှိ၏။ အောက်မဂ် အောက်ဖိုလ် အဆင့်မျှသာ ရကြသူများလည်း ရှိ၏။ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ မသိမြင်ဘဲ သာမန်ပုထုဇဉ်ဘဝဖြင့်ပင် ကာမာဝစရ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုသာ ရကြသူများလည်း ရှိ၏။

ရဟန်းတော် ၆၀ တို့ မာတိကရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်လာသောအခါ မာတိက မာတာက ရဟန်းတော်အားလုံးကို မိမိ၏ အိမ်သို့ပင်၍ ဆွမ်းကျွေးလေ၏။ ထို့နောက် 'အရှင်ဘုရားတို့ မည်သည့်ဒေသသို့ ကြွတော်မူကြမည်နည်း' ဟု လျှောက်ထားလျှင် ရဟန်းတော်များကလည်း 'မိမိတို့သည် ချမ်းသာစွာ နေရအံ့သော ထိုထိုအရပ်သို့ ကြွကြမည် ဖြစ်ပါသည်' ဟု မာတိကမာတာအား ပြန်လည်၍

http://www.dhammadownload.com

ပြောကြားကြ၏။ ထိုအခါ မာတိက မာတာက "ဤရဟန်းတို့သည် ဝါဆိုရန် ဝါဆိုကျောင်းကို ရှာကြသည်" ဟု ရိပ်စားမိပြီးလျှင် ဤသို့ ပြန်လည် လျှောက်ထားလိုက်၏။

'အရှင်ကောင်းတို့သည် ဤအရပ်၌ ဤဝါတွင်း သုံးလပတ်လုံး နေကြသည် ဖြစ်ပါအံ့၊ တပည့်တော်မသည်လည်း သရဏဂုံ သုံးပါး၊ ငါးပါး သီလတို့ကို ယူ၍ ဥပုသ်စောင့်သုံးခြင်းကို ပြုပါမည် ဘုရား'

ရဟန်းတော်'အရှင်မြတ်တို့ကလည်း "ငါတို့သည် ဤ ဒါယိကာမကြီးကို အမှီပြု၍ ဆွမ်းမပင်ပန်းဘဲ သံသရာဝဋ်ဆုတ်မှ လွတ်ထွက်ရအောင် ပြုခြင်းဟာ စွမ်းနိုင်ပေလိမ့်မည်" ဟု သိမြင်တော်မူကြပြီး မာတိက မာတာ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ဤရွာ၌ ဝါကပ်ရန် သဘောတူကြ၏။ ထိုအခါ မာတိကမာတာသည် ရဟန်းတော် ၆၀ တို့အတွက် ဝါကပ်ရန် ဝါဆိုကျောင်းကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်း၏။

မာတိကမာတာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များအား များစွာ ကျေးဇူးတင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များကြောင့်သာ မာတိကမာတာသည် သံသရာဝဋ်ငယက်၌ နစ်မြုပ်ခြင်းအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့၏။ ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် မာတိကမာတာသည် ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို ဗြာဟ္မဏဝေါဟာရ အနက် အဓိပ္ပာယ်အနေဖြင့် တစ်မျိုး သိခဲ့၏။ တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ခဲ့၏။ အခြားသော ဝါဒများ အရလည်း ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို တစ်မျိုး သိခဲ့၏။ တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို တစ်မျိုး သိခြင်း၊ တစ်မျိုး အဓိပ္ပာယ်ပေါက်ခြင်းမှာ ထိုထိုဝါဒရှင်များ၏ သွန်သင်ချက်အရ ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့၏ ဝါဒအရသာ လိုက်နာယုံကြည်ပြီး ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ကို သတ်မှတ်ခဲ့ပါလျှင် မာတိကမာတာသည် သံသရာဝဋ်အတွင်း မှ လွတ်ကင်းရန် မဖြစ်နိုင်တော့။

ဗြာဟ္မဏဝါဒအရ ယဇ်ပူဇော်လျှင် ကုသိုလ်ဖြစ်၏။ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် သူတစ်ပါးအသက်ကိုပင် သတ်၍ စေတနာသဒ္ဓါတရား ထက်ထက်ဖြင့် ယဇ်ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်လျှင် သူတစ်ပါးအသက်ကို သတ်ခြင်းအတွက် အကုသိုလ် မဖြစ်၊ ကုသိုလ်သာ ဖြစ်၏။ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအတွက် မဟုတ်ဘဲ အခြားအတွက် သတ်မှသာ အကုသိုလ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါ၏။ ထိုအဆိုကို လိုက်နာယုံကြည်ပြီး မာတိကမာတာသည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်းအတွက် သူတစ်ပါး အသက်ကို သတ်ခဲ့ပါလျှင် အမှန်တကယ်အားဖြင့် ကုသိုလ်မရဘဲ အကုသိုလ်သာ ရပေမည်။

ထိုအခါ ကောင်းရာ မွန်ရာ သုဂတိဘဝကို မရဘဲ ဆိုးရာ ယုတ်ရာ

http://www.dhammadownload.com

ဒုဂ္ဂတိဘဝကိုသာ ရပေမည်။ ဧာတံ သရဏာတောဘယံ– ဟူသည်နှင့်အညီ ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ်ပေတော့မည်။ ဤအန္တရာယ်မှ မာတိကမာတာသည် သီသီကလေး လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ ထိုသို့ လွတ်မြောက်ခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များကြောင့် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤကျေးဇူးသည် မာတိကမာတာအတွက် အလွန်ကြီးမားသော ကျေးဇူးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မာတိကမာတာသည် ဤကျေးဇူးကိုဆပ်ရန် အမြဲတမ်း အာရုံပြုလျက် ရှိလေရာ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ရဟန်းတော် ၆၀ ကို ဖူးမြင်ရလျှင် ဖူးမြင်ရချင်း မိမိ၏ အိမ်သို့ပင့်၍ ဆွမ်းကပ်၏။ ဝါဆိုကျောင်းများကို ဆောက်၍ လှူဒါန်း၏။ ဤသည်မှာ မာတိကမာတာ အနေဖြင့် တတ်နိုင်သလောက် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့အပြင် တိတ္ထိများ၏ ဝါဒအရ တပအကျင့်ကို ပြင်းထန်စွာ ကျင့်ကြသော တိတ္ထိတို့အား လှူဒါန်းလျှင် လည်းကောင်း၊ တိတ္ထိတို့ ဟောကြားသည့် အတိုင်း တပအကျင့်ကို ကျင့်ကြံလျှင် လည်းကောင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်သည် ဖြစ်၏။ ဤသို့လည်း ဆိုကြပြန်၏။ ဤအဆိုအတိုင်း ဒါနပြုလျှင် ဖြစ်စေ၊ တပကို ကျင့်လျှင်ဖြစ်စေ ကောင်းမှုကုသိုလ် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်။ သဲထဲရေသွန်းသကဲ့သို့ မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အကယ်၍ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအမြင် လွှမ်းမိုးနေပါက ကုသိုလ်ကောင်းမှု မဖြစ်သည့်အပြင် မနောက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အရ အကုသိုလ်ပင် ဖြစ်သေး၏။ အကုသိုလ်ဖြစ်လျှင် မကောင်းသော အကျိုးကို ရမည်မှာ သေချာ၏။ မာတိကမာတာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များကြောင့် ဤတိတ္ထိဝါဒအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့၏။

မာတိကမာတာတို့ခေတ်က ဝါဒများသည် များပြားလှ၏။ ဝါဒရှင်များ အားလုံးကပင် သူတို့၏ ဝါဒအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးပါက နတ်ရွာ သုဂတိသို့ ရောက်၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရ၏ ဟူ၍ ဆိုကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ မာတိကမာတာတို့သည်လည်း အထိုက်အလျောက် ကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြ၏။ စေတနာနှင့် သဒ္ဓါတရား ထက်သန်ကြသူများလည်း ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မာတိကမာတာသည် သူတော်ကောင်းဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသူများအား လှူလို၏။ သူတို့ ဟောကြားသည့်အတိုင်း တရားဓမ္မများကို ကျင့်ကြံလို၏။ ဤသည်မှာ မာတိကမာတာ၏ ပင်ကိုစရိုက် ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေဉာဉ် ဖြစ်၏။

ဤလောကဌ် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသော အခါရောက်မှသာ ဒါနဆိုတိုင်း ကောင်းသည် မဟုတ်၊ ဒါနတွင် တူရွှန်စဖက် ရှိ၏။ မှားသော တူရွှန့် မှန်သော တူရူ။ သီလ ဆိုတိုင်းလည်း ကောင်းသည် မဟုတ်၊ သီလတွင်လည်း တူရွှန်စဖက် ရှိ၏။ မှားသော တူရွှန့် မှန်သော တူရူ။ ဘာဝနာဆိုတိုင်း

http://www.dhammadownload.com

လည်း ကောင်းသည် မဟုတ်၊ ဘာဝနာတွင်လည်း တူရှု နှစ်ဖက် ရှိ၏။ မှားသော တူရှုနှင့် မှန်သော တူရှု။ မှားသောတူရှုကို မိစ္ဆာပဋိပဒါဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝဋ္ဋသီသ ဟူ၍လည်းကောင်း နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ္တ အဋ္ဌကထာ ပဋိပဒါသုတ်၌ ဆို၏။ မှန်သော တူရှုကိုမူ သမ္မာပဋိပဒါ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိဝဋ္ဋသီလ ဟူ၍လည်းကောင်း ထိုသုတ်၌ပင် ဆို၏။ မိစ္ဆာပဋိပဒါကို မှားသော အကျင့်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သမ္မာပဋိပဒါကို မှန်သောအကျင့်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝဋ္ဋသီသကို ဝဋ်ဆင်းရဲသို့ ဦးလှည့်ခြင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိဝဋ္ဋသီသကို ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ဦးလှည့်ခြင်းဟူ၍ လည်းကောင်း အကြမ်းအားဖြင့် မြန်မာပြန်ဆိုနိုင်၏။ ဤသဘောများကို မာတိကမာတာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များကြောင့် သိလာရ၏။

ပုထုဇဉ် ဟူသည် ပုထုဇဉ်စိတ်ပင် ရှိ၏။ ပုထုဇဉ်စိတ် ဟူသည်မှာလည်း ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်များအနေဖြင့် အကြောင်းအားလျော်စွာ ကုသိုလ်ကိုလည်း လုပ်မိ၏။ အကုသိုလ်ကိုလည်း လုပ်မိ၏။ ဤသို့ လုပ်မိခြင်းမှာ ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝအတိုင်း ရှောင်လွှဲမရနိုင်၍ လုပ်မိခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ တမင်တကာ လုပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များ၏ အဆုံးအမကို ရယူ နာကြားရသော အချိန်မှစ၍ အကုသိုလ်ကိုလည်း အကုသိုလ်မှန်း သိ၏။ အကုသိုလ်တွင်လည်း တူရှုနှစ်ဖက် ရှိမှန်းကို သိ၏။ ကုသိုလ်ကိုလည်း ကုသိုလ်မှန်း သိ၏။ ကုသိုလ်တွင်လည်း တူရှုနှစ်ဖက် ရှိမှန်းကို သိ၏။ ဤသို့ သိခြင်းကို စိတ္တာနုပဿနာ အရ ယထာဘူတဉာဏ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယထာဘူတဉာဏ် ဟူသည် သမ္မာဒိဋ္ဌိပင် ဖြစ်၏။

ဤသဘောကို မာတိကမာတာသည် သိလာလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို မနာကြားရမီ ရှေးယခင်ကဆိုလျှင် မာတိကမာတာသည် အကုသိုလ်ကိုလည်း ကုသိုလ် ထင်ခဲ့၏။ ကုသိုလ်ကိုလည်း အကုသိုလ် ထင်ခဲ့၏။ ဤသို့ ထင်မိခြင်းမှာ ဗြာဟ္မဏများနှင့် တိတ္ထိယများ၏ မှားယွင်းသော သွန်သင်ချက်ကြောင့် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤသို့ ထင်မိခြင်း၊ ဤသို့ မှတ်ယူမိခြင်းကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ကုသိုလ်ကံကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကံသက်သက်ကိုချည်း တွက်၍မရ၊ ယင်းကံ၏ တူရှုကိုပါ ထည့်ထွက်ရ၏။

မိမိ၏ အတ္တအကျိုးစီးပွားအတွက် လုပ်လျှင် မှားသောတူရှု ဟူ၍ ဆိုရ၏။ လောက၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဖြစ်စေ၊ ဤလောကဌ် အဓမ္မဝါဒ

http://www.dhammadownload.com

မလွမ်းမိုးဘဲ ဓမ္မဝါဒ လွမ်းမိုးနိုင်စေရန် အတွက်ဖြစ်စေ လုပ်ပါက မှန်သော တူရူ ဟူ၍ ဆိုရ၏။

မှန်သောတူရူ ဟူသည် ပါရမီသဘောကို ဆောင်၏။ ဇာတ်တော်များ၌ ပါရမီဖြည့်နေကြသော ထိုထို အလောင်းတော်များသည် တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည် ဆိုကတည်းက ထိုထို အလောင်းတော်များသည် အကုသိုလ်ကို လုပ်ခဲ့ကြ၍ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ သို့ရာတွင် ထိုထို အလောင်းတော်ကြီးများသည် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌ အောက်တန်းစား အနေဖြင့် ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်၊ ငှက်ဖြစ်လျှင်လည်း ငှက်မင်း၊ မျောက်ဖြစ်လျှင်လည်း မျောက်မင်း စသည်ဖြင့် အထက်တန်းစား အနေဖြင့်သာ ဖြစ်ကြရ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ ပါရမီသဘောကြောင့် ဖြစ်ကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသဘောကိုလည်း မာတိကမာတာ သိ၏။

ဤလောက၌ ကုသိုလ်ကို လုပ်သည်ပင် ဆိုစေဦး၊ "ဒါ ငါ လုပ်တာ" ဟူသော နှလုံးသွင်းဖြင့်သွင်းလျှင် မာနဖြင့်စွဲသော အတ္တအတွက် လုပ်ရာ ရောက်၏။ "ဒါ ငါ ကောင်းစားဖို့အတွက် လုပ်တာ" ဟူသော နှလုံးသွင်းဖြင့် လုပ်လျှင် တဏှာဖြင့်စွဲသော အတ္တအတွက် လုပ်ရာ ရောက်၏။

"ငါ့အလုပ်သည်သာ သစ္စာ၊ အခြားသူများ၏ အလုပ်သည် မိစ္ဆာ။ ငါ့ အယူသည်သာ အမှန်၊ အခြားသူများ၏ အယူသည် အမှား" ဟူသော နှလုံးသွင်းဖြင့် လုပ်လျှင် ဒိဋ္ဌိဖြင့်စွဲသော အတ္တအတွက် လုပ်ရာ ရောက်၏။ အမှန်အားဖြင့် အတ္တသည် တဏှာဖြင့်စွဲသော အတ္တ၊ မာနဖြင့်စွဲသော အတ္တ၊ ဒိဋ္ဌိဖြင့်စွဲသော အတ္တ ဟူ၍ သုံးမျိုးရှိရာ မည်သည့် အတ္တစွဲဖြင့် လုပ်လုပ် အတ္တအတွက်လုပ်ခြင်း မှန်သမျှသည် တူရူအနေဖြင့် မကောင်း၊ ယင်းတူရူမျိုးကို မိစ္ဆာပဋိပဒါ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝဋ္ဋသိသဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုရ၏။ အကယ်၍ အကုသိုလ်ကို အတ္တအတွက် လုပ်လျှင်မူ အထူး ပြောစရာ မလိုတော့။ ကံ အနေဖြင့်လည်း မကောင်း၊ တူရူအနေဖြင့်လည်း မကောင်း။ ထို့ကြောင့် "ဘူး လေးရာ ဖရုံဆင့်" ဆိုဘိသကဲ့သို့ နှစ်မျိုးလုံး မကောင်း၊ နှစ်မျိုးလုံး မကောင်းလျှင် ဒုဂ္ဂတိအကျိုး စစ်စစ်သာ ဖြစ်လေ၏။

အကယ်၍ မိမိ၏ အမျိုးသားများအတွက် ဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတော်အတွက် ဖြစ်စေ၊ လောက၌ ဓမ္မဝါဒ ထွန်းကားရေးအတွက် ဖြစ်စေ မလွဲသာ မရှောင်သာ မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးကိုစွန့်၍ အနစ်နာခံပြီး စတေးသည့် သဘောဖြင့် အကုသိုလ်ကို လုပ်ခဲ့သည်ဆိုပါက ကံ အနေဖြင့် မကောင်းသော်လည်း နှလုံးသွင်းအနေဖြင့်

http://www.dhammadownload.com

အတွက်ကိုစွန့်ရာ ရောက်သောကြောင့် တူရွှအနေဖြင့် ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတူရွှမျိုးကို သမ္မာပဋိပဒါဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိဝဋ္ဋသီသ ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုတူရွှမျိုးကား အလောင်းတော်ကြီးများ ကျင့်သုံးသည့် တူရွှ ဖြစ်၏။ ယင်းတူရွှသည် ပါရမီမြောက်သော တူရွှ ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို လည်း မာတိကမာတာ သိ၏။ ထိုသို့ သိခြင်းမှာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မာတိကမာတာသည် မြတ်စွာဘုရား နှင့် တပည့်သား ရဟန်းတော်များအား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ရဟန်းတော် ၆၀ သည် မာတိကမာတာ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ဝါဆိုကျောင်း၌ ထိုနှစ်အတွက် ဝါကပ်၏။ ရဟန်းတရားကို ကြိုးစားပမ်းစား အားထုတ်၏။ ထိုသို့ တရားအားထုတ်ခြင်းသည် လောကရှိ လူအပေါင်းအား သံသရာဝဋ်ဒုက္ခမှ စွမ်းနိုင်သမျှ ကယ်တင်ရန် အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ အကျိုးစီးပွား အတွက်သာ ရည်ရွယ်၍ တရားအားထုတ်ခြင်း မဟုတ်။ ရေနစ်သူများအား ကယ်တင်နိုင်ရန် ရွေးဦးစွာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရေကူးအတတ်ကို တတ်မြောက်အောင် သင်ယူသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် ပါရမီဟူ၍ ဆိုရ၏။ ပါရမီဟူသည်မှာ မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်လုပ် အများ၏ အကျိုးစီးပွား အတွက် ရည်သန်၍လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသို့သော နလုံးသွင်းဖြင့် လုပ်ခြင်းကို မြင့်မြတ်သူတို့၏ လုပ်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။

ရဟန်းတော်ပေါင်း ၆၀ တို့သည် တရားအားထုတ်ကြသောအခါ တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း အားထုတ်ကြသည် မဟုတ်။ တစ်ပါးစီ၊ တစ်ပါးစီ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ အားထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကိစ္စရှိသောအခါ စုဝေးနိုင်ရန် ကျောင်း၏ အလယ်ဗဟို၌ ခေါင်းလောင်းကို ထား၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စရှိလျှင် ဖြစ်စေ၊ နာမကျန်းရှိလျှင် ဖြစ်စေ ခေါင်းလောင်းကို ထိုးရ၏။ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားလျှင် ရဟန်းတော်များအားလုံး မိမိတို့၏နေရာမှ လာရောက်စုဝေး၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော ပြဿနာကို ဖြေရှင်း၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတော်များ အားလုံး စုဝေးမိ၏။ ထို့အပြင် ညဉ့်ချမ်းအခါ မထေရ်ကြီး၏ ဩဝါဒကို ခံယူသည့်အခါ ဖြစ်စေ၊ နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းခံကြွသောအခါ ဖြစ်စေ ရဟန်းတော် ၆၀ တို့သည် တစ်ပေါင်းတည်း ရှိကြ၏။ အခြား အချိန်များ၌မူ ကိုယ့်တရားကို ကိုယ် အားထုတ်ကာ တစ်ပါးစီသာ ရှိကြ၏။

တစ်နေ့တွင် မာတိကမာတာသည် ဆီ၊ ထောပတ်၊ တင်လဲ စသည်တို့ကို ယူ၍ ညဉ့်ချမ်းအခါ ကျောင်းသို့ သွား၏။ ကျောင်း၌ ရဟန်းတစ်ပါးကိုမျှ မတွေ့။ ထိုအခါ ကျောင်း၏ အလယ်၌ရှိသော ခေါင်းလောင်းကို ထိုးလိုက်

http://www.dhammadownload.com

၏။ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားမှသာ ရဟန်းများသည် တစ်ခု တစ်ခုသော အရပ်မှ တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီသာ ကြွလာကြ၏။ နှစ်ဦးသောရဟန်းသည် တစ်ကြောင်း တည်းသော ခရီးဖြင့် ကြွလာခြင်းဟူ၍ မရှိ။ ဤသည်ကို မြင်လျှင် မာတိကမာတာက 'အရှင်ကောင်းတို့သည် အချင်းချင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွား ငြင်းခုံမှုကို ပြုကြပါသလော' ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့ကလည်း 'သဉ္ဇ်ချမ်းအခါ မထေရ်ကြီး၏ သြဝါဒကို ခံယူသောအခါ၊ နံနက် ဆွမ်းခံသွားသောအခါ၊ အကြောင်းကိစ္စရှိ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ခေါင်းလောင်းသံ ကြားသောအခါ တို့၌သာ အားလုံး တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်း ရှိကြ၏။ ကျန်အချိန်များ၌မူ တစ်ခု တစ်ခု အရပ်၌ တစ်ပါးစီသာရှိ၍ တရားအားထုတ်ကြ၏။ နှစ်ပါးအတူ နေ၍ တရားအား ထုတ်ခြင်းပင် မရှိ' ဟူ၍ ပြန်ကြားပြောဆို၏။

ထိုအခါ မာတိကမာတာသည် ရဟန်းတရားကို လူပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့်လည်း အားထုတ်၍ ရနိုင် မရနိုင် မေးလျှောက်ရာ ရနိုင်ကြောင်း သိရသဖြင့် ရဟန်းတော်များ သင်ကြား ပြသပေးသည့်အတိုင်း ၃၂ ကောဋ္ဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်လေ၏။ မာတိကမာတာသည် အနာဂါမိမဂ်ကို ရ၏။ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးကိုလည်း ရ၏။ အဘိညာဉ် ၆ ပါးကိုလည်း ရ၏။ ထိုအခါ မာတိကမာတာသည် ရဟန်းတော် ၆၀ တို့၏ အခြေအနေကို ကြည့်လေရာ ရဟန်း ၆၀ လုံးပင် ပုထုဇဉ်အဆင့်၌သာ ရှိသေးကြောင်း သိရှိရ၏။

မာတိကမာတာသည် ရဟန်း ၆၀ တို့အား အရဟတ္တဖိုလ် ရောက်နိုင်ရန် ဥပနိဿယ ရှိ မရှိကို ကြည့်ပြန်ရာ ရဟန်းတော် ၆၀ လုံး ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပြန်၏။ သို့ရာတွင် ထို ရဟန်းတော်ပေါင်း ၆၀ တို့အတွက် ရဟန္တာဖြစ်ရန် ဥပနိဿယ ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းသစ်မ်းလည်း သပ္ပာယ ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုလည်း သပ္ပာယ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် အချင်းချင်းလည်း သပ္ပာယ ဖြစ်၏။ အစာအာဟာရ အနေဖြင့်မူ သပ္ပာယ မဖြစ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော် ၆၀ တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့တင်ယွင်းချက်ကို မာတိကမာတာသည် မြင်လေ၏။

ထိုနောက် မာတိကမာတာသည် ရဟန်းတော် ၆၀ တို့နှင့် လျော်ကန်ပတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ် အာဟာရများကို စီစဉ်၏။ အိမ်သို့ ဆွမ်းစားပင့်၏။ ရဟန်းတော်များ အားလုံးသည် မိမိတို့နှင့် လျော်ကန်ပတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရလေလျှင် တည်ကြည်သောစိတ်သည် ဖြစ်၏။ တည်ကြည်သော စိတ်ဖြင့် ဝိပဿနာကို ပွားလေသော် ရဟန်းတော် ၆၀ လုံးပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြလေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဝါကျတော်သောအခါ ရဟန္တာ ၆၀ တို့သည် မာတိကမာတာအား ပန်ကြား၍ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သွားကြလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ မေးမြန်းချက် အရ မာတိကမာတာ၏ လျောက်ပတ်သော ဆွမ်း၊ ဘောဇဉ်၊ အာဟာရကို မှီဝဲရသဖြင့် အားလုံးပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ခဲ့ကြပါကြောင်းဖြင့် မာတိက မာတာ၏ ကျေးဇူးများကို ဖော်ပြ၍ ရဟန္တာ ၆၀ တို့က မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြလေ၏။

ရဟန္တာ ၆၀ တို့သည် မာတိကမာတာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးနှင့် ပတ်သက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြသော အချိန်တွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ပုထုဇဉ် ရဟန်းတစ်ပါးသည် သင့်လျော်လျောက်ပတ်ရာ နေရာ၌ ရှိ၏။ ထိုရဟန်းသည်လည်း ရဟန္တာ ၆၀ တို့နည်းတူ မာတိကမာတာကို အမှီပြု၍ ရဟန္တာဖြစ်အောင် တရားအားထုတ်လို၏။ ထိုရဟန်းသည်လည်း ရဟန္တာတို့နည်းတူ အညတရ အနေဖြင့်ပင် သာသနာတော်မှတ်တမ်း၌ မှတ်တမ်းတင်ခံရသူ ဖြစ်၏။ အညတရအနေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခံရသော်လည်း ထိုရဟန်းသည် အဘိညာဉ် ၆ ပါးနှင့် သမာပတ် ၈ ပါးတို့ဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားတော်မူသော ရဟန္တာတစ်ပါး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုရဟန်းသည် သာသနာတော်၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဆောင်ရွက်ရာ၌ လုပ်ငန်းအနေဖြင့် ဆိုရလျှင် အညတရ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုအနေဖြင့် ဆိုရလျှင်မူ အညတရမှ တကယ့်ကို အညတရ ဖြစ်၏။ သာသနာတော်သမိုင်း၌ အစဉ်အဆက် ကြည်ညိုခွင့် ရလေအောင် မိမိ၏ အမည်ကိုမျှပင် ထုတ်ဖော်၍ မပြောပြသူ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသည်ကိုပင် "အပ္ပိဆ္ဆ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ "အပ္ပိဆ္ဆ" ၏ အနက်မှာ အလိုနည်းခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အလိုနည်းလေလေ မိမိ၏လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ လောဘကို သတ်နိုင်လေလေ ဖြစ်ပါ၏။ လောဘကို အောင်နိုင်သည်နှင့်အမျှ လောကကို အောင်နိုင်၏။ လောဘကို အောင်နိုင်ခြင်း ဟူသည်မှာ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်သတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်သတ်နိုင်ခြင်းသည် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်း ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုခြင်းသည် လောကကို အောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အညတရ၏ "အရဟာ" သည် အလွန်ပင် နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်၏။ နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း အသိအမှတ်ပြုသူ နည်းပါးလှ၏။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ထင်ပေါ်ချင်သူက များကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ မိမိ၏

http://www.dhammadownload.com

ဆောင်ရွက်ချက်ကို အသိမပေးဘဲ နောက်ကွယ်မှနေပြီး ကျိတ်၍ တိတ်တိတ်ပုန်း ဆောင်ရွက်လိုသူ များသည်နှင့်အမျှ ထိုလုပ်ငန်းသည် အောင်မြင်မှု ကြီးမားပါ၏။ အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ယနေ့တိုင်အောင် သာသနာတော် သန့်ရှင်း၊ တည်တံ့၊ ပြန့်ပွားနေခြင်းသည် အညတရ ရဟန္တာများနှင့် အညတရ ဖြစ်တော်မူသော သီလဝန္တ ပုထုဇဉ် ရဟန်းတော်များ၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့ အပေါ်၌ များစွာပင် အမှီပြုလေ၏။

"နည်းနည်း အမည်ခံ၊ များများ အလုပ်လုပ်" ဟူသော ခံယူချက်ကို ထိုရဟန်းသည် ကျေနပ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာသနာတော်သမိုင်း၌ မိမိ၏ အမည်မျှကိုပင် လုံးဝ ခံယူခြင်းမရှိဘဲ "ဆဋ္ဌာဘိညရဟန္တာ" အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် အညတရ အမည်ဖြင့် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ သာသနာတော်၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဖြစ်၏။ သာသနာတော်၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဟူသည်မှာလည်း လောက၏ အကျိုးစီးပွား အတွက်ပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ကိလေသာ အညစ်အကြေး ကုန်ခန်းပြီးသော ရဟန္တာတို့၏ သက်ဆုံးတိုင် ဆောင်ရွက်မှု မှန်သမျှတို့သည် လောက၏ အစီးအပွားအတွက်သာ ဖြစ်၏။ သူ၏ အစီးအပွားအတွက် မဟုတ်။ သူ၏ အစီးအပွားသည် ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်းစဉ်ကပင် ပြီးစီးခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ပြည့်စုံခဲ့ပြီး ဖြစ်လေ၏။

ထို့အပြင် အညတရ ရဟန်းသည် လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို အချိန်မဆွဲဘဲ ကျရာနေရာမှ ကျရာတာဝန်ဖြင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆောင်ရွက်လိုပါက ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု၌ မတွယ်တာကြရန် မိမိအနေဖြင့် လောကအား စံနမူနာပြလိုသော ဆန္ဒလည်း ရှိ၏။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခြင်း ဟူသည်မှာ တကယ်တော့ မာရ်နတ်၏ ပထမ တပ်မကြီးနှင့် တိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ အန္တ ရာယ်ကြီး၏။ ထိုသို့တိုက်ရာတွင် မိမိက အနိုင်ရချင်တိုင်း ရနိုင်သည် မဟုတ်။ လောက က အကူအပံ့ ပေးမှသာ ရနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် လောက က အကူအပံ့ ပေးနိုင်အောင် ရှေးဆုတောင်း ကောင်းမှုရှိဖို့လည်း လို၏။ ပစ္စက္ခ ကြီးစားမှုလည်း လို၏။ မှီခိုရာ ဥပနိဿယ ကောင်း ရှိဖို့လည်း လို၏။ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ရှိရာနေရာ ဖြစ်ဖို့လည်း လို၏။ ဤအင်္ဂါလေးရပ်နှင့် ပြည့်စုံမှ ဖြစ်၏။ ဤအင်္ဂါလေးရပ် ပြည့်စုံမှုကို စတုစက္က သမ္ဘတ္တိ စက်လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံမှု ဟူ၍ ဆိုရ၏။

အညတရ ရဟန်းသည် လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို ဖြစ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု၌ ဆန္ဒမပြုဘဲ အညတရ အနေဖြင့်ပင် ကျေနပ်ပြီး၊ အညတရ အနေဖြင့်ပင် တရားထူးရကာ၊ အညတရ အနေဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသွားခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လူ့ဘဝ ဝတ်သက်

http://www.dhammadownload.com

လျာ ဟူသည်မှာ သံသရာသက်တမ်းနှင့် နှိုင်းစာလိုက်လျှင် သမုဒ္ဒရာ ရေမျက်နှာထက် ခဏတက်သည့် ရေပွက်ပမာမျှသာ ရှိပါ၏။ တိတိကျကျ ဆိုရလျှင် လူ့ဘဝသက်တမ်းသည် ရေပွက်ပမာမျှလောက်ပင် ကြာလိုက်သည် မဟုတ်။ ဤသဘောကို အညတရ ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၏။ ထို့ကြောင့် မာတိကရွာသို့ သွားကာ မာတိကမာတာကို အမှီပြု၍ တရားအားထုတ်လိုခြင်း ဖြစ်၏။ မြန်မြန် ရဟန်းကိစ္စပြီးမှ မိမိ၏ အကျိုး မပါဝင်တော့ဘဲ မြန်မြန် လောက၏ အစီးအပွားသက်သက်ကိုသာ ဆောင်ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် အညတရ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားပြီး မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို တောင်းကာ မြတ်စွာဘုရား၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် မာတိကရွာသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် အညတရ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား အကျိုးအကြောင်းကို သွားရောက် လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အညတရ ရဟန်း၏ ဣန္ဒြေ အနုအရင့်ကိုကြည့်ပြီး အညတရ ရဟန်း၏ စရိုက်နှင့် လျော်ညီသော ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုပေး၍ ခွင့်ပြုလိုက်၏။ အညတရ ရဟန်းသည် မာတိကရွာသို့ တရားအားထုတ်ရန် သွားလေ၏။

အညတရ ရဟန်းသည် မာတိကရွာသို့ ရောက်၏။ မိမိ သီတင်းသုံးမည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကို ကြည့်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ သီတင်းသုံးသည့် ရဟန်း မရှိသဖြင့် အမှိုက်သရိုက်များသည် စုပုံလျက် ရှိ၏။ အညတရ ရဟန်းကလည်း ခရီးပန်းလာသဖြင့် ကျောင်းကို သုတ်သင်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ဖြစ်သလို သီတင်းသုံးရ၏။ ထို့နောက် "ကျောင်းကို သုတ်သင်မည့်သူကို မာတိကမာတာ လွှတ်ပေးလျှင် ကောင်းလေစွ" ဟူ၍ အညတရ ရဟန်းက စိတ်ဖြင့် တောင့်တလိုက်၏။ ထို တောင့်တချက်ကို မာတိကမာတာက သိသဖြင့် လူတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းကို သုတ်သင်ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုနောက် အညတရ ရဟန်းက "မာတိကမာတာသည် သကာအဖျော်ကို လူလွှတ်၍ ကျောင်းသို့ လှူလိုက်လျှင် ကောင်းလေစွ" ဟူ၍ စိတ်ဖြင့် တောင့်တလိုက်ပြန်၏။ မာတိကမာတာကလည်း သကာအဖျော်ကို စီရင်၍ ကျောင်းသို့ လူလွှတ်ပြီး အလှူခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

ထိုနောက် အညတရ ရဟန်းက နက်ဖြန်နံနက်စောစော၌ မာတိကမာတာသည် ယာဂုနှင့် ဟင်းလျာကို စီစဉ်၍ ကျောင်းသို့ အပို့ခိုင်းပါမူ ကောင်းလေစွဟူ၍ စိတ်ဖြင့် တောင့်တပြန်၏။ မာတိကမာတာလည်း အညတရ ရဟန်း အလိုရှိသည့် အတိုင်း ယာဂုနှင့် ဟင်းလျာကို စီစဉ်၍ လူလွှတ်ပြီး ပို့ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုနောက် အညတရ ရဟန်းက "မာတိကမာတာသည် ငါ၏ နေ့ဆွမ်းအတွက် ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီစဉ်၍ ကျောင်းသို့ ပို့ခိုင်းပါမူ ကောင်းလေစွ" ဟူ၍ စိတ်ဖြင့် တောင့်တပြန်၏။ မာတိကမာတာ ကလည်း အညတရ ရဟန်း တောင့်တသည့်အတိုင်း ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီစဉ်၍ လူလွှတ်ပြီး ကျောင်းသို့ အပို့ခိုင်း လိုက်ပြန်၏။

မာတိကမာတာသည် ငါ တောင့်တတိုင်း၊ တောင့်တတိုင်း အလုံးစုံကို လူလွှတ်ပြီး ပေးပို့လျှဒါန်းသည်ချည်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မာတိကမာတာကို မတွေ့ဖူးသေး။ သို့ဖြစ်၍ သည်တစ်ကြိမ်တော့ မာတိကမာတာ ကိုယ်တိုင်လာ၍ ဆွမ်းကပ်ပါမူ ကောင်းလေစွ ဟူ၍ စိတ်ဖြင့် တောင့်တလိုက်၏။ မာတိကမာတာ သည်လည်း အညတရ ရဟန်း တောင့်တသည့်အတိုင်း ကျောင်းသို့ ကိုယ်တိုင်လာပြီး ဆွမ်းကပ်လေ၏။ အညတရ ရဟန်းသည် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် မာတိကမာတာအား ဤသို့ မေးမြန်းလေ၏။

'မာတိကမာတာ ဆိုတာ ဒါယိကာမကြီးလား'

ထိုအခါ မာတိကမာတာကလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြန်လည် လျှောက်ထားလျှင် အညတရ ရဟန်းက–

'ဒါယိကာမကြီးသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြိုက် သိပါသလား' ဟု မေးမြန်းပြန်ရာ မာတိကမာတာ က–

'ဘာကြောင့် ဒီလို မေးပါသလဲ ဘုရား' ဟူ၍ ပြန်လည် လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ အညတရ ရဟန်းက ဘာကိုပဲ စိတ်ထဲက တောင့်တ တောင့်တ၊ တောင့်တသည့်အခါတိုင်း ဒါယိကာမကြီးသည် ဆောင်ရွက်ပေးသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ပြန်ပြောလျှင်၊ မာတိကမာတာ ကလည်း 'အရှင်ဘုရား၊ သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြိုက် သိသူများသည် ဤလောက၌ များစွာပင် ရှိပါ၏' ဟူ၍ ပြန်ကြား လျှောက်ထားလေ၏။ ထိုအခါ အညတရ ရဟန်းကလည်း 'ဒါယိကာမကြီး... သူ တစ်ပါးကို မေးခြင်း မဟုတ်၊ ဒါယိကာမကြီးကိုသာ မေးခြင်းဖြစ်သည်' ဟူ၍ အတင်းအကျပ် မေးသော်လည်း မာတိကမာတာက "တပည့်တော် သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြိုက် သိပါသည်" ဟူ၍ တိုက်ရိုက်ဖြေဆိုခြင်း မရှိဘဲ 'သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြိုက် သိသူများသည် ဤသို့ ပြုတတ်ကြပါသည် ဘုရား' ဟူ၍ သွယ်ဝိုက်ပြီးသာ ဖြေကြားလေ၏။

အမှန်အားဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့မည်သည် မိမိ၏ဂုဏ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုကြ။ အနာဂါမ်ဖြစ်သော မာတိကမာတာ အနေဖြင့် "မိမိသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြိုက် သိပါသည်" ဟူ၍ အဘယ်သို့လျှင် ထုတ်ဖော်ပြောဆို

http://www.dhammadownload.com

ပါလေမည်နည်း။ ထို့ကြောင့်ပင် လောကနီတိဆရာက "အတ္တဂုဏ ပကာသနံ နာမ ဟီနလက္ခဏံ– မိမိ၏ဂုဏ်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း မည်သည် သူယုတ်မာ၏ လက္ခဏာ ဖြစ်သည်" ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ အညတရ ရဟန်း များစွာ ထိတ်လန့်သွား၏။ မိမိကိုယ်ကိုလည်း မယုံ။ မာတိကမာတာသည် တိုက်ရိုက် ထုတ်ဖော်ဝန်မခံသော်လည်း သူတစ်ပါး၏ စိတ်အကြံကို သိသည်ကား အမှန်။ မိမိအနေဖြင့်၊ ပုထုဇဉ်တို့အနေဖြင့် ဓမ္မတာအရ မိမိတို့စိတ်ကို မိမိတို့ နိုင်ကြသည် မဟုတ်။ သင့်လျော်သည်ကိုလည်း တွေးတတ်၏။ မသင့်လျော်သည်ကိုလည်း တွေးတတ်၏။ အကယ်၍ မသင့်လျော်သည်ကို တွေးမိပါက ရုက်စရာ မကောင်းပါလော။ ထိုကြောင့် ဤကျောင်းမှ ထွက်ခွာခြင်း သည်ပင်လျှင် မိမိအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်ချေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး မာတိကမာတာအား မိမိသည် ဤကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ မနေတော့ဘဲ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ပြန်တော့မည် ဟူ၍ ပြောဆို၏။

မာတိကမာတာ က တားသော်လည်း အညတရ ရဟန်းသည် မာတိကရွာ၊ မာတိကမာတာကို အမှီပြု၍ မနေရဲတော့။ အညတရ ရဟန်းသည် ပုထုဇဉ် ဖြစ်သော်လည်း သီလစင်ကြယ်၏။ ပါရမီရင့်၏။ ထို့ကြောင့် ရုက်၏။ ကြောက်၏။ ရုက်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိ၏ ပုထုဇဉ်သိက္ခာကို အကြောင်းပြု၍ ရုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို "ဟီရိ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ကြောက်ခြင်း ဟူသည်မှာ မာတိကမာတာ၏ သူတစ်ပါး စိတ်အကြံကို သိနိုင်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ကြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို "ဩတ္တပ္ပ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရုက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်းသည် ကုသိုလ်သဘော ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရုက်တတ်သူ၊ ကြောက်တတ်သူများကို "သူတော်ကောင်းများ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤနေရာ၌ ရုက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်း ဟူသည်မှာ မကောင်းမှုမှ ရုက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အခြားသော ရုက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်။

ထို့နောက် အညတရ ရဟန်းသည် မာတိကရွာမှ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာ၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရားအား အကျိုးအကြောင်း အပြည့်အစုံကို လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက အညတရ ရဟန်းအား မာတိကရွာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့သာ ပြန်သွားရန် ဆုံးမသြဝါဒ ပေးတော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် အညတရ ရဟန်းအား မာတိကရွာ၊ မာတိကမာတာကို ဥပနိဿယပြု၍ အားထုတ်မှုသာ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက သိတော်မူသဖြင့် အညတရ ရဟန်းအား မာတိကရွာသို့ ပြန်သွားရန် ညွှန်ကြားခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားက အညတရ ရဟန်းအား အခြားပြင်ပ မည်သည့်အာရုံကိုမျှ အာရုံမပြုဘဲ မိမိ၏ စိတ်ကိုသာ အာရုံပြု၍ ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများနေလျှင် မာတိကမာတာကို ကြောက်စရာ မလိုကြောင်း မိန့်ကြားပြီး၊ ထိုကဲ့သို့ပွားရန် အောက်ပါဂါထာဖြင့် စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူလိုက်၏။

- **စိတ်သည် ဆုံးမရန် အလွန်ခက်၏။ အလွန် လျင်မြန်၏။ ရောက်ချင်ရာသို့ ရောက်တတ်၏။**
- **ထိုစိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမနိုင်လျှင် ကောင်း၏။ ယဉ်ကျေးသော စိတ်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်နိုင်၏။**

ထိုဒေသနာတော်ကို နာကြားရသော ပရိသတ်တို့တွင် အချို့က ဥပါသကာ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဒေသနာတော်သည် တရားနာ ပရိသတ်အတွက် များစွာ အကျိုးရှိသော ဒေသနာတော် ဖြစ်ပါ၏။

စိတ်ဟူသည် ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရန် အလွန်ခက်၏။ စိတ်ကို သူ့အလို အတိုင်း အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ လွှတ်ပေးခြင်းအားဖြင့်လည်း ဆုံးမရန် မဆင့်။ ထိုသို့ ဆုံးမသောနည်းသည်လည်း မှန်ကန်သောနည်း မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ထိုနည်းဖြင့် စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမပါကလည်း ထိုသို့ ဆုံးမခြင်းဖြင့် စိတ်သည် ယဉ်ကျေးမလာဘဲ ပို၍ ရိုင်းသွားမည် ဖြစ်၏။ ပို၍ ရိုင်းသည်နှင့်အမျှ ပို၍လည်း ထကြွ သောင်းကျန်းလာမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဆုံးမနည်းသည် "အစွန်း" ရောက်သော ဆုံးမနည်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့သော အစွန်းရောက် ဆုံးမနည်းကို ကာမသုခလွှဲကာနယောဂနည်း၌ အတွင်းဝင်၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။

စိတ်ကို ယဉ်ကျေးလာအောင် အတင်းအဓမ္မ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ပြီး ဆုံးမ၍လည်း မရ။ ထိုသို့ အတင်းအဓမ္မ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် ဆုံးမလိုက်ပါကလည်း ထိုသို့ ဆုံးမခြင်းသည် စိတ်၏သဘာဝကို တိုက်ခိုက်ရာ ရောက်၏။ အမှန်အားဖြင့် သဘာဝသည် အတိုင်းမသိ ကြီးမားသောစွမ်းအင် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သဘာဝကို တိုက်ခိုက်လျှင် တန်ပြန်သက်ရောက် "အား" ၏ နိယာမအရ သဘာဝကလည်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လာမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ စိတ်သည် ယဉ်ကျေးမလာသည့် အပြင် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်လာမည် ဖြစ်၏။ ကသောင်းကနင်းဖြစ်ခြင်း ဟူသည်မှာ စိတ်၌ ရောဂါရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ စိတ်၌ ရောဂါရလျှင် စိတ္တဇေဝနာရှင် စာရင်းသို့ ရောက်သွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏စိတ်ကို ယဉ်ကျေးလာစေရန် အတင်းအဓမ္မ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်၍ ဆုံးမသောနည်းသည်လည်း မှန်ကန်သောနည်း မဟုတ်။ အစွန်းရောက်သော နည်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ ထိုနည်းသည် အတ္တကိလမထာနယောဂ၌ အတွင်းဝင်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထို့ကြောင့် စိတ်သည် ဆုံးမရာ အလွန်ခက်သော စိတ် ဆိုသော စိတ် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရာ၌ မဏ္ဍိမပဋိပဒါကျဖို့ လို၏။ မဏ္ဍိမပဋိပဒါကျပါမှလည်း ဆုံးမနည်းမှန်ကန်ပြီး စိတ်သည် ယဉ်ကျေးလာမည် ဖြစ်၏။ မဏ္ဍိမပဋိပဒါ ကျသော ဆုံးမနည်းဟူသည်မှာ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်နည်း ဖြစ်၏။

စိတ္တာနုပဿနာ အရ စိတ်ကို ဆုံးမသောအခါ စိတ်၏ သဘာဝကို သိထားဖို့ လို၏။ စိတ်၏ သဘာဝကို သိထားလျှင် စိတ်ကို မဏ္ဍိမပဋိပဒါဖြင့် ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမနိုင်၏။ စိတ်၏ သဘာဝမှာ ဒေသနာတော်အရ ဆိုလျှင် စိတ်သည် အလွန် လျင်မြန်၏။ တစ်ခုသော ခဏအတွင်း၌ပင် စိတ်သည် ကုဋေတစ်သိန်းခန့် ဖြစ်နိုင်၏။ ချုပ်နိုင်၏။ စိတ်သည် ထိုမျှလောက် မြန်ပါ၏။

ထို့အပြင် စိတ်သည် သွားချင်ရာ သွားတတ်၏။ "ဒီအာရုံ မကောင်းဘူး၊ မသွားနဲ့" ဟူ၍လည်း တားဆီး၍ မရ။ လှစ်ခနဲ ပြေးသွားတတ်၏။ "ဒီအာရုံက ကောင်းတယ်၊ ဒီအာရုံမှာ နေ" ဟူ၍လည်း တိုက်တွန်း၍ မရ။ မိမိထားရာ အာရုံမှ ဖြုန်းခနဲ ထွက်ပြေးသွားတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မိမိစိတ်သည် ဘယ်ရောက် သွားမှန်းပင် မသိလိုက်။ အမှန်အားဖြင့် စိတ်သည် ထားရာမှာ နေချင်လည်း နေ၏။ မနေချင်လည်း မနေ။ မထားရာမှာ မနေချင်လည်း မနေ။ နေချင်လည်း နေ၏။ ထို့အပြင် မိမိက ထားထား မထားထား၊ စိတ်သည် သူ နေချင်သလို နေ၏။ သူ သွားချင်သလို သွား၏။ သူ့သဘော၊ သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့ဇကာဇီ။ ဤသည်မှာ စိတ်၏သဘာဝ ဖြစ်၏။

မသိလျှင် ခက်၏။ သိလျှင် လွယ်၏။ မသိခြင်းသည် အဝိဇ္ဇာ ဖြစ်၏။ သိခြင်းသည် ဝိဇ္ဇာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏စိတ်ကို မိမိက သိအောင် သတိဖြင့် အမြဲတမ်း စောင့်ကြည့်အပ်၏။ သွားချင်ရာ သွားပါစေ၊ ကိစ္စမရှိ။ သွားမှန်းသိဖို့သာ လို၏။ လောဘအာရုံသို့ သွားလျှင် လောဘအာရုံသို့ သွားမှန်း သိအောင်၊ ဒေါသအာရုံသို့ သွားလျှင်လည်း ဒေါသအာရုံသို့ သွားမှန်း သိအောင်၊ မောဟအာရုံသို့ သွားလျှင်လည်း မောဟအာရုံသို့ သွားမှန်း သိအောင်၊ ထို့ပြင် ကုသိုလ်အာရုံ တစ်ခုခုသို့ သွားလျှင်လည်း ကုသိုလ်အာရုံ တစ်ခုခုသို့ သွားမှန်း သိအောင်၊ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် မိမိ၏စိတ် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိလျှင်တောင်မှ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိသည့် သဘောကိုပင် သိအောင် သတိဖြင့်စိုက်၍ အားထုတ်အပ်၏။ ထိုအခါ မိမိ၏စိတ်သည် မိမိကို လှည့်ပတ်၍ မရတော့။ မိမိ၌ လောဘစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း လောဘစိတ် ဖြစ်မှန်းကို သိလာ၏။ ဒေါသစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း ဒေါသစိတ် ဖြစ်မှန်းကို သိလာ၏။ မောဟစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း မောဟစိတ်

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်မှန်းကို သိလာ၏။ ကုသိုလ်စိတ် တစ်ခုခု ဖြစ်နေလျှင်လည်း ကုသိုလ်စိတ် တစ်ခုခုဖြစ်မှန်းကို သိလာ၏။ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ဘာစိတ် ဖြစ်နေမှန်း မသိလျှင်လည်း ဘာစိတ်ဖြစ်နေမှန်း မသိ။ မသိစေကာမူ ထို အတိအကျ မပြောနိုင်သော အာရုံတစ်ခုခုကို သိနေသောစိတ် ဖြစ်နေမှန်း သိလာ၏။ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ဟူသည်မှာ မိမိစိတ်က သိနေသော သိစရာ အာရုံပိုင်းကို ပဓာနထား၍ အာရုံမပြုဘဲ ထို သိစရာ အာရုံတစ်ခုခုကို သိတတ်သော အာရမ္မဏိက ဖြစ်သော မိမိ၏စိတ်ကိုသာ ပဓာနထား၍ အာရုံပြုပြီး သိနေခြင်း ဖြစ်၏။ အာရမ္မဏိက ဖြစ်သော စိတ်က အာရုံပြန်ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သူ၏အာရုံသည် စိတ်သာ ဖြစ်တော့၏။ အမှန်အားဖြင့် အာရုံပိုင်းနှင့် အာရမ္မဏိကပိုင်းတွင် အာရမ္မဏိကပိုင်းကို ပဓာနထား၍ ရှုမှတ်လျှင်ယင်း၏ အာရုံပိုင်းလည်း အလိုလို ပါဝင်ပြီးသား ဖြစ်လာ၏။ အာရမ္မဏိကပိုင်း ဟူသည်မှာ စိတ်ပင် ဖြစ်၏။ စိတ် ဟူသည် အာရုံနှင့် ကင်း၍ မဖြစ်ကောင်းသော ကြောင့် စိတ် ဖြစ်သည်ဆိုကတည်းက ယင်းအနေဖြင့် အာရုံပြုရာ အာရုံတစ်ခုခုသည် မလွဲသာ၊ မရှောင်သာ ပါဝင်ပြီးသား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို ပဓာနထား၍ သတိဖြင့် ရှုမှတ်ပါက ထိုစိတ်၏ အာရုံကိုလည်း အလိုအလျောက် အပဓာနအားဖြင့် ရှုမှတ်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။ ထိုသို့ရှုမှတ်ရာတွင် သတိ၊ ဝီရိယ၊ သမာဓိ ဟူသော သမာဓိမဂ္ဂင်သုံးပါး "အား" မကောင်းမီ "အသိ" ကျဲသော်လည်း ယင်းမဂ္ဂင်သုံးပါး အားကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ "အသိ" သည် စိပ် စိပ်လာမည် ဖြစ်၏။ ယင်းမဂ္ဂင်သုံးပါးတွင် သတိပဋ္ဌာန် ဆိုသည့်အတိုင်း "သတိ" သည် ပဋ္ဌာန်း၏။ "သတိ" ပဋ္ဌာန်းသည်နှင့်အမျှ ဝီရိယသည်လည်း သမ္မပ္ပဓာန် ထိုက်အောင် ပဋ္ဌာန်းဖို့ လို၏။ သတိနှင့် ဝီရိယ အားကောင်းလာလျှင် သမာဓိ ဝင်လာမည်။ သမာဓိ ဝင်လာလျှင် ပညာ ဝင်လာမည်။ ပညာ ဝင်လာလျှင် "အသိ" စိပ်၍ စိပ်၍ လာမည်။ ထိုအခါ မိမိ၏ ရှုးစိတ်သည် ဘယ်ကိုပင် ပြေးပြေး၊ ဘယ်ကိုပြေးမှန်း မိမိ၏ နောက်စိတ်က သိလာ၏။ ထိုအခါ မိမိ၏အရှုခံ "ရှုးစိတ်"နှင့် ရှုတတ်သော "နောက်စိတ်" နှစ်မျိုးလုံး အမြဲတစေ ဖြစ်နေ၊ ပျက်နေသည်ကိုပါ သိလာ၏။ ဤသို့ သိလာသည်ကိုပင် ယထာဘူတဉာဏ်ကို ရခြင်း မည်၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ဖြစ် ပျက်ကို မြင်လာသည်အထိ ယထာဘူတဉာဏ်ကို ရသောအခါ သခါရတရားတို့၌ ငြီးငွေ့သော နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်အမျှ စိတ်သည် ယဉ်ကျေးလာ၏။ ထိုနောက် ဖြစ်, ပျက်တို့ ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီး တဏှာခေါ်သော သမုဒယသစ္စာကို ပယ်နိုင်

http://www.dhammadownload.com

သော ဝိရာဂဉာဏ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုအခါ စိတ်သည် အလုံးစုံ ယဉ်ကျေးလေပြီ။ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရလေပြီ။

ဤဒေသနာတော်သည် စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဖြင့် ယထာဘူတဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်၊ ဝိရာဂဉာဏ်၊ ပေါင်း ဉာဏ်သုံးပါးကိုရ၍ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြသော ဒေသနာတော် ဖြစ်ပါ၏။

အညတရ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ဤဒေသနာတော်ကို ကြားနာပြီးနောက် မာတိကရွာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းသို့ ပြန်ကြွလာလေ၏။ ယခု အညတရ ရဟန်းသည် မာတိကမာတာကို မကြောက်တော့၊ သူ၌ လက်နက်ကောင်း ရှိပြီ။ ထိုလက်နက်ကောင်းကား မြတ်စွာဘုရား ပေးလိုက်သော စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်၏။ အညတရ ရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ တရားအားထုတ်ရင်း မာတိကမာတာ လျှုဒါန်းသော ဘောဇဉ်ကို မှီဝဲကာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အတွင်း၌ပင် ကိလေသာ အာသဝေါ ကုန်ခန်းသော ရဟန္တာမြတ် ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် အညတရ ရဟန္တာသည် "ယခု မာတိကမာတာကို အားကိုးပြု၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သံသရာ၌ကော မာတိကမာတာသည် ငါ၏ အားကိုးရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလော" ဟု စူးစမ်း ဆင်ခြင်လေသော်၊ မာတိကမာတာသည် ၉၉ ဘဝတိုင်တိုင် သူ၏ ဇနီး ဖြစ်ခဲ့ပြီး အခြားယောကျ်ားတစ်ပါး၌ တပ်မက်သော စိတ်ကြောင့် သူ့ကို သတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ "ဓမ္မသံဝေဂ" ဖြစ်လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် မာတိကမာတာကလည်း အညတရ ရဟန်း၏ အခြေအနေကို မိမိအိမ်မှနေ၍ စူးစမ်းဆင်ခြင်သောအခါ အညတရ ရဟန်းအနေဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသည်ကို လည်းကောင်း၊ အတိတ်ကာလ ၉၉ ဘဝက မိမိက ထိုရဟန်း အား သတ်ခဲ့ဖူးသည်ကို သိမြင်၍ "ဓမ္မသံဝေဂ" ဖြစ်နေသည်ကို လည်းကောင်း သိမြင်လေ၏။

ထိုနောက် မာတိကမာတာက ဆက်၍ ဆင်ခြင်သောအခါ ၁၀၀ မြောက် ဘဝ၌ ဤအညတရ ရဟန်းသည် မိမိ၏ခင်ပွန်းဖြစ်၍ အညတရ ရဟန်းအတွက် မာတိကမာတာက အသက်စွန့်ခဲ့ရပုံကို မြင်ပြန်၏။ ထိုအခါ မာတိကမာတာက အညတရ ရဟန်းအား အိမ်မှပင် နေ၍ ရှေ့ဆက်ပြီး ဆင်ခြင်တော်မူပါရန် လျှောက်ထားသောအခါ၊ အညတရ ရဟန်းသည် ဒီဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်ဖြင့် မာတိကမာတာ၏ လျှောက်ထားသံကို ကြားရသဖြင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ဆင်ခြင်သောအခါ ၁၀၀ မြောက် ဘဝ၌ မာတိကမာတာသည် မိမိ၏ဇနီး အနေဖြင့် မိမိအတွက် အသက်စွန့်သွားသည်ကို မြင်ရပြန်၏။ ထိုအခါ အညတရ ရဟန္တာသည် မာတိက

http://www.dhammadownload.com

မာတာနှင့် ပတ်သက်၍ "မာတိကမာတာသည် ငါ့အပေါ် ကျေးဇူးပြုခြင်းကား အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ" ဟူ၍ ဝမ်းမြောက်သဖြင့် မာတိကမာတာ၏ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း၌ပင် မာတိက မာတာအား မင်္ဂလေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာ အရပ်ရပ်တို့ကို ဟောကြားတော်မူပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။

ဤဓာတ်လမ်းကား အလွန်ပင် ထူးဆန်းပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်း၌ "ကိုးဆယ့်ကိုးဇာတ်၊ ယောကျ်ားသတ်၊ အကျွတ် မင်္ဂလ ဝင်" ဟူ၍ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သဘဲသနာတော်၌ ငြိုးငွေ့သော ဧဟန်းတော်တစ်ပါး

ဤဝတ္ထုသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကာလက သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သော သာသနာ့သမိုင်းဝင် ဝတ္ထု ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သာသနာ့သမိုင်း၌မူ ဤဝတ္ထုသည် အညတရ အနေဖြင့်သာ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ခံရ၏။ ဤဝတ္ထုသည် အညတရ အနေဖြင့်သာ မှတ်တမ်းတင် ခံရသော်လည်း သင်ခန်းစာ ရစရာ အနေဖြင့်မူ အညတရ မဟုတ်။ အကယ်၍ အညတရဟူ၍ ဆိုပါလျှင်လည်း ထိုအညတရသည် သာသနာတော်၌ အများဆုံး တွေ့ကြုံရတတ်သော အညတရ ဖြစ်ပါ၏။

သာဝတ္ထိပြည်၌ သူဌေးသားတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူဌေးသား ဆိုကတည်းက သူ၏ စားဝတ်နေရေးသည် အဘက်ဘက်မှ ပြည့်စုံ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ချမ်းသာသူ ဟူ၍ လောက က သတ်မှတ်ထား၏။ လောက၏ သတ်မှတ်ချက်အရ ဆိုလျှင် သူဌေးသားသည် ချမ်းသာသူ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူဌေးသားကမူ သူ့ကိုယ်သူ ချမ်းသာသူ ဟူ၍ မသတ်မှတ်။ အမြဲ ဆင်းရဲသူဟူ၍သာ သတ်မှတ်၏။ ဤသို့ သတ်မှတ်ချက်ခြင်း ခြားနား၏။ လောက က ဗဟိဒ္ဓကို ကြည့်၍ သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူဌေးသားက အဖွဏ္ဍကို ကြည့်၍ သတ်မှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကြည့်ပုံခြင်း မတူသောအခါ မြင်ပုံခြင်းလည်း ခြားနားသွားလေ၏။

ချမ်းသာခြင်း ဟူသည်မှာ ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားကလည်း အမြင့်ဆုံးချမ်းသာကို သန္တိသုခဟူ၍ သမုတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ သန္တိသုခ၏ အနက်မှာ ငြိမ်းချမ်းမှုချမ်းသာ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာ ဝေါဟာရအရ ဆိုလျှင် ချမ်းသာခြင်း ဟူသည်မှာ သုခဝေဒနာ၏ အမည် ဖြစ်၏။ သုခဝေဒနာ ဟူသည်မှာ ချမ်းသာကို ခံစားခြင်းဟူ၍ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ် ဒေသနာ

http://www.dhammadownload.com

တော် အရဆိုလျှင် ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ ဟူ၍ ဆိုခြင်းကြောင့် သုခဝေဒနာ ဟူသည် စစ်မှန်သောချမ်းသာ မဟုတ်။ တဏှာဖြင့် ခံစားရသော ချမ်းသာမျိုးသာ ဖြစ်၏။ "ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ" မဟုတ်တော့ဘဲ "ဝေဒနာပစ္စယာ ပညာ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ)" ဖြစ်ပါမှ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ သန္တိသုခကို ရမည်ဖြစ်၏။ ဤသို့ သူဌေးသားက နားလည်၏။

သူဌေးသားသည် "ဝေဒနာပစ္စယာ ပညာ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ)" ဖြစ်ပါမှ စစ်မှန်သော ချမ်းသာ သန္တိသုခကို ရနိုင်မှန်းတော့ သိပါ၏။ သို့ရာတွင် "ဝေဒနာပစ္စယာ ပညာ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ)" ဖြစ်အောင် မည်သို့ လုပ်ရမှန်းတော့ မသိ။ အမှန်အားဖြင့် သူဌေးသားသည် ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်တရားကို မနာကြားဖူးသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန် သန္တိသုခ ရနည်းကို မသိခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုခေတ်က သာဝတ္ထိပြည်တွင် သာသနာတော်ထွန်းကားချိန် ဖြစ်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းတော်များ များစွာ သီတင်းသုံးလျက် ရှိကြ၏။ ထိုရဟန်းတော်များထဲမှ ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် သူဌေးသားနှင့် အကျွမ်းဝင်၏။ သူဌေးသား အိမ်သို့ ကြွလာလေ့ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသားသည် မိမိ၏အိမ်သို့ ကြွလာလေ့ရှိသော ဆရာရဟန်းအား စစ်မှန်သော ချမ်းသာ သန္တိသုခ ရရာရကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းကို မေးမြန်း လျှောက်ထား၏။ အမှန်အားဖြင့် သူဌေးသားသည် ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်လိုလှပြီ ဖြစ်၏။

သူဌေးသားသည် ဆရာရဟန်းအား ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်မည့် ကျင့်စဉ်ကို မေးမြန်းလျှောက်ထားရာ 'စာရေးတံဆွမ်း လှူလျှင် ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်သည်' ဟု ဆရာရဟန်းက သူဌေးသားအား မိန့်ကြား၏။ သူဌေးသားသည် ဆရာရဟန်း မိန့်ကြားသည့်အတိုင်း စာရေးတံဆွမ်းကို လှူပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ လှူခြင်းအားဖြင့် ဝေဒနာပစ္စယာ ပညာ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ) မဖြစ်ခဲ့။ ထိုသို့ မဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဝေဒနာ၏ ဖြစ် ပျက်ကို မမြင်။ ဖြစ် ပျက်ကို မမြင်လျှင် ဝိပဿနာဉာဏ် မဖြစ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ကိုမျှ မရလျှင် မဂ် ဖိုလ်ကို မရ။ မဂ် ဖိုလ်ကို မရလျှင် စစ်မှန်သောချမ်းသာ သန္တိသုခကို ရဖို့ မရှိ။ ထိုကြောင့် သူဌေးသားသည် မျက်မှောက်ချမ်းသာကို မတွေ့ခဲ့။ ထို့နောက် ဆရာရဟန်းက ဝါဆိုသင်္ကန်းကို လှူပါ ဆိုသဖြင့် ဝါဆိုသင်္ကန်းကို လှူပြန်၏။ သို့ရာတွင် သူ လိုချင်သော ချမ်းသာကို မရခဲ့။ ထိုနောက် ဆရာရဟန်းက မိမိပိုင်ပစ္စည်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံကို သာသနာတော်၌ လှူပါဆိုသဖြင့် သူဌေးသားက လှူပြန်၏။ သို့ရာတွင် သူ လိုချင်သော ချမ်းသာကို မရခဲ့။ ဆရာရဟန်းက သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခိုင်းလျှင်လည်း ဆောက်တည်၏။ ငါးပါးသီလ၊ ရှစ်ပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလတို့ကို

http://www.dhammadownload.com

စောင့်သုံးခိုင်းလျှင်လည်း သူဌေးသားသည် စောင့်သုံး၏။ သို့ရာတွင် သူ လိုချင်သော ချမ်းသာကိုကား မရခဲ့။ နောက်ဆုံးတွင် ဆရာရဟန်းက သာသနာ့ဘောင်၌ ရဟန်းပြုရန် သူဌေးသားအား တိုက်တွန်း၏။ ဆရာရဟန်း တိုက်တွန်းသည့် အတိုင်း သူဌေးသားသည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ သာသနာတော်၌ ကောင်းမှုတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ပြုသောကြောင့် ဤသူဌေးသားကို "အနုပုဗ္ဗ" သူဌေးသား ဟူ၍ ခေါ်၏။

အမှန်အားဖြင့် သူဌေးသားသည် သူ၏ခန္ဓာကို "ငါ" အဖြစ် မြင်သူ မဟုတ်။ သူတစိမ်းအဖြစ်သာ မြင်သူ ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်သည် သူစိမ်းပြင်ပြင် ဖြစ်လျက် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဝေယျာဝစ္စာကို မည်သည်မည်ျာဘဲ ဓဏမစဲ အမြဲ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် ပေးနေရ၏။ ဘာကြောင့်ပါနည်း၊ အဖြေကို သူဌေးသား သိချင်၏။ နံနက်မိုးလင်းလျှင် မျက်နှာသစ်ပေးရ၏။ ထမင်းဆာလျှင် ထမင်းကျွေးရ၏။ ရေငတ်လျှင် ရေတိုက်ရ၏။ ညောင်းလျှင် အညောင်းပြေအောင် ရွှေ့ပေးရ၏။ များပြားလှသည့် ခန္ဓာကိုယ်၏ ဝေယျာဝစ္စများပါတကား။ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဝေယျာဝစ္စ များကို ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်နှင့်ပင် ဘဝသည် အချိန်ကုန်ခဲ့၏။ "ဘာရာ ဟဝေ ပဋ္ဌကွန္ဓာ" ဟူသည့်အတိုင်း ခန္ဓာငါးပါးသည် ကြီးလေးလှသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်သည်ကို သူဌေးသားသည် သဘောပေါက်၏။

အကယ်၍ ခန္ဓာငါးပါးကို "ငါ" ဟူ၍ မှတ်ထင်ထားသူများအတွက် ဆိုလျှင်တော့ အတ္တသမံပေမံ နတ္ထိ–ဟူသည့်အတိုင်း ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ရသမျှ အားလုံးသည် သာယာဖွယ်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ခန္ဓာငါးပါးကို "သူ" ဟူ၍ မှတ်ထင်ထားသော သူဌေးသား အတွက်မှာမူ ခန္ဓာငါးပါးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ရသမျှ အားလုံးသည် ဆင်းရဲဒုက္ခ စစ်စစ် ဖြစ်လေ၏။ ထိုကြောင့် ထိုခန္ဓာဒုက္ခမှ သူဌေးသားသည် လွတ်မြောက်လိုခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူဌေးသားသည် ဒုက္ခသစ္စာကို အနုမာနဒဿဏ် အနေဖြင့်တော့ ရိပ်စားမိသူ ဖြစ်၏။ သဒ္ဓိကရဏဒဿဏ် အနေဖြင့်သာ သိဖို့ လိုတော့၏။ သို့ဖြစ်၍သာ သူဌေးသားသည် ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားသူများနှင့် အမြင်မတူခြင်း ဖြစ်၏။

သူဌေးသားသည် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလေပြီ။ သူ လိုချင်သော ချမ်းသာစစ်၏ သန္တိသုခကို ရတော့မည်၊ ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်တော့မည် ဟူ၍ သူက ထင်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏အထင်သည် လွဲမှားကြောင်း နောက်တော့ သူ သိလိုက်ရ၏။ သူ ရဟန်းပြုရာတွင် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာက ဝိနည်းဓိရ် ဖြစ်၏။ ကမ္မဝါစာ ဆရာက အဘိဓမ္မာဆောင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် လည်းကောင်း၊ ကမ္မဝါစာဆရာသည် လည်းကောင်း သူဌေးသားရဟန်း၏ စရိုက်

http://www.dhammadownload.com

ကို သိသူများ မဟုတ်ကြ။ ထို့ကြောင့် ကမ္မဝါစာ ဆရာကလည်း အဘိမွှာဆောင်ဖြစ်သည့်အလျောက် အကုသိုလ်တရားများ အကြောင်းကိုချည်း ဟောလေ၏။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကလည်း ဝိနည်းခိုရ်ဖြစ်သည့်အလျောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်များ အကြောင်းကိုချည်း ဟောလေ၏။

သူဌေးသားရဟန်းသည် ဝိပဿနာခုရဖြင့် တရားအားထုတ်ရန် သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြုလာသူ ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သောအခါ ရှေးဦးစွာ သီလစင်ကြယ်ဖို့ လို၏။ ရဟန်း ဖြစ်သဖြင့် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များ အရ အာပတ်မသင့်ဖို့ လို၏။ အာပတ်မသင့်ပါမှ သီလစင်ကြယ်မည် ဖြစ်၏။ သီလစင်ကြယ်ပါမှ စိတ်စင်ကြယ်မည် ဖြစ်၏။ သီလ စင်ကြယ်ခြင်းကို သီလဝိသုဒ္ဓိဟု ဆို၏။ စိတ်စင်ကြယ်ခြင်းကို စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဟု ဆို၏။ စိတ်စင်ကြယ်ပါမှ သမာဓိ ရမည် ဖြစ်၏။ သမာဓိ ရပါမှ ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရမည် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သမာဓိ မရဘဲနှင့် ဝိပဿနာရှု၍ မရ။ စိတ် မစင်ကြယ်ဘဲနှင့်လည်း သမာဓိ မရ။ သမာဓိ ဟူသည်မှာလည်း သီလစင်ကြယ်မှ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်း အနေဖြင့် သီလစင်ကြယ်ဖို့ လို၏။ သီလစင်ကြယ်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များအရ အာပတ်မသင့်မှ ဖြစ်၏။ ယခု သူ စောင့်ထိန်းရမည့် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တော်များကား များလှပါဘိခြင်း။ ထိုသိက္ခာပုဒ်တော်များကို လုံခြုံအောင် မည်ကဲ့သို့ စောင့်ထိန်းရပါမည်နည်း။ သိက္ခာပုဒ်တော်များကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိ၏သန္တာန်၌ အကုသိုလ်များ မဖြစ်ပါမှ သိက္ခာပုဒ်တော်များကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းရာရောက်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏သန္တာန်၌ အကုသိုလ်များ မဖြစ်ရလေအောင် မည်ကဲ့သို့ စောင့်ထိန်းရပါမည်နည်း။ သူဌေးသားရဟန်းသည် များစွာ ပူပင်သောက ဖြစ်ရ၏။ သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ရေးအတွက်ပင် များစွာ ကြောင့်ကြစိုက်ရ၏။ ထိုအခါ စိတ်ဖြူစင်မှု စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ရေးအတွက် အားထုတ်ဖို့ ခဲယဉ်းလာ၏။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ မဖြစ်လျှင် သမာဓိ မရ၊ သမာဓိ မရလျှင် ဝိပဿနာ ပွားများ၍မဖြစ်။ ဝိပဿနာ ပွားများ၍မဖြစ်လျှင် မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်။ မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင်လျှင် စစ်မှန်သော ချမ်းသာ သန္တိသုခကို ရနိုင်ဖို့ မရှိတော့။ သူဌေးသား ရဟန်းသည် ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တရားအားထုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရ၏။ တစ်နေ့တခြား ပိန်၍ ပိန်၍ လာ၏။ အကြောပြိုင်းပြိုင်း ထ ၏။ ဝဲနာ၊ ပွေးတို့ဖြင့် ပြွမ်း၏။ သာသနာတော်၌ ရဟန်းဘဝဟူသည် ဆူးကြားထဲက ဘူးသီးနှယ်ပါတကား။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသားရဟန်းသည် ဈာထွက်ရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

http://www.dhammadownload.com

သူဌေးသား ရဟန်းသည် ပါဠိကိုလည်း မသင်တော့။ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကိုလည်း အားမထုတ်တော့။ သူဌေးသားရဟန်း အားထုတ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းမှာ ၃၂ ကောဋ္ဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဖြစ်၏။ ထို ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်လျှင် ပါဠိကိုလည်း သင်ရ၏။ ပါဠိကို လွတ်၍ မဖြစ်။ စိတ်ဖြင့်လည်း ကောဋ္ဌာသများကို ပကတိ မျက်စိဖြင့် မြင်သလို မြင်လာအောင် ပွားများရ၏။ သို့ရာတွင် သူဌေးသားရဟန်း သည် ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားမထုတ်တော့ဘဲ လက်လျှော့ပြီး လူထွက်ရန်သာ စိတ်စောလျက်ရှိ၏။ လူ့ဘဝဖြင့်သာ မိမိ စွမ်းနိုင်သလောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်တော့မည်၊ မိမိသည် ရဟန်းဘဝဖြင့် သာသနာတော်၌ နေရန် မသင့်လျော်သူ ဖြစ်ချေ၏။ ဤသို့ သူဌေးသားရဟန်းက မြင်၏။

ထိုအကြောင်းကို အခြား သီတင်းသုံးဖော်များက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုအစုံဖြင့် လောက ကို အမြဲတမ်း ကြည့်နေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကြည့်တော်မူသော မျက်စိကို ဗုဒ္ဓစက္ခုဟူ၍ ခေါ်၏။ ဗုဒ္ဓစက္ခုမှာ နှစ်လုံးရှိ၏။ မျက်စိတော်တစ်လုံးကို "အာသယာနုသယဉာဏ်" ဟူ၍ခေါ်၏။ အခြားသော မျက်စိတော်တစ်လုံးကို "ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တိဉာဏ်" ဟူ၍ခေါ်၏။ အာသယာ နုသယဉာဏ်တော်ဖြင့် ထိုထို သတ္တဝါတို့၏ ဘဝအမြင်နှင့် အနုသယ ကိလေသာကို ကြည့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာ ဘုရား၏ တရား ဒေသနာတော်ကို ကြားနာရတိုင်း သတ္တဝါများ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြ သည် မဟုတ်။ ကျွတ်တမ်းဝင်ထိုက်သော ပါရမီရှိပါမှသာ ကျွတ်တမ်းဝင်နိုင် ကြ၏။ ပါရမီရှိမှလည်း တရားမှတ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်နိုင်သော စွမ်းရည်ကို ရ၏။ ဤသည်ကိုပင် "အာသယ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အာသယ၏ အနက်အရင်းမှာ အမြင် ဒိဋ္ဌိ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျ တစ်ဦးတစ်ယောက် ၏ ပါရမီအလျောက် မြင်နိုင်စွမ်းရည်ကို ကြည့်ပြီးမှ ထိုက်တန်ရာ တရား ဒေသနာ တော်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ အရမ်းမဲ့ ဟောကြားတော်မူမည် မဟုတ်။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျ၏ ကိလေသာ အထူအပါးကိုလည်း ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုသို့ ကြည့်တော်မူပြီးမှ ထိုက်တန်ရာ တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဝေနေယျတို့၏ အာသယနှင့် အနုသယ နှစ်မျိုးကို မြင်နိုင်စွမ်းသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်ကို "အာသယာနုသယ ဉာဏ်တော်" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ နောက် ဝေနေယျတို့၏ ဣန္ဒြေ အနုအရင့်ကိုလည်း ကြည့်တော်မူ၏။ ဣန္ဒြေရင့်ချိန် မရောက်သေးပါကလည်း တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော် မမူသေးဘဲ ဣန္ဒြေရင့်မည့် အချိန်တိုင်အောင် စောင့်တော်မူ၏။ ဤသို့ ဝေနေယျတို့၏ ဣန္ဒြေ အနုအရင့်ကို သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏

http://www.dhammadownload.com

ဥဇ္ဈာတော်ကို "ဂ္ဂါန္ဒြိယ ပရော ပရိယတ္တိဥဇ္ဈာတော်" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤဥဇ္ဈာတော် နှစ်ပါးသည်ပင် ဗုဒ္ဓစက္ခု မည်ပါ၏။

သူဌေးသား ရဟန်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် ပါရမီရှိသော်လည်း ဂုဏ်ဒြေရင့်ချိန် လိုသေးကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက သိတော်မူပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးသား ရဟန်းအား သူနှင့် ထိုက်တန်ရာ တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော် မမူသေးဘဲ အခြား သီတင်းသုံးဖော်များက လာရောက် လျှောက်ထားသည့် အချိန်အထိ မြတ်စွာဘုရားက စောင့်တော်မူနေခြင်း ဖြစ်၏။ မသို၍ ဆိုင်းငံ့နေခြင်းကား မဟုတ်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သူဌေးသားရဟန်းအား ခေါ်တော်မူပြီး 'အခြား သီတင်းသုံးဖော်များ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း မှန်လေသလား' ဟူ၍ မေးတော်မူသောအခါ သူဌေးသား ရဟန်းကလည်း မှန်ပါကြောင်း ပြန်လည် လျှောက်တင်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက သူဌေးသားရဟန်းအား 'ချစ်သား ရဟန်း၊ သင်သည် စောင့်ထိန်းစရာ အများကြီးကို မစောင့်ထိန်းရဘဲ တစ်ခုတည်း ကိုသာ စောင့်ထိန်းရမည်ဆိုလျှင် စောင့်ထိန်းနိုင်မည်လော' ဟု မေးမြန်းတော်မူရာ တစ်ခုတည်းကိုသာ စောင့်ထိန်းရမည်ဆိုလျှင် စောင့်ထိန်းနိုင်ပါကြောင်း သူဌေးသား ရဟန်းက ပြန်လည်လျှောက်ထားသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ထိုတစ်ခုတည်းသော စောင့်ထိန်းစရာမှာ စိတ် ဖြစ်ကြောင်း၊ စိတ်ကိုသာ နိုင်အောင် စောင့်ထိန်းနိုင်လျှင် ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်မည် ဖြစ်ကြောင်း မိန့်တော်မူပြီး အောက်ပါဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

- ~~စိတ်သည် မြင်နိုင်ခဲ၏။ သိမ်မွေ့၏။ မိမိနှစ်သက်ရာ အာရုံကို အာရုံပြုလေ့ရှိ၏။~~
- ~~ပညာရှိသည် မိမိ၏စိတ်ကို စောင့်ထိန်းရ၏။ အကယ်၍သာ မိမိ၏စိတ်ကို စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့သော် ထိုစိတ်သည် ချမ်းသာကို ဆောင်၏။~~

သူဌေးသားရဟန်းသည် မူလက ကောဋ္ဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသူ ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က ကောဋ္ဌာသ ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြသူ များပြား၏။ ထို့ကြောင့် ကောဋ္ဌာသကမ္မဋ္ဌာန်းကို သူဌေးသားရဟန်းက စီးဖြန်းခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကောဋ္ဌာသကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သူဌေးသားနှင့် မလျော်။ သူဌေးသား ရဟန်းနှင့် အသင့်လျော်ဆုံး ကမ္မဋ္ဌာန်းကား စိတ္တာနုပဿနာ ဃတိပဋ္ဌာန် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက သူဌေးသားရဟန်းအား စိတ္တာနုပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုကမ္မဋ္ဌာန်းသည် သူဌေးသား ရဟန်းအား သောတာပတ္တိမဂ်၌ တစ်ထိုင်တည်းသော အချိန်အတွင်း၌ပင် တည်စေတော်မူခဲ့ပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

စိတ်ကို ငါ ဟူ၍ စွဲလမ်းနေသူများအတွက် မျက်စိသည် အခြား အရာဝတ္ထုများကိုသာ မြင်နိုင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုမူ ပြန်၍ မြင်နိုင်ခြင်း မရှိသကဲ့သို့၊ ထို့အတူ စိတ်သည်လည်း အခြားအာရုံများကိုသာ မြင်နိုင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုမူ ပြန်၍ မမြင်နိုင်ပါ ခြေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်သည် မြင်နိုင်ခဲခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ စိတ်ကို မြင်လိုပါက စိတ်သည် အမြင်ခံတရားအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ပြုလုပ်ဖို့ လို၏။ ထိုသို့ မလုပ်ပါဘဲ စိတ်သည် မြင်တတ်သော်တရား အဖြစ်၌သာ ရှိနေပါက လက်ညှိုးသည် အခြားအရာဝတ္ထုများကိုသာ ညွှန်ပြနိုင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုမူ ပြန်၍ မညွှန်ပြနိုင်သကဲ့သို့၊ ထို့အတူ စိတ်သည်လည်း အခြားအရာများကိုသာ မြင်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုမူ ပြန်၍မြင်ရန် မတတ်ကောင်းချေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို မြင်တတ်သော ဓမ္မသဘောမှ အမြင်ခံ ဓမ္မသဘောသို့ ရောက်အောင် ရှုဉီးစွာ အားထုတ်အပ်၏။ ထိုအခါမှသာ စိတ်သည် "မိမိ" မဟုတ်ကောင်းတော့ဘဲ "သူတစ်ပါး" ဖြစ်သွားမည် ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး ဖြစ်သွားလျှင် အာရုံတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း မြင်၍ရပြီ ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို ရည်ရွယ်၍ ခန္ဓာကို သူတစ်ပါး "ပရတော" အနေဖြင့် ရှုရမည်ဟူ၍ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၌ မိန့်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိမိ၏ မျက်စိကို မိမိ၏ မျက်စိဖြင့် မြင်အောင် ကြည့်နိုင်သကဲ့သို့ မိမိ၏ စိတ်ကိုလည်း မိမိ၏ စိတ်ဖြင့် မြင်အောင် ကြည့်၍ရ၏။ မိမိနှင့် သူတစ်ပါး ကွဲသွားသောအခါ မိမိက ကြည့်သူ၊ သူတစ်ပါးက အကြည့်ခံ ဖြစ်၏။ ထိုနည်း အတူပင် စိတ်တစ်ခုက ကြည့်သူ၊ စိတ်တစ်ခုက အကြည့်ခံ ဖြစ်ရ၏။ ကြည့်သူ အဖြစ် ဆောင်ရွက်သောစိတ်က မဂ္ဂင်စိတ်၊ အကြည့်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော စိတ်က ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံစိတ် ဖြစ်ရ၏။ မျက်စိက မျက်စိကို မြင်ရာ၌လည်း ထို့အတူ အကြည့်ခံမျက်စိက ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံ၊ ကြည့်သူမျက်စိက မဂ္ဂင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဤသို့ နှစ်မျိုးစီ နှစ်မျိုးစီ ကွဲပြားသွားရ၏။

ဤနေရာ၌ ဉာဏ် (မဂ္ဂင်) ကိုပင် မျက်စိဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ပကတိမျက်စိသည် မိမိ၏ အာရုံကို မြင်၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသလို ဉာဏ်သည်လည်း မိမိ၏ အာရုံကို ရှု၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိ၏။ ထိုသို့ ပိုင်နိုင်စွာသိမှုခြင်း တူသဖြင့် ဉာဏ်ကိုပင် မျက်စိဟုတင်စား၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ရူပါရုံသည် မြင်၍ရသလို ဓမ္မာရုံသည်လည်း မြင်၍ရသည်ဟု ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိ၍ ရနိုင်ခြင်း တူမှုကိုသာ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တရားရှုမှတ်ရာ၌ "စက္ခုဉာဝါဒိ" အရ ဉာဏစက္ခု ပေါ်လာအောင် အားထုတ်ရ၏။ သမာဓိ အားကောင်းသောအခါ ဉာဏ်မျက်စိသည် ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်မျက်စိ ပေါ်လာအောင် သမာဓိကို ထူထောင်ရ၏။ သမာဓိအား ကောင်း၍ ဉာဏ်မျက်စိ ပေါ်လာသောအခါ ရုပ်ကိုလည်း ကြည့်၍

http://www.dhammadownload.com

ရ၏။ စိတ်ကိုလည်း ကြည့်၍ ရ၏။ ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိသလို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ရှု၍ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိလေ၏။

ဤအဆင့်ကို ဉာတပရိညာအဆင့် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤအဆင့်တွင် စိတ် (မဂ္ဂင်) က စိတ်အာရုံကို မြင်ပြီ။ ထိုအခါ စိတ်သည် မြင်နိုင်ခဲသည် မဟုတ်တော့။ စိတ်သည် မြင်၍ရလေပြီ။ စိတ်ကို မြင်၍ရသဖြင့် ထိုစိတ်ကို သမာဓိအားကောင်းသော ဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်ပါက စိတ်၏ သိမ်မွေ့သော သဘောကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မိမိနှစ်သက်ရာ ထိုထိုအာရုံတို့၌ အာရုံပြုတတ်သော သဘောကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဒေါသစိတ်ကလည်း ဒေါသဖြစ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်၏။ လောဘစိတ်ကလည်း ရွေးသေကောင်ပုပ်၌ပင် ဖြစ်စေ လောဘဖြစ်ရမှ ကျေနပ်၏။ မောဟစိတ်ကလည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် ဝိပဿနာဝေါဟာရဖြင့် ဆိုပါက ရာဂစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း ရာဂစိတ်ဖြစ်မှန်း သိ၏။ ဒေါသစိတ် ဖြစ်လျှင်လည်း ဒေါသစိတ် ဖြစ်မှန်း သိ၏။ အခြား ဘာစိတ်ဖြစ်ဖြစ် ထိုထိုစိတ် ဖြစ်မှန်း သိ၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ထိုဉာတပရိညာအဆင့်ကို လွန်သောအခါ တိရဏပရိညာအဆင့်သို့ ရောက်၏။ ထိုအဆင့်၌ကား ရုပ်ဖြစ်စေ၊ နာမ်ဖြစ်စေ အားလုံး သဒ္ဓါရ သဘောအရ ဖြစ် ပျက်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ ဖြစ် ပျက်ကိုချည်း မြင်ရ၏။ ထိုအခါ ရုပ် နာမ်တို့သည် လှိုင်းသဖွယ် တက်လိုက် ကျလိုက် ဖြစ်သလို၊ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်ချည်း ဖြစ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် လှိုင်းကင်းသော ရေအလျဉ်သဖွယ် ငြိမ်ပြီး စီးဆင်းနေသကဲ့သို့ အဖြစ်မပါတော့ဘဲ အပျက်ချည်းသာ တောက်လျှောက် "ပျက်" နေသည့် အပျက်အစဉ်ကိုလည်း မြင်ရ၏။ ကြည့်စိတ် (မဂ္ဂင်) အားကောင်းလျှင် အားကောင်းသလို အကြည့်ခံ အာရုံစိတ်များ အားလုံး တစ်ပျက်တည်း ပျက်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ဤသည်ကိုပင် ဘင်္ဂဉာဏ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ထို့နောက် ပဟာနပရိညာ အဆင့်သည် လာ၏။ ပဟာနပရိညာ ဟူသည် ခန္ဓာတို့၌ စွဲနေသော ကိလေသာများကို ပယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ် ဟူသမျှတို့သည် အရာရာတိုင်း၌ ငါ, ငါ့ဥစ္စာ ဟူ၍ စွဲကြ၏။ ငါ, ငါ့လူမျိုး, ငါ့နိုင်ငံ ဟူ၍ စွဲခြင်းမျိုးလည်း ပါ၏။ မိမိနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်များကိုပင် "ငါ" ဖြင့် စွဲလမ်း၏။ ငါ့ရန်သူ, ငါ့ရန်သူလူမျိုး, ငါ့ရန်သူနိုင်ငံ ဟူ၍ စွဲလမ်းခြင်းမျိုးလည်း ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်တို့သည် မိမိတို့အနေဖြင့် နှစ်သက်သော အရာ၌ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သော အရာ၌ဖြစ်စေ အရာရာတိုင်း၌ "ငါ" ဖြင့် သိမ်းပိုက်ကြသည်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ပဟာနပရိညာ သဘောအရ အရာရာတိုင်း၌ "ငါ"ကို ပယ်လိုက်သော အခါ "သူ" လည်း အလိုလို ပယ်ပြီးသား ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် "ငါ" ရှိ၍သာ "သူ" ရှိနေရခြင်း ဖြစ်၏။ "ငါ" မရှိလျှင် "သူ" လည်း မရှိတော့။

http://www.dhammadownload.com

လောကဌ် သူ, ငါ, ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ ဟူ၍ မရှိ။ အားလုံး ဓမ္မချည်းသာ ရှိလေ၏။ ဝိပဿနာ ဝေါဟာရအားဖြင့် ဆိုရလျှင် "ငါ" ဟူသည်ကား "အတ္တ" ဖြစ်၏။ "သူ" ဟူသည်ကား "အတ္တနိယ" ဖြစ်၏။

ဉာဏ်စဉ်များ ရင့်ကျက်မှုအရ အတ္တနှင့် အတ္တနိယကို မြစ်ပြတ် ပယ်နိုင်သောအခါ ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်တော့၏။ မျက်စိနှင့် ရူပါရုံ တွေ့ဆုံသည်ဖြစ်စေ၊ နားနှင့် သဒ္ဒါရုံ တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ အခြား ဒွါရတစ်ခုနှင့် အခြားအာရုံတစ်ခု တွေ့သည်ဖြစ်စေ မည်သို့တွေ့တွေ့၊ ထိုသို့တွေ့ရာ၌ ရာဂလည်း မဖြစ်၊ ဒေါသလည်း မဖြစ်၊ ထိုထို ကိလေသာများ မဖြစ်တော့။ ထိုအခါ မျက်စိ, နား စသော အာရုံတံခါးများကို စောင့်ထိန်းပြီး သတောသို့ ရောက်တော့၏။ တံခါးစောင့် ကောင်းကောင်းကို ရပြီ။ ထိုထိုတံခါးမှ ကိလေသာရန်သူများ မဝင်နိုင်တော့ပြီ။ "စိတ်သည် လုံခြုံလေပြီ။ ထိုအခါ ဘဝဒုက္ခမှ လွတ်ပြီ။ လုံခြုံသော စိတ်သည် ချမ်းသာလေပြီ။ ချမ်းသာဟူသည် နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။" ထိုဒေသနာတော် အဆုံး၌ သူဋ္ဌေးသားရဟန်းသည် သောတာပန် တည်၏။ တရားနာ ပရိသတ်သည်လည်း လူ့ချမ်းသာ, နတ်ချမ်းသာ, နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ထိုက်သင့်သလို ရလေ၏။

တူတေဝ် သီဃရက္ခိတ

ဤဝတ္ထုသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုခေတ် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထု ဟူ၍ ဆိုနိုင်ပါ၏။

သာဝတ္ထိပြည်တွင် အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူ့တွင် နှမတစ်ယောက် ရှိ၏။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တို့သည် အတူတကွ နေထိုင်၍ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြ၏။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သောအခါ နှမက အိမ်ထောင်ပြု၍ အစ်ကိုကမူ အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေ၏။ အစ်ကိုနှင့် နှမသည် လောကအမြင်ချင်းမတူ။ နှမက လောကကို သာယာဖွယ် "အသာဒ" အဖြစ် မြင်၏။ အစ်ကိုက လောကကို ငြီးငွေ့ဖွယ် "အာဒီနဝ" အဖြစ် မြင်၏။ သာယာဖွယ်အဖြစ် မြင်သူက အိမ်ထောင်ပြု၍၊ ငြီးငွေ့ဖွယ်အဖြစ် မြင်သူက မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၏။ အစ်ကိုသည် နှမကို သူ့တာဝန်အရ စောင့်ရှောက်နေလေရာ နှမ အိမ်ထောင်ပြုသွားသောအခါ အစ်ကို၏ တာဝန်သည် ပြီးဆုံး၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းပြုခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ရဟန်းပြုသူ အစ်ကိုတို့၏ ဘွဲ့တော်မှာ သံဃရက္ခိတ ဖြစ်၏။ အစ်ကိုသည် လောကကို ငြီးငွေ့ဖွယ်အဖြစ် မြင်သည် ဆိုကတည်းက ပါရမီ၏ တွန်းအားပေးမှု အရ လောကမှ လွတ်မြောက်ရာ "နိဿရဏ" ကို ရှာမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစ်ကို သံဃရက္ခိတသည် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ကာမျှနှင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေ၏။ သံဃရက္ခိတာ မထေရ်သည် တကယ်ပင် လောကမှ ထွက်မြောက်ရာ "နိဿရဏ" ရသွား၏။

နမသည် မိမိကိုယ်တိုင် လောကမှ မထွက်မြောက်နိုင်စေကာမူ မိမိ၏ သားကိုမူ လောကမှ ထွက်မြောက်စေလို၏။ သားအပေါ်၌ ထားရှိသော သူမ၏ "ဆန္ဒ" သည် သူမ သား၏ "ဘဝ" နှင့် တကယ်တမ်း ညီညွတ်မှု ရှိသည် မရှိသည်ကိုမူ သူ မသိ။ အမှန်အားဖြင့် "ဆန္ဒ" သည် အတ္တနယ်ပယ်၌ ရှိ၍ "ဘဝ" သည် အနတ္တနယ်ပယ်၌ ရှိ၏။ နယ်ပယ်ချင်း ခြားသဖြင့် မိမိဆန္ဒအတိုင်း ဘဝသည် အကောင်အထည် ပေါ်ချင်မှ ပေါ်၏။

ထို့ကြောင့် နမသည် သူမ၏သားကို အစ်ကို၏ အမည်အတိုင်း သံဃရက္ခိတဟု မှည့်၍ အစ်ကို၏ ထံ၌ သာမဏေပြုပေး၏။ ရဟန်းပြုပေး၏။ ထိုအခါ သူမသား၏ အမည်သည်လည်း "တူတော် သံဃရက္ခိတ" ဟူ၍ပင် သာသနာတော်၌ တွင်လေ၏။ တူတော် သံဃရက္ခိတသည် စာပေ သင်ကြားပြီးနောက် ရွာတစ်ရွာ၌ ကျောင်းထိုင်၏။ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး လုပ်၏။

တူတော် သံဃရက္ခိတသည် ဦးရီးတော် သံဃရက္ခိတကို ချစ်၏။ ဦးရီးတော် သံဃရက္ခိတသည် အမေ၏ အစ်ကိုရင်းလည်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တူတော် သံဃရက္ခိတက မိမိ၏ ဦးရီးတော် သံဃရက္ခိတကို ချစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ တွယ်တာခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့သော ချစ်ခြင်းနှင့် တွယ်တာခြင်းကို "ဂေဟသိတပေမ" ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဂေဟသိတပေမ ဟူသည် တဏှာအပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသော ချစ်ခြင်းနှင့် တွယ်တာခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအချစ်နှင့် ဤတွယ်တာမှုသည် ကောင်းသယောင်နှင့် ဆိုး၏။ ကာမစ္ဆန္ဒ နီဝရဏသည် သမာဓိနှင့် ဉာဏ်ကို လိုအပ်သော အတိုင်းအတာအထိ ဖြစ်ပေါ်မလာနိုင်အောင် ကာဆီး ကာဆီး လုပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ဤအချစ်ဖြင့် ချစ်သောကြောင့်ပင် မြင်းမြီးဆွဲ လုပ်ခဲ့သူ ဆန္နမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ကာလအတွင်း တရားထူးကို မရနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဝါတွင်းကာလ တစ်နေ့တွင် တူတော် သံဃရက္ခိတသည် သင်္ကန်းစ နှစ်စကို ရ၏။ တစ်စမှာ ၇ တောင် ရှိ၏။ တစ်စမှာ ၈ တောင် ရှိ၏။ ၇ တောင်စကို သူ့အတွက် ရည်ရွယ်၍ ၈ တောင်စကို ဦးရီးလည်း ဖြစ်၊ ဥပဇ္ဈာယ်လည်း

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်သော သံဃရတ္နာတ မဇ္ဈေရိအတွက် ရည်ရွယ်၏။ ဝါကျတ်သောအခါ ၈ တောင်စ သင်္ကန်းကိုယူ၍ ဦးရီးတော် မဇ္ဈေရိအား လှူရန်လာ၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဦးရီးတော် မဇ္ဈေရိကို မတွေ့။ ဦးရီးတော်မဇ္ဈေရိ ဆွမ်းခံကြွခိုက် ဖြစ်၍ မတွေ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးရီးတော် မဇ္ဈေရိ ဆွမ်းခံပြန်လာလျှင် အဆင်သင့် ဖြစ်စေရန် တံမြက်လှည်းထား၏။ ခြေဆေးရေကိုလည်း တည်ထား၏။

ဦးရီးတော်မဇ္ဈေရိ ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွလာသောအခါ၊ တူတော် သံဃရတ္နာတ က ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတအား ခရီးဦးကြိုဆို၏။ ဦးရီးတော်၏ သပိတ်ကို လှမ်းယူ၏။ နေရာခင်းပေး၏။ ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတက မဇ္ဈေရိကြီးနေရာ၌ ထိုင်သောအခါ တူတော် သံဃရတ္နာတက ထန်းရွက် ယပ်ဖြင့် ယပ်ခတ်ပေး၏။

ထို့နောက် တူတော် သံဃရတ္နာတ ရဟန်းငယ်က ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတ မဇ္ဈေရိကြီးအား သင်္ကန်းစကို လှူဒါန်း၏။ သို့ရာတွင် ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတ မဇ္ဈေရိကြီးက အလှူမခံချေ။ ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတ မဇ္ဈေရိကြီးသည် ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ အဘိညာဉ်ကို ရ၏။ ငြိမ်းအေးမှုချမ်းသာ သန္တိသုခကို ကိုယ်တိုင်ခံစားနေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တူတော် သံဃရတ္နာတအားလည်း ငြိမ်းချမ်းမှုချမ်းသာ သန္တိသုခကို ကိုယ်တွေ့ ခံစားစေချင်၏။ ထိုသို့ ခံစားနိုင်အောင် အားထုတ်ဖို့လည်း မိမိတွင် တာဝန်ရှိသည်ဟု ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတက ခံယူထား၏။ တူတော် သံဃရတ္နာတသည် မိမိ၏ တူ ဖြစ်သည်သာမက မိမိ၏ သဒ္ဓါဝိဟာရိက တပည့်လည်း ဖြစ်၏။ မိမိသည် သူ၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏ တပည့်ကို တစ်နည်းနှည်းဖြင့် တရားဘာဝနာ ပွားစေပြီး အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားအောင် ဆောင်ရွက်ရန် သင့်လျော်သော နည်းလမ်းကို ကြံစည်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတက တူတော် သံဃရတ္နာတ၏ သင်္ကန်းစကို အလှူမခံခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အလိုနည်းခြင်း "အပ္ပိစ္ဆ" ဖြစ်လေလေ ချမ်းသာလေလေ ဖြစ်သည်ကို တူတော် သံဃရတ္နာတအား မဇ္ဈေရိကြီး လက်တွေ့ ပြလို၏။ လက်တွေ့ပြရန် အချိန်သင့်ပြီ ဟူ၍လည်း မဇ္ဈေရိကြီးက ယူဆ၏။

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ဟူသည် တဏှာ မရှိခြင်းပင် ဖြစ်လေရာ တဏှာ နည်းနည်း မရှိလျှင် နည်းနည်း နိဗ္ဗာန်ရ၏။ နည်းနည်း ချမ်းသာ၏။ တဏှာ များများမရှိလျှင် များများ နိဗ္ဗာန်ရ၏။ များများ ချမ်းသာ၏။ တဏှာဟူ၍ လုံးဝ မရှိတော့လျှင် လောကုတ္တရာနိဗ္ဗာန်ကို ရ၏။ ထိုအခါ အဆုံးစွန်သော ချမ်းသာ သန္တိသုခသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သန္တိသုခ ဟူသည် နိဗ္ဗာန်၏အမည် ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်ဟူက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မှ တိုက်ရိုက်ခံစား၍ ရ၏။ အရိယာ ဖြစ်အောင် တဏှာကို သတ်ရမည် ဖြစ်၏။ တူတော် သံဃရတ္နာတသည် တဏှာကို

http://www.dhammadownload.com

သတ်၍ အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်ရန် အချိန်တန်ပေပြီ။ တူတော် သံဃရတ္နာတအနေဖြင့် ဒါနမှဉ်၌သာ အချိန်ကို မကုန်စေလို။ ဝိပဿနာမှဉ်၌ အချိန်ကို ပေးစေလို၏။ လုံ့လစိုက်စေလို၏။

ထိုအခါ တူတော်က ဦးရီးတော်အား ယပ်ခတ်ပေးခိုက် ဖြစ်၏။ တူတော် သံဃရတ္နာတသည် သူ၏သင်္ကန်းကို ဦးရီးတော် သံဃရတ္နာတ မထေရ် အလှူမခံသောအခါ များစွာ ဝမ်းနည်း၏။ ဦးရီးထော် သံဃရတ္နာတသည် သူ၏ ဦးရီးတော် အရင်းလည်း ဖြစ်၏။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာလည်း ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် သူ၏သင်္ကန်းကို အလှူမခံသည်မှာ အလှူဒါယကာအဖြစ် ခံယူနိုင်လောက်အောင်ပင် သူသည် သာသနာတော်နှင့် မတန်သူ ဖြစ်၍သာ ဖြစ်မည်။ ဤဘဝ၌ မင်္ဂိုလ်ကို ရဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေးလေစွ။ ဒါနကုသိုလ်မျှကိုပင် ရနိုင်အောင် ဦးရီးတော်သည် မချီးမြှောက်သည်မှာ မချီးမြှောက်ထိုက်၍သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသို့တွေးပြီး တူတော် သံဃရတ္နာတသည် များစွာ စိတ်မကောင်းခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုနောက် သူသည် ဆက်၍ တွေးပြန်၏။ ဦးရီးတော်က ဤသင်္ကန်းစကို လက်မခံလျှင် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ အကောင်းဆုံးကတော့ လူထွက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လူထွက်ပြီးလျှင် သင်္ကန်းစကို ရောင်းမည်။ ရောင်းရငွေဖြင့် မွေးမြူရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်မည်။ မွေးမြူရေးတွင်လည်း ဆိတ်မွေးမြူရေးသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်၏။ သားကျမြန်၏။ စီးပွားဖြစ်လွယ်၏။ အတော်အသင့် စီးပွားဖြစ်လျှင် အိမ်ထောင်ပြုမည်။ လူ့ဘဝဖြင့်ပင် ကုသိုလ်ကောင်းမှု လုပ်မည်။ သီလကို စောင့်ထိန်းမည်။ ဒါနကို ပြုမည်။ သီလ ကုသိုလ်နှင့် ဒါနကုသိုလ်သည်လည်း မင်္ဂိုလ်ကို မရနိုင်စေကာမူ နတ်ရွာ သုဂတိကိုတော့ ရစေနိုင်သည်ပင် ဖြစ်၏။

ဤသို့ တူတော် သံဃရတ္နာတက စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ပြန်၏။ နောက် သားတစ်ယောက် ရမည်။ သားကိုလည်း ဦးရီး၏အမည်အတိုင်း သံဃရတ္နာတ ဟူ၍ပင် မှည့်ခေါ်မည်။ ထို့နောက် လှည်းယဉ်ကလေးနှင့် မိမိ၏ ဇနီးနှင့် သားငယ်ကို ခေါ်၍ ဦးရီးတော်ကို သွားရောက်ကန်တော့မည်။ မိမိက လှည်းယဉ်ကို မောင်းမည်။ မိမိ၏ဇနီးက သမီးငယ်ကို ပွေ့ချီထားမည်။ နောက် မိမိက တစ်ဖန် သားငယ်ကို ပွေ့ချီရင်း လှည်းယဉ်ကိုမောင်းရန် မိမိ၏ဇနီးထံမှ သားငယ်ကို ယူမည်။ ထိုအခါ မိမိ၏ဇနီးက မိမိအား သားငယ်ကိုမပေးဘဲ လှည်းကိုသာ မောင်းရန် ပြောမည်။ မိမိက လှည်းယဉ်ကို ဆက်၍မောင်းမည်။ ထိုအချိန်တွင် မိမိ၏ဇနီးလက်မှလွတ်၍ သားငယ်သည် လှည်းလမ်းမပေါ်သို့ ကျသွားမည်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်တော့ သားငယ်ကို လှည်းကြိတ်သွားသဖြင့် သားငယ် သေဆုံးသွားမည်။ ဤသည်မှာ တူတော် သံဃရတ္နာတ၏ စိတ်ကူး

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၏။ စိတ်ကူးသည် ထိုနေရာ၌ မရပ်၊ ဆက်၍သွား၏။ သူ၏စိတ်ကူးသည် သူချည်းသွားသည် မဟုတ်။ ဣတော် သံဃရက္ခိတကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်ဆောင်သွား၏။ စိတ်ကူးနှင့် သံဃရက္ခိတသည် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွား၏။ စိတ်ကူးသည်ပင် သံဃရက္ခိတ၊ သံဃရက္ခိတသည်ပင် စိတ်ကူး။ ဤသည်မှာ မိဈာသက်ပ၏ စွမ်းအင် ဖြစ်၏။ မိဈာသက်ပ ဟူသည်မှာ မှားယွင်းသောစိတ်ကူး ဖြစ်၏။ မှားယွင်းသောစိတ်ကူး ဆိုက်တည်းက မှားယွင်းသော ကာယကံနှင့် မှားယွင်းသော ဝစီကံကို ဖြစ်ပေါ်စေမည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏။

ဤတော် သံဃရက္ခိတသည် ယခုအထိ စိတ်ကူးကမ္ဘာ၌ ရှိဆဲပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ၏ဇနီး အပေါ်၌ မျှားစွာ စိတ်ဆိုး၏။ သားငယ်ကိုပင် နှိပ်အောင် ပွေ့ချီနိုင်သူ မဟုတ်သဖြင့် သားငယ်သည် မသေသင့်ပါဘဲလျက် အသေဆိုးဖြင့် သေရရှာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ဇနီးအား ကြိမ်လုံးဖြင့် ရိုက်လိုက်၏။

သို့ရာတွင် ကြိမ်လုံးသည် သူ၏ဇနီးကို မထိဘဲ သူ၏ ဦးရီးတော် သံဃရက္ခိတ မထေရ်ကြီး၏ ဦးခေါင်းတော်ကို ထိသွား၏။ ထိုအခါ ကြိမ်လုံးသည် လည်း ကြိမ်လုံး မဟုတ်တော့၊ ထန်းရွက်ယပ်ဝန်း ဖြစ်နေ၏။ မိဈာသက်ပ၏ စွမ်းအင်သည် ထက်လှ၏။ စိတ်ကူးကမ္ဘာက ကြိမ်လုံးသည် လက်တွေ့ကမ္ဘာ၌ ထန်းရွက်ယပ်ဝန်း ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ကူးကမ္ဘာက မိမိ၏ ဇနီးသည် လက်တွေ့ကမ္ဘာ၌ မိမိ၏ ဦးရီးတော် ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ကူးဟူသည်လည်း စွမ်းအင်မဲ့သည် မဟုတ်။ မိမိ၏ သီးခြားကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်ဆင်းနိုင်စွမ်း ရှိချေ၏။ အကယ်၍ စိတ်ကူးသည် မိမိ၏ သီးခြားကမ္ဘာမှ လက်တွေ့ကမ္ဘာသို့ ရောက်အောင် ကူးသွားနိုင်ပါလျှင် အလင်္ကာရ ဝေါဟာရအရ ဘဝ ဆန်သဖြင့် "မခုရတာဂုဏ်" မြောက်သည် မည်၏။ သို့ရာတွင် ဤတော် သံဃရက္ခိတ၏ စိတ်ကူးကား ထိုသို့မဟုတ်၊ လက်တွေ့ကမ္ဘာသို့ မရောက်ဘဲ ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျသွားလေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းကို အလင်္ကာရ ဝေါဟာရ အရ ဘဝမဆန်သဖြင့် ဩစိတျဟိန ဒေါသသင့် သည် မည်၏။ ဩစိတျဟိန ဒေါသ ဟူသည် ဘဝမဆန်သော အဲဖြစ်မျိုး ဖြစ်၏။

ဤတော် သံဃရက္ခိတက သူ၏ဦးခေါင်းကို ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းဖြင့် ရိုက်လိုက်သောအခါ 'ရဟန်းငယ်၊ သင်သည် သင်၏ ဇနီးကို ထိအောင် မရိုက်နိုင်ဘဲ ငါ၏ ဦးခေါင်းကိုသာ ထိအောင် ရိုက်ချေ၏' ဟူ၍ ဦးရီးတော် မထေရ်ကြီးက မိန့်လိုက်၏။ ထိုအခါမှ ဤတော် သံဃရက္ခိတသည် သူ၏ စိတ်ကူးကမ္ဘာ ပြိုကျသွားပြီး များစွာ ထိတ်လန့်၏။ ရုတ်လည်း ရုတ်၏။ သူတစ်ပါး၏စိတ်ကို သိစွမ်းနိုင်သော ဦးရီးတော် မထေရ်၏ ရဟန္တာဘဝကို ကြည်ညိုဝမ်းမြောက်၏။

http://www.dhammadownload.com

မိမိ၏ ပုထုဇဉ်ဘဝ အတွက်လည်း များစွာ ဝမ်းနည်းမိ၏။ အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ။ ငါသည် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ပေပြီ။ ငါ၏ ဥပနိဿယသံဃရတနာကား ငါ ကြဲသမျှ အားလုံးကို သိချေပြီ။ ငါ့အား ရဟန်းဘဝဖြင့် အကျိုးမရှိတော့ပြီ။ တူတော် သံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်သည် ဤသို့ တွေးရင်း ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကို ချကာ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလေ၏။ ထိုအခါ အခြားရဟန်းများက တူတော် သံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်ကို ဝိုင်းဝန်း ခြံရံ၍ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းငယ်အား သူ၏ဖြစ်ရပ်ကို မေးမြန်းလေရာ၊ ရဟန်းငယ်ကလည်း မြတ်စွာဘုရားအား သူ၏ဖြစ်စဉ်ကို အစမှ အဆုံးတိုင် လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဂါထာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြား၏။

– **စိတ်ဟူသည် ဝေးသော အရပ်သို့လည်း သွားတတ်၏။ တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခု ဖြစ်တတ်၏။ ကိုယ်သဏ္ဌာန် မရှိ။ ဟဒယဝတ္ထု တည်းဟူသော ဥမင်၌ မှီ၏။**
– **စိတ်ကို လုံခြုံစွာ ဆောင်ထိန်းနိုင်သူတို့သည် မာရ်နတ်မင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ကြပေလိမ့်မည်။**

စိတ်ဟူသည် သူ့သဘာဝအတိုင်း ဝေးသော ကာလသို့လည်း ခဏချင်း ရောက်သွားနိုင်၏။ ဝေးသော ဒေသသို့လည်း ခဏချင်း ရောက်သွားနိုင်၏။ ဤသည်မှာ စိတ်၏ သဘာဝ၊ စိတ်၏ စွမ်းအင် ဖြစ်၏။

စိတ်၏စွမ်းအင်ကို သူ့သဘာဝအတိုင်း "သွားချင်ရာ သွား" ဟူ၍ အထိန်း အကွပ် မရှိဘဲ လွတ်ထားပါကလည်း ကာမသုခလွန်ကာနယောဂ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်ရာရောက်၍ မသင့်။ "မသွားရာဘူး" ဟူ၍ အတင်းအဓမ္မ နှိပ်ကွပ်ထားပြန်ကလည်း အတ္တကိလမထာ နယောဂ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်ရာရောက်၏။ အမှန်အားဖြင့် စိတ်ဟူသည် သူ့သဘာဝအတိုင်း သူ့လုပ်ငန်းကို သူဆောင်ရွက်ရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် မိမိက တစ်ခုတစ်ရာ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ပါက ထိုသို့ စွက်ဖက်ခြင်းသည် အစွန်းရောက်ကျင့်စဉ် အန္တပဋိပဒါအတိုင်း ကျင့်သည် မည်၏။

မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အတိုင်း ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ဓမ္မအနေဖြင့်သာ မိမိ၏စိတ်ကို မိမိက လေ့လာရ၏။ စိတ်၏လုပ်ငန်းကို သုံးသပ်ရ၏။

အာရုံကိုယူတိုင်း သတိ (သမ္မာသတိ) ဖြင့် မှတ်ရ၏။ အမှတ် ပျက်မသွားရလေအောင် ဝီရိယ (သမ္မာဝါယာမ) ဖြင့် မပျင်းမရိ ကြိုးပမ်းရ၏။

လွတ်ထွက်မသွားရလေအောင် သမာဓိ (သမ္မာသမာဓိ) ဖြင့် စိုက်ထားရ

http://www.dhammadownload.com

၏။ အာရုံကို ဘက်စုံသိရအောင် ဝိစာက် (သမ္မာ သင်္ကပ္ပ) ဖြင့် လေ့လာရ၏။ ဤအာရုံကား ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ သတ္တဝါ မဟုတ်၊ အရာဝတ္ထု မဟုတ်၊ သခ်ါရသာ ဖြစ်၏ ဟူ၍ ပညာ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ) ဖြင့် အဆုံးအဖြတ် ပေးရ၏။ ဤလုပ်ငန်းများကို လုပ်ရာတွင် သတိ၊ ဝီရိယ၊ သမာဓိ တို့က သမာဓိမဂ္ဂင် အနေဖြင့် ပါဝင်ရ၏။ သင်္ကပ္ပ (ဝိတက်) နှင့် ပညာတို့က ပညာမဂ္ဂင် အနေဖြင့် ပါဝင်ရ၏။ ဤမဂ္ဂင် ငါးပါးကို ဝိပဿနာမဂ္ဂင် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ စိတ်သည် အာရုံကို ယူတိုင်း ဤလုပ်ငန်း မျိုးခြ အမြဲ လုပ်ရ၏။

ဤသို့လုပ်ရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် လုပ်ရသည် မဟုတ်။ ဓမ္မအနေဖြင့်သာ လုပ်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောကာ၌ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ သတ္တဝါဟူ၍လည်း မရှိ၊ အရာဝတ္ထု ဟူ၍လည်း မရှိ။ အားလုံး ဓမ္မချည်းသာ ရှိ၏။ သခ်ါရချည်းသာ ရှိ၏။

ဓမ္မ (ဝါ) သခ်ါရကိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ သတ္တဝါဟူ၍ ဖြစ်စေ၊ အရာဝတ္ထု ဟူ၍ဖြစ်စေ မှတ်ယူလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် "ငါ" သည် ဝင်လာ၏။ ထို "ငါ" ကိုပင် "အတ္တ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထိုအခါ မိမိယူသော အာရုံနှင့် ပတ်သက်၍ "နှစ်သက်ခြင်း" သော်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ "မနှစ်သက်ခြင်း" သော်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်လျှင်လည်း ကိလေသာပင် ဖြစ်သည် မည်၏။ မနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်လျှင်လည်း ကိလေသာဖြစ်သည် မည်၏။ ထိုအခါ ကိလေသာက စိတ်ကို နောင်ဖွဲ့သည် မည်၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်က မည်သည့်အာရုံကို ယူသည်ဖြစ်စေ ထိုအာရုံသည် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ အရာဝတ္ထု မဟုတ်။ အာရုံကို ယူတတ်သော စိတ်သည်လည်း ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ သတ္တဝါ မဟုတ်၊ အရာဝတ္ထု မဟုတ်။ အားလုံး ဓမ္မချည်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး သခ်ါရချည်း ဖြစ်သည်။ အားလုံး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ ချည်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ မြင်လာရလေအောင် သမ္မာဒိဋ္ဌိ၊ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဟူသော ပညာမဂ္ဂင် နှစ်ပါးနှင့် သမ္မာသတိ၊ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသမာဓိ ဟူသော သမာဓိ မဂ္ဂင် သုံးပါး၊ စုစုပေါင်း ဝိပဿနာမဂ္ဂင် ငါးပါးတို့ဖြင့် ပွားများရ၏။

ထိုသို့ အားထုတ်သောအခါ စိတ်ဟူသည် တစ်ခုတည်းက ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်။ တစ်ခုပြီးမှ တစ်ခု ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်တစ်ခု ချုပ်သွားလျှင် နောက်စိတ်တစ်ခုက ပေါ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်သည် ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက်ဖြင့် ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုသို့ ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက် ဖြစ်နေရာတွင် စိတ်တစ်ခုတည်းကပင် ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်နေသည်လည်း မဟုတ်။ ပထမဖြစ်သော စိတ်သည် ဒုတိယ

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်သော စိတ် မဟုတ်။ ဤသို့ စိတ်များသည် တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ဖြစ်၏။ ပထမအကြိမ်ဖြစ်သော စိတ်နှင့် ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်သော စိတ်သည် တစ်ခုတည်းဟု ယူပါက သဿတဒိဋ္ဌိဖြင့် ယူသည် မည်၏။

ဘာမျှ အဆက်အစပ်မရှိ ဟူ၍ ယူပါကလည်း ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိဖြင့် ယူသည် မည်၏။ စိတ်ဟူသည် တစ်စိတ်တည်း မဟုတ်သော်လည်း အကြောင်းအကျိုး အနေဖြင့် အဆက်အစပ် ရှိ၏။ ဤသို့မြင်အောင် ဝိပဿနာမဂ္ဂင် ငါးပါးဖြင့် ကြည့်ရ၏။

စိတ်ဟူသည် ကိုယ်သဏ္ဌာန် မရှိ၊ ဒြပ်မရှိ၊ အစိုင်အခဲလည်း မရှိ။ အကယ်၍ စိတ်ဟူသည် ကိုယ်သဏ္ဌာန်ရှိသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဒြပ် ရှိသည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အစိုင်အခဲ ရှိသည် ဟူ၍လည်းကောင်း ယူပါက အတ္တသည် ဝင်လာ၏။ "အတ္တ" ဝင်လာပါက ကြိုက်နှင့် မကြိုက် နှစ်မျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးသည် မလွဲမသွေ ဖြစ်မည် ထင်၏။ ထိုအခါ စိတ်ကို ကိလေသာက နှောင်ဖွဲ့သည် မည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကြိုက်ခြင်းနှင့် မကြိုက်ခြင်း နှစ်မျိုးလုံးက ကိလေသာများ ဖြစ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

စိတ်ဟူသည် ဒေသအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ကာလအားဖြင့် ဖြစ်စေ အဝေးကြီးသို့ သွားနိုင်သည် ဆိုသော်လည်း စိတ်က တကယ်တမ်း အဝေးကြီးသို့ သွားသည် မဟုတ်။ စိတ်က ဟဒယဝတ္ထုရုပ်၌သာ မှီနေပြီး အဝေးကြီးက အာရုံများက စိတ်သို့ လာရောက်ထင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို ဝိပဿနာ မဂ္ဂင်ငါးပါးတို့ အားကောင်းသည်နှင့်အမျှ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာ မဂ္ဂင်ငါးပါး အားကောင်းဖို့သာ အရေးကြီး၏။ စိတ်သည် အာရုံနှင့်တကွ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်လာဖို့က သေချာ၏။

ထိုသို့ မြင်လာအောင် သီလ ရှိဖို့လည်း လို၏။ သီလ ရှိမှ သမာဓိ ရှိ၏။ သမာဓိရှိမှ ပညာရှိ၏။ သီလ, သမာဓိ, ပညာတို့ ပြည့်စုံလာသည်နှင့်အမျှ အာရုံနှင့်တကွသော စိတ်၏ ဖြစ် ပျက်ပုံကို မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ စိတ်၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်လျှင် ရုပ်၏ ဖြစ် ပျက်ကိုလည်း မြင်၏။ အားလုံး၏ ဖြစ် ပျက်ကို မြင်၏။ နောက်ဆုံး၌ ရုပ်, နာမ် ဓမ္မ, သင်္ခါရတရား အားလုံးတို့၏ ကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်လေတော့၏။ ဤသို့ အဆင့်ဆင့် မြင်အောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ပင်လျှင် စိတ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်း မည်ပေ၏။ ကိလေသာမှ စိတ်ကို လွတ်မြောက်အောင် ထားခြင်းလည်း မည်၏။ မာရ်မင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်သည်လည်း မည်၏။

ဤဒေသနာတော်ကို နာကြားရသောအခါ တူတော် သဲယရက္ခိတ ရဟန်း

http://www.dhammadownload.com

ငယ်သည် သူ၏ ပါရမီအရ ဒေသနာတော် အတွင်း၌ပင် သူ၏စိတ်ကို ကိလေသာတို့ မဝင်ရောက်နိုင်အောင်၊ မာရ်မင်း၏ အနှောင့်အဖွဲ့မှ လွတ်အောင် အားထုတ်နိုင်လေတော့၏။ သို့ရာတွင် သူ၏စိတ်ကား ကိလေသာ အားလုံးတို့မှ မလွတ်သေး။ မာရ်မင်း၏ အနှောင့်အဖွဲ့ အားလုံးမှ မလွတ်သေး၊ လွတ်သင့်သလောက်တော့ လွတ်ပြီ။ ဒိဋ္ဌိနှင့် ဝိစိကိစ္ဆာမှ လွတ်ပြီ။ အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်ပြီ။ ထို့ကြောင့် တူတော် သံဃရက္ခိတသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်၍ သောတာပန် ဖြစ်လေ၏ ဟူ၍ သာသနာ့မှတ်တမ်း၌ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အခြားသော တရားနာ ပရိသတ်သည်လည်း မိမိတို့၏ ပါရမီအလျောက် ဤဒေသနာတော်ကို နာကြားရသဖြင့် အကျိုးရှိသည်သာ ဖြစ်ပါ၏။

မိမိတို့သည် အစမထင် သံသရာမှ စ၍ ကျင်လည်ခဲ့ရသူများ ဖြစ်ကြလေရာ စာဖတ်သူ မိမိသည်ပင် တူတော် သံဃရက္ခိတ ရဟန်းငယ်လို ပါရမီရှိသူ ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ရုပ်, နာမ်, ဓမ္မ သခါရများ အားလုံးကို ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်၊ သတ္တဝါအဖြစ်၊ ဒြပ်အစိုင်အခဲ အဖြစ် မမြင်တော့ဘဲ အားလုံး ဖြစ် ပျက်ရျည်း မြင်အောင်၊ ထိုနောက်မှ ဖြစ် ပျက်တို့၏ ကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်အောင် အားထုတ်အပ်ပါ၏။

စိတ္တဟတ္ထ မဏ္ဍရ်

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကာလက ဖြစ်သည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည်သား တစ်ယောက်သည် သူ၏ နွားအုပ်ထဲမှ နွားတစ်ကောင် ပျောက်သွားသည်ကို သိလျှင် တောထဲသို့ ဝင်၍ နွားကို ရှာ၏။ နွားကို တွေ့သောအခါ နွားအုပ်ထဲသို့ ပြန်မောင်းသွင်းလိုက်၏။

နေကလည်း မွန်းတည့်ချိန်၊ ထမင်းကလည်း မစားရသေး။ သူသည် ထမင်းဆာလှ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်များကို စားရလို စားရငြား ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျောင်းသို့ ဝင်သွား၏။ ရဟန်းတော်များ ကလည်း ထမင်းကျန်၊ ဟင်းကျန်ကို ကျွေးမွေးလိုက်၏။ ထမင်းကျန် ဟင်းကျန် ဆိုသော်လည်း သူ မစားဖူးသော ထမင်းကောင်းများနှင့် ဟင်းကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ ကျောင်း၌ ဆွမ်းကျွေးရှိသည်ဟု သူက ထင်၏။ သို့ရာတွင် ဆွမ်းကျွေးမရှိဘဲ နေ့စဉ် ရနေကျ ပုံမှန်ဆွမ်းများနှင့် ဆွမ်းဟင်းများသာ ဖြစ်ကြောင်း

http://www.dhammadownload.com

သူ သိသောအခါ သူ့ဘဝ၏ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးနှင့် ရဟန်းတို့၏ စား၊ ဝတ်၊ နေရေးကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိ၏။ ကွာဟလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

အစားကောင်းကို နေ့စဉ် စားနေရလျှင် ချမ်းသာသည်။ အဝတ်ကောင်းကို နေ့စဉ် ဝတ်နေရလျှင် ချမ်းသာသည်။ ဤသို့ သူက ထင်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ အထင်သည် မမှန်။ တဏှာ၏ သဘောကို သူ မသိ၍ ထိုသို့ ထင်ခြင်း ဖြစ်၏။ တဏှာကို အခြေခံသော ချမ်းသာသည် ယာယီ ချမ်းသာ သာ ဖြစ်၏။ မိမိ လိုချင်သော အရာဝတ္ထုကိုရလျှင် ချမ်းသာ၏။ ယင်းကို ကာမတဏှာ ချမ်းသာဟု ခေါ်၏။ ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ ပိုက်ပိုက်ထွေးထွေး ရှိ၏။ အမြဲတော့ မဟုတ်၊ ထိုစဉ်အတွင်းတော့ ချမ်းသာ၏။ ထိုကဲ့သို့ ချမ်းသာခြင်းသည် ခဏတစ်ဖြုတ်သာ ဖြစ်၏။ ယင်းကို ဘဝတဏှာ ချမ်းသာဟု ခေါ်၏။ နောက် ငြီးငွေ့ပြီး စွန့်ချင်၏။ စွန့်ချင်သည့်အတိုင်း စွန့်ရသောအခါ ချမ်းသာ၏။ ယင်းကို ဝိဘဝတဏှာ ချမ်းသာဟု ခေါ်၏။ အမှန်အားဖြင့် တဏှာ၏ သဘောအရ လိုချင်သည်၊ ရသည်၊ ငြီးငွေ့သည်၊ နောက် လိုချင်သည်၊ ဤသို့ စက်လည်လျက် ရှိ၏။ လိုချင်၍ရခြင်း သည် ကာမတဏှာ၊ ရ၍ သိမ်းပိုက်ခြင်းသည် ဘဝတဏှာ၊ ငြီးငွေ့၍ စွန့်ခြင်းသည် ဝိဘဝတဏှာ၊ တဏှာသည် စက်ဝန်းသဖွယ် ဖြစ်၏။ လိုချင်လိုက်၊ ရလိုက်၊ ငြီးငွေ့လိုက်၊ နောက် လိုချင်လိုက်၊ မည်သည့်အခါမှ မဆုံးတော့။

အမျိုးကောင်းသားသည် အစားကောင်း စားလိုသဖြင့် ရဟန်းဝတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဤရဟန်းသည် ထူးခြား၏။ အခြားရဟန်းများ၏ ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်၏။ ဝတ်ကြီး ဝတ်ငယ်ကို ဆောင်ရွက်၏။ သူသည် စာသင်ချင်၍ ရဟန်း ဝတ်သူလည်း မဟုတ်၊ တရားဘာဝနာ ကျင့်လို၍ ရဟန်းဝတ်သူလည်း မဟုတ်။ အစားကောင်း စားလို၍သာ ရဟန်းဝတ်သူ ဖြစ်သော်လည်း ကျောင်းဝေယျာဝစ္စနှင့် သံဃာ့ ဝေယျာဝစ္စကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက် တရားထူး ရဖို့ ဥပနိဿယ ဖြစ်လေ၏။

ရဟန်းဝတ်ဖြင့် အစားကောင်းများ စားရပါသော်လည်း သာသနာတော်၌ မပျော်။ လူထွက်လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်ရာ၌ ယုံကြည်ချက်သည် အရေးကြီး၏။ ယုံကြည်ချက် ဆိုသော်လည်း မျက်ကန်းယုံကြည်ချက် မဟုတ်။ ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်သော ယုံကြည်ချက် ဖြစ်၏။ ယင်းကို သဒ္ဓါနှင့် ပညာ မျှသည်ဟု ဆို၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ မျှပါမှ ထိရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်ယှဉ်သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် စည်းရုံးမှသာ သိပ်သည်းခိုင်မာ၍ "အားသစ်" ကို ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော စည်းရုံးခြင်းမျိုးကို အရည်အချင်းအရ စည်းရုံးခြင်း ဟူ၍ ဆို၏။ ပစ္စည်း လာဘ်လာဘဖြင့် စည်းရုံးခြင်းကား သိပ်သည်းခိုင်မာမှု

http://www.dhammadownload.com

မရှိသဖြင့် "အားသစ်" ကို မရ။ "အားဟောင်း" အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော စည်းရုံးခြင်းမျိုးကို အရေအတွက်အရ စည်းရုံးခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ အရည်အချင်းအရ စည်းရုံးခြင်းကို "သမာဝါယသမ္မန္ဒ" ဟူ၍ ခေါ်၏။ အရေအတွက် အရ စည်းရုံးခြင်းကို "သံယောဂသမ္မန္ဒ" ဟူ၍ ခေါ်၏။

ထိုရဟန်း လူထွက်ခြင်းမှာ သာသနာတော်၌ ပဲ့ကြည်ချက်ဖြင့် ရဟန်းဝတ်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အစားကောင်း တည်းဟူသော ပစ္စည်း လာဘ်လာဘဖြင့် စည်းရုံးခြင်းခံရ၍ ရဟန်းဝတ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်သဖြင့် စည်းရုံးမှု သဘောအရ ဆန်းလှသည်တော့ မဟုတ်။ တဏှာစက်ဝန်း၏ လည်ပတ်မှု သဘောအစုံတိုင်း လူထွက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူသည် လူ့ဘဝ၌ ရှေးကလိုပင် လုပ်ကိုင် စားသောက်ပြန်၏။ ပင်ပန်းလွန်းသောအခါ ရဟန်းဝတ်ပြန်၏။ ရဟန်းဝတ်ဖြင့် မပျော်မွေ့သောအခါ လူထွက်ပြန်၏။ နောက် ရဟန်းဝတ်ပြန်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရဟန်းဝတ်၍ လူထွက်၏။ ရဟန်းဝတ်ရာ၌ အကြာကြီးဝတ်သည် မဟုတ်။ ရက်ပိုင်းမျှသာ ဝတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့၌ ဓနိုးလည်း ရှိ၏။ ဓနိုးကို အမှတ်ရတိုင်း လူထွက်၍ အလုပ်ပင်ပန်းတိုင်း ရဟန်းဝတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌မင် ရှိ၏။ သာသနာတော်မှတ်တမ်း၌ သူ၏ အမည်ရင်းကို မတွေ့ရ။ ရဟန်းများက နောက်ပြောင်၍ခေါ်သော အမည်ကို သာ တွေ့ရ၏။ နောက်ပြောင်၍ ခေါ်သော အမည်မှာ "စိတ္တဟဋ္ဌ" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ "စိတ္တဟဋ္ဌ" ၏အနက်မှာ စိတ်၏အလိုသို့ လိုက်သူ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုအမည်ဖြင့် ပင် ထင်ရှား၏။

သူသည် ကျောင်းဝေယျာဝစ္စနှင့် သံဃာ့ဝေယျာဝစ္စကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ တာဝန်ကျေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဝတ်ရန် ကျောင်းသို့လာတိုင်း ကျောင်းရှိ ရဟန်းများက လိုလိုလားလား ရဟန်းဝတ်ပေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ဓနိုးသည် လည်း တော်ပါ၏။ လင်သား ရဟန်းဝတ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆူဆူပူပူ လုပ်သည် ကို မတွေ့ရ။ မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာ တစ်မျိုးမျိုးကိုတော့ ခံစားရရှာပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သမက်လုပ်သူ ရဟန်းဝတ်တိုင်း ယောကျ်မကြီးက သမီးအတွက် ရင်မောရှာလေ၏။

အမှန်အားဖြင့် စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်သည် ပါရမီရှင် ဖြစ်၏။ ပါရမီရှင် ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံသည် ပါရမီရှင်နှင့် မတူ။ အပြင်ပန်း အနေဖြင့် ဆိုရလျှင် သူ့ကို ပါရမီရှင်ဟူ၍ မည်သူကမျှ ပြောလိမ့်မည် မဟုတ်။ ခု ရဟန်း ဝတ်လိုက်၊ ခု လူထွက်လိုက်။ တစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ်လည်း မဟုတ်၊

http://www.dhammadownload.com

ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ပေါ့ပျက်ပျက် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ထင်ရုံမှတစ်ပါး ပါရမီရှင်ဟူ၍ မည်သူက ထင်လေမည်နည်း။ ပါရမီ၏ သဘော သည် နက်နဲ၏။ သိနိုင်ခက်၏။ ဤသို့ ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်လှသော ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင်ပင် ပါရမီရှင်များ ရှိနိုင်သေးသည်ဆိုလျှင် ဤလောကဌ အရင့်အမာ ပါရမီရှင်များ မရှိ ဟူ၍ ဆိုရန် ခက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပါရမီရှင်တို့၏ သဘောကို ရိပ်စားမိစေရန် စိတ္တဟဋ္ဌ မထေရ်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း ဖြစ်ဟန် တူ၏။

စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်သည် စိတ်အလိုသို့ လိုက်နေသူ မှန်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ့ကိုယ်ကို စိတ်အလိုသို့ လိုက်နေသူမှန်း မသိ။ ထိုသို့ မသိခြင်းသည် ယထာဘူတဉာဏ်ကို မရသေး၍ မသိခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ယထာဘူတဉာဏ်ကို ရခြင်းသည် စစ်မှန်သောဉာဏ်ကို ရခြင်း၏ အစ ဖြစ်၏။ ဓမ္မသဘော အရ ဆိုလျှင် ယထာဘူတဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်၊ ဝိရာဂဉာဏ်တို့သည် အစဉ်အတိုင်း လာသောဉာဏ်များ ဖြစ်ကြ၏။ အမှန်အတိုင်း သိလျှင် ငြီးငွေ့၏။ ငြီးငွေ့လျှင် တပ်မက်မှု ကင်း၏။ တပ်မက်မှုကင်းခြင်း ဟူသည် မဂ်ဉာဏ်ကို ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယထာဘူတဉာဏ်ကို ရထားသူအတွက် ဘာလာလာ ကိစ္စမရှိ။ လာချင်ရာ လာ၊ အားလုံးကို မှန်ကန်သော နှလုံးသွင်း ယောနိသော မနသိကာရဖြင့် အကျိုးရှိအောင် ဆင်ခြင်နိုင်၏။ အကုသိုလ်လာလျှင်လည်း အကုသိုလ်မှန်း သိ၏။ ကုသိုလ်လာလျှင်လည်း ကုသိုလ်မှန်း သိ၏။ အကုသိုလ်ကိုလည်း ကုသိုလ်ဟူ၍ မထင်။ ကုသိုလ်ကိုလည်း အကုသိုလ်ဟု မထင်။ အဖြစ်ကို အဖြစ်အတိုင်းသာ သိ၏။ အရှိကို အရှိအတိုင်းသာ သိ၏။ ဤသို့ သိရခြင်းသည် ယထာဘူတဉာဏ် ဖြစ်၏။

စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်သည် ခြောက်ကြိမ်မြောက် လူထွက်ပြီးနောက် တောဌ်လယ်သမားအဖြစ် အလုပ်လုပ်၏။ အလုပ်ကလည်း ပင်ပန်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရဟန်းဝတ်ချင်လာပြန်သည်။ ရဟန်းဝတ်လျှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရအောင် အိမ်၌ သင်္ကန်းများကို သိမ်းဆည်းထား၏။ တစ်ခုသောနေ့တွင် သူသည် သင်္ကန်းဝတ်ရန် စိတ်ကူး၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လယ်တောမှ ထွန်တုံးကို အိမ်သို့ ပြန်ထားပြီး သင်္ကန်းကိုယူရန် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ အိမ်ခန်းတွင်း၌ သူ၏ ဇနီးသည် အအိပ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ ဇနီး၌ ကိုယ်ဝန်လည်း ရှိ၏။ ထိုအခါ စိတ္တဟဋ္ဌ မထေရ်သည် သူ၏ ဇနီး၌ "အသုဘသညာ" ကို ရလေ၏။ ထို့နောက် ခန္ဓာတို့၏ "အနိစ္စသညာ" ကို ရလေ၏။ ထိုအခါ စိတ္တဟဋ္ဌသည် ရဟန်းဝတ်ရန် ကျောင်းသို့ သွားတော့၏။ ဘေးချင်းကပ်အိမ်၌ နေသော ယောကျ္ဖမကြီးသည် သမက်၏ အမူအရာကို မြင်လျှင် သမီး၏အိမ်သို့

http://www.dhammadownload.com

သွား၍ ကြည့်၏။ သမီး အိပ်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အမေသည် သမက်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောပေါက်သွား၏။ သမက်သည် အကြိမ်ကြိမ် ရဟန်းဝတ် ဖူး၏။ ရဟန်းဝတ်တိုင်း မိမိတို့အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီးမှ ဝတ်၏။ ယခုအကြိမ်တွင် သမက်သည် ဘာကိုမျှ မပြောဘဲ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်သူ ရဟန်း ဝတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သမက်သည် လူ့ဘောင်ကို များစွာ ငြီးငွေ့သွားဟန် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အမေသည် မိမိ၏ သမီးအတွက် များစွာ ရင်မောရရှာလေ၏။ အမေ သည် သမီးအား နှိုး၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေရာ သမီးကမူ အမေလို မဟုတ်၊ ပူပင်ခြင်း အလျှင်းမရှိ။ 'စိတ်မပူပါနဲ့ အမေရယ်၊ တော်တော်ကြာ သူ ပြန်လာမှာပါ' ဟူ၍ ဆို၏။

စိတ္တဟတ္ထကား သည်တစ်ချီတော့ တကယ်ပင် သံဝေဂ ရ၏။ ခန္ဓာတို့၏ အသုဘသညာကို လမ်းသွားရင်း ဆင်ခြင်၏။ ခန္ဓာတို့၏ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခ သဘော၊ အနတ္တသဘောကိုလည်း လမ်းသွားရင်း ရှုမှတ်၏။ လမ်းသွားရင်း ကျောင်းသို့ မရောက်မီပင် စိတ္တဟတ္ထသည် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။ တရားထူး ရချင်တော့လည်း ဘာမျှ ကြာလိုက်သည့် မဟုတ်။

စိတ္တဟတ္ထသည် ပါရမီပြည့်ချိန် ရောက်ပြီ။ သီးချိန်တန်လျှင် သီးရမည်ပင် ဖြစ်၏။ ပွင့်ချိန်တန်လျှင် ပွင့်ရမည်ပင် ဖြစ်၏။ စိတ္တဟတ္ထအတွက် သစ္စာပန်းသည် ပွင့်ချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ အရေအတွက်အဆင့်မှ အရည်အချင်း အဆင့်သို့ ကူးပြောင်း ရာ၌ အကြောင်းတရားများကို အရေအတွက်အရ ပြည့်စုံအောင် လုပ်ရ၏။ အရေအတွက်အရ ပြည့်စုံနေသော အကြောင်းတရားများသည် မိမိတို့ အချင်းချင်း သင့်လျော်မှု "သပ္ပာယ" အဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသော နောက်ဆုံး အကြောင်းတရားကို ရသောအခါ အရည်အချင်းအဆင့်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ သပ္ပာယ အဖြစ်သို့ ဆောင်ရွက်ပေးသော နောက်ဆုံး အကြောင်းတရားကို "ပစ္စတ္တညာ" ဟူ၍ ခေါ်၏။ စိတ္တဟတ္ထအတွက် ပုထုဇဉ်အဆင့်မှ အရိယာအဆင့်သို့ ရောက်အောင် သပ္ပာယအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးသော နောက်ဆုံး အကြောင်းတရား "ပစ္စတ္တညာ" ကား ဓနိးသည်၏ ပိုးစိုးပက်စက် အိပ်ပျော်နေသော အာရုံပင် ဖြစ်၏။ ပဌာန်းပါဠိတော် ဥပနိဿယပစ္စည်းအရ သပ္ပာယဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးနိုင်သော အကြောင်းတရားများသည် ပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ရာသီဥတု လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အစာအာဟာရလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ နေရာဒေသလည်း ဖြစ်နိုင် ၏။ စိတ္တဟတ္ထသည် အိပ်ပျော်နေသော ဓနိးကို မိမိ၏ ပါရမီများအတွက် သပ္ပာယ ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သော အကြောင်းအဖြစ် ရ၏။

စိတ္တဟတ္ထသည် သောတာပန် ဖြစ်ပြီးလေပြီ။ သူသည် ရဟန်းဘဝကို

http://www.dhammadownload.com

တော့ဝင်းသောအခါ ရဟန်းတော်များက 'သင်၏ ဦးခေါင်းသည် ဓားသွေးကျောက် သဖွယ် ဖြစ်၏' ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူကြပြီး ရဟန်းဝတ်ဖေးလိုက်ကြပြန်၏။ စိတ္တဟတ္ထသည် ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ် ပျက်ကို ဆက်၍ ရှုမှတ်ပွားများရာ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အတွင်း၌ပင် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက် လေ၏။

ရဟန်းများက စိတ္တဟတ္ထအား 'ဤအကြိမ် သင်္ကန်းဝတ်တာ ကြာတယ်' ဟူ၍ ပြောပြသောအခါ စိတ္တဟတ္ထ မထေရ်က မိမိ ရဟန္တာဖြစ်ပြီ ဟူ၍ မပြော။ ရဟန္တာဟူသည် မိမိ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း ပြောရိုးမရှိ။ ဤသည်ကိုပင် "အပိ၌" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ "အပိ၌" ဟူသည် အလိုနည်းခြင်း ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ စိတ္တဟတ္ထ မထေရ်က ရဟန်းတော်များအား –

'အရှင်ဘုရားတို့၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလိုသော စိတ်ရှိသောအခါ တပည့် တော် အိမ်ပြန်သွားခဲ့ပါ၏။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းသည် တပည့်တော်အား ပြတ်ခဲ့ပါပြီ။ ယခု အိမ်ပြန်မသွားသော သဘောသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ'

ဟူ၍ လျှောက်ထားလေရာ၊ ရဟန်းများသည် စိတ္တဟတ္ထမထေရ်ကို မြတ်စွာ ဘုရားထံသို့ ခေါ်သွားပြီး 'စိတ္တဟတ္ထ မထေရ်သည် တပည့်တော်တို့၏ အမေးကို ဤသို့ ဖြေကြားပါသည်၊ ရဟန္တာ ဖြစ်သလို ဖြေကြားပါသည်၊ မဟုတ်မမှန် ဖြေကြားပါသည် ဘုရား" ဟူ၍ တင်လျှောက်ကြရာ၊ မြတ်စွာဘုရားက စိတ္တဟတ္ထ မထေရ်သည် အမှန်အတိုင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီး အောက်ပါဂါထာ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

– **တည်တံ့သော်စိတ် မရှိသော၊ သူတော်ကောင်းတရားကို မသိသော၊**
ခိုင်မာသော သဒ္ဓါတရား မရှိသော သူအား ပညာသည် မပြည့်။
– **ရာဂ မရှိသော၊ ဒေါသ မရှိသော၊ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ် နှစ်မျိုးလုံးကို**
ပယ်ပြီးသော၊ ထာဝစဉ် သဒ္ဓါ စသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ ဦးကြွေးနေသော
ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား ကိလေသာဘေးသည် မရှိတော့ချေ။

အရိယသစ္စာဉာဏ်ကို ရဖို့ဆိုသည်မှာ ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ် ပျက်ကို အမှန် အတိုင်း မြင်ဖို့လို၏။ ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ် ပျက်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ လည်း မြင်နိုင်စွမ်းသော မျက်စိရှိမှ ဖြစ်၏။ မြင်နိုင်စွမ်းသော မျက်စိ ဟူသည်မှာ သမာဓိက ရခြင်း ဖြစ်၏။ သမာဓိရခြင်းကိုပင် မျက်စိအသစ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီဟူ၍ တင်စားပြီး ကျမ်းဂန်များ၌ ဆို၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့၏ ပကတိမျက်စိဖြင့် ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မမြင်နိုင်။ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့်သာ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မြင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်တော့မည် ဆိုလျှင် ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မြင်ဖို့အတွက် ရှေးဦးစွာ

http://www.dhammadownload.com

ဉာဏ်မျက်စိကို ရဖို့လို၏။ ဉာဏ်မျက်စိ ဟူသည်မှာ သမာဓိအားကောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို စိတ်စင်ကြယ်ခြင်း "စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ စိတ် တည်တံ့ခြင်း "အဝဋ္ဌိတစိတ္တ" ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆို၏။ စိတ်တည်တံ့မှ ဉာဏ်အမြင်ကို ရ၏။ ဉာဏ်အမြင်ကို ရမှ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်၏။ ရုပ်နှင့် နာမ်ကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်မှ ယင်းတို့၏ ဖြစ် ပျက်ကို မြင်၏။ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့၏ ဖြစ် ပျက်ကို မြင်မှ ဖြစ် ပျက် ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ခြင်းသည် ပညာပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို မြင်နိုင်အောင် ကြည့်နိုင်ရန် ပညာပြည့်ဖို့ လို၏။ ပညာပြည့်အောင် သမာဓိပြည့်ဖို့ လို၏။ သမာဓိပြည့်အောင် သီလပြည့်ဖို့ လို၏။

ထို့ကြောင့် ပထမဦးစွာ သီလပြည့်ဖို့ လုပ်ရ၏။ သီလပြည့်ပြီးနောက် သမာဓိပြည့်အောင် လုပ်ရ၏။ သမာဓိပြည့်အောင် လုပ်ရာ၌ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါ နိုင်မာဖို့ လို၏။ မိမိလုပ်ငန်းကို မိမိ မယုံကြည်လျှင် သမာဓိရဖို့ ခက်၏။ သမာဓိ မရလျှင် ပညာပြည့်ဖို့ ခက်၏။ ပညာမပြည့်လျှင် ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မမြင်။ ရုပ်, နာမ်တို့၏ ဖြစ် ပျက်ကို မမြင်။ ရုပ်, နာမ်တို့၏ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်။ ထိုအခါ ကိလေသာ အောရုန်သာ ထူပြောလှ၏။ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို ရုပ်နှင့်နာမ်ဟူ၍ မမြင်ဘဲ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟု အမြင်မှားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကိလေသာအောရုန် သည် ဝင်လာလေ၏။

အာရုံနှင့် အာရမ္မဏိကတို့ တွေ့ဆုံရာ ဒွါရ ခြောက်ပါး ရှိ၏။ ယင်း ဒွါရ ခြောက်ပါးတို့၌ အာရုံတို့သည် ထင်ကြ၏။ ဒွါရ ခြောက်ပါးတို့ကို ဝန်းရံလျက် အာသဝေါတို့က တည်ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် အာရုံများသည် ဆိုင်ရာ ဒွါရများ၌ ထင်သောအခါ အာသဝေါတရားများကို ဖြတ်သန်းသွားကြရ၏။ အာသဝေါ တရားများကို ဖြတ်သန်းသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုထို အာရုံတို့သည် အာသဝေါတရားတို့၏ မာယာစွမ်းအားကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, အရာဝတ္ထုများ မဟုတ်ကြပါဘဲလျက် ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, အရာဝတ္ထု အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွား ကြ၏။ သက်ရှိ မဟုတ်ပါဘဲလျက် သက်ရှိအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားကြ၏။ အာရမ္မဏိကဖြစ်သော သိစိတ်တို့သည်လည်း အာသဝေါတရားများကို ဖြတ်သန်း သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အာသဝေါတရားတို့၏ မာယာစွမ်းအားကြောင့် စိတ် ကုသာ သိခြင်း ဖြစ်ပါလျက် စိတ်က သိသည်ဟူ၍ မဆိုရာဘဲ စိတ်ထဲ၌ "ငါ" ကို ထည့်က "ငါ သိသည်" ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ဝေဒနာကသာ ခံစားခြင်း ဖြစ်ပါလျက် ဝေဒနာက ခံစားသည်ဟူ၍ မဆိုရာဘဲ "ငါ" ကို ထည့်၍ "ငါ ခံစားသည်" ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။ ဤသို့ဖြစ်၍ "ငါ-အတ္တ" ဝင်လာသောအခါ

http://www.dhammadownload.com

နှစ်သက်ဖွယ်ပင် ဖြစ်လျှင် ရာဂ ဝင်လာ၏။ မနှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်လျှင် ဒေါသ ဝင်လာ၏။ ဤသည်များမှာ ကိလေသာ ရန်သူများ ဖြစ်ကြ၏။

ကိလေသာရန်သူများ ဝင်မလာနိုင်စေခြင်းငှာ အာသဝေါတရားများကို ကုန်ခန်းသွားအောင် အားထုတ်ရ၏။ အာသဝေါတရားများ ကုန်ခန်းသွားပါက အာရုံနှင့် အာရမ္မဏိကတို့သည် အာသဝေါတရားများကို ဖြတ်သန်းသွားစရာ မလိုဘဲ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ဒွါရများ၌ မိမိတို့၏ ပင်ကို ပကတိ အတိုင်းသာ ထင်ကြမည် ဖြစ်၏။ အာရုံ ရုပ်, နာမ်တို့သည် အာရုံ ရုပ်, နာမ်တို့ အတိုင်းသာ ထင်ကြမည်။ ပုဂ္ဂိုလ်, သတ္တဝါ, အရာဝတ္ထုများအဖြစ် မထင်ကြတော့။ အာရမ္မဏိကဖြစ်သော သိစိတ်တို့သည်လည်း သိစိတ် အနေဖြင့်သာ သိကြမည်၊ ငါ အနေဖြင့် သိကြမည် မဟုတ်။ ထိုအခါ ရာဂလည်း ဖြစ်စရာမလို၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်စရာမလို၊ မည်သည့် ကိလေသာမျှ ဖြစ်စရာမလို။ ကိလေသာ အာသဝေါများ ကုန်ခန်းသွားအောင် လုပ်ခြင်း ဟူသည်ကား ပညာကို ပြည့်အောင်၊ သမာဓိကို ပြည့်အောင်၊ သီလကိုပြည့်အောင် လုပ်ရ၏။ ထိုကဲ့သို့သော အဆင့်ဆင့်ပြည့်အောင် အားထုတ်ရာ၌ ဣန္ဒြေငါးပါးတို့ကို ညီမျှအောင် ထားရ၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိတို့ကို အစုံလိုက် ပြည့်အောင် အားထုတ်ရ၏။ သတိကိုမူ ခဏမလပ် ရအောင် ဂရုစိုက်ရ၏။ ထိုအခါ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မြင်မည်။ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့၏ ဖြစ် ပျက်ကို မြင်မည်။ ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ ဖြစ် ပျက်၌ ငြီးငွေ့မည်။ ရုပ်နှင့်နာမ်တို့ ချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်မည်။ ဤအခါ အာသဝေါတရားများ ကုန်ခန်းမည်။ ဓိဏာသဝ အမည်ကို ရမည်။ ဓိဏာသဝ ဟူသည် အာသဝေါ ကုန်ပြီးသူ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

စိတ္တဟတ္ထမထေရ်ကား အာသဝေါတရားများကို ကုန်ခန်းအောင် လုပ်ပြီးသူ ဓိဏာသဝ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သောကြောင့် ကိလေသာဘေးရန် မရှိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လူထွက်တော့မည် မဟုတ် ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ရဟန်းတို့သည် "စိတ္တဟတ္ထမထေရ် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြောင်း" သိကြ၏။ ဤဒေသနာကား တရားနာ ပရိသတ်အတွက် များစွာ အကျိုးရှိသော ဒေသနာတော် ဖြစ်ပါ၏။ မိမိသည် လည်းကောင်း၊ အခြားသူများသည် လည်းကောင်း သစ္စာဉာဏ်ကို ရနိုင်သော ပါရမီရှိသူ မဟုတ်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ပါရမီတို့၏ သဘောသည် သိမ်မွေ့ပါ၏။

*

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်ကာလ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ ဓမ္မသဘင် နေ့တိုင်း ရှိ၏။ ဓမ္မသဘင်သို့ ရဟန်း ပရိသတ်လည်း လာရောက်၍ တရားနာကြ၏။ လူ ပရိသတ်လည်း လာရောက်၍ တရားနာကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားတော်များကို နာကြားပြီးတိုင်း မိမိတို့၏ ပါရမီအလျောက် ဓမ္မရသကို ကိုယ်တိုင် ခံစားရသည်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။

တစ်ခုသော ဓမ္မသဘင်တွင် စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရဟန်း များသည် သံဝေဂကို ဆိုကြ၏။ စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ ရဟန်းများကို သံဝေဂဖြစ်လောက်အောင်လည်း ပြုသွားနိုင်သူ ဖြစ်၏။ သူသည် ခြောက်ကြိမ် ခြောက်ခါ ရဟန်းပြုပြီး လူထွက်ခဲ့၏။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်၌သာ ရဟန်းပြုပြီး ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ ဤမျှ ပါရမီရင့်သန်သူ ကိုယ်တိုင် ကိလေသာသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနိုင်ခဲ့၏။ ကိလေသာဟူသည် စွမ်းအင် ထက်လှပါတကား၊ ကိလေသာဟူသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ရှိလေစွတကား။ ဤသို့ ဓမ္မသဘင်၌ ရဟန်းများသည် သံဝေဂကို ဆိုကြလေ၏။

ရဟန်းပရိသတ်တွင် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသော ပုထုဇဉ် ရဟန်းမြတ် များလည်း ပါဝင်ကြ၏။ စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်၏ ဖြစ်ရပ်နှင့် မကြုံစဉ်ကမူ ပုထုဇဉ် ရဟန်းမြတ်များသည် သူတို့၏ သီလကို သူတို့ ယုံကြည်ကြ၏။ သူတို့၏သီလကို သူတို့ အားကိုးကြ၏။ သူတို့၏ သမာဓိကို သူတို့ ယုံကြည်ကြ၏။ သူတို့၏ သမာဓိကို သူတို့ အားကိုးကြ၏။ သူတို့၏ ပညာကို သူတို့ ယုံကြ၏။ သူတို့၏ ပညာကို သူတို့ အားကိုးကြ၏။ သူတို့သည် ကိလေသာ၏ စွမ်းအင်ကို အမှန် အတိုင်း မသိကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကိလေသာကို အထင်သေးကြ၏။ သူတို့၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို ကိလေသာများသည် မည်သို့မျှ တုန်လှုပ် ချောက်ချားနိုင်စွမ်း မရှိ ဟူ၍ သူတို့ ထင်ကြ၏။

ယခု သူတို့သည် စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ကြပြီ။ ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ရဟန်းဘဝမှ လူဘဝသို့ ပြောင်းခဲ့၏။ စိတ္တဟဋ္ဌ မထေရ်နှင့် ရင်းနှီးသော ရဟန်းများကလည်း သူ့ကို "လော်လည်သူ" ဟူ၍ မြင်ခဲ့၏။ နောက်ဆုံး သူ၏ ဇနီးသည်ကပင် သူ၏ ရဟန်းဝတ်မှုကို အထင်မကြီး။ စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ် နောက်ဆုံး ရဟန်းဝတ်ချိန်၌ပင် 'တော်ကြာ ပြန်ထွက်လာမှာပါ အမေရယ်' ဟူ၍ ဆိုရလောက်အောင်ပင် သူ၏ ရဟန်းဝတ်မှုကလည်း အားလုံး၏ မျက်စိအောက်၌ အထွဋ်သေးစရာ ဖြစ်၏။ ပြက်ရယ်ပြုစရာ ဖြစ်၏။ မည်မျှ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်ပါသနည်း။ အမှန်က စိတ္တဟဋ္ဌမထေရ်သည် ဤဘဝ၌ပင် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုတော်မူမည့် ပစ္ဆိမ ဘဝိက ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

သို့ပါလျက် ကိလေသာတို့သည် သူ့ကို အရှက်ခွဲမိအောင် ခွဲလိုက်သေး၏။ သူလို ငါလို ပုထုဇဉ်များကိုမူ မည်မျှ သီလရှိသည် ဆိုစေ၊ မည်မျှ သမာဓိရှိသည် ဆိုစေ၊ မည်မျှ ပညာရှိသည် ဆိုစေ ကိလေသာတို့သည် မိမိတို့၏ အခွင့်ကိုသာ ရလျှင် လောကအလယ်၌ အရှက်မကွဲ ကွဲအောင် ခွဲမည်ကား မုချ။ အကျိုးမနည်း နည်းအောင် လုပ်မည်ကား မုချ။ ဤသို့ သူတို့ သဘောပေါက်လာကြ၏။

ထို့ကြောင့် 'ငါကား အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး အပေါ် ဘယ်တော့မှ နစ်နာထိခိုက်အောင် မလုပ်ဘူး' ဟူ၍လည်း မိမိကိုယ်ကို မိမိ စိတ်ချယုံကြည်ထားရန် မဝံ့မရဲ ဖြစ်လာကြ၏။ 'ငါကား သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးအပေါ် အဂတိလိုက်ပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘူး' ဟူ၍လည်း မိမိ ကိုယ်ကို မိမိ အခိုင်အမာပြုရန် ဝန်လေးလာ၏။ 'ငါကား ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးအပေါ် ဘယ်တော့မှ မမှန် မတရား မလုပ်ဘူး' ဟူ၍လည်း မိမိကိုယ်ကို မိမိ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရန် လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်လာလေ၏။

စိတ္တဟတ္ထမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ယခု သူတို့ သိကြပြီ။ လောဘ ဟူသည်မှာလည်း လိုချင်သလောက် မရသေး၍သာ မိမိ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ဖြင့် ခံနိုင်ရည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ လိုချင်သလောက် ရပါက မိမိ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို ချိုးဖျက်ပြီး လောကအလယ်၌ မိမိကို လောဘက အရှက်မကွဲ ကွဲအောင် ခွဲမည်ဖြစ်၏။ ဒေါသ ဟူသည်မှာလည်း စိတ်ဆိုး လောက်အောင် မကြိုးမားသေးရွေ့သာ မိမိ၏သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ဖြင့် ခံနိုင်ရည် ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ စိတ်ဆိုးလောက်အောင် ကြိုးမားပါက မိမိ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ကို ချိုးဖျက်ပြီး လောက အလယ်၌ မိမိ၏ ဒေါသက အရှက်မကွဲ ကွဲအောင် ခွဲမည် ဖြစ်၏။ မောဟ ဟူသည်မှာလည်း မတွေဝေလောက် သေးရွေ့သာ မိမိ၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ဖြင့် ခံနိုင်ရည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ တွေဝေလောက်ပါက လောကအလယ်၌ မိမိကို မောဟက အရှက်မကွဲ ကွဲအောင် ခွဲမည် ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့သည် တကယ်တမ်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့် ကြုံ၍ အကျဉ်းအကျပ် ကျလေသောအခါ ဘာမျှ အားကိုးလောက်သည် မဟုတ်။ ဤသို့ ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မသဘင်၌ သံဝေဂကို ဆိုကြလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့၏ သံဝေဂကို သိမြင်တော်မူပြီး ဓမ္မသဘင် သို့ ကြွလာတော်မူကာ ကုဒါလပဏ္ဍိတဇာတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ကုဒါလ ပဏ္ဍိတဇာတ်အရ ကိလေသာတို့သည် စိတ္တဟတ္ထမထေရ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မဆိုထား နှင့်၊ ဘုရားအလောင်းကိုပင် လောကအလယ်၌ အရှက်မကွဲ ကွဲအောင် ခွဲတတ်ပါ၏။ ဤသို့ ရဟန်းများ သိကြရပြီ။

http://www.dhammadownload.com

ကိလေသာများသည် ရုပ်ဝတ္ထုများသဖွယ် စုပုံ၍သာ ထား၍ရကောင်း သည် ဆိုပါလျှင် စကြဝဠာသည်လည်း အလွန်ပင် ကျဉ်းပါ၏။ ဗြဟ္မာဘုံသည် လည်း အလွန်ပင် နိမ့်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် လောက ဟူသည်ပင် အနုသယ ကိလေသာ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနုသယ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းကိုပင် လောကမှ လွတ်မြောက်ခြင်း ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိလေသာတို့ စွမ်းအားကြီးမားကြောင်းကို ကုဒါလပဏ္ဍိတ ဇာတ်ဖြင့် တရားနာ ပရိသတ်တို့ နားလည်စေရန် အကျယ်အားဖြင့် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

ရှေးအခါ ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းသည် မင်းပြုလျက် ရှိ၏။ ဘုရားလောင်းသည် အမျိုးကောင်းသားတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏အမည်မှာ ကုဒါလ ပဏ္ဍိတ ဖြစ်၏။ သူသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးသမား ဖြစ်၏။ လယ်ယာစိုက်ပျိုး ရေးသမား ဖြစ်သော်လည်း စပါးကို စိုက်ပျိုးသည် မဟုတ်၊ ပြောင်းကိုသာ စိုက်ပျိုး သူ ဖြစ်၏။ ပြောင်းကို စိုက်ပျိုးသည် ဆိုသော်လည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ထွန်ဖြင့် စိုက်ပျိုးသည် မဟုတ်။ ပေါက်တူးဖြင့် စိုက်ပျိုးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ကုဒါလပဏ္ဍိတ ဟူ၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကုဒါလပဏ္ဍိတ၏ အနက်မှာ ပေါက်တူးပညာရှိ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ပေါက်တူးဖြင့် စိုက်သည် ဆိုကတည်းက သူ၏ စိုက်ဧကသည်လည်း များများစားစား မဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် သူ၏ စိုက်ဧကကို မြတ်နိုး၏။ သူ၏ ပေါက်တူးကို မြတ်နိုး၏။ သူ၏ ပြောင်းမျိုးစေ့ကို မြတ်နိုး၏။

အမှန်အားဖြင့် ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် သူ၏ယာ၊ သူ၏ ပေါက်တူး၊ သူ၏ ပြောင်းမျိုးစေ့ကို မိမိ၏ဥစ္စာ "အတ္တနိယ" အနေဖြင့် သိမ်းပိုက်ထား၏။ ဤသို့ သူသည် သိ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ယာ၊ သူ၏ပေါက်တူး၊ သူ၏ ပြောင်းမျိုးစေ့တို့ ကလည်း ကုဒါလပဏ္ဍိတကို သူတို့၏အရှင် အနေဖြင့်ပင် ပြန်လှန် သိမ်းပိုက် ထားကြသည်ကိုတော့ သူသည် မသိ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ကုဒါလ ပဏ္ဍိတက စိုက်ပျိုးဧက၊ ပေါက်တူးနှင့် ပြောင်းမျိုးစေ့ကို သူပိုင်၊ သူ့ဥစ္စာ အနေဖြင့် သိမ်းပိုက်၏။ ထိုနည်းအတူပင် စိုက်ပျိုး ဧက၊ ပေါက်တူးနှင့် ပြောင်းမျိုးစေ့တို့ ကလည်း ကုဒါလပဏ္ဍိတကို သူတို့၏ ပိုင်ရှင်အနေဖြင့်ပင် ပြန်လည် သိမ်းပိုက်၏။ အတ္တနှင့် အတ္တနိယ ဟူသည်မှာ သက်ရှိအနေဖြင့်သာ ရကောင်းသည် မဟုတ်။ အာရုံနှင့် အရမ္မဏိက သဘောအရ သက်မဲ့၌လည်း ရကောင်း၏။ ဤသို့ ကုဒါလ ပဏ္ဍိတက မစဉ်းစားမိ။ အရာဝတ္ထုကို မိမိက သိမ်းပိုက်လျှင် အရာဝတ္ထုကလည်း မိမိကို ပြန်၍ သိမ်းပိုက်ကြောင်း ကုဒါလပဏ္ဍိတက မစဉ်းစား။ ပစ္စည်းဥစ္စာများ

http://www.dhammadownload.com

တွင်လည်း အာရမ္မဏာနုသယ အနေဖြင့် ပိုင်ရှင်အပေါ် သိမ်းပိုက်နိုင်သည့် စွမ်းအား ရှိ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်များတွင်လည်း သန္တာနာနုသယ အနေဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများအပေါ် သိမ်းပိုက်နိုင်သည့် စွမ်းအားရှိ၏။ ပိုင်ဆိုင်သူနှင့် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့သည် ငါ, ငါ့ဥစ္စာ ဟူ၍ အတ္တ၊ အတ္တနိယ အနေဖြင့် အချင်းချင်း သိမ်းပိုက်လျက် ရှိကြပါ၏။ ဤသို့ ကုဒါလပဏ္ဍိတက စဉ်းစားမိသဖြင့် သူသည် သူ၏ယာ၊ သူ၏ ပေါက်တူး၊ သူ၏ ပြောင်းမျိုးစေ့တို့ကို စွန့်ပြီး ဟိမဝန္တာဌ် ရသေ့ပြု၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ဌ်မှ ပြောင်းမျိုးစေ့ကို တစ်ကွမ်းစားခန့် ထားခဲ့၏။

မိုးရာသီ ရောက်လေပြီ။ ကုဒါလပဏ္ဍိတ၏ ယာ၊ ပေါက်တူး၊ ပြောင်းမျိုးစေ့တို့ကလည်း သူတို့၏ပိုင်ရှင် ကုဒါလပဏ္ဍိတကို အာရမ္မဏာနုသယ (အာရုံဌ် ကိန်းသော ကိလေသာ) အနေဖြင့် အစွမ်းပြလေပြီ။ ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် ရသေ့ဝတ်ဖြင့် မနေနိုင်တော့။ သူသည် သူ၏ယာ၊ ပေါက်တူး၊ ပြောင်း မျိုးစေ့တို့ကို လွမ်းလှ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် လူထွက်၍ ပြောင်းစိုက်ခြင်း လုပ်ငန်းကို လုပ်ပြန်၏။ ထို့နောက် လူ့ဘဝကို ငြီးငွေ့ကာ ရသေ့ဝတ်၍ ဟိမဝန္တာဌ် နေပြန်၏။ ထို့နောက် လူထွက်၍ ပြောင်းကို စိုက်ပြန်၏။ ဤသို့လျှင် ခြောက်ကြိမ်ခြောက်ခါ တိုင်တိုင် လူထွက်၍ ပြောင်းကို စိုက်၏။

ဤအကြိမ်ဌ်မှ ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် သူ၏ယာ၊ သူ၏ ပေါက်တူး၊ သူ၏ ပြောင်းမျိုးစေ့တို့က အာရမ္မဏာနုသယ အနေဖြင့် သူ့ကို သူတို့၏ ပိုင်ရှင်အဖြစ် သိမ်းပိုက်ထားကြောင့် သူ သိပြီ။ အစ ပထမဌ်မှ သူကသာ သူ၏ ပစ္စည်းများအပေါ် လွမ်းမိုးနိုင်ပြီး သူ၏ ပစ္စည်းများက သူ့အပေါ် တုံ့ပြန် လွမ်းမိုးနိုင်သည်ဟု သူသည် မသိ။ ယခု သူ သိပြီ။ ပစ္စည်းဥစ္စာများကလည်း ပိုင်ရှင်အပေါ် အာရမ္မဏာနုသယသတ္တိဖြင့် လွမ်းမိုးနိုင်၏။ ပိုင်ရှင်မှာလည်း ပိုင်ရှင်အလျောက် မိမိ၏ ပစ္စည်းအပေါ် လွမ်းမိုးနိုင်သော သတ္တိ ရှိ၏။ ယင်းသတ္တိကို သန္တာနာနုသယ (သန္တာန်ဌ် ကိန်းသော ကိလေသာ) ဟူ၍ ခေါ်၏။ ပစ္စည်းမှာလည်း ပစ္စည်း အလျောက် မိမိ၏ပိုင်ရှင်အပေါ် လွမ်းမိုးနိုင်သော သတ္တိ ရှိ၏။ ယင်းသတ္တိကို အာရမ္မဏာနုသယ ဟူ၍ ခေါ်၏။ မိမိ၏ ပစ္စည်းကို မိမိ အထင်သေး၍ မရ၊ သူ့မှာလည်း မိမိလိုပင် သတ္တိရှိ၏။

ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် သူ့ပစ္စည်းများ၏ အာရမ္မဏာနုသယ သတ္တိကို ပယ်နိုင်ပါမှသာ သူသည် ရသေ့ဘဝဖြင့် ဟိမဝန္တာဌ် တရားဘာဝနာကို ဖြောင့်ဖြောင့် အားထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ ယခင်က ဤသို့ သူ မသိ၍သာ ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် လူထွက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု ခုနစ်ကြိမ်မြောက်ဌ် လူမထွက်တော့။ ယင်းတို့၏သတ္တိကို သိပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသတ္တိကို ပယ်ရန်သာ ရှိတော့၏။

http://www.dhammadownload.com

ဤသို့ ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် စဉ်းစားပြီး သူ၏ ပေါက်တူးနှင့် ပြောင်းမျိုးစေ့ကို ပူးတွဲချည်နှောင်ကာ ဂင်္ဂါမြစ်တွင်းသို့ နေရာမမှတ်မိအောင် လွှဲပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ သူသည် ပေါက်တူးကျရာ နေရာကို သေချာစွာ ကြည့်၏။ သူ မမှတ်မိ။ ယခု သူသည် သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးနေသော ပေါက်တူးနှင့် ပြောင်းမျိုးစေ့တို့၏ အာရုံဖြာနေသဖြင့် သတ္တိကို ပယ်နိုင်ပြီ။ ပေါက်တူးကို နိုင်လျှင် ယာနှင့် ပြောင်းမျိုးစေ့ကိုလည်း သူသည် နိုင်ပြီ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် "ငါနိုင်ပြီ၊ ငါနိုင်ပြီ" ဟု ဂင်္ဂါ မြစ်ကမ်းပါးမှ နေ၍ အော်လေ၏။

ထိုအချိန်ကား ဗာရာဏသီမင်းကြီးသည် ပစ္စန္တရစ်ကို အောင်မြင်၍ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးဌာန် သစ်ခက်တဲနန်းဖြင့် ယာယီစံနေတော်မူချိန် ဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည် ဂင်္ဂါမြစ်ဌာ ရေချိုးရန် ဆင်းသက်စဉ် ကုဒါလပဏ္ဍိတ၏ အော်သံကို ကြားရခြင်း ဖြစ်၏။ မင်းကြီးသည် အော်သံကြားရာဘက်သို့ သွားလေရာ ကုဒါလပဏ္ဍိတ ရှင်ရသေ့ကို တွေ့၏။ မင်းကြီးက 'မိမိသည် ပစ္စန္တရစ်ကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ ရှင်ရသေ့က မည်သူ့ကို အောင်နိုင်သူ ဖြစ်ပါသနည်း' ဟူ၍ မေးလေရာ ကုဒါလပဏ္ဍိတ ရှင်ရသေ့က–

'မင်းကြီး၏ အောင်နိုင်ခြင်းကား အပရန်သူကို အောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ အောင်ခြင်းကား အတွင်းရန်သူကို အောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အပရန်ကို အောင်နိုင်ခြင်းသည် တစ်ဖန် ပြန်၍ ရှုံးတတ်၏။ အတွင်းရန်ကို အောင်ခြင်းကား တစ်ဖန်ပြန်၍ မရှုံးတော့။ ကျွန်ုပ်၏ အောင်နိုင်ခြင်းကား လောဘကို အောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏' ဟူ၍ အောက်ပါဂါထာဖြင့် ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးအား ဒေသနာတော်ကို ဟောလေ၏။

– **တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှုံးတတ်သော အောင်နိုင်ခြင်းကား မကောင်းသော အောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။**

– **တစ်ဖန်ပြန်၍ မရှုံးတတ်သော အောင်နိုင်ခြင်းကား ကောင်းသော အောင်ခြင်း ဖြစ်၏။**

မည်သည့် အရာဝတ္ထုမဆို အရာဝတ္ထု ဟူသမျှတွင် သာယာဖွယ် "အဿာဒ" သဘောလည်း ရှိ၏။ မသာယာဖွယ် "အာဒီနဝ" သဘောလည်း ရှိ၏။ ငွန့်ပစ်ဖွယ် "နိဿရဏ" သဘောလည်း ရှိ၏။ ဤသဘောသုံးမျိုးသည် အရာဝတ္ထုတိုင်းတွင် ရှိ၏။ သာယာဖွယ် သဘောအရ မိမိ မရသေးသော အရာဝတ္ထုကို ရအောင် လိုချင်၏။ ဤသည်ကို "ကာမတဏှာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ရပြီးလျှင် မြတ်နိုး၏။ မပျောက်ပျက်ရအောင် ထိန်းသိမ်း၏။ ဤသည်ကို "ဘဝတဏှာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အတန်ကြာသောအခါ မိမိကိုယ်တိုင် မြတ်နိုးခဲ့သော

http://www.dhammadownload.com

အရာဝတ္ထုအပေါ် အပြစ်မြင်လာ၏။ ငြီးငွေ့လာ၏။ စွန့်ပစ်ချင်လာ၏။ ဤသည်ကို "ဝိဘဝတဏှာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤတွင် မရပ်သေး။ နောက်အသစ်တစ်ခုကို လိုချင်လာပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် ကာမတဏှာသည် စ ပြန်လေ၏။

ဘဝတွင် ဤနည်းအားဖြင့် လိုချင်လိုက်၊ ရလိုက်၊ စွန့်ပစ်လိုက်၊ နောက်အသစ်ကို လိုချင်လိုက်၊ ရလိုက်၊ စွန့်ပစ်လိုက်အားဖြင့် ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာ ဟူသော တဏှာသုံးရပ်သည် စက်ရုပ်တော်ပမာ လည်ပတ်၍သာ နေလေ၏။

စွန့်ပစ်ခြင်း "နိဿရဏ" ဟူသည် တဏှာဖြင့် စွန့်ပစ်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ ဉာဏ်ဖြင့် စွန့်ပစ်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ တဏှာဖြင့် စွန့်ပစ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါက ယင်းတဏှာသည် ဝိဘဝတဏှာ ဖြစ်၏။ ဝိဘဝတဏှာဖြင့် စွန့်ပစ်ခြင်းဖြစ်လျှင် အဆုံးသတ် စွန့်ပစ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်။ နောက်က ကာမတဏှာ၊ ထို့နောက် ဘဝတဏှာ၊ ထို့နောက် ဝိဘဝတဏှာ ဟူ၍ တဏှာတို့သည် တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး လာမည်ဖြစ်၏။

စိတ္တဟတ္ထမထေရ်သည် လည်းကောင်း၊ ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် လည်းကောင်း မိမိဘဝကို ငြီးငွေ့ပြီး ဝိဘဝတဏှာဖြင့် စွန့်ပစ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သဖြင့် "ဝတ်လိုက် ထွက်လိုက်" လုပ်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထို့စွန့်ပစ်ခြင်း (ဝါ) အောင်ခြင်းကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ရှုးတတ်သော အောင်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။

တဏှာဖြင့်အောင်ခြင်း ဟူသည် အပြီးသတ်အောင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ရိုး မရှိကောင်း။ ထို့ကြောင့် မကောင်းသော အောင်နိုင်ခြင်း ဟူ၍သာ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အပြီးသတ် အောင်နိုင်ခြင်းကား ဉာဏ်ဖြင့် အောင်နိုင်သော အောင်နိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ဖြင့် အောင်ရာတွင် အမှန်အတိုင်းသိခြင်း "ယထာဘူတဉာဏ်"၊ ငြီးငွေ့ခြင်း "နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်"၊ မတပ်မက်ခြင်း "ဝိရာဂဉာဏ်" ဟူ၍ အဆင့်သုံးဆင့်ဖြင့် ဆောင်ရွက်မှသာ တကယ်တမ်း အပြီးသတ် အောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ္တဟတ္ထမထေရ်သည် လည်းကောင်း၊ ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် လည်းကောင်း ဘဝကို အောင်ရာတွင် ဉာဏ်ဖြင့် အောင်သော အခါမှသာ နောက်ဆုံး အပြီးသတ်အောင်ခြင်းကို ရ၏။

အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို စွန့်ပစ်ချင်သောအခါ စွန့်ပစ်ချင်တိုင်း အရှမ်း စွန့်ပစ်၍ မရ။ အရမ်းစွန့်ပစ်ခြင်းသည် "ဝိဘဝတဏှာ" ဖြင့် စွန့်ပစ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ နောက် ကာမတဏှာဖြင့် ပြန်၍ တပ်မက်လာ၏။

ထို့ကြောင့် အပြီးသတ် စွန့်ပစ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်နိုင်။ ဉာဏ်ဖြင့်သာ စွန့်ပစ်

http://www.dhammadownload.com

ရ၏။ ယင်းဉာဏ်ကို ယထာဘူတဉာဏ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယထာဘူတဉာဏ် ဟူ၍ ဆိုသည့်အတိုင်း မိမိ စွန့်ပစ်လိုသော အရာဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ အချက်အလက်များကို ကြောင်းကျိုးနှင့်တကွ သိရ၏။ ထိုသို့ သိသောအခါ စွန့်ပစ်ဖွယ်ကို မြင်ပြီး၊ ယင်း၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ ယင်းဉာဏ်ကို နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ငြီးငွေ့လာလျှင် တွယ်တာခြင်း ကင်း၏။ တွယ်တာမှုကင်းခြင်းကိုပင် ဝိရာဂဉာဏ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဝိရာဂဉာဏ်ဖြစ်လျှင် အပြီးသတ် အောင်နိုင်ခြင်းကို ရ၏။

ယင်းအောင်နိုင်ခြင်းကား နောက်တစ်ဖန် ပြန်၍ မရှုံးသော အောင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ အောင်နိုင်ခြင်းဖြင့် ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် သူ၏ ယာသမားဘဝကို အောင်နိုင်ခဲ့၏။ သူ၏ တဏှာကို အောင်နိုင်ခဲ့၏။

ကုဒါလပဏ္ဍိတ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ လွတ်မြောက်ခြင်း "နိဿရဏ" ဟူသည်မှာ တဏှာဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ ဉာဏ်ဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ တဏှာဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်း ဟူသည်မှာ ဝိဘဝတဏှာဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းသည် ပြန်၍ အကျဉ်းခံရတတ်၏။ ဉာဏ်ဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်း ဟူသည်မှာ ဝိရာဂဉာဏ်ဖြင့် လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းသည် အပြီးသတ် လွတ်မြောက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ အကျဉ်းမခံရတော့ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးအား တရားဟောလျက်ကပင် ကုဒါလပဏ္ဍိတသည် ဂင်္ဂါမြစ်ရေမှ ရေကို အာပေါကသိဏ်း ရှုလေရာ ဈာန်အဘိညာဉ်ကို ရပြီးလျှင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၏။ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးလည်း ဘဝ၏ သာယာဖွယ် "အဿာဒ"၊ မသာယာဖွယ် "အာဒီနဝ"၊ လွတ်မြောက်ဖွယ် "နိဿရဏ" တို့ကို ယထာဘူတဉာဏ်ဖြင့် သိမြင်ပြီး ဘုရားလောင်း ကုဒါလပဏ္ဍိတထံ၌ မိမိ၏ ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ ရသေ့ပြု၏။ အခြား ခုနစ်ပြည်ထောင်မင်းများသည်လည်း ဗာရာဏသီပြည်ကို သိမ်းယူရန် လာရာမှ ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီး တောထွက်ခြင်းကို ကြားသိရပြီး သူတို့လည်း ဘုရားလောင်း ကုဒါလပဏ္ဍိတထံ၌ ရသေ့ပြုကြလေ၏။

ဤအေသနာတော်အရ ကိလေသာတို့၏ စွမ်းအားသည် ကြီးမား၏။

မိမိတို့၏ ပုထုဇဉ် အကျင့်သိက္ခာမျှဖြင့် "ငါ သူတစ်ပါး ထိခိုက် နစ်နာအောင် မလုပ်ဘူး၊ ငါ အဂတိ မလိုက်ဘူး၊ ငါ မတော် မတရား မလုပ်ဘူး" ဟူ၍ ကြွေးကြော်မနေဘဲ မိမိတို့၏ သတိ သမ္မဇဉ်ဖြင့်သာ မိမိတို့၏ ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှု တို့ကို ယထာဘူတဉာဏ်ဖြင့် ထိန်းကျောင်းအပ်ပါ၏။ ယထာဘူတဉာဏ်သည် ကိလေသာများမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစဆုံးဉာဏ် ဖြစ်ပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

ရဟန်း ဒါဒရာ

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်သည် အလွန် ထွန်းပခိုန် ဖြစ်၏။ အမြို့မြို့ အနယ်နယ်မှ အမျိုးကောင်းသားများသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာရောက်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ ရဟန်း ပြုကြ၏။ ရဟန်းပြုကြပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ နားလည်အပ်သော ဝိနည်း သိက္ခာပုဒ်တော်များကို သင်ယူကြ၏။ တရားဘာဝနာများကိုလည်း ပွားများ အားထုတ်ကြ၏။ တရားဘာဝနာ အားထုတ်ရာတွင် ပါရမီ ရှိရုံမျှနှင့် လုံလောက်သည် မဟုတ်။ ပါရမီကို အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် တွန်းပို့နိုင်သော နောက်ဆုံး အကြောင်းတရားသည် လို၏။ ထို နောက်ဆုံး အကြောင်းတရားကို သပွာယဟု ခေါ်၏။ ထိုသပွာယသည် ရာသီဥတု ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အစာအာဟာရ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ အမှန်အားဖြင့် သပွာယ အကြောင်းတရားသည် "စနက်တံ" သဖွယ် ဖြစ်လေ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် ရဟန်းပေါင်းများစွာ ရှိကြသည့်အနက် ရဟန်းငါးရာတို့သည် အုပ်စုတစ်အုပ်စု အနေဖြင့် စိတ်တူ သဘောတူ ရှိကြ၏။ အချင်းချင်း သပွာယ ဖြစ်ကြ၏။ ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ တရားအားထုတ်ကြပါသော်လည်း တရားထူးကို မရကြ။ အမှန်အားဖြင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သည် ရဟန်းငါးရာတို့အတွက် သပွာယဖြစ်သော နေရာဌာန မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ တရားထူးကို မရရှိနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန္တာ မဖြစ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို တောင်းကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ရဟန္တာ ဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကို ပေးလိုက်၏။ ရဟန်းငါးရာတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း တော်မှ ထွက်ခွာကြ၏။ ယူဇနာတစ်ရာတိုင်တိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ရွာကြီး တစ်ရွာသို့ ရောက်ကြ၏။ ရွာသားများသည် ရဟန်းငါးရာကို ဖူးတွေ့ရသောအခါ များစွာ ဝမ်းသာကြ၏။ သူတို့၏ ရွာ၌ ရဟန်းများ မရှိကြ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အတွက် ဒါနပြုရန်လည်း ခက်၏။ သီလ စောင့်ရန်လည်း ခက်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်း တရား အားထုတ်ဖို့ ဆိုသည်ကား ပို၍ပင် ခက်ပါ၏။ သူတို့သည် လောကဥ္စ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်ထွန်းတော်မူနေပါလျက် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမကို မရရှာကြ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ တိုင်တိုင် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခြင်းသည် သူတို့အတွက်

http://www.dhammadownload.com

အဓိပ္ပာယ် မရှိသလိုပင် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ အဓိပ္ပာယ် ရှိလေပြီ။ သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးတွေ့ရသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်စား ရဟန်းငါးရာကို ဖူးတွေ့ရလေပြီ။

ရွာသားတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် ရဟန်းများကို ချဉ်းကပ်ကြ၏။ သူတို့သည် သရဏဂုံ ဆောက်တည်လိုကြ၏။ ငါးပါးသီလကို စောင့်လိုကြ၏။ ထိုတွင် သရဏဂုံ ဆောက်တည်နိုင်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်မည် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်ပါမှလည်း လောကဋ္ဌ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူခြင်းသည် သူတို့အတွက် အဓိပ္ပာယ်ရှိမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရွာသားတို့သည် သူတို့ရွာ၌ ဝါကပ်တော်မူပါရန် ရဟန်းငါးရာတို့အား လျှောက်ထားကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤရွာသည် ရဟန်းငါးရာတို့အတွက် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်စေရန် သဗ္ဗညုအကြောင်းတရား ဖြစ်၏။ ရဟန်းငါးရာတို့သည် ရွာသားများ လျှောက်ထားကြသည့်အတိုင်း ထိုရွာ၌ ဝါတွင်းသုံးလအတွက် ဝါကပ်ရန် သဘောတူကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရဟန်းတော်ဦးရေက များသဖြင့် ဆွမ်းအတွက်လည်း ငဲ့ရသေး၏။ သို့ရာတွင် ရွာက ကြီးသဖြင့် ဆွမ်းအတွက် မျှတနိုင်၏။ အစာအာဟာရနှင့် ပတ်သက်၍လည်း သဗ္ဗညု မဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ရွာ၏ တောအုပ်၌ ဝါကပ်ရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။

ထိုတောအုပ်၌ နတ်များ ရှိကြ၏။ နတ်များသည် သစ်ပင်များအပေါ်၌ ဗိမာန်ပြု၍ နေကြ၏။ ရဟန်းတော်များသည် သစ်ပင်အောက်၌ သီတင်းသုံးသော အခါ နတ်များသည် သစ်ပင်များ အပေါ်၌ နေ၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သစ်ပင်များပေါ်မှဆင်း၍ မြေ၌ နေကြရ၏။ ရဟန်းများသည် ယနေ့ည၌အတွက် သာ နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု နတ်များက ထင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် နေရေးထိုင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ နတ်များသည် ပူပန်မှု မရှိကြ။ နောက်စာစဉ်နေ့တွင် ရဟန်းများသည် ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်ကြ၏။ နောက် တောအုပ်သို့ ပြန်လာကြ၏။ နတ်များကမူ ရဟန်းများသည် နက်ဖြန် သွားကြလိမ့်မည်၊ သန်ဘက်ခါ သွားကြလိမ့်မည်ဟူ၍ မျှော်လင့်ဆဲပင် ဖြစ်ကြ၏။ လဝက်တိုင်တိုင် ပြန်လိမ့်နိုးနိုး သူတို့ မျှော်ကိုးကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ရဟန်းများသည် မိမိတို့နေရာ တောအုပ်၌ နေကြမှာပါတကား ဟူ၍ သိရသောအခါ နတ်များသည် သူတို့၏ နေရေးထိုင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ စိတ်ပူပန်ကြ၏။ တစ်လျှောက်လုံး ဗိမာန်ကိုစွန့်၍ မြေ၌နေရန် မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းများ ဤတောအုပ်၌ မနေနိုင်အောင် လုပ်ရန် ကြိုးပမ်းကြ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း နတ်များသည် ရဟန်းတော်များကို ကြည်ညိုကြပါ၏။ သို့ရာတွင် အနေဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခကို အကြောင်းပြု၍ ကြာရှည် သည်းမခံနိုင်တော့။ အမိသော်မှ

http://www.dhammadownload.com

အခက်အခဲနှင့် ကြုံရသောအခါ မိမိ၏သားကိုပင် စွန့်ပစ်တတ်၏၊ မချစ်၍ကော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ချစ်သလောက် အခြား မည်သည့်အရာကိုမှ မချစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

အတ္တသမံ ပေမံ နတ္ထိ – လောကတွင် မိမိလောက် ချစ်စရာကောင်းသော အရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိဟု အဆိုရှိ၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ အတွေးအမြင်အရ မိမိသည် မိမိအတွက် ချစ်စရာအကောင်းဆုံး ဟူ၍ ခံယူထားပါလျက် လက်တွေ့အားဖြင့် လုပ်ဆောင်ရာ၌မူ မိမိကိုယ်ကို မိမိ တကယ်တမ်း ချစ်ရာ ရောက်အောင် မဆောင်ရွက်ကြ။ အမှန်အားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ တကယ်တမ်း ချစ်ပါလျှင် ချစ်ရာ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ လို၏။ သို့မှသာ မိမိသည် မိမိအတွက် ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး ဟူသော အဆိုနှင့်ညီမည် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက အပြောတစ်မျိုး၊ အလုပ်တစ်မျိုး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မိမိကိုယ်ကို ချစ်ရာရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဟူသည်ကား ကာယကံမှုကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဝစီကံမှုကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ မနောကံမှုကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ မည်သည့်အမှုကိုလုပ်လုပ် ဓမ္မနှင့်အညီ လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဓမ္မနှင့်အညီ လုပ်ပါမှ မိမိကိုယ်ကို မိမိက တကယ်တမ်း ချစ်ရာ ရောက်မည်။ ဓမ္မနှင့်အညီ မလုပ်ဘဲ အဓမ္မသဟော အတိုင်းသာ လုပ်ပါက မိမိကိုယ်ကို မိမိ ချစ်ရာ မရောက်ဘဲ နှစ်ရာသာ ရောက်လေ၏။

မိမိချစ်သော မိမိကိုယ်အတွက် ချစ်ရာရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ အမြင့်မြတ်ဆုံးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ရ၏။ အမြင့်မြတ်ဆုံးကို ရွေးရာတွင် မဟာသုတသောမ ဓာတ်တော်အရ ပစ္စည်းဥစ္စာထက် ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများက မြတ်၏။ ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများထက် အသက်က မြတ်၏။ အသက်ထက် ဓမ္မက မြတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မသည် သက်ရှိ သက်မဲ့ အရာအားလုံးတို့ထက် မြတ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အချစ်ဆုံးဖြစ်သော မိမိအတွက် တကယ်တမ်း ချစ်ရာ ရောက်အောင် အမြတ်ဆုံး ဆောင်ရွက်မည့် ဆိုပါက ဓမ္မနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

အမှန်အားဖြင့် တောစောင့်နတ်များသည် ရဟန်းများကို မိမိတို့၏ တောအုပ်မှ ထွက်သွားအောင် လုပ်ခြင်းသည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့က ချစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နတ်များ၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် ဓမ္မနှင့်အညီ မဟုတ်လေသောကြောင့် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့က တကယ်တမ်း ချစ်ရာ ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ နတ်များသည် ရဟန်းများကို ကြောက်အောင် ခြောက်လှန့်ကြ၏။ ဦးခေါင်း မပါဘဲ ကိုယ်ချည်း ပြကြ၏။ ကိုယ်မပါဘဲ

http://www.dhammadownload.com

အားကိုးစရာ ဟူ၍လည်း မရှိ။ သို့ပါလျက် ပုထုဇဉ် လူမိုက်တို့သည် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖက်တွယ်ထားကြ၏။ အားကိုးတကြီး ပြုကြ၏။ မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖက်တွယ်ခြင်း၊ အားကိုးတကြီး ပြုခြင်းသည် မိုက်မှားမှုသက်သက်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေအိုးပမာသာ ဖြစ်၏။ ခိုင်လည်း မခိုင်မြဲ၊ တန်ဖိုးလည်း မရှိ။ ဤသံဘောကို မြင်အောင်ကြည့်ဖို့ လို၏။ မြင်အောင်ကြည့်သော စိတ် ဟူသည် ဝိပဿနာစိတ်ပင် ဖြစ်၏။

ဝိပဿနာစိတ်ကို နှန်းမြို့ပမာ ခိုင်ခဲ့အောင် လုပ်ရ၏။ ဝိပဿနာစိတ်ကို ခိုင်ခဲ့အောင်လုပ်ခြင်း ဟူသည်မှာ ကိလေသာများ ကပ်ဝင်မလာအောင် လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်က အကြည့်ခံ၊ ဝိပဿနာက အကြည့်။ အကြည့်ခံ ခန္ဓာကိုယ်က ခဏမစဲ တဖွဲဖွဲ ဖြစ်နေ၏၊ ပျက်နေ၏။ သို့ရာတွင် အကြည့်အပိုင်းက ထိုသို့ မမြင်။ ထုနှင့် ထည်နှင့် ခိုင်မြဲနေသော အရာဟု မြင်၏။ ထိုသို့ မြင်ခြင်းမှာ မှားခြင်းမှားလည်း မောဟ ကိလေသာ ဖုံးနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မောဟ ကိလေသာကို သတ်ဖို့ လို၏။ မောဟ ကိလေသာ မရှိလျှင် ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်မည် ဖြစ်၏။

အကြည့်ခံအပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ခုတစ်ရာ ပြုပြင်ဖို့ မလိုသော်လည်း အကြည့်အပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ ပြုပြင်ဖို့ လို၏။ အကြည့် အပိုင်း ဟူသည်မှာ ဝိပဿနာ ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာ ထက်ပါမှ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ထက်စေရန် ကြိုးပမ်းဖို့ လို၏။ ဝိပဿနာ ထက်စေရန် ကြိုးပမ်းရာ၌ သတိသည် များစွာ အရေးကြီး၏။ အကြည့်ခံနှင့် အကြည့်တို့ အဆက်ပြတ် မသွားရလေအောင် သတိကြီးစွာ ထားရ၏။ သတိ လွတ်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောဟသည် ဝင်တော့မည် ဖြစ်၏။ မောဟဟူသည် ခေါင်းဆောင် ကိလေသာ ဖြစ်၏။

မောဟကို အဝိဇ္ဇာဟူ၍ ခေါ်၏။ မောဟတွင် သတ္တိနှစ်ခု ရှိ၏။ တစ်ခုသော သတ္တိမှာ မဟုတ်ကို မဟုတ်မှန်း မသိရလေအောင် ဖုံးကွယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို "အာဝရဏ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယင်းသတ္တိကြောင့် ရုပ်နာမ် ခန္ဓာတို့သည် အမြဲတစေ ဖြစ်နေ ပျက်နေကြပါလျက် ဖြစ်နေ ပျက်နေသည် ဟူ၍ မသိကြ။ ထိုသို့ မသိကြရလေအောင် မောဟက သူ၏ "အာဝရဏ" သတ္တိဖြင့် ဖုံးကွယ်ထား၏။ အခြားလူမှုရေးရာ ကိစ္စများ၌လည်း မိမိတို့က မတော်မတရား လုပ်နေကြပါလျက် မတော်မတရား လုပ်နေမှန်း မသိခြင်းသည် မောဟ၏ ဤ "အာဝရဏ" သတ္တိကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ မောဟတွင် နောက်သတ္တိတစ်ခု ရှိသေး၏။ ယင်းသတ္တိကား

http://www.dhammadownload.com

မဟုတ်ကို အဟုတ် ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို "ဝိက္ခေပ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယင်းသတ္တိကြောင့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့သည် အမြဲတစေ ဖြစ်နေပျက်နေကြပါလျက် ဖြစ်ပျက်မရှိဘဲ အမြဲ တည်တံ့နေသည် ဟူ၍သာ သိကြ၏။ အခြား လူမှုရေးရာ ကိစ္စများ၌လည်း မိမိတို့က မတော်မတရား လုပ်နေကြသည် ဖြစ်ပါလျက် တကယ့်ကို တရားလမ်းမှန်ကျအောင် လုပ်နေသည်ဟူ၍ သိနေခြင်းသည် မောဟ၏ ဤ "ဝိက္ခေပ" သတ္တိကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ အကြည့်ခံနှင့် အကြည့်တို့ ပြတ်တောက်ပြီး မောဟ မဝင်ရောက်နိုင်အောင် သတိဖြင့် အစဉ်တစိုက် ရှုမှတ်နေပါက အကြည့်ခံ ရုပ် နာမ်ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မလွဲမသွေ မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် ပညာလက်နက်ဖြင့် ကိလေသာရန်သူကို သတ်ခြင်း မည်၏။ ထိုကဲ့သို့ ကိလေသာရန်သူများကို သတ်ရာ၌ မောဟ နည်းနည်းကွာလျှင် ဝိပဿနာ နည်းနည်းထက်၏။ ဝိပဿနာ နည်းနည်းထက်လာလျှင် ဘုန်းတန်ခိုး အာနုဘော်များသည် ရွှေးကထက် ပို၍ ကြီးလာ၏။ ထို့ကြောင့် အာနုဘော် ကြီးလာခြင်း၌ တွယ်တာမနေဘဲ မိမိ၏ ဝိပဿနာဉာဏ် ထက်သည်ထက် ထက်အောင် အားထုတ်ရ၏။ ဝိပဿနာဉာဏ် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရောက်လာမည် ဖြစ်၏။ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် ရောက်လာလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်တော့၏။ ဤသည်ကိုပင် ဧပြီသား ဝိပဿနာဉာဏ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းနှင့် မရသေးသော မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရအောင် အားထုတ်ခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရဟန်း ငါးရာတို့သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၍ ရဟန္တာမြတ်များ ဖြစ်သွားကြရလေ၏။

ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ကာလက ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိပြည်သား အမျိုးကောင်းသား တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ရဟန်းပြုလိုက်၏။ သူ့ကို ရဟန်းများက "တိဿ" ဟူ၍ အမည်ပေးလိုက်၏။

တိဿရဟန်းသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ စာပေကိုလည်း သင်ကြား၏။ တရားကိုလည်း အားထုတ်၏။ ထို့ကြောင့် တိဿရဟန်းသည် ထိုက်သင့်

http://www.dhammadownload.com

သလောက် စာပေများကိုလည်း တတ်ကျွမ်း၏။ တရားကိုလည်း ထိုက်သင့်သလောက် ရှုမှတ်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မမြင်သေး။ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မမြင်သေးသဖြင့် အရိယာလည်း ဖြစ်မလာသေးချေ။

ပရိယတ္တိ စာပေများကို သူ သင်ကြားထားလေရာ သူ သင်ကြားထားသော ပရိယတ္တိ စာပေများက ဤလောကဌ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ မရှိ၊ သတ္တဝါဟူ၍ မရှိ၊ ရုပ်နှင့် နာမ်သာ ရှိသည်။ ယင်းရုပ်နှင့် နာမ်တို့သည်လည်း အမြဲတမ်း ဖြစ်နေကြသည်၊ ပျက်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် လောကဟူသည် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်အစဉ်သာ ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့၏ အစုအပေါင်း မဟုတ်။ ထို့ပြင် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့်ပျက်ခြင်း ကုန်ဆုံးရာဌ် မဖြစ် မပျက်သော နိဗ္ဗာန်ဟူသည် ပရမတ္ထ အနေဖြင့် အကယ်ရှိသည် ဟူ၍ ဆိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် တိသရဟန်းသည် လောကကို ကြည့်ပါ၏။ သူသည် လောကကို ကြည့်သော အခါ ရုပ်နှင့်နာမ်ကို မမြင်။ ပုဂ္ဂိုလ်များကို မြင်၏၊ သတ္တဝါများကိုသာ မြင်၏။ ထို့ကြောင့် လောကဟူသည် ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း အမြဲတစေ ဖြစ်ပျက်နေသည့် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်အစဉ်သာ ဖြစ်သည် ဟူသော စာပေ သင်ကြားချက်များကိုသာ သူ သိ၏။

တိသရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ တကယ်တမ်း ယုံကြည်သက်ဝင်သော သဒ္ဓါတရားဖြင့် ရဟန်းပြုခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်၌ သံသယ မဖြစ်။ သူ၏ အသိဉာဏ်၌သာ သံသယ ဖြစ်လေ၏။ ပညာရှိတို့၏ အဆိုအရ ကျင့်စဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ လောကဌ် မိမိ၏ ရည်မှန်းချက် မပြည့်လေသောအခါ လူမိုက်တို့သည် သူတစ်ပါး အပေါ်၌ သံသယ ရှိတတ်ကြ၏။ ပညာရှိတို့ကား သူတစ်ပါးအပေါ်၌ သံသယ မရှိဘဲ မိမိ၌သာ သံသယ ရှိကြ၏။ သူမြတ်များ ဖြစ်လေသော အခါမှသာ သူတစ်ပါးအပေါ်၌လည်း သံသယ မရှိ၊ မိမိအပေါ်၌လည်း သံသယ မရှိ၊ သံသယ ဟူသမျှကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ကြတော့သည် ဟူ၍ ဆိုပါ၏။ ဤအဆိုအရ ဆိုလျှင် တိသရဟန်းသည် လူမိုက် မဟုတ်၊ ပညာရှိ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ ပညာရှိခြင်းကား သံသယကို မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် မပယ်သတ်နိုင်သေးသောကြောင့် အရိယာ ပညာရှိမျိုးတော့ မဟုတ်သေး၊ ပုထုဇဉ် ပညာရှိမျိုးသာ ဖြစ်သေး၏။ အမှန်အားဖြင့် သံသယကို သောတာပတ္တိမဂ်ဖြင့် ပယ်နိုင်ပါ၏။

သို့သော် တိသရဟန်းသည် တရားအားထုတ်ခြင်းကိုလည်း မလျော့။ သို့ရာတွင် တရားထူးကိုမူ မရသေး။ အမှန်အားဖြင့် တရားထူးရခြင်း ဟူသည်

http://www.dhammadownload.com

မှာ ဣန္ဒြေတို့နှင့် ပြည့်စုံညီညွတ်မှု ရှိသော အခါမှသာ ဖြစ်၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိတို့ အစုလိုက် မျှဖို့ လို၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရလေအောင် သတိကလည်း ခဏမလပ် စောင့်ကြပ်ဖို့လို၏။ ထိုအဆင့်သို့ တိသမထေရ် မရောက်သေးသဖြင့် သူသည် တရားထူးကို မရခြင်း ဖြစ်၏။ တရားထူး ရခြင်း၌ အချိန်သည် များစွာ စကားပြော၏။ ဘုရားဖြစ်လိုလျှင် လေးသင်္ချေ နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း စောင့်ရ၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်လိုလျှင် နှစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း စောင့်ရ၏။ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်လိုလျှင် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း စောင့်ရ၏။ မဟာသာဝက ဖြစ်လိုလျှင် ကမ္ဘာတစ်သိန်း စောင့်ရ၏။ ရိုးရိုးပကတိသာဝက ဖြစ်လိုလျှင် စောင့်ချိန် သတ်မှတ်ချက် မရှိသော်လည်း မိမိတို့၏ ဣန္ဒြေများ ရင့်ကျက်သည်အထိ စောင့်ရ၏။ ထိုကြောင့် တရားထူးရခြင်း၌ အချိန်သည် များစွာ စကားပြောသည်ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

ပါရမီကုသိုလ် ဟူသည် ရိုးရိုးကုသိုလ်မျိုးနှင့် မတူ။ ရိုးရိုးကုသိုလ်သည် အဟောသိက် ဖြစ်နိုင်၏။ ပါရမီကုသိုလ်ကား အဟောသိက် မဖြစ်နိုင်။ အဟောသိက် ဟူသည်မှာ အကျိုးမပေးနိုင်ဘဲ ကဲ့ဖြစ်သည် ဆိုရုံမျှလောက်သာ ဖြစ်သော အချည်းနှီးကဲ့ ဖြစ်၏။ ယခု တိသမထေရ် အားထုတ်နေသော ဂန္ဓဒုရနှင့် ဝိပဿနာဒုရဆိုင်ရာ ကဲများမှာ ပါရမီကုသိုလ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကဲများသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရေးအတွက် တိသမထေရ်အား အကျိုးပေးပေလိမ့်မည်။ ယခု အချိန်မကျသေးရွေ့သာ အကျိုးမပေးခြင်း ဖြစ်၏။

တိသမထေရ်သည် စာပေလေ့လာရင်း၊ တရားအားထုတ်ရင်း သူ၏ ကိုယ်၌ အဖုငယ်တစ်ခု ပေါက်လာ၏။ အစ ပထမတွင် အဖုငယ်သည် မုန့်ညင်းစေ့ခန့် ရှိ၏။ နောက် ပဲစေ့ခန့် ဖြစ်လာ၏။ နောက် ကလောစေ့ခန့်၊ နောက် သျှိသျှားသီးခန့် ဖြစ်လာပြန်၏။ ထို့နောက် အဖုအထစ်များသည် ပေါက်ကွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ပုပ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် တိသမထေရ်သည် ကျမ်းဂန်များ၌ ပူတိဂတ္တတိသမထေရ် ဟူ၍ အမည်တွင်လေ၏။ ယင်း အနက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ပုပ်သော တိသမထေရ် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ တိသမထေရ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ပုပ်ရုံသာမက အရိုးများလည်း ကျိုးပဲ့ကြကုန်၏။ သွေးပြည်တို့သည် အလိမ်းလိမ်း ကပ်ကုန်၏။ သူ၌ အတူနေ တပည့်များ ရှိကြပါ၏။ အတူနေ တပည့်များသည်လည်း မထေရ်ကို ပြုစုသုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်သဖြင့် မလွဲသာမရှောင်သာ သူ့ကို စွန့်ပစ်ထားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ပူတိဂတ္တတိသမထေရ်သည် အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ နေရာ၌ တစ်ပါးတည်း အိပ်လျက်သာ နေရလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပူတိဂတ္တတိသမထေရ်သည် ဤဘဝ၌ပင် ရဟန္တာဖြစ်မည့် ပါရမီရှင် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

သို့ရာတွင် သူ၌ ကြီးစွာသော အတိတ်အကုသိုလ်ကံ ရှိ၏။ ထိုကံသည် ဝဠုံအနေဖြင့် ယခု အကျိုးပေးလေပြီ။

ဝဠုံသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်ပင် လွတ်အောင် မရှောင်နိုင်ခဲ့။ ပူတိဂတ္တမထေရ်၏ ဝဠုံကား ကြာရှည်လှပြီ။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်အခါက ဖြစ်၏။ ထိုဝဠုံသည် ထိုမျှလောက် ကြာနေပါသော်လည်း အရိပ်ပမာ လိုက်၍ နေ၏။ အကျိုးပေးခွင့်ကို စောင့်မျှော် နေ၏။ ယခုမှ အကျိုးပေးခွင့်ကို ရ၍ အကျိုးပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဝဠုံသည် မည်သူ့ ကိုမျှ မရှောင်၊ လူကိုလည်း မရှောင်၊ နတ်ကိုလည်း မရှောင်၊ ဗြဟ္မာကိုလည်း မရှောင်၊ ရဟန္တာကိုလည်း မရှောင်၊ နောက်ဆုံး မြတ်စွာဘုရားကိုပင် မရှောင်ချေ။ မိမိ အကျိုးပေးခွင့်ကို စောင့်ကာ အရိပ်ပမာ လိုက်နေမည်သာ ဖြစ်၏။

ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော် အခါက ငှက်မုဆိုး ဖြစ်ဖူး၏။ သူသည် ငှက်များကို အရှင်လတ်လတ် ခြေများကို ချိုးခဲ့ဖူး၏။ အတောင်များကိုလည်း ချိုးခဲ့ဖူး၏။ ထိုသို့ ခြေများ၊ အတောင်များကို ချိုးထားခြင်းမှာ မပျံနိုင်အောင် လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သတ်ပြီး ထားပါကလည်း ပုပ်ကုန်မည် စိုးရိမ်သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အရှင်လတ်လတ် ခြေများ၊ အတောင် များကို ချိုးထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကံသည် ယခု လာလေပြီ။ သူသည် ရှောင်၍ မရတော့။ သူသည် ငှက်မုဆိုးဘဝဖြင့် အသက်မွေးသော်လည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတော့ မဟုတ်။ ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုတတ်၏။ ဘုရားမှန်း၊ တရားမှန်း၊ သံဃာမှန်း သိ၏။ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်တို့ကိုလည်း သိ၏။ ယင်းတို့၏ အကျိုးကိုလည်း သိ၏။ ထိုသို့ သိပါသော်လည်း ပစ္စက္ခ အသက်မွေးခြင်း လွယ်ကူမှုကို အကြောင်း ပြု၍ ငှက်မုဆိုးဘဝဖြင့် အသက်မွေးခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ဘဝ သုခနှင့် အနန္တ ဘဝခုကို "တဲ့" ချင်း လဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ငှက်မုဆိုးသည် မိမိ၏ အသက်မွေးမှုနှင့် စပ်လျဉ် သူ့အတွက် ယနေ့သာ ရှိ၏၊ နက်ဖြန် မရှိ။ ပစ္စက္ခဘဝသာ ရှိ၏၊ သံသရာ မရှိ။ မသိ၍လား ဟူ၍ မေးလျှင်မူ သိပါ၏။ သိပါသော်လည်း မိမိ၏ တစ်ဘဝ ကောင်းစားရေး၌ တပ်မက်သော တဏှာက သံသရာခုကို ဖုံးကွယ်တတ်သော အဝိဇ္ဇာကို ကာန်လန့်ကာဖြင့် အသုံးပြုထားသောကြောင့် ငှက်မုဆိုးသည် သံသရာခုကို မမြင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုတော့ သူသည် ထိုဒုက်ခကို ခံရပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသဘဝင် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်အား မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်ကို လှူဖူး၏။ နိဗ္ဗာန်ကို ရရန် ဆုတောင်းဖူး၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်သည် ရဟန္တာ

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်မည်ကား အမှန်။ နိဗ္ဗာန်ရမည်ကား အမှန်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ပစ္စက္ခဘဝသည် အားငယ်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ အားငယ်ဖွယ် ကောင်းသော်လည်း ယင်း အားငယ်ဖွယ် ကောင်းလှသော ဘဝကိုပင် မှန်ကန်စွာ အသုံးချတတ်ပါက အန္တိမဲ့အကျိုးကို ရနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့အနေဖြင့် မည်သည့် အခြေအနေဆိုးများ၌ ကြုံရသည် ဖြစ်စေ၊ အားငယ်နေရန် မရှိ။ အသုံးချတတ်ရန်သာ အရေးကြီး၏။ မိမိတို့တွေ့ကြုံရသမျှသည် ထာဝရဘုရား၏ ဖန်ဆင်းချက် မဟုတ်။ မိမိ၏ ဖန်ဆင်းချက်သာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မှားယွင်းစွာ ဖန်ဆင်းမိခဲ့ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရလျှင်လည်း အားငယ်ရန် မလို။ ယင်းဒုက္ခကို မှန်ကန်စွာ အသုံးချတတ်ရန်သာ လို၏။ အမှန်အားဖြင့် မကျော်လွှားနိုင်သော အခက်အခဲ ဟူသည် မရှိ။ အချိန်ကြာလျှင်သာ ကြာမည်၊ ကျော်လွှားနိုင်သည်ကတော့ အမှန်။ သတိပဋ္ဌာန်သေနာတော်အရ အကုသိုလ်ကိုလည်း သခါရအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ရှုရန် အသုံးချ၍ ရ၏။ ကုသိုလ်ကိုလည်း သခါရအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ရှုရန် အသုံးချ၍ ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်သူမဆို၊ မိမိမှု ဟူသော ကမ္မနိယာမအရ ရရှိလာသော မိမိတို့၏ လက်ရှိအခြေအနေကို ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ အကောင်းဘက်သို့ ရောက်အောင် အသုံးချနိုင်ဖို့ ဤ ပုတိဂတ္တတိဿမထေရ်က သင်ခန်းစာပေး၏။ ပေးသော သင်ခန်းစာအတိုင်း လိုက်နာ အားထုတ်ရန်သာ လို၏။

ပုတိဂတ္တတိဿမထေရ်သည် သူ၏ အိပ်ရာ၌ သွေးပြည်အလိမ်းလိမ်းဖြင့် လဲလျောင်းလျက် ရှိ၏။ သူ၏ အရိုးများသည်လည်း ကျိုးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်ရန်ပင် အခက်အခဲ ရှိ၏။ သူသည် စိတ်ဓာတ်ကျလျက် ရှိ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျသောအခါ သမာဓိကို မရနိုင်။ သမာဓိကို မရခြင်းသည် မျက်စိအမြင်ကို မရခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏။ မျက်စိ အမြင်ကို မရလျှင် မြင်စရာများကို ကြည့်သော်လည်း မမြင်နိုင်သကဲ့သို့ သမာဓိကို မရလျှင် ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် မြင်စရာ ရုပ်နာမ်များကို ကြည့်၍ မမြင်နိုင်။ ရုပ်နာမ်ကို မမြင်လျှင် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို အဘယ်သို့လျှင် မြင်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ပုတိဂတ္တတိဿ မထေရ်သည် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း ဖြစ်၏။ ကျန်းမာရေး ကောင်းစဉ် ကာလကပင် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ပြီး၊ ထိုနောက် ဖြစ်ပျက်တို့ကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်နိုင်လျှင် ယခု ကျန်းမာရေး အလွန်ဆိုးရွားချိန်၌ ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို လည်းကောင်း မည်သို့လျှင် မြင်နိုင်ပါတော့မည်နည်း။ ဤသို့တွေးပြီး ပုတိဂတ္တတိဿ မထေရ်က စိတ်အားငယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ပုတိဂတ္တတိဿ မထေရ်သည် တရားအားထုတ်ရာ၌ နောက်ဆုံး သပွာယ အကြောင်းကို သဘောမပေါက်။ သပွာယ

http://www.dhammadownload.com

အကြောင်း ဟူသည် "စနက်တံ" သဖွယ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရေးကြီး၏။ ပုထုဇဉ်အဖြစ်မှ အရိယာအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခြင်း ဟူသည် အခြေအနေတစ်ခုမှ အခြေအနေတစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဟိုဘက်အခြေအနေနှင့် သည်ဘက် အခြေအနေ နှစ်ရပ်လုံးနှင့် လိုက်လျောညီထွေရှိသော ကြားကာလ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို အမှန်ပင် လိုအပ်ပါ၏။ ထိုကြားကာလ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးပေးနိုင်သော အကြောင်းကို သပ္ပာယအကြောင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထိုသပ္ပာယ အကြောင်းကို ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်သည် မသိ။ မြတ်စွာဘုရားသာ သိတော်မူ၏။ ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ် ရဟန္တာဖြစ်ရေးအတွက် သပ္ပာယ အကြောင်းသည် မပေါ်ပေါက်နိုင်သေးသမျှ ရဟန္တာဖြစ်မည်လည်း မဟုတ်ချေ။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအချိန်တွင် ဂန္ဓကုဋိမှနေ၍ ကျွတ်ထိုက်သော ဓနေယျတို့အား ကြည့်တော်မူရာ ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်ကွန်ရက်၌ ထင်လေ၏။ ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်၌ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်နိုင်သော ဥပနိဿယ အကြောင်းသည် ပြည့်စုံပြီ။ စနက်တံကို မီးရှို့ရန်သာ လိုတော့၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂန္ဓကုဋိမှ ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်၏ သခ်ိမ်းကျောင်းသို့ သွား၍ ကိုယ်တော်တိုင် သူနာပြု လုပ်ငန်းကို လုပ်၏။ ထိုအခါမှ အတူနေ တပည့်ရင်းများက မြတ်စွာဘုရားအား သူနာပြုလုပ်ငန်းကို သူတို့လုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က သူနာပြု လုပ်ငန်းကို လုပ်နေမှတော့ အခြား ရဟန်း သာမဏေများ အနေဖြင့် မည်သူမျှ ငုတ်တုတ်ထိုင်၍ ကြည့်မနေနိုင်တော့ပေ။ အားလုံးက ပျာပျာသလဲ ဝိုင်း၍ လုပ်ကြလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် ရေနွေးကို ကြို၏။ အခြား ရဟန်းတို့အား ပူတိဂတ္တတိဿ မထေရ်ကို ညောင်စောင်းနှင့်တကွ မ၍ ယူစေ၏။ ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်ကို ရေနွေးဖြင့် ရေချိုးပေးစေ၏။ သင်္ကန်းတို့ကိုလည်း ရေနွေးဖြင့် ဖွပ်လျှော်စေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ယုယကြင်နာမှုကို ခံယူရရှိသောအခါ ပူတိဂတ္တတိဿမထေရ်သည် သူ့ဘဝအပေါ် သူ ကျေနပ်လာ၏။ အားတက်လာ၏။ ထိုအခါ နှစ်သက်ခြင်း ပီတိသည် ဖြစ်၏။ ထိုနောက် ငြိမ်းအေးခြင်း ပဿဒ္ဓိသည် ဖြစ်၏။ ထိုနောက် ချမ်းသာခြင်း သုခသည် ဖြစ်၏။ ထိုနောက် တည်ကြည်မှု သမာဓိသည် ဖြစ်၏။ သမာဓိရလျှင် ဝိပဿနာရှုရ၍ ရပြီ။ အမှောင်ထဲ၌ အရာဝတ္ထုများ ထင်ရှား ရှိနေပါသော်လည်း မီးရောင်ရှိမှ မြင်နိုင်၏။ သမာဓိကို ရခြင်းသည် မီးရောင်ကို ထွန်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ယခု မီးရောင်ကို ထွန်းညှိပေးလိုက်ပြီ။ မြင်စရာ ရုပ်နာမ်တို့ကို ဝိပဿနာ ဉာဏ်များက်စိဖြင့် ကြည့်ဖို့သာ လိုတော့၏။ သို့ရာတွင်

http://www.dhammadownload.com

မည်သည့်နေရာ၌ ကြည့်ရမှန်း မသိသေး၊ ကြည့်ရမည့်နေရာကို ပြဖို့ လိုသေး၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဂိုဂတ္တတိသ မထေရ်၏ ဦးခေါင်းရင်း၌ ရပ်တော်မူပြီး ကြည့်ဖို့ရန် ရုပ်နာမ်တို့ရှိရာ နေရာကို ညွှန်ပြသည့် အနေဖြင့် အောက်ပါ ဂါထာကို ဟော်ကြားတော်မူ၏။

- **ချစ်သား ပုဂိုဂတ္တတိသ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ဝိညာဉ်ကင်း၍ ဓွန့်ပစ်ရလျှင် ဘာမျှ အသုံးမကျသော ဖွဲကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။**
- **ဤခန္ဓာကိုယ်သည် မကြာမီကာလတွင် မြေအပြင်၌ လဲလျောင်းရပေလိမ့်မည်။**

ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်ရာတွင် ကြည့်နည်း နှစ်နည်း ရှိ၏။ တစ်ခုသော ကြည့်နည်းမှာ ပပဉ္စမျက်စိဖြင့် ကြည့်နည်း ဖြစ်၏။ နောက်ကြည့်နည်းတစ်ခုမှာ လောကီမဂ္ဂင်မျက်စိဖြင့် ကြည့်နည်း ဖြစ်၏။ ပပဉ္စဟူသည်မှာ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ ဖြစ်၏။ လောကီမဂ္ဂင် ဟူသည်မှာ ပညာမဂ္ဂင် နှစ်ပါးနှင့် သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါးတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါး ဟူသည်မှာ သမ္မာဒိဋ္ဌိနှင့် သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဖြစ်၏။ သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါးဟူသည်မှာ သမ္မာဝါယာမ၊ သမ္မာသတိ၊ သမ္မာသမာဓိတို့ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းမဂ္ဂင်ငါးမျိုးကို လောကီ မဂ္ဂင်ငါးပါး ဟူ၍ ဆို၏။

ပထမကြည့်နည်းအရ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်သောအခါ ရုပ် နာမ်အဖြစ် မမြင်။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါအဖြစ် မြင်၏။ ငါ အဖြစ် မြင်၏။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ငါသည် အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အတ္တ သမံ ပေမံ နတ္ထိ– ငါလောက် ချစ်စရာကောင်းသော အရာ မည်သည် မရှိ ဟူသော အသနာတော်အရ ခန္ဓာကိုယ်သည် အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်လာ၏။ တွယ်တာဖွယ် ဖြစ်လာ၏။ တပ်မက်ဖွယ် ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို အလိုလိုက်ရ၏။ ထမင်းဆာလျှင် ထမင်းကျွေးရ၏။ ညောင်းညာလျှင် ဟိုဘက်သည်ဘက် လှည့်ပေးရ၏။ လမ်းလျှောက်ပေးရ၏။ ညစ်ပတ်လျှင် ရေချိုးပေးရ၏။ တစ်ချိန်လုံး သူ့အလုပ်ကိုချည်း လုပ်ပေးရ၏။ သို့ရာတွင် ခန္ဓာကိုယ် ရရှိခြင်းအတွက် မငြီးငွေ့။ ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး လိုချင်နေ၏။ လူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုချင်၏။ နတ်ခန္ဓာကိုယ်ကို လိုချင်၏။ ဗြဟ္မာခန္ဓာကိုယ်ကို လိုချင်၏။ ရလျှင် ကျေနပ်၏။ မရမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေမိ၏။ ဤသို့ ဖြစ်သည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပပဉ္စ မျက်စိဖြင့် ကြည့်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကို လောကီမဂ္ဂင် မျက်စိဖြင့် ကြည့်သောအခါ တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအဖြစ် မမြင်၊ ရုပ်နာမ်အဖြစ်သာ မြင်၏။ ငါ အဖြစ် မမြင်၊ သူ အဖြစ်သာ မြင်၏။ မြတ်နိုးစရာအဖြစ် မမြင်၊ စက်ဆုပ်စရာ အဖြစ်သာ မြင်၏။ ဆံပင်၊ ခြေသည်း၊ လက်သည်း စသည်ဖြင့် ၃၂ မျိုးတို့၏ အစုအဝေး ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

အားလုံး စက်ဆုပ်စရာချည်းသာ ဖြစ်၏။ ထမင်းဆာလိုက်၊ ညောင်းလိုက်၊ အောင့်လိုက် စသည်ဖြင့် အမြဲတမ်း နှိပ်စက်နေ၏။ သက်သက် ဒုက္ခတုံး ဒုက္ခခဲသာ ဖြစ်၏။ ဒုက္ခသစ္စာ စစ်စစ် ဖြစ်၏။ ဘာမျှ တွယ်တာစရာဟူ၍ မရှိ။ မက်မောစရာ ဟူ၍ မရှိ။ ခန္ဓာကိုယ်ကို မရခြင်းသည် သုခ ဖြစ်၍၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်းသည် ဒုက္ခ ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို မဂ္ဂင်မျက်စိဖြင့် ကြည့်သောကြောင့် မြင်သောအမြင် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် တစ်ခုတည်းသော ခန္ဓာကိုယ်က နှစ်မျိုးသော အမြင်ကို ဖြစ်စေပါ၏။

မဂ္ဂင်မျက်စိဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကြည့်သောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါအဖြစ် မမြင်၊ ငါ အဖြစ် မမြင်။ ၃၂ ကောဋ္ဌာသ အစုအဝေး အဖြစ်သာ မြင်၏၊ ရုပ်နာမ် အဖြစ်သာ မြင်၏။ သမာဓိအား ကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ယင်းတို့၏ ဖြစ်ပျက်ကိုပါ မြင်လာ၏။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ဖန်များလာသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်၌ ငြီးငွေ့၏။ ငြီးငွေ့ဖန် များလာသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်၌ တပ်မက်မှု တဏှာကို ပယ်လေ၏။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ခြင်းသည် ယထာဘူတဉာဏ် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ဖန်များသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်၌ ငြီးငွေ့ခြင်းသည် နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် ဖြစ်၏။ ခန္ဓာကိုယ်၌ တပ်မက်မှုကင်းခြင်းသည် ဝိရာဂဉာဏ် ဖြစ်၏။ ဝိရာဂဉာဏ် ဟူသည် မဂ်ဉာဏ် ပင်တည်း။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူသော အခါတွင် ပူတိဂတ္တ တိဿမထေရ်သည် အားကောင်းသော သမာဓိကို ရရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မြင်လေ၏။ ထိုအခါ သူသည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။

ဤသည်မှာ အဆိုးဆုံး အခြေအနေမှ အကောင်းဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရ အဆိုးဆုံး အခြေအနေကိုပင် အကောင်းဆုံး အခြေအနေသို့ ရောက်အောင် အသုံးချနိုင်သည် ဖြစ်လေရာ မိမိ၌ အသုံးချတတ်သောဉာဏ် ရှိဖို့သာ လို၏။ အသုံးချတတ်လျှင် အဆိပ်သည်လည်း ဆေးဖြစ်၏။ အသုံးမချတတ်လျှင် ဆေးသည်လည်း အဆိပ်ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် အဆိပ်သည် လည်းကောင်း၊ ဆေးသည်လည်းကောင်း ပဓာန မဟုတ်။ အသုံးချတတ်မှုသာ ပဓာန ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အဆိုးဆုံးဘဝ ဟူသည်မှာ လည်း ရုပ်နာမ်ပင် ဖြစ်၏။ အကောင်းဆုံးဘဝ ဟူသည်မှာလည်း ရုပ်နာမ်ပင် ဖြစ်၏။ ဘာမျှ ထူးခြားလှသည် မဟုတ်၊ ဘဝဟူသမျှသည် ပရမတ္ထသစ္စာအားဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာသာတည်း။ ဒုက္ခသစ္စာမှ အမြတ်ဆုံးချမ်းသာ သန္တိသုခကို ထုတ်ယူတတ်လျှင် ထုတ်၍ ရနိုင်ပါကြောင်း ဤဝတ္ထုက သက်သေခံပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

နွားကျောင်းသား နန္ဒ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် စေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ်က ဤဇာတ်လမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အနာထပိဏ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းဒါယကာလည်း ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာလည်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား အနာထပိဏ်က ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကို ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခြင်းမှာ "ကျောင်း တစ်ခါ" အနေဖြင့် ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းပြီးပြီ ဟူ၍ တစ်ကြိမ် တစ်ခါသာ တာဝန်ယူ လှူဒါန်းခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ထာဝစဉ် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး တာဝန်ယူ လှူဒါန်းခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အနာထပိဏ်သည် သောတာပန်လည်း ဖြစ်၏။ ဇောဒဂ်ရ ဥပါသကာလည်း ဖြစ်၏။

နန္ဒကား အနာထပိဏ်၏ နွားကျောင်းသား ဖြစ်၏။ အနာထပိဏ်၏ များစွာသော နွားများကို အခဖြင့် ကျောင်းပေးသူ ဖြစ်သဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝလာ၏။ သို့ရာတွင် နန္ဒသည် သူဌေးအမည်ကို မခံ။ နွားကျောင်းသား အမည်ကို သာ ခံ၏။ နွားကျောင်းခြင်း လုပ်ငန်းဖြင့်သာ ဥစ္စာစီးပွားကို ရှာ၏။ နန္ဒသည် နွားကျောင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို မြတ်နိုးသူ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အရာရာတိုင်း၌ နှစ်သက်ဖွယ် ရသသည် ရှိ၏။ သက်ရှိဖြစ်လျှင်လည်း သက်ရှိအလျောက် နှစ်သက်ဖွယ် ရသသည် ရှိ၏။ သက်မဲ့ဖြစ်လျှင်လည်း သက်မဲ့အလျောက် နှစ်သက်ဖွယ် ရသသည် ရှိ၏။ ရာတတ်ဖို့သာ လို၏။ ရသ ရှိသည်ကတော့ အမှန်။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရ သက်ရှိ ဖြစ်စေ၊ သက်မဲ့ဖြစ်စေ အားလုံးသည် သခါရချည်း ဖြစ်၏။ သခါရကို သခါရအဖြစ် အမှန်အတိုင်း သိလေသောအခါ သခါရတို့မှ လွတ်မြောက်မှု ရသကို တွေ့၏။ ထိုရသကား အလွန် တန်ဖိုးကြီးမားသော ရသ ဖြစ်၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ဝိမုတ္တိရသဟု ခေါ်၏။ ထိုကြောင့် အရာရာတိုင်း၌ ရသသည် ရှိသည်ဟု ဆိုရ၏။

နွားကျောင်းသား နန္ဒသည် နွားကျောင်းခြင်းလုပ်ငန်း၌ နှစ်သက်ဖွယ် ရသကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နွားကျောင်းသား နန္ဒသည် နွားကျောင်းခြင်းလုပ်ငန်းကို မစွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နွားကျောင်းခြင်း လုပ်ငန်း၌ နန္ဒ တွေ့သော နှစ်သက်ဖွယ်ရသကား တကယ်တမ်း နှစ်သက်ဖွယ် ရသအစစ် မဟုတ်။ ဒုက္ခကို သုခအဖြစ် မှတ်ထင်ပြီး နှစ်သက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် နန္ဒသည် တစ်ခုသောနေ့တွင် ယင်းကို ဒုက္ခအဖြစ် အမှန်အတိုင်း သိသော ယထာဘူတဉာဏ်ကို ရပြီး နောက်မှ ရသ အစစ်ကို တွေ့ပေလိမ့်မည်။

http://www.dhammadownload.com

နန္ဒသည် အနာထပိဏ်၏ နွားကျောင်းသား ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ အနာထပိဏ်ထံသို့ နွားနို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်းများကို ပို့ရ၏။ ထို့ကြောင့် နန္ဒသည် အနာထပိဏ်နှင့် အကျွမ်းဝင်၏။ ရင်းနှီး၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးသည်လည်း လောကကို သူများ မြင်သလို မြင်တတ်သူ မဟုတ်၊ ထူးသော အမြင်ဖြင့် မြင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် သုဒတ္တ ဟူသော အမည်ရင်း ပျောက်၍ အနာထပိဏ် ဟူသော အမည်သစ်ကို ရခြင်း ဖြစ်၏။

လူ လူချင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရာတွင် တချို့က လူကို မမြင်။ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မြင်၏၊ ရာထူးများကို မြင်၏၊ အာဏာများကို မြင်၏။ ထိုသို့ မြင်သောအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မြတ်နိုး၏၊ ရာထူးများကို မြတ်နိုး၏၊ အာဏာများကို မြတ်နိုး၏။ ထိုကြောင့် ပစ္စည်းရှိခိုက် အလေးအမြတ် ပြု၏။ အလေးအမြတ် ပြုစရာ ပစ္စည်းဥစ္စာ မရှိတော့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလေးအမြတ် မပြုတော့။ ရာထူးရှိခိုက် အလေးအမြတ် ပြု၏။ အလေးအမြတ်ပြုစရာ ရာထူး မရှိတော့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလေးအမြတ် မပြုတော့။ အာဏာရှိခိုက် အလေးအမြတ် ပြု၏။ အလေးအမြတ် ပြုစရာ အာဏာ မရှိတော့သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလေးအမြတ် မပြုတော့။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ လောကကို သုတဒိဋ္ဌိ အမြင် ဖြင့်သာ ကြည့်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သုတဒိဋ္ဌိ အမြင်ဟူသည် ပစ္စည်းဥစ္စာများ၊ ရာထူးများ၊ အာဏာများကိုသာ မြင်တတ်၏။ အခြား ဘာကိုမျှ မမြင်တတ်။ ဤသည်မှာ သုတဒိဋ္ဌိ အမြင်၏ သဘော ဖြစ်၏။ နောက်အမြင်တစ်မျိုး ရှိသေး၏။ ယင်းအမြင်ကို အနုမိတ ဒိဋ္ဌအမြင် ဟူ၍ ခေါ်၏။ အနုမိတ ဒိဋ္ဌအမြင်က သုတဒိဋ္ဌိ အမြင်ထက် ပို၍ နက်ရှိုင်း၏။ အနုမိတ ဒိဋ္ဌအမြင်ဖြင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူကို ကြည့်သောအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာများကိုလည်း အလေးအမြတ် ပြုစရာအဖြစ် မမြင်။ ရာထူးများကိုလည်း အလေးအမြတ် ပြုစရာအဖြစ် မမြင်။ အာဏာများကိုလည်း အလေးအမြတ် ပြုစရာအဖြစ် မမြင်။ တကယ်တမ်း အလေးအမြတ် ပြုစရာအဖြစ် မြင်သည်ကား ပညာသာ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနုမိတ ဒိဋ္ဌအမြင်ဖြင့် ကြည့်တတ်သူများသည် ဥစ္စာရှိသူများကိုလည်း အထင်မကြီး။ ရာထူးကြီးသူများကိုလည်း အထင်မကြီး။ အာဏာရှိသူများကိုလည်း အထင်မကြီး။ သူ အထင်ကြီးသူကား ပညာရှိသာ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် သူသည် ပညာရှိကိုသာ အထင်ကြီး၏။ ပညာရှိကိုသာ အလေးအမြတ် ပြုတတ်၏။ နောက် အမြင်တစ်မျိုး ရှိသေး၏။ ယင်းအမြင်ကို သန္ဓိကတ ဒိဋ္ဌအမြင် ဟူ၍ခေါ်၏။ သန္ဓိကတ ဒိဋ္ဌအမြင်က အနုမိတ ဒိဋ္ဌအမြင်ထက် ပို၍ နက်ရှိုင်း၏။ သန္ဓိကတ ဒိဋ္ဌအမြင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သောအခါ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုသာ ကြည့်၏။ အခြား

http://www.dhammadownload.com

ဘာကိုမျှ မကြည့်။ ဥစ္စာရှိသူ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဥစ္စာမဲ့သူ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းလျှင် သူ မြတ်နိုး၏။ အလေးအမြတ် ပြု၏။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မကောင်းလျှင်မူ အထင်လည်း မကြီး၊ မြတ်လည်း မမြတ်နိုး။ ထိုနည်းအတူပင် ရာထူးကြီးသူ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရာထူးငယ်သူ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရာထူးမရှိသူ ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းမှ မြတ်နိုး၏၊ အထင်ကြီး၏။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မကောင်းလျှင်မူ အထင်လည်း မကြီး၊ မြတ်နိုးလည်း မမြတ်နိုး။ အာဏာရှိသူများကို တွေ့လျှင်လည်း ထိုနည်းအတူပင် မြင်၏။ ပညာရှိသူများကို တွေ့လျှင်လည်း ထိုနည်းအတူပင် မြင်၏။

သစ္စိကတ ဒိဋ္ဌိအမြင်ဖြင့် လောကကို ကြည့်တတ်သူများသည် အရာရာကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဖြင့်သာ တိုင်းတာတတ်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းခြင်းသည်သာလျှင် ပါရမီရှိခြင်း မည်၏။ ပါရမီရှိခြင်းသည် သာလျှင် "စစ်မှန်" သော ကြီးပွားခြင်း မည်၏။ အခြားသော ကြီးပွားခြင်းများကား "အထင်" ကြီးပွားခြင်းများသာ ဖြစ်လေ၏။

အနာထပိဏ်လည်း ပါရမီရှိသူ ဖြစ်လေ၏။ နန္ဒသည်လည်း ပါရမီ ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အချင်းချင်း အပြန်အလှန် လေးစား၏၊ အပြန်အလှန် မြတ်နိုး၏၊ အပြန်အလှန် အထင်ကြီး၏။ အနာထပိဏ်က အလုပ်ရှင်၊ နန္ဒက အလုပ်သမား။ အလုပ်ရှင် ဖြစ်စေ၊ အလုပ်သမားဖြစ်စေ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းလျှင် အလုပ်ရှင်လည်း အလုပ်ရှင်အလျောက် လေးစားဖွယ် ဖြစ်၏၊ မြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်၏၊ အထင်ကြီးဖွယ် ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားလည်း အလုပ်သမား အလျောက် လေးစားဖွယ် ဖြစ်၏၊ မြတ်နိုးဖွယ် ဖြစ်၏၊ အထင်ကြီးဖွယ် ဖြစ်၏။ အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားသည် အသက်မွေးမှု နယ်ပယ်၌သာ ခြားနား၏။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ နယ်ပယ်၌မူ မခြားနား။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ နယ်ပယ်၌ ခြားနားသည်ကတော့ ပုထုဇဉ်အဖြစ်နှင့် အရိယာအဖြစ်သာ ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းရှင်လည်း ပုထုဇဉ် ဖြစ်နိုင်၏။ အလုပ်သမားလည်း ပုထုဇဉ် ဖြစ်နိုင်၏။ လုပ်ငန်းရှင်လည်း အရိယာ ဖြစ်နိုင်၏။ အလုပ်သမားလည်း အရိယာ ဖြစ်နိုင်၏။ ထိုကြောင့် ဘဝ၌ တကယ် အရေးကြီးသည်ကား ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသာ ဖြစ်လေ၏။

အနာထပိဏ် သူဌေးနှင့် အလုပ်သမား နန္ဒတို့ နှစ်ယောက်သည် အမြင်ချင်းလည်း တူ၏၊ အကျင့်ချင်းလည်း တူ၏။ သို့ရာတွင် အနာထပိဏ် သူဌေးက အရိယာ ဖြစ်သဖြင့် ပုထုဇဉ် နန္ဒထက် ပို၍ ရင့်၏။ ဉီးတည်ချက်ချင်းကား အတူတူ။ နှစ်ယောက်စလုံး သန္တိသုခသို့ ဉီးတည်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အကျွမ်းဝင်ကြ၏။ နန္ဒသည် အနာထပိဏ်နှင့် အကျွမ်းဝင်

http://www.dhammadownload.com

သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့လည်း ရောက်လေတော့၏။ နန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားဒေသနာတော်ကိုလည်း နာကြား၍၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားရှင်အား မိမိ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြွတော်မူပါရန် လျှောက်ထား၏။ နန္ဒ၏အိမ်သည် ကောသလ ဓနပုဒ်၌ ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် နန္ဒ၏ ဣန္ဒြေတို့သည် မရင့်ကျက်သေး။ ဣန္ဒြေ မရင့်ကျက်သေးပါဘဲလျက် တရားဒေသနာတော်များကို ဟောကြားပါလျှင် နန္ဒသည် တရားဒေသနာတော်၏ အနက်ကို သစ္စာတိုင်အောင် သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထိုကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒ၏ ပင့်လျှောက်ချက်ကို လက်ခံတော် မမူချေ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အချိန်ကို ကွက်တိဝင်အောင် အသုံးချနိုင်သောဉာဏ် ရှိ၏။ ထိုဉာဏ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် လွယ်လင့်တကူ ရသည်တော့ မဟုတ်၊ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလတိုင်အောင် အားထုတ်မှ ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားအတွက် အချိန်သည် အရေးကြီးပါ၏။

နန္ဒ၏ ဣန္ဒြေတို့ ရင့်ကျက်ချိန်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီဆဲ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒကို အမြဲ စောင့်ကြည့်နေသူ ဖြစ်တော်မူ၏။ နန္ဒ၏ ဣန္ဒြေများ ရင့်ကျက်ချိန်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူနေရာမှ နန္ဒ၏ ဇာတိ ကောသလဓနပုဒ်သို့ ကြွတော်မူပြီး နန္ဒကို့ နေထိုင်ရာအနီးရှိ တစ်ခုသော သစ်ပင်အရင်း၌ နောက်ပါ ရဟန်း သံဃာတော်များနှင့်အတူ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

နန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူကြောင်း သတင်းကြားလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို လာရောက်ဖူးမြော်ပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ နောက်ပါ ရဟန်း သံဃာတော်များအား သူ၏အိမ်သို့ ပင့်၍ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆွမ်းကပ်၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒအား တရား ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ နန္ဒ၏ ဣန္ဒြေတို့သည် ရင့်လေပြီ။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော တရားဒေသနာတော်၏ အနက်ကို သစ္စာတိုင်အောင် သိနိုင်လေပြီ။

မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒအား ဒါနကို ဟော၏။ ယင်းကို ဒါနကထာ ဟူ၍ ဆို၏။ ဒါနကိုဟောခြင်းမှာ လူအနေဖြင့် လူ့ကျင့်ဝတ်အရ အနစ်နာခံစွန့်လွှတ်စိတ်ကို မွေးရန်ဖြစ်၏။ ထိုနောက် သီလကို ဟော၏။ ယင်းကို သီလကထာ ဟူ၍ ဆို၏။ သီလကို ဟောရခြင်းမှာ လူအနေဖြင့် လူ့ကျင့်ဝတ်အရ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရန် ဖြစ်၏။ ထိုနောက် ဒါနနှင့် သီလရှိသူတို့၏

http://www.dhammadownload.com

လားရောက်ရာ ဧာတမလွန်ကို ဟောစ၏။ ယင်းကို သဂ္ဂကထာ ဟူ၍ဆို၏။ တမလွန် ဟူသည်မှာ နတ်ပြည်ဖြစ်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် နတ်ပြည်ဟူသည်မှာ ချမ်းသာ ဖြစ်၏။ ဒါနသဘောအရ အနစ်နာခံ စွန့်လွှတ်တတ်မည်၊ သီလသဘောအရ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကောင်းမည် ဆိုပါလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မလွဲမသွေ နတ်ပြည်သို့ ရောက်မည်ဖြစ်၏။ နတ်ပြည်ကို ရောက်ခြင်းကား ချမ်းသာကို ရရှိခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဤချမ်းသာက ကာမဂုဏ်ချမ်းသာသာ ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ဟူသည် "အထင် ချမ်းသာ" သာ ဖြစ်၏ "အစစ်ချမ်းသာ" မဟုတ်။ အစစ် ချမ်းသာ မဟုတ်သမျှ ဒုက္ခသာ ဖြစ်၏။ အပြစ် အာဒီနဝသာ ဖြစ်၏။ ယင်းတို့၏ အလွန်၌ အစစ်ချမ်းသာ ဟူသည် ရှိသေး၏။ အစစ်ချမ်းသာ ဟူသည် သန္တိသုခ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အစစ်ချမ်းသာ သန္တိသုခကို လိုချင်ပါလျှင် ကာမဂုဏ်ချမ်းသာ ကို ဒုက္ခအဖြစ် မြင်အောင် ကြည့်ရ၏။ ဒုက္ခအဖြစ် မြင်အောင် ကြည့်ခြင်း ဟူသည်မှာ ကာမဂုဏ်ကို ကာမဂုဏ်အဖြစ် မမြင်ဘဲ သခ်ါရအဖြစ် မြင်အောင် ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်ကို သခ်ါရအဖြစ် မြင်အောင် ကြည့်ဖို့အတွက် သတိလို၏။ သတိရှိလာလျှင် သတိရှိသူ "သတိမာ" ဖြစ်လာ၏။ လွဲလဲဝိရိယရှိသူ "အာတာပီ" ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ကာမဂုဏ်ကို သခ်ါရ အဖြစ်မြင်သူ "သမ္မဇာန" ဖြစ်လာ၏။ ထိုအင်္ဂါသုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံလျှင်ပင် အနိစ္စသဘောကို သိလာ၏၊ ဒုက္ခသဘောကို သိလာ၏၊ အနတ္တသဘောကို သိလာ၏။ ဤသို့ သိလာအောင် အားထုတ်ခြင်းကိုပင် မဂ်နှင့် စပ်သောစကား မဂ္ဂကထာ ဟူ၍ ဆို၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒအား ဤသို့လျှင် ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သဂ္ဂကထာ၊ မဂ္ဂကထာတို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဟောကြားတော်မူသောအခါ နွားကျောင်းသားနန္ဒသည် ဒေသနာတော်၏ အနက်ကို သစ္စာတိုင်အောင် သိမြင်ပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားလေ၏။ နန္ဒအတွက် မြတ်စွာဘုရား၏ ဆောင်ရွက်ဖွယ် သည် ပြီးဆုံးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နန္ဒတို့နေထိုင်ရာ ကောသလ ဇနပုဒ်မှ ထွက်ခွာ၍ အေသစာရီကြွချီတော်မူ၏။ နန္ဒသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်ကိုကိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို လိုက်ပို့လေ၏။ သင့်လျော်သလောက် ရောက် သောအခါ မြတ်စွာဘုရားက နန္ဒအား ပြန်ရန် ပြောသဖြင့် နန္ဒလည်း ပြန်လေ၏။

လမ်းတွင်ပင် နန္ဒသည် မုဆိုးတစ်ယောက်၏ မြားချက်ဖြင့် သေဆုံးသွား၏။ နောက်က လိုက်လာသော ရဟန်းများသည် သေဆုံးနေသော နွား ကျောင်းသား နန္ဒကိုမြင်လျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားပြီး မြတ်စွာဘုရားအား–

'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ နွားကျောင်းသားနန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားတို့ ကြွတော်မူလာခြင်းကြောင့် အလျှံကြီးကို ပေးပြီး ရိုက်ပို့ရာမှ

http://www.dhammadownload.com

သေခဲ့ရ၏။ အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရားတို့ ဓကြွလာပါလျှင် နန္ဒသည် ယခုကဲ့သို့ သေမည် မဟုတ်' ဟူ၍ လျှောက်ထားကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတို့အား-

'ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ နန္ဒကား ငါဘုရား ကြွလာသည် ဖြစ်စေ၊ မကြွလာသည် ဖြစ်စေ၊ အရဟံရှစ်မျက်နှာသို့ သွားသည်ဖြစ်စေ၊ မသွားသည် ဖြစ်စေ သေခြင်းမှ မလွတ်။ အမှန်အားဖြင့် သတ်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း မည်သည်ကို ရန်သူတို့ သည်လည်း မပြုနိုင်။ လူဆိုးတို့သည်လည်း မပြုနိုင်။ တကယ်တမ်း ပြုနိုင်သူကား မိမိသန္တာန်၌ ကိန်းနေသော အကုသိုလ်ကံသာလျှင် ဖြစ်၏' ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီး အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

- လူဆိုးက ဖြစ်စေ၊ ရန်သူက ဖြစ်စေ၊ အကျိုးမဲ့ ဖျက်ဆီးခြင်းကို ပြုလျှင် ဤဘဝ တစ်ဘဝသာ ပြုနိုင်၏။
- မိမိ ပြုထားမိသော် အကုသိုလ်ကံကမူ မိမိကို အဝများစွာ ဖျက်စီးသွားအောင် ပြုနိုင်၏။

အကုသိုလ်ကံအရ ကောင်းကျိုးမဲ့ကို ဖြစ်စေရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ကုသိုလ်ကံအရ ကောင်းကျိုးကို ဖြစ်စေရာ၌ ဖြစ်စေ "သူ့ကြောင့်"၊ "ငါ့ကြောင့်" ဟူ၍ ပုဂ္ဂိုလ်ခံ သတ္တဝါကို ရည်ညွှန်း၍ ဆိုကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် "ကံ" ကို သရုပ်ဖော်သူသာ ဖြစ်၏။ အိုးထိန်းသည်သည် ရွှံ့ရိုမှ အိုးကို လုပ်၍ ရ၏။ ရွှံ့မရှိပါက အိုးကို လုပ်၍ မရ။ ထိုကြောင့် ရွှံ့ကို ဥပါဒါန ကာရဏဟု ဆို၏။ အိုးထိန်းသည်ကို နိမိတ္တ ကာရဏဟု ဆို၏။ ဤသဘောအတိုင်းပင် အကျိုးမဲ့ကို ရခြင်းနှင့် ကောင်းကျိုးကို ရခြင်းတို့၌ ကံသည် ဥပါဒါနကာရဏာမည်၍ ယင်းကံကို သရုပ်ဖော်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့ကား နိမိတ္တကာရဏ မည်ကြ၏။

အကျိုးတရားကို ဖြစ်စေရာ၌ အကြောင်းတရားနှစ်ပါး ရှိသည့်အနက် ဥပါဒါနကာရဏာ ဟူသည် အထည် ဝတ္ထုအကြောင်း (Material Cause) ဖြစ်၍၊ နိမိတ္တကာရဏာ ဟူသည် ယင်းအရာဝတ္ထုကို သရုပ်ဖော်သော အကြောင်း (Efficient Cause) ဖြစ်၏။ ထိုကြောင့် ထိုအကြောင်း နှစ်မျိုးတွင် ကံသည်သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ ကံကို သရုပ်ဖော်သော ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါတို့ကား အပဓာန ဖြစ်ကြ၏။ အပဓာန ဖြစ်ကြသဖြင့် ပုံသေသတ်မှတ်ချက် ပြုလုပ်၍ မရ။ တစ်ခုမဟုတ် အခြားတစ်ခု ဖြစ်နိုင်၏။ ပဓာနဖြစ်သောကံကား အမျိုးမျိုး မပြောင်းနိုင်။ တစ်ခုတည်းအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ရ၏။ ဖွဲ့ဖြိုးမှု ရှိခြင်းနှင့် မရှိခြင်းသာ ကွာခြားလေ၏။ ထိုကြောင့် သေထိုက်သော ကံပါသော နွားကျောင်းသားနန္ဒကို မုဆိုးက မသတ်

http://www.dhammadownload.com

လျှင်လည်း အခြား တစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်မည်သာ ဖြစ်၏။ နွားကျောင်းသား နန္ဒသည် သေရမည်ကား မုချ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အကျိုးမဲ့ကို မရလိုသူများသည် ကံကို မဖြစ်အောင် အားထုတ်ဖို့လို၏။ ကံမရှိတော့လျှင် ကံကို သရုပ်ဖော်မည့်သူ ဟူ၍ ရှိတော့မည် မဟုတ်။ ကံကို မဖြစ်အောင် အားထုတ်ရာ၌ ဒါနဖြင့်လည်း မရ၊ သီလဖြင့်လည်း မရ၊ ဘာဝနာဖြင့်မှ ရ၏။ ဘာဝနာ ဆိုသည်မှာ ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ဖြစ်၏။ လူဟူသည် အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ အသက်ရှင်၍ မရ၊ အလုပ် တစ်ခုခုကိုတော့ လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။

ကိုယ်အလုပ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ နှုတ်အလုပ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ စိတ်အလုပ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခု။ သို့ရာတွင် အလုပ်လုပ်တိုင်း ကံဖြစ်သည် မဟုတ်။ အနုသယ ကိလေသာရှိမှ ကံ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနုသယကိလေသာကို သတ်ဖို့ လို၏။ အနုသယ ကိလေသာကို မဂ်ဖြင့် သတ်နိုင်၏။ အရဟတ္တမဂ် ဖြစ်လျှင် အနုသယကိလေသာ အားလုံးကို သတ်နိုင်၏။ မဂ်ကိုရရန် ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ဖို့လို၏။ ဝိပဿနာ ဘာဝနာဖြင့်သာ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်နိုင်၏။ ဤဒေသနာကို နာကြားရသောအခါ ဒေသနာ၏ အနက်ကို သစ္စာတိုင်အောင်သိသော ရဟန်းများစွာတို့သည် သောတာပန်များ ဖြစ်သွားကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဒေသနာတစ်ခုကို နာကြားရတိုင်း အနုသယ ကိလေသာကို သတ်ဖို့အထိ အနက်ကို သိအောင် အားထုတ်အပ်ပါ၏။

သောရေယျသူဌေးသား

သောရေယျသူဌေးသား ဝတ္ထုသည် ဤကမ္ဘာမြေအပြင်၌ တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်၏။ ယုံတမ်းဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်။ ဖြစ်ခဲ့သောအချိန်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ ကျော်ကာလက ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ်က ဖြစ်၏။ တကယ့်ဖြစ်ရပ်သည် စိတ်ကူးယဉ် ဖြစ်ရပ်ထက် ဆန်းကြယ်သည် ဟူ၍ ပညာရှင်များက အသိအမှတ် ပြုထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။

သောရေယျပြည်တွင် အလွန်ကြွယ်ဝသော ဓနိမောင်နှံ ရှိ၏။ သူတို့တွင် သားရတနာတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူသည် သောရေယျသူဌေးသား အဖြစ် ပိဋကတ်တော် မှတ်တမ်းတွင် ထင်ရှား၏။ အချိန် အရွယ်ရောက်သောအခါ သူ၏ မိဘ

http://www.dhammadownload.com

များက သူ့ကို အိမ်ထောင်ချမေးလိုက်၏။ သူကား ကိုယ်တိုင်လည်း လှသူ ဖြစ်၏။ အလှအပကို အလွန်မက်မောသူလည်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူ၏ဇနီး သည်လည်း လှပသူပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လောကအလှ ဟူသမျှသည် အမြင့်ဆုံးသဘောကို ဆောင်သည်ဟူ၍ မရှိ။ အသာဆုံး သဘောကို ဆောင်ရိုး မရှိ။ လောကုတ္တရာ အလှသည်သာ အမြင့်ဆုံးသဘောကို ဆောင်၏။ အသာဆုံး သဘောကို ဆောင်ရိုး ရှိ၏။ အမြင့်ဆုံးသဘောကို မဆောင်နိုင်သော လောက အလှကို "ပဏိဟိတ" ဟူ၍ ခေါ်သည်။ လောကအလှ ဟူသမျှသည် တစ်ခုထက် အခြားတစ်ခုက တစ်နည်းနည်းဖြင့် သာရိုး ဖြစ်သည်။ မြင့်မားရိုး ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့် လောကအလှ ဟူသမျှကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ပဏိဟိတ ဟူ၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပဏိဟိတ၏ အနက်မှာ တောင့်တအပ်၏ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ တောင့်တခြင်း ဆိုက တည်းက တစ်နည်းနည်းဖြင့် သာခြင်းကို အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့် ဖော်ပြလေ၏။ ထို့ကြောင့် လောကအလှ ဟူသမျှသည် "မိမိထက် 'သာ' သော အလှဟူသည် ရှိလေသေး၏" ဟူသော အနက်ကို ဖော်ပြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိထက် "သာ"သော သဘောကို မဆောင်နိုင်တော့သော အလှသည်ကား လောကုတ္တရာ အလှသာ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လောကုတ္တရာ အလှကို အပ္ပဏိဟိတ ဟူ၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။

အလှသဘောကို သောရေယျ သူဌေးသားသည် ဤသို့ မသိ။ အခြား လှသောသူ တစ်ယောက်နှင့် မတွေ့သေးမီ သောရေယျ သူဌေးသားသည် သူ၏ ဇနီးကို သူက အလှဆုံးဟူ၍ မှတ်ယူထား၏။ သောရေယျ သူဌေးသားသည် သူ၏ဇနီးနှင့် သားနှစ်ယောက် ရ၏။ ထိုစဉ်ကာလအထိ သူ၏ဘဝသည် အဘက် ဘက်မှ ပြည့်စုံပါ၏။ ဥစ္စာပစ္စည်းနှင့် သားသမီး ရတနာများသည် ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိ။ ဘာမျှ ပြောစရာ မရှိသော ဘဝဖြင့် အသက်ရှင် နေရခြင်းကား သောရေယျ သူဌေးသားအတွက် လောကနိဗ္ဗာန် တစ်မျိုးပင် ဖြစ်ချေ၏။

တစ်ခုသော နေ့တွင် သောရေယျ သူဌေးသားသည် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့်အတူ ရေချိုးရန် ယာဉ်ငယ်တစ်စီးဖြင့် ရေဆိပ်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ နောက်ပါ အခြေအရံများလည်း များစွာပင် ပါ၏။ ထိုနေ့ကား သောရေယျ သူဌေးသားအတွက် ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့ကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့်နေ့ ဖြစ်သည် ကို သူ မသိ။ သောရေယျ သူဌေးသားသည် လမ်းတွင် ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်နှင့် တွေ့၏။ ရှင်မဟာကစ္စည်းကား အလွန်သပ္ပာယ်သော မထေရ် ဖြစ်၏။ လောက ဝေါဟာရဖြင့် ပြောရလျှင် အလွန်ချောသော၊ အလွန်လှသော မထေရ် ဖြစ်၏။ သောရေယျ သူဌေးသားသည် သူ့ဇနီး၏ အလှကိုသာ အလှ ထင်ခဲ့၊ ထင်ထားခဲ့

http://www.dhammadownload.com

ရာမှ ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်၏ အလှကို မြင်လိုက်သောအခါ အလှကိုသာ ကိုးကွယ်တတ်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြသွားလေ၏။ အံ့သြရုံသာ ဆိုလျှင်လည်း ကိစ္စ မရှိ။ ယခုမူ ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြရုံသာမက အလှကို မှက်မောတတ်သော တဏှာဖြင့် ဤသို့ သူက တောင့်တလိုက်၏။

"ဤမထေရ်သည်မူလည်း ငါ့မယား ဖြစ်ပါမူကား ကောင်းလေစွ၊ သို့မဟုတ် ငါ့မယား၏ အဆင်းသည်လည်း ဤမထေရ်၏ အဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပါမူကား ကောင်းလေစွ"

ဤတောင့်တချက်သည် သူ၏ဘဝကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သော တောင့်တချက်ဖြစ်မှန်း သူ မသိ။ အကယ်၍ သိလျှင်လည်း ဤသို့ တောင့်တချက် ဖြစ်မည် မဟုတ်။ ယခုတော့ သူက မတောင့်တသင့်သော တောင့်တခြင်းမျိုးကို တောင့်တမိလိုက်ပြီ။ လေးညှို့မှ လွတ်လိုက်မိသော မြားကို ပြန်၍ မရုပ်သိမ်းနိုင်တော့သလို သူ တောင့်တမိလိုက်သော အကုသိုလ်ကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းရန် မစွမ်းသာတော့။ လွတ်လိုက်သောမြားသည် မစူးဝင်စေချင်သော အရာဝတ္ထုကို အားကုန် စူးဝင်သွားသလို တောင့်တလိုက်သော အကုသိုလ်သည် သောရေယျ သူဌေးသားကို ချက်ချင်းပင် ယောကျ်ားဘဝမှ မိန်းမဘဝသို့ ပြောင်းလဲစေလိုက်ပါပြီ။ သူသည် ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ် အပေါ် ပြစ်မှားမိသော အကုသိုလ်ကံကြောင့် သောရေယျ သူဌေးသားဘဝမှ သောရေယျ သူဌေးသမီး ဖြစ်သွားရချေပြီ။

ဤသို့သော ဖြစ်ရပ်ကို ဆေးပညာရပ်များက မည်သို့ ဆိုကြမည် မသိသော်လည်း ကမ္မဝိသယော အစိန္တေယျောအရ သောရေယျ သူဌေးသားသည် ယောကျ်ားစစ်စစ်မှ မိန်းမစစ်စစ် ဖြစ်သွားသည်ကတော့ အမှန်။ ဒဏ္ဍာရီ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အစိန္တေယျကို စိန္တေယျ လုပ်ချင်လျှင်တော့ အစိန္တေယျ၏ နိယာမအတိုင်း ပင်ပန်းခြင်း "ဝိယာတ" အကျိုးငှာသာ ဖြစ်ချေမည်။ ရူးသွပ်ခြင်း "ဥမ္မာဒ" အကျိုးငှာသာ ဖြစ်ချေမည်။ အခြား အကျိုးငှာတော့ မဖြစ်။

သောရေယျ သူဌေးသားသည် ရုက်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။ အမှန်အားဖြင့် သူသည် ယခုဘဝ၌ပင် ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်မည့် ပါရမီရှင်ပင် ဖြစ်၏။ ပါရမီရှင် ဖြစ်သော်ကော ဟူ၍ အကုသိုလ်ကံက မညှာတာ။ သူ့နယ် ရောက်လျှင် သူက အစွမ်းကုန် အကျိုးပေးလိုက်သည်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သောရေယျ သူဌေးသားလို ပါရမီရှင် များသည်ပင် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကြောင့် မှားတတ်ကြသေးလေရာ "ငါ" ဘယ်တော့မှ မမှားဘူး ဟူသော ခံယူချက်မျိုးကို ခံယူတတ်ကြသော ပုထုဇဉ်များသည်

http://www.dhammadownload.com

အဘယ်မျှ မိုက်မဲကြလေဘိသနည်း။ ထိုကဲ့သို့သော ပုထုဇဉ်များသည် မိမိတို့၏ မိုက်မဲမှုကို မိမိတို့က မမြင်တတ်သဖြင့် မမြင်ကြသော်လည်း၊ မြင်တတ်သဖြင့် မြင်ကြသော ပညာရှိ လူ နတ် ဗြဟ္မာတို့သည် ဤလောကဌ အထင်အရှား ရှိကြပါ၏။ ယုံမှား မရှိရာ။

ကမ္မသကတာဝါဒီတို့၏ အယူအရ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ အစ မထင်နိုင်သော အချိန်မှစ၍ အနန္တဖြစ်သော ကံတို့သည် အကျိုးမပေးရ မချင်း အရိုပ်ပမာ လိုက်၍ နေကြ၏။ ထိုကံတို့တွင် စကြာမင်း ဖြစ်စေနိုင်သော ကံလည်း ပါ၏။ သူတောင်းစား ဖြစ်စေနိုင်သော ကံလည်း ပါ၏။ ယောကျ်ား ဖြစ်စေနိုင်သော ကံလည်း ပါ၏။ မိန်းမ ဖြစ်စေနိုင်သော ကံလည်း ပါ၏။ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်စေနိုင်သော ကံလည်း ပါ၏။ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်စေနိုင်သော ကံလည်း ပါ၏။ မည်သည့်ကံက မည်မျှလောက် ရှိသည်ဟူ၍ ရေတွက်၍ မရ။ အားလုံး အနန္တ ချည်းပင် ဖြစ်၏။

"Nothing" cannot produce "something" ဟူသော ကမ္မနိယာမ အရ ကံဟူ၍ မရှိလျှင် ကံ၏အကျိုးကို ဖြစ်ပေါ်စေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အနန္တဖြစ်သော ကံများသည် မိမိတို့၏ အကျိုးပေးခွင့်ကို ငံ့လင့်နေကြ၏။ ပေါက်ကွဲရန် အသင့် အနေအထားတွင် ရှိနေကြ၏။ ထိုအခိုက်တွင် နောက်ဆုံး အကျိုးပေးခွင့်ကို ပြုနိုင်သော ကံသည် လာ၏။ ထို "ကံ" ကို "စနက်တံ" သဖွယ် ဖြစ်သော ကံ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဒဿန ဝေါဟာရအားဖြင့်မူ သပွာယကာရဏ ဟူ၍ ဆိုလေ၏။

ကမ္မနိယာမအရ သောရေယျသူဌေးသား၏ သန္တာန်၌ မိန်းမဖြစ်စေနိုင်သော ကံတို့သည် အရိပ်သဖွယ် လိုက်ပါလျက် ရှိကြပါ၏။ ထိုကံတို့သည် မိမိတို့၏ အကျိုးပေးခွင့်ကို ငံ့လင့်လျက် ရှိနေကြလေရာ နောက်ဆုံး သပွာယကာရဏာကို ရကြလေတော့၏။ ဤနေရာ၌ သပွာယကာရဏ ဟူသည် သောရေယျ သူဌေးသားက ရှင်မဟာကစ္စည်းမထေရ်အား သူ၏ မယား ဖြစ်စေချင်သော အကုသိုလ်ကံတည်း။ ထို သပွာယကာရဏ ဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံကို အကြောင်းပြု၍ သူ၏ သန္တာန်ရှိ မိန်းမဖြစ်စေတတ်သော ကံများက စုပေါင်းကာ သောရေယျ သူဌေးသားအား သောရေယျ သူဌေးသားဘဝမှ သောရေယျ သူဌေးသမီးဘဝသို့ ချက်ချင်း အကျိုးပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

သောရေယျ သူဌေးသား၏ သူငယ်ချင်းနှင့် အဆွေအရံများသည် သောရေယျ သူဌေးသားကို ရှာကြ၏။ မည်သည့်နေရာမှာမှ ရှာ၍ မတွေ့သောအခါ သူတို့သည် သူ့ကို အိမ်ပြန်သွားပြီဟူ၍ မှတ်ထင်ကြပြီး သောရေယျပြည်သို့

http://www.dhammadownload.com

ပြန်ကြ၏။ သောရေယျ သူဌေးသား၏ မိဘများကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကြ၏။ မိဘများသည် တတ်နိုင်သမျှ သောရေယျ သူဌေးသားကို ရှာဖွေကြပြန်၏။ နောက်ဆုံး၌ သေပြီ ဟူ၍ ယူဆပြီး ရက်လည် ဆွမ်းသွတ်ကြလေ၏။

သောရေယျ သူဌေးသမီးသည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ သွားလေ၏။ ကံအား လျော်စွာပင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားသော လှည်းကုန်သည်များနှင့် တွေ့၍ လှည်းများ၏နောက်မှ အစဉ်တစိုက် လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ခြေကျင် မလိုက်နိုင်သောအခါ အဖိုးအခကိုပေး၍ လှည်းကို စီးလေ၏။ လှည်းကုန်သည်များ ကလည်း အမျိုးသမီး၏ အဆင်းသဏ္ဌာန်ကို ကြည့်ပြီး တက္ကသိုလ်ပြည်က သူဌေး သားအား ဆက်သရန် ရည်စူးပြီး အမျိုးသမီးကို ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရှောက်၍ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ လှည်းကုန်သည်များသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သား သူဌေးသားအား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြကြ၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်သား သူဌေးသားတွင်လည်း ဇနီး မရှိသဖြင့် သောရေယျ သူဌေး သမီးကို သိမ်းပိုက်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘဝကြမ္မာ၏ ဖန်တီးမှုကို ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတို့ အိမ်ထောင်ပြုကြရာတွင် ရေစက်ကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ နီးစပ်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။ ဤ အကြောင်းနှစ်မျိုးတွင် တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ ကျမ်းဂန်၌ ဆို၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်သား သူဌေးသားနှင့် သောရေယျ သူဌေးသမီးတို့ အိမ်ထောင်ပြုရာ၌ကား ရေစက်ကြောင့် သာ ဖြစ်လေ၏။

အမျိုးသမီးသည် ယောကျ်ားဘဝဖြင့် သောရေယျပြည်၌ သားနှစ်ယောက် ကို ရဖူးခဲ့၏။ ယခု တက္ကသိုလ် သူဌေးကတော် ဘဝဖြင့် သားနှစ်ယောက်ကို ရပြန်၏။ စုစုပေါင်း သားလေးယောက် ရခဲ့လေပြီ။ ဖြစ်ရပ်ကား ဆန်းကြယ်လှ၏။ ကြမ္မာ၏ အကွေ့ကား ဝင်္ကပါနှယ် ရှိလေ၏။ တစ်ခုသော နေ့တွင် သူဌေးကတော် သည် လေသာပြတင်းမှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေစဉ် မိမိ၏ မိတ်ဆွေဟောင်း တစ်ယောက်ကို တွေ့၏။ ထိုမိတ်ဆွေဟောင်းကား သောရေယျပြည်သား သူ၏ သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းနှင့် အတူပင် ယာဉ်ငယ်ကိုစီးကာ သောရေယျ ပြည် ရေချိုးဆိပ်သို့ သွားခဲ့၏။ ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်ကို မြင်၍ ပြစ်မှားမိသဖြင့် မိန်းမ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်ကမူ သူငယ်ချင်းကို ရှက်သဖြင့် တိတ်တဆိတ် ထွက်ပြေး ခဲ့၏။ ယခု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်တွေ့ဆုံသောအခါ သူဌေးကတော်သည် သူငယ်ချင်းနှင့် စကားပြောလိုလှ၏။ မိမိ၏ဘဝကို တက္ကသိုလ်ပြည်၌ပင် နိဂုံးချုပ် တော့မည် ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ထားပါသော်လည်း သူဌေးကတော်၏ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်

http://www.dhammadownload.com

သည် ပျက်ပြားသွားလေပြီ။ ဥပနိဿယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုလာသော ဘဝကဲ့ကြမ္မာ၏ အင်အားနှင့် စွမ်းအင်ကို မည်သူသည် တားဆီးနိုင်ပါမည်နည်း။

သူဌေးကတော်သည် မိမိ၏ အစေအပါးတို့အား သူငယ်ချင်း သောရေယျပြည်သား သူဌေးသားကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ သောရေယျပြည်သား သူဌေးသားသည်လည်း ခေါ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်လာ၏။ သောရေယျ ပြည်သား သူဌေးသားသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ အလည်အပတ် လာရောက်သည် မဟုတ်။ လှည်းပေါင်းငါးရာနှင့် ကုန်ကူးသန်းရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် အခြား လှည်းငါးရာတို့အား ခေတ္တထားခဲ့ပြီး လာခြင်း ဖြစ်၏။ သောရေယျ ပြည်သား သူဌေးသားသည် တက္ကသိုလ်ပြည်သူ ဖြစ်နေသော သူဌေးကတော်ကို တွေ့မြင်သောအခါ မမှတ်မိဘဲ ရှိနေ၏။ ထိုနောက်မှ တက္ကသိုလ်ပြည်သူ ဖြစ်နေသော သူဌေးကတော်က အကျိုးအကြောင်း စုံလင်စွာ ပြန်လည်ပြောပြမှ ထိုစဉ်က ဖြစ်ရပ်ကို ပြန်လည် အမှတ်ရလေ၏။

သူငယ်ချင်း သူဌေးသားကား ဗဟုသုတရှိသူ ဖြစ်၏။ ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်အား ပြစ်မှားမိသော အကုသိုလ်ကံသည် မထေရ် ကျေနပ်အောင် တောင်းပန်ပါက ပြေပျောက်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ သောရေယျ သူဌေးသမီးအတွက် ဝဋ်ကျွတ်ချိန် ရောက်ပေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ကံအားလျော်စွာ ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်သည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကတော်၏ သူငယ်ချင်းသည် ဘဝတွင် အမွန်မြတ်ဆုံးသော ကောင်းမှုကို ပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အမွန်မြတ်ဆုံးသော ကောင်းမှု ဟူသည်ကား သောရေယျ သူဌေးသမီးက ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်အပေါ် ပြစ်မှားမိသော အကုသိုလ်ကံကို ပြေပျောက်စေရန် သူဌေးကတော်က မထေရ်အား တောင်းပန်အောင် ဦးစီးဦးဆောင် ပြု၍ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပေးပါမှလည်း သောရေယျ သူဌေးသမီးသည် သူဌေးသား ပြန်၍ ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။ ဤကောင်းမှုကား ဘဝတွင် အမွန်မြတ်ဆုံးကောင်းမှု ဖြစ်ပါ၏။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်း သူဌေးသားသည် သူဌေးကတော်နှင့် တိုင်ပင်၍ ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်ကို သူဌေးကတော်အိမ်သို့ ကြွပါရန် သွားရောက်၍ ပင့်၏။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပူဇော်ရန်လည်း စီစဉ်ထား၏။ နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းခံချိန်တွင် မထေရ်သည် သူဌေးကတော်၏အိမ်သို့ ကြွလာတော်မူ၏။ ထိုအခါ သူငယ်ချင်း သူဌေးသားက သူဌေးကတော်ကို မထေရ်အား ပူဇော်သက္ကာရတို့ဖြင့် ပူဇော်စေကြိုးနောက် မိမိအပြစ်ကို ဝန်ချ တောင်းပန်ခိုင်း၏။ သူဌေးကတော်က လည်း ဝန်ချတောင်းပန်၏။ သူငယ်ချင်း သူဌေးသားကလည်း မထေရ်အား

http://www.dhammadownload.com

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး ကူပုံ့၍ တောင်းပန်၏။ ရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်က လည်း အပြစ်ကို 'ငါ သည်းခံ၏' ဟူ၍ ဆိုပြီး သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ သောရေယျ သူဌေးသမီးသည် သောရေယျ သူဌေးသားဘဝကို ပြန်လည်၍ ရရှိသွားလေ၏။

တစ်ဘဝတည်း၌ ယောကျ်ားလည်း ဖြစ်၊ မိန်းမလည်း ဖြစ်လိုက်ရသော သောရေယျ သူဌေးသားသည် များစွာ သံဝေဂ ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပါရမီ တို့ ပွင့်ချိန်တန်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘဝဟူသည်ကား ကံများ၏ အစုအပေါင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုကံများကား အချင်းချင်း ညီညွတ်နေကြသည် မဟုတ်။ အမြဲတမ်း ဝိရောဓိ ဖြစ်နေကြ၏။ အချို့ကံက ကောင်းရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ ကောင်းကျိုးကို ပေးချင်၏။ အချို့ကံက မကောင်းရာဘက်သို့ ဦးတည်၍ မကောင်းကျိုးကို ပေးချင်၏။ ထိုထိုကံတို့သည် အချင်းချင်း ဝိရောဓိသဘောကို ဆောင်နေကြ၏။ မည်သူ ကမျှ အလျှော့မပေး။ သပွတ်အူမျှင်များသည် ဘက်မျိုးစုံသို့ ဦးတည်ပြီး အချင်းချင်း ဝိရောဓိ ပြုနေကြသလို ဘဝ၌ ထိုထိုကံများသည်လည်း သုဂတိနှင့် အပါယ်၊ နတ်ပြည်နှင့် ငရဲ၊ ဆင်းရဲနှင့် ချမ်းသာ စသည်အားဖြင့် ဘက်မျိုးစုံသို့ ဦးတည်ပြီး ဝိရောဓိ ပြုနေကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝဟူသည် အချင်းချင်း ဝိရောဓိ ပြုနေကြသော အနန္တဖြစ်သော ကံတို့၏ ကိန်းအောင်း စုဝေး ရာဌာနဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ တစ်ချက် မျှ အမှားမခံ။ တစ်ချက် မှားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသဒိသ ဒါနရှင် မလွှဲကာ မိဖုရားကြီးသည် ငရဲသို့ ကျသွားရ၏။ တစ်ချက် မှားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တတိယ သင်္ဂါယနာ ဒါနရှင် အသောကမင်းကြီးသည် အပါယ်သို့ ရောက်သွားရ၏။ ပုထုဇဉ်တို့၏ ဘဝကား သံဝေဂဖြစ်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် သောရေယျ သူဌေးသားသည် ငြိမ်းချမ်းသော အနုရောဓိ ဘဝကို တည်ဆောက်ရန် အရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်ထံ၌ ရဟန်းပြု၏။ အရှင် မဟာကစ္စည်း မထေရ်ကလည်း သောရေယျ သူဌေးသားကို ရဟန်း ပြုပေးပြီး နောက် ကမ္မဋ္ဌာန်း သင်ပေး၏။ အမည်အားဖြင့်လည်း သောရေယျ ရဟန်း ဟူ၍ပင် တွင်၏။ အရှင်မဟာကစ္စည်း မထေရ်သည် သောရေယျ ရဟန်းကို နောက်ပါပြု၍ ဒေသစာရီ ကြွချီလေရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်လေ၏။ သောရေ ယျ ရဟန်း၏ နှစ်ဘဝဖြစ်ရပ်ကို ကြားသိကြသော သူများက တုန်လှုပ်ချောက်ချား ကာ ရဟန်းထံ ချဉ်းကပ်၍ မေးကြ၏။ ရင်သပ်ရှုမောလည်း ဖြစ်ကြ၏။ သံဝေဂ လည်း ဖြစ်ကြ၏။ သားလေးယောက်နှင့် စပ်၍ မေးရာတွင် အဖ ဘဝဖြင့် ရသော သားနှစ်ယောက်ထက် အမိ ဘဝဖြင့် ရသော သားနှစ်ယောက်ကို ပို၍ ချစ်ခင်ကြောင်း သောရေယျ၊ရဟန်းက ပြန်လည် ဖြေကြား၏။

http://www.dhammadownload.com

မေးခွန်းများ ဖြေကြားရဖန် များသောအခါ သောရေယျရဟန်းသည် ရှက်စနိုး ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းကာ ရဟန်းတရား ကို ပွားများအားထုတ်လေရာ ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေ ၏။ ထိုအခါ သူ၏ဘဝသည် အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ကာ ဝိရောဓိဖြစ်ကြသော အနန္တ ကံတို့၏ ကိန်းအောင်းစုဝေးရာ ဝိရောဓိဘဝ မဟုတ်တော့။ အချင်းချင်း လိုက်လျောကာ အနုရောဓိ ဖြစ်ကြသော ကြိယာတို့၏ ကိန်းအောင်းစုဝေးရာ အနုရောဓိဘဝ ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

တစ်ခါတစ်ရံ သောရေယျမထေရ်၏ ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းများ မေးမြန်းကြသောအခါ သောရေယျမထေရ်က 'ငါ့အား တစ်ခုံတစ်ယောက်သော သားတို့အပေါ်၌ ချစ်ခြင်းမည်သည် မရှိပြီ' ဟူ၍ ဖြေကြားလေသောအခါ ရဟန်း များက ထိုအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား သွားရောက်၍ လျှောက်ထားကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက သားတော် သောရေယျမထေရ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် သူ၏ဖြေကြားချက် မှန်ကြောင်း မြွက်ကြားတော် မူပြီး အောက်ပါ ဂါထာ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

- **ချမ်းသာစေ မည်သည်ကို အဓိကလည်း ဗေးနိုင်၊ အဘ ကလည်း ဗေးနိုင်၊ ဆွေမျိုးကလည်း ဗေးနိုင်။ ချမ်းသာတုံကိုသာ ပေးနိုင်၏။**
- **မိမိ၏ စိတ်မြတ်က သာလျှင် မိဘဆွေမျိုးတို့က ပေးနိုင်သော ချမ်းသာ ထက် ပို၍ ပို၍ စစ်မှန်သော ချမ်းသာကို ပေးနိုင်၏။**

ဤလောကဌ် ချမ်းသာကို ပေးနိုင်သူများ ရှိကြပါ၏။ မိဘများကလည်း ပေးနိုင်၏။ ဆွေမျိုးများကလည်း ပေးနိုင်၏။ ချမ်းသာသူ မိတ်ဆွေကောင်း များကလည်း ပေးနိုင်၏။ မ စနိုင်သူများကလည်း ပေးနိုင်၏။ နတ်ဒေဝါများက လည်း ပေးနိုင်၏။ ဆရာတောင်းပြည့် ကိုးကွယ်ရာများကလည်း ပေးနိုင်၏။ သို့ရာ တွင် ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်များ ပေးနိုင်သော ချမ်းသာ ဟူသည်ကား အရည်အသွေးအားဖြင့် "အတု" သာ ဖြစ်၏။ "အစစ်" မဟုတ်။ ကာလအားဖြင့်လည်း ခဏသာ ဖြစ်၏။ ထာဝရ မဟုတ်။ အလွန်ဆုံး ကြာလှလျှင် တစ်သက်တာသာ ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်း ချမ်းသာကို ပေးနိုင်သည်ကား မိမိ၏ ကုသိုလ်ကံသာ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ ကမ္မဝိဉ္ဉာဏ် ဟူသည်လည်း မိမိ၏ မြင့်မြတ်သောစိတ် ဖြစ်၏။ ကာမာဝစရ ကုသိုလ်စိတ်ကို ထားနိုင်လျှင် ကာမသုဂတိချမ်းသာကို ရ၏။ ရူပါ ဝစရ ကုသိုလ်စိတ်နှင့် အရူပါဝစရ ကုသိုလ်စိတ်ကို ထားနိုင်လျှင် ရူပဈာန် ချမ်းသာနှင့် အရူပဈာန် ချမ်းသာကို ရ၏။ အကယ်၍ လောကုတ္တရာစိတ်ကို ထားနိုင်လျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရ၏။ ထိုချမ်းသာ အမျိုးမျိုးတို့တွင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ

http://www.dhammadownload.com

သည် အရည်အသွေးအားဖြင့် ချမ်းသာစစ် ဖြစ်၏။ ချမ်းသာတရား မဟုတ်။ ကာလ အားဖြင့်လည်း ထာဝရချမ်းသာ ဖြစ်၏။ အခြား ချမ်းသာများကား အတုသာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို လိုချင်လျှင် လောကုတ္တရာစိတ်ကို ထားနိုင်အောင်၊ ရုပ်နာမ်ကို မြင်အောင် အားထုတ်ရ၏။ ရုပ်နာမ်ကို ရိုးရိုး ပကတိမျက်စိဖြင့် ကြည့်၍ မမြင်နိုင်။ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်မှ မြင်နိုင်၏။ ဉာဏ်မျက်စိကို ရဖို့ရန် သမာဓိ လို၏။ သမာဓိကိုရမှ ဉာဏ်မျက်စိကို ရ၏။ သမာဓိကိုရဖို့ ဆိုသည်မှာ ကိုယ်ကျင့်သီလကောင်းမှ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ကျင့်သီလကို ထူထောင်မိလျှင် သတိကို ထူထောင်ရ၏။ သတိဟူသည် ရိုးရိုး သတိ မဟုတ်၊ အပွမာဒ အဆင့်သို့ ရောက်သော သတိဖြစ်၏။ အပွမာဒ အဆင့်သို့ရောက်သော သတိကို ထူထောင်မိပြီဆိုလျှင် အာရုံများကို မြင်တိုင်းသိ၊ ကြားတိုင်းသိ ဖြစ်လာ၏။ အာရုံတစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြား အပြတ်အလပ် မရှိအောင်၊ အမှေ့အပျောက် မရှိအောင် သိလာ၏။ ထိုကဲ့သို့ သိလာလျှင် အာရုံတစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြား ကိလေသာ ကြားမခိုနိုင်တော့။ ထိုအခါ သမာဓိကို ရ၏။ သမာဓိကို ရလျှင် ရုပ်နာမ်ကို မြင်နိုင်သောဉာဏ်ကို ရ၏။ ထိုဉာဏ်ဖြင့် ရုပ်နာမ်ကို မြင်လာ၏။ ထို့နောက် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်လာ၏။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ဖန်များသောအခါ ဖြစ်ပျက်၌ ငြီးငွေ့၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ပျက်တတ်သော ရုပ်နာမ်၌ တပ်မက်ခြင်း ကင်း၏။ ဤသဘော ကိုပင် ဉာဏ်စဉ်အကျဉ်းအရ ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ယထာဘူတဉာဏ်၊ နိဗ္ဗိဒါဉာဏ်၊ ဝိရာဂဉာဏ် ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဝိရာဂဉာဏ် ဖြစ်လျှင် လောကုတ္တရာစိတ်ကို ထားနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ လောကုတ္တရာစိတ်ကို ထားနိုင်လျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရပေပြီ။

အမှန်အားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ ဟူသည်ကား သူတစ်ပါးက ပေးနိုင်သော ချမ်းသာ မဟုတ်။ မိမိ၏စိတ်က ပေးနိုင်သော ချမ်းသာ ဖြစ်၏။ မိမိစိတ်က ပေးခြင်း ဟူသည်မှာ မှန်ကန်သော ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ဖြင့် ကျင့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု သောရေယျ မထေရ်သည် မှန်ကန်သော ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ဖြင့် ကျင့်သောကြောင့် လောကုတ္တရာစိတ်ကို ထားနိုင်ပြီး ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီးလေပြီ။ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေပြီ။

ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်၌ "ငါ" ဟူ၍ အစွဲအလမ်း မရှိတော့။ "ငါ" ဟူ၍ အစွဲအလမ်း မရှိတော့လျှင် အဘယ်မည်သော ချစ်စရာ ငါ့သား ငါ့သမီး ဟူ၍ ရှိလေတော့မည်နည်း။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် လောကအပေါ် အနှိုင်းမဲ့ မေတ္တာရှင်၊ ကရုဏာရှင် ဖြစ်သကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ သားတော်စစ် ဖြစ်တော်မူကြသော အရိယာ သူတော်စင်များသည်လည်း လောကအပေါ်

http://www.dhammadownload.com

မေတ္တာစစ်ဖြင့် ချစ်ကြသည်ပင် ဖြစ်ကြ၏။ ကရုဏာစစ်ဖြင့် ကြင်နာကြသည်ပင် ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရပြီးသောအခါ –

"ငါ့အတွက် လုပ်စရာ ဟူသမျှကို အကုန်လုပ်ပြီးပြီ။ နောက်ထပ် ငါ့အတွက်ဟူ၍ လုပ်စရာ ဘာမျှ မရှိတော့"

ဟူ၍ ပီဋကတ်တော်များ၌ ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်များသည် မိမိတို့ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုသေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး လူပ်ရှားနေကြခြင်းမှာ သူတို့အတွက် မဟုတ်၊ လောကအတွက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန္တာများ လောကကို ချစ်ခြင်းမှာ သူတို့အတွက် မဟုတ်၊ လောကအတွက် ဖြစ်၏။ လောကကို ကြင်နာခြင်းမှာ သူတို့အတွက် မဟုတ်၊ လောကအတွက် ဖြစ်၏။ အလုပ်လုပ်ခြင်းမှာလည်း သူတို့အတွက် မဟုတ်၊ လောကအတွက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမေတ္တာမှသာ တကယ့်မေတ္တာ ဖြစ်၏။ ထိုကရုဏာမှသာ တကယ့် ကရုဏာ ဖြစ်၏။

ဤသည်မှာ ဂါထာဒေသနာတော်၏ ဆိုလိုရင်းကို အကျဉ်းမျှ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဤဂါထာ ဒေသနာတော်သည် တရားနာ ပရိသတ်အတွက် အကျိုးရှိသော ဒေသနာတော် ဖြစ်လေ၏။

ဓမ္မပဒ – စိတ္တဝဂ် ပြီး၏။

http://www.dhammadownload.com

ဓမ္မပဒ

ပဋ္ဌာန်

ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်
(Hakuho Period [645-710]) ယကူရှိုကို ဘုရားကျောင်း၊ ဂျပန်

http://www.dhammadownload.com

http://www.dhammadownload.com

သာမာဝတီ မိဖုရား

ကောသမ္ဗီပြည်တွင် ဥတေနမင်းသည် မင်းပြုလျက် ရှိ၏။ ဥတေနမင်းတွင် မိဖုရားကြီးသုံးပါး ရှိ၏။ ပထမ မိဖုရားကြီးမှာ "သာမာဝတီ" ဖြစ်၏။ ဒုတိယ မိဖုရားကြီးမှာ "မာဂဏ္ဍီ" ဖြစ်၏။ တတိယ မိဖုရားကြီးမှာ "ဝါသုလ ဒတ္တာ" ဖြစ်၏။ သာမာဝတီသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသကသူဌေးကြီး၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်၏။ မိဘအရင်းမှာ ဘဒ္ဒဝတီပြည် ဘဒ္ဒဝတီသူဌေးကြီး ဖြစ်၏။ ဃောသက သူဌေးကြီးနှင့် ဘဒ္ဒဝတီ သူဌေးကြီးတို့သည် အချင်းချင်း မမြင်ဖူးကြသော်လည်း သတင်းကြားဖြင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ ဘဒ္ဒဝတီသူဌေး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဃောသက သူဌေးကြီးက သာမာဝတီကို မွေးစားခြင်း ဖြစ်၏။ မာဂဏ္ဍီမှာ ဗြာဟ္မဏ အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ ဝါသုလဒတ္တာမှာမူ ဥဒ္ဒေနိပြည် စဏ္ဍပဒ္ဒောတမင်း၏ သမီးတော် ဖြစ်၏။ မိဖုရားကြီး အသီးသီးတွင် နန်းတွင်း အခွေအရံ မောင်းမပေါင်း ငါးရာစီ ရှိကြ၏။ မိဖုရားကြီး သုံးပါးလုံး သာသနာ့မှတ်တမ်းတွင် သူ့နည်းနှင့်သူ ထင်ရှားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျတို့အား တရားဒေသနာတော်များကို ဟောပြောဆုံးမလျက် ရှိ၏။ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့သည်လည်း မိမိတို့၏ ပါရမီအလျောက် သောတာပန် ဖြစ်သူက ဖြစ်ကြ၏။ သကဒါဂါမ် ဖြစ်သူက ဖြစ်ကြ၏။ အနာဂါမ် ဖြစ်သူက ဖြစ်ကြ၏။ ရဟန္တာ ဖြစ်သူက ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ကောသမ္ဗီပြည်၌မူ ဤလောကဌ် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူနေသည်ကိုလည်း မသိ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တရားဒေသနာတော်များ ဟောပြောနေသည်ကိုလည်း မသိ။ တပည့်ရဟန်းတော်များသည်လည်း ကောသမ္ဗီပြည်သို့ တရားဒေသနာတော်များကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်စား ဟောပြောရန် ရောက်လာခြင်း မရှိသေးချေ။

အရာဝတ္ထုတစ်ခု၏ တန်ဖိုးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် "ကာလ" သည်လည်း စကားပြော၏။ "ဒေသ" သည်လည်း စကားပြော၏။ "ပယောဂ" သည်

http://www.dhammadownload.com

လည်း စကားပြော၏။ "ဥပဓိ" သည်လည်း စကားပြော၏။ ဝေနေယျလောကဌ်
ယင်းလေးပါးတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းကို အမြင်၏ ကြည်လင်ခြင်းနှင့် ကွန္ဒြေတို့၏
ရင့်ကျက်ခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရတော်မူ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့
ရောက်ရန် အားထုတ်တော်မူရာဌ်လည်း ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိတို့၏
ပြည့်စုံမှုကို ကိုယ်တော်တိုင် ကြည့်တော်မူဖူး၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုလေးပါးတို့၏
ပြည့်စုံမှုကို ရရှိသော အခါမှသာ ထိုက်တန်သော၊ တန်ဖိုးရှိသော အရာဝတ္ထုကို
ရ၏။ ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရား ကြည့်တော်မူသော ကာလ ဟူသည် ဘုရားအဖြစ်
သို့ ရောက်တော်မူမည့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဖြစ်၏။
ဒေသ ဟူသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင် ဖြစ်၏။ ပယောဂ ဟူသည် မဟာဝဇိရ ဝိပဿနာ
ရှုခြင်း ဖြစ်၏။ ဥပဓိ ဟူသည် သုမေဓာ ရှင်ရသေ့ဘဝမှ စခဲ့သော ကောင်းမှုအထူး
ဖြစ်၏။ ကောင်းမှုအထူး ဟူသည် သက်မဲ့လောကဌ် ပွင့်ချိန်တန်မှ ပွင့်၍ သီးချိန်
တန်မှ သီးသော သဘောမျိုး ဖြစ်၏။ မိမိ၏ အလိုအတိုင်း ပွင့်အောင်၊ သီးအောင်
ဆောင်ရွက် လိုပါကလည်း အလိုရှိရုံနှင့် မပြီးသေးဘဲ အကြောင်းတရားတို့ ညီညွတ်
ပြည့်စုံစေရန် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိတို့၏ အချိုးအဆ နိယာမကို
သိမှသာလျှင် ဆောင်ရွက်၍ ရပေလိမ့်မည်။ သက်ရှိလောကဌ်ကား ဤနိယာမ
သည် ပို၍ အရေးကြီး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤနိယာမကို ကောင်းစွာ သိတော်မူ၏။ မိမိ
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူခါနီး ကာလဌ် ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံသို့ ကြွတော်မူလာခြင်း
သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ပစ္ဆိမသာဝက အနေဖြင့် "သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်" ကို အရဟတ္တ
ဖိုလ်သို့ ရောက်စေရန် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိတို့၏ ပြည့်စုံမှုကို သုဘဒ်
ပရိဗိုဇ်၌ တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ကာလအနေဖြင့် မိမိ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်
မူမည့် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ညဉ့်၏ မဇ္ဈိမယာမ်
ရောက်မှသာ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်၏။ ထို့ပြင်
ဒေသအနေဖြင့် ကုသိနာရုံဒေသလည်း ဖြစ်ဖို့လို၏။ သုဘဒ်ပရိဗိုဇ်သည် ပယောဂ
အနေဖြင့် ဝိပဿနာရှုခြင်းနှင့် ဥပဓိအနေဖြင့် အညာသိကောဏ္ဍည အလောင်း
အလျာ ဖြစ်သော အစ်ကိုကြီးနှင့်အတူ ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုအထူးသည်လည်း
ထိုအခါ ရောက်မှသာ ပြည့်စုံပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည်
ဝမ်းသွေးလွန်ရောဂါကို ခံစားရင်း ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံသို့ ကြွတော်မူလာခြင်း
ဖြစ်၏။

ဤအင်္ဂါလေးပါး မပြည့်စုံမှုကြောင့် သာသနာတော်မှ ဆုံးရှုံးသွားကြ

http://www.dhammadownload.com

သော အာဠာရနှင့် ဥဒကတို့ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကြံဖူး၏။ အဓောတသတ်ကိုလည်း ကြံဖူး၏။ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိ တို့သာ ပြည့်စုံနေမည်ဆိုပါက၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အမြင်ကြည်လင်မှုနှင့် ဣန္ဒြေရင့်ကျက်မှုတို့ကြောင့် ကျွတ်ထိုက်သော အဆင့်သို့ ရောက်နေသော ဝေနေယျသာ ဖြစ်မည်ဆိုပါက မြတ်စွာဘုရားသည် မည်သို့သော ရောဂါ ဝေဒနာကို ခံစားနေရ နေရ၊ မည်မျှလောက် ဝေးဝေး၊ ထိုဝေနေယျ ရှိရာသို့ အရောက်သွား၏။

မြတ်စွာဘုရားအနေဖြင့် ကိုယ်ကျိုးသည် ဗောဓိမဏ္ဍိုင်၌ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ကတည်းက ပြီး၏။ ၄၅ ဝါတို့ ကာလပတ်လုံး မနားမနေ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် သူတစ်ပါးအကျိုး ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျ သတ္တဝါများအားလုံးအပေါ်၌ ချစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ အကျိုးအတွက် မဟုတ်ဘဲ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌လည်း "အတုမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်" အနေဖြင့် အပေါ်စီးယူ၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ မိတ်ဆွေကောင်း "ကလျာဏမိတ္တ" အနေဖြင့်သာ လမ်းညွှန်တိုက်တွန်းခြင်းမျိုး ဖြစ်၏၊ အားပေးကူညီခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် လူ့လောကအတွက် လူ့ဝေါဟာရဖြင့် ဆိုရလျှင် "လူ" ကို လူလို မြင်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ အခြားသော "ဘုံ" သားများကလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဤနည်းအတူ မြင်ပေလိမ့်မည်။ အားလုံးအပေါ် ဤမျှလောက် မျှတသော "ကရုဏာရှင်" မျိုးကို မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့် ဘုံဌာနမျိုး၌ တွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု သင် ထင်ပါသနည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျ သတ္တဝါများအပေါ် အပိုင်းအခြားမဲ့ ကရုဏာထားနိုင်သော "အတုမဲ့" ကရုဏာရှင် ဖြစ်တော်မူ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ကိုယ်တော်တိုင် မကြွရောက်ခြင်းနှင့် တပည့်သား သံဃာတော်များအား မစေလွှတ်ခြင်းသည် ကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သားများ၌ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိတို့၏ အချိုးအဆ ပြည့်စုံမှုကို မြတ်စွာဘုရား မတွေ့မမြင်သေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

"သစ္စာ" ကို မြတ်နိုးတတ်သော သူများသည် ဖော်ပြပါ အင်္ဂါ ၄ ရပ်တို့၏ အချိုးအဆ ပြည့်စုံမှုက ပေးသော "အလှည့်" ကို စောင့်ကြရ၏။ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ခရီးသွားလက်မှတ် ဝယ်ရာ၌ပင် "အလှည့်" ကို စောင့်ရ၏။ "အလှည့်" ရောက်ပါလျက် မယူမိပါကလည်း "သစ္စာ" ကို လွန်ရာ ရောက်၏။ "အလှည့်" မရောက်သေးဘဲ ယူပြန်ပါကလည်း "သစ္စာ" မှ ဆုတ်ရာ ရောက်၏။

http://www.dhammadownload.com

ဝါဒအနေဖြင့် ဆိုရလျှင် "သစ္စာ" ကို လွန်သည့် သဘောသည် သဿတဒိဋ္ဌိ၌ သက်ဝင်၏။ "သစ္စာ" မှ ဆုတ်သည့် သဘောသည် ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ၌ သက်ဝင်၏။ "အလှည့်" ရောက်ပြီး ရောက်လာသည့် အလှည့်ကို ရောက်ချိန်၌ မှန်မှန်ကန်ကန် ယူတတ်မှသာ "သစ္စာ" နှင့် ညီပြီး သမ္မာဒိဋ္ဌိ၌ သက်ဝင်မည် ဖြစ်၏။ "အလှည့်" ကို စောင့်ရှာ၌လည်း သည်းခံနိုင်ခြင်း "ခန္တီ" သည် များစွာ စကားပြော၏။ ကျမ်းဂန်များ၌ "ခန္တီ" ထက် လွန်သော တရား မရှိဟု ဆိုပါ၏။

ကောသမ္မီ ပြည်သူပြည်သားများသည် သစ္စာကို မြတ်နိုးတတ်သူများ ဖြစ်ကြပါက လောကဥ၌ ဒုလ္လဘ၊ အတိဒုလ္လဘ ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခွင့်ရခြင်းနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာခွင့်ရခြင်း တို့အတွက် ရောက်လာမည့် အလှည့်ကို စောင့်ရပေဦးမည်။ အလှည့်သည်လည်း ရောက်လာမည် အမှန်ဖြစ်၏။ ဝေနေယျတို့၏ ဣန္ဒြေရင့်ရိုမှ် ရောက်ပါက မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မီပြည်သို့ ကြွလာတော်မူပြီး ဝေနေယျတို့၏ စရိုက်အလိုက် ဒေသနာတော်များကို ဟောကြားတော်မူမည် ဖြစ်၏။

ကောသမ္မီပြည်တွင် သူဌေးကြီးသုံးဦး ရှိ၏။ တစ်ဦးမှာ ဃောသက ဖြစ်၏။ အခြားတစ်ဦးမှာ ကုက္ကုဋ္ဌ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ဦးမှာ ပါဝါရိက ဖြစ်၏။ ထို သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ ကာလကပင် ဟိမဝန္တာ၌ ရှစ်လသီတင်းသုံး၍ မိုးလေးလရောက်တိုင်း ကောသမ္မီပြည်တွင် လာရောက် သီတင်းသုံးကြသော ရသေ့ငါးရာတို့ကို အလှည့်ကျ ပစ္စည်းလေးပါး တို့ဖြင့် လှူဒါန်းကြ၏။

မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူစဉ် ရသေ့ငါးရာတို့သည် ကောသမ္မီပြည်၌ မိုးလေးလတို့အတွက် သီတင်းသုံးရန် ဟိမဝန္တာမှ ကြွလာတော်မူကြရာ တောအုပ်အတွင်း၌ ပညောင်ပင် စောင့် နတ်မင်းထံမှ လောကတွင် ဘုရားပွင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့် ရဟန်း သံဃာတော်များ နှင့်အတူ သီတင်းသုံးလျက် ရှိကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြပြီး ထိုအရပ်မှပင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ရှိရာသို့ ရည်မှန်းပြီး လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးကြကုန်၏။

ပညောင်ပင်စောင့် နတ်မင်းသည် လွန်ခဲ့သော ဘဝက ဇေတဝန် ကျောင်း ဒါယကာ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ သူရင်းငှားလုပ်သား ဖြစ်၏။ လုပ်သားဘဝက လုပ်ငန်းခွင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ အလုပ်ချိန် ပြီးစီးသောအခါ အိမ်သို့ ပြန်လာ၏။ ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် အားလုံး ဥပုသ်စောင့်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်

http://www.dhammadownload.com

ကလေးသူငယ်မှစ၍ မည်သူမျှ ညဉ့်စာကို မစားကြ။ ထိုအခါမှ ဥပုသ်နေ့မှန်း သူရင်းဇာတ်က သိ၏။ ထို့ကြောင့် သူလည်း ဥပုသ်စောင့်လေ၏။ ဥပုသ်စောင့်လိုက်သဖြင့် နံနက်စာလည်း မစားခဲ့ရ၊ ညဉ့်စာလည်း မစားဖြစ်တော့။ ဥပုသ်မူကား နေ့တစ်ဝက်သာ ရ၏။ တစ်နေ့လုံး အစာမစားရ၍ ညဉ့်ဦး လေပူထ၏။ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက "စတုမဟာ" စားရန် တိုက်တွန်းသော်လည်း သူရင်းဇား လုပ်သားက ဥပုသ် မစင်ကြယ်မည် စိုးရိမ်၍ မစားဘဲ ဇွတ်တင်းခံသဖြင့် ထိုရောဂါကြောင့် ကွယ်လွန်၏။ စင်ကြယ်သော နေ့ဝက် ဥပုသ် "ကံ" ကြောင့် ဤပညောင်ပင်၌ နတ်သားလာဖြစ်၏။ ပညောင်ပင်စောင့် နတ်မင်းသည် ရသေ့များ၏ မေးမြန်းချက်အရ သူ၏ အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည် ပြောပြရင်း ရတနာသုံးပါး၌ အလွန်ကြည်ညိုသော အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးကို အမှီပြု၍ စောင့်ထိန်းလိုက်ရသော နေ့ဝက်ဥပုသ်ကံ၏ အကျိုးကို ပြောပြရာမှ ဤလောကဋ္ဌ ဘုရားပွင့်တော်မူပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရသေ့ငါးရာတို့ သိကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရသေ့ငါးရာတို့သည် ပညောင်ပင်စောင့် ရုက္ခစိုးနတ်မင်းထံမှ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးလျက် ရှိတော်မူကြောင်း ကြားသိရပြီးနောက် ကောသမ္ဗီသူဌေးကြီး သုံးဦးတို့ထံသို့ ဆက်လက် ကြွတော်မူကြ၏။ ကောသမ္ဗီသူဌေးကြီး သုံးဦးတို့ထံ၌ ဆွမ်းအလှူကို ခံယူ၍ ဆွမ်းစားကြပြီးနောက် ဤသို့ မိန့်တော်မူကြလေ၏။

'သူဌေးကြီးတို့၊ လောကဋ္ဌ ဘုရားပွင့်တော်မူလေပြီ၊ တရားတော်လည်း ထင်ရှားရှိလေပြီ၊ သံဃာတော်များလည်း ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လေပြီ၊ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ငါတို့ သွားကြတော့မည်'

ထိုအခါ သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့ကလည်း ရသေ့များနှင့်အတူ သူတို့လည်း လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အတူတကွ သွားကြရန် ခရီးကို စီစဉ်မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားလျှင် ရသေ့များကလည်း ခရီးကို စီစဉ်နေလျှင် ကြန့်ကြာနေမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ငါတို့ သွားနှင့်ကြမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါယကာကြီးတို့က နောက်က လိုက်ခဲ့စေလိုကြောင်း မိန့်ကြားပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ကြွတော်မူကြလေ၏။

သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည်လည်း လှည်းငါးရာစီဖြင့် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ထောပတ်၊ ပျား၊ တင်လဲ စသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်ကာ ရသေ့များနောက်မှ လိုက်ကြ၏။

ရသေ့ငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှောက်သို့ ရောက်ကြပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားဒေသနာများကို နာကြားရလျှင် ပါရမီပြည့်ပြီး

http://www.dhammadownload.com

သူများ ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ ပဋိသန္ဓိဒါ ဇလးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ကြ၏။ ဖဟိဘိက္ခူရဟန်း အဖြစ်ကိုလည်း ရကြ၏။ သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ ရောက်ကြပြီး မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားဒေသနာတော်ကို ကြားနာရလျှင် အသီးသီး သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်ကြ၏။

သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါရန် လျှောက်ထားပြီးနောက် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ပြန်လာကာ ကျောင်းတိုက်ကြီးသုံးတိုက် ဆောက်လုပ်ကြ၏။ ယောသကသူဌေး ဆောက်လုပ်သော ကျောင်းတိုက်မှာ "ယောသိတာရုံ" ကျောင်းတိုက် ဖြစ်၏။ ကုက္ကုဋ္ဌာသူဌေး ဆောက်လုပ်သော ကျောင်းတိုက်မှာ "ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ" ကျောင်းတိုက် ဖြစ်၏။ ပါဝါရိကသူဌေး ဆောက်လုပ်သော ကျောင်းတိုက်မှာ "ပါဝါရိကာရုံ" ကျောင်းတိုက် ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့သည် ကျောင်းတိုက်အသီးသီးကို ဆောက်လုပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား သာဝတ္ထိပြည်မှ ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ပင့်၍ လှူဒါန်းလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတိုက်ကြီး သုံးတိုက်တို့ကို အလှူခံပြီးနောက် တစ်ရက်လျှင် တစ်ကျောင်းတိုက်စီ၌ သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ ထိုနေ့အတွက်ကို ကျောင်းဒါယကာအိမ်၌ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။

သုမနပန်းသည်သည် နေ့စဉ် သူဌေးကြီး သုံးဦးတို့အား ပန်းများ ပေးသွင်းသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသုံးဦးတို့၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူ၍ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား တစ်နေ့တာအတွက် ဆွမ်းကပ်ခွင့် ရယူ၏။ သုမနပန်းသည်သည် ဆွမ်းကပ်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် သာမာဝတီ မိဖုရားကြီး၏ ပန်းအဝယ်တော် ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် သုမနပန်းသည်ထံ ရောက်လာ၏။ ဆွမ်းကပ်ရန် အလုပ်များနေသဖြင့် သုမနပန်းသည်က ခုဇ္ဇုတ္တရာအား ဆိုင်းငံ့ထား၏။ ခုဇ္ဇုတ္တရာလည်း ဆိုင်းငံ့ရင်း ဆွမ်းကပ်ရာ၌ ဝေယျာဝစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေး၏။ ဆွမ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားဒေသနာတော်များကို နာကြားရာ ခုဇ္ဇုတ္တရာသည် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။

ဥတေနမင်းကြီးက သာမာဝတီ မိဖုရား ပန်းပန်ရန် နေ့စဉ် ရွှစ်သပြာ ပေး၏။ ရွှစ်သပြာထဲမှ လေးသပြာဖိုးကို ပန်းဝယ်ပြီး ကျန်လေးသပြာကို ခုဇ္ဇုတ္တရာက ယူ၏။ ဤသို့ နေ့စဉ် ခုဇ္ဇုတ္တရာ လုပ်နေရာမှ သုမနပန်းသည် အိမ်၌ မြတ်စွာဘုရား တရားတော်ကို ကြားနာရသဖြင့် သောတာပန် ဖြစ်သွားသောကြောင့် ပန်းဖိုး ရွှစ်သပြားလုံး ဝယ်ပြီး သာမာဝတီ မိဖုရားအား ဆက်သ၏။

http://www.dhammadownload.com

ပန်းများသည် ရှေးကထက် နှစ်ဆများနေသောကြောင့် သာမာဝတီ မိဖုရား က မေးမြန်းလေရာ 'ခုဇ္ဈတ္တရာကလည်း ရှေးက လေးအသပြာဖိုးသာ ဝယ်ပြီး လေးအသပြာကို ယူထားကြောင်း၊ ယခုမူ သောတာပန်ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် "အဒိန္နာဒါနာ" ထိုက်သော အမှုကို မလုပ်တော့ဘဲ ရှစ်သပြာလုံး ဝယ်လိုက်သော ကြောင့် ပန်းများ နှစ်ဆ များသွားရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်ရှင်းပြ၏။

သာမာဝတီ မိဖုရားကလည်း အနည်းငယ်မျှ စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ ခုဇ္ဈတ္တရာ နာကြားခဲ့ရသော တရားဒေသနာတော်များကို ပြန်လည်ဟောကြား ပေးပါရန် တောင်းပန်ရာ ခုဇ္ဈတ္တရာက နံ့သာရည်များဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သန့်စင်အောင်လုပ်ပြီး မြင့်သော နေရာထက်မှ နေ၍ သာမာဝတီမိဖုရား အမှူးရှိသော မောင်းမငါးရာ တို့အား သူ နာကြားခဲ့ရသည့်အတိုင်း ပြန်လည်ဟောပြ၏။ သာမာဝတီမိဖုရား အမှူးရှိသော မောင်းမငါးရာတို့သည် အားလုံး သောတာပန် ဖြစ်သွားကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သာမာဝတီ အမှူးရှိသော မောင်းမများက ခုဇ္ဈတ္တရာအား မိခင် အရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဆရာအရာ၌ လည်းကောင်း ထား၏။ ခုဇ္ဈတ္တရာကလည်း နေ့စဉ် မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရား ဒေသနာတော်များကို နာကြား၍ သာမာဝတီ အမှူးရှိသော မောင်းမတို့အား ပြန်လည် ဟောကြား၏။

ခုဇ္ဈတ္တရာက သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမ ငါးရာတို့အား ဟောကြား သော ဒေသနာမှာ "ဣတိဝုတ္တကပါဠိတော်" အနေဖြင့် ထင်ရှား၏။ သုတ်ပေါင်း ၁၁၂ သုတ်ရှိ၏။ သင်္ဂါယနာ အဆက်ဆက် တင်ခဲ့ကြ၏။

ပုထုဇဉ်တို့၏ အသိမှန်သမျှသည် အားလုံး အမှားသိ၊ သို့မဟုတ် မပြည့်စုံ သော အသိများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းအသိမျိုးကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် "ဝိပလ္လာသ" သိဟု ဆိုရ၏။ "ဝိပလ္လာသ" ၏ အနက်မှာ "ပြောင်းပြန်" ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပုထုဇဉ်တို့သည် လောကကို ပြောင်းပြန် မြင်ကြ၏။ အနိစ္စကို နိစ္စဟု မြင်ကြ၏။ ဒုက္ခကို သုခဟု မြင်ကြ၏။ အနတ္တကို အတ္တဟု မြင်ကြ၏။ အသုဘကို သုဘဟု မြင်ကြ၏။ အကျဉ်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အမှားကို အမှန်ဟု မြင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပြောင်းပြန် မြင်နေကြသော်လည်း မိမိတို့အမြင်ကို အမှန်ဟု ထင်ကြ၏။ ထိုအခါ သူတို့၏ အမြင်ကို ပြင်စရာ မလိုတော့။ အမှန်ဟု ယူနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုအမှန်ကို မည်သို့ နောက်ထပ်ပြင်ရန် လိုချိမ့်မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် တကယ့်အမှန် အရိယသစ္စာကိုမြင်ဖို့ လမ်းမရှိတော့။ သံသရာ ရေအလျဉ်ကြောင့် စုန်ချည်တစ်ခါ ဆန်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် အတောမသတ်ဘဲ မျောချင်တိုင်း မျောပေဦးတော့မည်။

မိမိတို့၏ အသိသည် ဝိပလ္လာသကို မပယ်နိုင်သေးသဖြင့် အမှန်ဟု ထင်နေ

http://www.dhammadownload.com

သော်လည်း တကယ်တမ်းအားဖြင့် အမှားသာ ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် မပြည့်မစုံ ဖြစ်သည်ဟု မြင်မှသာ ထိုအသိကို အမှန်သို့ ရောက်အောင်၊ သို့မဟုတ် ပြည့်စုံသော အသိသို့ ရောက်အောင် ပြင်၍ ရသည်။ စူးဝင်နေသော "အပ်" ကို စူးဝင်သော "အပ်" ဖြင့်ပင် ကော်ထုတ်ရ၏။ ပေနေသော ရွှံ့ညွန်ကို ရွှံ့ညွန်ရေဖြင့်ပင် ဆေးကြောရ၏။ ထို့ကြောင့် မှားနေမှန်း သိပါက ပုထုဇဉ်တို့၏ မှားသော အသိဖြင့်ပင် မှန်အောင်ပြင်၍ ရ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် "အမှား" ကို "အမှား" ဟု သိခြင်းသည် "ဝိပလ္လာသ" သဘောမှ "ယထာဘူတ" သဘောသို့ ဦးလှည့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဦးလှည့်သွားခြင်းသည် ဘဝ၏ မြင့်မားသော အကွေ့တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အသိတစ်ခုသည် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဝ၏ မြင့်မားသော အကွေ့တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှသာ တကယ့်အမှန် အရိယသစ္စာကို မြင်ဖို့ လမ်းပေါ်သို့ တင်ပေးရာ ရောက်၏။ ထိုအခါမှသာ သံသရာ ရေအလျဉ်ကြော့မှ ကြည်းကုန်းထက်သို့ တက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ကြည်းကုန်း သို့မဟုတ် ဘဝ၏ ပန်းတိုင်ကား ခုစရိုက် ဟူသမျှတို့၏ ကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏။

ခုဇ္ဈတ္တရာသည် လေးသပြာ ရနေခြင်း၌ သာယာဖွယ်ကို တွေ့မြင်နေရာမှ ယခု လေးသပြာ ရနေခြင်း၌ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကို တွေ့လာ၏။ အမှား၌ သာယာနေရာမှ ယခု အမှား၌ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကို တွေ့လာ၏။ ဤသည်မှာ ခုဇ္ဈတ္တရာ၏ ဘဝအကွေ့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခုဇ္ဈတ္တရာသည် ယခင်က နေ့စဉ် လေးသပြာကို ခိုးယူခဲ့ကြောင်း၊ ယခုမူ မခိုးယူတော့ကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပွင့်လင်းစွာ အမှန်အတိုင်း ပြောခြင်းသည် ယခုခေတ် အမြင်နှင့် ဆိုလျှင် ရှက်စရာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားခေတ် အမြင်နှင့် ဆိုရလျှင် ရှက်စရာ မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ရဟန်းတော်များ အနေဖြင့် မည်သည့်ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်သည်ဖြစ်စေ မြတ်စွာဘုရားက သော်လည်းကောင်း၊ အခြားသူများက သော်လည်းကောင်း မေးလိုက်လျှင် အမှန်အတိုင်း ပြောသည်သာ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက သစ္စာ၌ မြတ်နိုးသူ များ၏။ မာယာနှင့် သာဌေယျတို့၌ စက်ဆုပ်သူများ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း တရား ဒေသနာတော်များကို ကြားနာရသောအခါ အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်သူ များခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို သာမာဝတီမိဖုရား သိ၏။ ခုဇ္ဈတ္တရာ၏ ဘဝအကွေ့အပြောင်းကို လည်း သာမာဝတီမိဖုရား သိ၏။ ထို့ကြောင့် သာမာဝတီ မိဖုရားသည် ခုဇ္ဈတ္တရာအား တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ဆိုခြင်း မပြုဘဲ မိခင် အရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဆရာ အရာ၌ လည်းကောင်း ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ သစ္စာကို မြတ်နိုးခြင်း၏

http://www.dhammadownload.com

လက်ငင်းအကျိုး ဖြစ်၏။ ဤအကျိုးသည် ခုဇ္ဈတ္တရာသို့လည်း ရောက်၏။ သာမာဝတီ မိဖုရားသို့လည်း ရောက်၏။

သာမာဝတီမိဖုရား အမှူးပြုသော မောင်းမများသည် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက်၍ ဖူးမြင်လိုကြပါသော်လည်း အခွင့် မရ၍ မသွားရောက်နိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါ သံဃာတော်များနှင့် ကောသမ္ဗီပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်သောအခါ 'ဤကား သာရိပုတ္တရာ၊ ဤကား မောဂ္ဂလန်၊ ဤကား အာနန္ဒာ' စသည်ဖြင့် သာမာဝတီမိဖုရား အမှူး ရှိသော မောင်းမတို့အား ခုဇ္ဈတ္တရာက ပြောပြ၏။ သာမာဝတီတို့ အုပ်စုကလည်း နံရံအပေါက်များမှ ရှိခိုးကြ၏။

ခုဇ္ဈတ္တရာနှင့် သာမာဝတီတို့ကား ပဒုမုတ္တရာ မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဗျာဒိတ်တော် ရပြီးသော ပါရမီရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ခုဇ္ဈတ္တရာက ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်တွင် ဗဟုသုတအရာ၌ စတုဒဂ်ရမည် ဖြစ်၏။ သာမာဝတီ မိဖုရား က မေတ္တာအရာ၌ စတုဒဂ်ရမည် ဖြစ်၏။ ဗျာဒိတ်တော် အတိုင်းပင် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးလုံး ဆိုင်ရာ စတုဒဂ်ဘွဲ့ထူးများကို ရကြပါ၏။ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရား များ၏ အချိုးအဆ ပြည့်စုံလေသောအခါ ဆိုင်ရာ အကျိုးတရားတို့သည် မလွဲ မသွေ ဖြစ်ပေါ်ကြရ၏။ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရားများ၏ အချိုးအဆ ပြည့်စုံမှု ချုပ်ငြိမ်းလေသောအခါ ဆိုင်ရာ အကျိုးတရားများသည်လည်း ချုပ်ငြိမ်းရပြန်၏။ ဤသည်ကိုပင် အနတ္တဟု ခေါ်ရ၏။

ဥတေနမင်းကြီး၏ မိဖုရား မာဂဏ္ဍီသည် အလွန်ချောမောလှပသော ဗြာဟ္မဏ အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ မာဂဏ္ဍီ၏ မိဘနှစ်ပါးက သူတို့၏သမီး မာဂဏ္ဍီ သည် အလွန်ချောမောလှပသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါး အခြားသူများနှင့် မထိုက်တန်ဟု ယူဆပြီး ဓနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်ပါရန် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက် ထားရာ မြတ်စွာဘုရားက မာဂဏ္ဍီထက် ပို၍ ချောမောလှပသော မာရ်နတ်၏ သမီးများကိုပင် မသိမ်းပိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသော မာဂဏ္ဍီကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသိမ်းပိုက်နိုင်ကြောင်း ပြောကြားရာမှ မာဂဏ္ဍီ သည် အရှက်ကြီးရှက်ပြီး ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်ကာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ကြီးစွာ သော ရန်ငြိုးကို ဖွဲ့လေ၏။ လက်စားချေရန် အခါအခွင့်ကို စောင့်လျက် ရှိ၏။

မာဂဏ္ဍီ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာမူ "ကာမဂုဏ်" တို့၏ အပြစ်ကို ဟောတော်မူ သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်ကို နာကြားရလျှင်ပင် နှစ်ဦးလုံး အနာဂါမ် ဖြစ်သွားကြ၏။ အမြင်ကြည်လင်ခြင်းနှင့် ကျေနပ်မှုတို့၏ ရင့်ကျက်ခြင်းသည် တစ်ဦး နှင့် တစ်ဦး အမြင်ချင်း၊ အဆုံးအဖြတ်ချင်း မတူရာ၌ များစွာ စကားပြော၏။

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါ သံဃာတော်များနှင့် ကောသမ္ဗီပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသောအခါ လူမိုက်များကို ရွေ့ဆွေးပေး၍ မြတ်စွာဘုရားနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ကာ အမျိုးမျိုး ဆဲရေးအောင်၊ စွပ်စွဲအောင်၊ ကဲ့ရဲ့အောင် မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားက ဖန်တီးပြီး မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ကလဲ့စားချေ၏။ ဆွမ်းခံဝင်တိုင်း လူမိုက်များက နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်၍ ဆဲရေးဖန် များသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏။

'အရှင်ဘုရား၊ ကောသမ္ဗီ ပြည်သူပြည်သားများသည် တပည့်တော်တို့ ဆွမ်းခံရာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်လျက် ဆဲရေးကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် အခြားအရပ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သင့်ပါသည် ဘုရား'

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ပြန်လည် မိန့်ကြားတော်မူ၏။

'အာနန္ဒာ၊ အခြားအရပ်ကလည်း ဤသို့ ဆဲရေးပြန်သော် နောက်ထပ် မည်သည့်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း။ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သွားသောအခါ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ရောက်လာသော ရန်သူတို့ကို ရင်ဆိုင်ရမည်။ ထို့ကြောင့် အယူမှား သူတို့ ဆဲရေးသည်ကို သည်းခံခြင်းဖြင့် ရင်ဆိုင်ရမည်။ အာနန္ဒာ မကြောင့်ကြလင့်၊ ဆဲရေးသူတို့သည် ခုနစ်ရက်သာ ဆဲရေးနိုင်ကြမည်။ ဇာစ်စုံတစ်ရာ တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ သည်းခံခြင်းအားဖြင့် ဆဲရေးသူတို့သည် ၈ ရက်မြောက် နေ့၌ ရပ်သွားကြလိမ့်မည်'

မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း သူမိုက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းခံကြွစဉ် ဆဲရေးခြင်းမှ ရပ်သွားကြကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မာဂဏ္ဍီ၏ ကလဲ့စားချေမှုသည် မအောင်မြင်ဘဲ ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မာဂဏ္ဍီသည် အလွယ်တကူနှင့် စိတ်လျှော့တတ်သူ မဟုတ်။ အကုသိုလ်ကံ ဖိစီးခံရသူများအတွက် ပျက်စီးချိန်ရောက်လေလျှင် "အမှား" သည် "အမှန်" အသွင် ဖြင့် ထင်လာတတ်၏ ဟူ၍ ဝဇီရဗုဒ္ဓိ ဋီကာဆရာ ဆိုသည့်အတိုင်း မာဂဏ္ဍီသည် သူ၏ အကြံအစည်ကို "မှန်ကန်သော ကလဲ့စားချေမှု" အဖြစ် မှတ်ယူပြီး မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ကလဲ့စားချေမှု မအောင်မြင်လျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ သာဝိကာမသာမာဝတီ အပေါ်သို့ လှည့်လာပြန်၏။

သာမာဝတီ မိဖုရားသည် ဥတေနမင်းကြီး အပေါ်ထက် မြတ်စွာဘုရားအပေါ် စိတ်ညွှတ်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မင်းကြီး၏ အာသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ ရှိကြောင်း၊ အကယ်၍ မင်းကြီး မယုံကြည်ပါလျှင် သာမာဝတီ မိဖုရား၏ အဆောင်သို့ ကြွရောက်၍ နံရံ၌ အပေါက်များ ဖောက်ပြီး ထိုအပေါက်

http://www.dhammadownload.com

များမှ မြတ်စွာဘုရား မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွစဉ် ချောင်းကြည့်သည်ကို ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးနိုင်ပါကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားပြန်၏။

မင်းကြီးသည် သာမာဝတီ မိဖုရား၏ အဆောင်သို့ ကြွရောက်၍ စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ မာဂဏ္ဍီမိဖုရား လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း နံရံ၌ အပေါက်များ ဖောက်ထားသည်ကို တွေ့မြင်သဖြင့် မေးမြန်းရာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ သံဃာတော်များ ဆွမ်းခံကြွစဉ် ဖူးမြင်ရန် ဖောက်ထားခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်းဖြင့် အမှန်အတိုင်း ပြန်လည် တင်လျှောက်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူခြင်း မပြုဘဲ အပေါက်များကိုသာ ပိတ်ခိုင်း၏။ ဤနေရာ၌လည်း မာဂဏ္ဍီ မိဖုရားကြီး၏ အကြံအစည်သည် ပျက်ပြန်၏။ သစ္စာ၏ အာနုဘော်မင် ဖြစ်၏။

ပထမ အကြံအစည် ပျက်သွားသောအခါ ဒုတိယ အကြံအစည်ကို ကြံစည်ပြန်၏။ မင်းကြီး ပွဲတော်တည်ရန်အတွက် သာမာဝတီမိဖုရားအား ကြက်သားဟင်း ချက်ပို့ရန် အမိန့်ချမှတ်ဖို့ တင်လျှောက်ရာ မင်းကြီးကလည်း မာဂဏ္ဍီ တင်လျှောက်သည့်အတိုင်း သာမာဝတီ မိဖုရားအား ကြက်သားဟင်း ချက်၍ ဆက်သရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်၏။

မာဂဏ္ဍီကလည်း ကြက်အရှင်လေးကောင်ကို သာမာဝတီမိဖုရားထံ ပို့လိုက်၏။ သာမာဝတီမိဖုရားက ကြက်အရှင်လေးကောင်ကိုသတ်၍ မချက်လိုက်ကြောင်း လျှောက်ထားလျက် မင်းကြီးထံ ပြန်ပို့လိုက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအတွက် ချက်၍ပို့ရန် အမိန့်ထုတ်ပြီး ကြက်လေးကောင်ကို သာမာဝတီမိဖုရားထံ ပြန်၍ပို့ရန် မာဂဏ္ဍီက ဥတေနမင်းကြီးအား လျှောက်ပြန်ရာ မင်းကြီးကလည်း မာဂဏ္ဍီ တင်လျှောက်သည့်အတိုင်း အမိန့်ထုတ်ပြန်၏။ ထိုအခါ မာဂဏ္ဍီက ကြက်အရှင်လေးကောင်အစား ကြက်အသေ လေးကောင်ကို ပို့လိုက်၏။ သာမာဝတီ မိဖုရားကလည်း ကြက်အသေဖြစ်သဖြင့် ချက်၍ပို့လိုက်၏။ သာမာဝတီ မိဖုရားသည် ဥတေနမင်းကြီး အပေါ်မှာထက် မြတ်စွာဘုရားအပေါ်မှာ စိတ်ညွှတ်ကြောင်းကို သက်သေပြရန် မာဂဏ္ဍီမိဖုရားက အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မင်းကြီးသည် သာမာဝတီမိဖုရားအား တစ်စုံတစ်ရာ အရေးယူခြင်းမပြု။

မာဂဏ္ဍီမိဖုရားသည် မြတ်စွာဘုရားအပေါ် အာဃာတပြင်းသူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌ ကလဲ့စားချေရန် မတတ်နိုင်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်မ သာမာဝတီ အပေါ်၌ အကောက်ကြံရန် အားထုတ်ပြန်၏။ ထိုသို့ အားထုတ်ပါသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ ရှိသဖြင့် ဖွဲ့မလျှော့ဘဲ နောက်ထပ် အားထုတ်ပြန်၏။ မာဂဏ္ဍီသည် ပဋိဃ သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသူ ဖြစ်၏။ အာဃာတပြင်းလွန်းသူ ဖြစ်၏။ လက်စားမချေရလျှင် မနေနိုင်သူ ဖြစ်၏။ အဓမ္မ

http://www.dhammadownload.com

နည်းဖြင့် အနိုင်ယူရန် အားထုတ်မှုသည် အကယ်၍ နိုင်စေကာမူ ယာယီနိုင်မှု မျိုးသာ ဖြစ်၏။ ပျားကဲ့သို့ ချိုလျှင်လည်း အဆိပ်လူးသော ပျားမျိုးသာ ဖြစ်၏။ ဤဓမ္မတာကို မာဂဏ္ဍိ မသိ။

မာဂဏ္ဍိသည် ထပ်မံ၍ အကောက်ကြေပြန်သည်။ ဥတေနမင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီး သုံးယောက်တို့၏ အဆောင်များ၌ ခုနစ်ရက်လျှင် တစ်လှည့်စီ စံစား၏။ ယခု မာဂဏ္ဍိ မိဖုရား၏ အဆောင်၌ စံစားဆဲ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သာမာဝတီ မိဖုရား၏ အဆောင်၌ စံစားမည် ဖြစ်၏။ သာမာဝတီ မိဖုရား၏ အဆောင်သို့ မပြောင်းရွေ့မီ မာဂဏ္ဍိ မိဖုရားသည် အစွယ်ချိုးထားသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်ကို ဥတေနမင်းကြီး၏ စောင်းခွက်ထဲ၌ ထည့်ထားပြီး အပေါ်မှ ပန်းကုံးတို့ဖြင့် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်၏။

ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီမိဖုရား အဆောင်သို့ ကူးသွားသော အခါ စောင်းတော်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ယူဆောင်သွား၏။ မာဂဏ္ဍိ မိဖုရားက လည်း မင်းကြီးကို စိတ်မချဟု ဆိုကာ မင်းကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါသွား၏။ သာမာဝတီမိဖုရား အဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းကြီးသည် သလွန်၌ လျောင်းနေစဉ် မာဂဏ္ဍိမိဖုရားသည် စောင်းဝှေ့ပိတ်ဆို့ထားသော ပန်းကုံးကို ဖယ်လိုက်ပြီး မလှမ်းမကမ်း နေရာ၌ နေ၏။ မြွေဟောက်သည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ပိတ်လှောင်ခံထားရသဖြင့် အမျက်ထွက်ကာ ပါးပြင်းကို ထောင်၍ ထွက်လာ၏။ မာဂဏ္ဍိ မိဖုရားက အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်ရာ မင်းကြီးလည်း မြွေဟောက်ကို မြင်သဖြင့် များစွာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ပြီး သာမာဝတီ မိဖုရားအပေါ် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်လေ၏။ မာဂဏ္ဍိမိဖုရားသည် သာမာဝတီ မိဖုရားအပေါ် အကောက်ကြိမ်မှု၌ အောင်မြင်ခြင်းကို ပျားရည်ကဲ့သို့ ချိုသည်ဟု မှတ်ယူကာ ကြည်နူးမိ၏။ သို့ရာတွင် ထိုပျားရည်၌ အဆိပ်ပါသည်ကို မာဂဏ္ဍိ မသိ။ ဒေသနာတော်အရ အဓမ္မနည်းဖြင့် အောင်နိုင်မှု မှန်သမျှသည် ဓမ္မအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကျဆုံးခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ရ၏။ ဤသည်မှာ ဓမ္မနိယာမ ဖြစ်၏။ ဤဓမ္မနိယာမကို မည်သည့် တန်ခိုးရှင်မျှ မကျော်လွန်နိုင်။

ဥတေနမင်းကြီးသည် သာမာဝတီ မိဖုရားအပေါ် ပြင်းစွာ အမျက်ထွက်သဖြင့် သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့်တကွ မောင်းမ ငါးရာတို့အား တန်းစီစေပြီး ဗိုလ်ခြေတစ်ထောင်တင်သော လေးတွင် အဆိပ်လူးမြားတပ်၍ ကိုယ်တော်တိုင် စီရင်မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်၏။

သာမာဝတီ မိဖုရားသည် မေတ္တာအရာ၌ ဇတဒဂ်ရသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာမာဝတီမိဖုရားက သူ၏ မောင်းမအခြေအရံတို့အား မင်းကြီး အပေါ်၌ လည်း

http://www.dhammadownload.com

ကောင်း၊ မာဂဏ္ဍိအပေါ်၌ လည်းကောင်း အနည်းငယ်မျှ အမျက်မထွက်ကြရန်နှင့် မိမိနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မေတ္တာပွားကြရန် သွန်သင်၏။ သွန်သင်သည့်အတိုင်း သာမာဝတီမိဖုရားနှင့် မောင်းမငါးရာတို့သည် ဥတေန မင်းကြီးနှင့် မာဂဏ္ဍိ မိဖုရားအပေါ် မွန်မြတ်နက်ရှိုင်းသော မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားကြ၏။

ဒေါသကို မေတ္တာဖြင့်သာ အောင်နိုင်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြား တော်မူသည့်အတိုင်း နောက်ဆုံး၌ ဥတေနမင်းကြီးနှင့် မာဂဏ္ဍိတို့၏ ဒေါသ အပေါ် သာမာဝတီမိဖုရား အမှူးရှိသော မောင်းမငါးရာတို့၏ မေတ္တာက အောင်နိုင် ခြင်း၏ ထင်ရှားသော "သာဓက" အနေဖြင့် ပိဋကတ်တော်၌ ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဥတေနမင်းကြီးသည် သူ အမိန့်ချမှတ် ထားသည့်အတိုင်း သာမာဝတီ အမှူးရှိသော မောင်းမတို့အား လေးဖြင့် ပစ်ခွင်းရာ မင်းကြီးသည် လေးကို တင်၍လည်း မရ၊ ချ၍လည်း မရ။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် များစွာ ထိတ်လန့်၏။ မင်းကြီး၏ ကိုယ်မှ ချွေးတို့သည် ယိုစီးကျကုန်၏။ အခြား ကိုင်စရာ ယူစရာကို ကိုင်၍လည်း မရ၊ ယူ၍လည်း မရ ဖြစ်ချေ၏။ မင်းကြီးလည်း များစွာ ပင်ပန်း၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် သာမာဝတီ မိဖုရားအား သူ၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ရန် တောင်းပန်၏။

သာမာဝတီမိဖုရားကလည်း မင်းကြီးအား မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရန် ပြောကြား၏။ ထို့နောက် မင်းကြီးအား မြားကို မြေသို့ ချိုနှိ၍ လွှတ်ရန် ပြောကြား ပြီး မိဖုရားကိုယ်တိုင်ကလည်း 'မင်းကြီးလက်မှ မြား လွှတ်စေသတည်း' ဟု အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ရာ မြားသည် မင်းကြီးလက်မှ လွှတ်လေ၏။ ထိုအခါမှ မင်းကြီး သည် သက်သာရာ ရတော့၏။

ဥတေနမင်းကြီးသည် ထိုအခါမှစ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ကြည်ညိုလာ၏။ မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာတော်များအား ခုနှစ်ရက်တိုင်တိုင် နန်းတော် သို့ ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၏။ တရားတော်ကိုလည်း နာကြား၏။ သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့်တကွ မောင်းမ ငါးရာတို့အားလည်း မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ တရားနာခွင့် ပေး၏။ တရားနာ သွားသောအခါ အစောင့်အရှောက် ကိုလည်း ပေး၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာအား နေ့စဉ် သာမာဝတီ မိဖုရား အဆောင်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန်နှင့် တရားဒေသနာတော် ဟောကြားရန် ပင့်လျှောက်ပေး၏။ ဤသည်မှာ သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမ ငါးရာတို့၏ မေတ္တာဘာဝနာ ဒိဋ္ဌမင်္ဂလအကျိုး ဖြစ်၏။

မာဂဏ္ဍိမိဖုရားသည် မိမိကြံစည်တိုင်း ပျက်ယွင်းသောအခါ များစွာ ခံပြင်း

http://www.dhammadownload.com

၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးမှတစ်ဆင့် မဆောင်ရွက်တော့ဘဲ အဆုံးစွန်သော စွန့်စား ခြင်းဖြင့် ကိုယ်တိုင်ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မင်းကြီး တောကစား ထွက်ခိုက် ဦးရီးတော် စူဠမာဂဏ္ဍိ ပုဏ္ဏားအား သာမာဝတီမိဖုရား၏ နန်းပြာသာဒ် ဆောင် တစ်ဆောင်လုံးကို မီးတိုက်စေ၏။

သာမာဝတီ အမှူးပြုသော မောင်းမငါးရာတို့လည်း မီးလောင်ကျွမ်း၍ ကွယ်လွန်ကြ၏။ တစ်ခုသော အတိတ်ကာလက သာမာဝတီ အမှူးပြုသော မောင်းမ ငါးရာတို့သည် နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားနေသော "ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ" တစ်ပါး၏ ချုံပုတ်ကို "ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ" ရှိမှန်း မသိဘဲ မီးလှုံလိုသဖြင့် မီးတိုက်ခဲ့၏။ နောက်မှ "ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ" ကို တွေ့ကြရာ ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုးကွယ်သော "ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ" မှန်း သိပြီး မင်းဒဏ်မှ ကြောက်သဖြင့် "အပြတ်" ရှင်းရန် ဆက်လက် မီးတိုက်ခဲ့၏။ "ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ" မှာမူ နိရောဓသမာပတ်၏ စွမ်းအင် ကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ အန္တရာယ်မရှိ။ သို့ရာတွင် ထိုအကုသိုလ်ကံသည် အရိပ်ပမာ လိုက်ခဲ့၏။ နှစ် သိန်းပေါင်းများစွာ ငရဲ၌ ကျခဲ့ရ၏။ ဘဝတစ်ရာတိုင်တိုင် ယခု ကဲ့သို့ အိမ်လုံးကျွတ် မီးလောင်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကံ ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်စေ ကံ၏အကျိုးကို တားမြစ်ရန် မည်သူမျှ မတတ်နိုင်ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ သံဝေဂရဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမငါးရာတို့သည် နန်းပြာသာဒ် မီးလောင် ရာတွင် ပါသွားကြောင်း ဥတေနမင်းကြီး ကြားသိရသောအခါ မာဂဏ္ဍိမိဖုရား၏ လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်း ရိပ်မိ၏။ သို့ရာတွင် အတိအကျ သိနိုင်ရန် မင်းကြီးသည် မှူးမတ်များ အလယ်၌ 'သာမာဝတီ မိဖုရားရန်ကို အမြတ်မိုး စိုးရိမ်နေရ၏။ ယခုမှ အေးချမ်းစွာ နေရပေတော့မည်။ နန်းပြာသာဒ်ကို မီးရှို့သူ အား များစွာ ကျေးဇူးတင်ပါ၏' ဟု မိန့်မြွက်တော်မူရာ အနီးတွင် ခစားနေသော မာဂဏ္ဍိမိဖုရားက သူ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဆွေမျိုးတို့ကို သူ ခိုင်းခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်းကို တင်လျှောက်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးက 'ယခုကိစ္စ၌ ပါဝင်ဆောင်ရွက်သူများကို ခေါ်ပါ၊ ဆုလာဘ်များစွာ ချီးမြှင့်မည်' ဟု မိန့်ကြား၏။ မာဂဏ္ဍိကလည်း မိမိ ဆွေမျိုး များကို ခေါ်၏။ မင်းကြီးကလည်း ဆုတော် လာဘ်တော်များကို ထိုက်ထိုက် တန်တန် ချီးမြှင့်၏။ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းသူများပင် လာရောက်၍ ဆုတော် လာဘ်တော်များကို ယူကြ၏။ နောက်ဆုံး ဆုတော် လာဘ်တော် ယူသူများ ကုန်သွားသောအခါ ထိုဆုတော် လာဘ်တော် ယူသူများ အားလုံးကို ပြန်လည်

http://www.dhammadownload.com

ဖမ်းဆီး၏။ မင်းရင်ပြင်၌ မြေတွင်းကို တူးစေကာ ချက်အထိ မြှုပ်ပြီး မီးရှို့၍ သတ်ရန် သေဒဏ်ပေးလိုက်၏။

အဓမ္မနည်းဖြင့် ရယူခဲ့သော မာဂဏ္ဍိမိဖုရား၏ အောင်နိုင်မှု နိဂုံးသည် ဓမ္မအလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကြီးစွာသော ကျရှုံးမှုအဖြစ်သို့ ရောက်သွား လေ၏။ မာဂဏ္ဍိမိဖုရား၏ အသားများကို လှီးဖြတ်၍ ကြော်စေပြီး ထိုအသား ကြော်များကို မာဂဏ္ဍိမိဖုရားအား စားစေ၏။ မာဂဏ္ဍိ မိဖုရားသည် ကြီးစွာသော ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစား၍ ကွယ်လွန်ရရှာ၏။ လောကတွင် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ် လုပ်၊ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားရှိရမည်၊ စူးစမ်း ဆင်ခြင်နိုင်သော အသိဉာဏ် ရှိရမည်၊ လုပ်နည်းလုပ်ဟန် မှန်မည်၊ ဤ အင်္ဂါသုံးရပ်နှင့်ညီလျှင် ထိုလုပ်ငန်းသည် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော လုပ်ငန်း ဖြစ်၏ဟု အနုဋ္ဌကာဆရာ ဆိုကြောင်း ဆရာတော် ဦသေဋ္ဌိလ (အဘိဓ၈ မဟာရဋ္ဌဂုရု) က မိန့်ဖူးပါ၏။

ဝါသုလဒတ္တ မိဖုရားသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ ဥတေနမင်းနှင့် ဝါသုလဒတ္တ မိဖုရားမှ သားတော် ဗောဓိမင်းသား ထွန်းကားခဲ့၏။ ဗောဓိမင်းသားသည် ကိုယ်ဝန် သားငယ်အဖြစ် တစ်ကြိမ်၊ နို့စို့အရွယ်ဖြင့် တစ်ကြိမ်၊ လက်ထပ်ပြီးသော မင်းသားအဖြစ် တစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်း သုံးကြိမ် သရဏဂုံ ဆောက်တည်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိရိမြို့၌ ၈ ဝါမြောက် ဝါကပ်တော်မူစဉ် ဗောဓိရာဇ ကုမာရ သုတ်တော်ကို နာကြားရသဖြင့် ဗောဓိမင်းသားသည် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။

တစ်နေ့တွင် သာမာဝတီ မိဖုရားနှင့် မောင်းမငါးရာတို့ ကွယ်လွန်ခြင်း အကြောင်း၊ မာဂဏ္ဍိမိဖုရားနှင့် ဆွေမျိုးတို့ ကွယ်လွန်ခြင်းအကြောင်းတို့နှင့် ပတ်သက်၍ 'မည်သူသည် အသက်ရှင်နေသူ မည်ပါသနည်း၊ မည်သူသည် သေသူ မည်ပါသနည်း' ဟူ၍ ရဟန်းများက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြလေရာ မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

- မမ့္မေလျော့ခြင်းသည် မသေရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သော လမ်းတည်း၊ မေ့လျော့ခြင်းသည် သေမင်းထံသို့ ရောက်သော လမ်းတည်း။
- မမ့္မေလျော့ကုန်သူတို့သည် သေသော်လည်း သေသည် မမည်ကုန်၊ မေ့လျော့ကုန်သူတို့သည်သာ ရှင်နေသော်လည်း သေသည် မည်ကုန်၏။
- ဤသို့သော ခြားနားမှုကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိ၍ မမ့္မေလျော့ခြင်း၌ တည်ရှိကုန်သော ပညာရှိတို့သည် မမ့္မေလျော့ခြင်း၌ ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏။ အရိယာတို့၏ ကျက်စားရာ ဖြစ်သော ဗောဓိပက္ခိယတရား၌ မွေ့လျော်ကုန်၏။

http://www.dhammadownload.com

– ထိုပညာရှိတို့သည် သမထနှင့် ဝိပဿနာ ဘာဝနာ ရှိကုန်၏။
ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးဖြင့် ပြုအပ်သော လုံ့လနှင့် အမြဲ ပြင်းထန်သော ဝီရိယ ရှိကုန်၏။
– ထို့ကြောင့် အနောင်အဖွဲ့ ကင်း၍ အတုမဲ့ချမ်းသာ ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ထိ ခံစားကြရကုန်၏။

အထက်ပါ ဂါထာများ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

မမေ့လျော့ခြင်း ဟူသည် သတိရှိခြင်း ဖြစ်၏။ မေ့လျော့ခြင်း ဟူသည် သတိမထားခြင်း ဖြစ်၏။ "သေခြင်း" ဟူသည် သုံးမျိုးရှိ၏။ ဘဝတစ်ခုမှ ဘဝတစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားခြင်းသည် သေခြင်း မည်၏။ မြန်မာဝေါဟာရဖြင့် ကွယ်လွန်သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သေသည်ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုရ၏။ ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် အဒ္ဓါမရဏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ နောက်တစ်မျိုးမှာ တစ်ဘဝ အတွင်း၌ပင် ခန္ဓာအစဉ် တစ်မျိုးမှ ခန္ဓာအစဉ် တစ်မျိုးသို့ ပြောင်းသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းသည်လည်း သေခြင်းပင် မည်၏။ အေးသော ခန္ဓာအစဉ်မှ ပူသော ခန္ဓာအစဉ်သို့ ပြောင်းသွားခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ယင်းကို ဝါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် သန္တတိမရဏဟူ၍ ဆိုရ၏။ ခန္ဓာတို့၏ ခဏတိုင်း ခဏတိုင်း ပြောင်းသွားခြင်းသည်လည်း သေခြင်းပင် မည်၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ခဏိကမရဏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။

သတိသည် လောကီသတိနှင့် လောကုတ္တရာသတိ ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ လောကီရေးရာ ကိစ္စတို့၌ အစဉ်အမြဲ သတိရှိခြင်းသည် လောကီသတိ မည်၏။ ဗောဓိပက္ခိယတရားတို့၌ အစဉ်အမြဲ သတိရှိခြင်းသည် လောကုတ္တရာသတိ မည်၏။ လောကီရေးရာ၌ ဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာရေးရာ၌ ဖြစ်စေ အစဉ်အမြဲ သတိရှိခြင်းသည် ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းတို့၌ အောင်မြင်ခြင်း၏ ပဓာန အကြောင်း ဖြစ်၏။ သတိဟူသည် ပိုသည်မရှိ၊ လိုသည်သာ ရှိသည်ဟု ကျမ်းဂန်များ၌ ဆို၏။ သို့ရာတွင် ဤနေရာ၌ လောကီသတိကို မဆိုလို။ လောကုတ္တရာရေးရာ၌မူ သတိသည် သီလကိုလည်း အထောက်အပံ့ ပြု၏။ သမာဓိကိုလည်း အထောက်အပံ့ ပြု၏။ ပညာကိုလည်း အထောက်အပံ့ ပြု၏။ ထို့ကြောင့် သတိသည် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလုံး သို့မဟုတ် သိက္ခာသုံးပါးလုံးကို အထောက်အပံ့ ပြု၏။ ဝိပဿနာ အရာ၌ မိမိပြုနေကျ အာရုံများကို မပြတ်သွားအောင် သတိဖြင့် ထိန်းသိမ်းရ၏။ အာရုံပြတ်သွားခြင်း ဟူသည်မှာ နိဝရဏတရားများ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ နိဝရဏတရားများသည် ကုသိုလ် ဟူသမျှ အားလုံးကို တားမြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နိဝရဏတရားများ ဝင်မလာနိုင်စေရန် သတိဖြင့် ထိန်းသိမ်း စောင့်

http://www.dhammadownload.com

ရှောက်ရ၏။ ဤသို့ မိမိ ယူနေကျ အာရုံများကို ပြတ်မသွားအောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်လျှင် "အတွင်းသတိ" နိုင်မာလာသည် မည်၏။ အတွင်းသတိနိုင်မာလာသည်နှင့်အမျှ ပြင်ပအာရုံများကိုလည်း အလိုလို သိလာမည် ဖြစ်၏။ ထိလျှင်လည်း ထိမှန်း သိလာ၏။ ကိုင်လျှင်လည်း ကိုင်မှန်း သိလာ၏။ စားမှသွားမှတို့၌လည်း ထို့အတူ သိလာ၏။ ဤသို့ အတွင်း အပြင် အာရုံနှစ်မျိုးလုံး၌ နိဝရဏတရားများ ဝင်မလာနိုင်အောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်သောအခါ သတိသည် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ စင်ကြယ်မှု သီလဝိသုဒ္ဓိကို ထိန်းသိမ်းသည် မည်၏။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်လာသည်နှင့်အမျှ စိတ်က အာရုံနောက်သို့ မလိုက်ရတော့ဘဲ အာရုံက စိတ်၌ အလိုလို ထင်လာ၏။ ထိုအခါ သတိသည် ထိမှု သမ္ဖဿနှင့် ယှဉ်တွဲလာသည် မည်၏။ သတိသည် သမ္ဖဿနှင့် ယှဉ်တွဲလာပါက ဝိရိယကလည်း ဆိုင်ရာအာရုံများကို ထောက်ပံ့လာ၏။ သမာဓိကလည်း ဆိုင်ရာ အာရုံများကိုလည်း စုစည်းလာ၏။ ထိုအဆင့်သို့ ရောက်လာပါက သတိသည် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာစင်ကြယ်မှု စိတ္တဝိသုဒ္ဓိကို ထိန်းသိမ်းသည် မည်၏။

သီလဝိသုဒ္ဓိအရ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာလည်း ဖြူစင်မြင့်မြတ်လာပြီ၊ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိအရ စိတ်ဓာတ်လည်း ခိုင်မာလာပြီ ဆိုပါက ရှေ့ဆက်၍ တရား အားထုတ်ပါလျှင် ကလျာဏ ပုထုဇဉ်၊ သောတာပန်၊ သကဒါဂါမ်၊ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဟူ၍ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်လာပြီး "အတုမဲ့" ချမ်းသာကို ရရှိလေတော့၏။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်လေတော့၏။ ဒုစရိုက် ဟူသမျှမှ မြစ်ပြတ်လွတ်တော့၏။ ထိုအခါ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး၌ အတ္တလွန်ကဲမှု ဟူ၍ လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ သူ ဆောင်ရွက်သမျှသည် လောကအတွက်၊ သူတစ်ပါးအတွက်သာ ဖြစ်တော့၏။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ သေခြင်းကို ပိုင်းခြား၍ ရ၏။ သောတာပန်ဖြစ်လျှင် အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝသာ သေ၏။ ထို့နောက် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီး ဖြစ်သဖြင့် မသေတော့။ အကျဉ်းအားဖြင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဟူသမျှသည် မသေရာ "နိဗ္ဗာန်" ကို မျက်မှောက်ပြုပြီး ဖြစ်သဖြင့် "ဘဝ" ကို ပိုင်းခြား၍ ရသောကြောင့် သမ္မုတိသစ္စာ အနေဖြင့် "သေ" သည်ဟု ဆိုရသော်လည်း ပရိယာယ်အားဖြင့်မူ "မသေသူ" များ ဖြစ်ကြ၏။ အန္ဓပုထုဇဉ်များသည် ဘဝပေါင်း မည်မျှကုန်မှ နိဗ္ဗာန်ကို ရောက်မည်ဟု "ဘဝ" ကို မပိုင်းခြားနိုင်သောကြောင့် "အသက်ရှင်နေသည်" ဟု ဆိုရသော်လည်း သေခြင်း သုံးမျိုးဖြင့် သေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သာမာဝတီ အုပ်စုသည် "သေ" သော်လည်း "မသေသူ" များ ဖြစ်ကြ၏။ မာဂဏ္ဍိအုပ်စုသည် "ရှင်" သော်လည်း သေသောသူများ ဖြစ်ကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

ကုမ္ဘဇောဝသက

ကုမ္ဘဇောသကသည် ကုဋ္ဌေလေးဆယ် ကြွယ်ဝသော ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးဓ၏ တစ်ဦး တည်းသောသား ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က ဆေးကုခ် မရသော ကပ်ရောဂါတစ်မျိုး သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်ပွားတတ်၏။ အလွန်လည်း ကူးစက်မြန်၏။ ယင်း ရောဂါ ကူးစက်ဖြစ်ပွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရောဂါ ဖြစ်ပွားရာ အိမ်ရှိ "ယင်" ကောင်ပင် မကျန် အားလုံး သေဆုံးကြရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုရောဂါကို "ယင်နာ" ဟု ခေါ်ကြ၏။

"ယင်နာ" သည် ကုမ္ဘဇောဝသက၏ မိသားစုခ် ကျရောက်၏။ ကုမ္ဘ ဇောသက၏ မိဘနှစ်ဦးလုံးသည် ယင်နာကူးစက်ခြင်း ခံရသောအခါ သားဖြစ်သူ ကုမ္ဘဇောသကအား မိမိတို့၏ ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုဋ္ဌေလေးဆယ် သိမ်းဆည်းရာ နေရာကို ပြောပြ၏။ ဤအိမ်မှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာရန်လည်း တိုက်တွန်း၏။ ထို့နောက် မိဘနှစ်ဦးလုံး ကွယ်လွန်သွားကြ၏။ ထိုစဉ်က ကုမ္ဘဇောသကသည် အရွယ်မရောက်သေးသော်လည်း မိဘများ၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရောဂါ ကင်းရာ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားရောက် နေထိုင်လေ၏။

အရပ်တစ်ပါး၌ ၁၂ နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ပြီးနောက် မိမိ၏ ဇာတိ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ပြန်လာ၏။ သို့ရာတွင် ကုမ္ဘဇောသကကို မှတ်မိသူ ဟူ၍ မည်သူမျှ မရှိ။ ကုမ္ဘဇောသက ကလည်း မည်သူ့ကိုမှ မမှတ်မိ။ ကုမ္ဘဇောသကသည် မိဘနှစ်ပါး ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ကုဋ္ဌေလေးဆယ် သိမ်းဆည်းထားရာ နေရာ သို့ သွားကြည့်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့သည် လက်ရာမပျက်၊ ခြေရာမပျက် မူလအတိုင်း အပြည့်အစုံပင် ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကုမ္ဘဇောသကကို ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသားမှန်း မည်သူကမျှ မသိသဖြင့် ယခုအချိန်တွင် ကုဋ္ဌေလေးဆယ်ကို ထုတ်ယူသုံးစွဲပါက ဆင်းရဲသားတစ်ဦး အနေဖြင့် မြေတွင်းမှ ရတနာများကို မတော်တဆ တွေ့ရှိပြီး ဖော်ယူသုံးစွဲခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ကုဋ္ဌေလေးဆယ်ကိုလည်း မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းပေ လိမ့်မည်။ လူကိုလည်း ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ယခုအချိန်တွင် ရတနာများကို ဖော်ထုတ်သုံးစွဲရန် မသင့်သေးဟု ကုမ္ဘဇောသက က ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

ကာလတစ်ခုသည် ကောင်းသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိုးသည်ဖြစ်စေ တစ်ကြိမ်သာ လာ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ မလာတော့။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ လာ သည်ဟု ထင်ရသော ကာလသည် နောက်ကာလသာ ဖြစ်၏။ ပထမ ကာလ

http://www.dhammadownload.com

မဟုတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ကာလကို သိဖို့ လို၏။ ကာလကို သိလျှင် ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ကာလညူ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အခြေအနေသည်လည်း ထို "ကာလ" သဘော အတိုင်းပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ အခြေအနေကိုလည်း သိဖို့ လို၏။ အခြေအနေကို သိလျှင် ပါဠိဝေါဟာရဖြင့် ဒေတ္တညူ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောကဌ အချိန် အခါနှင့် အခြေအနေတို့ကို အမှန်အတိုင်း သိမှသာ လိုအပ်သော အကျိုးကိုရအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်၏။

ကုမ္ဘဃောသကသည် အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေကို မှန်ကန်စွာ သုံးသပ်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ သုံးသပ်နိုင်သည့် အလျောက်လည်း မှန်ကန်စွာ အသုံးချနိုင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ဘဃောသကသည် မိဘအမွေဖြစ်သော ကုဋ္ဌေလေးဆယ်ထဲမှ တစ်ပြားတစ်ကျပ်မျှ အသုံးမပြုသေးဘဲ မိမိ၏ စွမ်းအားဖြင့် အသက်မွေးမြူမှု လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။

မိဘအမွေဖြစ်သော ကုဋ္ဌေလေးဆယ်ကို လောကအကြောင်းအရ ကုမ္ဘဃောသက ပိုင်သည် မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုကုဋ္ဌေလေးဆယ်ထဲ၌ ကုမ္ဘဃောသက ခွန်အားဖြင့် ရရှိသော ငွေဟူ၍ တစ်ပြားတစ်ကျပ်မှ မပါဝင်။ ထို့ကြောင့် မိဘအမွေဖြစ်သော ကုဋ္ဌေလေးဆယ်ကို ပိုင်ခြင်းသည် တရားသဖြင့် ပိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရန် ခဲယဉ်း၏။ သို့ဖြစ်၍ တရားသဖြင့် ပိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ရန် ကုမ္ဘဃောသကသည် "မွေခံထိုက်စေ" ဟူသော သားသမီးတို့၏ ကျင့်ဝတ်နှင့်ညီအောင် ကျင့်သော သားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားလေ၏။

ကုမ္ဘဃောသကသည် မိဘအမွေကို "အချောင်" ထိုင်၍ စားလိုသူ မဟုတ်၊ မိမိ၏ ခွန်အားဖြင့် တရားနှင့်အညီ လုပ်ကိုင်၍ရသော လုပ်ငန်းမှ ရသော အခကြေးငွေသည်သာလျှင် နည်းသည်ဖြစ်စေ၊ များသည်ဖြစ်စေ မွန်မြတ်စင်ကြယ်သော ပစ္စည်းဥစ္စာ မည်၏။ အသက်မွေးမှုသည်လည်း တရားနှင့်လျော်သော အသက်မွေးမှု မည်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထို့ငွေ၊ ထိုလုပ်ငန်း၊ ထိုအသက်မွေးမှုသည် မိမိတို့၏ မူလတန်ဖိုးအပေါ်၌ သူတော်ကောင်း ဥစ္စာရတနာ ခုနစ်ပါးတို့၏ သိက္ခာတန်ဖိုးက အလိုအလျောက် လွှမ်းခြုံ ပေါင်းစပ်၍ ပါဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကုမ္ဘဃောသက ယုံကြည်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရပ်ကွက်ထဲ၌ "ဆော်သြရေးမှူး" အလုပ်ကို လုပ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ဆော်ဩရေးမျူးအလုပ် ဟူသည်မှာ နံနက်စောစော ထ၍ ကောင်းမှုရှင်တို့အား ဆွမ်းချက်ရန် အချိန်ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အလုပ်သမားတို့အားလည်း အလုပ် ဆင်းရန် အချိန်ရောက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း လိုက်လံအော်ဟစ် နှိုးဆော်ရသော လုပ်ငန်း ဖြစ်၏။ ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ရာ၌ အခကြေးငွေ အနေဖြင့် အိမ်တစ်လုံးလည်း ရ၏။ အစာရိက္ခာလည်း ရ၏။ ရပ်ကွက်က စုပေါင်းထောက်ပံ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျန်သော အချိန်များအတွက် ကုမ္ပဏီသာသနသည် "တော" သို့တက်၍ စီးပွားရှာ၏။

ကုမ္ပဏီသာသနသည် နေ့စဉ် နံနက်စောစောထ၍ လှည့်လည် ဆော်ဩလေရာ ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် ကုမ္ပဏီသာသန၏ အသံကို ကြားရသဖြင့် 'ဤအသံရှင်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာကြွယ်ဝသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်၏ အသံဖြစ်၏' ဟု မိန့်ကြား၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး၏ အနီး၌ ရှိနေသော မောင်းမ တစ်ယောက်က မင်းလုလင်တစ်ယောက်အား ကုမ္ပဏီသာသန နောက်သို့ လိုက်၍ ကြည့်စေလေရာ ကုမ္ပဏီသာသနသည် အထီးကျန် သူဆင်းရဲတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည်လျှောက်တင်၏။ မင်းကြီးလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဒုတိယနေ့၌ ကုမ္ပဏီသာသန အော်ဟစ်နှိုးဆော်သော အခါလည်း မင်းကြီး သည် ထိုစကားကိုပင် ထပ်၍ ဆို၏။ တတိယနေ့၌လည်း ကုမ္ပဏီသာသန၏ အသံကို ကြားရပြန်သောအခါ မင်းကြီးသည် ထိုစကားကိုပင် ထပ်၍ ဆိုပြန်သည်။

ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် အသံနှင့်ပတ်သက်သော ပညာရပ်၌ လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်သော ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မောင်းမသည် ကုမ္ပဏီသာသနနှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းခွင့်ပြုပါရန် မင်းကြီးအား လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီးကလည်း ခွင့်ပြု၏။ ထို့နောက် စရိတ်စကအဖြစ် အသုံးပြုရန် အသပြာ တစ်ထောင်ကိုလည်း မင်းကြီးက မောင်းမအား ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ကုမ္ပဏီသာသနကို စုံစမ်းရန် မောင်းမသည် မိမိ၏ သမီးနှင့်အတူ "ခရီး သွား သူဆင်းရဲ" သားအမိ အသွင်ဖြင့် ကုမ္ပဏီသာသန နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်သို့ သွား၏။ ထိုရပ်ကွက်သို့ ရောက်သောအခါ အခြားသူများ၏ အိမ်၌ တည်းခိုခွင့် တောင်း၏။ အခြားသူများက ကုမ္ပဏီသာသန၏ အိမ်၌ ကုမ္ပဏီသာသန တစ်ဦး တည်း နေထိုင်သဖြင့် နေရာထိုင်ခင်း ချောင်ချို၍ ထိုအိမ်၌ တည်းခိုကြရန် လမ်းညွှန် ကြ၏။ ကုမ္ပဏီသာသန ကလည်း အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် ပါနေသဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြင့်ကွင်းအရ မသင့်လျော်ဟု ဟူဆပြီး လက်ခံရန် ငြင်းဆို၏။ သို့ရာတွင် ရပ်ကွက်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ နောက်ဆုံး၌ ကုမ္ပဏီသာသနသည် ထိုသားအမိကို သူ၏ အိမ်၌ တည်းခိုခွင့် ပြုလိုက်၏။

http://www.dhammadownload.com

နောက်နေ့တွင် ကုမ္ဘယောသကသည် ဆော်သြရေးလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရန် တောသို့ တက်၏။ အိမ်မှ မထွက်မီ နန်းတွင်းသူ အဘွားကြီးက ကုမ္ဘယောသကအား ညဉ့်စာအတွက် ချက်ပြုတ်ထားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဆန်ကို ထားခဲ့စေလိုကြောင်း ပြောရာ ကုမ္ဘယောသက ကပထမ၌ ငြင်း၏။ နောက်၌ အဘွားကြီး၏ စေတနာကို နားလည်ပြီး ဆန်ကို ပေးခဲ့၏။ နန်းတွင်းသူ သားအမိလည်း နန်းတွင်းချက်ပြုတ်နည်းအတိုင်း ချက်ပြုတ်ထား၏။

ကုမ္ဘယောသကသည် သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မစားဖူးသော နန်းတွင်းအစားအစာများကို စားရသဖြင့် အရသာ တွေ့လှ၏။ နန်းတွင်းသူ သားအမိအားလည်း ပို၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကုမ္ဘယောသကသည် လော်လည်ပေါ့တန်သော ယောကျ်ားမျိုး မဟုတ်။ အကျင့်စာရိတ္တ ခိုင်မာပြီး ယောကျ်ားပီသသော ယောကျ်ားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် နန်းတွင်းသူ သားအမိနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် လေးလေးနက်နက်နှင့် လေးလေးစားစား သဘောထား၍ ဆက်ဆံ၏။ အိမ်ရှင်ကောင်း တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ခွန်အားငယ်သူများ၏ အားကိုးရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အနေဖြင့် ဆက်ဆံ၏။ ထို့ကြောင့် နန်းတွင်းသူ အဘွားကြီးသည် သမီးနှင့် ထိမ်းမြားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း အကောင်အထည် ပေါ်လာရန် စီမံ၏။

တစ်နေ့တွင် ကုမ္ဘယောသက တောသို့သွားခိုက် သူ၏အိပ်ရာ ကြိုးခုတင်မှ ကြိုးများကို ဖြတ်ထားလိုက်၏။ ကုမ္ဘယောသက ပြန်လာသောအခါ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ သူငယ်အချို့ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ကုမ္ဘယောသက၏ အိပ်ရာကြိုးခုတင်ပေါ်၌ စုပြုံပြီး ထိုင်ကြသောကြောင့် ကြိုးများ ပြတ်သွားကြောင်း၊ မထိုင်ရန် တားမြစ်သော်လည်း မရကြောင်းဖြင့် နန်းတွင်းသူ အဘွားကြီးက ကုမ္ဘယောသကအား ရှင်းပြ၏။ ဤသည်မှာ ကုမ္ဘယောသကနှင့် သမီးငယ်တို့ ထိမ်းမြားရသော အခြေသို့ ရောက်လာအောင် တမင် ဖန်တီးခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့မှ မဖန်တီးလျှင်လည်း မဖြစ်၊ ကုမ္ဘယောသကသည် အလွန်စည်းစောင့်သူ ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်လေရာ ကုမ္ဘယောသကသည် သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လာရောက်ကြသော နန်းတွင်းသူ သားအမိ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် အောင်မြင်မှ ဖြစ်မည်။ ထိုသို့ အောင်မြင်မှလည်း ဗိမ္မိသာရ မင်းကြီး၏ အသံနှင့် ပတ်သက်သော အတတ်ပညာသည် ပေါ်လွင်လာမည်။ သို့မဟုတ် ပါက မင်းကြီးသည် နန်းတွင်းပရိသတ်၏ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းကို ခံရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် နန်းတွင်းသူ သားအမိသည် မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်အောင် မဖြစ်လျှင် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ကုမ္ဘယောသကအတွက် အိပ်ရန်နေရာ မရှိသောအခါ မိခင်က သမီးအား အိပ်ရာပြင်ပေးရန် ပြော၏။ သမီးကလည်း မိမိ၏ အိပ်ရာကို ထက်ဝက်စီခွဲ၍ အိပ်ရန် စီမံလိုက်၏။ ပုထုဇဉ်တို့ သဘာဝအတိုင်း ကုမ္ဘယောသကနှင့် အမျိုးသမီး ငယ်တို့သည် အိပ်ရာတစ်ခုတည်း အတူအိပ်ကြသဖြင့် မှောက်မှားကြ၏။ ထိုအခါ အမျိုးသမီးငယ်သည် မိခင်အား ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အချိန်တွင် ငိုယို၍ တိုင်တန်း၏။ မိခင်ကလည်း နှစ်ဦးလုံးအား ဖျောင်းဖျပြောဆို၍ ထိမ်းမြားပေးလိုက်၏။ မိသားစုသုံးဦးလုံးပင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ အိမ်၌ အတူနေကြ၏။ ကုမ္ဘယောသက သည် ဓနိ၏ မိခင်ကိုလည်း မိမိ၏ မိခင်သဖွယ် သဘောထား၏။ လေးစား၏။ စကားကို နားထောင်၏။ ဤသည်မှာ နန်းတွင်းသူ မိခင်ကြီး လိုချင်သော အဓိက အချက် ဖြစ်၏။

မိမိအပေါ် ကုမ္ဘယောသက၏ လေးစားမှုကို အခွင့်အရေးယူ၍ နန်းတွင်းသူ အဘွားကြီးသည် ကုမ္ဘယောသက၏ ဇာတိရုပ်ကို ပေါ်အောင် ဖော်ရပေလိမ့်မည်။ ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ၏ မိန့်ကြားချက် မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်ရန် အရေးကြီးပါ၏။ သက်သေပြနိုင်ရန် အထောက်အထားသည်လည်း နန်းတွင်းသူ အဘွားကြီးအပေါ်၌ တည်၏။ ထို့ကြောင့် အဘွားကြီးသည် ထိုမျှလောက် ကြီးစား ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အဘွားကြီးသည် ဖြစ်စဉ်များကို မင်းကြီးအား အထောက်တော် များမှတစ်ဆင့် တင်လျှောက်၏။ ထို့အပြင် ကုမ္ဘယောသကတို့ နေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်၌ ပွဲလမ်းသဘင်ကို အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း ကျင်းပရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မကျင်းပလျှင် ဤမည်သော မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ကို သင့်စေရမည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်တော် ထုတ်ဆင့်ပေးပါရန်လည်း လျှောက်ထားလိုက်၏။ ကိုယ်လုပ်တော် မောင်းမ လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း မင်းကြီးက အမိန့်တော် ထုတ်ဆင့်လိုက်၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်အတိုင်း ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပရန် ယောကျ်ားမကြီးက ကုမ္ဘယောသကအား ငွေရှာခိုင်း၏။ ကုမ္ဘယောသက ကလည်း သူ့မှာ ငွေမရှိကြောင်း ပြန်လည်ပြောပြရာ မင်း၏ အမိန့်ကို လွန်ဆန်၍ မဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ကိုယ်ပိုင်ငွေ မရှိလျှင် ချေးငှား၍ပင် လုပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချေးငှား၍လုပ်လျှင် နောင် ပြန်ဆပ်နိုင်သေးကြောင်း၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ်ကို ခံရပါက ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် ဖျက်၍ မရကောင်းသော အမည်းစက် ထင်နေလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ငွေကို မရလျှင် ရသည့်နည်းဖြင့် ရှာရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ရှာရာတွင်လည်း ဒုစရိုက်နည်းဖြင့် ရှာရမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဒုစရိုက်နည်းဖြင့် ရှာပါက နောက်ဆုပ် မင်း၏ အမိန့်ကို လွန်ဆန်ရာ

http://www.dhammadownload.com

ရောက်ကြောင်း ရှင်းပြပြီး ယောကွမကြီးက ကုမ္ဘဇောသကအား ငွေရှာရန် အတင်း တိုက်တွန်း၏။

ကုမ္ဘဇောသကသည် မိမိကိုယ်မိမိ "မွေခံထိုက်စေ" ဟူသော ကျင့်ဝတ် နှင့် ညီအောင် ကျင့်ဆဲသာဖြစ်၍ ကျင့်ပြီးသော အဆင့်သို့ မရောက်သေးမှန်းသိ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မိဘ၏အမွေ ကုဋေလေးဆယ်ထဲမှ တစ်ပြားတစ်ကျပ်မျှ ယူ၍ မသုံးစွဲလို။ သို့ရာတွင် သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ငွေလည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ဘ ဇောသကသည် မိဘအမွေ ကုဋေလေးဆယ်ထဲမှ သင့်လျော်သလောက် အချို့ကို ယူပြီး ယောကွမကြီးအား ပေးအပ်လိုက်၏။ ယောကွမကြီးကလည်း ထိုငွေကို မင်းကြီးအား ဆက်သလိုက်၏။ ပွဲလမ်းသဘင် အတွက် ကုန်ကျငွေကိုမူ သူက စိုက်လိုက်၏။

ကာလအတန်ကြာလျှင် ပွဲလမ်းသဘင် ကျင်းပရန် အမိန့်ရောက်လာ ပြန်၏။ ရှေးနည်းအတူပင် ယောကွမကြီးက ကုမ္ဘဇောသကအား ငွေရှာခိုင်း ပြန်၏။ ကုမ္ဘဇောသက ကလည်း မိမိ၏အမွေ ကုဋေလေးဆယ်ထဲမှ သင့်လျော် သလောက် အချို့ကိုယူ၍ ယောကွမကြီးအား ပေးလိုက်ပြန်၏။ ယောကွမကြီး ကလည်း ထိုငွေကို မင်းကြီးအား ဆက်သလိုက်၏။ ထို့နောက် ကုမ္ဘဇောသက အား ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန် မင်းကြီးအား လျှောက်ထားလိုက်၏။

ကုမ္ဘဇောသကသည် သူ့ကိုယ်သူ "သားကောင်း" တစ်ယောက် အဖြစ်သို့ မရောက်သေးဟု ယူဆထားသော်လည်း သူ၏ ယူဆချက် မမှန်ကန်ဘဲ ဓမ္မနိယာမ အတိုင်း ကံသည် အကျိုးပေးချိန်သို့ ရောက်လေပြီ။ အတားအဆီး "နိဝရဏ" တံခါးများက သူ၏ကံကို မတားမြစ်နိုင်တော့။ အတားအဆီး နိဝရဏတံခါးသည် သင်္ကြံဟ်ကျမ်းအရ ၆ ပါး ရှိ၏။ လိုချင်လွန်းအားကြီးလျှင်လည်း မရတတ်။ "မရလျှင် သီစေမည်" ဟူ၍ ဒေါသ အားကြီးလွန်းလျှင်လည်း မရတတ်။ ပျင်းရိခြင်း အားကြီးလျှင်လည်း မရတတ်။ စိတ်ပျံ့လွင့်လွန်းလျှင်လည်း မရတတ်။ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်လွန်းလျှင်လည်း မရတတ်။ အမှားကို အမှန်၊ အမှန်ကို အမှား ဟူ၍ ပြောင်းပြန် အသိမှားနေလျှင်လည်း မရတတ်။ ဤ ၆ မျိုးသည် ကုသိုလ် တရား ဟူသမျှ၏ ဖြစ်ပေါ်မှုကို တုံ့ခါးသဖွယ် ပိတ်ပင်တားဆီးတတ်သောကြောင့် နိဝရဏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထိုတံခါး ၆ ပေါက်ကို ကုမ္ဘဇောသကသည် ဗိုလ် ၅ ပါးဖြင့် ဖွင့်ပြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ဘဇောသက၏ ကုသိုလ်သည် အတားအဆီး မရှိတော့သောကြောင့် ဝင်၍ အကျိုးပေးပေတော့မည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ကုသိုလ် သည် ကြောက်မက်ဖွယ် အသွင်ဖြင့် လာလေ၏။ အတွင်း၌ အရသာကို ဆောင်ယူ လာသော ဒူးရင်းသီးပမာ သာတည်း။

http://www.dhammadownload.com

မင်းကြီး၏ အမိန့်အရ မင်းလုလင်တို့သည် ကုမ္ဘဿောသကကို ခေါ်ဆောင်သွားရန် ရောက်လာကြ၏။ ကုမ္ဘဿောသကကလည်း မင်းနှင့် ပတ်သက်သော အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသဖြင့် မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းဆန်၏။ သို့ရာတွင် မင်း၏ အမိန့်အတိုင်း မင်းလုလင်များက ကုမ္ဘဿောသကကို အနိုင်အထက်ပြု၍ နှိပ်စက်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။

နန်းတွင်းသူ မောင်းမ သားအမိသည်လည်း နန်းတော်သို့ ပြန်ကြ၏။ နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် မင်းကြီးက ကုမ္ဘဿောသကအား စစ်မေးမ်း၏။ အထောက်အထားအဖြစ် ကုမ္ဘဿောသကထံမှ ရထားသော အသပြာကို မင်းကြီးက ပြ၏။ ကုမ္ဘဿောသက မတတ်နိုင်တော့။ ညီလာခံတွင် ခစားနေကြသော မောင်းမ ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သူ့နေနှင့် မိခင်ကို နန်းတွင်းဝတ်စုံနှင့် တွေ့ရ၏။ ထိုအခါ မိမိ၏ အသပြာများ မင်းကြီးထံ ရောက်သွားသော အကြောင်းကို သိရတော့၏။

ကုမ္ဘဿောသကသည် ဖြစ်ရပ်မှန်အားလုံးကို မင်းကြီးအား အပြည့်အစုံပြောဆိုလျှောက်ထား၏။ မိမိ၏အမွေ ကုဋေလေးဆယ်ကိုလည်း မင်းကြီးအား အပ်နှံလိုက်၏။ မင်းကြီးသည် ကုမ္ဘဿောသက၏ ဥစ္စာများကို လှည်းများဖြင့် သယ်ဆောင်၍ မင်းရင်ပြင်၌ စုပုံစေ၏။ ထို့နောက် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားများအား မင်းရင်ပြင်၌ စုဝေးစေပြီး ကုမ္ဘဿောသက၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ပြသလိုက်၏။

ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားများ၏ သဘောကြိုက်ညီချက်အရ ကုမ္ဘဿောသကအား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ သူဌေးရာထူး၌ ထား၍ မင်းကြီးက မြှောက်စား၏။ သမီးတော်နှင့်လည်း ထိမ်းမြားပေးလိုက်၏။ ကုသိုလ်ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စေ ကံတရားသည် စွမ်းအားကြီးမားလာပါက ယင်း၏အကျိုးကို မည်သူမျှ မတားမြစ်နိုင်ဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဆိုပါ၏။

ကုမ္ဘဿောသကသည် သူဌေးရာထူးကို မရမီကလည်း သူ၏ စိတ်ထားသည် လုံ့လဝီရိယနှင့် ယှဉ်၏။ သတိသမ္ဗဇ္ဈင်နှင့် ပြည့်စုံ၏။ ဒုစရိုက်တို့မှ စင်ကြယ်သော လုပ်ငန်းကိုသာ လုပ်၏။ စူးစမ်းဆင်ခြင်မှုနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ကိုယ်နှင့် နှုတ်ကို ထိန်းသိမ်း၏။ တရားသဖြင့် အသက်မွေးမြူ၏။ ယခု သူဌေးရာထူးကို ရပြီးနောက်လည်း သူ၏ စိတ်ထားသည် ပြောင်းလဲခြင်း မရှိ။

ဟိတောပဒေသ၌ ဘဝပျက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အကြောင်းလေးပါးကို ဤသို့ ဖော်ပြထား၏။ ပထမအကြောင်းမှာ ရူပကာယနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်ရူပကာယနှင့် ပြည့်စုံလျှင် ပရိသတ်သည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်တတ်၏။ ဒုတိယအကြောင်းမှာ ဥစ္စာဓနနှင့် ပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်၏။ ဥစ္စာဓန ပြည့်စုံလျှင်လည်း

http://www.dhammadownload.com

ပရိသတ်သည် ဝိုင်းဝိုင်းလည်သည်ပင် ဖြစ်၏။ တတိယ အကြောင်းမှာ အာဇာ ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ အာဇာရှိလာလျှင် ဆည်းကပ် ဧစားသူများသည် ဝင်ပေါက် အမျိုးမျိုးမှ ဝင်ရောက်၍ ချဉ်းကပ်လာကြ၏။ စတုတ္ထ အကြောင်းမှာ အမှားနှင့် အမှန်ကို ခွဲခြား၍ မသိခြင်း ဖြစ်၏။ အမှားနှင့် အမှန်ကို ခွဲခြား၍ မသိသောအခါ အလျင်ဦးအောင် ပြောသူ၏ စကားကို ယုံတတ်၏။ မိမိ၏ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးသူ ကိုသာ ဦးစားပေးတတ်၏။ နိဂ်ံးအတွက် တာဝန်ကျေအောင် ဆောင်ရွက်သူကို ဦးစားမပေးတတ်။ အရည်အသွေးနှင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ၌ သက်ဝင်ယုံကြည်၍ ဆည်းကပ် လာသူများမှ တစ်ပါး အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဆည်း ကပ် လာသူများသည် ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဘဝကို အနှေးနှင့်အမြန် ဖျက်ဆီးကြ မည့် သူများသာ ဖြစ်ကြ၏။

ကုမ္ဘဇောသကသည် ဟိတောပဒေသ လာ ဘဝပျက်ခြင်း၏ အကြောင်း လေးပါးနှင့် အထိုက်အလျောက် ပြည့်စုံသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကုမ္ဘဇောသကသည် ဘဝမပျက်။ ဘဝကို နိဂ်ံးအောင် ထိန်းနိဂ်ံးသူ ဖြစ်၏။ သူ့၌ ပြတ်သားသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိ၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ကား သူ၏ လုပ်အား ဟူ၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပါဝင်ခြင်း မရှိဘဲ မိဘအမွေ ကုဋေလေးဆယ်ကို လက်ခံနိဂ်ံးအောင် "မွေခံထိုက် စေ" ဟူသော သားသမီးကျင့်ဝတ်နှင့် ညီအောင် ကျင့်ရမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်၏။ ထိုရည်ရွယ်ချက်ပြည့်အောင် ကျင့်ရာ၌ ခွဲလုံ့လ လည်း ရှိ၏။ စိတ်ဓာတ် လည်း ခိုင်မာ၏။ စူးစမ်း ဆင်ခြင်ဉာဏ်လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကုမ္ဘဇောသက သည် သူ၏ ဘဝကို မပျက်အောင် ထိန်းနိဂ်ံခြင်း ဖြစ်၏။ ပြတ်သားသော ရည်ရွယ် ချက် ရှိခြင်း၊ ခွဲလုံ့လရှိခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာခြင်း၊ အသိဉာဏ်ပညာရှိခြင်း၊ ဤဓမ္မလေးမျိုးကို တန်ခိုးကြွွန္ဒိပါဒ်ဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဆိုကြပါ၏။ တန်ခိုးကြွွန္ဒိပါဒ် ရှိလျှင် လောကီရေးရာ၌ ဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာရေးရာ၌ ဖြစ်စေ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဖြစ်အောင် ဆောင်နိဂ်ံ၏။ ထို့ကြောင့် ဗိမ္မိသာရ မင်းကြီးသည် ကုမ္ဘဇောသကအား ချီးမြှောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ရက်တွင် ဗိမ္မိသာရမင်းကြီးသည် ကုမ္ဘဇောသကအား မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ခေါ်သွား၏။ ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိ၏။ ထို့နောက် ကုမ္ဘဇောသက၏ ဖြစ်ရပ်များကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ မိန့်တော်မူ၏။

– **ခွဲ လုံ့လရှိသော၊ သတိရှိသော၊ ဒုစရိုက်တို့မှ ကင်းသဖြင့် စင်ကြယ်သော လုပ်ငန်းရှိသော၊ ပညာဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်တတ်သော၊**

http://www.dhammadownload.com

– ကိုယ်နှုတ်နှလုံးကို စောင့်စည်းသော၊ တရားသဖြင့် အသက်မွေးသော မမေ့မလျော့ အပွဖာတရားနှင့် ပြည့်စုံသူအား ကျော်စောခြင်းသည် အစဉ်တိုးပွားစေ၏။

ဤလောကဌ္ဌ လူတို့သည် ရည်မှန်းချက် ရှိသူများလည်း ရှိကြ၏။ ရည်မှန်းချက် မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေသူများလည်း ရှိကြ၏။ ရည်မှန်းချက် မရှိဘဲ ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေသူများသည် သူဌေးဖြစ်ဖြစ်၊ ဆင်းရဲသားဖြစ်ဖြစ် ရခဲလှစွာသော "လူ့ဘဝ" ကို အကျိုးမဲ့ အချည်းနှီး ဖြုန်းတီးနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် လူ့ဘဝဟူသည် မိမိအတွက် စားရုံ၊ သောက်ရုံ၊ ပျော်ရွှင်ရုံမျှသာ အနက်ရှိသည် မဟုတ်။ လူ့ဘဝဟူသည် ထိုမျှလောက်သာ အနက်ရှိသည် ဆိုပါက ရှေးခေတ် မိဆွာဒိဋ္ဌိ (စာရိုဝက) ဂိုဏ်း၏ အဆိုအမိန့်ကို လိုက်နာရာ ရောက်၏။ လူ့ဘဝဟူသည် ပျော်ရွှင်စရာ ကောင်းလှသော ကစားကွင်းသဖွယ် ဖြစ်၏ ဟူ၍ စာရိုဝက ဂိုဏ်းသားများက ဆိုကြ၏။ လူ့ဘဝ၏ အနှစ်သာရကား "ကတညုတ ကတဝေဒီ" မဂ်လာတရားတော်အရ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကျေးဇူးဆပ်ရန် ဖြစ်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးပါဝင်၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနိုင်ကျင့်၍လည်း ရ၏။ ပံ့ပိုး၍လည်း ရ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနိုင်ကျင့်သူသည် သစ္စာမဲ့သူ ဖြစ်၏။ ကျေးဇူးမဲ့သူ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ ဘဝရှင်သန်နေခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင်က တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပံ့ပိုးပေးနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးဆပ်ရန် တာဝန် ရှိ၏။ ဤသို့ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းကို မဂ်လာဟူ၍ ဆို၏။

သက်ရှိပတ်ဝန်းကျင်ကို အုပ်စုခွဲလိုက်လျှင် မိမိထက် မြတ်သူလည်း ရှိ၏။ မိမိနှင့် တန်းတူလည်း ရှိ၏။ မိမိထက် နိမ့်သူလည်း ရှိ၏။ ထိုသုံးမျိုးလုံးပင် မိမိဘဝ ရှင်သန်နေရေးအတွက် သူ့နည်းနှင့်သူ ကျေးဇူးပြုနေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျေးဇူးဆပ်သောအခါ မိမိထက် မြင့်မြတ်သူများကို "ပူဇော်" သောအားဖြင့် ဆပ်ရ၏။ မိမိနှင့် တန်းတူများကို "ကူညီပံ့ပိုး" သောအားဖြင့် ဆပ်ရ၏။ မိမိထက် နိမ့်ကျသော သူများကို "ချီးမြှောက်" သောအားဖြင့် ဆပ်ရ၏။ ဤသည်မှာ သက်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးဆပ်နည်း ဖြစ်၏။ သက်မဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ကိုမူ ပြုစုပျိုးထောင်သောအားဖြင့် ဆပ်ရ၏။

ထိုသို့ ကျေးဇူးဆပ်ရာတွင် သဒ္ဓါတရားနှင့်တကွ တက်တက်ကြွကြွ ရှိဖို့လည်း လို၏။ စူးစမ်းဆင်ခြင်တတ်ဖို့လည်း လို၏။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ဖို့လည်း လို၏။ တရားနှင့်အညီ အသက်မွေးဖို့လည်း လို၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌

http://www.dhammadownload.com

မမေ့မလျော့ဖို့လည်း လို၏။ ထိုအခါ ထိုသူ၏ သန္တာန်၌ စစ်မှန်သော ဥစ္စာရတနာသည် အရိပ်ပမာ ကောက်ကောက်ပါ၏။ ထိုဥစ္စာကို သူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာရတနာ ခုနစ်ပါးဟူ၍ ဆိုရ၏။ သူတော်ကောင်းတို့၏ ဥစ္စာရတနာ ခုနစ်ပါးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူအတွက် ကုဋေလေးဆယ်သည် ပြောပလောက်သော ဥစ္စာရတနာများ မဟုတ်တော့။ သို့ရာတွင် ကုဋေလေးဆယ်ကို ပတ်ဝန်းကျင်အား ကျေးဇူးပြုရာ၌မူ အသုံးချနိုင်ပါ၏။ ဤသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် ကုမ္ဘဃောသကတို့အား ဟောကြားတော်မူသော ဂါထာ၏ ဒေသနာအနက် ဖြစ်၏။

ကုမ္ဘဃောသကသည် ဂါထာကို ကြားနာရင်း ရှေးဦးစွာ နှစ်သက်ခြင်း "ပီတိ" ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ငြိမ်းအေးခြင်း "ပဿဒ္ဓိ" ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ချမ်းသာခြင်း "သုခ" ဖြစ်၏။ ထို့နောက် တည်ကြည်ခြင်း "သမာဓိ" ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အမှန်အတိုင်းသိခြင်း "ယထာဘူတ" ဉာဏ်၊ ငြီးငွေ့ခြင်း "နိဗ္ဗိဒါ" ဉာဏ်၊ "ဝိရာဂ" ခေါ် မဂ်ဉာဏ်တို့ အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်ပြီးနောက် ကုမ္ဘဃောသကသည် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။ ထိုအခါ ကုမ္ဘဃောသကသည် အမွေခံထိုက်သောသားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ကြိုးပမ်းရာမှ ထို့ထက် ပိုမိုသော ဘဝ၏ အနက်ကို သိလာပြီး ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်နိုင်သော အရိယာသူတော်စင် အဖြစ်သို့တိုင်အောင် ရောက်သွားလေ၏။

စူဠဇနပန် မဟောရ်

မဟာပန်နှင့် စူဠပန်သည် ရာဇဂြိုလ်သူဌေးကြီး "ဓနသေဋ္ဌိ" ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမှ မွေးဖွားလာသော မြေးများ ဖြစ်ကြ၏။ မဟာပန်က အကြီး၊ စူဠပန်က အငယ်၊ သူဌေးကြီးသည် မြေးနှစ်ယောက်ကိုသာ မွေးမြူ၏။ ထိန်းသိမ်း၏။ စောင့်ရှောက်၏။ သူ၏ အမွေစား အမွေခံအဖြစ် သတ်မှတ်၏။ နှလုံးပိုက်ထား၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ သမီးအရင်း မြေးနှစ်ယောက်တို့၏ မိခင်နှင့် သူ၏ သမက်တို့သည် အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးပါသော်လည်း သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီး နှစ်ဦးလုံးက သားသမီး အဖြစ်မှ အပြီးတိုင် စွန့်ပယ်ထား၏။ မိဘတို့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ ပစ္စည်းဥစ္စာများကိုမူ အပြတ်ပေးလိုက်၏။ ဤဘဝတွင် နောက်ထပ် မမြင်လိုတော့။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤဘဝ၌သာမက သံသရာ၌ပင် မဆုံလိုတော့။ အချစ်ကြီးက အမျက်ကြီးသည့် ပုထုဇဉ်တို့၏ စရိုက်ပေတကား။

http://www.dhammadownload.com

ထိုစဉ်က သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးတို့သည် မိမိတို့၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးမို့ ချစ်လှ၏။ မြတ်နိုးလှ၏။ ဘုံဓနစံဆင့် ပြာသာဒ်၌ ရံရွေတော်များနှင့် ထား၏။ ယောကျ်ားဆိုလျှင် အနီးပင် မသိရ၊ ထိုမျှလောက် စောင့်ရှောက်၏။ ထိန်းသိမ်း၏။ အချိန်တန်မှ မျိုးတူရည်တူ အမျိုးကောင်းသားများနှင့် စေ့စပ်၍ ထိမ်းမြားပေးရန် ရည်စူးထား၏။ သမီး၏ အိမ်ထောင်ဖက်အား သမီးကို ရွေးချယ်ခွင့် မပေး။ မိဘများက ရွေးချယ်မှ ပို၍ ခိုင်မာသော အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ ဤသည်မှာ သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးတို့၏ ခိုင်မာသော ယုံကြည်ချက် ဖြစ်၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်လည်း ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်အရ ဘဝပန္ရာသည် ကံ၏ စက်ဝန်းတွင်း၌ ရှိ၏။ ကံ၏ စက်ဝန်းကို ဉာဏ်က တည်ဆောက်၏။ အဆောက်အအုံတစ်ခု တည်ဆောက်ရာတွင် ကံသည် ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းနှင့် တူသည်ဟု ဆိုလျှင် ဉာဏ်သည် ဗိသုကာနှင့် တူလေ၏။

သူဌေးသမီးသည် သူ၏ဘဝကို တည်ဆောက်ရာတွင် သူ့၌ရှိသော ကံများကို သူ၏ဉာဏ်ဖြင့် အသုံးပြု၍ တည်ဆောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ကို အသုံးပြုရာတွင် ပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်၏ သဘာဝလည်း ပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အမြင်လည်း ပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဓလေ့လည်း ပါ၏။ မိမိ၏ မွေးရာပါဉာဉ်လည်း ပါ၏။ ဤသဘာဝ လေးခုတို့က မိမိ အသုံးပြုသော ဉာဏ်အပေါ်၌ ပုဂ္ဂိုလ်၏။ များစွာ ဖိအားပေး၏။ ဒေသနာတော်အရ ဤသဘာဝ လေးခုကို ဥပါဒါန်ဟု ဆို၏။ "ဥပါဒါနပစ္စယာ ဘဝေါ" အရ ဥပါဒါန်များကို ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်လျှင် ကောင်းသောဘဝ ဖြစ်လာ၍ ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ အသုံးမပြုနိုင်လျှင် မကောင်းသောဘဝ ဖြစ်သွားရ၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝကို တည်ဆောက်ရာတွင် ဉာဏ်သည် များစွာ အရေးကြီးသဖြင့် ဘဝ၏ ဗိသုကာ ဖြစ်လေ၏။ သူဌေးသမီးသည် သူ၏ ဉာဏ်ကို မည်သို့ အသုံးပြုပုံလေသနည်း။ သူ၏ဉာဏ်သည် လည်း မည်မျှလောက် ထက်မြက်ပုံလေသနည်း။

သူဌေးသမီးသည် မိဘများ မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း မိမိ၏ အိမ်ထောင်ဖက်ကို မိဘများအား ရွေးချယ်ခွင့်မပေးဘဲ သူကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်၏။ သူရွေးချယ်သော အိမ်ထောင်ဖက်ကား မျိုးတူရည်တူ အမျိုးကောင်းသား မဟုတ်၊ အိမ်၌ ခိုင်းစေထားသော အခိုင်းအစေ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သူဌေးသမီးသည် မိဘများကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့သဖြင့် အိမ်မှ သူ၏ ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ထွက်ခွာ၏။ အသိအကျွမ်းများ လုံးဝမရှိသော ဒေသ၌ အခြေချ၏။ "တူနှစ်ကိုယ် ဇာတိပျက်" ၌ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ခင်ပွန်းအပေါ် ထားရှိသော သူဌေးသမီး၏ မေတ္တာကား နောက်ပြန်

http://www.dhammadownload.com

မဆုတ်သော မေတ္တာ ဖြစ်၏။ လောကဓံတရားများ၏ ဟိတာက်ဒီဘက် မယိမ်းယိုင်ဘဲ အလယ်၌ မတ်မတ်ရပ်နိုင်သော မေတ္တာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမေတ္တာသည် အင်ပြည့်အားပြည့် ရှိလှ၏။ အင်ပြည့်အားပြည့် ရှိသဖြင့်လည်း ပါရမီရှင် မဟာပန်နှင့် စူဠပန် သားမြတ်နှစ်ယောက်ကို လောကအတွက် မွေးမွာပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာရှုထောင့်မှ လောကအတွက် မဟာပန်နှင့် စူဠပန်ကို မြတ်နိုးမည် ဆိုလျှင် ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည့်စုံမှုအရ အဆင့်နိမ့်သော ကျွန်တစ်ယောက်၏ ဇနီး သူဌေးသမီး၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြည့်စုံမှုအရ အံ့ဘာနန်းဖြစ်သော အိမ်ထောင်ရှင် မေတ္တာကိုလည်း မြတ်နိုးရပေလိမ့်မည်။ မြတ်နိုးရုံသာမက လေးလည်း လေးစားရပေလိမ့်မည်။ အမှန်အားဖြင့် ဤမေတ္တာမျိုးသာ ငြိမ်းချမ်းသော လောကကို တည်ဆောက်နိုင်၏။ ငြိမ်းချမ်းသော အိမ်ထောင်သည်ဘဝကို ထူထောင်နိုင်၏။ ဤမေတ္တာမျိုးကို "အဂ္ဂိတ္တ မေတ္တာ" ဟု ဆိုကြ၏။ ခန္ဓာကိုယ်အရ နှစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ခံစားမှုအရမူ တစ်ခုတည်း ဖြစ်၏။ ကာလ ကလည်း ခွဲ၍ မရ၊ ဒေသ ကလည်း ခွဲ၍ မရသော တစ်ခုတည်းမျိုး။

သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးသည် မိမိတို့၏သမီး အိမ်ရှိ အခိုင်းအစေ ကျွန်နှင့် လိုက်ပြေးသွားသောအခါ များစွာ ရှက်၏။ ခေါင်းမဖော်ရဲလောက်အောင် ခံစားရ၏။ မိုက်တွင်းနက်သော သမီးအဖြစ် မှတ်ယူ၍ မိမိတို့၏ သမီးအဖြစ်မှ စွန့်ပယ်ကာ အမွေပြတ် သတ်မှတ်လိုက်၏။ သမီးမျက်နှာကိုလည်း မကြည့်လိုတော့၊ သမက်၏ မျက်နှာကိုလည်း မကြည့်လိုတော့။ မိမိတို့၏ အိမ်သို့လည်း အလာမခံလိုတော့။ သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးသည် သမီးအပေါ် စိတ်အနာကြီး နာကြ၏။ လောကဓမ္မတာအရ ကြိုစည်တိုင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်သည်ကို မဆင်ခြင်နိုင်လေ၊ သမီးအပေါ် ပို၍ စိတ်နာလေ ဖြစ်တော့၏။

နိတိကျမ်းများ၌ ဤလောကတွင် ယုတ်မာသော အမှုကို သားတည်း ပြုလေမူကား မိဘ ပြုသည် မည်၏။ တပည့်တည်း ပြုလေမူကား ဆရာ ပြုသည် မည်၏။ တိုင်းသူပြည်သားတည်း ပြုလေမူကား မင်း ပြုသည် မည်၏။ မင်းတည်း ပြုလေမူကား ပုရောဟိတ် ပြုသည် မည်၏။ ဤသို့ ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏သမီး မိုက်မဲရာ၌ သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးတို့ အပေါ်၌လည်း တာဝန်ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ တာဝန်ရှိသည်ကို သူတို့ မဆင်ခြင်နိုင်ပါချေ။ သမီးအပေါ်၌ ကြီးမားသော ချစ်စိတ်သည် ခွင့်လွှတ်တတ်သော ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို ဖုံးလွှမ်းလိုက်၏။

မိမိတို့၏ သားသမီးများ လိမ္မာရေးခြား ရှိစေရန် မိဘတို့အပေါ်၌ လုံးဝ တာဝန်ရှိ၏။ မိဘတို့သည် သားသမီးတို့၏ လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်ကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

ထို့ကြောင့် နီတိဆရာက သားငယ် သမီးငယ်ကို မိခင်ဖြစ်သူက ပညာ မသင်ကြား စေလျှင် မိခင်သည် သားငယ် သမီးဝယ်၏ ရန်သူမည်၏၊ ဖခင်က မသင်ကြား စေလျှင် ဖခင်သည် ရန်သူမည်၏ ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူဌေးကြီးနှင့် သူဌေးကတော်ကြီးသည် မိမိတို့၏ ချစ်လှစွာသော သမီးကို ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ် ပေါ်၌ ထားရုံမျှနှင့် လုံခြုံလှပြီ၊ သူစိမ်း ယောကျ်ားများနှင့် မဆက်ဆံနိုင်အောင် စီစဉ်ပေးရုံမျှနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်မည်ဟု ယူဆခဲ့သော အယူအဆများ၏ ဒဏ်ကို ရင်နင့်စွာ ခံရလေပြီ။ ယခုမူ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သမီးနှင့် ပတ်သက်၍ ကြေကွဲနေရုံမှတစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့။ ကျရောက်လာသော ဘဝဝဋ်ကြွေး ကို ကျေအောင် ကြိတ်မှိတ်၍ ဆပ်ရပေတော့မည်။

သူဌေးသမီးသည် တစ်ရပ်တစ်ကျေး၌ နေရင်းပင် သားကြီး မဟာပန်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်လာ၏။ ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသောအခါ အမျိုးသမီးတို့ ဓိဇအတိုင်း အားငယ်လာ၏။ ထိုအခါ မိဘအိမ်သို့ ပြန်၍ မွေးဖွားလိုစိတ်၏။ ခင်ပွန်းသည်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ၍ တိုင်ပင်သောအခါ ခင်ပွန်းသည်က မလိုက်ရဲသဖြင့် နေ့ရွေ့ ညရွေ့ဖြင့် အချိန်ဆွဲလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ခင်ပွန်းသည် မရှိရိုက် အိမ်နီးနား ချင်းတို့အား မှာကြားကာ သူဌေးသမီးသည် မိမိတစ်ယောက်တည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှိ မိဘအိမ်သို့ မီးဖွားရန်အတွက် အရဲစွန့်ကာ ပြန်လေ၏။ ခင်ပွန်းသည် ပြန်လာသောအခါ မိမိ၏ ဇနီးကို အိမ်၌ မတွေ့သဖြင့် အိမ်နီးနားချင်းတို့အား မေးမြန်းရာမှ မိမိဇနီးသည်သည် သူ၏ မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားကြောင်း သိလေလျှင် နောက်က အမီလိုက်၏။

သူဌေးသမီးသည်လည်း မိဘအိမ်သို့ မရောက်ဘဲ လမ်းခရီး၌ပင် မီးဖွား၏။ ထိုအခါ ခင်ပွန်းသည်လည်း ရောက်လာ၏။ မီးဖွားခြင်းကိစ္စ ပြီးပြီ ဖြစ်သဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှိ မိဘအိမ်သို့ မပြန်တော့ဘဲ မိမိတို့၏ မူလနေရာသို့ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့သည် သားငယ်ကို ထွေးပိုက်ကာ ပြန်လာကြ၏။ သားငယ် စူဠပန်ကို မွေးဖွားစဉ်ကလည်း ထိုနည်းအတူပင် လမ်းခရီး၌ မွေးဖွားရ၏။ ပါဠိလို "ပန္ထ က" ဟူသည် လမ်းခရီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ သားနှစ်ယောက်လုံးကို လမ်းခရီး၌ မွေးဖွားသောကြောင့် အကြီးကို မဟာပန် (မဟာပန္ထ က) ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အငယ်ကို စူဠပန် (စူဠပန္ထ က) ဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်ကို မှည့်၏။

သားနှစ်ယောက် ကစားတတ်သော အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ အခြားသော ကစားဖော် ကစားဖက်များနည်းတူ ဘိုးဘွားများနှင့် ဆွေမျိုးများအကြောင်း ကို မေးမြန်းသဖြင့် လည်းကောင်း၊ သားနှစ်ယောက်၏ နောင်ရေးကို ထောက်ထား သဖြင့် လည်းကောင်း ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ကာ မိမိတို့၏ သား

http://www.dhammadownload.com

နှစ်ယောက်လုံးကို ရာဇဂြိုဟ်ရှိ ဘိုးဘွားများထံသို့ ပို့လိုက်၏။ ဘိုးဘွားများကလည်း မြေးနှစ်ယောက်လုံးကို လက်ခံ သိမ်းပိုက်ကာ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။ သမီးနှင့် သမက်ကိုမူ မိမိတို့အိမ်၌ လက်မခံဘဲ ထိုက်သင့်သော ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ရင်းနှီးစားသောက်ရန် ပေးအပ်လိုက်၏။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးလုံးပင် မိမိတို့၏ မူလ နေရာသို့ ပြန်သွားကြ၏။ သားသမီးများ အပေါ်၌ ချစ်သော မိဘတို့၏ မေတ္တာသည် "စံ" အဖြစ် ထားရသော မေတ္တာဖြစ်၏။ လောကအပေါ် ချစ်တတ်သော သူများ၏ ဤမေတ္တာ "စံ"ဖြင့် တိုင်းတာရန် မြတ်စွာဘုရားက မေတ္တာသုတ်၌ ဟောတော်မူထား၏။ ထို့ကြောင့် မဟာပန်နှင့် စူဠပန်တို့အပေါ် ထားရှိသော မိဘမေတ္တာကို နားလည်နိုင်၏။ ဤမေတ္တာကို အခြေခံ၍ မဟာပန်နှင့် စူဠပန်တို့သည် လောကီအမွေထက် အတိုင်းမသိ သာလွန်သော လောကုတ္တရာ အမွေကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရကြပေတော့မည်။ ဤအမွေကား လွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလက ပွင့်တော်မူခဲ့သော ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံမှ တောင့်တခဲ့သော အမွေဖြစ်၏။ နှစ်ပေါင်း ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် စောင့်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ စောင့်ခဲ့ရသော အမွေကို ညီနောင်နှစ်ယောက်တို့ ရကြပေတော့မည်။ ထိုသို့ ရနိုင်စေရန် မိဘတို့က ပါရမီဖြည့်ဖက်များ အနေဖြင့် ပံ့ပိုးခဲ့ကြ၏။

ဓနသေဋ္ဌိ သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာကို နာကြားရန် ကျောင်းတော်သို့ မကြာခဏ သွားရောက်လေ့ ရှိ၏။ မဟာပန်နှင့် စူဠပန် မြေးနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိ၏အိမ်၌ နေထိုင်သောအခါ ဘိုးအဖြစ်သူက မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ တရားနာတိုင်း မြေးအကြီး မဟာပန်ကို ခေါ်၍ သွား၏။ စူဠပန်မှာမူ အသက် အရရယ် ငယ်လွန်းသေးသဖြင့် ခေါ်၍ မသွား။

မဟာပန်သည် ဘိုးအေနှင့်အတူ ကျောင်းသို့သွား၍ တရားနာရဖန်များသောအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဝင်ရောက်လိုသော စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မဟာပန်သည် အကယ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မဝင်ရောက်ဘဲ လူ့ဘဝဖြင့်ပင် နေမည် ဆိုပါက ဘိုးဘွားတို့၏ လောကီရကနာပစ္စည်းဥစ္စာများကို အမွေခံယူပြီး သူဌေးကြီးဘဝဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကိုလည်း လုပ်နိုင်၏။ ဘဝစည်းစိမ်များကိုလည်း ခံစားနိုင်၏။ ဤသည်ကို မဟာပန်သိ၏။ သို့ရာတွင် မဟာပန်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ လေးလေးနက်နက် ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် စကြဝတေးမင်း စည်းစိမ်များကို စွန့်၍ တရားကျင့်ပြီး ဘုရားဖြစ်လာသူ ဖြစ်၏။ လောကီစည်းစိမ်များထက် လောကုတ္တရာစည်းစိမ်က အတိုင်းအဆ မရှိ သာလွန်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားခိုင်မာသော

http://www.dhammadownload.com

သက်သေ အထောက်အထား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာပန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ဝင်ရောက်၍ လောကုတ္တရာ ချမ်းသာကို ရယူလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဘိုးဘွားတို့၏ အမွေ စည်းစိမ်များကို ခံယူရန် ညီငယ် စူဠပန် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ ဉာဏ်အမြင်အရ လောကီစည်းစိမ်များသည် ချမ်းသာဖြစ်ကြောင်း "လောက" က ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်းချမ်းသာ မဟုတ်၊ သောကဖြင့် ဝန်းရံနေသော ချမ်းသာအတုသာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ မြတ်စွာဘုရားထံမှ နာကြားရသော တရားဒေသနာတော်များအရ "သိ" လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာပန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး တစ်ဆက်တည်းပင် ဘိုးအေအား ခွင့်ပန်ရာ ဘိုးအေကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုလိုက်၏။

မဟာပန်သည် သာမဏေဘဝဖြင့် စ၏။ ပရိယတ္တိများကို ကြိုးစား အားထုတ်၏။ အသက် ၂၀ အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ရဟန်းပြု၏။ ပဋိပတ္တိများကို ကျင့်ကြံအားထုတ်သောအခါ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားလေ၏။ ရဟန္တာမှ "အရွယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အရာ၌ ဇာတင်" ရသော ရဟန္တာဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် ဈာန်ချမ်းသာများကိုလည်း ခံစားရ၏။ အရဟတ္တဖိုလ် ချမ်းသာများကိုလည်း ခံစားရ၏။ ထိုအခါ မဟာပန်၏ အမြင်သည် လုံးလုံး ပြောင်းသွားလေ၏။

မဟာပန်သည် ယခင် ပုထုဇဉ်ဘဝက လောကကို ကြည့်သောအခါ လောကရှိ အရာရာတိုင်း၌ "ငါ" ကို မြင်၏။ ထို "ငါ" ကို မြင်သဖြင့်လည်း လောကရှိ အရာရာတိုင်းကို တွယ်တာနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကရှိ အရာရာတိုင်းကို အရာရာတိုင်း အနေဖြင့် နှစ်သက်ခြင်း မဟုတ်။ ယင်းတို့၌ "ငါ" ကို မြင်သဖြင့် "ငါ" အနေဖြင့် နှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကောင်းသော အရာဝတ္ထု၌လည်း "ငါ" ကို မြင်သဖြင့် နှစ်သက်၏။ မကောင်းသော အရာဝတ္ထု၌လည်း "ငါ" ကို မြင်သဖြင့် နှစ်သက်၏။ နှစ်သက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လောကရှိ အရာရာတိုင်းသည် အဓိက မဟုတ်၊ ယင်းအရာရာတိုင်း၌ "ငါ" ကို မြင်ခြင်းသည်သာ အဓိက ဖြစ်၏။ ခွေးသေကောင်ပုပ်၌ "ငါ" ကို မြင်ပါက ခွေးသေကောင်ပုပ်ကို နှစ်သက်၏။ မစင်၌ "ငါ" ကို မြင်ပါက မစင်ကို နှစ်သက်၏။ ယခုမူ မဟာပန်သည် လောကရှိ အရာရာတိုင်း၌ "ငါ" ကို မမြင်တော့။ ထို့ကြောင့် လောကရှိ အရာရာတိုင်းကို မနှစ်သက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခင်အခါ ပုထုဇဉ် အမြင်ဖြင့် ဘိုးဘွားတို့၏ အမွေကို ညီ စူဠပန်အား ခံစားစေခြင်းဖြင့် ညီ စူဠပန်သည် ချမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခု ထိုအထင် မဟုတ်မှန်း မဟာပန် သိလာ၏။ ထို့ကြောင့် ညီ စူဠပန်အား

http://www.dhammadownload.com

သာသနာတွင်းသို့ သွင်း၍ လောကုတ္တရာအမွေကို ခံစားနိုင်စေရန် စိစဉ်ဆောင်ရွက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်တော်အရ အုပ်ထိန်းသူ အဘိုး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူရန် လိုအပ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာပန်သည် အဘိုးအား ညီ စူဠပန်ကို သာသနာ့ဘောင်သို့ သွတ်သွင်းခွင့်ပြုရန် ပန်ကြားရာ အဘိုးကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုလိုက်၏။

ထိုအခါ မဟာပန်သည် ညီ စူဠပန်အား ရှင်ပြုပေး၏။ ထို့နောက် ညီ စူဠပန်အား မြတ်စွာဘုရား၌ နက်နက်ရှိုင်ရှိုင်း ကြည်ညိုလာတတ်စေရန် မြတ်စွာဘုရား၏ "ကျကိသရေ" တော်ဘွဲ့ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို သင်ပေး၏။ ထိုကျက်သရေတော် ဘွဲ့မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

"အနုံမပြယ်ဘဲ အစဉ်အမြဲ မွေးကြိုင်လှသော ကောကနဒ ပဒုမ္မာကြာသည် နံနက်အခါ၌ ပွင့်သကဲ့သို့၊ အာကာသပြင်၌ တင့်တယ်တောက်ပနေသော နေမင်းကဲ့သို့ ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်တော်မူပါလော့"

စူဠပန်သည် အစ်ကို မဟာပန် သင်ပေးသည့်အတိုင်း ထိုဂါထာကို သင်ယူလေရာ ရှေ့ရောက် နောက်မေ့ သဘောဖြင့် လေးလတိုင်တိုင် သင်ယူပါသော်လည်း မတတ်မြောက်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအခါ မဟာပန်သည် ညီ၏ အရည်အချင်းကို အကဲခတ်၏။ ပရိယတ္တိအနေဖြင့် တစ်ဂါထာကို လေးလတိုင်တိုင် သင်ယူပါလျက် တတ်မြောက်နိုင်သော ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး မရှိပါက ပဋိပတ္တိအနေဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်နိုင်ရန် မည်သို့မျှ မဖြစ်နိုင်ချေ။ အချိန်ကုန်ပြီး စည်းစိမ်နှစ်မျိုးမှ ဆုံးရှုံးရုံသာ ရှိမည်။ ရဟန္တာလည်း မဖြစ်၊ သူဌေးလည်း မဖြစ် ဆိုလျှင် စူဠပန်အတွက် များစွာ နစ်နာဖွယ် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် စူဠပန်ကို လူထွက်ခိုင်းပြီး အဘိုးအဘွားတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ခံယူစေခြင်းအားဖြင့် လူ့ဘဝတွင် ကောင်းမှုကုသိုလ်များကို ပြုလုပ်ကာ နတ်ရွာသုဂတိသို့ ရောက်နိုင်၏။ သို့ဆိုလျှင် လောကုတ္တရာ စည်းစိမ်မှ ဆုံးရှုံးသော်လည်း လောကီစည်းစိမ်မှ မဆုံးရှုံးသဖြင့် တော်သေး၏။ မဟာပန်သည် ဤသို့ စဉ်းစားပြီး ညီ စူဠပန်အား လူထွက်ခိုင်း၏။ မြန်မြန်လူထွက်ဖြစ်အောင် ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်၏။

ညီ စူဠပန်ကား သာသနာတော်၌ ပျော်မွေ့၏။ လူမထွက်ချင်။ သို့ရာတွင် အစ်ကို မဟာပန်ကို မလွန်နိုင်သဖြင့် အခက်များစွာ ကြုံရ၏။ ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးခိုက် ဖြစ်၏။ သရက်ဥယျာဉ်ကျောင်းတော်၌ မဟာပန်က ဆွမ်းစားကျောင်းဘုန်းကြီး ဖြစ်၏။ ထို့နေ့တွင်ပင် ဆရာ ဇီဝက က မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ

http://www.dhammadownload.com

ရဟန်းသံဃာအားလုံးအား ဆွမ်းစားပင့်၏။ မဟာပန်ကလည်း စူဠပန်အား ချန်ထားပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်ပေါင်း ၄၉၉ ပါးရှိ၏ဟု သတ်ငှး ပြန်ကြား၏။ စူဠပန်ကား မိမိကို သံဃာစာရင်း မသွင်းတော့ဘဲ အစ်ကို မဟာပန်၏ ပြန်ကြားချက်ကို ကြားရသောအခါ များစွာ ကြေကွဲ၏။ ထို့နေ့ မိုးသောက်ပါက လူထွက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျများကို ကြည့်တော်မူရာ စူဠပန်ကို မြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် နံနက်စောစော၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စူဠပန် ထွက်မည့် မုခဒ္ဒါး၌ စင်္ကြံကြွတော်မူနေ၏။

စူဠပန်လည်း လူထွက်ဂုဏ် နံနက်စောစော ထွက်လာရာ တံခါးမုခဒ္ဒါး၌ စင်္ကြံကြွတော်မူနေသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သဖြင့် သွားရောက်ဦးချ၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'ချစ်သား စူဠပန်၊ နံနက်အစောကြီး ဘယ်ကို သွားမလို့လဲ' ဟု မေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ စူဠပန်က 'မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်၏ အစ်ကို မဟာပန်က တပည့်တော်ကို သာသနာတော်နှင့် မတန်ဟုဆိုကာ ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်သဖြင့် တပည့်တော် လူထွက်ရန်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား' ဟု ပြန်လည် လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက 'စူဠပန်၊ သာသနာတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသူ မှန်သမျှ ငါနှင့် ပတ်သက်၏။ မဟာပန်က နှင်ထုတ်လျှင် ငါက နေရာပေးမည်။ ငါ့နောက် လိုက်ခဲ့'ဟု ဆိုကာ မြတ်စွာဘုရားသည် စူဠပန်ကို ဂန္ဓကုဋိကျောင်းတော်သို့ ခေါ်သွား၏။ ဂန္ဓကုဋိကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ ဂန္ဓကုဋိမုခဒ္ဒါး၌ အရှေ့ဘက်သို့ လှည့်၍ နှုတ်ဖြင့် 'ရဓောဟရဏံ၊ ရဓောဟရဏံ (မြူကပ်ငြိခြင်း)' ဟု ရွတ်ဆိုပြီး ဝိပဿနာရှုရန် ပိတ်ဖြူစ တစ်စကို စူဠပန်အား ပေးလိုက်၏။ ထို့နောက် ဆွမ်းချိန်ကို ငံ့လင့်လျက် နေတော်မူ၏။

စူဠပန်လည်း မြတ်စွာဘုရား ပေးတော်မူသော ပိတ်ဖြူစကို ဆုပ်နယ်လျက် ရှိ၏။ စူဠပန်သည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ပိတ်ဖြူစကို ဆုပ်နယ်နေရာ ပိတ်ဖြူစသည် တဖြည်းဖြည်း ညစ်နွမ်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဆွမ်းစားချိန်သို့ ရောက်သောအခါ သံဃာတော်များနှင့်အတူ ဇီဝကဓ၏ အိမ်သို့ ကြွတော်မူ၏။ စူဠပန်လည်း အဝတ်ဖြူစကို ဆုပ်နယ်နေရာမှ သခ်ါရတရား တို့၏ မမြဲသော အနိစ္စသဘောကို မြင်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ရောင်ခြည်တော် လွှတ်၍ မဟိဒ္ဓသခ်ါရမှ အစ္ဆရိယ္တသခ်ါရသို့ ကူးပြောင်း၍ ရှုရန် တိုက်တွန်း၏။ ထိုအခါ စူဠပန်သည် သခ်ါရတရားများ အားလုံး၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ သဘောကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ပြီး နောက် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မဂ္ဂသိဒ္ဓ (မဂ်ကြောင့် ပြီးပြည့်စုံခြင်း) အနေဖြင့် ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း တတ်၏။ စုဟန်သမာပတ်များကိုလည်း ရ၏။ အဘိညာဉ်ကိုလည်း

http://www.dhammadownload.com

ရ၏။ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ စူဠပန်သည် "နိမ္မိတရုပ် ဖန်ဆင်းရာ၌ လည်းကောင်း၊ ရူပါဝစရ ဈာန်အရာ၌ လည်းကောင်း" ဧတဒဂ်နှစ်မျိုး ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။

ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းဆက်ကပ်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား က ကျောင်း၌ ရဟန်းများ ရှိသေးသည်ဟု မိန့်တော်မူကာ သပိတ်ကို မဖွင့်ဘဲ ထား၏။ ဇီဝက က ကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ ကျန်နေသော ရဟန်းကို ပင့်လာရန် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်၏။ ယောကျ်ားလည်း အလျင်အမြန် ကျောင်းတော်သို့ သွား၏။

ထိုအခါ စူဠပန်သည် နောင်တော် မဟာပန်အား မိမိ၏ စွမ်းအားကို ပြသသည့်အနေဖြင့် ရဟန်းတော်တစ်ထောင်ကို ဖန်ဆင်းထား၏။ အချို့က သင်္ကန်းဆိုးနေ၏၊ အချို့က သင်္ကန်းချုပ်နေ၏၊ အချို့က စာပေကို သရဇ္ဈာယ် နေ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ရဟန်းတော် တစ်ထောင်သည် သူ့အလုပ်နှင့် သူချည်း ဖြစ်ကြ၏။ ယောကျ်ားသည် ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရဟန်းပေါင်း များစွာ ကို တွေ့၏။ ထိုအခါ မည်သည့် ရဟန်းကို ပင့်ရမှန်း မသိသဖြင့် ဇီဝကထံသို့ ပြန်၍ ကျောင်းတော်၌ ရဟန်းပေါင်းများစွာ ကျန်ရှိနေသေးပါကြောင်း ပြန်ကြား ပြောဆို၏။ ထိုအခါ ဇီဝက ကလည်း မိမိကိုယ်တိုင် အရိယာဖြစ်သဖြင့် ကျောင်း၌ တန်ခိုးကြီးသော ရဟန်းတစ်ပါး ရှိသေးကြောင်း သိသဖြင့် 'စူဠပန် မည်သော ရဟန်းကို ပင့်ခဲ့လော့' ဟု မှာကြား၍ ယောကျ်ားကို ပြန်လွှတ်ပြန်၏။

ယောကျ်ားလည်း ဇီဝက မှာသည့်အတိုင်း စူဠပန်ကိုပင့်ရန် ကျောင်း သို့ သွားပြန်၏။ ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ 'မည်သူသည် စူဠပန်အရှင် မြတ် ဖြစ်ပါသနည်း' ဟု မေးမြန်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဟန်းတော်ပေါင်း တစ်ထောင်တို့က 'ငါ စူဠပန်၊ ငါ စူဠပန်' ဟု မိန့်ကြားကြလေရာ မည်သည့် ရဟန်းကို ပင့်ရမှန်း မသိသဖြင့် ဆရာဇီဝကထံသို့ ပြန်လာပြန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက 'ပထမဦးစွာ ငါ စူဠပန်' ဟု ပြောသော ရဟန်းကို လက်၌ကိုင်၍ 'အရှင် စူဠပန်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏' ဟု ဆိုကာ ပင့်ချေဟု မိန့်တော် မူ၏။ ယောကျ်ားလည်း မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူတိုင်း သွားရောက်ပင့်ကာမှ စူဠပန်မထေရ်သည် လာရောက်ပင့်သော ဒါယကာနှင့်အတူ ဆရာဇီဝက၏ အိမ်သို့ လိုက်ပါလာ၏။ ကျန်သော ရဟန်းများအားလုံး ကွယ်ပျောက်ကြကုန်၏။ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးခြင်းကိစ္စ ပြီးသောအခါ စူဠပန်အား ဆွမ်းအနမောဒနာ တရားကို ဟောကြားရန် မြတ်စွာဘုရားက မိန့်ကြားတော်မူရာ စူဠပန်မထေရ်သည် ပိဋကတ် သုံးပုံကို ချောက်ချား၍ ဟောတော်မူ၏။ အံ့ဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ်ပေတည်း။

http://www.dhammadownload.com

စူဠပန်သည် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီများကို ဖြည့်ထားသူ ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေဉာဏ် ကြီးမားသူ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် နောင်တော် မဟာပန် သင်ကြားပေးသော ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို လေးလတိုင်တိုင် သင်ယူပါသော်လည်း မတတ်မြောက်ဘဲ ရှိ၏။ တတ်မည့် တတ်တော့လည်း ပဋိဂတ် သုံးပုံကို နာရီပိုင်းအတွင်း၌ပင် တတ်မြောက်၏။ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို သင်ပေးသူက နောင်တော် မဟာပန်၊ ပဋိဂတ်သုံးပုံကို သင်ပေးသူက သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ရှင် ဘုရားသခင်။ ဆရာချင်း မည်မျှ ကွာခြားပါလေသနည်း။

စူဠပန်သည် ကဿပမြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်၌ ပညာရှိရဟန်း ဖြစ်ခဲ့၏။ ဉာဏ် အလွန်ထက်၏။ စာပေသင်ယူရာ၌ ဉာဏ် အလွန်နှံ့သော ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို စာပေမသင်ကြားရဲလောက်အောင် ပြက်ရယ်ပြုခဲ့၏။ ဤအကုသိုလ်သည် စူဠပန်အား နောက်ဆုံးဘဝတိုင်အောင် လိုက်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံးဘဝ၌ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို လေးလတိုင်တိုင် သင်ယူပါသော်လည်း စူဠပန် မတတ်မြောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကား အကုသိုလ်၏ စွမ်းအားဖြစ်၏။ ကုသိုလ်စွမ်းအား အနေဖြင့်မူ စူဠပန်သည် တစ်ချိန်က "မင်း" ဖြစ်ခဲ့၏။ ဖြို့ကို လှည့်လည်စဉ် နဖူးမှ ထွက်သော ချွေးကို ဖြူစင်သော "အဝတ်စ" ဖြင့် သုတ်လေရာ ဖြူစင်သော "အဝတ်စ" သည် ညစ်နွမ်းသွား၏။ ဖြူစင်သော အဝတ်စသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို အကြောင်းပြု၍ ညစ်နွမ်းသွားခြင်း ဖြစ်သဖြင့် သခ်ါရတရားတို့၏ မမြဲသောသဘော "အနိစ္စသညာ" ကို ရဖူး၏။ ဤကုသိုလ်သည်လည်း စူဠပန်အား နောက်ဆုံး ဘဝတိုင်အောင် လိုက်ခဲ့၏။

ရုပ်ဝတ္ထုများ အနေဖြင့် "နှမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဆီမဖြစ်" ဟု ဆိုကြ၏။ နှမ်းတစ်လုံးနှင့် ဆီမဖြစ်သော်လည်း အိုင်းစတိုင်း၏ "E=mC²" ဟူသော ညီမျှခြင်းအရ အလွန်ကြီးမားသော စွမ်းအင်ကို ရ၏။ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စွမ်းအင်များအနေဖြင့် မူလရုပ်စွမ်းအင်ထက် အတိုင်းအဆပို၍ ကြီးမားသော စိတ်စွမ်းအင်ကို ရ၏။ ထို့ကြောင့် စူဠပန်၏ ဘဝအတွက် အကုသိုလ်ကလည်း အကုသိုလ်အလျောက်၊ ကုသိုလ်ကလည်း ကုသိုလ်အလျောက် အကျိုးကို ပေးကြ၏။ ကာလခြားခြင်းသည်လည်း ပဓာနမဟုတ်၊ ဒေသခြားခြင်းသည်လည်း ပဓာနမဟုတ်၊ ခဝ ဘုံအတွင်း၌ အချိန်မရွေး လိုက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက သစ္စာရွှေထောင့်မှ ကြည့်၍ "အဏုမတ္တေသု ဝဇ္ဇေသု ဘယဒဿာဝီ – အဏုမြူမျှလောက် သေးငယ်သော အပြစ်တို့၌ပင် ဘေးဟု ရှုမြင်ရမည်" ဟု ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဂရုကက် မဟုတ်ပါက အပြစ်ဟူသမျှသည် ကြီးသည် ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ လူ့ချမ်းသာ နတ်ချမ်းသာတို့၌ မတားမြစ်နိုင်သော်လည်း

http://www.dhammadownload.com

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုမူ တားမြစ်တတ်၏။ အပြစ်အားလုံးကို ပယ်သတ်နိုင်မှ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် အကုသိုလ်ဟူသမျှကို အကြွင်းမရှိ ပယ်သတ်နိုင်သော အရဟတ္တမဂ်ကို ရည်စူးပါက မည်သည့်အပြစ်ကိုမဆို ပယ်သတ်နိုင်ရန် သမ္မပ္ပဓာန်ကို အလေးထား၍ အားထုတ်အပ်ပါ၏။

မဟာပုန်သည် ညီစူဠပန်၏ အလိုအဖျာသယကို မသိသဖြင့် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို လေးလတိုင်တိုင် သင်ပေးပါသော်လည်း မတတ်မြောက်သဖြင့် ညီစူဠပန်အား ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားကား စူဠပန်၏ အလိုအဖျာသယကို သိတော်မူသဖြင့် ဆွမ်းမဘုဉ်းပေးမီ ကာလအတွင်း၌ပင် ပိဋ္ဌကတ်သုံးပုံကိုရော၊ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးကိုရော၊ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးကိုရော၊ အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရော တတ်မြောက်အောင် သင်ပေးနိုင်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ အတုမဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို ရဟန်းတော်များက ချီးမွမ်းပြောဆိုကြရာ မြတ်စွာဘုရားက 'ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရား၏ သာသနာတော်အတွင်း၌ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လရှိသူသည် လောကုတ္တရာတရား၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်သာတည်း' ဟု မြွက်ကြားတော်မူကာ ဤသို့ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

- **ထကြွလုံ့လဖြင့် လည်းကောင်း၊ မမေ့မလျော့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သီလကို စောင့်ထိန်းခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဣန္ဒြေကို ထိန်းသိမ်းခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း၊**
- **ပညာရှိသည် ကိလေသာ ရေအလျဉ် မလွှမ်းမိုးနိုင်သော အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော "ကျွန်း" ကို ပြုရာ၏။**

ထေရဝါဒ သာသနာတော်၌ စိတ်သည် ရှေ့သွားဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်သည် အလွန်အရေးကြီး၏။ စိတ်ကို မထိန်းမကျောင်းဘဲ သူ့ချည်း လွှတ်ပေးလိုက်လျှင်လည်း "ကာမသုခလွှိက" လမ်းစဉ်အရ ယုတ်ညံ့၏။ အကျိုးမဲ့ကို ဖြစ်စေ၏။ စိတ်ကို အတင်းအဓမ္မ ချုပ်ထိန်းထားပြန်လျှင်လည်း "အတ္တကိလမထ" လမ်းစဉ်အရ ဆင်းရဲပင်ပန်း၏။ အကျိုးမဲ့ကိုပင် ဖြစ်စေ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်ကို မဇ္ဈိမပဋိပဒါ လမ်းစဉ်အရ သူကြိုက်သလိုလည်း ဆောင်ရွက်ရန် ခွင့်မပြု။ အတင်း အဓမ္မလည်း မချုပ်ထိန်း။ သို့ရာတွင် ယဉ်ကျေးလာအောင်တော့ ထိန်းရ၏။ စိတ္တံ ဒန္တံ သုခါဝဟံ–ဟူသည်နှင့်အညီ ယဉ်ကျေးသော စိတ်သည်သာ ချမ်းသာကို ဆောင်နိုင်၏။ စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမရာတွင် ထမင်းချက်သလိုပင် လုပ်ရ၏။

စိတ်က ဆန်၊ သန္ဓါက အိုး၊ သမာဓိက ရေ၊ ဝိရိယက မီး၊ သတိက ယောက်မ၊ ပညာက ထမင်းချက်သူ၊ ဒါန, သီလ, ဘာဝနာက ဖိုခုံလောက်

http://www.dhammadownload.com

သုံးလုံး။ ဤသို့ နှိုင်းယှဉ်၍ မှတ်သားလျှင် မှတ်သားရ လွယ်၏။ ထိုမင်းနပ်မှ အာဟာရဖြစ်သလို စိတ်ယဉ်ကျေးမှု ချမ်းသာ၏။ ထို့ကြောင့် ဆန်နှင့် တူသော စိတ်ကို အိုးနှင့်တူသော သဒ္ဓါခဲ့ ထည့်ရ၏။ ထို့နောက် ရေနှင့်တူသော သမာဓိကို အလောတော် ထည့်ရ၏။ ဒါန, သီလ, ဘာဝနာ တည်းဟူသော ဖိုခုံလောက် သုံးလုံးပေါ်၌ တင်ရ၏။ မီးနှင့်တူသော ဝီရိယကို ရေနှင့်လိုက်အောင် ထိုးရ၏။ ယောက်မနှင့်တူသော သတိဖြင့် အမြဲမပြတ် မွှေရ၏။ ချက်သူနှင့်တူသော ပညာက နပ်သည်၊ မနပ်သည်ကို ကြည့်ရ၏။ နပ်သော ထမင်းသည်သာ အာဟာရကို ဖြစ်စေနိုင်သလို ယဉ်ကျေးသော စိတ်သည်သာ ချမ်းသာကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ စိတ်ကို ယဉ်ကျေးအောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဣန္ဒြေငါးပါးကို ညီညွတ်အောင် ထားရ၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာက တစ်တွဲ၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိက တစ်တွဲ၊ သတိကမူ အားလုံးအပေါ်၌ ရှိရ၏။ သတိဟူသည် ပိုသည်မရှိ၊ လိုသည်သာ ရှိ၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာတို့ကား အပို အလို ရှိတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အပိုအလိုမရှိ မျှအောင် ဆောင်ရွက်ရ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်မှသာ စိတ်သည် ယဉ်ကျေးမည် ဖြစ်၏။

ဣန္ဒြေငါးပါးကို မျှအောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် ကိုယ်ကျင့်သီလကို ဖြူစင်အောင် ရှေးဦးစွာ စောင့်ထိန်းရ၏။ ထို့နောက်မှ ပညာမဂ္ဂင်အုပ်စုနှင့် သမာဓိမဂ္ဂင်အုပ်စုတို့ကို ပွားများရ၏။ အကြိမ်များစွာ ပြုရ၏။ ပညာမဂ္ဂင် အုပ်စုနှင့် သမာဓိမဂ္ဂင်အုပ်စုတို့ ပွားများပြီးသောအခါ၊ ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ကိုယ်ကျင့်တရားဆိုင်ရာ သီလမဂ္ဂင်အုပ်စုသည် ခိုင်ခိုင်မာမာ ပေါ်ပေါက်လာမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဒုစရိုက်မှု အားလုံးသည် ချုပ်ငြိမ်းသွားမည် ဖြစ်၏။ ဒုစရိုက်မှု အားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ ဆိုကတည်းက သုစရိုက်မှုများနှင့် ပုညကြိယာများ တိုးပွားလာမည် ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို မဇ္ဈိမပဋိပဒါဟု ဆို၏။

ဤလောကဌ် လူတို့သည် တစ်ဦးတည်း အထီးကျန်ဘဝဖြင့် နေကြသည် မဟုတ်။ အသိုက်အဝန်းနှင့် နေကြသည် ဖြစ်လေရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မလွဲသာ မရှောင်သာ အချင်းချင်း ဆက်ဆံကြရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဆက်ဆံရာတွင် ကိုယ်ကာယဖြင့် ဆက်ဆံရသည်လည်း ရှိ၏။ နှုတ်ဖြင့် ဆက်ဆံရသည်လည်း ရှိ၏။ ကိုယ်ကာယဖြင့် ဆက်ဆံရာတွင် ကောင်းသည့် သဘောလည်း ပါနိုင်၏။ မကောင်းသည့် သဘောလည်း ပါနိုင်၏။ ကောင်းသည့် သဘောပါလျှင် သုစရိုက်ဟု ဆိုရ၏။ မကောင်းသည့်သဘော ပါလျှင် ဒုစရိုက်ဟု ဆိုရ၏။ နှုတ်ဖြင့် ဆက်ဆံရာဌ်လည်း ထိုနည်းအတူပင် သုစရိုက်နှင့် ဒုစရိုက် နှစ်မျိုးကွဲပြားသွားနိုင်၏။ ယင်း သုစရိုက်နှင့် ဒုစရိုက်တို့၏ အခြေခံကား မနောက် ဖြစ်၏။ မနောက်ကောင်းလျှင် ကာယကံနှင့် ဝစီကံတို့လည်း ကောင်းကြ၏။ ယင်းတို့ကို သုစရိုက်

http://www.dhammadownload.com

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုညကြိယာ ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုရ၏။ မနောက် မကောင်း ပါက ကာယက်နှင့် ဝစီက်တို့လည်း မကောင်းကြ။ ယင်းတို့ကို ဒုစရိုက်ဟူ၍ ဆိုရ၏။

ဒုစရိုက်က များပါက ကိလေသာတည်းဟူသော ရေအလျဉ် လွှမ်းမိုးပြီး အရဟတ္တဖိုလ်တည်းဟူသော ကျွန်းသည် မပေါ်ပေါက်နိုင်။ သုစရိုက်က များမှသာ ကိလေသာတည်းဟူသော ရေအလျဉ် မလွှမ်းမိုးနိုင်သဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော ကျွန်းကို ဆောက်လုပ်နိုင်၏။ အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော ကျွန်းကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် အပ္ပမာဒ (သတိပဋ္ဌာန်) နှင့် ထက္ကလုံလရှိမှု (သမ္မပ္ပဓာန်) တို့သည် အရေးကြီးပါ၏။ ယင်းတို့ အင်အားပြည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗောဓိပက္ခိယဝင် တရားများအားလုံး သူ့ကဏ္ဍနှင့်သူ ပါဝင်ကြပြီး ကိလေသာ ရေအလျဉ် မလွှမ်းမိုးရာ အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော ကျွန်းကို ဆောက်သည် မည်ပါ၏။ ကျွန်းကို ဆောက်ပြီးဖြစ်လျှင် သံသရာ ရေအလျဉ်၌ မျောနေကြသော ဝေနေယျ သတ္တဝါများကို စွမ်းနိုင်သလောက် ကျွန်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ကြမည်ကား ယုံမှားစရာ မရှိပါချေ။ ထို့ကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ် တည်းဟူသော ကျွန်း ပေါ်အောင် အပ္ပမာဒ (သမ္မာသတိ) နှင့် ထက္ကလုံလရှိမှု (သမ္မာဝါယာမ) တို့ကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှုဖြင့် အဦးထား၍ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြရန် ဤဂါထာဖြင့် မိန့်ကြားခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဗာလနက္ခတ္တမွဲသဘင်

မဇ္ဈိမဒေသ ယဉ်ကျေးမှုအရ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူစဉ် ကာလက မဇ္ဈိမဒေသ၌ လူမိုက်နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သော ကာလတွင် "ဗာလနက္ခတ္တ" ပွဲလမ်းသဘင်ကို ကျင်းပကြ၏။ ပွဲတော်ရက်မှာ စုစုပေါင်း ခုနစ်ရက်ဖြစ်၏။ ပွဲတော်ရက်အတွင်း၌ လူငယ်လူရွယ်တို့သည် ယခုခေတ် တောင်ပြိုးပွဲတော်ကဲ့သို့ပင် လူကြီး လူငယ် မရောင်၊ ပြောချင်သလို ပြောကြ၏။ ရှက်ရမှန်းလည်း မသိ၊ ကြောက်ရမှန်းလည်း မသိ။ ယခုခေတ် သင်္ကြန်ပွဲတော်၌ကဲ့သို့ မိမိတို့ကိုယ်ကို ဆင်ချင်သလို ဆင်ကြ၏၊ လိမ်းခြယ်ချင်သလို လိမ်းခြယ်ကြ၏။ တွေ့သမျှ လူများကိုလည်း ပိုက်ဆံမပေးမချင်း လိုက်၍ နောက်ကြ၏၊ ပြောင်ကြ၏။ မကြားဝံ့ မနာသာ ပြောကြ၏၊ ဆိုကြ၏။ ပိုက်ဆံပေးလိုက်မှ အနောက်အပြောင် ရပ်၏၊ အပြောအဆို ရပ်၏။ သူတော်စင်များ အနေဖြင့် ထိုပွဲတော်ရက်ကို မြန်မြန် ကုန်ဆုံးစေချင်ကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

လူငယ် လူရွယ်တို့ကမူ ထိုပွဲတော်ရက်ကို ဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးစေချင်ကြ၏။ အကြိုက်ချင်း တစ်မျိုးစီပင် ဖြစ်၏။

နက္ခတ္တမေဒ ပညာရှင်များ၏ သတ်မှတ်ချက်အရ ကောင်းကင်၌ လူမိုက် နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်သော ကာလကို ကြုံရ၏။ လူမိုက်နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်တိုင်း ပွဲတော်ကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် တရားဝင် ကျင်းပရ၏။ ထိုခေတ်တွင် နက္ခတ်မေဒင်၏ အရှိန်အဝါသည် အလွန်ပင် ကြီးမား၏။ ကြီးမားသည့် အလျောက်လည်း တိကျ၏၊ မှန်ကန်၏။ အနာဂတ်အတွက် အကျိုး အပြစ်များနှင့် ပတ်သက်လျှင် နက္ခတ်မေဒင်၏ အဆိုအမိန့်များကိုသာ အားကိုးရ၏။ ထို့ကြောင့် နက္ခတ္တမေဒ ပညာရှင်များ၏ သတ်မှတ်ချက်အရ လူမိုက် နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်သော ပွဲတော်ကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်၏။

ဗာလနက္ခတ္တ ပွဲသဘင်ကို ကျင်းပရာတွင် မူရင်းရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့် ဘာသာရေး အနှစ်သာရသည် မြစ်ဖျားခံ၏။ ထိုခေတ်တွင် အရာရာတိုင်း၌ ဘာသာရေးအမြင်သည် လွှမ်းခြုံ၏။ နတ်ဖြစ်စေ၊ လူဖြစ်စေ၊ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ သက်ရှိသတ္တဝါတိုင်းသည် အစမထင်သော ကာလမှစ၍ သံသရာအကျဉ်းထောင်၌ အကျဉ်းခံနေရသူများ ဖြစ်ကြ၏။ လူတို့သည် သံသရာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လိုကြ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်ကာလမှ လွတ်မြောက်မည်ကို သူတို့ မသိကြ။ သံသရာ အကျဉ်းထောင်၌ နေရသည်မှာ ဆင်းရဲခြင်းအတိ ဖြစ်သည်ကိုမူ သူတို့ သိကြ၏။ ယုံလည်း ယုံကြ၏၊ လက်လည်း ခံကြ၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လိုခြင်း ဖြစ်၏။ သံသရာအကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ရန်အတွက် ရောက်တတ်ရာရာ စိတ်ကူးရသလို ကြိုးစားကြလေ၏။ ထိုသို့ ကြိုးစားသူများတွင် လူသည် အဓိက ဖြစ်၏။

ရောက်တတ်ရာရာ ကြိုးစားကြသည့် နည်းများတွင် နည်းနှစ်မျိုးသည် ဘာသာရေးနယ်ပယ်၌ ထင်ရှား၏။ နည်းတစ်မျိုးမှာ ကာမသုခလွန်ကာ နယောဂနည်း ဖြစ်၍၊ အခြားနည်းတစ်မျိုးမှာ အတ္တကိလမထာနယောဂနည်း ဖြစ်၏။ ထိုနည်း နှစ်မျိုးလုံးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ပြင်ပ၌ ထင်ရှားကြ၏။

လူသည် ချမ်းသာလို၏။ ချမ်းသာလိုသည့် အလျောက် မိမိ၏ စိတ် ချမ်းသာနိုင်ရေးအတွက် မိမိ၏စိတ်ကို တဲခါးမရှိ ခံးမရှိ ထင်တိုင်းကြဲနိုင်ရန် လွှတ်ပေးထား၏။ အထိန်းအကွပ်ဟူ၍ ဘာမျှမထား။ ထိုကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ခြင်း အားဖြင့် ချမ်းသာကို ရနိုင်၏ဟူ၍ ယုံကြည်ကြသူများလည်း ရှိ၏။ လောက ဝေါဟာရအားဖြင့် "ဘယ်သူ သေသေ၊ ငတေမာ ပြီးရော" ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဆက်ဆံသူများ ဖြစ်၏။ ထိုသူများကို ဘာသာရေး ဝေါဟာရ

http://www.dhammadownload.com

အားဖြင့် "မိမိ အလိုရှိအပ်သော ချမ်းသာသုခကို တပ်မက်ကာ မရ ရအောင် အားထုတ်သော နည်းအတိုင်း လိုက်နာကျင့်သုံးသူများ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထိုနည်းကို ကာမသုခလွန်ကာနယောဂ လမ်းစဉ်၌ ထည့်ရ၏။ အစွန်းရောက် လမ်းစဉ်တစ်မျိုး ပင် ဖြစ်၏။

အခြား နည်းတစ်မျိုးမှာလည်း အစွန်းရောက်လမ်းစဉ်ပင် ဖြစ်၏။ ယင်း လမ်းစဉ်အရ မိမိ အလိုရှိအပ်သော ချမ်းသာသုခကို တိုက်ရိုက်မရှာ၊ သွယ်ဝိုက်၍ ရှာ၏။ မိမိတို့သည် အစမထင်သော ကာလမှစ၍ သံသရာ၌ စုန်ချည်ဆန်ချည်ဖြင့် မျောနေကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုသို့ မျောနေကြရခြင်းမှာ မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေသော ကိလေသာများကြောင့် ဖြစ်၏။ သံသရာ၌ မျောနေခြင်း ဟူသည်မှာ သံသရာအကျဉ်းထောင်၌ အကျဉ်းသားအဖြစ် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံနေရခြင်း ဖြစ်၏။ အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံနေရသည် ဆိုကတည်းက မလွတ်မလပ်နှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ချမ်းသာသုခကို ရလိုပါက သံသရာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ လို၏။ သံသရာအကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်သည် ဆိုလျှင်ပင် ချမ်းသာသုခကို အလိုလိုရပြီးသား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ အလိုရှိအပ်သော ချမ်းသာသုခကို တကယ်တမ်း ရချင်ရိုးမှန်ပါလျှင် သံသရာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်အောင် ရှေးဦးစွာ အားထုတ်အပ်၏။

သံသရာအကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိ၏သန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေသော ကိလေသာများကို ကင်းစင်အောင် အားထုတ် ခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိ၏သန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေသော ကိလေသာများသည် မိမိတို့၏ ဆိုင်ရာ အကျိုးတရားများကို မပေးရသေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ချုပ်ပျောက် ပျက်စီးသွားလိမ့်မည် မဟုတ်၊ အကျိုးပေးပြီးမှသာ ချုပ်ပျောက်ပျက်စီးသွားမည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိလေသာများ ကင်းစင် ပပျောက်သွားအောင် ယင်းတို့က အကျိုးတရားများကို ပေးနိုင်ရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လို၏။ ကိလေသာများ၏ အကျိုးတရား ဟူသည်မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးကို ခံစားရခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေသော ကိလေသာများက အကျိုးပေး သည့် အနေဖြင့် မိမိကိုယ်ကို တမင်တကာ ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရအောင် အားထုတ် ရ၏။ မိမိကိုယ်ကို တမင်တကာ ညှဉ်းပန်းရ၏၊ နှိပ်စက်ရ၏။ မိမိကိုယ်ကို ဆင်းရဲအောင် လုပ်နိုင်လေလေ၊ မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနိုင်လေလေ၊ မိမိကိုယ်ကို နှိပ်စက်နိုင်လေလေ မိမိသန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေသော ကိလေသာများ ကင်းစင် လေလေ ဖြစ်၏။

မိမိ၏သန္တာန်၌ ကိန်းဝပ်နေသော ကိလေသာများသည် မိမိတို့ဆိုင်ရာ

http://www.dhammadownload.com

အကျိုးတရားများကို ပေးပြီးနောက် ကုန်ဆုံးချုပ်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိမိတို့သည် သံသရာ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်တော့၏။ ထိုအခါ မှသာ မိမိတို့သည် လွတ်လပ်သော ချမ်းသာသုခကို ခံစားရတော့၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကုံယ်ကို ဆင်းရဲအောင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းသည်လည်း မိမိ အလိုရှိအပ်သော ချမ်းသာသုခကို သွယ်ဝိုက်သောအားဖြင့် ရှာဖွေနည်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ယင်းနည်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ ကာလကပင် မဖြစ်မနေသ၌ ခေတ်စား နေသော ကျင့်စဉ်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတိုင်း ကျင့်သုံးပါက မိမိ၏ စိတ်ကို ကွပ်ကဲနိုင်သမျှ ကွပ်ကဲရ၏။ အနည်းငယ်မျှ လွှတ်၍ မပေးရ။ စိတ်ကို နှိပ်ကွပ်နိုင်လေလေ၊ ကျင့်စဉ်အရ ထိရောက်နိုင်လေလေ ဖြစ်၏။ ထိုနည်းကို ဘာသာရေးဝေါဟာရအားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သော "အတ္တ ကိလ မထာနယောဂ" နည်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။

လူတို့သည် မိမိတို့ အလိုရှိအပ်သော ချမ်းသာသုခ ရရှိရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကျင့်သုံးလိုက်နာကြသော နည်းနှစ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ ပထမနည်းသည် မိမိ၏ စိတ်ကို အထိန်းအကွပ်မရှိ လွှတ်ပေးသောနည်းဖြစ်၍ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ စွမ်းအားကို ယုတ်လျော့စေ၏။ တိရစ္ဆာန်လောကသို့ ဦးတည်သဖြင့် ယုတ်ညံ့၏။ ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှု မရှိ။ အကျိုးမဲ့ကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုနည်းဖြင့် ရရှိသော ချမ်းသာသုခသည်လည်း စစ်မှန်သော ချမ်းသာသုခ မဟုတ်။ ဒုတိယနည်းကား မိမိ၏ စိတ်ကို အတင်းအဓမ္မ နှိပ်ကွပ်သောနည်းဖြစ်၍ ဆင်းရဲပင်ပန်းလှ၏။ စိတ်ကို အနာတရ ဖြစ်စေ၏။ တည်ငြိမ်မှုကို မရနိုင်သဖြင့် အကျိုးမဲ့ကိုပင် ဖြစ်စေ၏။ ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှုလည်း မရှိ၊ စစ်မှန်သော ချမ်းသာသုခကို ရရှိဖို့ကား ဝေးကွာလွန်းလှ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုနည်းနှစ်မျိုးလုံးကိုပင် အစွန်းရောက်နည်းများဟု သတ်မှတ်ကာ သူတော်စင်များ အနေဖြင့် မကျင့်သုံးမိစေရန် မြတ်စွာဘုရားက ဓမ္မစက္က ပဝတ္တနသုတ်၌ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဗာလနက္ခတ္တပွဲသဘင်ကို ကျင်းပရန်အတွက် နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင်များက သတ်မှတ်ပေးရာ၌ အစပထမတွင် ထိုအချိန်က ခေတ်စားနေသော ဘာသာရေး ကျင့်စဉ် နှစ်မျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် လူတို့ အလိုရှိသော ချမ်းသာသုခကို ရရှိနိုင်စေရန် ရည်ရွယ်ရင်း ရှိပါ၏။ အနှစ်သာရ အားဖြင့်လည်း ဘာသာရေး အမြင်ပေါ် အခြေခံခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် နောက်ပိုင်း၌ ဗာလနက္ခတ္တ ပွဲသဘင်သည် မူရင်း ရည်ရွယ်ချက် ပျောက်ကာ ဘာသာရေး နယ်နိမိတ်၏ အပြင်ဘက်ကို ရောက်ပြီး ထိုအချိန်က သာဝတ္ထိပြည်သားတို့ မြင်ပြင်းကတ်စရာ ပွဲတော်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ သူတော်

http://www.dhammadownload.com

စင်များ အနေဖြင့် ဗာလနက္ခတ္တပွဲတော် ကျရောက်မည့် အချိန်ကိုပင် မနှစ်မြို့နိုင်သည့် သဘောကို ဆောင်လေတော့၏။ ဤသည်မှာ ဖြစ်ရပ်များတွင် တွေ့ရှိရမြဲ ဖြစ်သော သမိုင်းဆိုင်ရာ လောကဓံပင် ဖြစ်ချေ၏။

ထိုအချိန်က မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် ရှိ၏။ သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားချိန် ဖြစ်၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ ၅ ကုဋေခန့် ရှိ၏။ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား "ဗာလနက္ခတ္တ" ပွဲသဘင် ကာလအတွင်း၌ သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်များနှင့်တကွ ဆွမ်းခံ ကြွတော်မမူပါရန် လျှောက်ထားကြ၏။ "ဗာလနက္ခတ္တ" ပွဲသဘင် ကျင်းပသည့် ခုနစ်ရက်တာ ကာလအတွင်း လိုအပ်သော ဆွမ်းကွမ်းများကို ကျောင်းတော်သို့ ပို့ကြကုန်၏။ အရိယာ ဒါယကာများသည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ဘဲ အိမ်တွင်း၌သာ နေကြကုန်၏။

ဗာလနက္ခတ္တ ပွဲသဘင်၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြကုန်သူတို့သည် ပွဲသဘင် အစဉ်အလာအတိုင်း ရဟန်းသံဃာကော၊ အရိယာသော နားမလည်၊ မြင်မြင်သမျှကို နောက်ကြ၏။ ပြောင်ကြ၏။ သူတို့ ယုံကြည်ကြသော ဘာသာရေး ကျင့်စဉ်များ အနက် မိမိတို့၏ စိတ်ကို အထိန်းအကွပ်မရှိဘဲ လွတ်ပေးသော "ကာမသုခလွှဲကာ နယောဂ" ကျင့်စဉ်အရ ကျင့်သောအားဖြင့် ပါဝင်ဆင်နွှဲသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့၏ စိတ်ကို အတင်းအဓမ္မ နှိပ်ကွပ်သော "အတ္တကိလမထာ နယောဂ" ကျင့်စဉ်အရ ကျင့်သောအားဖြင့် ပါဝင်ဆင်နွှဲသည်ဖြစ်စေ သူတို့ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း စစ်မှန်သော ချမ်းသာသုခကို မရဘဲ အလွန် အပြစ်ကြီးသော အရိယူပဝါဒက်ကို ကျူးလွန်ရာသာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ အရိယူပဝါဒက်သည် အရိယာများကို စွပ်စွဲသောက် ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင် တရားအားထုတ်စေကာမူ ထို "ကံ" သည် မဂ်ဖိုလ်ကို မရအောင် တားမြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗာလနက္ခတ္တ ပွဲသဘင်၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသူများအပေါ် ကရုဏာသက်သောအားဖြင့် အရိယူပဝါဒက် မထိုက်နိုင်စေခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်များ သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ မဝင်ရန် လျှောက်ထားကြခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိတို့ အရိယာများကိုယ်တိုင် အိမ်အပြင်သို့ မထွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ဤလောက၌ အနိုင်ကျင့်မှုများ၊ အဓမ္မလွှမ်းမိုးမှုများ ပပျောက်သွားအောင် ဆောင်ရွက်ရေးအတွက် လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များထက် လူများ၌ ပို၍ တာဝန်ရှိပါ၏။ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များသည် နတ်ပြည်အတွက် ပို၍ တာဝန်ရှိသလို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ

http://www.dhammadownload.com

မြင့်မားသူများသည် လူ့ပြည်အတွက် ပို၍ တာဝန်ရှိပါ၏။ ဤသည်မှာ "ကတညုတ ကတဝေဒီ" မင်္ဂလာတရားတော်အရ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤလောကဌ အနိုင်ကျင့်မှုများ၊ အဓမ္မလွှမ်းမိုးမှုများ အားကောင်းနေသည်ဟု မြင်ရတိုင်း၊ ကြုံရတိုင်း လောကကို စောင့်ရှောက်ကြသော သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ အား တိုင်တည်နေသည်ထက် လူများသည် မိမိတို့၏ တာဝန်အရ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မိမိတို့ စွမ်းအားရှိသလောက် လောကကို ငြိမ်းချမ်းအောင်၊ အနိုင်ကျင့်မှုများ ကင်းအောင်၊ အဓမ္မမှုများ မလွှမ်းမိုးဘဲ ဓမ္မများကသာ လွှမ်းမိုးလာအောင် ကြိုးပမ်း ရမည် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ လူ့လောကဌ နေထိုင်ကြသော လူတို့၏ မွေးရာပါ ကျင့်ဝတ် ဖြစ်၏။ ဤ ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ သာဝတ္ထိပြည်၌ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် အားထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဗာလနက္ခတ္တ ပွဲသဘင်၌ ပါဝင် ဆင်နွှဲကြသူများအား နှိပ်ကွပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ လောကပါလ ပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့် လောကကို စောင့်ရှောက်ခြင်းဟူသည်မှာ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ကျင့် သိက္ခာ မြင့်မားသူများ ဖြစ်ပါမှ မှန်မှန်ကန်ကန် စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်၏။ ဓမ္မမိဠာန်ကျကျ စောင့်ရှောက်ရာ ရောက်၏။ သို့မဟုတ်ပါက အဝိဇ္ဇာ၏ မာယာ ကွန်ရက်၌ အမိခံရသော သားကောင် ဖြစ်ပါလျက် သားကောင် ဖြစ်မှန်းမသိဘဲ မိမိကိုယ်ကို မုဆိုးအဖြစ် အထင်မှားတတ်ပါ၏။ အဝိဇ္ဇာ ဟူသည် အမှားကို အမှန်၊ အမှန်ကို အမှားဟူ၍ ပြောင်းပြန်မြင်တတ်သော သဘော ရှိချေ၏။ ကျမ်းဂန်များ၌ အဝိဇ္ဇာ၏ လက္ခဏာကို ဤအတိုင်း ဆို၏။

သို့ရာတွင် ပုထုဇဉ်တို့၏ သဘာဝအရ လူသည် မိမိ၏ အမြင်ကို ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပါလျက် ပြောင်းပြန်ဟု မသိ၊ အတည့် ဟူ၍သာ သိ၏။ သို့ရာတွင် ပြောင်းပြန်အမြင်နှင့် အတည့်အမြင်တို့၏ ခြားနားချက်သည် ရှိ၏။ အတွက်ကို ဗဟိုပြု၍ မြင်သော အမြင်ဟူသမျှသည် ပြောင်းပြန်အမြင် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မဟုတ်က အတည့်အမြင် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လောကတွင် အမြတ်ဆုံး၊ အမြင့်ဆုံး အတုမဲ့ အနှိုင်းမဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ပဌမသတ္တာဟ အနေဖြင့် အဇပါလ သတ္တာဟ၌ စံနေတော်မူစဉ် "သူတစ်ပါး၌ ရိသေမှု၊ ကျိုးနွံမှု မပြုဘဲ နေထိုင်ရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။ သို့ရာတွင် ဤလောကဌ မိမိထက် သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ် အားဖြင့် သာလွန်မြင့်မြတ်သူ ဟူ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မိမိ ထိုးထွင်း၍ သိပြီးသော တရားတော်ကိုပင် အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြု၍ နေရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု အကြံ ဖြစ်တော်မူပြီး ထိုအကြံအတိုင်းပင် မြတ်စွာဘုရား သည် မိမိ ထိုးထွင်း၍ သိပြီးသော တရားတော်ကိုပင် အရိုအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ နေတော်မူ၏။

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြသော ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များပီပီ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျင့်ထုံးကို လေးစားစွာ လိုက်နာသော အားဖြင့် ရိုသေထိုက်သူများကို ရိုသေခြင်း "ဂါရဝ" မင်္ဂလာ၊ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချခြင်း "နိဝါတ" မင်္ဂလာတို့ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ပြည့်စုံအောင် အားထုတ်အပ်၏။ ထိုကဲ့သို့ အားထုတ်ပါက အလိုအလျောက် ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ပြီးသားလည်း ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာတရားတော်ကို လိုက်နာကျင့်သုံးပြီးသားလည်း ဖြစ်၏။

"ဂါရဝ" မင်္ဂလာတရားနှင့် "နိဝါတ" မင်္ဂလာတရားများကို အလေးအမြတ်ပြု၍ လောကကို ကြည့်သောအခါ လောကဌ် မိမိထက် မြင့်သူများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မိမိနှင့် ရည်တူများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မိမိအောက် နိမ့်သူများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မိမိထက် မြင့်သူများအား လေးစားခြင်းကို ပူဇော်သည်ဟု ဆိုရ၏။ မိမိနှင့် ရည်တူများအား လေးစားခြင်းကို ကူညီသည် ဟု ဆိုရ၏။ မိမိအောက် နိမ့်သူများအား လေးစားခြင်းကို ချီးမြှောက်သည် ဟု ဆိုရ၏။ ဤကဲ့သို့ မြင့်သူများ၊ ရည်တူများ၊ နိမ့်သူများအား အဆင့်အလျောက် လေးစားခြင်းသည် လောကကို စောင့်ရှောက်သည် မည်၏။ လောကကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၌ မျက်နှာပြင်နှစ်ဖက် ပါ၏။ လေးစားခြင်း ခံရသူများဘက်မှ ကြည့်လျှင် ဂါရဝ မျက်နှာပြင်ကို တွေ့ရ၏။ လေးစားတတ်သူများဘက်မှ ကြည့်လျှင် နိဝါတ မျက်နှာပြင်ကို တွေ့ရ၏။ ဤမျက်နှာပြင်များမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ်၌ အခြေတည်သော ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန မျက်နှာပြင်များ ဖြစ်ကြ၏။ ဓမ္မပေါ်၌ အခြေတည်သော ဓမ္မဓိဋ္ဌာန မျက်နှာပြင်များလည်း ရှိသေး၏။ ဓမ္မလွှမ်းမိုးအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် လောကကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၏ ပဂ္ဂဟ (မြှင့်တင်ခြင်း) မျက်နှာပြင် ဖြစ်၏။ အဓမ္မ ကျဆုံးအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် နိဂ္ဂဟ (နှိမ်ကွပ်ခြင်း) မျက်နှာပြင် ဖြစ်၏။

ဗာလနက္ခတ္တ ပွဲသဘင်၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ် သာဝတ္ထိပြည်ရှိ အရိယာသူတော်စင်တို့ ဆောင်ရွက်ကြသော ဆောင်ရွက်နည်းကား လောကကို စောင့်ရှောက်ခြင်း၏ နိဂ္ဂဟ မျက်နှာပြင်ဘက်မှ ရပ်တည်၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ နိဂ္ဂဟ မျက်နှာပြင်ဘက်မှ ရပ်တည်၍ ဆောင်ရွက်သော်လည်း ထိုအရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် "အတ္တ" ကင်းသော အမြင်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၍ "ပြောင်းပြန်အမြင်ဖြင့်" ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ "အတည့် အမြင်" ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အရိယာသူတော်စင် ဟူသမျှသည် လောကအပေါ် အမြဲတမ်း ကရုဏာနှင့် ပညာတို့ဖြင့်သာ ကြည့်သူများချည်းသာ ဖြစ်၏။ ဤလောကဌ် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာခြင်းသည်လည်း လောကအပေါ် "အတ္တ" ကွာပြီး ကရုဏာနှင့် ပညာတို့ဖြင့်သာ ကြည့်တတ်

http://www.dhammadownload.com

သော သူတော်စင်များ ပေါ်ထွန်းလာအောင် ညွှန်ကြားပြသရန်အတွက် ဖြစ်ပါ၏။ အခြား အဓိပ္ပာယ်ဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား မရှိ။

ဗာလနက္ခတ္တပွဲသဘင် ပြီးမြောက်၍ ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များကို သာဝတ္ထိပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ကြွရောက်ရန် လျှောက်ထားကြ၏။ ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များ သာဝတ္ထိ ပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြွရောက်လာသောအခါ အရိယာ ဒါယကာများက ဆွမ်းများ ကို လောင်းလှူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား–

'ဗာလနက္ခတ္တပွဲသဘင် ကျင်းပနေစဉ် ခုနစ်ရက်တာ ကာလအတွင်း တပည့်တော်တို့သည် အလွန်ပင် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကြရပါ၏။ ပွဲသဘင် ၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြသူတို့၏ ယုတ်မာညစ်ညမ်းသော စကားတို့ကို ကြားရသဖြင့် တပည့်တော်တို့၏ နားတို့သည် ကွဲအံ့သော အခြင်းအရာသို့ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကြပါကုန်သည် ဘုရား'

ဟူ၍ လျှောက်ထားကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဒါယကာများအား တရားဒေသနာတော်ကို ဂါထာ နှစ်ဂါထာဖြင့် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

– **ပညာမရှိကုန်သော လူမိုက်တို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မေ့လျော့ကြကုန်၏။ ပညာရှိသော သူတော်ကောင်းတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့သော "သတိ" တရားကို မြတ်သော ရတနာ ခုနစ်ပါးကဲ့သို့ စောင့်ကြကုန်၏။**

– **ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့ကြကုန်လင့်၊ ကာမဂုဏ်တို့နှင့် အရောမဝင်ကြကုန်လင့်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မမေ့မလျော့သော သတိနှင့် ပြည့်စုံသူသည် သမထ ဝိပဿနာကို ပွားများသည် ရှိသော် ပြန့်ပြောသော ချမ်းသာသုခကို ရရှိ၏။**

လူ့ဘဝကို ရကြသူများသည် အလွန်ကြီးမားသော အတိတ်ကုသိုလ် ကံကြောင့် ရကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် လူ့ဘဝကို ဒုလ္လဘ ဟူ၍ မြတ်စွာ ဘုရားက ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်လျှင် လူဟူသည် အလွန်မြတ်နိုးအပ်၊ လေးစားအပ်သော ဂုဏ် အရည်အသွေး ရှိသူဖြစ်ကြောင်း "ပင်ကို" သဘာဝက ပြော၏။ သို့ရာတွင် ပညာမဲ့သူတို့သည် လူ့ဘဝ တည်းဟူသော အနှစ်ထက် ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ် ဥစ္စာ တည်းဟူသော အကာကို ပို၍ မြတ်နိုးကြ၏။ ပို၍ လေးစားကြ၏။ အမှန် အားဖြင့် လူကို လူအဖြစ် လေးစားခြင်းသည် အလိုအလျောက် ကောင်းမှုကို ပြုပြီးသား သဘောကို ဆောင်၏။ လေးစားခြင်း ခံရသူဘက်မှ ကြည့်လျှင်လည်း

http://www.dhammadownload.com

မိမိ၏ ဘဝသမ္ပတ္တိအရ မိမိအနေဖြင့် ရသင့်ရထိုက်သော ဂါရဝတရားကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရာ ရောက်၏။ လေးစားတတ်သူဘက်မှ ကြည့်လျှင်လည်း နိဝါတ သဘောအရ မိမိ၌ရှိသော "အတ္တ" ကို ပါးသည်ထက်ပါးအောင် လုပ်ရာ ရောက်သဖြင့် ထေရဝါဒနှင့်အညီ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြုရာ ရောက်၏။

ထို့ကြောင့် လူကို လူအဖြစ် မြင်တတ်ခြင်းသည်ပင် ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုပြီးသား ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆိုနိုင်သဖြင့် ဆိုရခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

လူ့ဘဝကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ဘဝသမ္ပတ္တိဟု ဆို၏။ ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကိုမူ ဘောဂသမ္ပတ္တိဟု ဆို၏။ လူ့ဘဝသည် မူရင်းကျသဖြင့် အနှစ် မည်၏။ ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကား ဘဝကို မှီ၍ ဖြစ်ရသဖြင့် အကာ မည်၏။ ပညာရှိသော သူမှသာ အနှစ်နှင့် အကာကို ခွဲခြား၍ သိ၏။ အနှစ်နှင့် အကာကို ခွဲခြား၍ မသိသောအခါ အနှစ်ထက် အကာကို ပို၍ တန်ဖိုးထား၏။ ပို၍ အလေးအမြတ် ပြု၏။ ပို၍ မြတ်နိုး၏။ လောကမမ္မတာအတိုင်း အကာဟူသည် အနှစ်၏ အပြင်ဘက်၌ ရှိသဖြင့် သတိသမ္မဇဉ် မရှိသူများအတွက် မြင်လွယ်၏။ မြင်လွယ်သည့်အတိုင်း သိလွယ်၏။ မြင်လွယ် သိလွယ်သဖြင့် အကာတည်းဟူသော ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို အနှစ်တည်းဟူသော ဘဝထက် ပို၍ တန်ဖိုးထားသောအခါ၊ ပို၍ အလေးအမြတ် ပြုသောအခါ၊ ပို၍ မြတ်နိုးသောအခါ ကာမဂုဏ်နှင့် အရောဝင်သည် မည်၏။ ကာမဂုဏ်နှင့် အရောဝင်လျှင် ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်တန်သော ဘဝ၌ ဆင်းရဲဒုက္ခသို့ ရောက်ဖို့ရာ ဦးတည်သော လမ်းကြောင်းပေါ်၌ လျှောက်နေသည့် သဘောကို ဆောင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ထေရဝါဒ၌ သက်ဝင် ယုံကြည်ကြသော သူတို့သည် အနှစ်နှင့် အကာကို ခွဲခြား၍ သိအောင် အားထုတ်အပ်၏။ ဘဝသမ္ပတ္တိ ဟူသည် ပရမတ် ဖြစ်၏။ ပရမတ်ဟူသည် ရုပ်နာမ် ဖြစ်၏။ ဘောဂသမ္ပတ္တိ ဟူသည် ပညတ် ဖြစ်၏။ ပရမတ်ဖြစ်သော ရုပ်နာမ်ကို မြင်အောင်ကြည့်ရာ၌ သတိသည် အရေးကြီး၏။ သတိ ရှေ့သွားပြုမှ၊ သတိပြဋ္ဌာန်းမှ ဝိရိယနှင့် သမာဓိတို့ လာမည် ဖြစ်၏။ သတိ၊ ဝိရိယ၊ သမာဓိတို့ ပြည့်စုံသောအခါ သမထလမ်းစဉ်ကို လိုက်လျှင်လည်း ဈာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။ ဝိပဿနာ လမ်းစဉ်ကို လိုက်လျှင်လည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။ ပညတ်နယ်အတွင်း ကာမာဝစရ ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ ကျေနပ်မည် ဆိုလျှင်လည်း ဒုစရိုက်တရားတို့၏ အခြေခံအတ္တ ပါးသဖြင့် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကို ရနိုင်၏။

အတ္တာ ဟိ အတ္တနော နာထော အရ မိမိသည်ပင် မိမိ၏ကိုးကွယ်ရာ

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်သဖြင့် ဤနေရာ၌ အတ္တဟူသည် ထေရဝါဒအရ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး လည်း မဟုတ်၊ အသက်ဝိညာဉ်ကောင်လည်း မဟုတ်၊ လောကီ လောကုတ္တရာ ဓမ္မသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ ကိုးကွယ်ရာအနေဖြင့် အတ္တအရ "ဒုစရိုက် တရား" များကို ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ယူသူများလည်း ရှိ၏။ ဒုစရိုက် တရားများကို ကိုးကွယ်လျှင် မိမိကိုယ်ကို ဖျက်ဆီးရာလည်း ရောက်၏။ လောကကို ဖျက်ဆီး ရာလည်း ရောက်၏။ သုစရိုက်တရားများကို ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ယူသူများလည်း ရှိ၏။ သုစရိုက်တရားများကို ကိုးကွယ်လျှင် လောကအမြင့်အရာ အသွင်သဏ္ဌာန် အားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ရာလည်း ရောက်၏။ လောကကို စောင့်ရှောက် ရာလည်း ရောက်၏။ ဗောဓိပက္ခိယ တရားများကို ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ယူသူများ လည်း ရှိ၏။ ဗောဓိပက္ခိယ တရားများကို ကိုးကွယ်လျှင် လောကုတ္တရာ အမြင့်အရာ အနှစ်သာရအားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ရာလည်း ရောက်၏။ လောကကို စောင့်ရှောက်ရာလည်း ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အနေ ဖြင့် ဗောဓိပက္ခိယ တရားကိုသာ ကိုးကွယ်ရာအဖြစ် ယူနိုင်အောင် အားထုတ် အပ်၏။ အကယ်၍ ထိုသို့ မတတ်နိုင်လျှင် သုစရိုက်တရားများကို ကိုးကွယ် ရာ အနေဖြင့် ယူနိုင်အောင် ကြိုးစားအပ်၏။ ဒုစရိုက်တရားများကိုကား ကိုးကွယ် ရာ အနေဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မယူမိအောင် အစဉ် သတိရှိအပ်၏။

ဤသို့ ကိုးကွယ်ရာကို မှန်မှန်ကန်ကန် ယူတတ်အောင် သတိရှိဖို့ လိုသ်။ ဤနေရာ၌ သတိဟူသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့မလျော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို အပွမာဒ ဟူ၍ခေါ်၏။ သတိသည် ရှင့်ကျက်သောအဆင့်သို့ ရောက်သော အခါ ပညာနှင့် ယှဉ်လာ၏။ ထိုအခါ သတိသမ္မဇညသည် အမည် ရလာ၏။ သတိ သမ္မဇညသ အမည် ရနိုင်ရေးအတွက် သတိ၌ ဝီရိယ ယှဉ်ဖို့လိုသ်။ ထို့နောက် သမာဓိ ယှဉ်ဖို့လိုသ်။ သတိသည် သမာဓိတို့နှင့် ယှဉ်သောအခါ သမာဓိမဂ္ဂင် ထိုက်၏။ သမာဓိမဂ္ဂင် ထိုက်သောအခါ ပညာမဂ္ဂင်နှစ်ပါးသည် ပါဝင်လာ၏။ ဤမဂ္ဂင်ငါးပါးကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ပွားများအောင် အားထုတ်သောအခါ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်များကို မြစ်ပြတ်ပယ်သတ်နိုင်သော သိလမဂ္ဂင်သုံးပါး ပါဝင်လာပြီး စုစုပေါင်း ရှစ်ပါးစုံကာ အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရရှိ၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးအဆင့်သို့ ရောက်အောင် အားမထုတ်ဘဲ သမထ လမ်းစဉ်အရ သမာဓိ အုပ်စုဥသာ ကြိမ်ဖန်များစွာ အားထုတ်ပါက ဈာန်ချမ်းသာကို ရ၏။ ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ လောကီမဂ္ဂင် ငါးပါးဖြင့် ဒါနမှု၊ သီလမှု တို့၌သာ အားထုတ်ပါက လူ့ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကို ရ၏။

ထို့ကြောင့် သတိသည် အပွမာဒအဆင့်သို့ ရောက်၍ ဆိုင်ရာယှဉ်ဖက်

http://www.dhammadownload.com

တရားများကို ပေါ်လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လေသောအခါ လူ့ချမ်းသာမှသည် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့်သော ချမ်းသာများကို ပေးစွမ်းနိုင်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ ချမ်းသာသည်နှင့်အမျှ လောကကိုပါ မိမိတို့ကဲ့သို့ ချမ်းသာအောင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအရ ဆောင်ရွက်တတ်သောကြောင့် လည်းကောင်း အပ္ပမာဒ မည်သော သတိတရားကို မြတ်သော ရတနာ ခုနစ်ပါးကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်အပ်၏ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ရှင်မဟာကဿပ

ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ တတိယနေရာကို ရရှိတော်မူသော မဟာသာဝက ဖြစ်၏။ ပထမနေရာကို ရရှိတော်မူသော မထေရ်မှာ ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်၍ ဒုတိယနေရာကို ရရှိတော်မူသော မထေရ်မှာ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ဖြစ်၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် ဓူတင်ဆောင်ခြင်း၌ ဧတဒဂ်ရသူလည်း ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ထေရဝါဒ သာသနာတော်ကို ယနေ့တွေ့မြင်ရခြင်းသည် ရှင်မဟာကဿပကြောင့် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်များကို ရှင်မဟာကဿပသည် အဇာတသတ်မင်းနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ရာဇဂြိုဟ်၌ ဓာတ်တော်တိုက်ကို တည်ဆောက်စေပြီး ထိုဓာတ်တော်တိုက်တွင်း ထည့်သွင်းကာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်တော်မူခဲ့၏။

သီရိဓမ္မာသောကမင်း လက်ထက်ရောက်မှ ထိုဓာတ်တော်များကိုယူ၍ စေတီပေါင်း ၈၄,၀၀၀ တို့၌ ထည့်သွင်းဌာပနာခဲ့၏။ ထိုသို့ ဌာပနာနိုင်ရန် ရှင်မဟာကဿပသည် "အနာဂတံသ" အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုတော်မူပြီး ဗျာဒိတ်ထားတော်မူခဲ့၏။ ထို့အပြင် ရှင်မဟာကဿပသည် မြတ်စွာဘုရား ၄၅ ဝါပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ဒေသနာများ၌ နောက်ထပ် အပို မထည့်သွင်းနိုင်စေခြင်းဌာ၊ မချွတ်ယွင်းစေခြင်းဌာ သင်္ဂါယနာတင်တော်မူခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် သန့်ရှင်း, တည်တံ့, ပြန့်ပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်သည် ကြည်ညိုစရာလည်း ကောင်းလှ၏။

ရှင်မဟာကဿပ၏ ငယ်မည်မှာ ပိပ္ပလိ ဖြစ်၏။ ဥပဓိရုပ် အလွန် ကောင်း၏။ ဖခင်၏အမည်မှာ ကပိလ ဖြစ်၏။ မွေးဖွားရာဒေသမှာ မဂဓတိုင်း မဟာတိတ္ထရွာ ဖြစ်၏။ မျိုးရိုးမှာ ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းအားဖြင့် ကုဋေ ၈၇ ကုဋေ

http://www.dhammadownload.com

ကြွယ်ဝ၏။ ဓနိုးသည်အမည်မှာ ဘဒ္ဒါကာပိလာနီ ဖြစ်၏။ ဘဒ္ဒါကာပိလာနီသည် မဒ္ဒကိုင်း သာဂလမြို့သူ ဖြစ်၏။ ရုပ်ရည်အားဖြင့် အလွန်ချောမောလှပ၏။ မျိုးရိုးမှာလည်း ပိပ္ပလိနှင့် မျိုးရိုးတူ ဗြာဟ္မဏပင် ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့်လည်း အဆင့်တူများ ဖြစ်ကြ၏။ အနွယ်အားဖြင့် ပိပ္ပလိမှာ ကဿပအနွယ်ဖြစ်၍၊ ဘဒ္ဒါကာပိလာနီမှာ ကောသိယအနွယ် ဖြစ်၏။

ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် မိဘများ၏ ထိမ်းမြားပေးမှုကြောင့် ဓနိုးမောင်နှံ ဖြစ်သွားကြသော်လည်း အချင်းချင်း ဆက်ဆံရာ၌မူ မောင်နှမအရင်း သဖွယ်သာ ဆက်ဆံကြ၏။ ဗြာဟ္မဏ ယဉ်ကျေးမှုအရ ကာယကံမြောက် ဓနိုး မောင်နှံအဖြစ် ဆက်ဆံသည် ဖြစ်စေ၊ မဆက်ဆံသည် ဖြစ်စေ အဖိုနှင့် အမသည် အစုံလိုက် ရှိရ၏။ သို့မှသာ ကိလေသာ အညစ်အကြေးမှ စင်ကြယ်နိုင်၏။ ပူလောင်ခြင်းမှ ငြိမ်းအေးနိုင်၏။ လူသားများကို မဆိုထားနှင့်၊ ဘုရားများသည်ပင် အဖိုနှင့်အမ အစုံလိုက် ရှိရ၏။ "ဗြဟ္မာ" ၏ ဓနိုးမှာ "သူရဿတီ" ဖြစ်၏။ "ဇိဿနိုး" ၏ ဓနိုးမှာ "လက္ခ္မီ" ဖြစ်၏။ "သိဝ" ၏ ဓနိုးမှာ "ပရ်ဝတီ" ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာ၊ ဇိဿနိုး၊ သိဝ တို့သည် ဗြာဟ္မဏများ၏ ဘုရားများ ဖြစ်ကြ၏။ ကာလသုံးပါးတွင် ဖြစ်ခြင်း "ဥပါဒ်" သည် ဗြဟ္မာ၏တာဝန် ဖြစ်၏။ တည်ခြင်း "ဋ္ဌိ" သည် ဇိဿနိုး၏ တာဝန် ဖြစ်၏။ ပျက်ခြင်း "ဘင်္ဂ" သည် သိဝ၏ တာဝန်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗြာဟ္မဏတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုအရ ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် နှစ်ဦးလုံး ဗြာဟ္မဏမျိုးနွယ်များ ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ ဓနိုးမောင်နှံ ဖြစ်ကြရ၏။

မိဘများ ကွယ်လွန်ကြသောအခါ သူတို့သည် မိဘများ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်ကြရ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ လယ်ယာလုပ်ငန်းပင် ဖြစ်၏။ လယ်ယာလုပ်ငန်း၌ ပိုးမွှားများ သေကြေပျက်စီးသည်ကို မြင်ရသော အခါ နှစ်ဦးလုံး သံဝေဂရပြီး တောထွက်ရန် သဘောတူကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်ကို မသိ၊ သို့ရာတွင် ဤလောကဌ် မြတ်စွာဘုရား ရှိမှန်းကိုတော့ သိကြ၏။ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်တော်မူသည်ကိုသာ မသိခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် ရဟန်းအသွင် ဝတ်ဆင်ပြီး တောထွက်ကြ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်အတူ သွားကြရာမှ လမ်းခွဲကြ၏။ ပိပ္ပလိက ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဘက်သို့ သွား၍ ဘဒ္ဒါကာပိလာနီက ပရိဗိုဇ်မ အာရာမိသို့ သွားလေ၏။

လောက၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဆောင်ရွက်သူတိုင်း၌ အနှောင့်အယှက်

http://www.dhammadownload.com

သည် တွေ့မြဲ ဖြစ်၏။ ယင်းကို မာရ်နတ်၏ တပ်မကြီး ၁၀ တပ် ဟူ၍ ဆို၏။ ဤ ၁၀ တပ်ကို သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားလည်း တွေ့ခဲ့၏။ ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီ တို့လည်း တွေ့ကြ၏။ အခြားမြင့်မြတ်သူ မည်သူမဆို တွေ့ကြ၏။ လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို စွန့်လွှတ်သူတိုင်း တွေ့ကြ၏။ ထိုတပ်မကြီး ၁၀ တပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်မှသာ အောင်ပွဲကို ရနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ပထမ တပ်မကြီးမှာ ကာမဂုဏ် ဖြစ်၏။ ကာမဂုဏ်တွင် ရာထူး ဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့သည် ထင်ရှားကြ၏။ ယင်းတို့အပေါ် ငဲ့ကွက်မှု မရှိဘဲ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ လောက၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် မှန်မှန်ကန်ကန် ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်၏။ စာရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရာလည်း ရောက်၏။ ထိုအခါမှသာ တကယ့် မြင့်မြတ်သူ ဖြစ်၏။ ယခု ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် ဤတပ်မကြီးကို အောင်နိုင်သူများ ဖြစ်ကြလေပြီ။

ဒုတိယ တပ်မကြီးသည် မိမိလုပ်ငန်း၌ "ရသ" ကို တွေ့အောင် မရှာနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ယုတ်နိမ့်သော လုပ်ငန်း၌ဖြစ်စေ၊ မြင့်မြတ်သော လုပ်ငန်း၌ဖြစ်စေ လုပ်ငန်းတိုင်း၌ "ရသ" သည် ရှိ၏။ ထို "ရသ" ကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်မှ လုပ်ငန်း၌ ပျော်မွေ့၏။ သို့မဟုတ်ပါက လုပ်ငန်း၌ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ဖျင်းရိလာ၏။ ငြီးငွေ့လာ၏။ ယခု ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် တောထွက်၍ တရားအားထုတ်ခြင်း၌ "ရသ" ကို တွေ့အောင် ရှာနိုင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် မာရ်နတ်၏ ဒုတိယ တပ်မကြီးကိုလည်း အောင်နိုင်ကြပြီ။

တတိယ တပ်မကြီးမှာ ငတ်မွတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မြင့်မြတ်သူများ အနေဖြင့် မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းကို စသည် ဆိုကတည်းက စွန့်လွှတ်ရန် "စ" ခြင်း ဖြစ်၏။ သိမ်းပိုက်ရန် "စ" ခြင်း မဟုတ်။ ထိုအခါ ငတ်မွတ်ခြင်းသည် မလွဲမသွေ ပါဝင်လာမည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ငတ်မွတ်ခြင်းကို တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကြုံလာသောအခါ 'အို ဘောင့်မ သိလစောင့်နိုင်မည်' ဟူသော ကြွေးကြော်သံဖြင့် လုပ်ငန်းကို စွန့်ခွာတတ်၏။ ယခု ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် ဆွမ်းခံရာတွင် ရရာသမျှနှင့် ရောင့်ရဲ၍ အငတ်ခံနိုင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဤတပ်မကြီးကိုလည်း အောင်နိုင်ကြ၏။ သူတို့ကို မဆိုထားနှင့်၊ သူတို့၏ နောက်လိုက် သီဟိုဠ်(သီရိလင်္ကာ)မထေရ်များသည်ပင် စတုတ္ထ သင်္ဂါယနာ မတင်မီက ကာလအားဖြင့် "နှစ်" နှင့်ချီ၍ ဆွမ်း လုံးဝ မဘုဉ်းပေးရသဖြင့် ပိဋကတ်တော်များ မပျောက်ကွယ်ရလေအောင် ဗိုက်ပေါ် သဲတင်ပြီး နှုတ်တက်ရွတ် ရွတ်အံခဲ့ကြ၏။ လေ့ပူမထအောင် စီမံပြီး အငတ်ခံခဲ့ကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

စတုတ္ထ တပ်မကြီးမှာ ပျင်းရိခြင်း ဖြစ်၏။ ဓမ္မတာအရ မိမိ၏ လုပ်ငန်း၌ ရသကို တွေ့အောင် မရှာနိုင်သောအခါ ဘာမျှ မလုပ်ခြင်း၌သာ ရသကို တွေ့အောင် ရှာတော့၏။ "အမှန်အားဖြင့် လောကအတွက် ဘာတာဝန်မျှ မယူဘဲ မိမိအတွက် သက်သာသလို အချောင်ခိုနေရခြင်းသည် ချမ်းသာ၏" ဟူ၍ ယုတ်နိမ့်သူများက ထင်ကြ၏။ ဤအထင်သည် ပျင်းရိခြင်းအပေါ် အခြေခံသော အထင်ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဝါဒသမား ငပျင်းများ၏ အထင် ဖြစ်၏။ ဤအထင်ကား နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်။ မာရ်နတ်၏ စတုတ္ထ တပ်မကြီး ဖြစ်၏။ ထိုတပ်မကြီးကိုလည်း ဗိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် အောင်နိုင်ကြသည်ပင် ဖြစ်၏။

ပဥ္စမတပ်မကား ငိုက်မျဉ်းခြင်း ထိနမိဒ္ဓ ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရလွန်းသဖြင့် ပင်ပန်းခြင်း အားကြီးသောအခါ ငိုက်မျဉ်းခြင်း ထိနမိဒ္ဓသည် ဝင်လာတတ်၏။ ငိုက်မျဉ်းခြင်း ထိနမိဒ္ဓသည် အကုသိုလ် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ လုပ်ငန်းသည် ကုသိုလ်ဖြစ်ပါက ထိနမိဒ္ဓကို ပယ်နိုင်သော ပီတိပဿဒ္ဓိ စသော ကုသိုလ်စေတသိက်များ ရှိ၏။ ယင်းစေတသိက်များကို ဗောဇ္ဈင်ထိုက်အောင် ပွား၍ဖြစ်စေ၊ ဝိတက်စေတသိက်ကို ဈာနထိုက်အောင် ပွား၍ဖြစ်စေ ငိုက်မျဉ်းခြင်း ထိနမိဒ္ဓကို ပယ်နိုင်၏။ ဤနည်းဖြင့် ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိ လာနီတို့သည် ငိုက်မျဉ်းခြင်း ထိနမိဒ္ဓကို ပယ်၍ မာရ်နတ်၏ ပဥ္စမတပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်ခဲ့၏။

ဆဋ္ဌမ တပ်မမှာ အကြောက် ဖြစ်၏။ စိတ်ဓာတ်အားငယ်သူများသည် ကြီးမားသော တာဝန်များကို ယူရန် ကြောက်တတ်ကြ၏။ လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ "ငါ" ကို အဓိက ထားသူများသာ ကြောက်ရွံ့တတ်ကြပြီး "ငါ" ကို အဓိက မထားသူများသည် မကြောက်ကြ။ အမှန်အားဖြင့် "ငါ" ရှိသည်ထင်ပြီး "ငါ" ကို မြတ်နိုးနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကြောက်နေမည်သာ ဖြစ်၏။ "ငါ" မရှိဟု သိပြီး "ငါ" ကို ပယ်သတ်နိုင်သည်နှင့်အမျှ အကြောက်ကို ပယ်သတ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် အခက်ခဲဆုံး အရိယသစ္စာကို ရှာဖွေရာ၌ မာရ်နတ်၏ ဤဆဋ္ဌမ တပ်မကြီးကိုလည်း အောင်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

သတ္တမ တပ်မကြီးမှာ မပြတ်သားမှု ဝိစိကိစ္ဆာ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ လုပ်ငန်း၌ ယုံကြည်မှု မခိုင်မြဲသမျှ မပြတ်သားမှုများ၊ နောက်ဆုတ်ငြိမ့်မှုများ၊ တွေဝေမှုများ၊ သံသယများ ရှိနေမည်သာ ဖြစ်၏။ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် ဘုရင့်နောင်၏ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲသည် နားလည်စရာ အကောင်းဆုံး ပြဃုဂ်ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ လောကီတိုက်ပွဲသာ ဖြစ်၏။ ထို့ထက် ပြင်းထန်သော လောကုတ္တရာ တိုက်ပွဲ၌ကား ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် မာရ်နတ်၏ ဆဋ္ဌမ တပ်မကြီးကို တိုက်ရာ၌ တကယ်ပင် ရွှဲရွှဲချွဲချွဲ နိုင်အောင် တိုက်ခဲ့ပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

အဋ္ဌမ တပ်မကြီးကား အောက်ခြေလွတ်မှု ဖြစ်၏။ ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် မက္ခ ထမ္ဘ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ မက္ခ၏ အနက်ရင်းမှာ "ကျေးဇူးကန်းခြင်း" ဖြစ်၏။ ထမ္ဘ၏ အနက်ရင်းမှာ "တိုင်" ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်လာသောအခါ အောက်ခြေလွတ်တတ်၏။ တစ်ချို့ကား ရောင်းရင်းများ အနေဖြင့် မိမိအပေါ် ကျေးဇူးများခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် မိမိအောက် နှိမ့်ကျနေသဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ အားကိုးရာ မဟုတ်တော့သဖြင့် ဖြစ်စေ ပေးရန်း၊ အခွင့်အရေးတောင်းခံရန်း၊ မိမိ၏ သိက္ခာနှင့် အဆင့် ကျနိုး ဟူသော အမြင်ဖြင့် ထိုသူများကို အပေါင်းအသင်း မလုပ်ချင်။ ထိုအခါ ထိုရောင်းရင်းများ၏ ကျေးဇူးကို ကန်းရတော့၏။ ဤသည်ကို မက္ခဟု ဆို၏။ ကျေးဇူးကန်းရုံနှင့် မပြီးသေး၊ မိမိကိုယ်ကို "ကျောက်တိုင်" လို ထင်မှတ်လာ၏။ မည်သူ၏ ဝေဖန်ချက်ကိုမျှ လက်မခံ။ ဝေဖန်လျှင် တုံ့ပြန်မှု (Reaction) အနေဖြင့် ဒဏ်ခတ်တော့၏။ မိမိကား "ကျောက်တိုင်"၊ မိမိကို မည်သူကမျှ ယိမ်းယိုင်အောင် မလုပ်နိုင်။ ဤသို့သော ခံယူချက်ကို "ထမ္ဘ" ဟု ဆို၏။ အမှန်အတိုင်း မမြင်ဘဲ ဤသို့ အောက်ခြေလွတ်ခြင်းကို ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့ ပယ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

နဝမ တပ်မကြီးသည် သာယာမှု "နိကန္တိ" ဖြစ်၏။ မှန်ကန်သော စိတ်ရင်း၊ စေတနာရင်းဖြင့် လုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်သောအခါ ယင်း၏ အကျိုးတရား အနေဖြင့် ထူးခြားမှုများသည် တကယ်ပင် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ပါ၏။ လာဘ်သပ်ပကာလည်း ပေါများလာတတ်၏။ ဂုဏ်သတင်းများလည်း ကျော်စောလာတတ်၏။ လေးစားမှုများကိုလည်း ရတတ်လာ၏။ ကိုယ့်ရောင် ကိုယ်ဝါများလည်း ထွန်းပလာတတ်၏။ ပီတိ ပဿဒ္ဓိ သဒ္ဓါ ဝီရိယ သုခ ဉာဏ် သတိ သမာဓိ စသော တရားများလည်း ထူးထူးခြားခြား တက်လာ၏။ ထိုအခါ သာယာမှု တဏှာ "နိကန္တိ" သည် ပေါ်လာတတ်၏။ ထိုသို့ ပေါ်လာသော်လည်း "နိကန္တိ" အနေဖြင့် ပေါ်လာခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ တရားဥ မွေ့လျော်မှု "ဓမ္မရတိ" အယောင်ဆောင်ပြီး ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ "နိကန္တိ" ဟူသည်မှာ တပ်မက်တတ်၊ သာယာတတ်သော တဏှာ ဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ အကုသိုလ်က ကုသိုလ်ယောင် ဆောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ မူလက စိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းတို့ဖြင့် ဆောင်ရွက်သောကြောင့် ထူးခြားသော အကျိုးကို ပေးရာတွင် ထိုစိတ်ကောင်း၊ စေတနာကောင်းတို့ ရှေ့ဆက်ပြီး မဖြစ်ပေါ်စေရန် အကုသိုလ် "နိကန္တိ" က ကုသိုလ်ယောင် ဆောင်ပြီး ဝင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကုသိုလ်ကျိုး ရပ်စဲပြီး အကုသိုလ် "နိကန္တိ" က အကျိုးပေးတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝတွင် မြင့်ရာမှ နိမ့်ရာသို့ "ဝုန်း" ခနဲ ကျရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤ "နိကန္တိ" သည် မာရ်နတ်၏ နဝမ တပ်မ

http://www.dhammadownload.com

ကြီး ဖြစ်၏။ ထိုတပ်မကြီးကိုလည်း ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် အောင်နိုင်ခဲ့ကြပါ၏။

ဒသမ တပ်မကြီးမှာ မိမိက တော်ကြောင်းနှင့် အခြားသူများက မိမိလောက် မတော်ကြောင်း ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိက တော်ကြောင်း ပြောဆိုခြင်းကို "အတ္တုက္ကံသန" ဟု ခေါ်၍၊ သူများက မိမိလောက် မတော်ကြောင်း ပြောဆိုခြင်းကို "ပရဝမ္ဘန" ဟု ဆို၏။ မာရ်နတ်၏ ထိုဒသမ တပ်မကြီးကိုလည်း ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့က နိုင်လိုက်ပါ၏။

မာရ်နတ်သည် မိမိ၏ တပ်မကြီး ၁၀ တပ်တို့ဖြင့် ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့အား အရိယသစ္စာကို မရနိုင်အောင် တိုက်ခဲ့ပါ၏။ သို့ရာတွင် ပိပ္ပလိနှင့် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီတို့သည် လွန်ခဲ့သော ကမ္ဘာတစ်သိန်းက ပွင့်တော်မူသော ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တော်မှစ၍ ဖြည့်ခဲ့သော ပါရမီတို့၏ အာနုဘော်ဖြင့် မာရ်နတ်၏ တပ်မကြီး ၁၀ တပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်ခဲ့၏။ ယခုအခါ အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိရန်သာ ရှိတော့၏။ ထိုးထွင်း၍ သိရုံမက ပိပ္ပလိက ရူတင်အရာ၌ လည်းကောင်း၊ ဘဒ္ဒါကာပိ လာနိက ပုဗ္ဗေနိဝါသာနုဿတိအဘိညာဉ်အရာ၌ လည်းကောင်း တေဒဂ်ကိုပင် ရကြပေလိမ့်မည်။

ပိပ္ပလိသည် ဘဒ္ဒါကာပိလာနီနှင့် လမ်းခွဲ၍ ရာဇဂြိုဟ်ဘက်သို့ လာသော အခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်မှ သုံးဂါဝုတ်တိုင်အောင် ကြွတော်မူပြီး ပိပ္ပလိကို ကြို၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် နာလန္ဒာအကြား၌ "ဗဟုပုတ္တက" ပညောင်ပင်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကာ ဗိပ္ပလိကို ကြိုခြင်း ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်မှန်း သိအောင် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ကိုလွှတ်ကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ပိပ္ပလိလည်း မြတ်စွာဘုရားကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဘုရားရှင်မှန်းသိ၍ တပည့်ခံလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း ပိပ္ပလိအား "ကဿပ" ဟူသော အနွယ်တော်၏ အမည်ဖြင့် ရဟန်းအဖြစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ပိပ္ပလိသည် သာသနာတော်၌ "ရှင်မဟာကဿပ" အမည်ဖြင့် ထင်ရှားတော်မူ၏။

ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် ဝါတော် တစ်ဝါမျှသာ ရသေး၏။ မိဂဒါဝုန်၌ ပထမဝါကို ဆိုတော်မူပြီးနောက် အလောင်းတော်ဘဝက ဗိမ္မိသာရမင်းကြီး လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေချိန် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်မဟာကဿပအား အထူးချီးမြှောက်တော်မူ၏။ မိမိ၏ ဒုကူဋ္ဌသင်္ကန်းနှင့် ရှင်မဟာကဿပ၏ ဒုကူဋ္ဌသင်္ကန်းကို လဲ၍ ဝတ်ရုံစေပြီး မိမိနှင့် ထပ်တူထားကာ ချီးမြှောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒုကူဋ္ဌသင်္ကန်းကား ပုဏ္ဏားမည်သော ကျွန်မ၏ အလောင်းမှ

http://www.dhammadownload.com

တစ်ပြည်သားမျှလောက်သော လောက်တွေကိုဖယ်၍ ပုံသက္ကာ ကောက်ယူခဲ့သော သင်္ကန်းဖြစ်၏။ ပုံသက္ကာ ကောက်ယူစဉ်က မဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကောင်းချီးပေးသောအားဖြင့် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်၏။ သင်္ကန်းချင်း ဖဲ၍ ဝတ်ရုံသော အခါ၌လည်း ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် ဓူတင်အားလုံးကို ဆောင်၍ ကြီးစား အားထုတ်လေရာ ၈ ရက်မြောက် အရဏ်တက်ချိန်၌ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူ၏။

ရှင်မဟာကဿပသည် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး တောကျောင်း၌သီတင်းသုံးတော်မူ၏။ သင်္ကန်း သုံးထည်ကိုသာ ကိုယ်ပိုင် ထားတော်မူ၏။ အမြဲ ဆွမ်းခံ၍ ဘဉ်းပေးတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံရာ၌လည်း အိမ်စဉ်မကျော်ဘဲ ဆွမ်းခံတော်မူ၏။ ဓူတင်အားလုံးကို ဆောင်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဆင်းရဲသားများကို ချီးမြှောက်ရန် အလို့ငှာ ဆွမ်းခံမကြွမီ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးနောက် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ကို ဆွမ်းခံတော်မူ၏။ သိကြားမင်းနှင့် သူဇော မိဖုရားပင် ဆင်းရဲသားဟန်ဆောင်၍ ဆွမ်းလောင်းဖူး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ သုံးဂါဝုတ်တိုင်အောင် ကြွတော်မူပြီး ရှင်မဟာကဿပကို ခရီးဦးကြိုခဲ့၏။ ရှင်မဟာကဿပ ရဟန်းဖြစ်စဉ်ပင် သင်္ကန်းချင်း လဲ၍ ဝတ်ရုံစေခဲ့၏။ ရဟန်းများအား ဆုံးမရာ၌ ရှင်မဟာကဿပကို စံထားပြီး 'ကဿပလို နေနိုင်အောင်၊ ကဿပလို ကျင့်နိုင်အောင်၊ ကဿပလို တရားဟောနိုင်အောင် ကြိုးစားကြ' ဟု ဆုံးမလေ့ ရှိ၏။ ဗျာန်အဘိညာဉ် အရာ၌လည်း 'ကဿပသည် ငါလိုပင် ဗျာန်အဘိညာဉ်ကို ချက်ချင်း ဝင်စားနိုင်သည်' ဟု မိမိနှင့် တန်းတူထား၍ မြှောက်စားတော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်မဟာကဿပအား မိမိ၏ အရိုက်အရာကို ခံယူနိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ မြှောက်စားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် မိမိ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပြီးနောက် မိမိကိုယ်စား သာသနာ့ဝန်ကို အောင်မြင်စွာ ဆောင်နိုင်စိမ့်သောငှာ ထိုကဲ့သို့ လေ့ကျင့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ သင်ကြားပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ မြှောက်စားနေခြင်း ဖြစ်၏။

"အဂ္ဂသာဝကများ ဖြစ်ကြသော ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပထမဦးစွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည်။ ထို့နောက် ရှင်မောဂ္ဂလာန် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည်။ ထို့နောက် မိမိ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုမည်။ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများ၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်၍ မိမိ တည်ထောင်ခဲ့သော သာသနာတော်ကို ရှင်မဟာကဿပသည် နိဂ်နင်းအောင်မြင်စွာ တာဝန်ယူလိမ့်မည်" ဟု ကြိုတင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရှင်မဟာကဿပ၏ အရည်အသွေးနှင့် ခံယူချက်

http://www.dhammadownload.com

ကို သိပြီး ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်းပင် ရှင်မဟာကဿပ သည် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးနောက် သာသနာတော်ကို မြတ်စွာ ဘုရားကိုယ်စား ဆောင်တော်မူခဲ့ရာ ယနေ့တိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့သာသနာကို ရှင်မဟာကဿပ၏ သာသနာတော်ဟူ၍ ရှင်မဟာကဿပကို ကြည်ညိုသောအားဖြင့်၊ ကျေးဇူးတင်သောအားဖြင့် ဆိုလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်အတိုင်း ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်အပ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်မဟာကဿပကို အရိပ်ကြည့်သလို ကြည့်၍ နေ၏။ မိမိ၏ အရိုက်အရာကို ခံယူ၍ သာသနာတော်ကို ဆောင်မည့်သူသည် လောကအတွက်သာ ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်စေချင်၏။ မိမိအတွက်သာ ဆောင်ရွက် နေသူ မဖြစ်စေချင်။ မိမိအတွက် ဆောင်ရွက်ဖွယ် ကိစ္စအားလုံးကို ရဟန္တာဖြစ်စဉ် ကပင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် ဆောင်ရွက်ဖွယ် မရှိတော့။ ပရိနိဗ္ဗာန် မပြုမချင်း ဆောင်ရွက်နေသမျှ၊ ပြုနေသမျှ ကိစ္စအားလုံးသည် လောကအတွက်သာ ဖြစ်ရမည်၊ မိမိအတွက် မဖြစ်ရ။ ဤသို့သော ခံယူချက်မျိုးကို သာဝကတိုင်း၌ ရှိစေချင်၏။ အထူးသဖြင့် ရှင်မဟာကဿပ၌ ရှိစေချင်၏။ ထိုသို့ ရှိစေရန်လည်း ရှင်မဟာကဿပအား မြတ်စွာဘုရားက အမြဲ သွန်သင်ပေး၏။ လေ့ကျင့်ပေး၏။ မိမိ သွန်သင်ပေးသည့်အတိုင်း၊ မိမိ လေ့ကျင့်ပေးသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာခြင်း ရှိ မရှိကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် စူးစမ်းတော်မူ၏။ ပစ်မထားချေ။

မြတ်စွာဘုရားသည် သာကီဝင် မင်းသားတို့၏ စာတုမာရွာ သျှိသျှား တောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန် တို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို မဖူးတွေ့ဖူးသော ကျေးတောသား ရဟန်းငါးရာကို ခေါ်၍ ကြွလာကြ၏။ ထိုရဟန်းငါးရာတို့သည် ကျောင်း၌ ဆူညံနေကြသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့ကို ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်တော်မူ၏။ သာကီဝင် မင်းသားများက မြတ်စွာဘုရားထံ လာရောက် တောင်းပန်မှ အခွင့်ရသဖြင့် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးနှင့် ရဟန်း ငါးရာတို့ ပြန်လာ ကြရ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်သာရိပုတ္တရာအား 'ငါဘုရား နှင်ထုတ် တုန်းက ဘယ်လို စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်လာသလဲ' ဟု မေးတော်မူရာ 'ယခု မြတ်စွာ ဘုရားသည် သံဃာ့ပရိသတ်ပေါ်၌ ကြောင့်ကြစိုက်တော် မမူဘဲ ဖလသမာပတ် ဝင်စားကာ ချမ်းသာစွာ နေတော်မူလိုပြီ။ ငါတို့လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အတု လိုက်၍ အေးချမ်းစွာ နေကြတော့မည်ဟု စိတ်ထဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါကြောင်း' လျှောက် ထားရာ 'ဆိုင်းငံ့ဦး၊ ဆိုင်းငံ့ဦး' ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထို့နောက် ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို

http://www.dhammadownload.com

မေးတော်မူပြန်ရာ 'ယခု မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ပရိသတ်အပေါ်၌ ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူလိုပြီ။ ငါနှင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့က သံဃာ့ပရိသတ်ကို ဆောင်တော့မည်ဟု စိတ်ထဲ ဖြစ်ပါကြောင်း' လျှောက်ထားလျှင် 'သာခု၊ သာခု' ဟု ခေါ်တော်မူ၍ 'ငါဘုရားလည်း သံဃာ့ပရိသတ်ကို ဆောင်တော်မူမည်။ သင်တို့လည်း ဆောင်ကြ' ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ပရိသတ်ကို ထာဝစဉ် ရှိစေချင်၏။ သံဃာရှိမှ ဓမ္မ ရှိမည်၊ ဓမ္မရှိမှ ဗုဒ္ဓ ရှိမည်။ ဤလောက၌ ရတနာသုံးပါး ရှိပါမှ စစ်မှန်သော ချမ်းသာသုခ ရှိနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ပရိသတ် ရှိစေရန် ရှင်မဟာကဿပအား အားကိုးခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ရှင်မဟာကဿပသည် ပိတ်ချင်းပင်ပေါက်ရာ လိုဏ်ဂုတွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ဆွမ်းခံချိန်၌ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ မွန်းလွဲချိန်တွင် ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်ကြွလာ၏။ ထို့နောက် အလင်းရောင် "အာလောက" ကသိုဏ်းကို ပွားများ၍ မှေ့လျော့သော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း၊ မမေ့လျော့သော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း၊ ကွယ်လွန်သော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသန္ဓေ နေသော သတ္တဝါတို့ကို လည်းကောင်း ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုကာ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် "ယနေ့ ငါ၏ သားတော် ကဿပသည် မည်သို့သော နေခြင်းဖြင့် နေလေသနည်း" ဟု ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြည့်ရှုလျှင် ရှင်မဟာကဿပ၏ နေခြင်းကို မြင်တော်မူ၍ 'ကဿပ... စုတေခြင်း၊ ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကို ပိုင်းခြား၍ သိအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် သင်၏ အရာ မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အရာသာ ဖြစ်၏' ဟု မိန့်တော်မူပြီး မိမိ၏ ရောင်ခြည်တော်ဖြင့် ရှင်မဟာကဿပ၏ ရှေ့မှောက်၌ ကိုယ်တော်တိုင် ရှိဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်စေ၍ ဤဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

- ပညာရှိသည် "အပွမာဒ" တရားဖြင့် "ပမာဒ" တရားကို ပယ်ဖျောက်ပြီး သောအခါ ပညာတည်းဟူသော ပြာသာဒ်သို့တက်၍ သောကကင်းပြီးသူ အနေဖြင့် သောကမကင်းသေးသူကို မြင်ရ၏။
- တောင်ထိပ်၌ ရှိသူက တောင်အောက်၌ ရှိသူကို မြင်ရသကဲ့သို့ "အပွမာဒ" တရားဖြင့် "ပမာဒ" တရားကို ပယ်ပြီးသော ပညာရှိသည် ပုထုဇဉ်မိုက်တို့ကို မြင်ရ၏။

ဤလောကတွင် ပယ်ရမည့် တရားများလည်း ရှိကြ၏။ ပွားများရမည့်

http://www.dhammadownload.com

တရားများလည်း ရှိကြ၏။ ပယ်ရမည့် တရားများမှာ အကုသိုလ်များ၊ ဒုစရိုက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ပွားများရမည့် တရားများမှာ ကုသိုလ်များ၊ သုစရိုက်များ ဖြစ်ကြ၏။ အကုသိုလ်များ၊ ဒုစရိုက်များတွင် "ပမာဒ" သည် ပဓာန ကျ၏။ ကုသိုလ်များ၊ သုစရိုက်များတွင် "အပွမာဒ" သည် ပဓာနကျ၏။ "ပမာဒ" ဟူသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မေ့လျော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့၌ မေ့လျော့သည်နှင့်အမျှ အကုသိုလ် မကောင်းမှုများ၊ ဒုစရိုက်များသည် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ "အပွမာဒ" ဟူသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့လျော့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုတို့၌ မမေ့လျော့သည်နှင့်အမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ၊ သုစရိုက်များသည် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၏။ ဖြစ်ပေါ်လာရုံနှင့် မပြီးသေးဘဲ ပွားသည်ထက် ပွားအောင် အားထုတ်ရ၏။ ကုသိုလ် ကောင်းမှုများ၊ သုစရိုက်များတွင် ဝိပဿနာ မဂ္ဂင်များသည် ပဓာန အကျဆုံး ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာ၌ ဖြစ်ပျက်ကို ပကတိ မျက်စိဖြင့် မြင်ရသလို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြင်အောင် ရှုနိုင်သောအခါ ဝိပဿနာ မဂ္ဂင်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည် မည်၏။ ထိုဝိပဿနာ မဂ္ဂင်များကို ပွားသည်ထက် ပွားအောင် အားထုတ်သောအခါ နောက်ဆုံး၌ ပညာသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်၏။ ထိုပညာကို "အရိယမဂ်" ဟု ဆို၏။ လောကဥပမာအားဖြင့် ထိုပညာကို တောင်ထွတ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးဖြင့် လည်းကောင်း နှိုင်းယှဉ်၍ ဆိုကြ၏။ ဤသည်မှာ လောကုတ္တရာပညာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ လောကီပညာကို ဆိုလိုပါက "အပွမာဒ" တရားကိုပင် အခြေခံ၍ "သမထ" လမ်းစဉ် အတိုင်း အားထုတ်လျှင် ဈာန်သမာပတ်များကို ရ၏။ ဈာန်သမာပတ်များတွင် "အဘိညာဉ်" သည် အထွတ်အထိပ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် "အဘိညာဉ်ပညာ" ကို တောင်ထွတ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးနှင့် လည်းကောင်း နှိုင်းယှဉ်၍ ဆိုကြ၏။ ဤနေရာ၌ အဘိညာဉ်အရ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကို ယူရ၏။

ဝိပဿနာ လမ်းစဉ်အတိုင်း အားထုတ်လျှင် တောင်ထွတ် သို့မဟုတ် ပြာသာဒ်ဦးနှင့် တူသော အရဟတ္တမဂ် ပညာကို ရ၏။ သမထ လမ်းစဉ်အတိုင်း အားထုတ်လျှင် တောင်ထွတ် သို့မဟုတ် ပြာသာဒ်ဦးနှင့်တူသော ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ပညာကို ရ၏။ ထိုပညာများကို ရနိုင်ရန် အပွမာဒ တရားကို အခြေခံရ၏။ အပွမာဒ တရားကို အခြေခံသဖြင့် ယင်းအပွမာဒ တရားသည် အစမှ အဆုံးတိုင်အောင် ပါဝင်၏။ နောက်ဆုံး အရဟတ္တမဂ်ကို ရသောအခါ အရဟတ္တမဂ်က အကုသိုလ်များ၊ ဒုစရိုက်များ အားလုံးကို မြစ်ပြတ်ပယ်၏။ သမထ လမ်းစဉ်အရ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကို ရသောအခါ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်က အကုသိုလ်များ၊ ဒုစရိုက်များ အားလုံးကို ခွာသောအားဖြင့် ပယ်၏။ မြစ်ပြတ်ပယ်ခြင်းကို "သမုစ္ဆေဒ

http://www.dhammadownload.com

ပဟာန်" ဟု ဆို၏။ ခွာသောအားဖြင့် ပယ်ခြင်းကို "ဝိက္ခမ္ဘနပဟာန်" ဟု ဆို၏။ ပယ်ခြင်း ပဟာန် ဟူသမျှသည် "အပ္ပမာဒ" ကို အခြေခံရသည်ချည်း ဖြစ်သောကြောင့် "အပ္ပမာဒ" တရားက "ပမာဒ" တရားကို ပယ်သည်ဟု ဆိုရ၏။ ဤနေရာ၌ကား အဘိညာဉ်အရ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ အဘိညာဉ်ကို ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ အဘိညာဉ်ကို ဆိုခြင်း မဟုတ်။

ပညာရေးနယ်ပယ်၌ လောကုတ္တရာ ပညာအတွက် အားထုတ်လျှင် တောင်ထွတ် သို့မဟုတ် ပြာသာဒ်ဦးလို မြင့်မားသော "အရဟတ္တမဂ်ပညာ"ကို ရအောင် အားထုတ်အပ်၏။ လောကီပညာအတွက် အားထုတ်လျှင်လည်း တောင်ထွတ် သို့မဟုတ် ပြာသာဒ်ဦးလို မြင့်မားသော "အဘိညာဉ် ပညာ" ကို ရအောင် အားထုတ်အပ်၏။ ထိုနည်းအတူ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌ အားထုတ်လျှင်လည်း အထွတ်အထိပ် ရောက်အောင်၊ အုပ်ချုပ်ရေးနယ်ပယ်၌ အားထုတ်လျှင်လည်း အထွတ်အထိပ် ရာထူးမျိုး ရအောင်၊ အခြား မည်သည့် နယ်ပယ်၌မဆို အားထုတ်ပြီ ဆိုပါက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်အောင် အားထုတ်အပ်၏။

မိမိကိုယ်တိုင် အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် အားထုတ်ခြင်းသည် မိမိ၏ အကျိုးအတွက် မဟုတ်၊ လောက၏ အကျိုးအတွက် ဖြစ်၏။ မိမိ ကိုယ်တိုင် အထွတ်အထိပ် ရောက်နေပါမှ မိမိ၏အောက်ကို အသေအချာ မြင်နိုင်၏။ ပြာသာဒ်ဦးကို ရောက်နေပါမှ ပြာသာဒ်အောက်က ပုဂ္ဂိုလ်များကို အသေအချာ မြင်နိုင်၏။ တောင်ထိပ်၌ ရှိနေပါမှ တောင်ခြေက ပုဂ္ဂိုလ်များကို အသေအချာ မြင်နိုင်၏။ မြင်နိုင်ရုံအတွက်သာ အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါက မိမိအတွက်သာ ဖြစ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်နှင့် မညီ၊ မြင်ပြီးနောက် ကယ်တင်ရန် အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်ပါမှ လောကအတွက် အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်နှင့် ညီ၏။ ထို့ကြောင့် စာတုမာ မ္ဂွာ၌ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးအား မြတ်စွာဘုရား မေးတော်မူသောအခါ ဖလသမာပတ် ဝင်စားပြီး သံဃာတော်များ အပေါ် ကြောင့်ကြမဲ့နေရန် စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်ထားသော ရှင်သာရိပုတ္တရာအား မြတ်စွာဘုရားက သာခုမခေါ်ဘဲ၊ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်စား သံဃာတော်များကို ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုရန် စိတ်ဆန္ဒ ဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်ထားသော ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား သာခုခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိကိုယ်တော်တိုင် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ပြီး ဘုရားဖြစ်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည် မိမိအတွက် မဟုတ်၊ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့အား ကယ်တင်ရန် အတွက် အားထုတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဝေနေယျ သတ္တဝါဟူသည် ကယ်တင်ခြင်းကို ခံထိုက်သော သတ္တဝါများ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

လောကုတ္တရာနယ်ပယ်၌ အမြင့်ဆုံး အရဟတ္တမဂ်ကိုရလျှင် သောက ကင်း၏။ ထိုအခါ သောက မကင်းသေးသူများကို မြင်၍ ကယ်တင်နိုင်၏။ ကယ်တင်ရန် ဝတ္တရားရှိ၏။ ကယ်တင်ရ၏။ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကိုရလျှင် ပုထုဇဉ်မိုက်များကို မြင်၍ ကယ်တင်နိုင်၏။ ကယ်တင်ရန် ဝတ္တရား ရှိ၏။ ကယ်တင်ရ၏။ ဤနေရာ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်ကိုရသူ ဟူသည်မှာ ဒိဗ္ဗစက္ခု အဘိညာဉ်နှင့်တကွ အရဟတ္တမဂ်ကို ရပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သောကမကင်းသေးသူများတွင် သောတာပန်နှင့် သကဒါဂါမ်တို့ ပါဝင်သော်လည်း ဤနေရာ၌ ပုထုဇဉ်များကိုသာ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။ သောတာပန်နှင့် သကဒါဂါမ်တို့ကား ဝဋ်မြစ်ပြတ်လေပြီ။

သောတာပန်ဆိုလျှင် အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝသာ ကာမဘုံ၌ ဖြစ်နိုင်၏။ သကဒါဂါမ်ဆိုလျှင် တစ်ကြိမ်သာ ဤကာမဘုံ၌ နောက်ထပ် ဖြစ်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များကို မသေခြင်း "အမတ" တရားကို ရပြီးသူများ ဖြစ်သောကြောင့် ဤနေရာ၌ မဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်များကား မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် ဘဝများစွာ သံသရာ၌ ကျင်လည်နေရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကယ်တင်ရန် များစွာ လိုအပ်ပါ၏။ သောတာပန်နှင့် သကဒါဂါမ်တို့ကား အရိယသစ္စာ လမ်းမကြိုးပေါ်၌ လျှောက်နေသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် သူတို့အတွက် ပူစရာ မရှိတော့။

ထိုနည်းအတိုင်းပင် စီးပွားရှာရာ၌လည်း အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် ရှာရ၏။ ပညာသင်ရာ၌လည်း အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် ကြိုးစား သင်ရ၏။ ရာထူးတက်အောင် ကြိုးစားရာ၌လည်း အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် ကြိုးစား ရ၏။ အခြား မည်သည့်လုပ်ငန်း၌မဆို အထွတ်အထိပ် ရောက်အောင် အားထုတ် ရ၏။

ထိုသို့ အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် ကြိုးစားခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်းသည် မိမိအတွက် ယစ်မှုးရန် မဟုတ်၊ မိမိအောက်က လူများကို ကယ်တင်ရန် ဖြစ်၏။ မိမိအောက်က လူများကို ကယ်တင်ရန် ဦးတည်ချက်ဖြင့်သာ မိမိကိုယ်တိုင် အထွတ်အထိပ်ရောက်အောင် အားထုတ်ရ၏။ အကျဉ်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် မိမိ၏ ဆောင်ရွက်ချက် ဟူသမျှသည် "ဖောင်" သဘော ရှိရ၏။ "ကမ်း" သဘော မရှိရ။ မိမိအတွက် ဦးတည်ချက် မရှိရ။ လောကအတွက် ဦးတည်ချက် ရှိရ၏။ ထိုသို့ လောကအတွက် ဦးတည်ချက် ရှိရသည်အတိုင်း မိမိအတွက် သိမ်းပိုက်ခြင်း "လောဘ" ၌ "ရဿ" ကို မရှာရ။ လောကအတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်း "အ လောဘ" ၌သာ "ရဿ" ကို ရှာရ၏။ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်မဟာကဿပ အမျှူးပြုသော ပရိသတ်အား ဤသို့သော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ဤဂါထာကို ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းနှစ်ပါး

မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ကာလက္ခဖြစ်သည်။ ရဟန်းနှစ်ပါးသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ပင် အဆွေခင်ပွန်းအဖြစ် အတူတကွ သီတင်းသုံးလျက်ပင် ရှိ၏။ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ကား ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းဝါ ၅ ဝါ ရပြီးပါက ဝါဦးကာလ ရောက်လျှင် မြတ်စွာဘုရား အထံတော်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို တောင်းပြီးလျှင် မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်ရာ ဒေသသို့ သွား၍ တရားအားထုတ်လေ့ ရှိကြ၏။ ဝါကျွတ်သော အခါမှသာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာကြပြီးလျှင် မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံများကို မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်လည်လျှောက်ထားကြ၏။

အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းနှစ်ပါးလည်း ဝါဦးကာလ၌ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ သွား၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို တောင်းကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ခုသော ဒေသရှိ တောရကျောင်းသို့သွား၍ တရားအားထုတ်ကြ၏။ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ဖို့ဆိုသည်ကား လွယ်သည်မ ဟုတ်။ မာရ်နတ်၏ တပ်မကြီး ဆယ်တပ်ကို နိုင်အောင် တိုက်နိုင်ပါမှ အားထုတ်၍ ရ၏။ မာရ်နတ်၏ တပ်မကြီး ဆယ်တပ်တွင် မက်မောဖွယ် ကာမဂုဏ်များသည် အင်အားပြင်းထန်သော တပ်မကြီး ဖြစ်၏။ ထိုတပ်မကြီးကို နိုင်အောင်တိုက်ရန်ကား မိမိ၌ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့ ခိုင်မာမှ ဖြစ်၏။ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာတို့တွင်ကား သီလသည် အခြေခံဖြစ်သဖြင့် အလွန်အရေးကြီး၏။ သီလ ခိုင်ပါမှ သမာဓိကို ခိုင်အောင် လုပ်၍ရ၏။ သမာဓိ ခိုင်ပါမှလည်း ပညာကို ထက်မြက်အောင် လုပ်၍ရ၏။ ပညာ ထက်မြက်ပါမှလည်း ပညတ်ကို ထွင်းဖောက်၍ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာကို မြင်၏။ ထို့နောက် ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့၏ အဖြစ်နှင့် အပျက်ကို မြင်၏။ ထို့နောက် ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့၌ ငြီးငွေ့၏။ ထို့နောက် ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့၌ တပ်မက်ခြင်း ကင်း၏။ ထိုအခါမှသာ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်မှ ရဟန်းပြုခြင်း ကိစ္စ ပြီး၏။

လူ့လောက၌ လူလာဖြစ်ရခြင်းသည် လောကကို မိမိအတွက် အသုံးချရန် မဟုတ်ဘဲ မိမိကိုသာ လောကအတွက် အသုံးချရန် ဖြစ်၏။ လောကအတွက် မိမိကိုယ်ကို အသုံးချဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို စွန့်လွှတ်နိုင်မှ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မိမိ၌ ပြည့်စုံမှ ဖြစ်၏။ မိမိ၌ အကျိုးစီးပွား ပြည့်စုံသူကို တောင်ထိပ်သို့ ရောက်အောင် တက်ပြီးသူ "ပဗ္ဗတဋ္ဌ" ဟူ၍ ဆို၏။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်နေပါမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မြင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ တောင်ထိပ်သို့ တက်ခြင်း ဟူသည်မှာ

http://www.dhammadownload.com

ပါရမီဖြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပါရမီဖြည့်ခြင်း ဟူသည်မှာလည်း ကုညီတတ်ခြင်း ဒါန၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းခြင်း သီလ၊ မိမိ၏ လုပ်ငန်း၌သာ စိတ်ဝင်စားပြီး လာမည့် အကျိုးတရားကို မမျှော်ကိုးခြင်း နိက္ခမ၊ ဖွဲလုံ့လကို မလျှော့ခြင်း ဝီရိယ၊ ပညာဉာဏ် ထက်မြက်အောင် အားထုတ်ခြင်း ပညာ၊ အရာရာ၌ သည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း ခန္တီ၊ သစ္စာရှိခြင်း သစ္စာ၊ မိမိ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှ မွေဖည်မသွားခြင်း အဓိဋ္ဌာန၊ အားလုံးကို ချစ်တတ်ခြင်း မေတ္တာ၊ ဘက်မလိုက်ခြင်း ဥပေက္ခာ တို့ပင် ဖြစ်၏။ ယင်း ဆယ်ပါးသော ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းသည်ပင်လျှင် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်အောင်တက်ခြင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိမိ၌ အကျိုးစီးပွား ပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုအပ်ပါ၏။

တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ပါမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အပေါ်ကစီး၍ အားလုံးကို မြင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ အားလုံးကို မြင်နိုင်ခြင်း ဟူသည်မှာလည်း နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော သစ္စဉာဏ်ကို ရခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ ကယ်တင်နိုင်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည်ပင် လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိ၏ဘဝကို လောကအတွက် အသုံးချခြင်း မည်၏။

အဆွေခင်ပွန်း ရဟန်းနှစ်ပါးသည် မိမိတို့၏ ဘဝကို လောကအတွက် အသုံးချနိုင်ရန် တရားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်အောင် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ရဟန်းနှစ်ပါးအနက် တစ်ပါးမှာ ပါရမီ မပြည့်စုံသေးသူ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သူသည် ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ပါသော်လည်း တရားရဖို့ အရိပ်နိမိတ်ကို မမြင်ချေ။ မာရ်နတ်ကြီးများ၏ တပ်မကြီးများကို နှိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ချေ။ ထိုအခါ တရားအားထုတ်ခြင်း၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ ယင်းသို့ ငြီးငွေ့လာခြင်းကို မာရ်နတ်၏ ဒုတိယတပ် "အရတိ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထိုရဟန်းသည် မာရ်နတ်၏ ဒုတိယတပ် "အရတိ" ၌ ကျဆုံးသွားလေ၏။

ထို ပထမရဟန်းသည် မာရ်နတ်၏ ဒုတိယတပ်၌ ကျဆုံးသွားသော အခါ မာရ်နတ်၏ အကျဉ်းသား ဖြစ်သွားရ၏။ မာရ်နတ်၏ အကျဉ်းသားပီပီ ဒုတိယရဟန်းက တရားထူးရပြီး မိမိထက် "သာ" သွားမည်ကို စိုးရိမ်၏။ ထိုသို့ စိုးရိမ်ခြင်းကို "ကုသာ" ဟူ၍ ဆို၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ပထမရဟန်းသည် ဒုတိယရဟန်း အပေါ်၌ မနာလိုခြင်း "ကုသာ" ကို ပွားမိ၏။ ထို့အပြင် ဒုတိယရဟန်းထက် မိမိက "သာ" ကြောင်းကိုလည်း ပြချင်၏။ ထိုကဲ့သို့ "သာ" ကြောင်း ပြချင်ခြင်းကို "မစ္ဆရိယ" ဟု ခေါ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ပထမရဟန်းသည် ဒုတိယရဟန်း အပေါ်၌ ဝန်တိုခြင်း မစ္ဆရိယကို ပွားမိလေ၏။ မနာလိုခြင်းနှင့် ဝန်တိုခြင်းသည် ပထမရဟန်း အနေဖြင့် မည်သူ့အပေါ်မှာမှ မထားထိုက်သော

http://www.dhammadownload.com

အကုသိုလ်မှန်း သိပါလျက် အဆွေခင်ပွန်းပေါ်၌ပင် ထားကာ သူ့ဟာသူ ဟုတ်လှပြီဟု ထင်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရား ရှေ့တော်မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ မဟုတ်ကြောင်း သူ သိရမည် ဖြစ်သည်ကိုမူ သူ မသိပါချေ။ အဝိဇ္ဇာ၏ မာယာကွန်ရက်သည် လှည့်စားတတ်ပေစွ။ သံဝေဂဉာဏ်ဖြစ်ဖွယ် ကောင်းလှပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံရခြင်းသည်လည်း များစွာပင် နစ်နာလှပါ၏။ နစ်နာသော်လည်း နစ်နာမှန်း ပထမ ရဟန်းသည် မသိ။

ဒုတိယရဟန်းကမူ ရဟန်းတရားကို ပြင်းစွာအားထုတ်၏။ ပထမယပတ်လုံး စက်ြလျှောက်၏။ စက်ြလျှောက်ရင်းလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ပွားများ၏။ မဇ္ဈိမယဉ်၌ အပန်းဖြေ၏။ မိုးသောက်ယံ၌ စောစောထ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်၏။ ဤနည်းအားဖြင့် အားထုတ်လေရာ ဒုတိယရဟန်းသည် မကြာမြင့်မီ ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

ဒုတိယရဟန်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်ရင်း မိမိ၏ အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သော ပထမ ရဟန်းအားလည်း ကမ္မဋ္ဌာန်း တရားကို အားထုတ်ပါရန် ဤသို့ တိုက်တွန်း၏။

'ငါ့ရှင်၊ ပထမယပတ်လုံး မီးလှုံကာ ထိုင်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကို မကုန်ပါစေလင့်။ မေ့လျော့သူအား အပါယ်လေးဘုံတို့သည် မိမိ၏ အိမ်နှင့် တူကုန်၏။ ဘုရားတို့ မည်သည်ကား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းဖြင့် နှစ်သိမ့်စေခြင်းငှာ မတတ်နိုင်'

ဤသို့ ဒုတိယရဟန်းက ပထမရဟန်းအား တိုက်တွန်းပါသော်လည်း တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ပထမရဟန်းက မနာယူသဖြင့် နောက်ထပ် မတိုက်တွန်းတော့ချေ။ အမှန်အားဖြင့် ပထမရဟန်းသည် ဒုဗ္ဘစ ဖြစ်၏။ ဆုံးမရ ခက်သော သဘောရှိ၏။

ပထမရဟန်းသည် ပါရမီနည်းပါးသူ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ မရင့်ကျက်။ ထိုအခါ ဝိရိယ နည်းပါး၏။ ဝိရိယ နည်းပါးသောအခါ "ပျင်း" လာ၏။ ပျင်းခြင်းသည်လည်း မာရ်နတ်၏ ဘက်တော်သားပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပထမရဟန်းသည် အစပထမ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်ပါသေး၏။ အားထုတ်ပါသော်လည်း သမ္မပ္ပဓာန်ထိုက်သော ဝိရိယမျိုးနှင့် သတိပဋ္ဌာန်ထိုက်သော သတိမျိုးကို မထူထောင်နိုင်သောအခါ သီလအား နည်းသဖြင့် သမာဓိသည် အားမကောင်းတော့ချေ။ သမာဓိအား မကောင်းသောအခါ ပညာနုံ့လာ၏။ ထို့ကဲ့သို့ ဖြစ်လာရခြင်းမှာလည်း ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါ အားနည်းသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပထမရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်ပါသော်လည်း တရားထူး ရနိုင်ရန်

http://www.dhammadownload.com

အရိပ် နိမိတ်ကို မတွေ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ တရားထူးရရန် အရိပ်နိမိတ်ကို မတွေ့လေသောအခါ ပထမရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဆက်လက် အားမထုတ်တော့ဘဲ သက်သာသလို နေလေ၏။

ပထမရဟန်းသည် ရှင်သာမဏေများနှင့်အတူ ထင်းများကို စု၏။ ပထမယံ၌ မီးလှုံ၏။ သာမဏေများနှင့် စကားပြော၏။ ဒုတိယရဟန်းသည် ပထမယံ ပတ်လုံး စင်္ကြံလျှောက်ကာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်၏။ မန္တိမယံသို့ ရောက်သောအခါ အပန်းဖြေရန် တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၏။ ထိုအခါ ပထမရဟန်းသည် မိမိလည်း ရဟန်းတရားကို အားထုတ်သူဖြစ်ကြောင်း ဒုတိယရဟန်းအား ထင်မှတ်စေလိုရှိ၍ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သွားကာ ဣရိယာပုထ်သို့ ပြောဆို၏။

'အပျင်းကြီးသော ရဟန်း၊ သင်သည် လျောင်းစက်ကာ အိပ်ခြင်းငှာ တောဆို့ ဝင်ခဲ့သောသူ ဖြစ်ခဲ့၏။ အသို့နည်း၊ ဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ယူခဲ့ရကား ထကြွလုံ့လ ဝီရိယပြု၍ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းငှာ သင့်မည်မဟုတ်ဖါလော'

ဣရိယာပုထ်သို့ လှည့်ပတ်ပြောဆိုပြီး မိမိ၏ လှည့်ပတ်ခြင်းကို မည်သူမျှ မသိဟု ပထမရဟန်းက ထင်၏။ သို့ရာတွင် တန်ခိုးကြီးသော နတ်များက သိနိုင်ကြောင်း ပထမရဟန်းသည် သဘောမပေါက်။ မကောင်းမှု ဟူသည် ဆိပ်ကွယ်ရာမရှိ ဟူ၍လည်း သူ သဘောမပေါက်။ သို့ရာတွင် သဘောပေါက်သည်ဖြစ်စေ၊ မပေါက်သည် ဖြစ်စေ ထိုမကောင်းမှုသည် သူ၏ သန္တာန် ၌ အရိပ်ပမာ အစဉ်လိုက်လျက် ရှိပါ၏။ အခွင့်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုမကောင်းမှုသည် အင်အားရှိသလောက် တစ်ခုသောနေ့တွင် မကောင်းကျိုးကို ပေးပေလိမ့်မည်။ ပထမရဟန်းသည် ဒုတိယရဟန်းအား ဣရိယာပုထ် လှည့်စား ပြောဆိုပြီးနောက် မိမိ၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို အဟုတ်ကြီး ထင်ကာ မိမိ၏ တိုက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အိပ်လေ၏။ မိုးလင်းမထ ၏။

သီတင်းဝါလ ကျတ်လေပြီ။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် သာဝတ္ထိသို့ သွားကြ၏။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးတွေ့ကြ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းနှစ်ပါးအား "ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ အသို့နည်း၊ သင် ချစ်သားတို့သည် မမေ့မလျော့ ရဟန်းတရားကို အားထုတ်ကြရကုန်၏လော၊ သင် ချစ်သားတို့အား ရဟန်းကိစ္စသည် အပြီးအဆုံးသို့ ရောက်ပြီလော" ဟူ၍ မေးတော်မူလေရာ ပထမရဟန်းက–

'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤရဟန်းသည် ရှင်တော်

http://www.dhammadownload.com

ဘုရား၏ ထံတော်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ယူပြီးသွားသော အခါမှစ၍ လျောင်းစက်ကာ အိပ်လျက် အချိန်ကို လွန်စေခဲ့ပါသည်။ မမေ့မလျော့သော အပ္ပမာဒ တရားနှင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အားထုတ်ခြင်းဟူ၍ မရှိပါ ဘုရား'

ဟူ၍ လျှောက်ထားလျှင် မြတ်စွာဘုရားက ထို ပထမရဟန်းအား 'သင် ချစ်သားကကော အချိန်တို့ကို မည်သို့ ကုန်လွန်စေပါသနည်း' ဟူ၍ မေးတော်မူရာ ထိုပထမရဟန်းက ဤသို့ ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။

'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ စောစောကလျှင် ထင်းတို့ကို သာမဏေများနှင့် အတူတကွ ယူဆောင်၍ ပထမယံလုံး မီးလှုံကာ သာမဏေများနှင့် စကားပြောလျက် မအိပ်ဘဲသာလျှင် အချိန်ကို ကုန်လွန်စေပါသည် ဘုရား'

မြတ်စွာဘုရားက သူ့ကို ကောင်းချီးပေးလိမ့်မည်ဟု ပထမရဟန်းက ထင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည်သာ မအိပ်သူ ဖြစ်၏။ ဒုတိယ ရဟန်းကား အိပ်သူ ဖြစ်၏။ အိပ်သူနှင့် မအိပ်သူ နှစ်ယောက်တို့တွင် မအိပ်သူသာ ချီးမွမ်းထိုက်သူ ဖြစ်၏။ အိပ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းတော်မမူဘဲ မအိပ်ခြင်းကိုသာ မြတ်စွာဘုရားသည် ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ ဤသို့ ပထမ ရဟန်းက နားလည်ထားသဖြင့် သူ မအိပ်ကြောင်း လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ပထမရဟန်းသည် ဗြာဟ္မဏလူမျိုး ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဗြာဟ္မဏဝါဒ၌ အဆိုတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအဆိုသည် ပထမရဟန်း၏ စိတ်ထဲ၌ စွဲနေဟန်ရှိ၏။ ပထမရဟန်းသည် ဗုဒ္ဓ၏သားတော် ဖြစ်သွားသော်လည်း ဗြာဟ္မဏတို့၏ အတွေးအယူသည် သူ့အပေါ်၌ လွှမ်းမိုးခဲ့ပင် ဖြစ်၏။ ဗြာဟ္မဏတို့၏ အဆိုမှာ–

> "တရားမကျင့်သူတို့အတွက် 'ညဉ့်' သည် တရားကျင့်သူတို့အတွက် 'နေ့' ဖြစ်၏။ တရားကျင့်သူတို့အတွက် 'နေ့' သည် တရားမကျင့်သူတို့အတွက် 'ညဉ့်' ဖြစ်၏"

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ဂျာမန် ကဗျာဆရာ ဂွယ်ထယ် [Goethe (1749-1832)] ကလည်း "'အမှား' နှင့် 'အမှန်' ဟူသည် 'အိပ်' ခြင်းနှင့် 'နိုး' ခြင်း သဘောကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏" ဟူ၍ ဆိုဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ပထမရဟန်းက ဗြာဟ္မဏဝါဒလာ အဆုံးအမကို သဒ္ဓတ္တအတိုင်း မှတ်ယူပြီး သူ မအိပ်ဘဲ နိုးနေခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့် "သာဓု" ခေါ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် သူ မျှော်လင့်ထားသလို "သာဓု" မခေါ်ဘဲ အောက်ပါအတိုင်း ဂါထာဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

– မမေ့မလျော့ခြင်း "အပ္ပမာဒ" တရားနှင့် ပြည့်စုံသူသည် နိုးကြားသူနှင့်

http://www.dhammadownload.com

တူ၏။ မေလျော့ခြင်း "ပမာဒ" တရားနှင့် ပြည့်စုံသူသည် အိပ်သူနှင့် တူ၏။

– ထိုနှစ်ယောက်တို့တွင် အားခွန်ဗလနှင့် ပြည့်စုံသော မြင်းသည် အားခွန်ဗလနှင့် မပြည့်စုံသော မြင်းကို ခွန့်၍ သွားသကဲ့သို့ ထို့အတူ "အပ္ပမာဒ" တရားနှင့် ပြည့်စုံသော ပညာရှိသည် "ပမာဒ" တရားနှင့် ပြည့်စုံသော သူမိုက်ကို သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ခွန့်ပစ်၍ သွားလေ၏။

ဘဝဟူသည် ရှည်လျားသော အိပ်မက်ပင် ဖြစ်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ ပျော်စရာကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ငိုစရာကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကောင်းကင်ထဲသို့ ပျံတက်နိုင်၏။ ရေထဲသို့လည်း ငုပ်လျှိုးနိုင်၏။ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နိုင်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ မဖြစ်နိုင်သောအရာ ဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ အားလုံး ဖြစ်နိုင်သည်ချည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ အားလုံး ဖြစ်နိုင်သည်ချည်းသာ ဖြစ်စေကာမူ ထိုဖြစ်ရပ်များ အားလုံးသည် အိပ်မက်တွင်း ကာလ၌ အားလုံး အမှန်ချည်း ဖြစ်၏။ အမှားဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအတွေ့အကြုံများ အားလုံးကို မိမိကိုယ်တိုင် ခံစားရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ပုထုဇဉ်များသည် မိမိကိုယ်ကို "ရှိ" သည်ဟူ၍သာ ယုံကြည်၏။ "မရှိ" ဟူ၍ ဘယ်အခါမျှ မယုံကြည်ကြပါချေ။ ထို့ကြောင့် မိမိ "ရှိ" သည် ဟူသော ယုံကြည်ချက် မှန်ကန်ပါလျှင် မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားရသော အတွေ့အကြုံများ အားလုံးသည်လည်း မှန်ကန်သည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် အိပ်မက်မှ နိုးလာသော အခါ၌ကား အိပ်မက်အတွင်း၌ သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ ခံစားရသမျှသော အတွေ့အကြုံများ အားလုံးသည်ပင် အမှားစစ်စစ် ဖြစ်သွားရပြန်၏။ ထို အမှားစစ်စစ်သည်လည်း သူကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားရသော နိုးကြားအတွေ့အကြုံမှ ကိုယ်တွေ့ခံစားချက်များကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ တစ်ဆင့်ကြားကြောင့် မဟုတ်၊ ကိုယ်တွေ့သိ ကိုယ်တွေ့ကြုံများကြောင့်သာ ဖြစ်ကြလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် "အိပ်မက်သို" ကို "နိုးကြားသို" က ချေဖျက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတူပင် လက်ရှိ ဘဝ၌လည်း ငါရှိ၏၊ သူဌေးရှိ၏၊ မင်းရှိ၏၊ သူဆင်းရဲ ရှိ၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရှိ၏၊ သတ္တဝါရှိ၏၊ အရာဝတ္ထု ရှိ၏။ ထိုရှိသမျှ အားလုံးသည်လည်း အမှန်ချည်း ဖြစ်၏။ အမှားဟူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မပါ။ ထိုသို့ မပါကြောင်းကိုလည်း မိမိကိုယ်တွေ့ အနေဖြင့် ယုံကြည်၏။ ခံစားရ၏။ တခြားသူထံမှ တစ်ဆင့်သိ မဟုတ်။ ကိုယ်တွေ့သိ၊ ကိုယ်တွေ့မြင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့သိ၊ ကိုယ်တွေ့ကြုံ အနေဖြင့် ခံစားရသော အတွေ့အကြုံများကို မည်သို့လျှင် အမှားဟူ၍ ဆိုနိုင်ပါမည်နည်း။ အားလုံး အမှန်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

သို့ရာတွင် အရိယသစ္စာကို မျက်မှောက်ပြုသော အခါသမယသည် ရှိ၏။ ထိုအခါ ပုထုဇဉ်ဘဝက မိမိကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများ အားလုံးသည်လည်း အိပ်မက်ပမာသာ ဖြစ်ကြ၏။ အားလုံး ဘာမျှ မဟုတ်။ ယောကျ်ားလည်း မရှိ၊ မိန်းမလည်း မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်လည်း မရှိ၊ သတ္တဝါလည်း မရှိ။ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါဟူ၍ လည်းကောင်း မရှိတော့လျှင် အဘယ်မှာ "သူ၌ေး" ဟူ၍ ရှိပါတော့မည်နည်း၊ "မင်း" ဟူ၍ ရှိပါတော့မည်နည်း။

အိပ်မက်ဘဝ၌ တွေ့ကြုံရသော အတွေ့အကြုံ ဟူသမျှသည် ဘာမျှ မဟုတ်ကြောင်း နိုးလာသောအခါ ကိုယ်တိုင် သိလာသကဲ့သို့ လက်ရှိဘဝ၌ တွေ့ကြုံရသော ငါ၊ ငါ့စွာ၊ ငါ့သားသမီး စသော အတွေ့အကြုံများသည်လည်း ဘာမျှ မဟုတ်ကြောင်း အရိယသစ္စာကို ကိုယ်တိုင် မျက်မှောက်ပြုမိသောအခါ ကိုယ်တိုင် သိလာလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝဟူသည် ရှည်လျားသော အိပ်မက်ပမာသာ ဖြစ်ချေ၏ ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အရိယသစ္စာကို မရသေးမီ ကာလအတွင်း၌သာ မိမိကိုယ်ကို "ဟုတ်လှပြီ၊ မှန်လှပြီ၊ တော်လှပြီ" ဟု ထင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ထင်နေခြင်းသည် "ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကော" အရ ဝိပလ္လာသ သဘောဖြင့် မှားယွင်းသော အသိ၊ မှားယွင်းသော အမှတ်၊ မှားယွင်းသော အယူမျှသာ ဖြစ်ချေ၏။

သာသနာပ ကာလ၌လည်း ကောင်းသော "ကံ" သည် ကောင်းသော အကျိုးကို ပေး၏။ မကောင်းသော "ကံ" သည် မကောင်းသော အကျိုးကို ပေး၏။ ဤမျှလောက်ကိုတော့ သူတို့ သိကြ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ သိသော "ကောင်း" နှင့် "မကောင်း" ကား သံသရာအတွင်း၌ ဖြစ်သော ကောင်းနှင့် မကောင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုထက် မပိုပါချေ။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူပြီးနောက် သိသော "ကောင်း" နှင့် "မကောင်း" ကား တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သာသနာပ ကာလ၌ "မကောင်း" ဟူသည်ကား အကုသိုလ်နှင့် ယင်း၏ အကျိုးတရားများသာ ဖြစ်၏။ သာသနာတော် အတွင်း၌ "မကောင်း" ဟူ သည်ကား အကုသိုလ်နှင့် ယင်း၏ အကျိုးတရားများသာမက သံသရာ ချမ်းသာကို တောင့်တ၍ ပြုလုပ်သော ကုသိုလ်နှင့် ယင်း၏ အကျိုးတရားများပါ ဖြစ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်နှင့် ကြဲကြိုက်တုန်း ဒါနကို ပြုသည် ဖြစ်စေ၊ သီလကို ဆောက်တည်သည် ဖြစ်စေ၊ ဘာဝနာကို ပွားများသည် ဖြစ်စေ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှ ထွက်မြောက်ရေးအတွက်သာ ရည်ရွယ်၍ ပြုလုပ်အပ်၏။ သံသရာချမ်းသာကို ရည်ရွယ်၍ မပြုအပ်၏။ အကယ်၍ သံသရာချမ်းသာကို

http://www.dhammadownload.com

ရည်ရွယ်၍ ဒါနကိုပြုမည်၊ သီလကို ဆောက်တည်မည်၊ ဘာဝနာကို ပွားများမည် ဆိုပါလျှင် လေးသခြေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ပြီးမှ ပွင့်တော်မူရသော မြတ်စွာဘုရားအတွက် ဘုရားပွင့်ရကျိုး နပ်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဘုရားပွင့်ရကျိုးနပ်စေရန် "အပွမာဒ" တရားဖြင့် ဗောဓိပက္ခိယ ဘာဝနာကို ပွားများအပ်၏။ ဗောဓိပက္ခိယအုပ်စုဝင် ကုသိုလ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာစိမ့်သောငှာ ဒါနကို ပြုအပ်၏။ သီလကို ဆောက်တည်အပ်၏။ ဘာဝနာကို ပွားများအပ်၏။ ဗောဓိပက္ခိယထိုက်သော ဒါနပြုခြင်း ဟူသည်မှာ သံသရာချမ်းသာကို မတောင့်တဘဲ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန်သာ တောင့်တသောဒါန ဖြစ်၏။ ဗောဓိပက္ခိယ ထိုက်သော သီလနှင့် ဘာဝနာ ဟူသည်မှာလည်း ထိုသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်၏။ နိဒါနဝဂ္ဂ သံယုတ္တဋ္ဌကထာ ပဋိပဒါသုတ်၌ "သံသရာချမ်းသာကို တောင့်တ၍ပြုသော ကုသိုလ်ဟူသမျှသည် မှားယွင်းသောအကျင့် "မိစ္ဆာပဋိပဒါ" မည်၏ ဟူ၍ ဆို၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရကျိုး နပ်လေအောင် ဒါန ပြုလုပ်ရာ၌လည်း သံသရာချမ်းသာကို မတောင့်တဘဲ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးကိုသာ တောင့်တ၍ ပြုအပ်၏။ သီလကို ဆောက်တည်ရာ၌လည်း ထို့အတူ၊ ဘာဝနာကို ပွားများရာ၌လည်း ထို့အတူ သံသရာချမ်းသာကို မတောင့်တဘဲ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက်သာ တောင့်တ၍ ပြုအပ်ပါ၏။ သို့မှသာ မှန်ကန်သောအကျင့် "သမ္မာပဋိပဒါ" ကို ကျင့်ရာ ရောက်ပေမည်။ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေရာ ရောက်ပေမည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နားထောင်ရာ ရောက်ပေမည်။ မြတ်စွာဘုရားကို ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်ပေမည်။

ဤသို့ သိန္နောမြင်းနှင့် မြင်းပိန် ဥပမာဖြင့် ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူပြီး ပထမရဟန်းကို ကဲ့ရဲ့ကာ၊ ဒုတိယရဟန်းကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏။ ဤသို့ ဒေသနာတော်လာ ဂါထာက ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။

မဃဒေဝလင်

မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် ကူဋာဂါရပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်က ဖြစ်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိသည် သူ၏ရင်တွင်း၌ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသော ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရ၏။ ထို ပြဿနာ၏ အဖြေကို သူသည် ရှာပါ၏။ သို့ရာတွင် ရှာ၍ကား မတွေ့။ အမှန်အားဖြင့် မဟာလိသည်

http://www.dhammadownload.com

ပညာဉာဏ်နဲ့သူ မဟုတ်။ တက္ကသိုလ်ပြည် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံမှ ၁၈ ရပ်သော အတတ်ပညာများကို အပြီးတိုင် သင်ယူတတ်မြောက်ပြီးသူ ဖြစ်၏။ မလွှာမင်းသား ဗန္ဓုလသေနာပတိနှင့် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ပညာသင်ယူစဉ်က မဟာလိ၏ အလွန်ရင်းနှီးသော ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိသည် သူ့ခေတ်တွင် အထက်တန်း ပညာရှင် လူတန်းစား၌ ပါဝင်သည်ဟု ဆိုရ၏။ သို့ပါလျက် စဉ်းစား၍ အဖြေမရသော ပြဿနာကား ရှိ၏။ ထိုပြဿနာကား သိကြားမင်းပြဿနာ ဖြစ်၏။

သိကြားမင်းသည် ဝေဒကျမ်းစာများအရ အလွန်တန်ခိုးကြီးသော နတ်မင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်းကို မြင်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ သို့ပါလျက် မြတ်စွာဘုရားက သိကြားမင်းနှင့် အမေးအဖြေပြု၍ "သက္ကပဉ္ဉသုတ်" ကို မဂဓတိုင်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၏ အရှေ့မျက်နှာ အမွှသဏ္ဍာရာ၏ မြောက်အရပ် ဝေဒိယက တောင်ယံ ဣန္ဒသာလာ လိုဏ်ဂူ၌ ဟောကြားတော်မူကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် သိကြားမင်း ပြဿနာသည် မဟာလိ၏ ရင်တွင်း၌ စတင် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။

မဟာလိသည် အဖန်ဖန် စဉ်းစား၏။ သူလည်း သိကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မတွေ့ဖူးချေ။ အခြားသော လိစ္ဆဝီမင်းသားများလည်းလည်း သိကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ဖူးသည်ဟု မဟာလိ မကြားဖူးချေ။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့သည် ဝေဒဘာသာတရားအရ သိကြားမင်းကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ပါလျက် သူတို့သည် သိကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မမြင်ဖူးကြ။

ယခုမူ မြတ်စွာဘုရားက သိကြားမင်းနှင့် အမေးအဖြေ လုပ်သည်ဟု ဆို၏။ သိကြားမင်းက မေး၍ မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်၍ ဟောကြားခြင်း ဖြစ်လေသလား၊ သို့မဟုတ် သိကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မမြင်ဘဲ ဟောကြားခြင်း ဖြစ်လေသလား။

ဤပြဿနာသည် မဟာလိအတွက် လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်သော ပြဿနာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မမြင်နိုင်ဟု မဟာလိက ယူဆထား၏။ အမှန်အားဖြင့် မဟာလိသည် လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့ကို အတတ်ပညာ သင်ကြားပေးနေသူ ဆရာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာလိသည် နှိုင်းချိန်စဉ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ စဉ်းစားဉာဏ်သည် ရိုးရာ ဘာသာရေးတရားအရ သူ၏ အတွေ့အကြုံ၌ သာ အခြေခံပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

ရိုးရာဘာသာတရားအရ အမှန်တရားအဖြစ် လက်ခံယုံကြည်ရသော ဓမ္မတာသည် သုံးမျိုးရှိ၏။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ပါကလည်း ယင်းကို အမှန်တရားအဖြစ် လက်ခံရ၏။ ဤသည်မှာ ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ခံရသော "ပထမ ဓမ္မတာ" ဖြစ်၏။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ မဖြစ်စေကာမူ ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်၍ ရလျှင်လည်း ယင်းကို အမှန်တရားအဖြစ် လက်ခံရ၏။ ဤသည်မှာ ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ခံရသော "ဒုတိယ ဓမ္မတာ" ဖြစ်၏။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့လည်း မဟုတ်၊ ကြောင်းကျိုး ဆင်ခြင်၍လည်း မရ၊ သို့ရာတွင် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ပါရဂူများက အမှန်တရားအဖြစ် လက်ခံထား၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ယင်းကိုလည်း အမှန်တရားအဖြစ် လက်ခံရ၏။ ဤသည်မှာ ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လက်ခံရသော "တတိယ ဓမ္မတာ" ဖြစ်၏။ ဤ ဓမ္မတာသုံးမျိုးသည် ယုံကြည်မှုနယ်ပယ်၌ အမှန်တရားအဖြစ် လက်ခံရာတွင် အခြေခံ အကျဆုံးသော ဓမ္မတာများ ဖြစ်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားက သိကြားမင်းအား သက္ကပဉ္ဉသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူရာတွင် သိကြားမင်းအစစ်ကို ကိုယ်တိုင်မြင်၍ ဟောကြားခြင်း မဖြစ်နိုင်။ သိကြားမင်းကို ရည်ညွှန်းပြီး ဟောကြားခြင်းသာ ဖြစ်ရာ၏။ သိကြားမင်း အစစ်ကား မြင်ဖို့ ခဲယဉ်း၏။ မြင်ဖို့ ခဲယဉ်းသော်လည်း "သိကြားမင်း အစစ်" ဟူသည် ရှိ၏၊ ဟူ၍ ကိုယ်တိုင်မြင်၍ တတိယ ဓမ္မတာအရ ဝေဒဓေတ်မှစ၍ ဓေတ်အဆက်ဆက်က လက်ခံပြီး ဖြစ်၏။ ယခု မြတ်စွာဘုရားက သိကြားမင်းကို မြင်သည်ဆိုရာ၌ ရှေးဓေတ် ဝေဒပညာရှင်များလိုပင် တတိယ ဓမ္မတာအရ မြင်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ရာ၏။ ပထမ ဓမ္မတာအရ မြင်ခြင်းမျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်။ ဤသို့ မဟာလိက ယုံကြည်၏။

အမှန်အားဖြင့် မဟာလိသည် သူ့ဓေတ် သူ့အဓိအရ အထက်တန်း ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ပကတိ မျက်စိကိုသာ သိသူ ဖြစ်၏။ ဥာဏ်မျက်စိကို သိသူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားလည်း သူ့လိုပင် ပကတိမျက်စိသာ ရှိသည်၊ ပကတိမျက်စိဖြင့် သိကြားမင်းကို မမြင်နိုင်၊ သိကြားမင်းအဖြစ် ရည်ညွှန်းထားသော သိကြားမင်း အတုကိုသာ မြင်နိုင်သည်၊ သက္ကပဉ္ဉသုတ်ကို သိကြားမင်းအား မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းကို တကယ် တွေ့မြင်သည် ဟူ၍ ပြောဆိုယုံကြည်ကြသူများသည် "အကန်းယုံ" လူတန်းစား ပညာမဲ့များသာ ဖြစ်သည်ဟု မဟာလိက သတ်မှတ်ထား၏။

သို့ရာတွင် သူ၏အယူ ခိုင်မာကြောင်း ပြသရန် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဝန်ခံ

http://www.dhammadownload.com

ချက် ရရှိဖို့ လိုသေး၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း သူ မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း သီကြားမင်းကို မမြင်ကြောင်း ဝန်ခံလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သက္ကပဉ္ဉသုတ်ကို ဟောကြားတော်မူရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီကြားမင်းကို တကယ်မြင် မမြင် မဟာလိက မြတ်စွာဘုရားအား မေးမြန်း လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် မဟာလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝေဒပညာရှင်များထက် ပို၍ ဉာဏ်ပညာရှိသူအဖြစ် ခံယူမထားချေ။

မြတ်စွာဘုရားက လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိအား သီကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင် မြင်ကြောင်း၊ သီကြားမင်း ဖြစ်စေတတ်သော ကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးကိုလည်း သိကြောင်း၊ ယခု သီကြားမင်း မဖြစ်မီ ရှေးဘဝကိုလည်း သိကြောင်း မိန့်ကြား တော်မူသော အခါမှသာ မဟာလိသည် မြတ်စွာဘုရား၌ သက်ဝင် ယုံကြည်လေ၏။ ခေတ်အဆက်ဆက်က ဤကမ္ဘာမြေအပြင်တွင် ပညာအရှိဆုံး အဖြစ် သတ်မှတ်ယုံကြည်ပြီး လက်ခံလာကြသော ဝေဒပညာရှိများထက် မြတ်စွာဘုရား က ပို၍ ပညာရှိသည်ဟု မဟာလိက ယုံကြည်လာ၏။

ထို့ကြောင့် မဟာလိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို ဆက်၍ နာကြားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာလိအား သီကြားမင်း၏ အတိတ်ဘဝကို ဟောကြားတော်မူမှ သီကြားမင်းဖြစ်အောင် အကျိုးပေးသော ကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးကို ရှေးဦးစွာ ဤကဲ့သို့ ဟောကြားတော်မူ၏။ ကျမ်းဂန်များ၌ ဤကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးကို သီကြားမင်းကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးဟု ဆို၏။

ကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးတွင် ပထမဦးဆုံး ကျင့်ဝတ်မှာ မိဘနှစ်ပါးအား လုပ်ကျွေးမွေးမြူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤကျင့်ဝတ်ကို ကျေပွန်စွာ ကျင့်သုံးပါက ကွယ်လွန်ပြီးနောက် တမလွန်ဘဝတွင် သီကြားမင်း ဖြစ်ရ၏။ မိဘနှစ်ပါးအား လုပ်ကျွေးမွေးမြူခြင်းကို မင်္ဂလာတစ်ပါးအဖြစ် မင်္ဂလသုတ်၌ ဟောကြားထား သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

ဒသကနိပါတ် မဟာမွေပါလဇာတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူပြီး ခမည်း တော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား အနာဂါမ် တည်စေခြင်းအားဖြင့် လည်း ကောင်း၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာကို ဟောကြားတော်မူပြီး မယ်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော "သန္တုသိတ" နတ်သားအား သောတာပန် အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်စေခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် မိဘနှစ်ပါးအား ကျေးဇူးဆပ်တော်မူခဲ့၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည်လည်း ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး ကာလ၌ မယ်တော်အား သောတာပန်တည်အောင် ဒေသနာတော်များကို ဟောကြားတော် မူခြင်းအားဖြင့် မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်တော်မူခဲ့၏။

http://www.dhammadownload.com

မဟာဇနက မင်းသားသည်လည်း မိဘတို့အား ကျေးဇူးဆပ်သူပင် ဖြစ်၏။ သုဝဏ္ဏသာမသည်လည်း ထိုနည်းအတူပင် မိဘတို့အား ကျေးဇူးဆပ်ပါ၏။ ကျမ်းဂန်စာပေများ၌ မိဘတို့အား ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် လုပ်ကျွေးပြုစုကြသော သမင်၊ မျောက်၊ လင်းတ၊ ကျေး၊ ဆင် စသည်တို့ကို တွေ့ရ၏။ မိဘများကို လုပ်ကျွေးမွေးမြူကြသော ရဟန်းတော်များကိုပင် မြတ်စွာဘုရားက သာဓုခေါ်တော်မူကြောင်းလည်း တွေ့ရ၏။ မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးမွေးမြူမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပုတ္တောဝါဒ ဆုံးမစာ၌-

"မိကို လက်ယာ၊ ဘမှာ လက်ဝဲ၊ အမြဲထမ်းလျက်၊ ပခုံးထက်တွင်၊ သို့ပင် နိစ္စ၊ လုပ်ကျွေးကြလည်း၊ ရှေးက ပြုဖူး၊ မွေးကျေးဇူးကို၊ အထူးမြိုခိုင်၊ မဆပ်နိုင်တည့်" ဟူ၍ စပ်ဆိုထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မိဘတို့အား လုပ်ကျွေးမွေးမြူရာတွင် အကျိုးကြီးမားပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြာဟ္မဏစာပေများ၌လည်း "မဟာယည" အမည်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မဟာယည ဟူသည် ကြီးမြတ်သော ပူဇော်မှု ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

မိဘအပေါ် စော်ကားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အထင်ရှားဆုံးသော ဇာတ်ကြောင်း နှစ်ခုမှာ အဇာတသတ်မင်းနှင့် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ အဇာတသတ်မင်းသည် ဖခင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကိုသာ မသတ်မိပါက ထိုဘဝ၌ပင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်သော သောတာပန်အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်မည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဖခင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို သတ်မိသည့် အကုသိုလ်ကံကြောင့် အပါယ်ကျရ၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည်လည်း နှစဉ်အခါက မယားဗိုက်၏ ကုန်းတိုက်မှုကြောင့် မျက်မမြင် မိဘနှစ်ပါးကို ခိုးသူယောင်ဆောင်၍ ရိုက်သတ်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုအကုသိုလ်ကံသည် နောက်ဆုံးဘဝ၌ပင် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အား အကျိုးပေး၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မြတ်စွာဘုရားမှလွဲလျှင် တန်ခိုးအကြီးဆုံး ရဟန္တာ ဖြစ်၏။ နန္ဒောပနန္ဒ နဂါးမင်းကိုလည်း ဆုံးမနိုင်စွမ်း ရှိ၏။ တာဝတိံသာနတ်ပြည်ရှိ "ဝေဇယန္တာ" ပြာသာဒ်ကို ခြေမြဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် တုန်လှုပ်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ ထိုမျှလောက် တန်ခိုးကြီးသူဖြစ်ပါလျက် ခိုးသားငါးရာတို့၏ ရိုက်သတ်ခြင်းကို ခံရရှာ၏။ အကုသိုလ်ကံတို့၏ အကျိုးပေးမှုသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပေစွ။

ကံတို့၏ အကျိုးပေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ "ခန္ဓဝဂ္ဂ" သံယုတ်ပါဠိတော် "ဝါသိဋ္ဌော" သုတ်၌ လက်သမား၏ ပဲခွပ်ရိုးနှင့် ဥပမာပြု၍ ဟောကြားတော်မူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လက်သမားသည် ပဲခွပ်ကို အရိုးမှကိုင်၍ နေ့စဉ်

http://www.dhammadownload.com

အလုပ်လုပ်၏။ အစပထမ၌ ပဲခွပ်ရိုးတွင် လက်ရာ မထင်ချေ။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်း လက်ရာထင်လာ၏။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေ့က မည်မျှလောက် လက်ရာထင်သည်ကိုမူ မသိချေ။ လက်ရာထင်သည်ကတော့ အမှန် ဖြစ်၏။ ထိုဥပမာအတိုင်းပင် ကုသိုလ်ကံကို ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ကံကို ဖြစ်စေ မပြတ်ပြုလုပ်နေပါက လက်သမား၏ ပဲခွပ်ရိုး၌ လက်ရာထင်သကဲ့သို့ ထိုကံသည် တစ်ခဏထက် တစ်ခဏ၊ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အကျိုးကိုပေးဖို့ ပို၍ပို၍ နီးကပ်လာသည်မှာ မုချ ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် မည်မျှမည်မျှ ပို၍ နီးကပ်လာသည်ကိုမူ မသိချေ။ နီးကပ်လာသည်ကတော့ အမှန် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်ကံကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ အကုသိုလ်ကံကိုပဲ လုပ်လုပ်၊ ထိုကံသည် ဆိုင်ရာအကျိုးကို တစ်နေ့တွင် မုချပေးပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးကို အမြဲလုပ်ကျွေးမွေးမြူသော ကုသိုလ်ကံသည် သာသနာပ ကာလ၌ ဖြစ်စေ၊ သာသနာတွင်း ကာလ၌ ဖြစ်စေ သိကြားမင်းဘဝကို အမှန်ပင် ပေးပေလိမ့်မည်။

သာသနာပ ကာလ၌ဖြစ်လျှင် ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သော အခြား ကုသိုလ်ကံများ အထောက်အပံ့ နည်းသဖြင့် ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်အဝါ နည်းသော သိကြားမင်း ဖြစ်မည်။ သာသနာတွင်းကာလ ဖြစ်လျှင် ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သော အခြား ကုသိုလ်ကံများ အထောက်အပံ့အား ရှိသဖြင့် ဘုန်းတန်ခိုး အရှိန်အဝါကြီးမားသော သိကြားမင်း ဖြစ်မည်။ ဤမျှသာ ခြားနားမှု ရှိ၏။ သိကြားမင်းကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်မည်။ လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိသည် ဤကျင့်ဝတ်ကို မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ နာကြားရသောအခါ များစွာ ကျေနပ်၏။ များစွာ ဝမ်းမြောက်၏။

ထို့နောက် ဒုတိယကျင့်ဝတ်ကို မြတ်စွာဘုရားက မဟာလိ မင်းသားအား ဆက်၍ ဟောကြားတော်မူပြန်၏။ ဒုတိယကျင့်ဝတ်မှာ ကြီးသောသူတို့အား ရိုသေလေးစားခြင်း ဖြစ်၏။ အာဠာနာဠိယ ပရိတ်၌လည်း မိမိထက်ကြီးသောသူတို့အား ရိုသေလေးစားခြင်းသည် အသက်ရှည်ခြင်း၊ အဆင်းလှခြင်း၊ ခွန်အားဉာဏ်အား ကြီးခြင်း၊ ချမ်းသာကြီးခြင်း တည်းဟူသော အကျိုးထူးတရား လေးပါးကို ပေး၏ ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

မင်္ဂလသုတ်၌လည်း "ဂါရဝ" မင်္ဂလာအနေဖြင့် လာရှိ၏။ သုစရိုက်တရား ဆယ်ပါးတွင်လည်း ရိုသေခြင်း "အပစာယန" သုစရိုက်တရား အနေဖြင့် လာရှိပြန်၏။ ကြီးသူကိုလည်း ကြီးသူအလျောက်၊ ငယ်သူကိုလည်း ငယ်သူအလျောက် မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရိုသေခြင်း၊ လေးစားခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း

http://www.dhammadownload.com

ရှိပါက လောလောဆယ် ပစ္စက္ခဋ္ဌပင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာရကြောင်းကို မဟာလိမင်းသား သိ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကို ရ၍ ပဌမသတ္တာဟဋ္ဌ အဖေါ်လ ညောင်ပင်ရင်းတွင် စံနေတော်မူစဉ်ကပင် "ဤလောကဋ္ဌ အရှိအသေ အလေးအမြတ်ပြုစရာ မထားဘဲ မိမိဘာသာ နေခြင်းသည် မသင့်လျော်၊ ဆင်းရဲလှ၏" ဟူ၍ သိမြင်တော်မူပြီးနောက် အရှိအသေ အလေးအမြတ် ပြုစရာကို ရှာသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့် အခြားတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရသည့် အတွက် "မိမိ သိထားပြီးဖြစ်သော တရားတော်များကိုသာ အရှိအသေ အလေးအမြတ် ပြု၍ နေတော့အံ့" ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူပြီး ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသည့် အချိန်အထိ လေးဆယ့်ငါးဝါတို့ ကာလပတ်လုံး တရားတော်များကိုသာ အရှိအသေ အလေးအမြတ်ပြု၍ နေတော်မူခဲ့၏။

မြတ်စွာဘုရားသော်မှ ရှိသေလေးစားခြင်း၏ မြင့်မြတ်မှုကို သိတော်မူပြီး ရှိသေလေးစားခြင်းနှင့် ကင်း၍ မနေနိုင်လျှင် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့်မူ အဘယ်သို့လျှင် ရှိသေလေးစားခြင်းနှင့် ကင်း၍ နေသင့်ပါမည်နည်း။ အမှန်အားဖြင့် ရှိသေလေးစားခြင်း ဟူသည် ဤလောကဋ္ဌ မရှိမဖြစ်သော တရားဖြစ်၏။ လုပ်လိုမှ လုပ်ရသောတရား မဟုတ်၊ နိမ့်ကျသော တရား မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် ဤကျင့်ဝတ်ကို အမြဲမပြတ် လိုက်နာကျင့်သုံးပါက တမလွန်ဘဝတွင် သိကြားမင်းဖြစ်မည်မှာ ယုံမှားစရာ မရှိပါချေ။ မဟာလိ မင်းသားသည် လက်တွေ့ မျက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်အပေါ် မိမိက ရှိသေလေးစားလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မိမိအပေါ် တန်ပြန်သက်ရောက်သော အနေဖြင့် ရှိသေလေးစားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ဤကျင့်ဝတ် အနေဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားအပေါ် မဟာလိမင်းသားသည် များစွာ ကြည်ညိုမိလေ၏။

ထို့နောက် တတိယကျင့်ဝတ်ကို မြတ်စွာဘုရားက မဟာလိ မင်းသားအား ဟောကြားတော်မူပြန်၏။ တတိယကျင့်ဝတ်မှာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်သော စကားကိုဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်သော စကားဟူသည်မှာ ဤလောကဋ္ဌ လူတို့ ပြောဆိုကြသော စကား ခြောက်ခွန်းအနက် မှန်လည်းမှန်၊ အကျိုးလည်းရှိ၊ နားဝင်လည်း ချို ဟူသော အင်္ဂါ သုံးရပ်နှင့် ပြည့်စုံသောစကား ဖြစ်၏။ ယင်းစကားမျိုးကို "သုဘာသိတ" မင်္ဂလာအနေဖြင့် မင်္ဂလသုတ်ဋ္ဌ ဟောကြားတော်မူထား၏။

သုစရိုက်တရား ဆယ်ပါးတွင်လည်း ကြမ်းတမ်းသော ဖရုသဝါစာ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်အနေဖြင့် လာရှိ၏။ ကြမ်းတမ်းသောစကားသည် ဒုစရိုက် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်သောစကားသည် သုစရိုက် ဖြစ်၏။ ဒုစရိုက် ဟူသည် အကုသိုလ် ဖြစ်၏။ သုစရိုက်ဟူသည် ကုသိုလ် ဖြစ်၏။ ကုသိုလ် ဖြစ်၍သာ သိကြားမင်းဘဝကို အကျိုးပေးနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

မဟာလိသည် လိစ္ဆဝီမင်းသားငယ်တို့၏ ဆရာ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိစွမ်းနိုင်သော ပါရမီရှင်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် နူးညံ့ပြေပြစ် သိမ်မွေ့သော စကား၏ တန်ဖိုးကို သိ၏။ စကားဟူသည် နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်။ ပါရမီဆယ်ပါးတွင် သစ္စပါရမီအနေဖြင့် ဖော်ပြရလောက်အောင် အင်အားကြီးမားပါ၏။ ထို့ကြောင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြေပြစ်သော စကားသည် သစ္စပါရမီ ထိုက်လောက်အောင် အင်အားရှိလာပါက သိကြားမင်း ဘဝကိုသာမက အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင်ပင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဤတတိယကျင့်ဝတ်သည်လည်း မဟာလိမင်းသားအတွက် သဘောကျ ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်သော ကျင့်ဝတ်ပင် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားက မဟာလိမင်းသားအား စတုတ္ထကျင့်ဝတ်ကို ဟောကြားတော်မူပြန်၏။ စတုတ္ထကျင့်ဝတ်မှာ ကုန်းတိုက်သော စကားကို မဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ကုန်းတိုက်သောစကားသည် ဝစီဒုစရိုက်တွင် ပါဝင်၏။ ကုန်းတိုက်သော စကား၏ အပြစ်သည် ဤလောကဌ် လက်တွေ့ မျက်တွေ့အားဖြင့်ပင် ထင်ရှား၏။ တကယ်ပင် ကုန်းတိုက်စကားကို မဆိုဦးတော့၊ ဟိုနားတိုးတိုး ဒီနားတိုးတိုး ပြောဆိုခြင်းပင်လျှင် ပြည်ပျက်စေနိုင်၏။

လိစ္ဆဝီတိုင်းပြည် ပျက်ရသည်မှာ ဝေဿကာရ၏ တိုးတိုးစကားကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြင့်မြတ်သူများသည် ကုန်းတိုက်စကားကို မပြောဆိုကြချေ။ ကုန်းတိုက်စကားကို မပြောဆိုခြင်းသည် ဝစီဒုစရိုက်မှ ရှောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဝစီဒုစရိုက်မှ ရှောင်လျှင် ဝစီသုစရိုက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကျင့်ဝတ်သည်လည်း အကျိုးတရား အနေဖြင့် သိကြားမင်းဘဝကို ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤကျင့်ဝတ်ကိုလည်း မဟာလိသည် ကျေနပ်ပါ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားက မဟာလိမင်းသားအား ပဉ္စမကျင့်ဝတ်ကို ဟောကြားတော်မူပြန်၏။ ပဉ္စမကျင့်ဝတ်မှာ ဝန်တိုမှု "မစ္ဆရိယ" မရှိခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝန်တိုမှု "မစ္ဆရိယ" သည် မနာလိုမှု "ဣဿာ" နှင့် တွဲ၍ဆိုဘက် ဖြစ်၏။ မနာလိုခြင်းနှင့် ဝန်တိုခြင်းသည် သတ္တဝါတို့ ဆင်းရဲကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု သက္ကပဉ္ဉသုတ်၌ မြတ်စွာဘုရားက သိကြားမင်းအား ဟောကြားတော်မူထား၏။

မနာလိုခြင်းနှင့် ဝန်တိုခြင်းသည် ဤလောကဌ် ရှောင်နိုင်ခဲသော အကုသိုလ် အညစ်အကြေး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဤလောကဌ် လူတို့သည်

http://www.dhammadownload.com

ချမ်းသာအောင် မည်မျှပင် ကြိုးပမ်းကြစေကာမူ မိမိတို့ ကြိုးပမ်းသည့်အတိုင်း ချမ်းသာမလာကြဘဲ ဤမနာလိုမှု၊ ဤဝန်တိုမှုတို့ကြောင့် မလွဲသာ မရှောင်သာ ဆင်းရဲကြရ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက မနာလိုမှုနှင့် ဝန်တိုမှုကို ဆင်းရဲခြင်း၏ အကြောင်းအရင်းအဖြစ် သက္ကပဥသုတ်၌ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဤလောက၌ လူတို့သည် အချင်းချင်း ပြိုင်နေကြ၏။ ထိုသို့ ပြိုင်နေခြင်းကို "ပလာသ" ဟု ခေါ်၏။ အချင်းချင်း ပြိုင်ကြရာတွင် ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ပြိုင်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ ကျိတ်၍ မသိမသာ ပြိုင်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍သာ အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက် လက်ရှိ တည်ဆဲအခြေအနေမှ နိမ့်ပါးသွားလျှင် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ကျေနပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ပါးစပ်ကမူ စိတ်မကောင်းသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောဆို တတ်၏။ အကယ်၍ လက်ရှိ တည်ဆဲအခြေအနေထက် တိုးတက်သွားလျှင်မူ ကျိတ်၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရပြန်၏။ သူ့ဟာသူ တိုးတက်သွားသည်ကိုပင် မတော်မတရား တိုးတက်သွားသယောင်ယောင်၊ မိစ္ဆာဇီဝနည်းဖြင့် ကြီးပွားသယောင်ယောင် သားပုပ်လေလွင့် ပြောတတ်ကြ၏။ ဝါဒဖြန့်တတ်ကြ၏။ ဤသည်ကို မနာလိုမှု "ဣဿာ" ဟု ဆိုရ၏။ ဤသဘောကို မဟာလိသည် သိပါ၏။

မနာလိုမှု "ဣဿာ" သည် စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌ သာမက အုပ်ချုပ်ရေးနယ်ပယ်၌လည်း ရှိ၏။ ပညာရေး နယ်ပယ်၌လည်း ရှိ၏။ မည်သူ ရာထူးတက်သွားပြီဆိုလျှင် နားကြားပြင်းကတ်၏။ မည်သူ ရာထူးကျသွားပြီဆိုမှ နားဝင်ချို၏။ မည်သူ စာပေအသင်အပြ ကောင်းသည်၊ အရေးအသား ကောင်းသည်ဟု ကျော်ကြားလာလျှင်လည်း နားကြားပြင်းကတ်သည်ပင် ဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေ အရင်းအချာပင် ဖြစ်စေကာမူ စိတ်ထဲကတော့ မကျေနပ်။ ပြိုင်ဆိုင်မှု "ပလာသ" သဘောအရ မိမိသည်သာလျှင် ရာထူးကြီးကြီး ရလို၏။ မိမိသည်သာလျှင် တော်သည်၊ တတ်သည်ဟု ကျော်ကြားလို၏။ ဤသည်မှာ မိမိကိုယ်ကို အခိုင်အမာပြုခြင်း ဖြစ်၏။ အခိုင်အမာပြုခြင်းကို "ထမ္ဘ" ဟု ဆို၏။ ဤသဘောကိုလည်း မဟာလိ မင်းသားသည် နားလည်ပါ၏။ သဘောပေါက်ပါ၏။

ပုထုဇဉ်တို့သည် နှုတ်က ဘုရားလောင်းစကားကို ပြောကြသော်လည်း စိတ်က ဒေဝဒတ်အကြံကို ကြံကြ၏။ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌လည်း ပေးထိုက်သောခွဲတမ်းကို မပေးဘဲ မိမိက လက်ဝါးကြီးအုပ်ထား၏။ ခေါင်းပုံဖြတ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေး နယ်ပယ်၌လည်း ပေးသင့်သော ရာထူးနှင့် အာဏာကို မပေးဘဲ မိမိက ချုပ်ကိုင်ထား၏။ ပညာရေး နယ်ပယ်၌လည်း အခြေအနေမှန်များကို လွတ်လွတ်

http://www.dhammadownload.com

လပ်လပ် တင်ပြခွင့်၊ ဆွေးနွေးခွင့်၊ ဝေဖန်ခွင့် မပေးဘဲ ဖုံးဖိထား၏။ ဤသည်မျှားမှာ ဝန်တိုခြင်း "မစ္ဆရိယ" ဖြစ်၏။ ဤသဘောကိုလည်း လိစ္ဆဝီမင်းသားမဟာလိသည် သိပါ၏။ နားလည်း လည်ပါ၏။

ပုထုဇဉ်တို့သည် ဝန်တိုခြင်း မစ္ဆရိယကို ကျင့်သုံးနိုင်ရန် သူ့ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ရ၏။ သူ့ကျေးဇူးကို ချေဖျက်ခြင်းကို "မက္ခ" ဟု ခေါ်၏။ အုပ်ချုပ်ရေးနယ်ပယ်၌ ဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေးနယ်ပယ်၌ ဖြစ်စေ၊ ပညာရေးနယ်ပယ်၌ ဖြစ်စေ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မြှုပ်ထားရ၏။ ကျေးဇူးမဲ့ကိုသာ ဆိုရ၏။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ပါမှလည်း ဝန်တိုသူ "မစ္ဆရိယ" သမား၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် မှန်ကန်သည်၊ တရားနည်းလမ်း ကျသည်ဟု ပရိသတ်က မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ ယုံကြည်လာမည် ဖြစ်၏။

ဤကျင့်ဝတ်သည် လောကတွင် အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်၏။ သတ္တဝါတို့ဆင်းရဲခြင်း၏ မူရင်းအကြောင်းဖြစ်သော မနာလိုမှု "ကလသာ" နှင့် ဝန်တိုမှု "မစ္ဆရိယ" ကိုသာ ပယ်ရှားနိုင်မည်ဆိုလျှင် ဤလောကသည် များစွာနေချင်စဖွယ်ကောင်းသော ဒေသမွန်တစ်ခု ဖြစ်မေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍သာ ဝန်တိုမှု "မစ္ဆရိယ" ကင်းပါက အလွန်မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း ဖြစ်ရသည်ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ရာ၏ ဟူ၍ မဟာလိက တွေးမိလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားက မဟာလိမင်းသားအား ဆဋ္ဌမကျင့်ဝတ်ကို ဟောကြားတော်မူပြန်၏။ ဆဋ္ဌမကျင့်ဝတ်မှာ သစ္စာနှင့် ယှဉ်သောစကားကို ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သံသရာတွင် သစ္စာနှင့်ယှဉ်သော စကားလောက် အင်အားပြည့်သောဓမ္မ ဟူ၍ မရှိ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက သစ္စာကို တစ်ခုတည်းသောတရား "ဧကဓမ္မ" ဟူ၍ စိဉ္စမာနကို အကြောင်းပြုကာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းသစ္စာကို ချိုးဖျက်ပြီး မုသားပြောရဲသူအတွက် ဤလောက၌ မကျူးလွန်ဝံ့သော မကောင်းမှုဟူသည် မရှိချေ ဟူ၍လည်း မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူထားပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မုသာဝါဒ "ကံ" သည် မကောင်းမှု အားလုံးတို့၏ အခြေခံအုတ်မြစ် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အလောင်းတော်သည် အခြား မကောင်းမှုကံများကို ကျူးလွန်ချင် ကျူးလွန်နိုင်သော်လည်း မုသာဝါဒကံကိုမူ မည်သည့် အခါမျှ မကျူးလွန်ခဲ့ချေ။

သစ္စာကို ပါရမီမြောက်အောင် ဖြည့်ကျင့်နိုင်ပါက မိမိ ဖြည့်ကျင့်သော ပါရမီအလျောက် ဘုရားဖြစ်လိုက ဘုရားဖြစ်နိုင်၏။ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်လိုက

http://www.dhammadownload.com

အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်နိုင်၏။ မဟာသာဝက ဖြစ်လိုက မဟာသာဝက ဖြစ်နိုင်၏။ ပကတိသာဝက ဖြစ်လိုက ပကတိသာဝက ဖြစ်နိုင်၏။ အယုတ်ဆုံး သိကြားမင်း ဖြစ်လိုက သိကြားမင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သစ္စာနှင့်ယှဉ်သော စကားသည် ထိုမျှလောက် အာနုဘော် ကြီးမားလေသည်။

သို့ရာတွင် မုသားသည်လည်း ကြားရသူ ပရိသတ်က သစ္စာအဖြစ် လက်ခံလေသောအခါ မုသားပြောသူ ကိုယ်တိုင်က မိမိ၏ မုသားကိုပင် သစ္စာအဖြစ် ထင်တတ်ပြန်၏။ ဤသည်ကို ရည်၍ "အမှားကြောတော့ အမှန်ဖြစ်" ဟု ဆိုရိုး ပြုခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။ သို့ဖြစ်၍ မုသားသည်လည်း ဤမျှလောက် အာနုဘော် ကြီးမားပါ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတော့ သစ္စာက မုသားကို နိုင်လေ၏။ ဤကျင့်ဝတ်ကိုလည်း မဟာလိသည် ကျေနပ်စွာ လက်ခံပါ၏။ ယုံလည်း ယုံကြည်ပါ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားက မဟာလိမင်းသားအား သတ္တမကျင့်ဝတ်ကို ဆက်လက်ဟောကြားတော်မူ၏။ သတ္တမကျင့်ဝတ်မှာ မိမိ၏ အမျက်ဒေါသကို နှိပ်ကွပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမျက်ဒေါသကို နှိပ်ကွပ်ခြင်းဟူသည် သည်းခံခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သည်းခံခြင်းသည် ပါရမီ ၁၀ ပါးတွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။ သည်းခံခြင်းထက် လွန်မြတ်သော တရားမည်သည် မရှိ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူထား၏။ လက်တွေ့ မျက်တွေ့အားဖြင့်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ဖြစ်စေ၊ ခက်ခဲသောလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ရာတွင် ဖြစ်စေ သည်းခံပြီး အဟန့်အတား မှန်သမျှကို ကျော်လွှားနိုင်သူများသာ အောင်မြင်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တမကျင့်ဝတ်သည်လည်း သိကြားမင်း ဖြစ်လိုသူများ အတွက် လိုက်နာ ကျင့်သုံးသင့်သော ကျင့်ဝတ်ဖြစ်ကြောင်း မဟာလိမင်းသား နည်းလည်သွားလေ၏။

မဟာလိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ သိကြားမင်းဖြစ်ရန် ကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးကို နာကြားရသော အခါမှသာ မြတ်စွာဘုရားသည် သိကြားမင်းကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ပြီး တရားဟောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်သွားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း အတိုင်းမသိ ကြည်ညိုသွားလေ၏။ လူတို့၏ ပကတိမျက်စိထက် အမြင်သန်သော ဉာဏ်မျက်စိဟူသည် ရှိသေး၏။ ယင်းဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ဒြပ်ရှိ ဝတ္ထုများကိုသာမက ဒြပ်မဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ် ပျက်ကိုပင် မြင်နိုင်ကြောင်း ယခု မဟာလိ သိပြီ။

လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိသည် မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည်သွားလေ၏။ သူ၏ အတွေ့အကြုံအားဖြင့် လူဟူသည် မြင့်သော၊ ပို၍မြင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ်

http://www.dhammadownload.com

ကုရုဏာသက်စရာ မဟုတ်ပါဘဲလျက် ကရုဏာသက်တတ်၏။ ချီးမြှောက်စရာ မလိုအပ်ပါဘဲလျက် ချီးမြှောက်တတ်၏။ နိမ့်သော၊ ပို၍နိမ့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အပေါ်၌မူ ကရုဏာသက်စရာ ဖြစ်ပါလျက် ကရုဏာ မသက်တတ်ကြ။ ချီးမြှောက်စရာ လိုအပ်ပါလျက် မချီးမြှောက်တတ်ကြ။ သမုဒ္ဒရာ၌သာ မိုးရွာလိုကြ၏။ လွင်တီးခေါင်၌ မိုးမရွာလိုကြ။ ဤသည်မှာ လူတို့၏ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။ ဤဓမ္မတာကို မဟာလိ သိ၏။ မဟာလိ သိသော ဓမ္မတာကား ပုထုဇဉ် လူညည့်တို့၏ ဓမ္မတာသာတည်း။ မဟာလိသည်လည်း ဤဓမ္မတာအတိုင်းပင် သူလည်း ကျင့်ကြံ၏။ အမှန်အားဖြင့် လူသည် ဖြစ်နိုင်လျှင် မြေနှင့်ကင်းလွတ်ရာ "အာကာသဂင်္ဂါ" ၌ ပွင့်သော ကုမုဒြရာ ကြာပန်းသာ ဖြစ်လို၏။ မြေပြင်ပေါ်က "ရေအိုင်" ၌ ပွင့်သော ကုမုဒြရာ ကြာပန်း မဖြစ်လိုပါချေ။

မြတ်စွာဘုရားကား ထိုကဲ့သို့ မဟုတ်။ လူတို့၏ ဓမ္မတာကို လွန်သော "အနိုင်းမဲ့" လူသား ဖြစ်တော်မူ၏။ နိမ့်သော၊ ပို၍နိမ့်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံးပေါ်၌ ကရုဏာသက်တော်မူ၏။ ချီးမြှောက်တော်မူ၏။ ချမ်းသာကို ဆောင်တော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါ ဟူသမျှ အားလုံးသည် မြတ်စွာဘုရားထက် နိမ့်သူများသာ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိထက် နိမ့်သော လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါအားလုံး အပေါ်၌ ကရုဏာသက်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ချီးမြှောက်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ချမ်းသာကို ဆောင်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် မြေနှင့် ကင်းလွတ်ရာ အာကာသဂင်္ဂါ၌ပွင့်သော ကုမုဒြရာကြာပန်း အနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ မြေပြင်ပေါ်က ရေအိုင်၌ပွင့်သော ကုမုဒြရာ ကြာပန်းအနေဖြင့်သာ ဆောင်ရွက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ရှုံ့ညွန့် အညစ်အကြေး အထပ်ထပ်တွေ ကြားထဲက အညစ်အကြေးမတင် သန့်စင်သော ကြာပန်းပမာ ကာမဂုဏ် အညစ်အကြေးတွေ ကြားထဲ၌ နေရင်း ကာမဂုဏ် အညစ်အကြေးဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ ကာမဂုဏ် အညစ်အကြေးကင်းစွာ ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့၏။ နိမ့်ကျသော၊ ပို၍နိမ့်ကျသော ပုဂ္ဂိုလ်များအကြား၌ နေတော်မူရင်း အမြင့်မြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကရုဏာသက်စရာ ကောင်းလှသော နိမ့်သော၊ ပို၍နိမ့်သော လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများကို ကယ်တင်နိုင်ရေးအတွက် လူ့ဘဝဖြင့် အမြင့်ဆုံးနေရာကို ရရှိနိုင်ရန် ဤမြေကမ္ဘာ၊ ဤလူ့ပြည်၌သာ ပဋိသန္ဓေ နေတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပတ်ဝန်းကျင်၏ လွှမ်းမိုးခြင်းမှ လွတ်မြောက်ပြီး မိမိကသာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်တော်မူခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် ဥပါဒါန်၏ ချုပ်ခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။

http://www.dhammadownload.com

ထို့ကြောင့် မဟာလိသည် မြတ်စွာဘုရား၌ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆောင်ရွက်မှုလုပ်ငန်း မှန်သမျှ၌ စိတ်ဝင်စား၏။ သို့ဖြစ်၍ သာ မဟာလိသည် မြတ်စွာဘုရားအား သိကြားမင်း၏ ရှေးဘဝ မဃလုလင် အကြောင်းကို ဟောကြားတော်မူပါရန် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ မဟာလိ လျှောက်ထားသည့် အတိုင်းလည်း မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ တစ်ခုသောအချိန်က မဂဓတိုင်း၌ မစလရွာသည် ရှိခဲ့၏။ ထိုရွာတွင် မဃလုလင်တို့ မိသားစု နေထိုင်ကြ၏။ မဃလုလင်သည် ထိုခေတ်၏ ဓလေ့ အစဉ်အလာအတိုင်း ဇနီးလေးယောက်ကို လက်ထပ်ခွင့် ရှိသဖြင့် ဇနီးလေးယောက်ကို လက်ထပ်ခဲ့၏။ မဃလုလင်၏ ဇနီးလေးယောက် အနက် ဇနီးတစ်ယောက်မှာ သုဓမ္မာ ဖြစ်၏။ အခြား တစ်ယောက်မှာ သုစိတ္တာ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ယောက်မှာ သုနန္ဒာ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ယောက်မှာ သုဇာတာ ဖြစ်၏။ မဃလုလင်သည် မိမိအနေဖြင့် ဇနီးလေးယောက်ကို ယုခြင်းမှာ ကာမဂုဏ် ခံစားရန် မဟုတ်၊ သားကောင်း သမီးကောင်းများဖြင့် လောကဓံ၏ အစီးအပွားကို အင်တိုက် အားတိုက် ဆောင်ရွက်ရန် ဖြစ်၏။

မဃလုလင်သည် ဤလောကဓံ အမြဲတစေ ပူဇော်ရမည့်အရာ ငါးမျိုး ရှိကြောင်းကို သိ၏။ ထိုငါးမျိုးတို့အနက် ပထမအမျိုးမှာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဖြစ်၏။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကိုသာ မထိန်းသိမ်းပါက မဃလုလင်တို့၏ မျိုးနွယ်သည် ဤကမ္ဘာမြေအပြင်၌ ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု ဟူသည် လူသားတိုင်းအတွက် အမြဲတစေ ပူဇော်ရမည့်အရာ ဖြစ်၏။ အမြဲတစေ ပူဇော်ခြင်း ဟူသည်မှာ အလေးအမြတ်ပြု၍ ထိန်းသိမ်းခြင်း ဖြစ်၏။

ဒုတိယအမျိုးမှာ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်၏။ အကယ်၍သာ ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်များက ဤလောကဓံ လူပီပီ နေထိုင်ရေးအတွက် သွန်သင် ပြသ ဆိုဆုံးမခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် မဃလုလင်သည် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်နှင့် ဘာမျှ ခြားနားလိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်များသည် လူသားတိုင်းအတွက် အမြဲတစေ ပူဇော်ရမည့်အရာ ဖြစ်၏။ ဤအစဉ်အလာသည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ၌ပင် အာစရိယ ဂုဏော အနန္တော အနေဖြင့် တည်ရှိနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

တတိယအမျိုးမှာ မိဘများ ဖြစ်ကြ၏။ အကယ်၍သာ မိဘဟူ၍ မရှိဘူး ဆိုပါလျှင် ဤကမ္ဘာမြေအပြင်၌ မဃလုလင် ဟူ၍ပင် မရှိနိုင်ကြောင်းမှာ အထူး ပြောစရာ မလိုသောအချက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူသားတိုင်းအတွက် မိဘသည်

http://www.dhammadownload.com

အမြဲတစေ ပူဇော်ရမည့်အရာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မိဘဟူသည် ပဓာန ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်၍ ကျန်ပူဇော်ရမည့် အရာလေးမျိုးမှာ အပဓာန ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။

စတုတ္ထအမျိုးမှာ မိမိမှ တစ်ပါးသော အခြားလူသားများ ဖြစ်ကြ၏။ လူဟူသည် မိမိတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေနိုင်သော သတ္တဝါ မဟုတ်ချေ။ လူ့သမိုင်းတွင် လူ့ယဉ်ကျေးမှု ဟူ၍ မပေါ်ပေါက်မီ ကာလကပင် စ၍ လူတို့သည် အသင်းအဖွဲ့နှင့် နေကြသူများ ဖြစ်ကြလေရာ မိမိမှ တစ်ပါးသော အခြားလူသားများသည်လည်း လူတိုင်း လူတိုင်းအတွက် ပူဇော်ရမည့် အရာများပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မြင့်မြတ်သောနေခြင်း ဗြဟ္မစိုရ်တရား ဟူသည်မှာ မိမိမှတစ်ပါးသော အခြားလူသားများအား အလေးအမြတ်ပြု၍ ပူဇော်ရာမှပင် စ လေ၏။ မိမိထက် မြတ်သူများအား ပူဇော်ခြင်းကို "ပူဇော်ခြင်း" ဟူ၍ပင် ဆို၏။ မိမိနှင့် အဆင့်တူများအား ပူဇော်ခြင်းကို "ကူညီခြင်း" ဟူ၍ ဆို၏။ မိမိအောက် နိမ့်သူများအား ပူဇော်ခြင်းကို "ချီးမြှောက်ခြင်း" ဟူ၍ ဆို၏။ ထို့ကြောင့် မိမိထက် မြင့်သူဖြစ်စေ၊ မိမိအောက် နိမ့်သူဖြစ်စေ လူသားမှန်သမျှ အားလုံးသည် ဤအမျိုးအစား၌ ပါဝင်၏။ သို့ဖြစ်၍သာ မြင့်မြင့်နိမ့်နိမ့် လူဟူသမျှအပေါ် ခွဲခြားမှုမရှိဘဲ မိမိနှင့်ထပ်တူ တစ်သားတည်း ထား၍ ပူဇော်နိုင်မည်ဆိုလျှင် လုစင်စစ်က ဗြဟ္မာဖြစ်နေသူဟူ၍ ဆိုအပ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ထိုကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဗြဟ္မာလိုနေခြင်း၊ ဗြဟ္မဝိဟာရဖြင့် နေသူများဟူ၍ ဆိုကြခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း ဤလောကဌ် မငြိမ်းချမ်းနိုင်ကြခြင်းမှာ လူသားဟူသမျှကို အမြဲတစေ အလေးအမြတ်ထား၍ ပူဇော်ထိုက်သူများအဖြစ် မခံယူနိုင်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ပဉ္စမအမျိုးမှာ ကျေးဇူးကို တိရစ္ဆာန်များ အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင် ရုပ်လောက ဖြစ်၏။ ကျေးဇူးကို တိရစ္ဆာန်များ အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင် ရုပ်လောကသည်လည်း လူသားများအတွက် အသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်ရန် ကျေးဇူးများပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးကိုတိရစ္ဆာန်များ အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင် ရုပ်လောကသည်လည်း အလေးအမြတ်ပြု၍ ပူဇော်စရာပင် ဖြစ်၏။ ရုပ်လောကအား အလေးအမြတ် ပြု၍ ပူဇော်ခြင်း ဟူသည်မှာ သစ်ပင်ပန်းမန်များ စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ရေတွင်းရေကန်များ တူးခြင်း၊ လမ်းများဖောက်ခြင်း၊ တည်းခိုဇရပ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့ ဖြစ်ကြ၏။

မဃလုလင်တို့ခေတ်သည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီက ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီကဆိုလျှင် ဗြာဟ္မဏဝါဒသည် မဃလုလင်တို့ဒေသ၌ ထွန်းကား၏။ ထို့ကြောင့် မဃလုလင်သည် ဗြာဟ္မဏဝါဒအတိုင်း လောက၏ ပူဇော်စရာ ငါးမျိုးကို အမြဲတစေ အလေးအမြတ်ပြု၍ ပူဇော်လေ၏။ ဗြာဟ္မဏ

http://www.dhammadownload.com

ကျမ်းများတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်မှ ငါးမျိုးကို "မဟာယညေ" ငါးမျိုးဟု ဆိုပါ၏။ မဟာယညု၏ အနက်မှာ ကြီးမြတ်သော ပူဇော်ခြင်း ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဗြာဟ္မဏဝါဒ အရ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် လူ့ကျင့်ဝတ်အနေဖြင့် ဤပုဂ္ဂိုလ်မှ ငါးမျိုးကို နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ပူဇော်ရ၏။

မဃလုလင်သည် သိကြားမင်းကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးကို ဤပုဂ္ဂိုလ်မှ ငါးမျိုး၌ အသုံးချ၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှ ငါးမျိုးကို သိကြားမင်းကျင့်ဝတ် ခုနစ်ပါးတို့ အသုံးပြုရာ "နယ်မြေ" အဖြစ် မဃလုလင်က သတ်မှတ်ပြီး ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပူဇော်ရာတွင် အားထုတ်နည်း လေးမျိုးဖြင့် အားထုတ်ပြီး ပူဇော်ခြင်း ဖြစ်၏။ မဃလုလင်သည် ဤပုဂ္ဂိုလ်မှ ငါးမျိုးကို ပူဇော်ရာတွင် စွမ်းနိုင်သမျှ အားစိုက်ခွန်စိုက် လည်း ပူဇော်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှကို "နိဂုဝသေသ ပူဇာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ မခိုမကပ် အမြဲမပြတ်လည်း ပူဇော်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှကို "နိရန္တရပူဇာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ပူဇော်မှုလုပ်ငန်း မပြီးမဆုံးချင်းလည်း ပူဇော်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှကို "စိရံကာလပူဇာ" ဟု ဆို၏။ ရိသေလေးစားစွာလည်း ပူဇော်၏။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှကို "သက္ကစ္စပူဇာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။

မဃလုလင်သည် လမ်းများကို ဖောက်၏။ ဒေသတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်သွယ်ရာတွင် လမ်းပန်းကောင်းမွန်မှုသည် အရေးကြီး၏။ ထို့ကြောင့် မဃလုလင်သည် လမ်းဖောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ လမ်းဖောက်ရာတွင် အခကြေးငွေရ၍ လမ်းဖောက်ခြင်း မဟုတ်။ ရုပ်လောကအား ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပူဇော်သည့် အနေဖြင့် လည်းကောင်း လမ်းဖောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရုပ်လောကအား ပူဇော်ခြင်းကို "ဘူတယညေ" ဟူ၍ ဗြာဟ္မဏကျမ်းများက ဆို၏။ အမှန်အားဖြင့် ရုပ်လောကအား ပူဇော်လျှင်လည်း လောကတစ်ခုလုံးအား ပူဇော်ရာ ရောက်ပါ၏။ ဤသဘောကို မဃလုလင် သိ၏။

အရာရာတိုင်း၌ စွဲမက်စရာ "ရသ" သည် ရှိ၏။ လယ်ထွန်ခြင်း၌လည်း "ရသ" သည် ရှိ၏။ ရောင်းဝယ်ခြင်း၌လည်း "ရသ" သည် ရှိ၏။ လမ်းဖောက်ခြင်း၌လည်း "ရသ" သည် ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် အရာရာတိုင်း၌ စွဲမက်စရာ "ရသ" သည် ရှိပါ၏။ မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ထိုလုပ်ငန်း၌ စွဲမက်စရာ "ရသ" ကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်ပါက၊ ထိုလုပ်ငန်း၌ စွဲမက်စရာကို ခံစားတတ်ပါက ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ခြင်း၌ ပျင်းရိခြင်း မရှိဘဲ အမြဲတစေ ပျော်မွေ့၏။ အမြဲတစေ ပျော်မွေ့လေသောအခါ အားစိုက်ခွန်စိုက်လည်း လုပ်လာ၏။ မခိုမကပ် အမြဲမပြတ်လည်း လုပ်လာ၏။ အချိန်ကာလ ကြာချင်သလောက် ကြာပါစေ၊ လုပ်ငန်းပြီးဆုံးသည်အထိ လုပ်လာ၏။ လေးလေးစားစားလည်း လုပ်လာ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဤသဘောကို မဃလုလင်သည် သိ၏။ ထို့ကြောင့် မဃလုလင်သည် ပူဇော်မှုလုပ်ငန်းများကို လုပ်ရာ၌ စွဲမက်စရာ ရသကို မြင်အောင် ကြည့်၏။ စွဲမက်စရာ ရသကို ခံစားနိုင်အောင် အားထုတ်၏။ ထိုအခါ မဃလုလင်သည် မစလရွာ၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလာ၏။ ဩဇာတိက္ကမ ရှိလာ၏။ ကြည်ညိုသူများလာ၏။ အခြံအရံ ပြည့်လာ၏။ ဤသည်မှာ ဓမ္မတနာ၏ ဒိဋ္ဌဓမ္မ ပစ္စုပ္ပန် အကျိုး ဖြစ်၏။ မဃလုလင်သည် သူ့ကို ကြည်ညိုသူ ပရိသတ်အတွင်းမှ ရဲဘော်ရဲဘက်အဖြစ် စိတ်တူ သဘောတူ လူကောင်း ၃၃ ယောက်ကို လက်ခံပြီး လမ်းဖောက်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ကြ၏။ လမ်းခရီး မည်သည်ကား များစွာသော သူတို့အားလည်း နှလုံးကို ပွားစေတတ်၏။ ချမ်းသာသုခလည်း များလှ၏။ ဤသို့ မဃလုလင်တို့ အုပ်စုက သူတို့၏ စိတ်ထဲ၌ ယုံမှတ်ထား၏။ မဃလုလင်တို့ အုပ်စုသည် လမ်းဖောက်ခြင်း လုပ်ငန်းကို တစ်ယူဇနာပြီး တစ်ယူဇနာ၊ တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်း ပြီးအောင် ဖောက်လုပ်ကြ၏။ ထိုအခါ မဃလုလင်တို့ အုပ်စု၏ အရှိန်အဝါသည် ပို၍ ပို၍ ကြီးမားလာလေ၏။

မစလရွာစားသည် အဓမ္မဝါဒီ ဖြစ်၏။ အဓမ္မလုပ်ငန်း၌ မွေ့လျော်၏။ မွေလုပ်ငန်းကြောင့် အရှိန်အဝါ ကြီးမားလာသော မဃလုလင်တို့အပေါ် စိုးရိမ်လာ၏။ ထိုအခါ မစလရွာစားသည် မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား သူ၏ ဘက်တော်သား အဖြစ် ရောက်လာအောင် စည်းရုံး၏။ သူ၏ စည်းရုံးနည်းကား အဓမ္မဝါဒဖြင့် စည်းရုံးသောနည်းတည်း။ မုဆိုးလုပ်ရန် စည်းရုံး၏။ အရက်သေစာ သောက်စား ပျော်ပါးရန် သွေးဆောင်၏။ သို့မဟုတ် အခြား ဒုစရိုက်လုပ်ငန်း တစ်ခုခုကို လုပ်ဆောင်ပြီး စီးပွားဥစ္စာ ရှာဖွေရန် တိုက်တွန်း၏။ ထိုကဲ့သို့သော မဃလုလင်တို့ အုပ်စုက ဆောင်ရွက်ပါလျှင် စီးပွားရေး အရလည်း မဃလုလင်တို့ အုပ်စုထဲမှ ထိုက်တန်သော အကောက်အခွန်ကို ရသဖြင့် မိမိ အကျိုးရှိမည်၊ စည်းရုံးရေး အရလည်း မဃလုလင်တို့ အုပ်စုသည် မိမိဘက်တော်သားများ ဖြစ်လာသဖြင့် မိမိ အကျိုးရှိမည်၊ အုပ်ချုပ်ရေး အရလည်း မဃလုလင်တို့ အုပ်စုသည် ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းများကို မိမိ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ရလေသောကြောင့် မိမိ၏ ဩဇာအာဏာ အလိုအလျောက် ကျရောက်လာမည် ဖြစ်သဖြင့် မိမိ အကျိုးရှိမည်။ ဤသို့ မစလ ရွာစားက စဉ်းစား၏။ စဉ်းစားသည့်အတိုင်းလည်း မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား အကြံပြု၏။ သို့ရာတွင် မဃလုလင်တို့ အုပ်စုက မစလရွာစား၏ အကြံပြုချက်ကို လက်မခံပါချေ။

ထိုအခါ မစလရွာစားသည် နန်းတော်သို့သွား၍ ဘုရင်မင်းမြတ်အား 'မစလရွာ၌ မဃလုလင်တို့သည် ခိုးသား ဓားပြများအဖြစ် ထကြွသောင်းကျန်း

http://www.dhammadownload.com

လျက် ရှိပါသည်' ဟု လျှောက်တင်၏။ မင်းကြီးကလည်း မစလ ရွာစား၏ လျှောက်တင်ချက်ကို ယုံကြည်၏။ အမှန်အားဖြင့် မစလရွာစားသည် မင်းကြီး၏ ကျွန်ယုံတော် ဖြစ်၏။ မိမိ၏ ကျွန်ယုံတော်သည် မိမိအပေါ် သစ္စာရှိ၏၊ မဟုတ် မမှန် လုပ်ကြံပြီး မည်သို့မျှ ပြောဆိုလိမ့်မည် မဟုတ်။ ဤသည်မှာ မင်းကြီး၏ ယုံကြည်ချက် ဖြစ်၏။ မင်းကြီး၏ ယုံကြည်ချက်သည် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ်၌ အားပြုသော ယုံကြည်ချက် ဖြစ်၏။ ယုံကြည်မှုနိယာမအရ မိမိ၏ အတွေ့အကြုံအပေါ်၌ အားပြုသော ယုံကြည်ချက်၊ အကြောင်းအကျိုး ဆင်ခြင်နိုင်မှုအပေါ် အားပြုသော ယုံကြည်ချက်၊ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အားပြုသော ယုံကြည်ချက် ဟူ၍ ယုံကြည်ချက် အမျိုးအစား သုံးမျိုးရှိလေရာ ထိုသုံးမျိုးတွင် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အားပြုသော ယုံကြည်ချက်သည် ခိုင်မာမှု အားအနည်းဆုံး ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ပါသော်လည်း မဂရာဇ် မင်းကြီးသည် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အားပြုသော ယုံကြည်ချက်အရ မစလရွာစား လျှောက်တင်ပြသည့်အတိုင်း လက်ခံယုံကြည်ပြီး မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား ဖမ်းဆီး၍ ဆင်နှင့် နင်းသတ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်လေရာ မင်းကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ကြ၏။

မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား ဆင်ဖြင့်နင်းသတ်ရန် စီစဉ်လေပြီ။ တစ်ဖက်တွင် မင်းကြီး၊ မစလရွာစားနှင့် နင်းသတ်မည့်ဆင် ရှိ၏။ အခြားတစ်ဖက်တွင် မဃလုလင် အမျှူးပြုသော လူတော်လူကောင်း ၃၃ ယောက်တို့ ရှိကြ၏။ ပုဂ္ဂိုလ် အနေဖြင့် ကြည့်လျှင် တစ်ဖက်က မင်း၊ အခြားတစ်ဖက်က အကျဉ်းစံ။ ဓမ္မ အနေဖြင့် ကြည့်လျှင် တစ်ဖက်ကား "ဓမ္မ"၊ အခြားတစ်ဖက်ကား "အဓမ္မ"။ ဤသို့ တွေ့ရ၏။ ရုပ်ပိုင်းအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် သက်ရောက်အားနှင့် တန်ပြန် သက်ရောက်အား။

ဤလောကၻ အားချင်း ပြိုင်ရာတွင် "အဓမ္မ" က နိုင်သည့်အခါလည်း ရှိ၏။ "ဓမ္မ" က နိုင်သည့်အခါလည်း ရှိ၏။ "အဓမ္မ" က "ဓမ္မ" အပေါ် နိုင်ရခြင်းသည် ယာယီ အနိုင်ရခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထာဝစဉ် အနိုင်ရခြင်း မဟုတ်။ "အဓမ္မ" က ဓမ္မအပေါ် ထာဝစဉ် အနိုင်ရရှိး ဓမ္မတာလည်း မရှိ။ "ဓမ္မ" က "အဓမ္မ" အပေါ် အနိုင်ရခြင်းသည်သာ ထာဝစဉ် အနိုင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ "ဓမ္မ" ကသာ "အဓမ္မ" အပေါ် ထာဝစဉ် အနိုင်ရရှိး ဓမ္မတာ ရှိလေ၏။ ဤဓမ္မတာကို မဃလုလင်သာ သိ၏။ မစလရွာစားလည်း မသိ၊ မဂရာဇ်မင်းကြီးလည်း မသိ။ မသိချင်း တူသော်လည်း မစလရွာစားကား ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ၏၊ သူတော်ကောင်း မဟုတ်။ သို့ဖြစ်၍သာ မစလ ရွာစားသည် မိမိ၏ အမှားကို အမှားမှန်း မသိခြင်း ဖြစ်လေ၏။ မင်းကြီးကား အဆင်ခြင်ဉာဏ် နည်းပါးသော်လည်း

http://www.dhammadownload.com

ရှိုးဖြောင့်၏။ သူတော်ကောင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် မိမိအမှားကို တွေ့လေသောအခါ အမှားမှန်း ချက်ချင်း သိ၏။

သိသည့်အတိုင်းလည်း ချက်ချင်းပင် ပြင်ဆင်လေ၏။ ဓမ္မပဒဂါထာ အမှတ် ၆၃ ၌လည်း မြတ်စွာဘုရားက ဤသို့ ဟောကြားတော်မူထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

- **အကြင်လူမိုက်သည် မိမိ၏ အမှားကို မြင်သောအခါ မှားမှန်း သိ၏။ ထိုလူမိုက်ကို ထိုသို့ သိခြင်းကြောင့်ပင် ပညာရှိ ဟူ၍ ဆိုရ၏။**
- **အကြင်လူမိုက်ကား မိမိ၏ အမှားကို မြင်သော်လည်း အမှားမှန်း မသိ၊ အမှန်ဟူ၍ပင် သိ၏။ ထိုလူမိုက်ကို ထိုသို့ သိခြင်းကြောင့်ပင် လူမိုက်စစ်စစ် ဟူ၍ ဆိုရ၏။**

မဃလုလင်သည် မိမိတို့အုပ်စုအား ဆင်ဖြင့် နင်းသတ်တော့မည်ကို သိ၏။ ထိုအခါ မဃလုလင်သည် "အား" ကို ချိန်၏။ မင်းကြီး၏ "အား" သည် လည်းကောင်း၊ မစလရွာစား၏ အားသည် လည်းကောင်း၊ ဆင်၏ "အား" သည် လည်းကောင်း ဒေါသ "အား" ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဒေါသ "အား" ဟူသည် စွမ်းအင်ထက်မြက်လှသော "အား" မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဒေါသ "အား" ကို နှိမ်နင်းနိုင်ရန် စွမ်းအင်ထက်မြက်သော "အား" တစ်ရပ် ရှိဖို့ လို၏။ ထို "အား" ကို မဃလုလင် သိ၏။ ထို "အား" ကား မေတ္တာ "အား" ပေတည်း။ အကယ်၍ မေတ္တာစစ်စစ် "အား" ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ဒေါသ "အား" ကို အလွယ်တကူ အပြတ် ရှင်းနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာစစ်စစ် "အား" ကိုသာ မွေးမြူနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ "အား" ချင်း ပြိုင်ရာ၌ ဒေါသကို ဒေါသဖြင့် တုံ့ပြန်၍မရ။ ဒေါသသည် သက်ရောက် "အား" ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ပဋိဒေါသသည် တန်ပြန်သက်ရောက် "အား" သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဒေါသသည်လည်း အကုသိုလ် ဖြစ်၏။ ပဋိဒေါသသည်လည်း အကုသိုလ်ပင် ဖြစ်၏။ အကုသိုလ်က ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ပေးနိုင်ရိုး မရှိ။ အကယ်၍ အကုသိုလ်က ကောင်းကျိုးချမ်းသာ ပေးသည်ဟု ဆိုလျှင် ထို ကောင်းကျိုးချမ်းသာသည် အကုသိုလ်နှင့်ယှဉ်သော ပီတိနှင့်သုခ သာတည်း။ ကုသိုလ်နှင့်ယှဉ်သော ပီတိနှင့်သုခ မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓအဘိဓမ္မာအရ ပီတိနှင့်သုခသည် အကုသိုလ်၌လည်း ယှဉ်နိုင်၏။ ကုသိုလ်၌လည်း ယှဉ်နိုင်၏။ အကုသိုလ်၌ ယှဉ်လျှင် အပြစ်ရှိသော ပီတိနှင့်သုခ ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်၌ ယှဉ်မှသာ အပြစ်မဲ့သော ပီတိနှင့်သုခ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဒေါသကို ဒေါသဖြင့်ပင် နိုင်သည် ဆိုစေဦး၊ ရရှိခံစားရသော ပီတိနှင့်သုခသည် အပြစ် ရှိသော ပီတိနှင့်သုခ ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခု

http://www.dhammadownload.com

သော နေ့တွင် ဒုက္ခကို မလွှမသွေ ခံစားရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မဃလုလင်သည် ဒုက္ခကို မည်သည့်အခါတွင်မှ မခံစားလိုသောကြောင့် ဒေါသအား ကို တုံ့ပြန်ဒေါသ အားဖြင့် မခုခံဘဲ မေတ္တာအားဖြင့် ခုခံရန် ကြိုးပမ်းခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဒေါသကို ဒေါသဖြင့် မငြိမ်းနိုင်ဘဲ မေတ္တာဖြင့်သာ ငြိမ်းနိုင်ကြောင်း ထိုထိုကျမ်းများ၌ ဆိုကြပါ၏။ ထိုအဆိုအရ လက်တွေ့ ကျင့်သုံးရာတွင် မအောင်မြင်သူများ ရှိနိုင်ပါ၏။

ထိုသို့ ရှိခြင်းမှာ ကျမ်းများ အဆိုမှားယွင်းခြင်းကြောင့် မဟုတ်ဘဲ မိမိတို့ အသုံးပြုသော မေတ္တာစွမ်းအား မပြည့်သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဘီစီ ၈ ရာစုက ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော "ယာသက" ဆရာကလည်း 'ကျမ်းများ၏ အဆိုအမိန့်ကို အသုံးချရာတွင် အသုံးမကျကြောင်း တွေ့ရှိရပါက ထိုသို့ အသုံးမကျခြင်းမှာ ကျမ်းများ၌ အပြစ်မရှိဘဲ အသုံးကျအောင် အသုံးမချတတ်သူ၌သာ အပြစ် ရှိလေ၏' ဟူ၍ မိန့်ကြားခဲ့ဖူး၏။

မဃလုလင်သည် မိမိနှင့်တကွ မိမိ၏ အပေါင်းအသင်းများ ဆင်နင်း သတ်ခံရရန် မင်းကြီး အမိန့်ချမှတ်ချိန်မှစ၍ မင်းကြီးအပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ မစလရွာစား အပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ဆင်အပေါ်၌ လည်းကောင်း တစ်ခုတစ်ရာ အမျက်ဒေါသ မထွက်ဘဲ မိမိကိုယ်ကို မိမိ မေတ္တာထားသကဲ့သို့ မေတ္တာထားရန် မိမိ၏ အပေါင်းအသင်းများအား ညွှန်ကြား၏။ ဗြဟ္မဝိဟာရ မြောက်အောင် မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများရန် တိုက်တွန်း၏။ မဃလုလင်နှင့်တကွ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များသည် မေတ္တာဘာဝနာကို စင်စင်ကြယ်ကြယ် ဗြဟ္မဝိဟာရ မြောက်အောင် မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများလေ၏။ ထိုသို့ ပွားများရာ၌ အမျက ဒေါသ ဟူ၍ မြူမျှပင် ကြားမဝင်လာအောင် သတိထား၏။ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်၏။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် တကယ်တမ်း ဖြစ်လိုသော ဆန္ဒလည်း ရှိ၏၊ ခိုင်မာသော စိတ်ဓာတ်လည်း ရှိ၏၊ မလျှော့သော ဇွဲလုံ့လလည်း ရှိ၏၊ စူးစမ်းဆင်ခြင်နိုင်သော အသိဉာဏ် ပညာလည်း ရှိ၏။ ဤအင်္ဂါလေးရပ်နှင့် ပြည့်စုံလျှင် လောကီဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာဖြစ်စေ မည်သည့်လုပ်ငန်းမဆို အောင်မြင်၏။ ထို့ကြောင့် ဤအင်္ဂါ လေးရပ်ကို "ကုဋ္ဌိပါဒ်" ဟူ၍ ဆို၏။ ကုဋ္ဌိပါဒ် ဟူသည် တန်ခိုးပေတည်း။ မဃလုလင်သည် ဤတန်ခိုး ကုဋ္ဌိပါဒ်ကို အသုံးပြု၍ မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားများလေ၏။ ထိုနည်းအတူ သူ၏ လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်များကလည်း ပွား၏။

မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား ဆင်ဖြင့် နှင်းသတ်ချေပြီ။ သို့ရာတွင် မဃ လုလင်တို့ အုပ်စု၏ မေတ္တာဘာဝနာ အာနုဘော်ကြောင့် ဆင်သည် မနှင်းဘဲ

http://www.dhammadownload.com

နေလေ၏။ ဆင်ကို အကြိမ်ကြိမ် နင်းစေဆော်လည်း ဆင်သည် မနင်းဘဲသာ နေလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက်တင်လေရာ 'လူများကို ဆင်မြင်သဖြင့် နင်းခြင်းငှာ မချဉ်းကပ်ဝံ့သဖြင့် မနင်းတဲ့ နေခြင်းဖြစ်မည်၊ လူများကို မမြင်ရလေအောင် ဖျာဖြင့် ဖုံးအုပ်စေပြီး ဆင်ကို နင်းခိုင်းလေ' ဟူ၍ အမိန့်ချမှတ်ပြန်၏။ မင်းကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား ဖျာဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီး ဆင်ကို နင်းခိုင်းပါသော်လည်း ဆင်သည် မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား မနင်းရံသာမက အဝေးသို့ ဖယ်ခွာသွားလေ၏။

ထိုအခါမှ မဂဓာဓိမင်းကြီးသည် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ကို ရှေ့တော်သို့ သွင်းစေ၍ စစ်ဆေး မေးမြန်းတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို သိတော်မူ၏။ မင်းပင်ကောင်းလျက် မင်းမြှောင် ဖျက်သဖြင့် နိုင်ငံတော် မတည်မငြိမ် ဖြစ်ရသည့် သဘောကို မင်းကြီးသည် ကိုယ်တွေ့ကြုံရ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် သူကောင်းပြု၍ မြို့စားရွာစား ခန့်ထားသူများတွင် အချို့သည် သူတစ်ပါးက မိမိထက် ပစ္စည်းဥစ္စာအားဖြင့် သာလွန်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရာထူးအားဖြင့် မြင့်မားနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်အားဖြင့် ယက်မြက်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ပညာအရည်အချင်းအားဖြင့် ထူးချွန်နေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာအားဖြင့် ဖြူစင်မြင့်မြတ်သဖြင့် ပရိသတ်က ကြည်ညိုအားကိုးနေသည်ကို လည်းကောင်း မနာလိုသဖြင့် မင်းကြီးအား မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံကုန်းတိုက်တတ်သော "ဣဿာ" သမားများကို မင်းကြီးသည် ကိုယ်တွေ့ကြုံရပြီ။ ထို့အပြင် အရာရာ၌ မိမိကချည်းသာ "အသာ" ယူလိုသဖြင့် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံကုန်းတိုက်တတ်သော "မစ္ဆရိယ" သမားများကိုလည်း မင်းကြီးကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံရပြီ။ ထို့ကြောင့် ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အခြေပြုသော ယုံကြည်မှု ထက် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နိုင်မှုအပေါ် အားပြုသော ယုံကြည်မှုက ပို၍ အားကောင်းကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကိုယ်တွေ့အပေါ် အားပြုသော ယုံကြည်မှုသည်သာလျှင် ယုံကြည်မှု သုံးမျိုးတွင် အားအကောင်းဆုံး ဖြစ်ကြောင်း ယခုတော့ မင်းကြီးသည် သိလေပြီ။

မင်းမူထမ်း၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ၊ နိုင်ငံဝန်ထမ်း၏ ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် မညီညွတ်ဘဲ မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအပေါ် မနာလိုမှု ဣဿာ၊ ဝန်တိုမှု မစ္ဆရိယတို့ဖြင့် မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံပြီး မင်းကြီးအား တိုင်ကြားခဲ့သော မစလ ရွာစား၏ တိုင်ကြားချက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အားပြုသော ယုံကြည်နည်းဖြင့် မင်းကြီးသည် ယုံကြည်ခဲ့၏။ ယုံကြည်သည့်အတိုင်း မဃလုလင်တို့အဖွဲ့အား မင်းကြီးသည် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့၏။ ထိုပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက် မှားယွင်းကြောင်း မင်းကြီး သိလေပြီ။ 'အမောင်တို့၊ ဤဆင်

http://www.dhammadownload.com

သည် တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ပါလျက် သင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို သိသေး၏။ ငါတစ်မူကား လူဖြစ်ပါလျက် ကျေးဇူးကို မသိခဲ့။ ငါ၏အပြစ်ကို သည်းခံကုန်လော့' ဟု မင်းကြီးက တောင်းပန်၏။ အမှားကို အမှားမှန်း သိခြင်းကြောင့် မင်းကြီးကို "ပညာရှိ" ဟု ဆိုရ၏။ မှားမှန်းသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမှန်သို့ရောက်အောင် ပြင်ဆင်နိုင်စွမ်း ရှိသောကြောင့် မင်းကြီးကို "သူတော်ကောင်း" ဟု ဆိုရ၏။ ပုထုဇဉ် ဟူသမျှသည် အမှားကို လုပ်သည့်အခါလည်း လုပ်မိ၏။ အမှန်ကို လုပ်သည့် အခါလည်း လုပ်မိ၏။ အမှားကို လုပ်မိလျှင်လည်း မှားမှန်းသိပါက ယထာဘူတ ကျကျ သိသူ မည်၏။ အမှန်ကို လုပ်မိလျှင်လည်း မှန်မှန်းသိပါက ယထာဘူတ ကျကျ သိသူပင် မည်၏။ ဤသို့ စိတ္တဇနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာတော်၌ လာရှိပါ၏။ မဂရာဇ်မင်းကြီးသည် သူ၏အမှားကို ပြင်ဆင်သောအားဖြင့် မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား "မစလရွာစား" ခန့်၏။ မူလ မစလရွာစားအား မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအား "ကျွန်" အဖြစ် ပေး၏။ ဆင်ရဲတနာကိုလည်း မဃလုလင်တို့ အုပ်စုအားပင် ပေး၏။

ပထမဒေါသသည် အမှားတစ်ခု ဖြစ်၏။ တုံ့ပြန်ဒေါသသည်လည်း အမှားတစ်ခုပင် ဖြစ်၏။ အမှားနှစ်ခု ပေါင်းလိုက်သောအခါ အမှန်တစ်ခု ဖြစ်မလာဘဲ အမှားသံသရာကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေတတ်ပါ၏။ ဤနည်းကို အစပထမ၌ မင်းကြီးသည် မသိလိုက်၊ နောက်မှပြင်ဆင်ခြင်း ဖြစ်၏။ မဃလုလင်တို့ အုပ်စုကား ဒေါသအမှားကို မေတ္တာအမှန်ဖြင့် ချေဖျက်ပြီး အမှန်သံသရာကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ အမှားဟူသမျှသည် တစ်ခုသောနေ့တွင် မိမိ၏ နိဂုံးသို့ ရောက်မြဲဖြစ်၏။ ထို တစ်ခုသောနေ့ကား ယနေ့ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်၊ မနက်ဖြန် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်၊ နောင်ဘဝ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်၊ ရောက်မည်ကတော့ ဧကန်။ အမှန်ဟူသမျှလည်း ထိုနည်းပမာ အလားတူသာတည်း။ အယူမာဒ တရားဖြင့် ပြည့်စုံအောင် ဆင်ခြင်ဖွယ်ကောင်းပေစွ။

ဤလောကဌ် မိဘ ကောင်းပါလျက် သားကောင်း သမီးကောင်းများကို ရချင်မှ ရတတ်သည်။ မကောင်းသော သားသမီးများကိုလည်း ရတတ်၏။ ထိုနည်းအတူပင် အုပ်ချုပ်သူ မင်းကောင်း ဖြစ်ပါလျက် အမှုထမ်းကောင်းများကို ရချင်မှ ရတတ်သည်။ မကောင်းသော အမှုထမ်းများကိုလည်း ရတတ်သည်။ ဤသဘောကို မဃလုလင်နှင့် အဖွဲ့သည် မဂရာဇ်မင်းကြီးအား အခိုင်အမာ သက်သေပြခဲ့၏။ မဂရာဇ်မင်းကြီးသည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးက မဃလုလင်နှင့် အဖွဲ့အား ရွာစားခန့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

မဃလုလင်နှင့် အဖွဲ့သည် မစလရွာစား ဖြစ်ကြသောအခါ ကောင်းမှု

http://www.dhammadownload.com

ကို ရွေးကထက်တိုး၍ လုပ်ဆောင်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ကောင်းမှုဟူသည် ကမ္မနိယာမအရ တစ်ခုသောနေ့တွင် မလွဲမသွေ မုချ အကျိုးပေးမည် ဖြစ်၏။ မည်သည့်နေ့ ဟူ၍ မပြောတတ်ခြင်းသာ ရှိ၏။ အကျိုးပေးမည်ကတော့ မုချ ဖြစ်၏။ ယုံမှားဖို့ မရှိ။ အဟန့်အတား ရှိနေလျှင်လည်း ထိုအဟန့်အတားသည် တစ်ခုသောနေ့တွင် မုချ ပျောက်ပျက်သွားရမည် ဖြစ်၏။ ကွယ်ပသွားရမည် ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို မဃလုလင်နှင့် အဖွဲ့သည် ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှုကို ရွေးကထက်တိုး၍ လုပ်ဆောင်ကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

မဃလုလင်နှင့် အဖွဲ့သည် လမ်းဆုံ၌ ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဆောက်လုပ်ကြရန် အားလုံး သဘောတူကြ၏။ ထိုဇရပ်တွင် အခန်းကြီးသုံးခန်း ပါဝင်မည် ဖြစ်၏။ အခန်းကြီးတစ်ခုမှာ မင်းစိုးရာဇာများ တည်းခိုရန် ဖြစ်၏။ အခြား အခန်းကြီးတစ်ခုမှာ သာမန်ဧည့်သည်များ တည်းခိုရန် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံးအခန်းမှာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့များ တည်းခိုရန် ဖြစ်၏။ ဤသို့လျှင် အခန်းကြီးသုံးခန်း ပါဝင်သော ဇရပ်ကို ဆောက်လုပ်ကြရန် သဘောတူကြပြီးနောက် လက်သမားတို့အား အပ်နှံလိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် မိမိတို့ ဆောက်လုပ်သော ဇရပ်၌ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးများ အနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဝင်ရောက်ခြယ်လှယ်၍ သြဇာပေးမည် စိုးသောကြောင့် မိမိတို့၏ အိမ်သူများ ပါဝင်ခွင့် မပြုရန် ကတိကဝတ် ထားကြကုန်၏။ မိမိတို့ ယောကျ်ားချည်း ဆောင်ရွက်ပါမှ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်နိုင်မည်ဟု သူတို့က ယုံကြည်ကြ၏။ များသောအားဖြင့် အမျိုးသမီးများ နောက်ပိုင်းမှ ပါဝင်ပတ်သက်လာပါက ယောကျ်ားများသည် ကိုယ်ကျင့်တရား ပျက်စီးလာတတ်ကြ၏။ အချင်းချင်း သဘောထား ကွဲတတ်ကြ၏။ ညှိနှိုင်းရ ခဲယဉ်းတတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မဃလုလင်နှင့် အဖွဲ့သည် မိမိတို့၏ ဇရပ်ဆောက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်း၌ မိမိတို့၏ အမျိုးသမီးများအား ပါဝင် ပတ်သက်ခွင့် မပြုရန် အချင်းချင်း ကတိကဝတ် ပြုကြခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကတိကဝတ် ပြုထားကြသော်လည်း သူတို့သည်–

"မထိမဲ့ကင်း၊ အပ်နှင်းဥစ္စာ၊ အိမ်ရာမမှား၊ ဝတ်စားဆင်ယင်၊ မြတ်နိုးကြင်၊ ငါးအင် လင့်ဝန်တာ"

ဟူသော ကျင့်ဝတ်ငါးပါးနှင့် အညီ လိုက်နာ ကျင့်သုံးသူများသာ ဖြစ်ကြပါ၏။

ထိုခေတ် ဓလေ့ထုံးတမ်းများအရ အမျိုးသမီးတို့သည် အမျိုးသားများနှင့် ရင်ပေါင်တန်းလိုက်နိုင်သော အခွင့်အရေးများကို မရရှိကြသော်လည်း အမျိုးသမီးများသည် ပင်ကိုအရည်အချင်းအားဖြင့် ညံ့သူများ မဟုတ်ကြ။ လင်ယောကျ်ားများ

http://www.dhammadownload.com

အပေါ် မြတ်နိုးသူများလည်း ရှိကြ၏။ လင်ယောကျ်ားများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မကျဆင်းသွားအောင် စောင့်ထိန်းတတ်သူများလည်း ရှိကြ၏။ ထို့အပြင် အရေးအကြီးဆုံးမှာ မိမိတို့၏ လင်ယောကျ်ားများ၌ ကိုယ်ကျင့်သိလျက်စီးမှု အကုသိုလ်များ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး လိုက်ပါ မသွားရလေအောင် ဆင်ခြင်နိုင်သူများလည်း ရှိကြ၏။ မိမိတို့ ခင်ပွန်းသည်များ အပေါ် သစ္စာစောင့်သိသူများလည်း ရှိကြ၏။ ထိုအရည်အချင်းများ အားလုံးကို သုဓမ္မာ၌ တွေ့ရ၏။

သုဓမ္မာ ဟူသည်ကား မဃလုလင်၏ ဇနီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထိုခေတ် ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ အမျိုးသားတစ်ယောက်သည် ဇနီးသည် လေးယောက်ကို တရားဝင် လက်ထပ်ခွင့် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မဃလုလင်သည် ဇနီးသည် လေးယောက်တို့ကို လက်ထပ်ထား၏။ ထိုဇနီးတို့မှာ သုနန္ဒာ၊ သုစိတ္တာ၊ သုဓမ္မာနှင့် သုဇာတာတို့ ဖြစ်ကြ၏။

သုဓမ္မာသည် ခင်ပွန်းသည် မဃလုလင်ကို မြတ်နိုး၏။ ခင်ပွန်းသည်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျဆင်းမသွားရအောင် စောင့်ထိန်း၏။ မိမိကြောင့် ခင်ပွန်းသည်၏ ကိုယ်ကျင့်သိလ ပျက်စီးမသွားရအောင် ဆင်ခြင်၏။ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် သစ္စာလည်း ရှိ၏။ ပင်ကိုမူလ ပဋိသန္ဓေဉာဏ်လည်း ကောင်း၏။ ထို့အပြင် သုဓမ္မာသည်–

"အိမ်တွင်းမှလုပ်၊ သိမ်းထုပ်သေချာ၊ မိစ္ဆာကြဉ်ရှောင်၊ မျှအောင် ဝေဘို၊ ပျင်းရိမမူ၊ ဝတ်ငါးဆူ၊ အိမ်သူ ကျင့်အပ်စွာ"

ဟူသော ဇနီးသည်တို့၏ ကျင့်ဝတ်ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သုဓမ္မာသည် ခင်ပွန်းသည်တို့ ထားသော "ကတိကဝတ်" ကို မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် မဃလုလင် အနေဖြင့် ချိုးဖောက်ရာ မရောက်ရလေအောင် မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည် မဃလုလင်အား ဘာမျှမပြောဘဲ မိမိဘာသာ မိမိ ဗိသုကာကြီးနှင့် တိုင်ပင်၍ ထိုဇရပ်၌ မိမိ၏ ကုသိုလ်အဖို့ ပါဝင်ခွင့် ရအောင် စီမံ၏။ ဗိသုကာကြီး၏ အကြံပြုချက်အတိုင်း သုဓမ္မာသည် အကောင်းဆုံး သစ်သားဖြင့် ထုပ်ကာ ပြုလုပ်စေ၍ "သုဓမ္မာ" ဟူသော နာမတ်နိုးကို ထွင်းထုစေပြီးနောက် မည်သူမျှ မမြင်ရအောင် သိမ်းထား၏။

အခါကောင်း အချိန်ကောင်းကို အခါပေး ဆရာများထံမှ ရပြီ။ ဇရပ် ဖွင့်ပွဲ ကျင်းပရန်သာ ရှိတော့၏။ ထိုအခါမှ ဗိသုကာကြီးက 'ဇရပ်တွင် ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ထုပ်ကာကို တပ်ဆင်ရကြောင်း၊ ယခု ဤဇရပ်တွင် ထုပ်ကာ တပ်ဆင်ရန် မေ့လျော့သွားပါကြောင်း၊ ယခုအချိန်ရောက်မှ သစ်သားကို ရှာဖွေ၍ ထုပ်ကာ လုပ်လျှမ်းလည်း အချိန်မရနိုင်တော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လုပ်ပြီးသား ထုပ်ကာကို ဤ မစလရွာတွင်းဌာန သာ အမြန် ရှာဖွေသင့်ပါကြောင်း' ဖြင့် တင်ပြလေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဗိသုကာကြီးအား အပြစ်တင်နေရုံမျှဖြင့် လုပ်ငန်းမပြီးမြောက်နိုင်သဖြင့် မဃလုလင်တို့ အဖွဲ့သည် ဇရပ်အတွက် အသင့်လုပ်ထားသော ထုပိကာကို အပူတပြင်း ရွာကြ၏။ ထိုအခါ သုဓမ္မာ၏အိမ်၌ အသင့်လုပ်ပြီးသား ထုပိကာကို တွေ့ကြ၏။ ထို ထုပိကာကား အကောင်းဆုံး ထုပိကာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဃလုလင်တို့ အဖွဲ့က အသပြာတစ်ထောင်ဖြင့် ထိုထုပိကာကို သုဓမ္မာထံမှ ဝယ်ကြ၏။ ထိုအခါ သုဓမ္မာက 'ဤထုပိကာကို အသပြာငွေ မည်မျှပေးပေး ရောင်းမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ဇရပ်အတွက် မိမိ၏ အလှူဒါန အနေဖြင့် ပါဝင်ခွင့်ရလျှင် လှူမည် ဖြစ်ကြောင်း' ဖြင့် မဃလုလင်တို့ အဖွဲ့အား ပြန်ကြား၏။

"ဤဇရပ်တွင် အမျိုးသမီးများ၏ ကောင်းမှုများ မပါဝင်စေရ" ဟူသော မူလ ကတိကဝတ်ကို ဖျက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားဆောင်ရွက်စရာ နည်းလမ်း မရှိတော့သည်ကို မဃလုလင်တို့အဖွဲ့က တွေ့ကြ၏။ ဗိသုကာကြီးကလည်း လုပ်ငန်း ဟူသမျှသည် ဗြဟ္မာ့ပြည်မှလွဲ၍ အခြားမည်သည့် "ဘုံ" ၌မျှ အမျိုးသမီးများနှင့် ကင်း၍ မဖြစ်နိုင်သဖြင့် သုဓမ္မာ၏ တင်ပြချက်အတိုင်း လက်ခံ၍ ထုပိကာကို ယူသင့်ကြောင့် အကြံပြုပြန်၏။ မဃလုလင်တို့ အဖွဲ့သည် နောက်ဆုံး၌ သုဓမ္မာအား ကုသိုလ်ပါဝင်ခွင့်ပြုကာ သုဓမ္မာထံမှ ထုပိကာကို လက်ခံပြီး ဇရပ်၌ တပ်ဆင်လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဇရပ်ကို သုဓမ္မာဇရပ် ဟူ၍သာ ခေါ်တွင်ကြရလေ၏။

"ဇရပ် ဆောက်လုပ်ရာ၌ အမျိုးသမီးများ မပါဝင်စေရ" ဟူသော ကတိကဝတ်သည် သုဓမ္မာကြောင့် ပျက်သွားရ၏။ ထိုအခါ သုနန္ဒာက ဇရပ်နှင့် ပန်ရလေအောင် ရေကန်ကိုတူး၍ ကုသိုလ်ပြု၏။ သုစိတ္တာက ဥယျာဉ်ကို စိုက်ပျိုး၍ ကုသိုလ်ပြု၏။ မဃလုလင်ကလည်း ဇရပ်၏အနီး၌ ပင်လယ်ကသစ်ပင်ကို စိုက်၍ ကသစ်ပင်၏ ခြေရင်း၌ ကျောက်ဖျာကို ခင်း၏။ သုဓာတာကမူ ဘာမျှမလုပ်ဘဲ အလှပြင်၍သာ အချိန်ကို ကုန်စေ၏။ အမှန်အားဖြင့် သုဓာတာသည် မဃလုလင်၏ ဦးရီး သမီး ဖြစ်၏။ လင်ပြုသမျှသော ကောင်းမှုသည် ဇနီးအတွက်လည်း ပါဝင်၏။ ခင်ပွန်းသည် ပြုခြင်းနှင့် ဇနီးသည် ပြုခြင်းသည် အတူတူပင် ဖြစ်သည်ဟု အယူရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သုဓာတာသည် သီးခြားကောင်းမှုကို မပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ဇရပ်ကြီး ဖွင့်ပြီးသောအခါ ဇရပ်ဒါယကာ ၃၃ ယောက်တို့သည် ဇရပ်ကို ၃၃ ပိုင်း ပိုင်းထား၏။ မိမိတို့၏ အပိုင်း၌ ဝင်ရောက်တည်းခိုသူများ အတွက် ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်က တာဝန်ယူ၍ ပြုစုရ၏။ ရေချိုးရန်၊ စားသောက်ရန်၊ အိပ်ရန် စသည်တို့ကို စီစဉ်ပေးရ၏။ ထိုတာဝန်ကို အဖွဲ့ပိုင် "ဆင်" ကြီးအား ပေးထား၏။ ဆင်ကြီးသည်လည်း ဆင်လိမ္မာပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပေးထားသော တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်၏။ ရောက်လာတိုင်းသော ဧည့်သည်ကို ဆိုင်ရာ ကောင်းမှုရှင်၏ အိမ်သို့ အကြိုအပို့ လုပ်၏။

http://www.dhammadownload.com

လူ့ပြည်၌ အသက်တမ်းအတိုင်း နေပြီးနောက် ကွယ်လွန်ကြသောအခါ မဃလုလင်က တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း ဖြစ်လာ၏။ ကျန်အဖော်များလည်း တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ပင် သိကြားမင်း၏ အဖော် နတ်သားများ ဖြစ်လာကြ၏။ ဗိသုကာကမ္မ ဝိသကြို့နတ်သား ဖြစ်လာ၏။ ဆင်ကလည်း ဧရာဝဏ်နတ်သား ဖြစ်လာ၏။ သုနန္ဒာ၊ သုစိတ္တာ၊ သုဓမ္မာ တို့သည်လည်း သိကြားမင်း၏ နတ်မိဖုရားများ ဖြစ်လာကြ၏။ သုဇာတာမှာမူ တစ်ခုသော တောင်ချောက်ကြား၌ ဗျိုင်းမဖြစ်၍ နေလေ၏။

"သဒိသံ ပါကံ ဧနေတိ– ကံဟူသည် မိမိနှင့်တူသော အကျိုးကို ပေး၏" ဟူသော ကမ္မနိယာမအတိုင်း လူ့ပြည်က သုဓမ္မာဧရုပ်သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ သုဓမ္မာ နတ်သဘင် ဖြစ်လာ၏။ ယူဇနာ ကိုးရာ ရှိ၏။ လူ့ပြည်၌ သုနန္ဒာ တူးခဲ့သော ရေကန်သည် တာဝတိံသာ၌ သုနန္ဒာ မည်သော ရေကန် ဖြစ်လာ၏။ ယူဇနာ ငါးရာ ကျယ်၏။ လူ့ပြည်၌ သုစိတ္တာ စိုက်ပျိုးခဲ့သော ဥယျာဉ်သည် တာဝတိံသာ၌ စိတ္တလတာ မည်သော ဥယျာဉ် ဖြစ်လာ၏။ ယူဇနာငါးရာပင် ကျယ်၏။ မဃလုလင် စိုက်ပျိုးခဲ့သော ပင်လယ်ကသစ်ပင်သည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ပင်လယ်ကသစ်ပင် ဖြစ်လာ၏။ ပင်စည်အဝန်း ယူဇနာ သုံးရာ ရှိ၏။ ကျောက်ဖျာသည်ကား တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ပဏ္ဍုကမ္မလာ မည်သော ကျောက်ဖျာ ဖြစ်လာ၏။ ထိုကျောက်ဖျာသည် အလျားအားဖြင့် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်၊ အနံအားဖြင့် ယူဇနာငါးဆယ်၊ အထူအားဖြင့် ယူဇနာ တစ်ဆယ့်ငါး ရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ မိမိတို့ ပြုခဲ့သော "ကံ" ၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဖြစ်၏။ ကံ၏ အကျိုးတရားတို့သည် ဆန်းကြယ်ပေစွ။

မဃလုလင်တို့အုပ်စု တာဝတိံသာ၌ ဖြစ်လာသောအခါ မူလရှိရင်းစွဲ အသူရာတို့သည် "နတ် ယမကာ" သောက်ပွဲကို ကျင်းပကြ၏။ သိကြားမင်းသည် အသူရာတို့ ကျင်းပသော "နတ် ယမကာ" သောက်ပွဲ၌ ပါဝင်ပြီး မသောက်ကြရန် မိမိ၏ ပရိသတ်အား မှာထား၏။ ထိုစားသောက်ပွဲ၌ အသူရာတို့သည် မူးယစ်ကြသောအခါ သိကြားမင်းနှင့် အဖွဲ့သည် အသူရာတို့အား သမုဒ္ဒရာအောက်သို့ ပစ်ချကြကုန်၏။ အသူရာတို့၏ ဘုန်းကံကြောင့် မြင်းမိုရ်တောင်၏အောက်၌ အသူရာပြည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အသူရာပြည်၌ ဝေပစိတ္တိ အသူရာသည် မင်းပြု၏။ အခါတစ်ပါး၌ သိကြားမင်းသည် မိမိ၏ ခင်ပွန်းသည်မဟောင်း သုဇာတာကို ကြည့်သောအခါ တောင်ချောက်ကြား၌ ဗျိုင်းမ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့အခါ သိကြားမင်းသည် သုဇာတာ ဗျိုင်းမအား သူ၏ နတ်မိဖုရား ဖြစ်လာစေရန် အားထုတ်၏။ ပထမဦးစွာ သုဇာတာဗျိုင်းမကို တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့

http://www.dhammadownload.com

ဆောင်ယူသွားစေ၏။ ထိုနောက် သုနန္ဒာ၊ သုစိတ္တာ၊ သုဓမ္မာတို့နှင့် နန္ဒာကန်တော်၌ တွေ့ဆုံပေးစေ၏။ ထိုနောက် သိကြားမင်းသည် သုဇာတာဗျိုင်းမကို မူရင်းနေရာ တောင်ချောက်ကြားသို့ ပြန်ပို့စေ၏။ ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းရန် တိုက်တွန်းစေ၏။ သုဇာတာ ဗျိုင်းမသည်လည်း သိကြားမင်း တိုက်တွန်းသည့်အတိုင်း ငါးပါးသီလကို စောင့်ထိန်းစေ၏။ ထိုနောက် ဗာရာဏသီပြည်တွင် အိုးထိန်းသည်၏ သမီး ဖြစ်လာပြန်စေ၏။ ထိုအခါ၌လည်း သိကြားမင်းသည် သန္ဓားသီးသည် အယောင်ဆောင်၍ အိုးထိန်းသည်အိမ်သို့ သွားပြီးလျှင် နတ်ဥစ္စာ ရတနာများကို အိုးထိန်းသည် သမီးအား ပေးအပ်စေ၏။ မိမိ သိကြားမင်း ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြောစေ၏။ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ စောင့်ရန် မှာကြားစေ၏။ အိုးထိန်းသည် သမီး သုဇာတာသည် ထိုဘဝမှ စုတေသောအခါ အသူရာမင်းကြီး၏သမီး ဖြစ်လာစေ၏။ အလွန် အဆင်းလှစေ၏။ ရွှေအဆင်းနှင့် တူစေ၏။ ငါးပါးသီလ၏ အာနုဘော်ပေတည်း။

ရာမမင်းသားသည် သီတာဒေဝီအပေါ် "စံ" ပြုလောက်အောင် မြတ်နိုးသကဲ့သို့ သိကြားမင်းသည်လည်း သူ၏ မိဖုရားများအပေါ် "စံ" ပြုလောက်အောင် ပင် မြတ်နိုးပါ၏။ ထိုမြတ်နိုးခြင်းကား "တဏှာပေမ" အပေါ် တည်ဆောက်ထားသော မြတ်နိုးခြင်းမျိုး မဟုတ်။ "မေတ္တာ" အပေါ် တည်ဆောက်ထားသော မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုမြတ်နိုးခြင်းမျိုးကို ကောင်းမှုပြုဖက် "သဟပုညကာရိနိ" အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တရားကျင့်ဖက် "သဟဓမ္မစာရိနိ" အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရ၏။ လောက၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် ဆောင်ရွက်ရာတွင် စိတ်တူ သဘောတူ ဖြစ်ပါက တစ်ယောက်အားထက် နှစ်ယောက်အားက ပို၍ စွမ်းအား ကြီးမား၏။

သုဇာတာ အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ဝေပစိတ္တိ အသူရာမင်းကြီးသည် သမီးတော်အတွက် ပန်းကုံးစွပ်ပွဲ ကျင်းပပေး၏။ ပန်းကုံးစွပ်ပွဲဟူသည် ခင်ပွန်းရွေးချယ်ပွဲပင် ဖြစ်၏။ ထိုပွဲ၌ သိကြားမင်းသည် အသူရာ အဘိုးအိုယောင်ဆောင်၍ ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်၏။ ထိုပွဲ၌ အသူရာအဘိုးအို ပန်းကုံးစွပ်ခြင်း ခံရ၏။ ထိုအခါ အသူရာ လုလင်ပျိုတို့က "ခင်ပွန်းရွေး ကောင်းလေခြင်း" ဟု ပြောင်ကြ၏၊ လှောင်ကြ၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်ပေါ်လာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အတိတ်ဘဝများ၌ ရေစက်ပါခဲ့ခြင်း၊ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်း အချင်းချင်း အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ခြင်း ဟူ၍ အကြောင်းနှစ်မျိုး ရှိ၏။ ထိုအကြောင်းနှစ်မျိုးအနက် အတိတ်ဘဝက ရေစက်ပါခဲ့ခြင်း အကြောင်းကြောင့်သာ အသူရာမင်းကြီး၏ သမီး သုဇာတာက

http://www.dhammadownload.com

အသူရာအဘိုးအို သိကြားမင်းအား ပန်းကုံးစွပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသူရာလုလင်ပျိုတို့ ပြောင်လှောင်နေစဉ် အသူရာ အဘိုးအိုက 'ငါ သိကြားမင်း' ဟူ၍ ဟစ်ကြွေးပြီး သုဇာတာကို လက်ဆွဲကာ တာဝတိံသာသို့ ပြန်လေ၏။ အလိမ်ခံရပြီဟု သိ၍ နောက်က အသူရာတို့ တပ်ချီ၍ လိုက်ကြသော်လည်း မမီလိုက်တော့။ အကယ်၍ မီစေကာမူ ဘုန်းကံချင်း မတူသဖြင့် အသူရာတို့ဘက်မှ အောင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

သိကြားမင်းသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ သုဇာတာကို နှစ်ကုန်ဆွေငါးသန်းကုန်သော နတ်သမီးတို့၏ အကြီးအမှူး ရာထူးခံ့ ထား၍ မြှောက်စား၏။ ထိုအခါမှစ၍ အသူရာပြည်ခံ့ သန္ဓတ်ပင် ပွင့်တိုင်း အသူရာတို့သည် မိမိတို့၏ မူလဇာတိ ပင်လယ်ကသစ်ပင် ပွင့်ရာ တာဝတိံသာသို့ တက်၍ စစ်ထိုးကြ၏။ စစ်ထိုးတိုင်းလည်း ရှုံးကြလေ၏။ သိကြားမင်းသည် အသူရာတို့ရန်မှ ကာကွယ်ရေးအတွက် အာလိန်ငါးဆင့် ထား၍ တာဝတိံသာကို စောင့်ရှောက်၏။ ပထမအာလိန်တွင် နဂါးတို့ကို အစောင့်ထား၏။ ဒုတိယအာလိန်တွင် ဂဠုန်၊ တတိယအာလိန်တွင် ကုမ္ဘဏ်၊ စတုတ္ထအာလိန်တွင် ဘီလူး၊ ပဉ္စမအာလိန်တွင် စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်၊ နောက်ဆုံး၌ ဝရဇိန်လက်နက် ဖွဲ့ကိုင်ထားသော သိကြားမင်း၏ ရုပ်တုကို ထား၏။ အသူရာတို့သည် သိကြားမင်းနှင့် စစ်ထိုးတိုင်း အာလိန်ငါးဆင့်ကို အောင်နိုင်သော်လည်း နောက်ဆုံးအဆင့် သိကြားမင်း ရုပ်တုကို တွေ့မြင်သောအခါ တပ်လန့်၍ ပြေးခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိအား သိကြားမင်းဘဝကို ဤသို့ ဟောတော်မူပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ဂါထာဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

> – မယလုလင်သည် "အမှမာဒ" တရားနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် သိကြားမင်းအဖြစ်ကို ရ၏။ ပညာရှိတို့သည် "အမှမာဒ" တရားကို ချီးမွမ်းကြ၏။ "ပမာဒ" တရားကိုမူ ကဲ့ရဲ့ကြ၏။

လူတို့သည် မိမိ၏ အသက်ရှင်ရေးအတွက် ကာယကံကိုလည်း လုပ်ကြရ၏။ ဝစီကံကိုလည်း လုပ်ကြရ၏။ မနောကံကိုလည်း လုပ်ကြရ၏။ ထိုသို့ လုပ်တိုင်းလုပ်တိုင်း ကုသိုလ်ကံဖြစ်ဖို့ လို၏။ ကုသိုလ်ကံ မဖြစ်လျှင် အကုသိုလ်ကံဖြစ်မည် မုချပင်တည်း။ ထိုနှစ်မျိုးတွင် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုးသည် ဖြစ်နေရ၏။ အခြားတတိယ "ကံ" ဟူ၍ မရှိ။ သို့ဖြစ်လေရာ ကုသိုလ်ကံ ဖြစ်ပါမှ ကောင်းသော အကျိုးကို ပေး၏။ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်ပါမူ မကောင်းသော အကျိုးကို ပေး၏။

ကောင်းသောအကျိုး ဟူရာ၌ ကာမကုသိုလ်ကံ ဖြစ်ပါက လူမင်းစည်းစိမ်၊

http://www.dhammadownload.com

နတ်မင်းစည်းစိမ်ကို ရစေ၏။ စျာန်ကုသိုလ် ဖြစ်ပါက ဗြဟ္မာ စည်းစိမ်ကို ရ၏။ မဂ်ကုသိုလ် ဖြစ်ပါက နိဗ္ဗာန်ကို ရ၏။ ဤအကျိုးများမှာ ကုသိုလ်အမျိုးအစား လိုက် ရသော အကျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ အကယ်၍ ကုသိုလ်ကံ မဖြစ်ခဲ့သော် အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်မည် ဖြစ်၏။ အကုသိုလ်ကံ ဖြစ်သည် ဆိုလျှင်ပင် အပါယ်ဘုံ၌ ဖြစ်စေတတ်၏။ ဤသည်မှာ ရှောင်လွှဲ၍ မရကောင်းသော ကမ္မနိယာမ ဖြစ်၏။

ကုသိုလ်ကံ၏ အကြောင်းရင်းမှာ နှလုံးသွင်းကောင်းမှု ဖြစ်၍၊ အကုသိုလ်ကံ၏ အကြောင်းရင်းမှာ နှလုံးသွင်း မကောင်းမှု ဖြစ်၏။ နှလုံးသွင်း ကောင်းမှုကို "ယောနိသော မနသိကာရ" ဟု ခေါ်၍၊ နှလုံးသွင်း မကောင်းမှုကို "အယောနိသော မနသိကာရ" ဟု ခေါ်၏။ နှလုံးသွင်း ကောင်းစေရန် "အပ္ပမာဒ" တရား ရှိဖို့ လို၏။ "အပ္ပမာဒ" တရား ဟူသည်မှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရန် မမေ့မလျော့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာအရ တရားကိုယ်မှာ သတိ စေတသိက် ဖြစ်၏။ သတိ စေတသိက်သည် မိမိ ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရေးအတွက် အမြဲတမ်း အမှတ်ရစေ၏။ ထိုသို့ အမှတ်ရစေပါမှလည်း မမေ့လျော့ခြင်း "အပ္ပမာဒ" အမည်ကို ရ၏။ မေ့လျော့ပါက "ပမာဒ" အမည်ကို ရ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုရေး၌ မေ့လျော့နေလျှင် အကုသိုလ်သာ ဖြစ်မည်။ အကျိုးပေး အနေဖြင့် ဆိုရလျှင် မကောင်းသော အကျိုးကို ပေးမည်။

"အပ္ပမာဒ" အရ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုရန် နှလုံးသွင်းရာ၌ တောင့်တမှု ပဏိဓိ အလိုက် အကျိုးပေးခြင်း ဖြစ်၏။ လောကချမ်းသာကို တောင့်တလျှင် လူမင်း၊ နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့ ဖြစ်မည်။ လူမင်းချမ်းသာ၊ နတ်မင်းချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာမင်း ချမ်းသာများကိုလည်း ချမ်းသာဟူ၍ပင် ဆိုရ၏။ သို့ရာတွင် ထိုချမ်းသာ မျိုးကား ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်အရ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ဥပါယာသ တည်းဟူသော ဒုက္ခစက်ဝန်းမှ မလွတ်သော ချမ်းသာ ဖြစ်သဖြင့် စစ်မှန်သော ချမ်းသာ ဟူ၍ မဆိုကြ။ ထိုချမ်းသာမျိုးသည် "ငါ" ကောင်းစားရေးသို့သာ ဦးတည်တတ်၏။ လူမင်း ဖြစ်ချင်သည်၊ နတ်မင်း ဖြစ်ချင်သည်၊ ဗြဟ္မာမင်း ဖြစ်ချင်သည် ဆိုကတည်းက မိမိအနေဖြင့် သိမ်းပိုက်ရေးသို့ ဦးတည်ကြောင်း ပေါ်လွင်၏။

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို တောင့်တ၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုလုပ်ရာ၌မူ တောင့်တမှုသည် ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် ဖြစ်၏။ ဘဝမှ လွတ်မြောက်ရန်ဆိုလျှင် ဘဝကို အကျိုးပေးတတ်သော ကုသိုလ်ဖြစ်စေ၊ အကုသိုလ်ဖြစ်စေ "ကံ" မရှိမှ ဖြစ်မည်။ "ကံ" မရှိရန် ဆိုလျှင် ကိလေသာ မရှိမှ ဖြစ်မည်။ ကိလေသာ မရှိရန် ဆိုလျှင် ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်း မရှိသော နိဗ္ဗာန်ကို မြင်မှ ဖြစ်မည်။ ဖြစ်ခြင်း၊

http://www.dhammadownload.com

ပျက်ခြင်းဌ ဩးဇွေ့ရန်ဆိုလျှင် ဦးစွာပထမ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို မြင်မှဖြစ်မည်။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို မြင်ရန်ဆိုလျှင် ဖြစ်တတ်၊ ပျက်တတ်သော ရုပ်နာမ်နှင့် ယင်းတို့၏ အကြောင်းအကျိုး ဆက်သွယ်မှုကို မြင်မှ ဖြစ်မည်။

ရုပ်နာမ်နှင့် ယင်းတို့၏ ကြောင်းကျိုးဆက်သွယ်မှုကို မြင်ရန်ဆိုလျှင် သမာဓိ အားကောင်းမှ ဖြစ်မည်။ သမာဓိ အားကောင်းလျှင် စိတ်စင်ကြယ်၏။ ထို့ကြောင့် သမာဓိ အားကောင်းရန်ဆိုလျှင် သတိအားကောင်းမှ ဖြစ်မည်။ သတိအားကောင်းပါမှ ဗောဓိပက္ခိယသို့ ဦးတည်သော သမ္မာသတိ ဖြစ်မည်။ သမ္မာသတိ ဖြစ်ရန်ဆိုလျှင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွင် ပါဝင်သော မဂ်၏ အစိတ်အပိုင်း အဖြစ်ဖြင့် ဝိပဿနာ၏ အာရုံဖြစ်သော ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့ကို ရှုမှတ်ရာ၌ နိဝရဏ တရားများ အနေဖြင့် အကြား အကြား၌ မဝင်ရောက်နိုင်လောက်အောင် စောင့်ကြည့်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။ ထိုအခါမှ သတိသည် အပွမာဒ အမည်ကို ရလေ၏။ ဤသို့လျှင် အပွမာဒ အမည်ရသော သတိတရားဖြင့် ဝိပဿနာ၏ အာရုံဖြစ်သော ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့ကို ရှုမှတ်ရာ၌ နိဝရဏ တရားများအနေဖြင့် အကြား အကြား မဝင်နိုင်လောက်အောင် စောင့်ကြည့်ရာမှ နောက်ဆုံး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုလာနိုင်သည်အထိ ဖြစ်လာမည် ဖြစ်၏။ အရဟတ္တ မဂ်ကို ရသောအခါ၌မူ ကိလေသာတို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်သတ်ပြီး "ကဲ" ကိုလည်း "ကဲ" အဖြစ်မှ ရွှေ့လျောစေကာ ကြိယာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း ရှိလာမည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ဇာတိသည် ကုန်လေပြီ။ တကယ်တမ်း စစ်မှန်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရပြီ။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာအထိ သွားနိုင်သော အပွမာဒတရားကို ရှင့်သည်ထက် ရှင့်အောင်၊ နောက်ဆုံး မဂ္ဂင်ထိုက်အောင် ပွားများသင့်ပါ၏။ အပွမာဒတရား၏ ဆန့်ကျင်ဘက် ပမာဒတရားကို ကဲ့ရဲ့အပ်၏။ နှိမ်နင်းအပ်၏။ ဤသို့လျှင် အဆင့်ဆင့် ပွားများ အားထုတ်ခြင်း အားဖြင့် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုပြီးသောအခါ မိမိတို့အတွက် လိုအပ်သော အကျိုးကို ရရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် "နောက်ဆံ" မတင်းတောဘဲ လောကအတွက်သာ လုံးပန်းနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ လုံးပန်းနိုင်အောင် လူ့လောကဌ လူလာဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မြတ်စွာဘုရားက ဤဂါထာဖြင့် ညွှန်ကြားပြသ တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံးဌ လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိသည် သောတာပတ္တိမဂ်ကို ရ၍ သောတာပန်အရိယာ ဖြစ်သွားလေ၏။ အခြား တရားနာ ပရိသတ်သည်လည်း မိမိတို့၏ ပါရမီအားလျော်စွာ မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သူများက မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုကြ၏။ ရိုးရိုး ကာမာဝစရ ကုသိုလ်ကို ရနိုင်သူများက ကာမာဝစရ ကုသိုလ်ကို ရကြလေ၏။

http://www.dhammadownload.com

အညတရ ရဟန်းတစ်ပါး

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူစဉ် ကာလက တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုဖြစ်ရပ်ကို သာသနာ့သမိုင်း၌ "ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထု" အဖြစ် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ် ကာလက ထိုကဲ့သို့သော ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များသည် မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် များလှပါ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များအနက် ဤဖြစ်ရပ်ကို အညတရ ရဟန်းတစ်ပါး၏ ဝတ္ထုအဖြစ်ဖြင့်သာ ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမျိုးအမည်ကို ဖော်ပြထားခြင်း မရှိဘဲ သာမန် "အညတရ" အနေဖြင့် ဖော်ပြထားခြင်းသည် ထိုခေတ်၏ တန်ဖိုးဖြတ်မှု "စံ" အရသာ ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တမ်း "အညတရ" ဖြစ်၍ ဖော်ပြထားခြင်းမျိုးတော့ မဟုတ်။ အမှန်အားဖြင့် ထိုရဟန်းသည် အညတရဟု ဆိုရသော်လည်း ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ဈာန်အဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာတစ်ပါးပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ဆုတောင်းအဓိကာရ အရ ဝိသေသ ပုဂ္ဂိုလ် အနေဖြင့် သာသနာ့ သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းတင် ခံယူရန် ဆန္ဒ မရှိသောကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

မြတ်နိုးမှု နိယာမအရ "အမြင့်ဆုံး" ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မြတ်နိုးခြင်းသည် သမ္မုတိသစ္စာအရ မှန်ကန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် "အနိမ့်ဆုံး" ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မြတ်နိုးခြင်းမှာမူ ပရမတ္ထသစ္စာ အရပါ မှန်ကန်လေ၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အနိမ့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တို့အားပင် မြတ်နိုးတတ်သူများအတွက် အမြင့်ဆုံးက ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မြတ်နိုးတတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မလေ့ကျင့်ရဘဲ အလိုအလျောက် ပြီးပြီးသားကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပါရမီရှထောင့်မှ ကြည့်လျှင် ယောကျ်ားကောင်းများ အနေဖြင့် အနိမ့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား မြတ်နိုးတတ်သောစိတ်ကို ဖြစ်ပေါ်လာအောင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ လေ့ကျင့်ရ၏။ အမြင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များအား မြတ်နိုးနိုင်ရန် အတွက်မှာမူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဂုဏ်ထူးဝိသေသနများကပင် ဆိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် ပရိသတ်ကို မြတ်နိုးတတ်လာအောင် လေ့ကျင့်ပေးပေလိမ့်မည်။ မိမိတို့အနေဖြင့် အထူးကြောင့်ကြစိုက်ပြီး လေ့ကျင့်ရန် မလိုပါချေ။ ဤနိယာမအရပင် ဝေဿန္တရာမင်းကြီးသည် အနိမ့်ဆုံး ဈေးကာပုဏ္ဏားအပေါ် မိမိနှင့်တကွ မိမိ၏ သားသမီးများကိုပါ မြတ်နိုးတတ်အောင် လေ့ကျင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤနိယာမအရပင် ဤအညတရ ရဟန်းတစ်ပါး၏ ဝတ္ထုသည် အညတရများကို မြတ်နိုး

http://www.dhammadownload.com

တတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားကြသူများကြောင့် သာသနာ့သမိုင်း၌ မပျောက်ပျက်ရ အောင် မှတ်တမ်းတင်ခံရခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါ၏။

ထိုစဉ်က သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေ့စဉ် တရားပွဲ ရှိ၏။ တရားဟောကြားသူမှာ မြတ်စွာဘုရား ဖြစ်၏။ အညတရ ရဟန်းသည်လည်း တရားကို အခွင့်ရသလို နာယူ၏။ တရားတော်ကို ကြားနာရသည့် အတိုင်းလည်း ကျင့်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် အရိယာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် မိမိ နာကြားရသော ဒေသနာတော်မှ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ မသိချေ။ မြတ်စွာဘုရား တရား ဟောကြားတော်မူတိုင်း အရှမ်းဟောကြားတော်မူသည် မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် ကြည့်၍သာ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓစက္ခု ဟူသည်မှာ ကျွတ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုကြည့်၍ ယင်းတို့၏ သန္တာန်၌ရှိသော "အဖုံး" တရား နှစ်ပါးနှင့် ယင်း "အဖုံး" တရား နှစ်ပါးကို ဖွင့်နိုင်သော စွမ်းအင်ကို မြင်သော စက္ခုတစ်ခုဖြစ်၏။ ထိုစက္ခုတစ်ခုဖြင့် ကြည့်ပြီးမှသာ ဝေနေယျတို့အား တရားကို ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ အချိန်ကုန်ခံပြီး ရှမ်း၍ ဟောခြင်း မဟုတ်။

"အဖုံး" တရား နှစ်ပါးတွင် တစ်ပါးသော "အဖုံးမှာ" သိစရာ အာရုံပိုင်း၌ "ဖုံး" ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအဖုံးဖြင့် သိစရာ အာရုံပိုင်းကို ဖုံးလိုက်သော အခါ သိစရာ အာရုံကို အမှန်အတိုင်း မမြင်တော့။ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် မြင်ရ အောင်ပင် "ဖုံး" ခြင်း ဖြစ်၏။ အာရုံပိုင်းဆိုင်ရာ အဖုံးကို "ဥေယျာ ဝရဏ" ဟု ဆို၏။

နောက် "အဖုံး" တစ်ခုမှာ သိတတ်သော ဉာဏ်ပိုင်း၌ "ဖုံး"ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို "အဖုံး" ဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ်ပိုင်းကို ဖုံးလိုက်သောအခါ သိတတ်သော ဉာဏ်သည် သိစရာ အာရုံကို အမှန်အတိုင်း မသိတော့။ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် သိလေတော့၏။ အမှန်အားဖြင့် သိတတ်သောဉာဏ်ကို အမှန်အတိုင်း မသိဘဲ ဖောက်လွဲဖောက်ပြန် သိအောင် သိတတ်သော ဉာဏ်ပိုင်း၌ ဖုံးခြင်း ဖြစ်၏။ ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် သိတတ်သော ဉာဏ်ပိုင်း၌ ဖုံးသော အဖုံးတရားကို "ဉာဏ ဝရဏ" ဟု ဆို၏။

သိစရာ အာရုံပိုင်း၌ ဖုံးထားခြင်း ဟူသည်မှာ ဘီလူးကို နတ်မင်း ဝတ်စုံဖြင့် ဖုံးထားခြင်း သဘောမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖုံးထားပါက ဘီလူးကို ဘီလူးအဖြစ် မမြင်ရတော့ဘဲ နတ်မင်းအဖြစ်သာ မြင်တော့၏။ ဤသဘောမျိုးကို သိစရာ အာရုံပိုင်း၌ ဖုံးခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ တစ်ဖန် "မြင်း" ကို မျက်မှန်စိမ်း တပ်ဆင်ပေး ထားပါက အရာရာတိုင်းကို အစိမ်းရောင်အဖြစ်သာ သိလေ၏။ ဤသဘောမျိုးကို သိစိတ်ပိုင်း၌ ဖုံးခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျတို့၏ သန္တာန်၌

http://www.dhammadownload.com

ဖုံးနေသော ဤအဖုံးတရား နှစ်ပါးကို သိတော်မူ၏။ မြင်တော်မူ၏။ ဤအသိ၊ ဤအမြင်ကို အာသယာ နုသယဉာဏ်ဟူ၍ ဆို၏။ အာသယသည် အာရုံပိုင်း၌ ပို၍ ပတ်သက်၏။ အနုသယသည် သိစိတ်ပိုင်း၌ ပို၍ ပတ်သက်၏။ ထိုသို့ ပတ်သက်နေသော်လည်း အာသယာနုသယဉာဏ် စက္ခုတစ်မျိုးတည်း အနေဖြင့်သာ ဝေနေယျများကို ကြည့်တော်မူလေ၏။

ဝေနေယျတို့၏ သန္တာန်၌ရှိသော ထိုအဖုံးတရား နှစ်ပါးကို ဖယ်ခွာနိုင်သော စွမ်းရည် ရှိ မရှိကို ကြည့်ရပြန်၏။ စွမ်းရည် ရှိ မရှိ ဟူသည်မှာ ဣန္ဒြေတို့ ရင့်ကျက်မှု ရှိ မရှိပင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားက ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားခြင်း အားဖြင့် ဝေနေယျတို့သည် မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ ပုန်းအောင်းနေသော အဖုံးတရား နှစ်ပါး (၀၊) ကိလေသာ မြုန်စမ်းကို ဖယ်ခွာနိုင်သော ဣန္ဒြေတို့ ရင့်ကျက်မှုရှိမှသာ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိမြင်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝေနေယျတို့သည် မိမိတို့၏သန္တာန်၌ အဖုံးတရားနှစ်ပါး (၀၊) ကိလေသာ မြုန်စမ်းကို ဖယ်ခွာနိုင်သော ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်ရှိဖို့ လိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစွမ်းရည်များ ရှိ မရှိကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ကြည့်တော်မူရပြန်၏။ ဝေနေယျတို့၏ သန္တာန်၌ရှိသော စွမ်းရည်ကို မြင်အောင် ကြည့်နိုင်သော ဉာဏ်တော်ကို ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ် ဟူ၍ ဆို၏။ ဣန္ဒြိယပရောပရိယတ္တိဉာဏ် ဟူသည်မှာ ဣန္ဒြေအနုအရင့်ကို သိသောဉာဏ် ဖြစ်၏။ ထိုဉာဏ်တော်သည်လည်း စက္ခုတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေနေယျတို့အား တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူတိုင်း ထိုစက္ခုနှစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီးမှ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုစက္ခုနှစ်မျိုးဖြင့် ကြည့်ပြီးမှ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် တရားတစ်ပွဲတည်း၌ အရိယာ ဖြစ်သူများလည်း ရှိကြ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ဆက်၍ နာကြားပါမှ အရိယာ ဖြစ်သူများလည်း ရှိကြ၏။ နာကြားရုံမျှနှင့် မလုံလောက်သေးဘဲ ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါမှ အရိယာ ဖြစ်သူများလည်း ရှိကြ၏။ ဤဘဝ၌ အရိယာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘဲ ပါရမီကုသိုလ် ရရုံမျှလောက်သာ ဉာဏ်ရှိသူများလည်း ပါကြ၏။

အညတရ ရဟန်းကား ထိုပုဂ္ဂိုလ်လေးမျိုးတွင် တတိယပုဂ္ဂိုလ် အမျိုးအစား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အညတရ ရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုတောင်း၍ မိမိနှင့် သင့်လျော်ရာ တောအုပ်သို့ဝင်၍ တရားကျင့်၏။ သို့ရာတွင် တရားထူးကို မရ။ ထိုအခါ သူ၏စိတ်၌ "ငါသည် တရားထူးကို ရမှ ရနိုင်ပါတော့မည်လား" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "မြတ်စွာဘုရား ပေးတော်မူလိုက်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းသည် ငါနှင့် သင့်လျော်

http://www.dhammadownload.com

မှ သင့်လျော်ပါရဲ့လား” ဟူ၍ လည်းကောင်း သံသယ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ သံသယ ဝင်ရောက်လာသည်နှင့် အမျှ အညတရ ရဟန်း၏ စိတ်သည် ပျံ့လွင့်လာ၏။ အမှန်အားဖြင့် သံသယနှင့် စိတ်ပျံ့လွင့်မှုသည် သူ့အတွက် ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ရာ၌ အတားအဆီး “သံယောဇဉ်” များ ဖြစ်ကြသည်ကို သူ မသိ။ ထိုသံယောဇဉ်များကို မဖြတ်နိုင်သေးသရွေ့ အညတရ ရဟန်းသည် ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ်များကို ရနိုင်ရန် အကြောင်းမရှိ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်အရ သံသယကို ကျော်လွန်နိုင်မှသာ ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ်များအရ ရှေ့ဆက်ပြီး တရားအားထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ သံသယ ကျော်လွန်နိုင်ရန် အဆင့်သည် ကခ်ါဝိတရဏဝိသုဒ္ဓိ အဆင့်မျှသာ ဖြစ်၏။ ကခ်ါဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိအဆင့် ဟူသည်မှာလည်း ဝိပဿနာ၏ အခြေခံမျှသာ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အညတရ ရဟန်းသည် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလာ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလျှင် သမာဓိ ပျက်တော့၏။ သမာဓိပျက်လျှင် ရှေ့ဆက်၍ တရားအားထုတ်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အညတရ ရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာပြီး မြတ်စွာဘုရားထံမှ နောက်ထပ် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို တောင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်းပင် အညတရ ရဟန်းသည် မိမိ တရားအားထုတ်ရာ တောအုပ်မှ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ ပြန်လာလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားကား မဟာကရုဏာရှင် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အညတရ ရဟန်းကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ စောင့်ကြည့်နေတော်မူ၏။ ထိုအချိန်တွင် အညတရ ရဟန်း၏ သန္တာန်၌ အသိခံ အာရုံ၌ ဖုံးလွှမ်းနေသော ကိလေသာမြူကို ဖယ်ရှားနိုင်လောက်သော ဣန္ဒြေမှာ မရင့်ကျက်သေးသည်ကို သိမြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် ဣန္ဒြေများ ရင့်ကျက်မည့်အချိန်ကို စောင့်ကြည့်တော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောကဌ အချိန်နှင့်ပတ်သက်၍ “အချိန်” အရေးပါမှုကို မြတ်စွာဘုရားလောက် သိသူဟူ၍ မည်သူမျှ မရှိ။ အချိန် ရောက်နေပါလျက် ရလိုသော အကျိုးကို ရအောင် အားမထုတ်ခြင်းသည် အစွန်းရောက် “သဿတဒိဋ္ဌိ” မည်၏။ အချိန် မရောက်သေးပါဘဲလျက် ရလိုသောအကျိုးကို အတင်းအဓမ္မ ရအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် အစွန်းရောက် “ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ” မည်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအစွန်းနှစ်ပါးမှ လွတ်သောအားဖြင့် အချိန်နှင့် အကျိုးကို အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှသာ မဇ္ဈိမပဋိပဒါဖြစ်သည့် “သမ္မာဒိဋ္ဌိ” မည်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အညတရ ရဟန်းအတွက် အချိန်နှင့်အကျိုး အံဝင်ခွင်ကျဖြစ်မည့် အခြေအနေကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

အညတရ ရဟန်းသည် မိမိ တရားအားထုတ်ရာ တောအုပ်မှ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာလေ၏။ လမ်းတွင် တောမီးလောင်နေသည်ကို တွေ့၏။ ထိုအခါ အညတရ ရဟန်းသည် တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်၍ လောင်နေသော တောမီးကို ရှု၏။ တောမီးသည် ကြီးကြီးငယ်ငယ် လောင်စရာ ဟူသမျှကို အကုန်လောင်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤတောမီးသည် အညတရ ရဟန်း၏ စိတ်အစဉ်ကို ဗောဓိပက္ခိယ အဆင့်သို့ ရောက်အောင် တွန်းပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို "ပစ္စဘိညာ" ဟု ဆို၏။ ပစ္စဘိညာသည် စနက်တန်သဖွယ် ဖြစ်၏။ ထို စနက်တန်ကြောင့် အညတရ ရဟန်း၏ ဣန္ဒြေတို့သည် ဖြူန်းခနဲ ရင့်ကျက်သွား၏။ ဗောဓိပက္ခိယအဆင့်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ ဗောဓိပက္ခိယ ဟူသည်မှာ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိစွမ်းစေနိုင်သော ဓမ္မအုပ်စု ဖြစ်၏။ အညတရ ရဟန်း၏ စိတ်အစဉ်သည် ဗောဓိပက္ခိယအဆင့်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသိထူးကို ရလေတော့၏။ ထိုအခါ အညတရ ရဟန်းသည် တောမီးကို တောမီးအဖြစ် မမြင်တော့၊ အရဟတ္တ မဂ်အဖြစ် မြင်လေ၏။ လောင်စာများကိုလည်း လောင်စာများအဖြစ် မမြင်တော့၊ ကိလေသာများ သံယောဇဉ်များအဖြစ် မြင်တော့၏။

အညတရ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွားပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအသစ်ကို တောင်းရန်မလိုဘဲ သူ၏သန္တာန်၌ ကိန်းအောင်းနေသော သံသယများ၊ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုများ၊ စိတ်ဓောတ်ကျဆင်းမှုများကို ပယ်သတ်ရန်သာ လိုကြောင်း သိလေပြီ။ အမှန်အားဖြင့် ဤသံသယ၊ ဤပျံ့လွင့်မှု၊ ဤစိတ်ဓောတ်ကျဆင်းမှုများသည် လောင်စာများသာ ဖြစ်၏။ လောင်စာရှိနေလျှင် လောင်မည့်မီးသာလို၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမီးကို ရအောင် ရှာရန်သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အညတရ ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ မသွားတော့ဘဲ ဤတောင်ကုန်းပေါ်၌ပင် မလျှော့သော လုံ့လဖြင့် ဝိပဿနာရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တရားထူးရရန် အားထုတ်ရာ၌ ရာသီဥတုသည် လည်းကောင်း၊ အစာအာဟာရသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း၊ နေရာထိုင်ခင်းသည် လည်းကောင်း အားကြိုးသော အထောက်အပံ့ ဥပနိဿယ ဖြစ်၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျက် အညတရ ရဟန်းကို စောင့်ကြည့်နေသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရောင်ခြည်တော်ဖြင့် ကိုယ်တော်တိုင် ထင်ရှားပြဘိသကဲ့သို့ ပြုတော်မူ၏။ ဤသည်မှာ ဥပနိဿယ သတ္တိဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက အညတရ ရဟန်းအား ကျေးဇူးပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ လမင်းသည် တစ်ခုတည်း ဖြစ်ပါသော်လည်း ရေအိုင်ရှိရာတိုင်း၌ လမင်း၏ အရိပ်သည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း

http://www.dhammadownload.com

ထင်သကဲ့သို့ မဟာကရုဏာရှင် မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျတို့၏ ရှေ့မှောက်သို့ တစ်ပြိုင်တည်း ရောင်ခြည်တော်ဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြတော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အညတရ ရဟန်းအား အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူရာ ဒေသနာ၏ အဆုံး၌ အညတရ ရဟန်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။

- **အပွမာဒ တရား၌ မွေ့လျော်သော၊ ပမာဒ တရား၌ ဘေးကို မြင်သော ရဟန်းသည်၊**
- **ငယ်သော သံယောဇဉ်ကို လည်းကောင်း၊ ကြီးသော သံယောဇဉ်ကို လည်းကောင်း လောင်မြိုက်၏။ မီးသည် ငယ်သော လောင်စာကို လည်းကောင်း၊ ကြီးသော လောင်စာကို လည်းကောင်း လောင်ပြိုက်သကဲ့သို့ ပဓံတည်း။**

လူသည် ဘဝ၌ အသက်ရှင်နေထိုင်ရေးအတွက် အလုပ်တစ်မျိုး မဟုတ်တစ်မျိုး လုပ်ကြရ၏။ ရဟန်းဖြစ်လျှင်လည်း ရဟန်းအလုပ်ကို လုပ်ရ၏။ လူဖြစ်လျှင်လည်း လူ့အလုပ်ကို လုပ်ရ၏။ ထိုသို့ လုပ်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနှင့် အသက်ရှင် နေသွားနိုင်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ အလုပ်ကို လုပ်ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသည် ပဓာန ဖြစ်၏။

လူလူချင်း ဆက်ဆံရာတွင် အပွမာဒတရားကို အခြေခံ၍ ဆက်ဆံပါက အမြင်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ပမာဒတရားကို အခြေခံ၍ ဆက်ဆံပါက အမြင်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ခံစားမှုသည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ပမာဒတရား ဟူသည် ကောင်းမှုပြုခြင်း၌ မေ့လျော့သော အကုသိုလ် ဖြစ်၏။ အပွမာဒ တရားဟူသည် ကောင်းမှုပြုခြင်း၌ မမေ့မလျော့သော ကုသိုလ် ဖြစ်၏။ အာရုံတစ်မျိုးတည်း။ တစ်မျိုးတည်း အာရုံ ဟူသည်မှာ လူပင် ဖြစ်၏။ အခြေခံသည့် တရားက နှစ်မျိုး။ တစ်မျိုးက အပွမာဒ၊ အခြားတစ်မျိုးက ပမာဒ။ ထို့ကြောင့် တစ်မျိုးတည်းသော လူသည်ပင် ပမာဒနှင့် အပွမာဒကို လိုက်၍ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားသွားရ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုတည်းကိုပင် ပညာရှိတို့က အမျိုးမျိုး ဆိုကြသည်ဟူ၍ ဆိုရိုးပြုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထိုအမျိုးမျိုးတွင် အပွမာဒကို အခြေခံ၍ ဖြစ်သွားသော အမျိုးမျိုးကား ကောင်းသော အမျိုးမျိုးတည်း။ ပမာဒကို အခြေခံ၍ ဖြစ်သွားသော အမျိုးမျိုးကား မကောင်းသော အမျိုးမျိုးတည်း။

အပွမာဒတရားဖြင့် လူကိုကြည့်ရာတွင် လူ၌ ဘာမျှမပါ။ လူသည် သူ့မူလအတိုင်း လူသာ ဖြစ်၏။ သူ့မူလအတိုင်းဆိုလျှင် လူသည် လူသာ ဖြစ်၏။ ဓကရာဇ်လည်း မဟုတ်၊ အကျဉ်းစံလည်း မဟုတ်။ ပါမောက္ခလည်း မဟုတ်၊

http://www.dhammadownload.com

ကျောင်းသားလည်း မဟုတ်။ သူငွေးသားလည်း မဟုတ်၊ ဆင်းရဲသားလည်း မဟုတ်။ မြန်မာလည်း မဟုတ်၊ တရုတ်လည်း မဟုတ်။ ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ မိမိ၏ မိခင်မှ မွေးဖွားလာသော လူတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ အပ္ပမာဒ အပေါ် အခြေခံ၍ ကြည့်ရန် "အစပျိုး" ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြည့်သောအခါ လူကို လူအတိုင်း မြင်ပါစေ၊ ယောကျ်ား မိန်းမ ဟူ၍ပင် ခွဲပြီး မမြင်ပါစေနှင့် ဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဆို၏။ ဤသဘောကို နှမိမိတ္တဂ္ဂါဟီ ဟူ၍ ဆို၏။

အပ္ပမာဒတရား အခြေခံဖြင့် လူကို ကြည့်သောအခါ လူကို လူအဖြစ်သာ မြင်၏။ ကြည့်သူကလည်း လူ၊ အကြည့်ခံရသူကလည်း လူ၊ ဘာ ခြားနားသနည်း။ လူ လူချင်း အတူတူပင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မစိုရ်တရားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဗြဟ္မစိုရ်တရား ဖြစ်ပေါ်လာလျှင် အနုစား အကုသိုလ် သံယောဇဉ်များသည် ချုပ်ငြိမ်း၏။ ဤအဆင့်တွင် အခြေခံသော အပ္ပမာဒ တရားကား အနုစား အပ္ပမာဒ တရား ဖြစ်၏။ မြင်သော မျက်စိကလည်း ပကတိ မျက်စိပင် ဖြစ်၏။

ထိုနောက် ပို၍ရင့်သော အပ္ပမာဒတရားကို အခြေခံပြီး လူကို ကြည့်ပြန်သောအခါ လူကို လူဟူ၍ပင် မမြင်တော့။ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာများကိုသာ မြင်တော့၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍လည်း မရှိတော့၊ သတ္တဝါ ဟူ၍လည်း မရှိတော့။ မူလအာရုံကတော့ လူပင် ဖြစ်၏။ အပြောင်းအလဲ မရှိ။ အပ္ပမာဒတရား ရင့်ကျက်မှုနှင့် ဉာဏ်အမြင် ရင့်ကျက်မှုသာ ကွာ၏။ ဤအဆင့်တွင် မြင်သော မျက်စိကား သမာဓိ ဉာဏ် မျက်စိ ဖြစ်၏။ ပကတိမျက်စိ မဟုတ်တော့။ ပကတိမျက်စိ မဟုတ်သော်လည်း သမာဓိ ဉာဏ်မျက်စိသည် ပကတိမျက်စိလိုပင် ရုပ် နာမ် ခန္ဓာများကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ပါ၏။ တွေးခေါ်၍ မြင်ခြင်း မဟုတ်။ ထိုအဆင့်တွင်မူ ဆိုင်ရာ ကိလေသာ သံယောဇဉ်များသည်လည်း အဆင့်လိုက် ချုပ်ငြိမ်းလေ၏။

ထိုနောက် ပို၍ ရင့်ကျက်သော အပ္ပမာဒ တရားကို အခြေခံ၍ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာများကို ကြည့်ပြန်သောအခါ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာများကိုပင် မမြင်တော့။ ဖြစ်ပျက်ကိုသာ မြင်တော့၏။ ဤအဆင့်တွင် မြင်သော မျက်စိကား ဝိပဿနာ ဉာဏ်မျက်စိ ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာ ဉာဏ်မျက်စိသည်လည်း ပကတိ မျက်စိလိုပင် မြင်ပါ၏။ တွေးခေါ်၍မြင်ခြင်း မဟုတ်။ ထိုအဆင့်တွင်မူ ဆိုင်ရာ ကိလေသာ သံယောဇဉ်များသည်လည်း အဆင့်လိုက် ချုပ်ငြိမ်းလေ၏။

ထိုနောက် ပို၍ ရင့်ကျက်သော အပ္ပမာဒတရားကို အခြေခံ၍ ဖြစ်ပျက်ကို ကြည့်ပြန်သောအခါ ဖြစ်ပျက်ကိုပင် မမြင်တော့ဘဲ ဖြစ်ပျက်တို့၏ ကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်တော့၏။ မြင်သောမျက်စိကား အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် မျက်စိတည်း။ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် မျက်စိသည်လည်း ပကတိ မျက်စိလိုပင် နိဗ္ဗာန်ကို ပြက်ပြက်

http://www.dhammadownload.com

ထင်ထင် မြင်ပါ၏။ မွန်းတည့်ချိန် အလင်းရောင်၌ မြင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကိလေသာ သံယောဇဉ် ဟူသမျှသည် ကြီးသည် ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည် ဖြစ်စေ အကြွင်းမဲ့ ချုပ်ငြိမ်းလေ၏။ ဤသည်မှာ အပ္ပမာဒ တရားကို အခြေခံ၍ လူကို ကြည့်ရာမှ ဗြဟ္မစိုရ် အဆင့်မှသည် အရဟတ္တမဂ် အဆင့်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် သော ကုသိုလ်တရားများ ဖြစ်ပွားလာပုံ ဖြစ်၏။

တစ်ဖန် ပမာဒ တရားကို အခြေခံ၍ လူကို ကြည့်ပြန်သောအခါ လူကို လူအဖြစ် မမြင်တော့ဘဲ ဇာရာဇိအဖြစ်လည်း မြင်တတ်၏။ အကျဉ်းစံအဖြစ်လည်း မြင်တတ်၏။ သူဌေးအဖြစ်လည်း မြင်တတ်၏။ ပါမောက္ခ အဖြစ်လည်း မြင်တတ်၏။ ကျောင်းသားအဖြစ်လည်း မြင်တတ်၏။ မြန်မာအဖြစ်လည်း မြင်တတ်၏။ တရုတ်အဖြစ်လည်း မြင်တတ်၏။ ထိုသို့ မြင်သောအခါ မြင်သူနှင့် အမြင်ခံရသူတို့သည် အချင်းချင်း မတူဘဲ ကွဲပြားခြားနားသွားကြ၏။ ကွဲပြားခြားနားသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အုပ်စုနှင့် ငါ့အုပ်စုသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ငါ့အုပ်စုကို ချစ်၏၊ မြတ်နိုး၏၊ အားကိုး၏။ သူ့အုပ်စုကို မုန်းတီး၏၊ ရွံရှာ၏၊ ပျက်စီးစေလို၏။ ဤသည်မှာ ပမာဒ တရားကို အခြေခံ၍ လူကိုကြည့်ရာမှ အဆင့်ဆင့်သော အကုသိုလ် သံယောဇဉ်များ ဖြစ်ပွားလာပုံကို ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ ဤဒေသနာတော် အရပင် အညတရ ရဟန်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်တော်မူသွား၏။

လူ့လောကတွင် နေရသူများသည် နေ့စဉ်ပင် လူများကို ကြည့်နေရ၏။ ထိုသို့ ကြည့်နေရသောအခါ အပ္ပမာဒတရားကို အခြေခံ၍ ကြည့်ပါလျှင် ဗြဟ္မစိုရ် တရားမှသည် အရဟတ္တဖိုလ်တိုင်အောင်သော တရားမြတ်များကို ရရှိ၏။ ပမာဒ တရားကို အခြေခံ၍ ကြည့်ပါက လောဘအုပ်စုရှိ ချစ်ခြင်း "တဏှာ"၊ မြတ်နိုးခြင်း "မာန"၊ အားကိုးခြင်း "ဒိဋ္ဌိ" တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဒေါသအုပ်စုရှိ မုန်းတီးခြင်း "ဒေါသ"၊ မိမိထက် သာသွားမှာကို စိုးရိမ်ခြင်း "ကုက္ကုစ္စ"၊ မိမိကသာ အမြဲတမ်း အပေါ်စီး ရယူလိုခြင်း "မစ္ဆရိယ" တို့သည် လည်းကောင်း မဖြစ်မနေ ပေါ်ပေါက်လာမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိမိပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူကို ကြည့်ရာတွင် အပ္ပမာဒ တရားကို အခြေခံ၍ ကြည့်ပါမှ မိမိသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း ငြိမ်းချမ်းပေလိမ့်မည်။ မင်္ဂဖိုလ်အဆင့်ကို မရစေကာမူ ဗြဟ္မစိုရ် အဆင့်ကို ရလျှင်ပင် ဤလောကသည် နေချင့်စဖွယ် ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ပမာဒတရားကို အခြေခံ၍ ကြည့်ပါမူကား ဤလောကသည် ငရဲလောကနှင့် သိပ်ပြီး ခြားနားလှမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လူကို ကြည့်ရာတွင် အပ္ပမာဒ တရားဖြင့် ကြည့်ရန် မြတ်စွာဘုရားက

http://www.dhammadownload.com

ဤဂါထာကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ လူကို အပွမာဒတရားဖြင့် ကြည့်တတ်လိုပါက သခ်ါရ တရားတို့၏ မမြဲသော သဘောကို နားလည်ရန် လိုကြောင်း-

ဝယဓမ္မာ သခ်ါရာ အပွမာဒေန သမ္ပာဒေထ

ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မှတ်သားအပ်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကဟူသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် သခ်ါရတရားများ သာတည်း။

နိဂမဒါသီတိသဟ မထေရ်

ဤဖြစ်ရပ်သည်လည်း မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ် ကာလက ဤကမ္ဘာမြေအပြင်၌ တကယ်ပင်ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကာလက မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ နိဂုံးသားတစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရား ထံတော်၌ ရဟန်းပြု၏။ သူ၏ အမည်ရင်းမှာ တိဿ ဖြစ်၏။ တိဿသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ပင် ရဟန်း၀ါ ၅ ၀ါ ရသည်အထိ ပရိယတ္တိကို သင်ယူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို တောင်းယူ၍ သူ၏ မွေးဖွားရာ နိဂုံး၌ပင် ပြန်၍ သီတင်းသုံး၏။ တရားအားထုတ်၏။

တိဿသည် အမည်ရင်း ဖြစ်၏။ ထိုနိဂုံး၌ပင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ထိုနိဂုံး၌ပင် ကြီးပြင်းခဲ့၏။ ရဟန်း ဖြစ်ပြန်တော့လည်း သူ၏ ဇာတိ နိဂုံး၌ပင် ပြန်၍ တရားအားထုတ်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးကလည်း အလှူကြီးများကို ပေး၏။ ထိုအလှူသို့လည်း တိဿမထေရ် မကြွလာ။ ဝိသာခါကလည်း အလှူကြီးများကို ပေးပါ၏။ ထိုအလှူသို့လည်း တိဿမထေရ် မကြွလာ။ ကောသလ မင်းကြီးကလည်း အသဒိသ အလှူတော်ကြီးကို ပေးပါ၏။ ထိုအလှူသို့လည်း တိဿမထေရ်သည် ကြွလာခြင်း မရှိ။ အသဒိသအလှူ ဟူသည်မှာ နှယ်နှယ်ရရ အလှူမျိုး မဟုတ်၊ ဘုရားရှင် တစ်ဆူ တစ်ဆူတို့၏ လက်ထက်တော်၌ တစ်ကြိမ် တစ်ကြိမ်သာ ပေါ်ပေါက်ရိုးဖြစ်သော အလှူမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအလှူမျိုးသည် အဲ့ဖွယ်ဖြစ်သဖြင့် တိဿမထေရ်သည် လာရောက်သင့်ပါ၏။ သို့ပါလျက် တိဿ မထေရ်သည် လာရောက်ခြင်း မရှိ။ တိဿမထေရ်ကား အလွန်အဲ့သြဖွယ် ကောင်းသော မထေရ်ပါတကား။

ထိုအခါ အခြားရဟန်းများ၏စိတ်၌ တိဿမထေရ်အပေါ် အမြင်တစ်မျိုး

http://www.dhammadownload.com

မြင်လာ၏။ တိသဿမထေရ်သည် မိမိ၏ဇာတိကို တွယ်တာလွန်း၏။ မိမိ၏ ဆွေမျိုးများအပေါ် သံယောဇဉ် ဖြစ်လွန်း၏။ ကောသလမင်းကြီး၏ အသဒိသ အလှူမျိုးသို့ပင် မလာရောက်နိုင်လောက်အောင် မိမိ၏ဇာတိကို ခဏလေးမျှ မခွဲနိုင် မခွဲရက် ဖြစ်နေသည်မှာ ရဟန်းတစ်ပါး အနေဖြင့် မသင့်။ အခြားရဟန်း များက တိသဿမထေရ်အပေါ် ဤသို့ အမြင်မှားကြ၏။ ဤသို့ အမြင်မှားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ တိသဿမထေရ်ကို ထုံးစံအတိုင်း တိသဿမထေရ်ဟု မခေါ်တော့ဘဲ တိသ၏ ရှေ့၌ "နိဂမဝါသီ" ဟူသော ဝေါဟာရကို ဖြည့်စွက်၍ "နိဂမဝါသီ မထေရ်" ဟု ခေါ်ကြ၏။ နိဂမဝါသီ၏ အနက်မှာ နိဂုံး၌သာ နေသူဟူ၍ ဖြစ်၏။ အခြားရဟန်းများက တိသဿမထေရ်အပေါ် အမြင်မှားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ နိဂမဝါသီဟု ခေါ်ဝေါသမုတ်ရာမှ တိသဿမထေရ်သည် "နိဂမဝါသီတိသ မထေရ်" ဟူ၍ အမည်တွင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် တိသဿမထေရ်သည် အများထင်သလို မိမိ၏ဇာတိ၊ မိမိ၏ ဆွေမျိုးများကို တွယ်တာလွန်းသူ မဟုတ်၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်လွန်းသူ မဟုတ်။ ခဏလေးမျှ မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်သူ မဟုတ်။ တိသဿမထေရ်သည် အရာရာ၌ တွယ်တာမှုကိုဖြတ်ရန် ကြိုးပမ်းနေသူ ဖြစ်၏။ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်ရန် အားထုတ် နေသူ ဖြစ်၏။ မခွဲနိုင် မခွာရက်ဖြစ်မှုကို ပယ်သတ်ရန်၊ ကြိုးစားနေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တိသဿမထေရ်သည် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး၏ အလှူသို့ မလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိသာခါ၏ အလှူသို့ မလာခြင်း ဖြစ်၏။ ကောသလမင်းကြီး၏ အသဒိသ အလှူသို့ မလာခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသဘောမျိုးကို ကျေးဇူးကန်းခြင်းဟူ၍ မဆိုရ၊ စိမ်းကားခြင်းဟူ၍ မဆိုရ။ အမှန်အားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ရန် အားထုတ် နေခြင်းသာ ဖြစ်၏၊ ဗြဟ္မစိရ်ပွားရန် ကြိုးပမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ဤသဘောမျိုးကို ကျမ်းဂန်များ၌ တောင်ခြေတစ်ခုလုံးကို မြင်နိုင်ရန် တောင်ထိပ်သို့ တက်နေခြင်း "ပဗ္ဗတဋ္ဌ" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ခြေရှိ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို မြင်နိုင်ရန် ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်နေခြင်း "ပါသာဒဋ္ဌ" ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ပါမှ တောင် ခြေရှိ အရာဝတ္ထုများကို မြင်ပြီး လိုအပ်သမျှ ညွှန်ကြားနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ပြာသာဒ် ထက်သို့ ရောက်ပါမှ ပြာသာဒ်ခြေရှိ အရာဝတ္ထုများကို မြင်ပြီး လိုအပ်သလို ညွှန်ကြားနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် တရားကို မြင်သူသာ ဘုရားကိုမြင်သူ မည်၏ ဟူ၍ ဆိုလေရာ ဘုရားကို ပုဏ္ဏတိမျက်စိဖြင့် မြင်အောင် အားထုတ်ခြင်း ဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံ ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဤသို့ လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်းကိုသာ မြတ်စွာဘုရားအပေါ်၌

http://www.dhammadownload.com

လည်းကောင်း၊ လောကအပေါ်၌ လည်းကောင်း ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ လောကအပေါ် ဖြဟ္မစိုရ်ပွားခြင်း ဟူ၍လည်း ဆိုရ၏။ ဤသဘောကို တိသ မထေရ်သည် သိ၏။

တိသမထေရ်သည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အလှူသို့ သွားခြင်း၌ ကုန်သွားမည့် အချိန်များကို လည်းကောင်း၊ ဝိသာခါ ကျောင်းအမ၏ အလှူသို့ သွားခြင်း၌ ကုန်သွားမည့် အချိန်များကို လည်းကောင်း၊ ကောသလမင်းကြီး၏ အသဒိသ အလှူတော်ကြီးသို့ သွားခြင်း၌ ကုန်သွားမည့် အချိန်များကို လည်းကောင်း တွက်ချက်၍ ထိုအချိန်များကို တရားအားထုတ်ခြင်း၌ အသုံးချ၏။ အချိန်ကို မှန်ကန်စွာ အသုံးချတတ်ဖို့ လို၏။ အချိန် မကျသေးပါဘဲလျက် အသုံးချမိပါကလည်း ဥဒ္ဓေဒဒိဋ္ဌိသဘော သက်ရောက်၍ ပျက်စီးတတ်၏။ အချိန် ကျနေပါလျက် အသုံးမချမိပါကလည်း သဿတဒိဋ္ဌိသဘော သက်ရောက်၍ ပျက်စီးတတ်၏။ အချိန်ကို အံဝင်ခွင်ကျ သုံးတတ်ပါမှ သမ္မာဒိဋ္ဌိသဘော သက်ရောက်၍ အကျိုးရှိ၏။ ဤသဘောကို တိသ မထေရ် သိ၏။ ထို့ကြောင့် တိသမထေရ်သည် အချိန်ကို မှန်ကန်စွာ အသုံးချတတ်သဖြင့် သာသနာ့မှတ်တမ်း ဖြစ်သော ပိဋကတ်တော်၌ ဤသို့ မှတ်တမ်းတင်ခံရခြင်း ဖြစ်၏။

နိဂမဝါသီ တိသမထေရ်သည် အလိုနည်း၏၊ ရောင့်ရဲလွယ်၏၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်၏၊ အားထုတ်အပ်သော လုံ့လဝီရိယ ရှိ၏။

ထူးခြားသော အသိဉာဏ်ကို ရခြင်း၌ ပတ်ဝန်းကျင်သည် လည်းကောင်း၊ ရာသီဥတုသည် လည်းကောင်း၊ အစာအာဟာရသည် လည်းကောင်း၊ နေထိုင်ရာ နေရာသည် လည်းကောင်း အားကြိုးသောအကြောင်း ဖြစ်၏။ အားကြိုးသော အထောက်အပံ့ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပဋ္ဌာန်းပါဠိတော် ဥပနိဿယပစ္စည်းခန်း၌ လာ၏။ ထိုသဘောကိုလည်း တိသမထေရ် သိ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤဒေသ ဤမျိုးနွယ်စု၌ လူဖြစ်လာရခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ မိမိ၏ အတိတ်ကံအရ ဤ ပတ်ဝန်းကျင်၊ ဤရာသီဥတု၊ ဤအစာအာဟာရ၊ ဤကျောင်းသစ်မ်း၊ ဤမြေ ဤရေ ဤလေတို့က ဥပနိဿယပစ္စည်း အနေဖြင့် မိမိအပေါ် ကျေးဇူးပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တိသမထေရ် သိ၏။

ထိုကျေးဇူးကို တိသမထေရ် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် ငယ်စဉ်ကာလကစ၍ သူ သိထားသော အဆိုအမိန့်တစ်ခု ရှိ၏။ ထိုအဆိုအမိန့်မှာ–

"သေယျော သဓမ္မော ဝိဂုဏော၊ ပရဓမ္မော သုနုဋ္ဌိတော။

သဓမ္မော၊ မိမိ၏အမျိုး, မိမိ၏ရပ်ရွာ, မိမိနိုင်ငံ, မိမိတို့၏ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုသည်။ **ဝိဂုဏော**၊ ဂုဏ်မဲ့နေသည်ဟု ထင်ရစေကာမူ။ **သုနုဋ္ဌိတော**၊ အဆ

http://www.dhammadownload.com

များစွာ ပို၍ တိုးတက်နေသည်ဟု ထင်ရသော။ **ပရစမ္မာ**၊ သူတစ်ပါး အမျိုး, သူတစ်ပါးရပ်ရွာ, သူတစ်ပါးနိုင်ငံ, သူတစ်ပါးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုထက်။ **သေယျော**၊ မြတ်၏။"

ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုအဆိုအမိန့်သည် တိသမထေရ်၏ စိတ်ထဲ၌ စွဲနေ၏။ ဤဒေသ၊ ဤနိုဂုံး၊ ဤမိဘမျိုးနွယ်၌ လူလာဖြစ်ရခြင်းသည် ဤဒေသ၊ ဤနိုဂုံး၊ ဤမိဘမျိုးနွယ်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ရန် ကံတရားက တာဝန်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာ ရှေးရှု၍ ဤဒေသထက် သာယာကောင်းမွန်သော အခြားဒေသသို့ သွားနေမည်ဆိုလျှင် မိမိသည် မိမိ၏ ဘဝပေးတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ မဖြစ်နိုင်။ မိမိ၏ဒေသကို အထင်သေးပြီး သူတစ်ပါး၏ ဒေသကို အထင်ကြီးသူသာ ဖြစ်ချေသည်။ ထို့အပြင် လူဖြစ်လာမှုအတွက် မိမိအပေါ် များစွာကျေးဇူးပြုခဲ့သော ဤဒေသ၊ ဤနိုဂုံး၊ ဤဆွေမျိုး၊ ဤမိဘတို့ အပေါ် ကျေးဇူးကန်းရာသာ ရောက်ချေမည်။ ဤသို့ တိသမထေရ်သည် ခံယူ၏။

တိသမထေရ်သည် မိမိ၏တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်လိုသူ ဖြစ်၏။ ယန္တ ရားတစ်ခုတွင် ခွေးသွားစိပ်တာဝန်ကိုသာ စွမ်းစွမ်းတမံ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပါက ယန္တ ရား တစ်ခုလုံးသည်လည်း ကောင်းမွန်စွာ လည်ပတ်နိုင်မည် ဖြစ်သောကြောင့် ခွေးသွားစိပ်က ယန္တ ရားအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ရာ ရောက်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောက၏ အကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်းဟူသည် ခွေးသွားစိပ်လို မိမိ၏တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မိမိ၏ တာဝန်ကို ဂုဏ်မဲ့သည်ထင်ပြီး သူတစ်ပါး၏ တာဝန်ကို သွားရောက် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်သာလျှင် လောက၏ အကျိုးမဲ့ကို ပြုရာ ရောက်၏။

ထို့ကြောင့် တိသမထေရ်သည် သူ့ဒေသ၊ သူ့နိုဂုံး၊ သူ့ဆွေမျိုး၊ သူ့မိဘတို့၏ ကျေးဇူးကို စွမ်းစွမ်းတမံ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် သူ့တာဝန်ကို သူ စွမ်းစွမ်းတမံ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်၏။ တိသမထေရ်၏ တာဝန်ကား တရားအားထုတ်ဖို့ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တိသမထေရ်သည် မည်သည့် ဒေသသို့မျှ မသွားဘဲ အချိန်ပြည့် တရားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိ တာဝန်ကို မိမိ ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ဆိုင်ရာ လောကအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးတာဝန်ကို ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်သာ ဆိုင်ရာ လောကအပေါ် ကျေးဇူးကန်းခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ခွေးသွားစိပ်သည် ခွေးသွားစိပ် တာဝန်ကို မဆောင်ရွက်လျှင် ဖြစ်စေ၊ ယန္တ ရား၏ အခြားအစိတ်အပိုင်း တစ်ခု တာဝန်ကို ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်လျှင် ဖြစ်စေ ထိုယန္တ ရားသည်

http://www.dhammadownload.com

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ကောင်းမွန်စွာ လည်ပတ်နိုင်မည် မဟုတ်တော့။ ထိုအခါ ခွေးသွားစိပ်သည် ယန္တရားအပေါ် ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြုရာ ရောက်ပါ၏။ ဤသို့ တိဿမထေရ် နားလည်၏။ နားလည်သည့် အတိုင်းလည်း တိဿမထေရ်သည် လိုက်နာ ကျင့်သုံး၏။

သတ္တဝါတို့၏ ဘဝတွင် အသက်မွေးမြူမှုသည် အရေးကြီး၏။ အသက်မွေးမြူမှုကို ဝမ်းရေးဟု ဆို၏။ ဝမ်းရေးသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရရှိမှုနှင့်လည်း စပ်၏။ အများက အသိအမှတ်ပြု ခံရမှုနှင့်လည်း စပ်၏။ ထင်ရှား ကျော်စောမှုနှင့်လည်း စပ်၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရရှိမှုကို "လာဘ" ဟု ခေါ်၏။ အများက အသိအမှတ်ပြု ခံရမှုကို "သက္ကာရ" ဟု ခေါ်၏။ ထင်ရှားကျော်စောမှုကို "သိလောက" ဟု ခေါ်၏။

အကယ်၍ ဝမ်းရေးအတွက် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ရှာဖွေရာ၌ ဖြစ်စေ၊ အများက အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရမှုအတွက် အားထုတ်ရာ၌ ဖြစ်စေ၊ ထင်ပေါ် ကျော်စောမှုကို ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဖြစ်စေ ဒုစရိုက်နည်းကို မသုံးဘဲ မျှတရုံမျှနှင့်သာ ကျေနပ်မည်ဆိုလျှင်၊ ထိုသို့ ကျေနပ်ခြင်းသည်လည်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် ဝမ်းရေးသည် သမ္မာအာဇီဝ ဖြစ်၏။ ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ထိုထက်ပို၍ ရအောင် ကြိုးပမ်းမည်ဆိုလျှင် ဝမ်းရေးသည် မိစ္ဆာအာဇီဝသို့ ဦးတည်၏။ မိစ္ဆာအာဇီဝသို့ ဦးတည်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကာယဒုစရိုက်များကိုလည်း ကျူးလွန်ရတတ်၏။

ဒုစရိုက်များကို ကျူးလွန်ခြင်းအားဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို ကုန်ခေါ်ကုန်ဆာချီ၍ ရချင်ရမည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက ဝိုင်းဝန်း၍ မြှောက်ပင့်ချီးကျူးခြင်းကို ခံရလျှင် ခံရမည်။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံး၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ထင်ရှား ကျော်စောခြင်းကို ရချင်ရမည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့ပင် ရစေကာမူ ထိုသို့ ရခြင်းအားဖြင့် အရိယသစ္စာကို သိဖို့တော့ ဝေးသွားလေ၏။ အရိယသစ္စာကို မသိလျှင်လည်း စစ်မှန်သော ချမ်းသာကို ရဖို့ မရှိ။

"ဒုစရိုက်များဖြင့် ရသော ပစ္စည်းဥစ္စာများသည် လည်းကောင်း၊ လေးစားမှုများသည် လည်းကောင်း၊ ထင်ရှားကျော်စောမှုများသည် လည်းကောင်း လောကချမ်းသာကို ပေးနိုင်၏" ဟူ၍ ဆိုစေဦးတော့၊ ထိုလောကချမ်းသာသည် မိမိကိုယ်ကို တူးဖြိုရန် သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ တို့ကို မိမိနှင့်အတူ မိမိ၏ ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌ပင် တစ်ပါတည်း သယ်ယူလာ၏။ ဤသည်မှာ မိစ္ဆာအာဇီဝ၏ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။ ဤဓမ္မတာကို တိဿမထေရ် သိ၏။

သမ္မာအာဇီဝ ဟူသည် မစ္ဆိုမပဋိပဒါ သုဘောအရ ဝမ်းရေး၌ တကယ်

http://www.dhammadownload.com

တမ်း စစ်မှန်သောချမ်းသာကို လိုပါက လိုသောသူ မည်သူမဆို အယုတ် အလွန်မရှိ မျှတရုံနှင့်သာ ကျေနပ်ရ၏။ ကျေနပ်ခြင်း၌လည်း စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရ၏။ အကယ်၍ အယုတ်အလွန် ရှိလာပြီဆိုလျှင် ထိုသို့ ရှိလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တကယ် တမ်း စစ်မှန်သောချမ်းသာကို မရတော့။ သောက ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿတို့ ခြံရံသော ချမ်းသာကိုသာ ရမည် ဖြစ်၏။ ထိုချမ်းသာမျိုးကိုတော့ တိသမထေရ် မလိုချင်။ တကယ်တမ်း စစ်မှန်သော ချမ်းသာကိုသာ လိုချင်၏။ ထို့ကြောင့် တိသမထေရ်သည် မဂ္ဂင်္ဂရုစ်ပါးတွင် အခြေခံအနေဖြင့် "ဝမ်းရေး" နှင့် ပတ်သက်သော သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်ကို ကျင့်သုံးခြင်း ဖြစ်၏။ အခြား အရေးများသည် ဝမ်းရေးအပေါ်၌ အခြေခံကြသည် ဖြစ်လေရာ ဝမ်းရေးကိုနိုင်လျှင် အခြားအရေး များကိုလည်း နိုင်ဖို့ သေချာ၏။

ထို့ကြောင့် တိသမထေရ်သည် သူ၏ မွေးဖွားရာဇာတိ ဖြစ်သော နိဂုံး၌ ပစ္စည်းလေးပါး ရရှိမှုနှင့် လည်းကောင်း၊ အများက အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရမှုနှင့် လည်းကောင်း၊ ထင်ရှားကျော်စောမှုနှင့် လည်းကောင်း ပတ်သက်၍ သူ့လုပ်ငန်း အတွက် မျှတရုံမျှနှင့် ကျေနပ်၏။ ထိုသို့ ကျေနပ်ရခြင်း၌လည်း စိတ်တိုင်းကျပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ တိသမထေရ် အနေဖြင့် သမ္မာအာဇီဝ မဂ္ဂင်လမ်းပေါ်၌ လျှောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်လမ်းပေါ်၌ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက်နိုင်လျှင် ကျန်သော မဂ္ဂင်များသည်လည်း သမ္မာအာဇီဝမဂ္ဂင်နှင့် ပူးပေါင်းပြီး အရိယသစ္စာဉာဏ်သည် မုချမသွေ ပေါ်လာမည် ဖြစ်၏။ ထို အခါသမယကို တိသမထေရ်သည် ငံ့လင့်၏။

ဤမြေ၌နေ၍ ဤရေကိုသောက်ပြီး ဤလေကိုရှူကာ ဤနိဂုံး၏ ဆွမ်းကို စားပြီး အသက်ရှင်ခဲ့ရသော တိသမထေရ် အနေဖြင့် ဤမြေ၊ ဤရေ၊ ဤလေ၊ ဤနိဂုံး၏ အကျိုးစီးပွားကိုမှ မဆောင်ရွက်လျှင် အခြားမဆိုင်သူ မည်သူက ဝင်ရောက်၍ ဆောင်ရွက်ပေးလိမ့်မည်နည်း။ ဤသို့ တိသမထေရ် စဉ်းစားပြီး ဤမြေ၊ ဤရေ၊ ဤလေ၊ ဤနိဂုံး၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်ရန် ဤနိဂုံးမှ မခွာဘဲ အချိန်ပြည့် တရားအားထုတ်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် တိသမထေရ်သည် သူ့ဒေသ၏ ကျေးဇူးကို အလွန်သိသူ ဖြစ်၏။ သူ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ဒေသ၏ ကျေးဇူးကိုသိခြင်း ဟူသည်မှာ သူ့တာဝန်ကို သူ ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မိမိ၏တာဝန်ကို မိမိ ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခြင်းသည် မိမိ ဆိုင်ရာ ဒေသအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း မည်ပါ၏။ ဤသို့ တိသမထေရ်က နားလည်ထား၏။

"လောကသည် အကန်းဖြစ်၏" ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်

http://www.dhammadownload.com

မူထား၏။ မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားသည် ဆင်ကိုစမ်းသောအခါ ဆင်၏ အစွယ်ကို စမ်းမိ၏။ ထိုအခါ သူ၏ ကိုယ်တွေ့သိ အရ 'ဆင်ဟူသည် သန့်လျက်နှင့် တူ၏' ဟူ၍ အခိုင်အမာ ဆိုလေ၏။ သူ၏ ကိုယ်တွေ့အသိသည် မပြည့်စုံသည်ကို မျက်မမြင်ပုဏ္ဏား သဘောမပေါက်။ သဘောမပေါက်သောအခါ သူ၏ ကိုယ်တွေ့ အသိကို သူ၏ ကိုယ်တွေ့အရ အခိုင်အမာဆုံး၊ အပြည့်စုံဆုံးအဖြစ် သတ်မှတ်၍ 'ဆင်ဟူသည် သန့်လျက်နှင့် တူသည်' ဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဤသည်မှာ အသိ မရင့်ကျက်သူတို့၏ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။

ဤနည်းအတူပင် အခြားရဟန်းများက အသိမရင့်ကျက်သူများပီပီ တိသမထေရ်အား ဆွေမျိုးများကို တွယ်တာသူ၊ မိမိ၏ ဇာတိကို သံယောဇဉ် ကြီးသူ၊ ခဏကလေးစောင့်မှ မခွဲနိုင် မခွာရက်သူ အဖြစ် စွပ်စွဲ၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားကား တိသမထေရ်၏ ခံယူချက်ကို သိတော်မူ၏။ ထိုသို့ သိတော်မူသော်လည်း အများ သံသယ ရှင်းစိမ့်သောငှာ တိသမထေရ်ကို အများ၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ ခေါ်တော်မူ၍ မေးရ၏။ ထိုအခါ တိသမထေရ်က ဖြစ်ရပ် အစုံအလင်ကို အများ၏ ရှေ့မှောက်၌ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားက သာဓု ခေါ်တော်မူပြီး မိမိလည်း တိသမထေရ်လိုပင် မိမိ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ဒေသအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ခဲ့ဖူးကြောင်းဖြင့် နဝကနိပါတ် သုဝဏ္ဏတ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

သုဝဏ္ဏတ်

လွန်လေပြီးသောအခါက ဟိမဝန္တာရှိ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ ရေသဖန်းပင် တစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုရေသဖန်းပင်ကို မှီ၍ များစွာသော ကျေးတို့ မှီတင်းနေထိုင်ကြ၏။ ဘုရားလောင်းသည် ကျေးမင်း ဖြစ်၏။ ရေသဖန်းသီးတို့ ကုန်လေသောအခါ ကျေးတို့သည် အခြားဒေသသို့ ပျံသွားကြကုန်၏။ ကျေးမင်းကား မပျံ၊ နေရစ်ခဲ့၏။ သဖန်းသီး ကုန်သောအခါ သဖန်းညွှန့်၊ သဖန်းညွှန့် ကုန်သောအခါ သဖန်းရွက်၊ သဖန်းရွက် ကုန်သောအခါ သဖန်းခေါက် တို့ကိုစား၍ ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို သောက်ကာ နေ၏။

ထိုအခါ အာနန္ဒာလောင်းဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ဘုရားလောင်း ကျေးမင်း၏ စိတ်ဓာတ်ကို စူးစမ်းလို၏။ ထို့ကြောင့် သိကြားမင်းသည် ရေသဖန်းပင်ကို ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်၏။ ကျေးမင်းသည် အခြောက်ကို စား၏၊ ခွာ၍ မသွား။ ထိုနောက် သိကြားမင်းသည် အခြောက်ကို အမှုန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြန်၏။

http://www.dhammadownload.com

ကျေးမင်းသည် အမှုန့်ကိုပင် စား၏၊ ခွာ၍ မသွား။ လေတိုက်သည်ကို လည်း ကောင်း၊ နေပူသည်ကို လည်းကောင်း မမူဘဲ ရေသဖန်းပင် ငုတ်တိုင်သာ နေ၏။ အခြားသို့ မသွား။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် ဟသ်ာအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး ကျေးမင်း ထံ လာရောက်၍ ဤသို့ ပြောဆို၏။

'ကျေးမင်း၊ ဤတောင်၌ စိမ်းစိုသော အရွက်ရှိသော အပင်တို့သည် လည်း ကောင်း၊ များသောအသီး ရှိသော အပင်တို့သည် လည်းကောင်း ရှိကြကုန်၏။ သို့ပါလျက် ဤရေသဖန်းပင် ငုတ်တိုင် ကျေးမင်း၏စိတ်သည် ဘာကြောင့် မွေ့လျော်လေတီသနည်း'

ထိုအခါ ကျေးမင်းက 'ဤရေသဖန်းပင်သည် စည်ပင်ဝေဖြာ ကြီးပွား သော အခါ၌ ငါတို့သည် ပျော်ရွှင်မြူးစွာ စားသောက်လာခဲ့ကြ၏။ ငါတို့ကြောင့် ပင် ဤရေသဖန်းပင်သည် သီးနှံကင်းပ ခြောက်သွေ့ရ၏။ ထိုအခါ ရေသဖန်းပင် ကို စွန့်ပစ်၍ သွားမည်ဆိုလျှင် ရေသဖန်းပင်အပေါ် ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်ပေလိမ့် မည်။ ထို့ကြောင့် ငါ့အတွက် အာဟာရတို့ကို မျှတအောင် ရှိရှိ သုံးဆောင်နိုင်သေး သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ဤရေသဖန်းပင်ကို ငါ စွန့်မည် မဟုတ်' ဟု ဟသ်ာအား ပြန်ပြော၏။

မိမိ မှီတင်းနေထိုင်ရာ သက်မဲ့ဝတ္ထုများ၌ပင် ဥပနိဿယပစ္စည်း သဘော အရ အဆွေခင်ပွန်းအနေဖြင့် ကျေးဇူးသိအပ်ကြောင်း ပြောဆိုသော ကျေးမင်း၌ ကြည်ညိုး၍ သိကြားမင်းသည် ရေသဖန်းပင်ကို မူလအတိုင်း အရွက်၊ အသီးများ ရှိလာအောင် အားထုတ်ပြီးမှ တာဝတိ သာသို့ ပြန်လေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ နဝကနိပါတ် သုဝဏ္ဏတ်ကို ဟောကြားတော် မူပြီးနောက် ဆက်လက်၍ အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

- **အပွမာဒတရာန၌ မွေ့လျော်သော၊ ပမာဒတရာန၌ "ဘေး" ဟူ၍ မြင်လေ့ ရှိသော ရဟန်းသည်၊**
- **သမထနှင့် ဝိပဿနာတို့မှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းငှာ မထိုက်။ အမှန်အားဖြင့် နိဗ္ဗာန်၏ အနီး၌သာ ရှိ၏။**

ဤလောက၌ နေထိုင်ကြသူများသည် အများစုမှာ ပုထုဇဉ်များ ဖြစ်ကြ ၏။ ပုထုဇဉ်များ ဖြစ်ကြသည့် အားလျော်စွာ "လောဘ" လည်း ဖြစ်ကြ၏။ "ဒေါသ" လည်း ဖြစ်ကြ၏။ အခြား အကုသိုလ်များလည်း ဖြစ်ကြ၏။ ဤသည် မှာ မမှတာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဖြစ်လာသော "လောဘ" ကို "လောဘ" အတိုင်း ထား၍မဖြစ်၊ ပယ်သတ်နိုင်အောင် အားထုတ်ဖို့ လို၏။ ထိုနည်းအတူ ဖြစ်လာသော "ဒေါသ" ကိုလည်း "ဒေါသ" အတိုင်း ထား၍မဖြစ်၊ ပယ်သတ်နိုင်

http://www.dhammadownload.com

အောင် အားထုတ်ဖို့ လို၏။ အခြားအကုသိုလ်များ ဖြစ်လာကြပါကလည်း ထို အကုသိုလ်များကို အကုသိုလ်များအတိုင်း ထား၍မဖြစ်၊ ပယ်သတ်နိုင်အောင် အားထုတ်ဖို့ လို၏။

ဖြစ်လာသော အကုသိုလ်များကို ပယ်သတ်သည့်နည်းမှာ ဗုဒ္ဓဒေသနာ တော်၌ ရှိ၏။ ထိုနည်းကား စိတ္တာနုပဿနာနည်း ဖြစ်၏။ စိတ္တာနုပဿနာသည် သတိပဋ္ဌာန် ဒေသနာ၌ လာ၏။ သတိပဋ္ဌာန်ဟူသော အမည်အတိုင်း "သတိ" ပြဋ္ဌာန်း၏။ "သတိ" ကို "အပွမာဒ" ဟူ၍ ဆို၏။ သို့ရာတွင် "သတိ" တိုင်း "အပွမာဒ" အမည်ကို မရ။ ဗောဓိပက္ခိယအုပ်စုသို့ ဝင်သော "သတိ" မှသာ အပွမာဒ အမည်ကို ရ၏။ ဗောဓိပက္ခိယ ဟူသည်မှာ မဂ် ဖိုလ်ကို ရလိုသော ကုသိုလ်အုပ်စု ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဒုဿီလ်၌ မွေ့လျော်ပြီး လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ဗြဟ္မာချမ်းသာကို ရလိုသော သာမန် ကာမာဝစရ ကုသိုလ်အုပ်စု မဟုတ်။

စိတ္တာနုပဿနာအရ ဖြစ်လာသော အကုသိုလ်များကို ပယ်သတ်နိုင်ရန် ရှေးဦးစွာ အပွမာဒခေါ် သတိရှိနေဖို့ လို၏။ သတိသာ ရှိနေပါက၊ သတိသာ ပြဋ္ဌာန်းနေပါက "လောဘ" ဖြစ်လျှင်လည်း "လောဘ" ဖြစ်မှန်း သိ၏။ "ဒေါသ" ဖြစ်လျှင်လည်း "ဒေါသ" ဖြစ်မှန်း သိ၏။ အခြား အကုသိုလ် တစ်မျိုး မျိုး ဖြစ်ပါကလည်း အခြား အကုသိုလ် တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်မှန်းကို သိ၏။ ဤသို့ သိခြင်းကို ယထာဘူတဉာဏ် ဟူ၍ ခေါ်၏။ အကယ်၍ အပွမာဒခေါ် သတိသာ ရှိမနေပါက၊ သတိသာ ပြဋ္ဌာန်းမနေပါက အကုသိုလ် ဖြစ်သည်ကိုလည်း အကုသိုလ် ဖြစ်မှန်း မသိ။ တစ်ခါတစ်ရံ အကုသိုလ်ကိုပင် ကုသိုလ်ဟူ၍ ထင်မှတ်မှားတတ်သေး၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ယထာဘူတဉာဏ်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်လာသော အကုသိုလ်များကို အပွမာဒ ခေါ် သတိပဋ္ဌာန်းမှုဖြင့် အကုသိုလ်များ ဖြစ်မှန်းသိအောင် အားထုတ်အပ်၏။ ဤသည်မှာ စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အရ ယထာဘူတဉာဏ် အဆင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ပျက်ရှုသောအဆင့် လာ၏။ အကုသိုလ်များသည်လည်း သခါရ တရားများပင် ဖြစ်သဖြင့် ဖြစ်ပျက်ရှု၍ ရ၏။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်လျှင်ပင် "ကုသိုလ်" ဟူသော ဒီသေသ အမည်မှ "သခါရ" ဟူသော သာမည အမည်သို့ ပြောင်းသွား ရ၏။ အမည်ပြောင်းခြင်းသည် အကုသိုလ် ပျောက်ခြင်း၏ အစ ဖြစ်လေ၏။

ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ဖန်များလျှင် ဖြစ်ပျက်၌ ငြီးငွေ့၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ပျက်၏ အဆုံးကို မြင်လေ၏။ ဖြစ်ပျက်၏ အဆုံး ဟူသည်ကား နိဗ္ဗာန် ဖြစ်၏။ အမှန် အားဖြင့် အပွမာဒခေါ် သတိသည် သီလသိက္ခာကိုလည်း စောင့်ထိန်း၏။ သမာဓိ

http://www.dhammadownload.com

သိက္ခာကိုလည်း စောင့်ထိန်း၏။ ပညာသိက္ခာကိုလည်း စောင့်ထိန်း၏။ သိက္ခာသုံးပါးလုံးကိုပင် စောင့်ထိန်း၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်၌ အပ္ပမာဒ တရားကို အလေးထား၍ ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

အကယ်၍ အပ္ပမာဒ တရား၌ မမွေ့လျော်ဘဲ မေ့လျော့ခြင်း ပမာဒ တရား၌သာ မွေ့လျော်မည်ဆိုလျှင် ဖြစ်လာသည့် အကုသိုလ် တရားများကို ပယ်သတ်နိုင်ခြင်း မရှိဘဲ အကုသိုလ်တရားများ၏ အကျိုးပေးမှုအလိုက် မကောင်းသော အကျိုးများကိုသာ ခံစားရမည် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ကမ္မ နိယာမအရ ဖြစ်ပါ၏။

အပ္ပမာဒသည် အကုသိုလ်ကို ပယ်သတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို ရစေနိုင်၍၊ ပမာဒသည် အကုသိုလ်ကို ပွားစေပြီး ဆင်းရဲကို ရစေနိုင်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာ အပ္ပမာဒသည် ဖြစ်လာသမျှသော အကုသိုလ်များကို ပယ်သတ်နိုင်ပြီး၊ ပမာဒသည် ဖြစ်လာသော အကုသိုလ်များကို တိုးပွားစေနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ အပ္ပမာဒ တရား၌ မွေ့လျော်ပြီး ပမာဒ တရား၌ "ဘေး" ဟူ၍ ရှုမြင်လေ့ရှိသူသည် မလွဲမသွေ တရားအားထုတ်ပြီး နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရမည် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုသို့ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် မြင့်မြတ်သူများအနေဖြင့် မလွဲမသွေ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန် ဖြစ်၏။ ထိုတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် မိမိနှင့် ပတ်သက်ရာ လောကကို ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မိမိနှင့် ပတ်သက်ရာ လောက ဟူသည်မှာ မိမိ၏ ဘဝခန္ဓာ ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် မိမိအပေါ် ဥပနိဿယ သတ္တိဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ရာသီဥတုများ၊ အစာအာဟာရများ၊ နေရာဒေသများ ဖြစ်ကြ၏။

ဤသည်မှာ ဖော်ပြပါ ဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်၏။ ဂါထာ၏ အဆုံး၌ နိဂမဝါသီ တိဿမထေရ်သည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ အခြားသော တရားနာ ပရိသတ်များထဲတွင်လည်း အရိယာဖြစ်သူက ဖြစ်၍ ဒေသနာကုသိုလ် ရသူက ရကြလေ၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝခန္ဓာအပေါ် ကျေးဇူးများကြသော သက်ရှိ သက်မဲ့များအပေါ် ပြန်လည်ကျေးဇူးဆပ်သော အနေဖြင့် မိမိတို့၏ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ပြီး ထိုသို့ ထမ်းရွက်ခြင်းအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ရအောင် အားထုတ်အပ်ကြောင်း မှတ်သားအပ်ပါ၏။ မှတ်သားသည့် အတိုင်းလည်း လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်ပါ၏။

ဓမ္မပဒ – အပ္ပမာဒဝဂ် ပြီး၏။

http://www.dhammadownload.com

ဓမ္မပဒ

အပ္ပမာဒဝဂ်

ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ဗုဒ္ဓဆင်းတု
၁၁-၁၂ ရာစု၊ အာရုယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်၊ စင်ကာပူ

http://www.dhammadownload.com

http://www.dhammadownload.com

ဗေဒင်္ဂ ရာဇဓိုးသည် ရဟန်းငါးရာ

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် အခါက ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်တွင် မြတ်စွာဘုရား သည် သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ရဟန်းသံဃာတော်ပေါင်း များစွာတို့သည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို အမှီပြု၍ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေကြသည်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းများအနက် စာပေပို့ချမှု ဝါသနာပါကြသော ရဟန်းတော်များ ကလည်း ပရိယတ္တိစာပေများကို ပို့ချကြ၏။ ဓိပဿနာဘာရား အားထုတ်မှု ဝါသနာပါသော ရဟန်းတော်များကလည်း မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းကိုယူ၍ မိမိတို့နှင့် သင့်လျော်ရာ ဒေသသို့ သွား၍ လည်းကောင်း၊ ဇေတဝန်ကျောင်း တော်၌ပင် နေ၍ လည်းကောင်း တရားအားထုတ်ကြ၏။ ရဟန်းတော်များသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ထိုထိုဒေသပုဒ်များမှလည်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လာကြသည်လည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ကြီးသည် ရဟန်း သံဃာတော်များ ထွက်လိုက် ဝင်လိုက်ဖြင့် စည်ကားလျက် ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား ကမူ ရဟန်းသံဃာတော်များ အားလုံးကို အမြဲ ကြည့်နေတော်မူ၏။ တရားထူး ရရန်အတွက် ကွန်ဒြေများ ရင့်ကျက်မည့် ကာလကို စောင့်စားနေတော်မူ၏။ နှစ်ပေါင်း လေးသန်းခြောက်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ကျင့်ကြံခဲ့ပါသော်လည်း လောကကို ချီးမြှောက်ရန်အတွက် မြတ်စွာဘုရား ရတော်မူသည့် အချိန်က တိုတို ကလေးသာ ဖြစ်၏။ စုစုပေါင်းမှ ၄၅ နှစ်သာ ဖြစ်၏။ ကျင့်ရသည့် ကာလနှင့် စာလျှင် ရရှိသည့်အချိန်သည် တိုတောင်းလွန်းလှ၏။

ထို ၄၅ နှစ်တာ ကာလအတွင်း မြတ်စွာဘုရားသည် အချိန်ကို အသုံးချ တော်မူခြင်း၌ အနည်းငယ်မျှ လစ်ဟင်းခြင်းကို ပြုတော်မမူ၊ ကျွတ်ထိုက်သူ ဝေနေယျ သတ္တဝါများအနက်မှ တစ်ယောက်မျှ ကျန်ရစ် မနေရအောင် အမြဲမပြတ် ကြည့်ရှုတော်မူ၏။ ဝေနေယျ သတ္တဝါများထဲတွင် နတ်များလည်း ပါ၏။ ဗြဟ္မာ များလည်း ပါ၏။ လူများလည်း ပါ၏။ ရဟန်းများလည်း ပါ၏။ ကျွတ်ထိုက်သူ

http://www.dhammadownload.com

ဆိုရာ၌ သစ္စာဉာဏ်ကိုရ၍ အရိယာ ဖြစ်သူများလည်း ပါ၏။ ကောင်းမှုကုသိုလ် ရရုံမျှသာ ဖြစ်သူများလည်း ပါ၏။ ပါရမီ ရရုံမျှသာ ဖြစ်သူများလည်း ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နေ့စဉ် သတ္တဝါများကို ဗုဒ္ဓမျက်စိဖြင့် အမြဲကြည့်ရှုတော်မူနေရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ရရှိတော်မူသည့် အချိန်ကလေးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချတော်မူနိုင်မည် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါများကို တရားဟောတော်မူရာ၌ တစ်နေရာတည်းတွင်နေပြီး တရားဟောတော်မူသည် မဟုတ်။ မိမိထံသို့ တရားနာ မလာရောက်နိုင်သူများထံသို့ မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ၍ တရားဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားက ကိုယ်တော်တိုင် ကြွ၍ ဟောကြားတော်မူရန်လည်း မဟာကရုဏာတော်သည် မြတ်စွာဘုရား၌ ရှိပြီးသား ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရရှိ၍ ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးနောက် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးပါးတို့အား ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်အောင် ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါ၏။ ထို့နောက် ယသလုလင်နှင့် သူငယ်ချင်း ငါးဆယ့်လေးယောက်တို့အား ရဟန္တာဖြစ်အောင် ဟောကြားတော်မူခဲ့ပြန်၏။ ပထမ ဝါတွင်း၌ ဗုဒ္ဓပေါင်း ရဟန္တာ ၆၀ တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ အနိုင်အမာ သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်များအဖြစ် ပေါ်ထွန်းခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ရဟန္တာ ၆၀ တို့အား တစ်ပါးစီ တစ်ပါးစီ သာသနာပြု စေလွှတ်တော်မူပြီးနောက် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ပါးတည်းပင် ကဿပညီနောင် တို့ကို စတင်၍ ဟောကြားတော်မူရန် သာသနာပြုခရီး ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူခဲ့လေ၏။

ထိုအခါမှစ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိရသော ၄၅ နှစ်တာ ကာလတို့ ကလေးကို အပြည့်အဝ အသုံးချသောအားဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွချီ၍ သာသနာပြု ကြွတော်မူ၏။ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်၍ ပထမ ဝါတော် ၂၀ တိုင်အောင် ဝါကပ်ရာဌာနကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် မထားဘဲ ချွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျ သတ္တဝါများရှိရာ ဌာနများ၌ ဝါကပ်တော်မူ၏။ ဝါကျွတ်လေသောအခါ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ၏။ ဤသို့လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် သူ၏ သာသနာပြု လုပ်ငန်းကို ဒေသစာရီ ကြွချီခြင်းဖြင့် ပဓာနပြု၍ ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူသောအခါ နောက်တော်က ရဟန်းသံဃာတော်များ ပါ၏။ ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အား သစ္စာတရားကို ဟောကြားတော်မူသောအခါ နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်များသည်လည်း တရားနာပရိသတ် ဖြစ်သွားရ၏။ ထိုအခါ နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာတော်များထဲမှ ကျွတ်ထိုက်သူ

http://www.dhammadownload.com

များက ကျွတ်သွားတော်မူကြ၏။ မကျွတ်ထိုက်သူများကလည်း မကျွတ်ဘဲ ဆက်လက်၍ ကျွတ်ရန် အချိန်ကို စောင့်ရပြန်၏။

မကျွတ်ထိုက်သူများတွင် ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာ ပါဝင်၏။ ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဤဘဝတွင် မကျွတ်ထိုက်၍ မကျွတ်သည်တော့ မဟုတ်။ အချိန်လိုသေး၍သာ မကျွတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အချိန်သည် များစွာ စကားပြော၏။ အချိန်မကျမီ လုပ်ပါက ဥဇ္ဈောဒိဋ္ဌအမြင်ဖြင့် အချိန်၏ တန်ဖိုးကို ဖြတ်ရာ ရောက်၏။ အချိန်လွန်မှ လုပ်ပါကလည်း သဿတဒိဋ္ဌအမြင်ဖြင့် အချိန်၏ တန်ဖိုးကို ဖြတ်ရာရောက်၏။ အချိန်နှင့် ပတ်သက်လျှင် သမ္မာဒိဋ္ဌအမြင်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ပါမှ အချိန်သည် တန်ဖိုးရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်လိုသေးသောအခါ ဣန္ဒြေတို့သည် မရင့်ကျက်ကြသေးခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သဒ္ဓါနှင့် ပညာသည် လည်းကောင်း၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိသည် လည်းကောင်း အချိုးအဆ မမျှတဘဲ ရှိလေ၏။ အချိုးအဆ မမျှခြင်းမှာ အပွမာဒခေါ် သတိက လိုအပ်သလို မထိန်းကျောင်းနိုင်သေး သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အပွမာဒခေါ် သတိက လိုအပ်သလို အာရုံကို ထိန်းကျောင်းလာနိုင်သည်နှင့်အမျှ နိဝရဏတို့ ကင်းကွာသွား၏။ နိဝရဏများ ကင်းကွာသွားသည်နှင့်အမျှ အာရုံတစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြား "မသိလိုက်ခြင်း" အနေဖြင့် ကိလေသာများ ကြားခိုနိုင်မှု မရှိတော့ဘဲ ဒွါရ ဓ ပါး၌ ထင်လာသမျှ အာရုံများကို ရုပ်နှင့်နာမ် ခွဲခြားပြီး ထင်တိုင်း သိတော့၏။ ထိုအခါ သမာဓိသည် အားကောင်းလာ၏။ ပကတိမျက်စိဖြင့် မြင်သလို အာရုံကို ရုပ်နှင့်နာမ် ခွဲခြားပြီး သမာဓိ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြင်၏။ စင်စစ်အားဖြင့် အာရုံဟူသည်ကား ရုပ်နှင့်နာမ်သာ ဖြစ်၏။ အခြား ဘာမှ မဟုတ်။ ထိုအခါ သမာဓိနှင့် ဝီရိယသည်လည်း မျှလေတော့၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာသည်လည်း မျှလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ရာတွင် အပွမာဒ ခေါ် သတိသည် အလွန်အရေးကြီးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်တော်ပါး က ပါသွားသူများ ဖြစ်ကြလေရာ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသစာရီ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်လုံး သူတို့အဖို့ ပြောစရာချည်း ဖြစ်၏။ အံ့ဘနန်း ဖြစ်စရာချည်း ဖြစ်၏။ ဘယ်ဒေသနှင့် ဘယ်ဒေသ ခရီးအကြားက ဘယ်လို၊ ဘယ်ဒေသနှင့် ဘယ်ဒေသ ခရီးအကြားက ဘယ်ညာ စသည်ဖြင့် သူတို့အဖို့ အချင်းချင်း ပြောစရာ တစ်ပြိုတစ်ခေါင်းပင် ရှိလေ၏။

တစ်ခုသောနေ့၏ ညချမ်းတွင် ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာတို့သည် တရားဆွေးနွေးရာဌာနခွဲ မြတ်စွာဘုရား ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူစဉ် မြတ်စွာ

http://www.dhammadownload.com

ဘုရား၏ နောက်တော်ပါးက လိုက်ပါသွားစဉ် ကာလက မိမိတို့ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော ဗဟုသုတများကို အချင်းချင်း ပြန်လည်ပြောဆို နေကြ၏။ မည်သည့်ဒေသ ရောက်တော့ မည်သို့၊ မည်သည့်ဒေသ ရောက်တော့ မည်ပုံ စသည်ဖြင့် ပြောဆို နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုရခြင်း၌ သူတို့သည် ကျေနပ်နေကြ၏။

ထိုနေ့သည် သူတို့အတွက် ထူးခြားသောနေ့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူ၍ သူတို့ မသိကြ။ အမှန်အားဖြင့် ထိုနေ့သည် ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာ အတွက် သစ္စာပန်းများ ပွင့်မည့်နေ့ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ ဣန္ဒြေတို့သည် ရင့်ကြလေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားသည် လောကကို ဗုဒ္ဓမျက်စိဖြင့် ကြည့်တော်မူသောအခါ ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ကျွတ်ထိုက်သူများအဖြစ် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်ကွန်ရက်၌ ထင်လာလေ၏။

ကျွတ်ထိုက်သူအဖြစ် မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်ကွန်ရက်၌ ထင်လာသောအခါ ကျွတ်ထိုက်သူများ၏ စရိုက်အလိုက် ဒေသနာတော်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဒေသနာတော်သည် ကျွတ်ထိုက်သူများ၏ စရိုက်နှင့် အမြဲတမ်း ညီညွတ်၏။ အကယ်၍ လယ်သမားသည် ကျွတ်ထိုက်သူ ဖြစ်ပါက လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ သစ္စာဉာဏ်ကို ပေါ်အောင် ဖော်ထုတ်တော်မူ၏။ အကယ်၍ ကျွတ်ထိုက်သူသည် ပန်းထိမ်သည် ဖြစ်ပါက ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းမှ သစ္စာဉာဏ် ထွက်လာအောင် မြတ်စွာဘုရားက ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောကတွင် လုပ်ငန်းတိုင်း၌ သစ္စာတရားသည် ရှိ၏။ မဖော်ထုတ်တတ်၍ မထွက်ပေါ်လာနိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သစ္စာတရား မရှိ၍တော့ မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်ထွန်း ပေါ်ပေါက်လာသော အခါမှသာ သစ္စာတရားကို ဖော်ထုတ်၍ ဝေနေယျ သတ္တဝါများကို မြင်လာအောင် ပြစွမ်းနိုင်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မရှိရာမှ ရှိလာအောင် ဖန်ဆင်းသူ ဥပါဒက မဟုတ်။ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကား လောက၌ ထာဝစဉ် ရှိနေသည်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယင်းကို ရှာဖွေ၍ ဖော်ထုတ်နိုင်သူ မရှိသဖြင့် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မသိရသဖြင့် မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ချေ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ဖန်ဆင်းသူ ဥပါဒက မဟုတ်ဘဲ ပေါ်လာအောင် ဖော်ထုတ်သူ အဘိဗျဥ္ဇကသာ ဖြစ်၏ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ထိုသို့ ဖော်ထုတ်ရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အနှိုင်းမဲ့ အတုလ ဖြစ်တော်မူ၏။ လယ်သမားအတွက် လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ သစ္စာလေးပါးကို ဖော်ထုတ်၍ ပြတော်မူ၏။ ပန်းထိမ်သည်အတွက် ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းမှ သစ္စာလေးပါးကို ဖော်ထုတ်၍ ပြတော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် နေရာတိုင်းတွင် သစ္စာလေးပါးသည် ရှိ၏။ မသိ၍သာ

http://www.dhammadownload.com

မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်၏။ ၃၁ ဘုံ၏ နေရာတိုင်းတွင် သခါရ ရှိ၏။ သခါရရှိလျှင် သစ္စာလေးပါး ရှိလေ၏။ အရှိကို အသိဖြစ်အောင် ပြုစွမ်းနိုင်သူကား မြတ်စွာဘုရားသာ ဖြစ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သာဝကများသာ ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာတို့ကို ကြည့်တော်မူလေရာ သူတို့၏ ပါရမီပြည့်ချိန်ကို မြင်တော်မူ၏။ သူတို့၏ ကွန်ရှေ ရင့်ကျက်ချိန်ကို သိတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေသန္တရ ခရီးသည် ရဟန်းငါးရာတို့အား သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို မြင်အောင် ပြတော်မူမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပြရာတွင် ခရီးသွားလုပ်ငန်းမှပင် သစ္စာလေးပါးကို မြင်အောင် ပြတော်မူမည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဒေသန္တရ ခရီးသွား လုပ်ငန်း၌ ကျွမ်းကျင်ကြလေရာ ကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းထဲမှ သစ္စာလေးပါးကို ထွေ့အောင် ရှာခြင်းသည် သူတို့အတွက် လွယ်၏။ သက်လည်း သက်သာ၏၊ မြင်လည်း မြင်မြန်၏။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် မည်သည့်လုပ်ငန်းကိုမဆို လိုနေရာမှ ပြည့်စုံသွားရလေအောင် သစ္စာလေးပါးဖြင့် ဖြည့်ပေးတော်မူသူ ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ခုသောနေ့၏ ညချမ်းတွင် ဒေသန္တရ ရဟန်းငါးရာတို့ တရားဆွေးနွေးရာ ဌာနသို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားအတွက် ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းငါးရာတို့အား ဆွေးနွေးလက်စ ဖြစ်သော ဒေသန္တရ ခရီးသွားခြင်း လုပ်ငန်းမှ သစ္စာလေးပါး ဖော်ထုတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါ ဂါထာ ဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။

- အဘယ်သူသည် ဤအတ္ထဟောကို ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။ အပါယ်ဘုံကို လည်းကောင်း၊ နတ်နှင့်တကွသော လူ့ဘုံကို လည်းကောင်း ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။
- ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော ပန်းသည် ဘယ် ပန်းများကို ရွေးချယ်သကဲ့သို့ အဘယ်သူသည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော ဤတရားတော်ကို ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့နည်း။
- သေကွပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤအတ္ထဟောကို ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့။ အပါယ်ဘုံကို လည်းကောင်း၊ နတ်နှင့်တကွသော လူ့ဘုံကို လည်းကောင်း ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့။
- ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော ပန်းသည် သည် ပန်းများကို ရွေးချယ်သကဲ့သို့ သေကွပုဂ္ဂိုလ်သည် ကောင်းစွာ ဟောကြားအပ်သော ဤတရားတော်ကို ရွေးချယ်နိုင်လတ္တံ့။

http://www.dhammadownload.com

ဒေသန္တရဓရီးသည် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဤဂါထာ ဒေသနာတော်ကို ကြားနာရသောအခါ သစ္စာတိုင်အောင် အနက်ကို သိမြင်ကြပြီး အားလုံး ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာများ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

သတ္တဝါသည် မိမိတို့၏ ဘဝကို မိမိတို့ ရွေးချယ်နိုင်ကြ၏။ သူတစ်ပါး က လာရောက်၍ ရွေးချယ်ပေးနိုင်ကြသည် မဟုတ်။ မိမိတို့၏ ဘဝဟူသည် မိမိတို့၏ အတ္တဘောပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငရဲဘဝကို ရွေးချယ်လျှင် ငရဲအတ္တ ဘောကို ရ၏။ တိရစ္ဆာန်ဘဝကို ရွေးချယ်လျှင် တိရစ္ဆာန်အတ္တဘောကို ရ၏။ နတ်ဘဝကို ရွေးချယ်လျှင် နတ်အတ္တဘောကို ရ၏။ လူ့ဘဝကို ရွေးချယ်လျှင် လူ့အတ္တဘောကို ရ၏။ ဗြဟ္မာဘဝကို ရွေးချယ်လျှင် ဗြဟ္မာအတ္တဘောကို ရ၏။ အတ္တဘောကို ရခြင်း ဟူသည်မှာ ထိုထိုဘဝတို့၌ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဘဝတို့မှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ရွေးချယ်လျှင်လည်း နိဗ္ဗာန်ကို ရ၏။ မိမိတို့ ကြိုက်သလို မိမိတို့ ရွေးချယ်နိုင်ခွင့် ရှိသဖြင့် မိမိတို့သည် လွတ်လပ်ရေးစစ်စစ်ကို ရကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မိမိတို့သည် မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးချယ်တတ် ဖို့တော့ လို၏။ သို့မဟုတ်ပါက မိမိတို့ လိုချင်သည်က တခြား၊ မိမိတို့ ရွေးချယ် သည်က တခြား ဖြစ်တတ်၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ပါက မိမိရွေးချယ်မှု မှားခြင်း၏ ဒဏ်ကို မိမိသာ ခံရဖို့ ရှိ၏။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုသာတည်း။

ပန်းသည်သည် ပန်းကုံးများကို ကုံးသောအခါ မိမိကြိုက်သော ပန်းများကို ရွေးချယ်၍ ကုံးနိုင်၏။ ပန်းကောင်းများကို ရွေးချယ်၍ ပန်းကုံးများကို ကုံးလျှင် ပန်းကုံးကောင်းကောင်းကို ရမည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ အရွေးမှားပြီး မကောင်းသော ပန်းများ ပါသွားလျှင် ပန်းကုံးသည် ကောင်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ အရွေးမတတ်လျှင် တော့ လိုချင်သည်က တခြား၊ ရသည်က တခြား ဖြစ်တတ်၏။ ထိုအခါ မိမိ အနေဖြင့် ဘာမျှမတတ်နိုင်ဘဲ ရှိရမည်။ လက်မှ လွတ်လိုက်ပြီးသော မြားအပေါ် မိမိအနေဖြင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်သလိုပင် ဖြစ်ရမည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းသည်များ အနေဖြင့် ပန်းများကို အရွေးတတ်ဖို့ လို၏။ ပန်းများကို အရွေးမှားပြီး ကုံးမိပါက ပန်းသည်သာ ခံရပေလိမ့်မည်။

ခရီးသွားရာ၌လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။ မိမိသွားလိုသည့် ဒေသကို မိမိဘာသာ ရွေးချယ်ပြီး သွားဖို့ပင် ဖြစ်၏။ အရွေးမှားပြီး အသွားမှားပါက အရွေးမှားခြင်း၏ ဒဏ်ကို မိမိသာ ခံရပေလိမ့်မည်။ အရွေးမှန်ပြီး အသွား မှန်ပါ ကလည်း အရွေးမှန်ခြင်း၏ အကျိုးကို မိမိသာ စံရပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သွားချင်သည်က တခြား၊ ရွေးသည်က တခြား မဖြစ်ရလေအောင် ရွေးတတ်သော အသိဉာဏ် မိမိ၌ ရှိဖို့တော့ လို၏။

http://www.dhammadownload.com

များသောအားဖြင့် လူတို့သည် လိုချင်သည်က တခြား၊ ရွေးချယ်သည်က တခြား ဖြစ်တတ်ကြ၏။ မိမိကိုယ်ကို "မိမိအချစ်ဆုံး" အဖြစ် ခံယူထားသည်မှာ အငြင်းပွားစရာ မရှိ၊ ယုံမှားစရာ မရှိ၊ အပြည့်အဝ မှန်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအချစ်ဆုံး မိမိ၏ကိုယ်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေချင်၏။ လူ ဖြစ်စေချင်၏။ နတ် ဖြစ်စေချင်၏။ ဗြဟ္မာ ဖြစ်စေချင်၏။ လူ ဖြစ်စေချင်သဖြင့် လူ့ဘဝကို ရလိုပါလျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကို လုပ်ဖို့လို၏။ နတ်ဖြစ်စေချင်သဖြင့် နတ်ဘဝကို ရလိုပါလျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကို လုပ်ဖို့လို၏။ ဗြဟ္မာ ဖြစ်စေချင်သဖြင့် ဗြဟ္မာဘဝကို ရလိုပါလျှင် သမထ ဘာဝနာကို အားထုတ်ဖို့ လို၏။ သံသရာမှ ထွက်မြောက်လိုသဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို ရလိုပါလျှင် ဝိပဿနာ အားထုတ်ဖို့ လို၏။ သို့ရာတွင် လူတို့သည် လူ့ဘဝကိုတော့ ရချင်၏။ နတ်ဘဝကိုတော့ ရချင်၏။ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကိုတော့ မရွေး။ ဗြဟ္မာဘဝကိုတော့ ရချင်၏။ သမထ ဘာဝနာကိုတော့ မရွေး။ နိဗ္ဗာန်ကိုတော့ လိုချင်၏။ ဝိပဿနာကိုတော့ မရွေး၊ အကုသိုလ်ကံကိုသာ ရွေးချယ်တတ်ကြ၏။ မကောင်းမှုကိုသာ ရွေးချယ်တတ်ကြ၏။ တစ်ခဏတာ ကောင်းစားရေးအတွက် သတ်၏။ ဖြတ်၏။ လိမ်၏။ ညာ၏။ ကောက်ကျစ်၏။ မတရားလုပ်၏။ ရေရှည်ကောင်းစားရေးအတွက် ဘာမျှ မကြည့်။ ထို့ကြောင့် လိုချင်သည်က တခြား၊ ရသည်က တခြား ဖြစ်ရလေအောင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကို မရွေးချယ်ဘဲ မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံကို ရွေးချယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ကတော့ မိမိ၏ဘဝ၊ မိမိ၏အတ္တဘောကို ကောင်းစားစေချင်၏။ အလုပ်ကတော့ မိမိ၏ဘဝ၊ မိမိ၏အတ္တဘော နစ်နာစေရေးအတွက် ရွေးချယ်၍ လုပ်၏။ ထိုအခါ မိမိ၏ဘဝ၊ မိမိ၏ အတ္တဘောကို ချစ်ပါသည် ဆိုသော်လည်း တကယ်တမ်း ချစ်ရာရောက်အောင် မိမိ၏ ဘဝအတွက် မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးချယ်ရာ မကျ။ မိမိ၏ အတ္တဘောအတွက် မှန်မှန်ကန်ကန် ရွေးချယ်ရာ မကျ။ လိုချင်သည်က တခြား၊ ရွေးချယ်သည့်က တခြား ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ မိမိ အရွေးအချယ် မှားခြင်း၏ ဒဏ်ကို မိမိသာ ခံဖို့ ရှိပါ၏။

မိမိ၏ဘဝ၊ မိမိ၏ အတ္တဘောအတွက် ရွေးချယ်ရာ၌ အရွေးချယ် မှန်ဖို့ လို၏။ အရွေးချယ်မှန်ဖို့အတွက် အမြင်မှန်ဖို့ လို၏။ အမြင်ဟူသည်မှာ အကြမ်းအားဖြင့် သုံးမျိုးရှိ၏။ ယင်းသုံးမျိုးတို့မှာ (၁) ပပဉ္စအမြင်၊ (၂) ဗြဟ္မဝိဟာရအမြင်၊ (၃) မဂ္ဂင်္ဂအမြင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ပပဉ္စအမြင် ဟူသည်မှာ တဏှာအမြင်၊ မာနအမြင်၊ ဒိဋ္ဌိအမြင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ လောကကို တဏှာအမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားကို ပထမ ထားတတ်၏။ မာနအမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ နေရာ တကာ၌ ငါ ပါရမှ ကျေနပ်၏။ ဒိဋ္ဌိအမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ "ငါလုပ်တာမှ

http://www.dhammadownload.com

ကောင်းတယ်၊ ငါပြောတာမှ မှန်တယ်" ဟူ၍ မြင်တတ်၏။ ဤအမြင်သုံးမျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်းကို ပပဉ္စ အမြင်ဖြင့် ကြည့်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ ပပဉ္စအမြင်သည် မှန်သော အမြင် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ဘဝကို ပပဉ္စအမြင်ဖြင့်သာ ရွေးချယ်ပါက အပါယ်ဘဝကို ရွေးချယ်မိလျက်သား ဖြစ်သဖြင့် လိုချင်သည်က တခြား၊ ရသည်က တခြား ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဗြဟ္မဝိဟာရအမြင်ကို ဗြဟ္မစိရ်အမြင် ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ ယင်း အမြင်ဟူသည် မေတ္တာအမြင်၊ ကရုဏာအမြင်၊ မုဒိတာအမြင်၊ ဥပေက္ခာအမြင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ လောကကို မေတ္တာအမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ အားလုံးကို ချစ်စရာချည်း အဖြစ် မြင်၏။ ကရုဏာအမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ အားလုံးကို ကြင်နာစရာချည်း အဖြစ် မြင်၏။ မုဒိတာအမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ အားလုံးကို ဂုဏ်ယူစရာချည်း အဖြစ် မြင်၏။ ဥပေက္ခာအမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ အားလုံးကို လူသားချင်း အတူတူချည်းအဖြစ် မြင်၏။ ဤအမြင် လေးမျိုးဖြင့် ကြည့်ခြင်းကို ဗြဟ္မဝိဟာရ အမြင်ဖြင့် ကြည့်ခြင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မစိရ်အမြင်ဖြင့် ကြည့်ခြင်း ဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုရ၏။ ဤ အမြင်လေးမျိုးသည် ၃၁ ဘုံအတွက်သာ ဖြစ်ပါက မှန်သောအမြင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိဘဝကို ဗြဟ္မဝိဟာရအမြင်ဖြင့် ရွေးချယ်ပါက လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဈာန်ရလျှင် ဗြဟ္မာဘဝကို ရနိုင်သဖြင့် အမြင်မှန်ဖြင့် ဘဝမှန်ကို ရွေးချယ်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။

မဂ္ဂင်္ဂအမြင် ဟူသည်မှာ ဝိပဿနာအမြင် ဖြစ်၏။ လောကမှ ထွက်မြောက်လိုပါက လောကကို ကြည့်သောအခါ ဝိပဿနာအမြင်ဖြင့်သာ ကြည့်ရ၏။ လောကကို ဝိပဿနာ အမြင်ဖြင့် ကြည့်သောအခါ ပုဂ္ဂိုလ် အဖြစ်လည်း မမြင်၊ သတ္တဝါအဖြစ်လည်း မမြင်၊ အားလုံးကို ရုပ်နှင့်နာမ် အဖြစ်သာ မြင်လေ၏။ ထိုအခါ မြင်လျှင် မြင်ကာမျှ အတိုင်း ထား၏။ ယင်းဌ္ဌ "ငါ" ကို အပိုမထည့်။ ကြားလျှင် ကြားကာမျှအတိုင်း ထား၏။ ယင်းဌ္ဌ "ငါ" ကို အပိုမထည့်။ သိလျှင် သိကာမျှအတိုင်း ထား၏။ ယင်းဌ္ဌ "ငါ" ကို အပိုမထည့်။ "ငါ" မထည့်လျှင် "ငါမြင်သည်၊ ငါကြားသည်၊ ငါသိသည်" ဟူ၍ မဖြစ်။ "မြင်စိတ်က မြင်သည်၊ ကြားစိတ်က ကြားသည်၊ သိစိတ်က သိသည်" ဟူ၍သာ ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဖြစ်ဖြစ်သမျှဌ္ဌ "ငါ" ကို အပိုထည့်၍ "ငါ" ပါနေခြင်းသည် လောကဖြစ်၏။ ဖြစ်ဖြစ်သမျှဌ္ဌ "ငါ" ကို အပို မထည့်သဖြင့် "ငါ" မပါတော့ခြင်းသည် လောကုတ္တရာ ဖြစ်၏။ လောကုတ္တရာဌ္ဌ "ငါ" ကို ပယ်ပြီးလေပြီ၊ "ငါ" မပါဝင်တော့။ အကယ်၍ ပါသေးသည် ဆိုလျှင်လည်း အနာဂါမ်တိုင်အောင်သာ ပါ၏။ ရဟန္တာဌ္ဌ မပါ။

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၌ "ငါ" မပါဝင်အောင် လုပ်ရာတွင် လုပ်ငန်း၌ သမာဓိ မဂ္ဂင်ဖြစ်ဖို့ လို၏။ သမာဓိမဂ္ဂင် ဖြစ်လျှင် ရုပ်နှင့် နာမ်ကို မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပျက်တို့၌ ငြီးငွေ့လာမည် ဖြစ်၏။ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့၌ တပ်မက်တတ်သော တဏှာကို ပယ်သတ်မည် ဖြစ်၏။ တဏှာကို ပယ်သတ်လိုက်သဖြင့် တဏှာမှ လွတ်မြောက်လျှင်ပင် လောကမှ လွတ်မြောက်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် လောကမှ လွတ်မြောက်လိုပါလျှင် မဂ္ဂင် အမြင်ဖြင့် လောကကို ကြည့်ရ၏။ မဂ္ဂင်အမြင်ဖြင့် ကြည့်လေသောအခါ ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ ရွေးချယ်ခြင်းနှင့် ရခြင်းတို့သည် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်လေတော့၏။

ဤသည်တို့ကား ဂါထာဒေသနာတော်၏ အနက်နှင့် အဓိပ္ပာယ်တို့ ဖြစ်ပါ၏။ ဤဒေသနာတော်အရ သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝကို မိမိတို့ ကြိုက်သလို ရွေးချယ်ကြရ၏။ သူတစ်ပါးက လာရောက်၍ ရွေးချယ်ပေးရသည် မဟုတ်။ မိမိတို့က ရွေးချယ်သည့်အတိုင်းပင် မိမိတို့ဘဝကို မိမိတို့ ရကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရွေးချယ်ရာတွင် လိုချင်သည်က တခြား၊ ရသည်က တခြား မဖြစ်ရလေအောင် ဘဝနှင့် ပတ်သက်၍ ရွေးချယ်ရာတွင် အပွမာဒတရား ရှေ့ထား၍ ရွေးချယ်အပ်ပါ၏။

တံဆွဲပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ရှုသော ရဟန်း

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ကာလက ဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိပြည်၌ အမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူသည် ပါရမီရှင် ဖြစ်၏။ ပါရမီရှင် ဖြစ်သော်လည်း အမျိုးအမည်အားဖြင့် သာသနာ့မှတ်တမ်း၌ မထင်ရှားခဲ့။ အညတရ အနေဖြင့်သာ မှတ်တမ်းတင်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ၏။ သူသည် ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်စဉ်ကပင် အညတရဘဝကို မြတ်နိုးခဲ့ဟန် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း အညတရ ဘဝဖြင့်ပင် ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရ၍ အညတရ ဘဝဖြင့်ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ကို ပြုတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

နုစဉ်ကာလ ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်စဉ် ဘဝများက မည်သူမဆို ပုထုဇဉ်တို့၏ ဓမ္မတာအရ တောင့်တခြင်းများသည် သုံးမျိုး ရှိတတ်ကြ၏။ ထို သုံးမျိုးတွင် ပထမတစ်မျိုးမှာ လာဘ ဖြစ်၏။ ဒုတိယတစ်မျိုးမှာ သက္ကာရ ဖြစ်၏။ တတိယတစ်မျိုးမှာ သိလောက ဖြစ်၏။ လာဘ ဟူသည်မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ဖြစ်၏။ လူဟူသည် ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် ပြည့်စုံချင်၏။ ထို့ကြောင့် လူသည်

http://www.dhammadownload.com

ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် ပြည့်စုံဖို့ တောင့်တ၏။ ရအောင် အားထုတ်၏။ ရအောင် အားထုတ်ရာတွင် တရားသဖြင့် ရအောင် အားထုတ်သည်လည်း ရှိ၏။ မရလျှင် ရသည့်နည်းဖြင့် အတင်းအဓမ္မ ရအောင် အားထုတ်သည်လည်း ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ပါရမီသဘော သက်ရောက်အောင် အားထုတ်ရာ၌ကား တရားသဖြင့်ရအောင် အားထုတ်ခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောကတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မရလျှင် ရသည့်နည်းဖြင့် အတင်းအဓမ္မ ရအောင် အားထုတ်ခြင်းများက များပါ၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် ပတ်သက်၍ ပါရမီရှိသူ နည်းပါးခြင်း ဖြစ်ဟန် ရှိလေ၏။ ဤသည်မှာ လာဘနှင့် ပတ်သက်သော တောင့်တခြင်း ဖြစ်၏။ လာဘ၏ ဆွဲဆောင်မှုကို တွန်းလှန်နိုင်သူများသည် ဤလောက၌ ရှာမှ ရှားလေ၏။

ရှာမှ ရှားထဲကပင် လာဘ၏ ဆွဲဆောင်မှုကို တွန်းလှန်နိုင်သူများလည်း ရှိကြပါ၏။ ထိုသူတို့ကား ပစ္စည်းဥစ္စာများကို အရေးမစိုက်ကြသော်လည်း ရာထူးဌာနန္တရများကို အရေးစိုက်ကြလေ၏။ ရာထူးဌာနန္တရများကို သက္ကာရဟူ၍ ဆိုရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရာထူးဌာနန္တရများဖြင့် ဆွဲဆောင်ခြင်းကို တွန်းလှန်နိုင်သူများသည်လည်း ရှာမှရှားပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤလောက၌ ရာထူးဌာနန္တရများ၏ အရှိန်အဝါ ကြီးမားနေခြင်း ဖြစ်ဟန် ရှိပါ၏။ သို့ရာတွင် တရားသဖြင့် ရာထူးဌာနန္တရများကို ရအောင် အားထုတ်ခြင်းဖြင့် ပါရမီသဘောကို ရအောင် ယူနိုင်သော်လည်း မတရားသဖြင့် ရာထူးဌာနန္တရများကို ရအောင် အားထုတ်ခြင်းဖြင့်ကား ပါရမီသဘောကို ရအောင် ယူနိုင်ဖို့လမ်း မရှိပါချေ။ ပါရမီသဘောကို ရောက်သည် ဖြစ်စေ၊ မရောက်သည် ဖြစ်စေ ရာထူးဌာနန္တရများကို မရလျှင် ရသည့်နည်းဖြင့် ရအောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ဤလောကၽ နေရာအနှံ့ ရှိလေ၏။ "ငါ" က အနစ်နာခံပြီး လုပ်ခဲ့တာ၊ ရခြင်းရလျှင် "ငါ"သာ ရသင့်တယ် ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် အတင်းအဓမ္မ ရယူခြင်းမျိုးသည်လည်း ပါရမီ ထိုက်သော ရယူခြင်းမျိုး မဟုတ်။

အချို့သူတို့ကား ပစ္စည်းဥစ္စာများကိုလည်း မမက်မော၊ ရာထူးဌာနန္တရများကိုလည်း မမက်မော။ ထိုသူမျိုးလည်း ဤလောကၽ ရှိသည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူမျိုးသည် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုများကိုမူ မက်မောလေ၏။ ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများကို မက်မောလေ၏။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှုများနှင့် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ဆိုရလျှင် သိလောကဟု ဆိုရ၏။ သိလောက၏ အနက်မှာ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားမှု ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးများကိုလည်း သိလောကၽ ထည့်သွင်းရေတွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား

http://www.dhammadownload.com

မှုကို ဖြစ်စေ၊ ရာထူး ဂုဏ်ထူးများကို ဖြစ်စေ တရားသဖြင့် ရအောင် အားထုတ်ခြင်း သည် ပါရမီသဘော သက်ရောက်ခွင့် ရှိပါသော်လည်း မတရားသဖြင့် ရအောင် အားထုတ်ခြင်းကား ပါရမီသဘော သက်ရောက်ခွင့် မရှိ၊ ပါရမီသဘော သက် ရောက်သည် ဖြစ်စေ၊ ပါရမီသဘော မသက်ရောက်သည် ဖြစ်စေ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားမှုများနှင့် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးများကို ရအောင် အားထုတ်ခြင်းကား ဤ လောကဌ် ရှိသည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

သာဝတ္ထိပြည်ဖွား အညတရ အမျိုးကောင်းသားသည် နုစဉ်ဘဝ ပါရမီများ ကို ဖြည့်စဉ်ကာလက သူ၏ဆန္ဒအတိုင်းပင် အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ဖို့လည်း မမျှော် မှန်းခဲ့၊ မဟာသာဝက ဖြစ်ဖို့လည်း မရည်ရွယ်ခဲ့။ ရိုးရိုး ပကတိ သာဝကအဖြစ် ဖြင့်သာ နိဗ္ဗာန်ကို ရယူလိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရသွားသူ ဖြစ်ပါသော်လည်း ပိဋကတ်တော် မှတ်တမ်းများ၌မူ အညတရ အနေဖြင့်သာ မှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း ခံရသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဘဝတွင် အညတရ အဖြစ်သည်သာလျှင် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်ဟူ၍ သာဝတ္ထိပြည်ဖွား အညတရ အမျိုးကောင်းသားက သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး ယုံကြည်လာဟန် ရှိ၏။ သို့မဟုတ်ဘဲ လာဘအရ သံသရာ၌ ဥစ္စာရှင် ဖြစ်ရလေအောင် ရည်မှန်းရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှ၏။ သက္ကာရအရ သံသရာ၌ ရာထူးဌာနန္တရ ကြီးမားသူ ဖြစ်ရလေအောင် အားထုတ်ရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှ၏။ သိလောကအရ သံသရာ၌ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသော ဘွဲ့ထူးရှင်၊ ဂုဏ်ထူးရှင် ဖြစ်ရလေအောင် ဆုတောင်းရသည်မှာလည်း ပင်ပန်းလှပါ၏။ ထို့ကြောင့် သာဝတ္ထိပြည်ဖွား အညတရ အမျိုးကောင်းသားသည် သံသရာ၌ ကျင်လည်နေရစဉ် မိမိ၏ တွေ့သမျှ၊ ကြုံသမျှ၌သာ နှစ်သက်ဖွယ် ရသကို တွေ့ အောင် ရှာနိုင်သူ အညတရ ဖြစ်ရပါစေကြောင်း ဆုပန်ခဲ့ဟန် ရှိလေ၏။ အကယ်၍ မိမိ၏ တွေ့သမျှ၊ ကြုံသမျှ၌သာ နှစ်သက်ဖွယ် ရသကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်သူ အညတရ မဖြစ်ခဲ့သော်၊ လာဘ၌သာ နှစ်သက်ဖွယ် ရသကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်သူ ဓနရှင် ဖြစ်ရအောင် ကြိုးပမ်းချင်လည်း ကြိုးပမ်းရပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက သက္ကာရ၌သာ နှစ်သက်ဖွယ် ရသကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်သူ ရာထူး ဌာနန္တရရှင် ဖြစ်ရအောင် ကြိုးပမ်းချင်လည်း ကြိုးပမ်းရပေလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက သိလော က ၌သာ နှစ်သက်ဖွယ်ရသကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်သူ ဘွဲ့ထူးရှင်၊ ဂုဏ်ထူးရှင် ဖြစ်ရလေအောင် ကြိုးပမ်းချင်လည်း ကြိုးပမ်းရပေလိမ့်မည်။ မီးလည်း မီးအလှနှင့် မီး၊ လေလည်း လေအလှနှင့်လေ၊ ရေလည်း ရေအလှနှင့်ရေ၊ မြေလည်း မြေအလှ

http://www.dhammadownload.com

နှင့် မြေ၊ အရာရာတိုင်းတွင် သူ့အလှနှင့် သူ။ အလှဟူသည်မှာ နှစ်သက်ဖွယ်ရသပင် ဖြစ်၏။ အလင်္ကာရကျမ်းများက အလှကို ရသဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။ ဒဿနကျမ်းများက အလှကို အာနန္ဒဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရ ဆိုပါလျှင် အရာရာတိုင်းတွင် သာယာဖွယ် အသာဒသည် ရှိ၏။ သာယာဖွယ် အသာဒ ရှိသဖြင့်လည်း ဤလောကာ၌ အရာရာတိုင်းဟူ၍ ရှိနေရခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လောကရှိ အရာရာတိုင်း၌ ရှိသော သာယာဖွယ် အသာဒကား အစစ်သာယာဖွယ် မဟုတ်၊ အတုသာယာဖွယ် ဖြစ်၏။ မသာယာဖွယ် အာဒီနဝကို သာယာဖွယ်ဖြစ်အောင် တဏှာက ဖန်ဆင်းထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လောကရှိ အရာရာတိုင်းကို သာယာဖွယ်အဖြစ် တဏှာဖြင့် မြင်နေရာမှ မသာယာဖွယ်အဖြစ် ဉာဏ်ဖြင့် အမှန်အတိုင်းမြင်အောင် ကြည့်ရ၏။ ထိုအခါမှသာ အစစ်အမှန်အလှ မည်သော ဝိမုတ္တိရသကို တွေ့လေ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် အလှသည် နှစ်မျိုး ရှိ၏။ လောကအလှနှင့် လောကုတ္တရာအလှတို့ ဖြစ်ကြ၏။ လောကအလှတွင် မသာယာဖွယ် အာဒီနဝသည် ပါဝင်၏။ လောကုတ္တရာ အလှတွင်မူ မသာယာဖွယ် အာဒီနဝသည် ပါဝင်ခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် မသာယာဖွယ် အပြစ်အနာအဆာ အာဒီနဝ ပါဝင်သော အလှကို လောကအလှ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သာယာဖွယ် အသာဒ ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုရ၏။ မသာယာဖွယ် အပြစ်အနာအဆာ အာဒီနဝ မပါဝင်သော အလှကို လောကုတ္တရာအလှ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထွက်မြောက်ရာ နိဿရဏ ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် လောကရှိ အရာရာတိုင်းကို မှန်ကန်သောအမြင်ဖြင့် ကြည့်မြင်မည် ဆိုပါလျှင် ပထမ သာယာဖွယ် အသာဒကို တွေ့ရ၏။ ဒုတိယ အပြစ်အနာဆာ အာဒီနဝကို တွေ့ရ၏။ တတိယ လွတ်မြောက်မှု နိဿရဏကို တွေ့ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤသုံးမျိုးသည် နောက်ဆုံး လောကုတ္တရာအလှ ဝိမုတ္တိရသသို့ တက်လှမ်းရာ၌ လှေကားသုံးထစ်သဖွယ် ဖြစ်လေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ အညတရအနေဖြင့် သာမည၌ အလှကို ရှာရခြင်းသည် လွယ်ကူ၏။ ဧတဒဂ္ဂအနေဖြင့် ဝိသေသ၌ အလှကို ရှာရခြင်းသည် ခက်ခဲ၏။ သာမညဖြစ်ဖြစ်၊ ဝိသေသဖြစ်ဖြစ် ပရမတ္ထအားဖြင့် သစ္စာရ သဘောအရ အားလုံး အတူတူ ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သာဝတ္ထိပြည်ဖွား အညတရ အမျိုးကောင်းသား သည် သံသရာတစ်လျှောက် ကျင်လည်ရစဉ် အညတရအဖြစ်ဖြင့် ကျေနပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။ ယခု နောက်ဆုံးဘဝ၌လည်း သာဝတ္ထိပြည်ဖွား အညတရ အမျိုးသားသည် လောကကို သာယာဖွယ် အသာဒအဖြစ် မြင်စဉ်က လူ့ဘဝဖြင့် ပျော်မွေ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ပါရမီတို့၏ စေ့ဆော်မှုအရ လောကကို မသာယာဖွယ်

http://www.dhammadownload.com

အပြစ်အနာအဆာ အာဒီနဝအဖြစ် မြင်သောအခါ ဇောတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိပါသော မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ ရဟန်းပြုလေ၏။ လောကုတ္တရာအလှ ဖြစ်သော ဝိမုတ္တိရသသို့ တက်လှမ်းရန်အတွက် တတိယလှေကားထစ်ဖြစ်သော နိဿရဏာကို ရရန်အတွက် သူသည် ရဟန်းပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းပြုပြီးနောက် ရဟန်းတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း စာပေပရိယတ္တိများကို ဇောတဝန်ကျောင်းတော်၌ပင် အညတရ ရဟန်းသည် သင်ကြားလေ၏။

အညတရ ရဟန်းသည် ပါရမီများ၏ စေ့ဆော်မှုအရ ဝိပဿနာ တရားကို အားထုတ်လို၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း သူ့အတွက် ဤဘဝသည် နောက်ဆုံးဘဝ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို တောင်း၍ သူနှင့် သင့်လျော်ရာ တောကျောင်း၌ သီတင်းသုံးပြီးလျှင် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လေ၏။ သူသည် ကြီးစွာသော ဝီရိယဖြင့် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်ပါသော်လည်း မဂ်ဖိုလ်ကို မရနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုသို့ မဂ်ဖိုလ်ကို မရသေးခြင်းမှာ အချိန်မရောက်သေးသဖြင့် သူ၏ ဣန္ဒြေများ မရင့်သေးသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သဒ္ဓါနှင့် ပညာ၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိ၊ ဤအစုံများကို သတိဖြင့် ညီညွတ်အောင် လုပ်ဖို့လို၏။ အချိန်ကျမှလည်း ညီညွတ်အောင် လုပ်၍ရ၏။ တစ်ခုခုက လွန်ကဲနေလျှင် မဖြစ်။ သို့ရာတွင် ဣန္ဒြေအစုံများ မညီညွတ်သဖြင့် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ် မဆိုက်သေးသည်ကိုပင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား မမှန်သဖြင့် သစ္စဉာဏ်ကို မရခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ သူက ထင်လေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရစေနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ဟောကြားတော်မူပါရန် လျှောက်ထားဖို့အတွက် အညတရ ရဟန်းသည် သူ သီတင်းသုံးရာ တောကျောင်းမှ မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည် ဧတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပုထုဇဉ်ဟူသည် မျက်ကန်းသာ ဖြစ်၏။ အထင်ကိုပင် အမြင် လုပ်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် အညတရ ရဟန်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ အထင်ကို သူ၏ အမြင်လုပ်ပြီး သာဝတ္ထိပြည် ဇောတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်၏။

အညတရ ရဟန်းသည် လမ်း၌ တံလျှပ်ကို မြင်၏။ တံလျှပ်ဟူသည် အဝေးမှ ကြည့်သောအခါ မြင်၏။ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မမြင်။ ထို့ကြောင့် တံလျှပ်သည် ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက်သော သဘောရှိ၏။ အညတရ ရဟန်းသည် တံလျှပ်ကို မြင်၏။ တံလျှပ်၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်းကိုလည်း မြင်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် တံလျှပ်မှတစ်ဆင့် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို မမြင်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်းကိုလည်း မမြင်။ အမှန်အားဖြင့် ဝိပဿနာ ဟူသည်မှာ

http://www.dhammadownload.com

မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ပျက်ခြင်းကို လည်းကောင်း မြင်ရ၏။ သို့မှသာ ဝိပဿနာ ဖြစ်၏။ အ စပထမ၌ အညတရ ရဟန်းသည် တံလျှပ်သဘောကို မြင်၏။ တံလျှပ်သဘောမှ ခန္ဓာကိုယ်သဘောကို ဆက်ကူးပြီး ဖြစ်ပျက်ကို မမြင်။ ထိုအခါ ဝိပဿနာ မဖြစ်သဖြင့် တရားမရဘဲ ရှိလေ၏။ ထို့နောက်မှ အညတရ ရဟန်းသည် တံလျှပ်သဘောမှ ခန္ဓာကိုယ်သဘောကိုဆက်၍ ကူးမိလေ၏။ တံလျှပ်လိုပင် ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ဖြစ်လိုက် ပျက်လိုက် ရှိချေ၏။ ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်၏ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တ သဘောကို မြင်၏။

အမှန်အားဖြင့် ဝိပဿနာ ဟူသည်မှာ အာရုံနောက်သို့ စိတ်က မလိုက် ရဘဲ ဒွါရများ၌ ရောက်လာသော အာရုံများကိုသာ စိတ်က ကြည့်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ယခု အညတရ ရဟန်းသည် မိမိ၏ ဒွါရများ၌ ထင်လာသော အာရုံများကို လည်းကောင်း၊ ယင်းအာရုံများ၏ ဖြစ်ပျက်ကို လည်းကောင်း မိမိ၏ခန္ဓာ၌ တင်၍ ကြည့်တတ်ပေပြီ။ သူသည် ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရပေပြီ။

ထို့နောက် အညတရ ရဟန်းသည် ခရီးဆက်၍ လာလေရာ အစီရဝတီ မြစ်ကမ်းပါး ရောက်လာ၏။ သူသည် ခရီးပန်းသဖြင့် အစီရဝတီ မြစ်တွင်းသို့ ဆင်း၍ ရေချိုးလေ၏။ ထို့နောက် အညတရ ရဟန်းသည် အစီရဝတီ မြစ်ကမ်းပါး၌ ထိုင်ကာ အစီရဝတီ မြစ်ရေကို ကြည့်မိ၏။ မြစ်ရေ၌ ရေမြုပ်စိုင်တို့သည် ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ဖြစ်နေသည်ကို သူ မြင်၏။ ထိုအခါ သူသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်၌ အာရုံတင်၍ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ရေမြုပ်စိုင်နည်းတူ ဖြစ်လိုက်၊ ပျက်လိုက် ပါတကား ဟူ၍ ရှုမိလေ၏။ ဤသည်မှာ အညတရ ရဟန်းသည် ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ်များကို ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာဟူသည်မှာ ခန္ဓာ၏ ဖြစ်ပျက်ကို ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေသည် မဟုတ်။ အညတရ ရဟန်းကို အစဉ်တစိုက် စောင့်ကြည့်နေ၏။ အညတရ ရဟန်းသည် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပတ်သက်၍ တံလျှပ်သဘောကို လည်းကောင်း၊ ရေမြုပ်စိုင်သဘောကို လည်းကောင်း အာရုံတင်၍ ရှုလေသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက အညတရ ရဟန်းအား 'ချစ်သား၊ ခန္ဓာကိုယ်သည် တံလျှပ်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရေမြုပ်စိုင်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်တတ်၏'ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ဤဂါထာကို ဟောကြားထားတော်မူ၏။

– ဤခန္ဓာကိုယ်ကို ရေမြုပ်သဘော ရှိသည်ဟု သိပြီး၍ လည်းကောင်း၊
တံလျှပ်သဘော ရှိသည်ဟု ကောင်းစွာ သိပြီး၍ လည်းကောင်း၊ မာရ်မင်း၏

http://www.dhammadownload.com

တောဘုမ္မက ဝဠုဒ္ဒကတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး၍ သေမင်း မမြင်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ သွားရာ၏။

ဂါထာ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အညတရ ရဟန်းသည် ပဋိသမ္ဘိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၍ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ ရှိခိုးလျက် ရောက်လာလေ၏။ သူသည် သူ့အတွက် လုပ်စရာ လုပ်ငန်းများကို အားလုံး လုပ်ပြီးလေပြီ။ သူ့အတွက် နောက်ထပ် လုပ်စရာဟူ၍ ဘာမျှ မရှိတော့။ အသက်ရှင်နေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး သူလုပ်သမျှ အားလုံးသည် လောကအတွက်သာ ဖြစ်လေ၏။ ရဟန္တာ မဖြစ်မီ ကာလက သူလုပ်သမျှထဲ၌ သူ့အတွက် ပါဝင်တန်သလောက် ပါဝင် သေး၏။ အမှန်အားဖြင့် တဏှာလောဘကို အပြီးအပြတ် မပယ်သတ်နိုင်သေး ပါက လောကအတွက် မည်မျှပင်လုပ်လုပ်၊ လုပ်သူအတွက် ပါဝင်သင့်သလောက် ပါဝင်ပါ၏။ ယခုမူ သူသည် တဏှာ လောဘကို အပြီးအပြတ် ပယ်သတ်နိုင် လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ လုပ်သမျှ အားလုံးသည် လောကအတွက်သာ ဖြစ်၏။ သူ့အတွက် မဟုတ်တော့။ သို့ဖြစ်၍သာ တဏှာလောဘကို အပြီးအပြတ် ပယ် သတ်တော်မူပြီးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များသည် လောက၏ ကျေးဇူးရှင်များ ဖြစ်ကြ ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အန္ဓပုထုဇဉ်များသည် မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်သောအခါ ဒြပ် အနေဖြင့်သာ မြင်ကြ၏။ အရာဝတ္ထုများ အနေဖြင့်သာ မြင်ကြ၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါများ အနေဖြင့်သာ မြင်ကြ၏။ ထိုသို့ မြင်ကြခြင်းမှာ ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် ကြည့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပကတိမျက်စိဖြင့် ကြည့်ခြင်းမျိုး ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ပကတိမျက်စိသည် ဒြပ်ဝတ္ထုကိုသာ မြင်စွမ်းနိုင်ပါ၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကိုသာ မြင်စွမ်းနိုင်ပါ၏။ ဒြပ်မဲ့ကို မမြင်စွမ်းနိုင်။ ပုဂ္ဂိုလ်မဲ့၊ သတ္တဝါမဲ့ ဖြစ်သော သဘာဝမျှကို မမြင်စွမ်းနိုင်။ အမှန်အားဖြင့် လောက၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါဟူ၍ မရှိ၊ ဓမ္မသဘာဝသာ ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို မြင်ခြင်းသည် အမှားကိုမြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဓမ္မသဘာဝကို မြင်မှ အမှန်ကိုမြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဓမ္မသဘာဝသည် တဲလျှပ် သဘော ရှိ၏။ ရေမြှုပ်စိုင်သဘော ရှိ၏။ တဲလျှပ်သည် လည်းကောင်း၊ ရေမြှုပ်စိုင်သည် လည်းကောင်း အခိုင်အမာ အတ္တ မဟုတ်၊ အနှစ်အတ္တ မဟုတ်။ ဧဏာချင်း ဖြစ်၏၊ ဧဏာချင်း ပျက်၏။ အားကိုးစရာ၊ တွယ်တာစရာ ဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ သူ့သဘော သူဆောင်ကာ ဖြစ်၏။ သူ့သဘော သူဆောင်ကာ ပျက်၏။ မည်သူကမျှ ဖြစ်စေသတည်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပျက်စေသတည်း ဟူ၍လည်းကောင်း ဖန်ဆင်း၍ မရ။ သူ့အကြောင်းနှင့် သူ့

http://www.dhammadownload.com

အကျိုးသာ ဖြစ်လေ၏။ ထိုနည်းအတူ ခန္ဓာကိုယ်၏ ဖြစ်မှုပျက်မှုကိုလည်း ဤသို့သာ ဖြစ်တတ်သည့်သဘော "ဒဝံခမ္မတာ"ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အညတရ ရဟန်းသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဤသို့ မြင်လေပြီ။

ခန္ဓာကိုယ်ကို ဤသို့မြင်ခြင်းသည် လွယ်ကူသောမြင်ခြင်း မဟုတ်။ ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်မှ မြင်၏။ လောကကို လည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို လည်းကောင်း ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် ကြည့်နိုင်ရန် မြင်တတ်သောမျက်စိ ရှိဖို့လို၏။ မြင်တတ်သောမျက်စိ ဟူသည်မှာ သမာဓိ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျမ်းဂန်များ၌ ဝိပဿနာရှုရန် သမာဓိ ရခြင်းကိုပင် "စက္ခုံ ဥဒပါဒိ" မျက်စိသည် ဖြစ်ပေါ်ပြီ ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ ခမ္မတာအရ မျက်စိရှိမှ ကြည့်စရာကို ကြည့်၍ မြင်၏။ ပကတိမျက်စိဖြင့် ကြည့်လျှင် အရာဝတ္ထုကို မြင်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါကို မြင်၏။ သူ့မျက်စိနှင့်သူ မြင်စရာ ဖြစ်၏။ သမာဓိ မျက်စိဖြင့်ကြည့်လျှင် ဝိပဿနာ အရာ၌ ခန္ဓာကိုယ်၏ ရုပ်နာမ်ကို မြင်၏။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်၏။ ဖြစ်ပျက်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိပဿနာ ရှုရာတွင် အရေးအကြီးဆုံးမှာ မျက်စိကို ရဖို့ပင် ဖြစ်၏။ မျက်စိဟူသည်မှာ သမာဓိ ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါသည် ပကတိမျက်စိဖြင့် ကြည့်သောအခါ မြင်စရာများကို မြင်သကဲ့သို့ ဉာဏ်သည် သမာဓိမျက်စိဖြင့် ကြည့်သောအခါ မြင်စရာများကို မြင်၏။ ဤနေရာ၌ မြင်စရာများဟူသည်မှာ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာ ဖြစ်ပျက်နှင့် သစ္စာလေးပါးပင် ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးတွင် ဒုက္ခလည်း ပါ၏။ ဒုက္ခ၏အကြောင်း တဏှာလောဘလည်း ပါ၏။ ဒုက္ခချုပ်ရာ နိဗ္ဗာန်လည်း ပါ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း မဂ္ဂလည်း ပါ၏။

ဤလောကတွင် မည်သူမဆို လောကအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ရမည့်သူများချည်း ဖြစ်၏။ မည်သူမျှ လောက၏ ကျေးဇူးနှင့် ကင်းသူဟူ၍ မရှိ။ အကယ်၍ လောကသာ မရှိလျှင် သူဟူ၍လည်း မရှိ၊ ငါဟူ၍လည်း မရှိ၊ ပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍လည်း မရှိ၊ သတ္တဝါဟူ၍လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ လောက၏ ကျေးဇူးနှင့် ကင်းသူဟူ၍ မရှိဟု ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ လောက၏ ကျေးဇူးနှင့် မကင်းလျှင် လောကအပေါ် ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးဆပ်ရ၏။ ဤသည်မှာ ခမ္မတာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လောကအပေါ် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပြန်လည်၍ ကျေးဇူးဆပ်စွမ်းနိုင်သော လောက၏ သားကောင်း၊ သမီးကောင်း ဖြစ်လိုပါလျှင် မိမိ၏ အကျိုးကိုသာ ကြည့်တတ်သော တဏှာလောဘကို ပယ်သတ်နိုင်ရေးအတွက် ဝိပဿနာ ဘာဝနာကို ပွားများ အားထုတ်မိအောင် ကြိုးပမ်းအပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ အထက်ပါ ဂါထာတော်မှ ဤအနက်၊ ဤအဓိပ္ပာယ်ကို ရအောင် ယူသင့်ပါကြောင်း တင်ပြအပ်ပါ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဝိဇ္ဇုဘာ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ကာလက ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ပညာသင်ကြားရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ငွေကြေးတတ်နိုင်သော သူများသည် တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံသို့သာ သွားရောက်၍ ပညာသင်ကြားကြရ၏။ ငွေကြေးတတ်နိုင် သူများတွင် မင်းသားများလည်း ပါ၏။ ဗြာဟ္မဏ လုလင်များလည်း ပါ၏။ သူဌေး သူကြွယ်များလည်း ပါ၏။ ငွေကြေး မတတ်နိုင်သူများကား တက္ကသိုလ်ပြည်ပြန် ပညာသင်များမှ တစ်ဆင့် မိမိတို့ ဒေသ၌သာ သင်ယူကြရ၏။

ထိုခေတ် ပညာရေးမှာလည်း ၁၈ ရပ်သော အတတ်ပညာရပ်များ ဖြစ်ကြ၏။ ၁၈ ရပ်သော အတတ်ပညာရပ်များတွင် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များလည်း ပါ၏။ သိပ္ပံပညာရပ်များလည်း ပါ၏။ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ကို သင်ယူသည် ဖြစ်စေ၊ သိပ္ပံပညာရပ်ကို သင်ယူသည် ဖြစ်စေ မည်သည့် ပညာရပ်ကိုပင် သင်ယူ သင်ယူ ကျောင်းသားတိုင်း မသင်မနေရ ပညာရပ်တစ်ခု ရှိ၏။ ယင်းပညာရပ်ကား ဝေဒ ဆိုင်ရာ ပညာရပ် ဖြစ်၏။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်သည် ဝေဒဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကို မသင်ယူခဲ့လျှင် သူ၏ဘဝသည် မပြည့်စုံ ဟူ၍ ထိုခေတ်က အစွဲအလမ်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းသားတိုင်းသည် ဝေဒဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကို သင်ယူရခြင်း ဖြစ်၏။ ဝေဒဆိုင်ရာ ပညာရပ်ကို တတ်မြောက်ပါမှလည်း လူသည် လောကတွင် နေထိုင်တတ်၏။ ဤသည်မှာ ထိုခေတ် တက္ကသိုလ် ပညာရေး၏ အခြေခံအုတ်မြစ် ဖြစ်၏။

သတ္တဝါတို့၏ ပင်ကို ဗီဇအရ လူသည် ကောင်းကောင်းစားချင်၏။ ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်၏။ ကောင်းကောင်းနေချင်၏။ ကျန်းကျန်းမာမာလည်း ရှိချင်၏။ အမှန်အားဖြင့် ကောင်းကောင်းစားလိုခြင်း၊ ကောင်းကောင်း ဝတ်လိုခြင်း၊ ကောင်းကောင်း နေလိုခြင်း၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိလိုခြင်းသည် ဘဝတွင် အခြေခံ အကျဆုံးသော လိုအပ်ချက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူဟူသမျှသည် ထိုအခြေခံ အကျဆုံးသော လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ရန်အတွက် နေပူမရောင်၊ မိုးရွာ မရောင် ကြိုးပမ်းနေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသဘောကို တက္ကသိုလ်ပြည်က ဒိသာ ပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် မိမိ၏ တပည့်များအား စား၊ ဝတ်၊ နေ၊ ကျန်းမာမှု၊ ဤလေးခုနှင့် ပတ်သက်၍ ကြိုးပမ်းရာတွင် ကြိုးပမ်းနည်းကို အမျိုးစုံတို့အလိုက် သင်ကြားပေးလိုက်ပါ၏။

သို့ရာတွင် စား၊ ဝတ်၊ နေ၊ ကျန်းမာမှု၊ ဤလေးခုသည် ဘဝအတွက်

http://www.dhammadownload.com

အခြေခံ အကျဆုံးသော လိုအပ်ချက် ဖြစ်သည်မှာ မှန်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဤအခြေခံ အကျဆုံးသော လိုအပ်ချက် လေးခုအတွက် မနားမနေ ကြိုးပမ်းအပ်သည်မှာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘဝတွင် ပန်းတိုင်ဟူသည် ရှိ၏။ ဘဝတွင် အဓိပ္ပာယ် ဟူသည် ရှိ၏။ ဘဝတွင် အနှစ်သာရဟူသည် ရှိ၏။ ဘဝ၏ ပန်းတိုင်၊ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝ၏ အနှစ်သာရ အရ ဆိုရလျှင် စား၊ ဝတ်၊ နေ၊ ကျန်းမာမှု၊ ဤလေးခုသည် ဘဝတွင် အနိမ့်ဆုံးသော လိုအပ်ချက်သာ ဖြစ်၏။ ဤလိုအပ်ချက် လေးခုကို တိရစ္ဆာန်များသည်ပင် လိုအပ်လျက် ရှိလေရာ ဤလိုအပ်ချက်လေးခု ပြည့်စုံခြင်းသည် တိရစ္ဆာန် ဘဝနှင့် လူ့ဘဝကို ခြားနားအောင် ပြုလုပ်ပေးနိုင်သော နယ်ခြားမျဉ်း မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဤလိုအပ်ချက် လေးခုကို လူ့ဘဝတွင် အနိမ့်ဆုံးသော၊ အညံ့ဆုံးသော၊ အမိုက်မဲဆုံးသော လိုအပ်ချက် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယင်းလေးမျိုးကိုသာ ဘဝ၏ပန်းတိုင်၊ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝ၏ အနှစ်သာရ အဖြစ် မှတ်ယူနေပါလျှင် ထိုကဲ့သို့သော မှတ်ယူချက်သည် မှန်ကန်သော မှတ်ယူ ချက် မဟုတ် ဟူ၍လည်းကောင်း ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးက သူ၏ တပည့် များအား သင်ကြားပေးပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် စား၊ ဝတ်၊ နေ၊ ကျန်းမာမှု၊ ဤလေးခုသည် ဘဝတွင် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တောင့်တချက်များသာ ဖြစ်၏။ ဘဝတွင် ရုပ်ပိုင်းသည် ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှုအရ အပြင်ပိုင်း အကျဆုံးသော၊ အကြမ်းဆုံးသော အပိုင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်ကို ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးက ဘဝတွင် အနိမ့်ဆုံးသော၊ အညံ့ဆုံးသော၊ အမိုက်မဲဆုံးသော တောင့်တချက်ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက် သည် ဘဝတွင် လမ်းစဉ်သာ ဖြစ်၏။ ပန်းတိုင် မဟုတ်။

ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လိုအပ်ချက်များ ပြည့်စုံသောအခါ ဘဝတွင် ကာယသုခ ရှိသည် မှန်ပါ၏။ ကာယသုခ ဟူသည်ကား စိတ္တသုခ မရှိလျှင် သုခ ဟူ၍ပင် ပြောဖို့ခက်သော သုခမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စိတ္တသုခသည် ကာယသုခထက် ပို၍ တန်ဖိုးအားဖြင့် မြင့်မားလေ၏။ ထို့ကြောင့် လူအဖြစ် အသက်ရှင်နေရသရွေ့ ကာလပတ်လုံး စိတ္တသုခအရ ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ဖို့လည်း လိုအပ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးက အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်သော ပညာရပ်များကို မိမိ၏ တပည့်များအား သင်ကြားပေးရာတွင် ခံစားမှု ဝေဒနာဆိုင်ရာ အနုပညာ ရပ်များကိုပါ ထည့်သွင်း သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အနုပညာရပ်များဖြင့် လောကကို ကြည့်သောအခါ အလှကို တွေ့မည် ဖြစ်၏။ အကြမ်းအားဖြင့် အလှသည် "ပခုံး" ၌လည်း ရှိ၏။ ပခုံး၌ရှိသော အလှကို "ပခုံးအလှ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။ "ပခုံး" အလှ၏ တရားကိုယ်မှာ ဝီရိယ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝီရိယာဓိက

http://www.dhammadownload.com

ဘုရားလောင်းများသည် လောကကို အလှဆင်သော ရတနာများ အနေဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ချစ်စရာကောင်းသည် ဆိုလျှင် လှ၍သာ ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် အလှသည် "အသုံး" ၌လည်း ရှိ၏။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို အသုံးကျ အောင် အသုံးချတတ်ခြင်းသည် အလှပင် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ အသုံးကျ အောင် အသုံးချတတ်ခြင်းသည် အလှ ဟူ၍ပင် ဆိုရ၏။ အမှန်အားဖြင့် အသုံး အလှ၏ တရားကိုယ်မှာ ဉာဏ်ပညာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာဓိက ဘုရားလောင်း များသည် လောကအတွက် အလှရတနာများ အနေဖြင့် ချစ်စရာ ကောင်းကြခြင်း ဖြစ်၏။ ချစ်စရာကောင်းသည် ဆိုလျှင် လှ၍သာ ဖြစ်လေ၏။ ဤလောက၌ အလှရှိသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ဖြစ်စေ၊ အလှကို မြင်တတ်သူများက လောကသည် လှသည်ဟု ဆိုပါလျှင် ဖြစ်စေ လောကသည် သူ၏ကိုယ်ပိုင် ပင်ကိုအလှဖြင့် လှသည် မဟုတ်။ ဝိရိယ၊ သဒ္ဓါနှင့် ပညာတို့၏ အလှကို ခေတ္တငှားရမ်း၍ အငှား အလှဖြင့်သာ လှခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ဤအလှသည်လည်း ဘဝ၏ပန်းတိုင် မဟုတ်၊ ဘဝ၏ လမ်းစဉ်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုလမ်းစဉ်ကား ခံစားမှု ဝေဒနာနှင့်သာ ပတ်သက်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကအလှ ဟူသည် သာယာ ဖွယ် အသာဒပင် ဖြစ်၏။

အလှနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားမှုဝေဒနာဟူသည် ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှုတွင် အတွင်း ပိုင်း အကျဆုံး မဟုတ်။ ရုပ်ပိုင်းထက်ပို၍ အတွင်းပိုင်းကျသည်သာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လောက၌ အလှကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်ရုံမျှနှင့် ဘဝ၏ ပန်းတိုင်၊ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ဘဝ၏ အနှစ်သာရကို မြင်ပြီဟူ၍ မဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောက၏ အလှသည်လည်း ဘဝ၏ ပန်းတိုင်အတွက် လမ်းစဉ် အဖြစ် အသုံးကျလေသောကြောင့် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးက သူ၏ တပည့်များ အား အင်္ဂါရုဿ ၁၈ ရပ်သော ပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးရာတွင် အလှသော ကိုလည်း ထည့်သွင်းသင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း အလှနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားမှုဝေဒနာသည် ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှု သဘောအရဆိုလျှင် ဒုတိယ မြောက် အဆင့် ဝေဒနက္ခန္ဓာသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဤလောကတွင် ပျော်ရွှင် စရာများနှင့် ပြည့်စုံရုံမျှဖြင့်လည်း ဘဝ၏ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ပြီဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သိပြီဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘဝ၏ အနှစ်သာရကို ရပြီဟူ၍ လည်းကောင်း မဆိုနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သိပါ၏။

တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သူ၏ တပည့်များအား အင်္ဂါရုဿ ၁၈ ရပ်သော အတတ်ပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးရာတွင် လောက၌

http://www.dhammadownload.com

အလှကြည့်နည်းအပြင် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နည်းကိုလည်း ထည့်သွင်းပေးလေ၏။ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်နည်းကား သညာနှင့် ပတ်သက်၏။ လောကဖြစ်စဉ်များကို ကြည့်ရာတွင် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နည်းဖြင့် ကြည့်တတ်ပါမှ ဘဝ၏ပန်းတိုင်သို့ ဦးတည်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ်ပါက ဘဝ၏ပန်းတိုင်နှင့် ပြောင်းပြန်သွားမိတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်နည်းကိုပါ သိဖို့လိုခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်နည်းသည်လည်း ဘဝ၏ပန်းတိုင် မဟုတ်။ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်။ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်တတ်ရုံမျှနှင့် ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ပြီးပြည့်စုံခြင်း ရှိသည် မဟုတ်။ ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှုအရဆိုလျှင် ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်နိုင်မှုသည် တတိယအဆင့်၌သာ ရှိ၏။ ယင်းကို သညက္ခန္ဓာ၏သဘောဟူ၍ ဆို၏။ ထို့ကြောင့် ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်နိုင်မှုသည် ဘဝ၏ပန်းတိုင် မဟုတ်သေးဘဲ လမ်းစဉ်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကြောင်းကျိုး ဆင်ခြင်နိုင်မှုကို မှန်မှန်ကန်ကန် အသုံးချနိုင်မှသာ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လာမည် ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ ပန်းတိုင်ကို ရောက်လာမည် ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ အနှစ်သာရကို ရလာမည် ဖြစ်ပါ၏။

လူ့ဘဝတွင် ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်တတ်ရုံ၊ အသိပညာရှင်, အတတ်ပညာရှင် ဖြစ်ရုံမျှနှင့်လည်း လူ့ဘဝ၏ အနက်၊ လူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ပြီးပြည့်စုံသည် မဟုတ်။ လူ့ဘဝ၏ ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သည် မဟုတ်။ ဘဝ၌ တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက်အောင်၊ မြင့်မားသည်ထက် မြင့်မားအောင် တိထွင်ဖို့လိုသေး၏။ ဖန်တီးဖို့ လိုသေး၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘဝ၌ တိုးတက်သည်ထက် တိုးတက်အောင်၊ မြင့်မားသည်ထက် မြင့်မားအောင် တိထွင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ဖန်တီးခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ ကြံဆခြင်းသည် လည်းကောင်း ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှုအရဆိုလျှင် စတုတ္ထအဆင့်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် ဆိုပါက သခါရက္ခန္ဓာသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ တိထွင်ကြံဆမှုဟူသမျှသည် လည်းကောင်း၊ ဖန်တီးမှု ဟူသမျှသည် လည်းကောင်း ဘဝတွက် လိုအပ်သည် မှန်သော်လည်း ယင်းတို့သည် ဘဝအတွက် နောက်ဆုံးလိုအပ်ချက် မဟုတ်သေး။ စတုတ္ထအဆင့် လိုအပ်ချက်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သူ၏ တပည့်များအား အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်သော ပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးရာ၌ တိထွင်ကြံဆနိုင်မှု သဘောကို ဘဝတွင် စတုတ္ထအဆင့် အနေဖြင့်သာ သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး အပြီးသတ် အနေဖြင့် သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ‌ချေ။

ဘဝတွင် နောက်ဆုံး အရေးတကြီးအနေဖြင့် အပြီးသတ် သင်ကြား

http://www.dhammadownload.com

ပေးရမည့် သဘောသည် ရှိ၏။ ယင်းကား ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှု ပင် ဖြစ်၏။ ခန္ဓာဖွဲ့စည်းမှု သဘောအရ ဆိုလျှင် နောက်ဆုံး ပဋိသန္ဓေအဆင့် ဖြစ်၏။ ယင်းကို ဝိညာဏကွန္ဒာဟူ၍ ဆို၏။ အမှန်အားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင် မြင့်မြတ်ပါမှ ဘဝ၏ အနက်သည် လည်းကောင်း၊ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် လည်းကောင်း ပြီးပြည့်စုံမည် ဖြစ်၏။ ဘဝ၏ ပန်းတိုင်ကိုလည်း ရရှိမည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သူ၏ တပည့်များအား အင်္ဂါရသ ၁၈ ရပ်သော အတတ်ပညာများကို သင်ကြားပေးရာ၌ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မှုကို အလေးအနက်ထား၍ သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှု ဟူသည်မှာ မိမိ၏ သန္တာန်၌ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ မကပ်ရောက်ရေးပင် ဖြစ်၏။ လောကတွင် မည်သည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ မှားယွင်းမှု အဝိဇ္ဇာနှင့် တပ်မက်မှု တဏှာတို့ မပါဝင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်မှသာ ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ် ပြည့်စုံသည် မည်ပါ၏။ ဘဝ၏ ပန်းတိုင်ကို ရောက်သည် မည်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘဝ၏ ပန်းတိုင်ကို ရောက်ခြင်း ဟူသည်မှာ မှားယွင်းမှု အဝိဇ္ဇာနှင့် တပ်မက်မှု တဏှာကို ပယ်သတ် နိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပယ်သတ်နိုင်ခြင်းကိုပင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ မြင့်မြတ် ဖြူစင်ခြင်း ဟူ၍ ဆို၏။ ဤသဘောကို ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သိပါ၏။ သို၍လည်း သူ၏ တပည့်များအား ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မြင့်မြတ်အောင် သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ထိုစဉ်ကာလက တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင် မြင့်မြတ်ရေးနှင့် ပဓာနသက်၍ သင်ကြားပေးသော ဘာသာရပ်ကား ဝေဒ ဘာသာ ရပ် ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားသည် ထိုစဉ်ကာလက မဇ္ဈိမဒေသ၌ ပြန့်ပွားခြင်း မရှိသေးဘဲ ဝေဒသာလျှင် ပြန့်ပွားခြင်း ရှိပါ၏။ ထို့ကြောင့် များသောအားဖြင့် ပညာသင်ကြားရာ ဒေသများ၌ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မြင့်မြတ်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သင်ကြားရမည် ဆိုပါလျှင် ဝေဒကျမ်းစာ များကိုသာ သင်ကြားပေးခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဝေဒ ကျမ်းစာများသည်လည်း အဝိဇ္ဇာ နှင့် တဏှာ၏ အပြစ်များကို သိသည်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ သိပါသော်လည်း အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို ပယ်သတ်နိုင်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပွားများနည်းကို မသိသော ကြောင့် ဝေဒ၏ သွန်သင်ချက်များဖြင့် အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို မပယ်သတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို မပယ်သတ်နိုင်သော်လည်း ဘဝ၏ ပန်းတိုင် ဟူသည် မှာ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို ပယ်သတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ဟူ၍တော့ သူတို့သည် သိကြပါ၏။ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာတွင် အဝိဇ္ဇာကို သေအောင် အားထုတ်ရသည်ထက်

http://www.dhammadownload.com

တဏှာကို သေအောင် အားထုတ်ရသည်က ပို၍ ပေါ်လွင်၏။ ထို့ကြောင့် ကျမ်းဂန်များ၌ တဏှာကို သေအောင် အားထုတ်ခြင်း "နိဗ္ဗာန်" ကိုသာ အလေးအနက် ထား၍ ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း တဏှာသေလျှင် အဝိဇ္ဇာလည်း သေသည်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သဘောအရ တဏှာ သေခြင်းသည်ပင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မြင့်မြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍သာ ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးသည် သူ၏ တပည့်များအား အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်သော ပညာရပ်များကို သင်ကြားပေးရာတွင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင်မှုကို ဘဝ၏ ပန်းတိုင်အနေဖြင့် သင်ကြားပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီး၏ တပည့်များထဲတွင် ပဿေနဒီ ကောသလ မင်းသား၊ လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိနှင့် မလ္လာမင်းသား ဗန္ဓုလတို့ ပါဝင်၏။ ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသားသည် ကောသလတိုင်းနှင့် ကာသီတိုင်းတို့ကို အစိုးရသော မဟာကောသလမင်းကြီး၏ သားတော် ဖြစ်၏။ မဟာလိသည် ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်း၏ သားတော် ဖြစ်၏။ ဗန္ဓုလသည် မလ္လာမင်း၏ သားတော် ဖြစ်၏။ မဟာကောသလမင်းသည် သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်ဖြစ်၍၊ လိစ္ဆဝီ မင်းနှင့် မလ္လာမင်းတို့ကား ဂဏရာဇာခေါ် ဒီမိုကရေစီမင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ မင်းသား သုံးယောက်တို့သည် တက္ကသိုလ်ပြည် အဝင်ဝ တည်းခိုဇရပ်၌ တွေ့ဆုံကြရာမှ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြ၏။ မင်းသားသုံးယောက်တို့သည် ဒီသာ ပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ၌ ပညာသင်နေစဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံးလည်း အရင်းနှီး ဆုံး အဆွေခင်ပွန်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဆိုးတိုင်ပင်ဖက် ကောင်းတိုင်ပင်ဖက် အနေဖြင့် မင်းသား သုံးယောက် တို့သည် စိတ်တူ သဘောတူဖြင့် မိမိတို့ ဝါသနာပါရာ ပညာရပ်များကို သင်ယူကြ ၏။ ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးကလည်း အဋ္ဌာရသ ၁၈ ရပ်သော ပညာရပ်များ အပြင် ရူပကွန္ဓာ၏ သဘောအရ စား၊ ဝတ်၊ နေ၊ ကျန်းမာမှု၊ ဤလေးခုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ ဝေဒနာကွန္ဓာ၏ သဘောအရ လောကတွင် အလှကို မြင်အောင် ကြည့်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ သညကွန္ဓာ၏ သဘောအရ လောကတွင် ကြောင်းကျိုးဆင်ခြင်နိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ သင်္ခါရကွန္ဓာ၏ သဘောအရ လောကတွင် တီထွင်ကြံဆမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်း ကောင်း၊ ဝိညာဏကွန္ဓာ၏ သဘောအရ လောကတွင် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြူစင် အောင် အားထုတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း ဝေဒဆိုင်ရာ အကိုးအကား အထောက်အထားများဖြင့် သင်ကြားပေးလိုက်၏။

သင်တန်းကာလလည်း ပြီးဆုံးလေပြီ။ မိမိတို့ သင်ယူခဲ့သော ဘာသာရပ်

http://www.dhammadownload.com

များကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်လည်း တတ်မြောက်ကြလေပြီ။ ထို့ကြောင့် မင်းသားသုံးယောက်တို့သည် မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ ပြန်ကြ၏။ မိမိတို့၏ တိုင်းပြည်သို့ မပြန်မီ လိုအပ်သော အကူအညီများ ရှိပါက အချင်းချင်း ရင်းနှီးစွာ ဖွင့်ဟတောင်းခံကြရန်လည်း ကတိကဝတ် ပြုကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကတိကဝတ် ပြုစဉ်က တကယ်ပင် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် "ငါ" ကို ဗဟိုပြုသော အတ္တသည် မိမိနှင့် ဆန့်ကျင်လာလျှင် မည်သို့သော ကတိကဝတ်ကိုမဆို ချေဖျက်နိုင်ကြောင်း မင်းသားသုံးယောက်တို့ မသိကြ။ သူတို့ သင်ယူခဲ့သော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမှာလည်း ဝေဒကျမ်းဂန်လာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများသာ ဖြစ်၏။ ဝေဒကျမ်းလာ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများသည် အသိတွင်သာ အဆုံးသတ်သော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာများသာ ဖြစ်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဟူသည် အရှိတွင် အဆုံးသတ်ပါမှ တန်ဖိုးရှိပါ၏။ အသုံးလည်း ကျပါ၏။ တရားကို "သိ" ရုံသာ သိပြီး တရား "မရှိ" လေသောအခါ ထိုအသိသည် အဝိဇ္ဇာ၏ "ရှေ့နေ" သာ ဖြစ်ချေ၏။ ထို့ကြောင့် အသိနှင့် အရှိတို့သည် တစ်သားတည်း ကျမှသာ၊ တစ်ထပ်တည်း ကျမှသာ အဝိဇ္ဇာကို တော်လှန်ပြီး တဏှာကို သတ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာနှင့် တဏှာကို သတ်နိုင်လေသောအခါ အတ္တဟူသည် အဘယ်မှာ ရှိပါတော့မည်နည်း။ ထိုအခါမျိုးမှ ပြုလုပ်ကြသော ကတိကဝတ်သည်သာ "သစ္စာ" ကတိကဝတ် ဖြစ်ပါ၏။ သို့မဟုတ်ပါက "မိစ္ဆာ" ကတိကဝတ်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တက္ကသိုလ်ပြည်တွင် ပညာသင်ကာလ ပြီးဆုံးလေသောအခါ ပဿေနဒိကောသလ မင်းသားသည်လည်း မိမိ သင်ယူခဲ့သော ဘာသာရပ်များကို တတ်မြောက်ပြီ ဖြစ်၍ မိမိ၏နိုင်ငံသို့ ပြန်လေ၏။ ဗန္ဓုလ မင်းသားသည်လည်း မိမိ သင်ယူခဲ့သော ဘာသာရပ်များကို တတ်မြောက်ပြီဖြစ်၍ မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်လေ၏။ မဟာလိ မင်းသားသည်လည်း မိမိ သင်ယူခဲ့သော ဘာသာရပ်များကို တတ်မြောက်ပြီဖြစ်၍ မိမိနိုင်ငံသို့ ပြန်လေ၏။

မင်းသားသုံးယောက်တို့သည် မိမိတို့၏နိုင်ငံသို့ ပြန်ကြသော်လည်း မိမိတို့ အချင်းချင်း ထားခဲ့ကြသော ကတိကိုမူ အမှတ်ရနေကြ၏။ သူတို့၏ ကတိကို သူတို့က ထာဝရသစ္စာအဖြစ် မှတ်ယူထားကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝေဒကျမ်းစာများအရ သင်ကြားထားသော ပုထုဇဉ်တို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည် အတ္တအပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖြစ်သဖြင့် အတ္တနှင့် ဆန့်ကျင်သည်နှင့်အမျှ ထိုကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည် အတ္တက ပြန်လည် ခါတွက်ခြင်းကို ခံရမည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဝေဒကျမ်းစာများအရ အတ္တ အပေါ်၌ တည်ဆောက်ထားသော

http://www.dhammadownload.com

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိ အရဿာ သစ္စာ ဖြစ်လေ၏။ ထုတ်ဝရဿစ္စာ မဟုတ်။ ထိုသဘောကို ဗန္ဓုလသည် မိမိနှင့်တကွ သားတော်များ ၃၂ ယောက်တို့သည် မိမိနှင့် ကတိကဝတ် ပြုခဲ့သော ပဿေနဒိ ကောသလမင်းကြီး၏ အသတ်ကို ခံရသော အခါမှသာ သိ၏။ အသိကား နောက်ကျချေပြီ။ ထိုနည်း အတူပင် လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိသည်လည်း မိမိနိုင်ငံ ဝေသာလီမြို့၏ ဘိသိက်ခံ မင်္ဂလာရေကန်သို့ ဗန္ဓုလမင်းသား လာရောက်ကျူးကျော်ပြီး မိမိ၏ တပည့် လိစ္ဆဝီမင်းသားငယ် ငါးရာကို မြားဖြင့် ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်သွားမှသာ မိမိတို့၏ ကျောင်းနေစဉ် ကာလက လေးလေးနက်နက် ထားခဲ့သော ကတိသည် ကာလ၊ ဒေသ၊ ပယောဂ၊ ဥပဓိတို့ အရဿ မှန်သော ယာယီသစ္စာသာ ဖြစ်၍ ထာဝစဉ်မှန်သော ထာဝရသစ္စာ မဟုတ်ကြောင်း သိလေ၏။ အသိကား နောက်ကျချေပြီ။ အမှန်အားဖြင့် ပုထုဇဉ် ဟူသမျှသည် မိမိ၏ အတ္တက ယုယမြတ်နိုးစဉ် ကာလ၌ "တဲကုပ်" ကိုပင် "ရွှေနန်းတော်" ထင်တတ်ကြပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျမ်းဂန်များ၌ "ပုထုဇ္ဇနော ဥမ္မတ္တကော– ပုထုဇဉ်ဟူသမျှသည် အတ္တ၏ ကျေးကျွန်၊ အတ္တ၏ အကျဉ်းသား အရူးများသာ ဖြစ်၏" ဟူ၍ ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

ပဿေနဒိကောသလ၊ မဟာလိနှင့် ဗန္ဓုလမင်းသား သုံးယောက်တို့သည် မိမိတို့ သင်ယူသော အတတ်ပညာများကို အဆုံးတိုင် သင်ယူပြီးသောအခါ တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးအား ကန့်တော့၍ မိမိတို့ နိုင်ငံသို့ ပြန်ကြလေ၏။ နိုင်ငံတော်က တာဝန်ပေးလိုက်သည့်အတိုင်း မိမိတို့ သင်ယူခဲ့သော အတတ်ပညာများကို အပြီးတိုင် တတ်မြောက်အောင် သင်ယူခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံ၏ ဂုဏ်ကို မကျအောင် ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့ပါ၏။ မင်းသား သုံးယောက်လုံးပင် နိုင်ငံတော် အတွက် အားကြိုးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ရန် ရည်မှန်းချက် ကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်၏။

နိုင်ငံတော်ကလည်း အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေသည် မဟုတ်၊ သင်ခိုင်းလိုက်သော ပညာများကို ထိထိရောက်ရောက် တကယ်တမ်း တတ်မြောက်ခြင်း ရှိမရှိ စမ်းသပ်ပါ၏။ ထိုစမ်းသပ်ချက်ကား ယခုခေတ်ထက်ပင် ပြင်းထန်၏။ တိကျ၏။ ခက်ခဲ၏။ တင်းကျပ်၏။ ပဿေနဒိ ကောသလမင်းသားသည် သင်ယူလာခဲ့သော ပညာရပ်များကို ခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့်တကွ ပရိသတ် ဗိုလ်ထုအား ထင်ရှားပြရ၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီးနှင့်တကွ ပရိသတ် ဗိုလ်ထုကလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် စစ်ဆေး၏။ အရည်အချင်း ပြည့်မီသူကိုမှ သူတို့က မင်းမြှောက်လိုကြ၏။ ထိုက်တန်သော အရည်အချင်း မရှိသူကို မင်းအဖြစ် အားမကိုးလို။ ထို့ကြောင့် မင်းအဖြစ် မတင်မြှောက်လို။ နိုင်ငံသားတိုင်း၏ စိတ်ထဲ၌ သူတို့၏ မင်းမြတ်သည်

http://www.dhammadownload.com

အသမ္ဘိန္နခတ္တိယ ဖြစ်စေချင်ပါ၏။ အသမ္ဘိန္နခတ္တိယ ဟူသည်မှာ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် မပျက်သောမင်း ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်ကား သူရဲကောင်း ကိုးကွယ်သောခေတ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာတော်သင် မင်းသားများအား နိုင်ငံတော်ကို အုပ်ချုပ်နိုင်သော အရည်အချင်း ရှိ မရှိ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စစ်ဆေးကြခြင်း ဖြစ်၏။ ခမည်းတော် မဟာကောသလမင်းကြီးနှင့်တကွ ပရိသတ်ဗိုလ်ထဲက ထိုကဲ့သို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စစ်ဆေးပါသော်လည်း ပဿေနဒီ ကောသလ မင်းသားသည် အားလုံးကျနပ်အောင် အဖွမ်းပြနိုင်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် မဟာကောသလ မင်းသားသည် သားတော် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသားအား အရိုက်အရာ ထီးနန်းကို လွှဲအပ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝေဒ ဓမ္မ၏ သွန်သင်မှုအရ မဟာကောသလ မင်းကြီးသည် တောထွက်၍ တရားဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ရန် အချိန်သို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်၏။

ဝေဒ ဓမ္မအရ လူတိုင်းတွင် ဘဝတာဝန်နှင့် ပတ်သက်၍ ထမ်းဆောင်ရန် အဆင့် လေးဆင့်ကို သတ်မှတ်ထား၏။ ထိုသတ်မှတ်ချက်ကို "လူ" ပီသသူ ဟူသမျှသည် လေးလေးစားစား လိုက်နာရ၏။ မည်သူမျှ ဖောက်ဖျက် ကျူးလွန်ခွင့် မရှိ။ အားလုံး တိတိကျကျ လိုက်နာရ၏။ ထိုအဆင့် လေးဆင့်တွင် ပထမအဆင့်ကို "ဗြဟ္မစာရီ" အဆင့်ဟူ၍ ဆို၏။ ကျောင်းသား အနေဖြင့် ပညာသင်ကြားရသော အဆင့် ဖြစ်၏။ ဒုတိယအဆင့်ကို "ဂဟပတိ" အဆင့်ဟူ၍ ဆို၏။ အိမ်ထောင်ပြု၍ အိမ်ထောင်ရှင်အနေဖြင့် မိသားစုတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ရသော အဆင့် ဖြစ်၏။ မိသားစုတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခြင်းတွင် နိုင်ငံတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခြင်းသဘော ပါဝင်လာအောင် ဆောင်ရွက်ပါမှ မိသားစုတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခြင်း မည်၏။ ထိုခေတ် နိဂတိကျမ်းများ အဆိုအရ လူတစ်ယောက်သည် မိသားစုအတွက် စတေးရ၏။ မိသားစုသည် ရွာအတွက် စတေးရ၏။ ရွာသည် မြို့အတွက် စတေးရ၏။ မြို့သည် နိုင်ငံအတွက် စတေးရ၏။ တတိယအဆင့်ကို "ဝနပတ္ထ" အဆင့်ဟူ၍ ဆို၏။ မိသားစုတာဝန်ကို မိမိ၏ သားများအား လွှဲအပ်ပေးပြီးနောက် မိမိကိုယ်တိုင်က တရားဘာဝနာ ပွားများခြင်းကို ဆောင်ရွက်ရ၏။ တရားဘာဝနာ ပွားများခြင်းတွင် ပတ်ဝန်းကျင်အား လမ်းညွှန်ရခြင်း သဘောသည် ပါဝင်၏။ နိုင်ငံတော်၏ အကျိုးစီးပွားကိုသာ အာရုံစိုက်ရသော အဆင့်ဖြစ်၏။ ထိုအဆင့်တွင် မိသားစု၏ ဆန္ဒထက် နိုင်ငံတော်၏ ဆန္ဒကို ဦးစားပေးရ၏။ စတုတ္ထအဆင့်ကို "သညာသီ" အဆင့်ဟူ၍ ခေါ်၏။ လောကီရေးရာ အားလုံးကို စွန့်ပယ်ပြီး လောကုတ္တရာရေးရာ အတွက်ပါ ရည်ရွယ်၍ ဆောင်ရွက်ရသော အဆင့် ဖြစ်၏။ ယခု မဟာကောသလ မင်းကြီး

http://www.dhammadownload.com

သည် ဘဝတာဝန်အလိုက် ဝေဒ ဓမ္မ၏ သွန်သင်ချက်အရ တောထွက်၍ တရား ဘာဝနာ ပွားများအားထုတ်သော ဘဝ၏ တတိယအဆင့်၏ တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ရန် သားတော် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသားအား ထီးနန်းကို လွှဲအပ် ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာကောသလ မင်းကြီးကို ဘာသာတရား၌ လေးစား သူ ဟူ၍ ဆိုရ၏။

မဟာလိ မင်းသားသည်လည်း မိမိ၏ နိုင်ငံ ဝေသာလီပြည်သို့ ပြန်ရောက် ၏။ ဝေသာလီပြည်၌ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားကို လိစ္ဆဝီမင်းသားများ ဟူ၍ ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာလိသည်လည်း လိစ္ဆဝီမင်းသားပင် ဖြစ်၏။ ဝေသာလီ ပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရန် လိစ္ဆဝီ မင်းသားများထဲမှာ အလှည့်ကျစနစ်ဖြင့် အများဆန္ဒအရ ရွေးချယ်၍ မင်းမြှောက်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ မဟာလိသည်လည်း အရွေးချယ်ခံ မင်းလောင်းပင် ဖြစ်၏။ မဟာလိသည် သူ၏ အဖော် လိစ္ဆဝီ မင်းသားများအား တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံမှ သူ သင်ယူလာသော ပညာရပ် များကို အလွန်ပြချင်၏။ သူ၏အစွမ်းကို လိစ္ဆဝီ မင်းသားများအား မြင်စေချင်၏။ အတ္တမာန ပြင်းသူဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ အတ္တမာနကား သူ့အတွက်ချည်း မဟုတ်၊ သူ၏ နိုင်ငံအတွက်လည်း ပါ၏။

မဟာလိမင်းသားသည် သူ၏ ပညာစွမ်းများကို ပြရန် အချိန်ကို ငံ့လင့်နေ သည့်အတိုင်း သူ၏ ပညာစွမ်းများကို ပြရန် အချိန်သို့ ရောက်လေပြီ။ "သမာဓိ ကာမစ္ဆန္ဒသ ပဋိပက္ခော" ဟူသည်နှင့်အညီ သူ၏အစွမ်းကို ပြလိုစိတ် အားကြီး သောအခါ အတ္တတဏှာသည် သူ၏စိတ်ကို လွှမ်းမိုးလေတော့၏။ ထိုအခါ သူ၏ အစွမ်းကို ယုံကြည်လွန်းသော အတ္တဒိဋ္ဌိသည်လည်း မသိမသာ ဝင်လာ၏။ လိစ္ဆဝီ မင်းသားများ၌တွင် "မဟာလိမှ မဟာလိ" ဟူသော အမြင်မျိုးကို အားလုံး၏ ရင်၌ ကိန်းဝပ်စေလိုသော ဆန္ဒသည် မဟာလိ၏ နှလုံးသားကို လိုသည်ထက် ပို၍ လွှမ်းမိုးထား၏။ ထိုအခါ သမာဓိသည် မိမိ၏ ဝိရိယကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာလိသည် သူ၏ အတတ်ပညာ ပြပွဲ၌ ကြီးစွာသော လုံ့လဝိရိယ ဥဿာဟဖြင့် ပြလေရာ သူ၏ မျက်စိများ ဒဏ်ရာရပြီး၊ ပျက်စီးသွားပြီး မျက်မမြင် ဖြစ်သွားရရှာလေ၏။ လိုချင်စိတ် အားကြီးခြင်းသည် သမာဓိ၏ ပဋိပက္ခ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သမာဓိဖြင့် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် မထားနိုင်လျှင် အမှန်အကန် သိသော ယထာဘူတဉာဏ် ဟူ၍ ဖြစ်ရိုး မရှိချေ။ ယထာဘူတဉာဏ် မရှိသော ကြောင့် မဟာလိမင်းသားသည် ဘဝပျက်ရခြင်း ဖြစ်၏။ လောကကို ကြည့်ရာ တွင် လောကကို လောကအဖြစ် မြင်တတ်သော ဓမ္မမျက်စိဖြင့် လောကကို မကြည့်ဘဲ၊ လောကကို ငါအဖြစ် မြင်တတ်သော အတ္တမျက်စိဖြင့်သာ လောကကို

http://www.dhammadownload.com

ကြည့်သူတိုင်းသည် တစ်ခုသော နေ့တွင် မဟာလီ မင်းသားလိုပင် မိမိ မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာဘဲ ဒုက္ခနှင့်တွေ့ရန် သေချာပါ၏။

ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီ မင်းသားများသည် သူ့ကျေးဇူးကို သိတတ်သူများဖြစ်ကြ၏။ မဟာလီမင်းသား မျက်စိကွယ်သွားခြင်းသည် "ငါကွ" ဟူ၍ မိမိ၏ အတ္တမာန်ကို ပြလိုသောကြောင့် ကွယ်သွားခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ စေတနာကား ဝေသာလီပြည်၏ အနာဂတ် အားမာန်ကို ထူထောင်လိုသော စေတနာဖြစ်ကြောင်း သူတို့ သိကြ၏။ ထို့ကြောင့် မဟာလီ၏ အတ္တမာန်သည် မဟာလီ အတွက်သာ မဟုတ်ဘဲ ဝေသာလီပြည် အတွက်လည်း ဖြစ်လေသောကြောင့် တစ်နည်းအားဖြင့် မြတ်နိုးဖွယ်သဘောကို ဆောင်ပါ၏။ ထိုမြတ်နိုးဖွယ်ကား မဟာလီ မင်းသားအတွက်တော့ မဟုတ်၊ ဝေသာလီပြည် အတွက်သာ ဖြစ်လေ၏။ မဟာလီ မင်းသားကား ဒုက္ခိတ ဖြစ်ရရှာပါ၏။

လိစ္ဆဝီ မင်းသားများသည် မဟာလီမင်းသား၏ စေတနာကို ကျေးဇူးဆပ်သောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ မဟာလီမင်းသား၏ အရည်အချင်းကို အလေးအမြတ် ပြုသော အားဖြင့်လည်းကောင်း မဟာလီမင်းသားကို ဆရာ ခန့်၏။ ရိက္ခာတော်အဖြစ် တစ်နှစ်လျှင် အခွန်တစ်သိန်းရသော မြို့တံခါးကို ပေး၏။ မြို့တံခါး အနီး၌ပင် အိမ်တော်ကို ဆောက်လုပ်ပေး၏။ လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့အား တက္ကသိုလ်ပညာများကို မဟာလီ မင်းသားထံမှ သင်ယူစေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် ယခင်ကာလက လိစ္ဆဝီ မင်းသားငယ်များကို တက္ကသိုလ်ပြည် ဒိသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံသို့ စေလွှတ်၍ ပညာရပ်များကို သင်ယူစေရ၏။ ယခုအခါ၌မူ တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ မစေလွှတ်ရတော့ဘဲ ဝေသာလီပြည်၌ပင် မဟာလီ မင်းသားထံမှ သင်ယူနိုင်ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာလီမင်းသား မျက်စိကွယ်ရခြင်းသည် မဟာလီမင်းသား အတွက် "အဆိုး" ဖြစ်သော်လည်း၊ ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီ မင်းသားများအတွက် "အကောင်း" ဖြစ်လေ၏။ ကံကြမ္မာ၏ အလှည့်အပြောင်းသည် အစီအစဉ်ယု ဖြစ်၏။ မဟာလီ မင်းသားသည် လိစ္ဆဝီ မင်းသားငယ် ငါးရာတို့အား တက္ကသိုလ် ပညာရပ်များကို နေ့စဉ် သင်ပေး၏။ သင်ကြားရာတွင်လည်း သူ သင်ကြားလာသည့်အတိုင်း ဆရာစား မချန်ဘဲ သင်ကြားပေး၏။

ဗန္ဓုလ မင်းသားသည်လည်း မိမိ၏နိုင်ငံ မလွှဲပြည်သို့ ပြန်လည် ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ သူသည်လည်း သူ၏ ပညာစွမ်းကို မလ္လ မင်းသားတို့အား ပြရမည် ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ဗန္ဓုလသည် ထိုဧတ် တက္ကသိုလ်ပြည်ပြန် ပညာသင်တို့၏ ကျင့်ဝတ်နှင့် ညီမည် ဖြစ်၏။ မလ္လနိုင်ငံအတွက် မလ္လမင်းသားတို့သည်

http://www.dhammadownload.com

လက်ရုံးရည်ကို အလေးအမြတ် ပြုကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဗန္ဓုလအား သူ၏ ဓားစွမ်းရည်ကို ပြခိုင်းရန် စီစဉ်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း ဗန္ဓုလသည် တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ပညာသင်ယူစဉ်ကပင် ဓားခုတ်အတတ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တုတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ လေးမြားအတတ်၌လည်း သူတစ်ပါး မယှဉ်သာအောင် တော်သူ ဖြစ်၏။

မလ္လမင်းသားတို့သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဗန္ဓုလ၏ စွမ်းအားကို သိကြ၏။ တက္ကသိုလ်ပြည်မှ ပညာသင်ယူ ပြီးသောအခါ ဗန္ဓုလ၏ စွမ်းအားသည် မည်မျှ လောက် ကြီးမားလာနိုင်သည်ကို သူတို့၏ စိတ်ထဲမှ တွေးကြည့်နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဗန္ဓုလ၏ စွမ်းအားကို အမှန်အတိုင်းသိရန် ကြံဆကြ၏။ သူတို့သည် အကောင်ခြောက်ဆယ် ရှည်သော ဝါးလုံးခြောက်ဆယ်လျှင် တစ်စည်း ကျဖြင့် ဝါးအစည်း ခြောက်ဆယ်ကို စည်းကြ၏။ ဝါးလုံးတစ်လုံးစီ အတွင်း၌လည်း သံချောင်းများကို တစ်ချောင်းစီ ထည့်သွင်းထားကြ၏။ ဗန္ဓုလသည် သူ၏ တက္ကသိုလ် ပညာရပ်များဆိုင်ရာ စွမ်းပကားကို ပြသောနေ့တွင် ဝါးအစည်း ခြောက်ဆယ်ကို သံလျက်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ခုတ်ဖြတ်နိုင်ပါလျှင် မလ္လမင်းသားတို့ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဗန္ဓုလ၏ တက္ကသိုလ် ပညာရပ် ဆိုင်ရာ အရည်အချင်း စမ်းသပ်ပွဲကို ဗန္ဓုလ အောင်မြင်မည် ဖြစ်၏။

ဗန္ဓုလ၏ အရည်အချင်း စမ်းသပ်ပွဲကား ဝါးတစ်စည်းလျှင် ဝါးလုံး ခြောက်ဆယ်ပါသော ဝါးအစည်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကို သန်လျက်ဖြင့် ခုတ်ရန် ဖြစ်၏။ သာမည အားဖြင့် ဆိုလျှင်မူ ဤအတိုင်းသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဝါးတစ်လုံးစီ အတွင်း၌ သံချောင်း တစ်ချောင်းစီ ထည့်သွင်းထားသည်ကိုမူ ဗန္ဓုလသည် မသိ။ ဗန္ဓုလ မသိစေရအောင်လည်း မလ္လမင်းသားများက စီစဉ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ စီစဉ်ကြခြင်းမှာလည်း ဗန္ဓုလကို မုန်းတီး၍ ပရိသတ်အလယ်၌ အရှက်ခွဲရန် မဟုတ်။ ဗန္ဓုလကို ချစ်၍သာ ဖြစ်၏။ ဗန္ဓုလ၏ အရည်အသွေးကို ပရိသတ်အလယ်၌ အံ့ချီးဘနန်း ထင်ရှားပြလိုရှိသာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လက်တွေ့ အားဖြင့် ပေါ်ထွက်လာသော အကျိုးတရားသည် ပြောင်းပြန်ဖြစ်၏။ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာတော်အရ ဆိုလျှင် မလ္လမင်းသားတို့သည် ကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံကို ပြုစဉ်က မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံ ရောနှောပါဝင်သွားသောကြောင့် "အကောင်း" လုပ်ပါလျက် အဆိုးသဖွယ် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း ကမ္မနိယာမ အတိုင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

ဗန္ဓုလမင်းသားသည် မလ္လ မင်းသားတို့၏ အလယ်၌ မိမိ တက္ကသိုလ် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ အရည်အချင်းများကို ပြရန် အချိန်သို့ ရောက်လေပြီ။ အတောင်

http://www.dhammadownload.com

ခြောက်ဆယ်မြင့်သော ဝါးအစည်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်တို့ကို ခုတ်ဖြတ်ရန် အသင့်အနေအထား၌ ထောင်ထားပြီးလေပြီ။ ဗန္ဓုလ၏ စိတ်ထဲ၌ကား ဝါးအစည်း ခြောက်ဆယ်ကို ရိုးရိုးဝါးအစည်း ခြောက်ဆယ်အဖြစ်သာ မှတ်ယူထား၏။ ဝါးတစ်လုံးစီ တစ်လုံးစီ အတွင်း၌ သံချောင်း တစ်ချောင်းစီ ပါသော ဝါးအစည်း ခြောက်ဆယ်အဖြစ် မမြင်။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလမင်းသား စိတ်ထဲ၌ တစ်ခုတစ်ရာ ရင်ခုန်ခြင်း မရှိ။ စိတ်အေးအေးနှင့်ပင် ဗန္ဓုလသည် အတောင်ရှစ်ဆယ်တိုင်အောင် ခုန်တက်၍ ဝါးအစည်းပေါင်း ခြောက်ဆယ်ကို ခုတ်ဖြတ်လေ၏။ ဝါးအစည်း တိုင်းပင် တိတိရိရိပင် ပြတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး ဝါးအစည်း ပြတ်သော အခါ ရှေးဝါးအစည်းများ ပြတ်သလို မပြတ်ဘဲ 'ကရိ... ကရိ' ဟု သံချောင်းသံ မည်၍ ပြတ်လေ၏။ ထိုအခါမှ ဗန္ဓုလသည် ဝါးအစည်းပေါင်း ခြောက်ဆယ် အပေါ် သံသယ ဖြစ်သဖြင့် ဓုံစမ်းသောအခါ ဝါးလုံးတိုင်း၌ သံချောင်းတစ်ချောင်းစီ ပါကြောင်း သိရလေ၏။

ဗန္ဓုလသည် မလ္လ မင်းသားများအပေါ် အထင်လွဲလေပြီ။ ဝါးလုံးတိုင်း၌ သံချောင်း တစ်ချောင်းစီ ထည့်ထားခြင်းမှာ သူ့ကိုမုန်းသဖြင့် အရှက်ခွဲလိုသဖြင့် ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ သူက ယူဆ၏။ သူ့ကို ချစ်သဖြင့် သူ၏ဂုဏ်ကို ထင်ရှားပြလိုသဖြင့် ပြုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက မယူဆ။ အကယ်၍သာ ဤကိစ္စကို ကြိုတင်၍ သူ သိခဲ့ပါလျှင် ဝါးအစည်း ခြောက်ဆယ်ကို အသံမမြည်ရအောင် ခုတ်ဖြတ် ပြလိုက်ချင်ပါဘိ ဟူ၍ မလ္လမင်းသားတို့အပေါ် ကြိတ်မနိုင် ခံမရဖြစ်တိုင်း ဗန္ဓုလက တွေး၏။ ထို့ကြောင့် ဤ မလ္လတိုင်း နိုင်ငံ၌ သူ့ကို ချစ်သောသူ မည်သည် တစ်ယောက်မျှမရှိ ဟူ၍သာ ဗန္ဓုလက အခိုင်အမာ ယူဆလိုက်လေပြီ။ လက်ရုံးရည်ကို အားကိုးလွန်းသော ဗန္ဓုလ၏ မဆင်မခြင် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် ဗန္ဓုလအတွက် လည်းကောင်း၊ မလ္လ နိုင်ငံအတွက် လည်းကောင်း မိုးမှောင်ကျခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ထိုစဉ်က ဗန္ဓုလသည် မသိ။ ဗန္ဓုလသည် မိမိ မှားယွင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် သူ၏ ဖခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့အား တင်ပြလျှောက်ထား၏။ သူ၏ တင်ပြချက်မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

မလ္လနိုင်ငံရှိ မလ္လမင်းသားများ အားလုံးကို သတ်၍ မလ္လထီးနန်းကို လုယူရန် ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလ၏ ခမည်းတော်နှင့် မယ်တော်တို့သည် များစွာ ထိတ်လန့်သွား၏။ ဗန္ဓုလ၏ အကြံကို အပြင်းအထန် တားမြစ်၏။ သူတို့၏သား သည် တက္ကသိုလ် ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဤမျှ မိုက်လိမ့်မည်ဟု သူတို့က မထင်ခဲ့။ ယခု သူတို့သား ဗန္ဓုလက သူ မိုက်ကြောင်းကို လက်တွေ့ အားဖြင့် ပြလေပြီ။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလသည် မိကောင်း ဘကောင်၏သား

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၏။ ဗန္ဓုလ၏ မိုက်ခြင်းသည် ငယ်ရွယ်သူတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း လက်ရုံးမာန် ယောဗ္ဗုနကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ပင်ကိုစရိုက်ကြောင့် မဟုတ်။ ဤသို့ မိဘနှစ်ပါးက သိကြ၏။ ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးက ဗန္ဓုလအား ဆုံးမ၏။ အမှန်အားဖြင့် မင်းစည်းစိမ် ဆိုသည်မှာ–

ရွှေအိမ်နန်းနှင့်၊ ကြင်နှံးလည်းခံ
မတ်ပေါင်းရံလျက်၊ ပျော်စံရိပ်ငြိမ်
စည်းစိမ်မကွာ၊ မင်းချမ်းသာကား
သမုဒ္ဒရာ၊ ရေမျက်နှာထက်၊ ခဏတက်သည့်
ရေပွက်ပမာ၊ တစ်သက်လျာတည်း။

ဟူသည့်အတိုင်း သံသရာသက်တမ်းနှင့်စာလျှင် ဘာမျှကြာလှသည် မဟုတ်။ စက္ကန့်ပိုင်းမျှပင် မကြာဘဲ ရေပွက်ပမာမျှသာ ဖြစ်ချေ၏။ မိမိ ရေးခဲ့သော မိမိ သမိုင်းသည်သာ ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ကြာမြင့်ပါ၏။ မိမိ ရေးခဲ့သော မိမိ သမိုင်း သည် ဖြဟ္မာ့ပြည် မှတ်တမ်း၌လည်း ရှိ၏။ နတ်ပြည် မှတ်တမ်း၌လည်း ရှိ၏။ လူ့ပြည် မှတ်တမ်း၌လည်း ရှိ၏။ ဤသဘောကို မိဘနှစ်ပါးက သားတော် ဗန္ဓုလအား နားဝင်အောင် သွန်သင်၏။ ထို့အပြင် မိဘနှစ်ပါးက သားတော် ဗန္ဓုလအား 'ချစ်သား၊ ဤ မင်းစဉ်မင်းဆက် မည်သည်ကို ဤသို့ ပြုခြင်းဌာ မရအပ်' ဟူ၍လည်း တားမြစ်၏။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလသည် သူ၏ အကြံကို စွန့်လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလသည် လောကဋ္ဌ "ဓမ္မ"သည် သာလျှင် အင်အား ဟူသော ဝါဒကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ "လက်ရုံးမာန" ကြောင့်သာ မိုက်မှားခြင်း ဖြစ်၏။ ယောဗ္ဗုနမာန် လွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသောအခါ "အဓမ္မ" ကိုလည်း အင်အားအဖြစ် အားကိုးမိခြင်း ဖြစ်၏။ "အဓမ္မ"ကို အင်အား အဖြစ် အားကိုးမိသောအခါ လောကကို အနိုင်ကျင့် ဝါဒသည်လည်း လွှမ်းလာ တတ်ပါ၏။ တစ်ဘဝ ကောင်းစားရေးခံသာ အားပြုသော သံသရာမဲ့ ဝါဒသည် လည်း လွှမ်းမိုးတတ်ပါ၏။ "ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင် ပြီးရော"ဟူသော အတ္တလွန်ဝါဒသည်လည်း လွှမ်းမိုးတတ်ပါ၏။ မိဘနှစ်ပါး၏ ဆိုဆုံးမမှုကြောင့် ဗန္ဓုလသည် မလွန်နိုင်ငံ၌ မင်းသားများ အားလုံးကို သတ်၍ ဘုရင်ပြုလုပ်ရန် သူ၏ စိမ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်၏။

ဗန္ဓုလသည် မလွန်မင်းသားများ အားလုံးကို စိတ်နာ၏။ သတ်လိုသည် အထိ စိတ်နာ၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ မိဘနှစ်ပါး၏ ဆုံးမမှုကြောင့် မလွန်မင်းသား များ အားလုံးကို မသတ်ဖြစ်တော့။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလ အနေဖြင့် မိကောင်း ဘကောင်းကို ရသည်မှာ အရ တော်လေစွ။ အကယ်၍သာ ဗန္ဓုလသည် မလွ

http://www.dhammadownload.com

မင်းသားများ အားလုံးကိုသတ်ပြီး မလွန်နိုင်ငံ၌ မင်းပြုမည်ဆိုလျှင် စံရာကာလ အနေဖြင့် တစ်ခဏသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ ခံရာကာလ အနေဖြင့်မူ ကြီးစွာသော မကောင်းမှု အကုသိုလ်ကံသည် ဗန္ဓုလမင်းသားအတွက် သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ပွားစီးပေလိမ့်မည်။ ယခုမူ ထိုအကုသိုလ်ကံမှ လွတ်မြောက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလ၌ ငယ်သော အကုသိုလ်ကံများ ရှိကြ၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံများကား မိမိ၏ ကြီးရင့်သော၊ အမျိုးအနွယ် တော်စပ်သော မလွန်မင်းသားများအပေါ် ကံသုံးပါး တို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသော အကုသိုလ်ကံများပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မလွန်မင်းသား များ ဟူသည်မှာ သူ၏ ဆွေမျိုးဉာတိများ ဖြစ်၏။ ထိုအထဲတွင် ကြီးသူများလည်း ပါ၏၊ ငယ်သူများလည်း ပါ၏။ ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်အရဆိုလျှင် ဆွေမျိုးတို့၏ အရိပ်သည် အလွန်ပင် အေးချမ်းလှပါ၏။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလသည် ဆွေမျိုးတို့၏ အရိပ်ကို မထိမဲ့မြင်ပြု၏၊ စော်ကား၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံများသည် ဗန္ဓုလမင်းသား နောက်သို့ သံသရာတစ်လျှောက်လုံး အကျိုးမပေးရမချင်း အရိပ်ပမာ လိုက်နေ မည် ဖြစ်၏။

ဗန္ဓုလသည် ဆွေမျိုးများကို စိတ်နာ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မလွန်နိုင်ငံကို စွန့်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူ့မှာ အားကိုးရှိ၏။ သူ၏ အားကိုးမှာ တက္ကသိုလ် တွင် ပညာသင်ဖက် ပဿေနဒိကောသလ ဖြစ်၏။ သူ၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ပဿေနဒိကောသလ မင်းသားသည် ဘုရင်ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည်ပင် ပဿေနဒိကောသလ မင်းကြီး၏ စိုးစံရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလေတော့၏။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလသည် မိမိအပေါ် ဥပနိဿယ ပစ္စည်း အနေဖြင့် များစွာ ကျေးဇူးပြုသော မလွန်နိုင်ငံနှင့် မလွန်မင်းသားတို့ကို စွန့်ခွာဖို့ မသင့်။ မသင့်ပါဘဲလျက် စွန့်ခွာခြင်းကြောင့် ဗန္ဓုလသည် မိမိနိုင်ငံအပေါ် ကျေးဇူး မဲ့ရာ ရောက်ပါ၏။ အကယ်၍ အကြောင်းအားလျော်စွာ မလွန်နိုင်ငံကို စွန့်ခွာရ သည်ဆိုလျှင် မိမိအနေဖြင့် ကံသုံးပါးတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသော မလွန်မင်းသားတို့အား ဝန်ချကန်တော့ပြီးမှ သွားဖို့ ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလသည် သူငယ်ချင်း အားကိုးဖြင့် ကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလေပြီ။ မိမိအပေါ် ကျေးဇူး ကြီးမားလှသော မိမိနိုင်ငံနှင့် မိမိလူမျိုးအပေါ် ကိုမူ ဝန်ချကန်တော့ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ဝိပလ္လာသ မကင်းသေးသော ပုထုဇဉ်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ဗန္ဓုလမင်းသားသည် သံသရာခရီးသည် အဖြစ်ဖြင့် ဝိပလ္လာသ တရားများ၏ လမ်းညွှန်မှု အတိုင်း အမှောင်တွင်း၌ လျှောက်ရပေဦးတော့မည်။

ဗန္ဓုလမင်းသားသည် သူ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်သော မလွ မင်းသား များ အပေါ်၌ အထင်မှားခဲ့၏။ သူ၏ မွေးမွားရာ ကုသိနာရုံပြည်၌ သူ့ကို ချစ်ခင်

http://www.dhammadownload.com

သော ဆွေတော်မျိုးတော်ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှပင် မရှိတော့ဟု သူက အခိုင်အမာ ယူဆထား၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကုသိနာရုံပြည်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်သော မလ္လမင်းသားများကို စွန့်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် အရိပ်အားလုံး တို့တွင် ဆွေမျိုးရိပ်သည်သာ အအေးချမ်းဆုံး ဖြစ်သည်ကို ဗန္ဓုလမင်းသားသည် မသိ။ ထို့ကြောင့် သူသည် မွေးမွာရာ ဒေသကို လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးများ အားလုံးကို လည်းကောင်း စွန့်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူ၏ ဇာတိချက်ကြွေ ကုသိနာရုံမြေသည် လည်းကောင်း၊ ဆွေတော်မျိုးတော် ဖြစ်သော မလ္လမင်းသားတို့သည် လည်းကောင်း ဗန္ဓုလအပေါ် များစွာ ကျေးဇူး များခဲ့ပါ၏။ အကယ်၍သာ ကုသိနာရုံပြည်နှင့် မလ္လမင်းသားတို့သာ ဤမြေအပြင် ၌ မရှိဘူး ဆိုပါလျှင် ဗန္ဓုလမင်းသား ဟူ၍လည်း ရှိမည် မဟုတ်တော့။ ဤသို့ အကြောင်းနှင့် အကျိုးတို့၏ ဆက်နွယ်မှုကို ဗန္ဓုလမင်းသားသည် သဘော မပေါက်။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလမင်းသားသည် သူ၏ မွေးရပ်မြေ ကုသိနာရုံနှင့် မလ္လ မင်းသားများအပေါ် ကျေးဇူးဆပ်ရန် မစဉ်းစားဘဲ စွန့်ခွာရန်သာ စဉ်းစား ခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိတိုင်းပြည်နှင့် မိမိလူမျိုးလောက် မိမိအပေါ် ကျေးဇူးများသော အခြားတိုင်းပြည်နှင့် အခြားလူမျိုး ဟူ၍ မရှိကောင်း။ ပညာရှိ များကလည်း "အရေးကြီးတော့ သွေးနီးရ၏" ဟူ၍ ဆိုထားလေရာ ပညာရှိများ၏ အဆိုသည် ပဋ္ဌာန်းဥပနိဿယ ပစ္စည်းသဘောမျိုး ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလ မင်းသားသည် ကုသိနာရုံပြည်နှင့် မလ္လမင်းသားတို့အပေါ် သွေးနီးမှုကို မစဉ်းစား။ သူ့အပေါ် မနာလို ဝန်တိုသူများ အဖြစ်သာ စဉ်းစား၏။

ဗန္ဓုလမင်းသားမှာ အားကိုးရသော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် ရှိ၏။ အခက်အခဲကြုံလျှင် ကူညီကြစတမ်း ဟူ၍ ကတိကဝတ် ပြုထားသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုကတိကဝတ်မှာလည်း စာကျက်သိုလ်ပြည့် ဒီသာ ပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံ၌ ပညာသင်ယူစဉ်ကပင် ထားသော ကတိကဝတ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုကတိကဝတ်သည် အလွန်ခိုင်မာသော ကတိကဝတ် ဖြစ်သည်ဟု ဗန္ဓုလမင်းသားက မှတ်ယူ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပုထုဇဉ်တို့၏ ကတိကဝတ် ဟူသမျှ သည် အတ္တအပေါ် အခြေခံသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွား အပေါ် မထိခိုက်သေးမီ ကာလတိုင်သာ ပုထုဇဉ်တို့၏ ကတိကဝတ်သည် ခိုင်မာ ပါ၏။ ထိုဝက်ပို၍ မခိုင်မာပါချေ။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလမင်းသားကမူ ထိုကတိ ကဝတ်ကို မကျိုးပျက်နိုင်သော ကတိကဝတ်အဖြစ် မှတ်ယူထား၏။ ထို့ကြောင့် မလ္လမင်းသားတို့ကို စွန့်ခွာရန် ကြံသောအခါ သူ ငယ်စဉ် ကျောင်းသားဘဝက ထားခဲ့သော ကတိကဝတ်များကို အားကိုးပြီး ကြံစည်ခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ဗန္ဓုလမင်းသား၏ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများမှာ စုစုပေါင်း နှစ်ဦး ဖြစ်၏။ တစ်ဦးမှာ ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီမင်းသား မဟာလိ ဖြစ်၏။ အခြား တစ်ဦးမှာ သာဝတ္ထိပြည် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသား ဖြစ်၏။ ထိုသူနှစ်ယောက် ကို ဗန္ဓုလက အားကိုး၏။ အမှန်အားဖြင့် မဟာလိနှင့် ပဿေနဒီ ကောသလ တို့သည် ဗန္ဓုလအတွက် သူစိမ်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ဆွေမျိုးများ မဟုတ်ကြ။ "မြို့ရာ ဟင်းကောင်း၊ ခင်ရာ ဆွေမျိုး" ဟု စကားပုံ ရှိပါ၏။ ထိုစကားပုံအရ မဟာလိနှင့် ပဿေနဒီတို့ကို ဗန္ဓုလ၏ ဆွေမျိုးစာရင်း၌ "ဉာတကာနဉ္စ သင်္ဂဟော" ဟူသော မင်္ဂလာတရားတော်အရ ပံ့ပိုးရမည့် တာဝန် ရှိလေ၏။ တာဝန်က တာဝန် သတ်သတ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလမင်းသားသည် တာဝန်နှင့် ခင်မင်ခြင်းကို မခွဲခြားနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလသည် ခင်မင်ခြင်းအပေါ် အားကိုးပြု၍ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ထွက်ခွာသွားရန် အားထုတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ပညာဖြင့် အားထုတ်ခြင်း မဟုတ်။ ဒေါသစိတ်ဖြင့် အားထုတ်ခြင်း ဟူသမျှသည် "အပြစ်နှင့် တကွ ဖြစ်ခြင်း၊ မကောင်းသော အကျိုးကို ပေးခြင်း" သဘော ရှိပါ၏။

ဝေသာလီပြည်၏ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်သည် ကုသိနာရုံပြည်၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလသည် မဟာလိ မင်းသားထံသို့ သွားရန် မဆုံးဖြတ်ဘဲ ပဿေနဒီကောသလထံ သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိပြည် ပဿေနဒီ ကောသလမင်း၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ကား ပဒေသရာဇ် စနစ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကုသိနာရုံပြည်ကို စွန့်ခွာ၍ သာဝတ္ထိပြည်တွင် သက်ဆုံးတိုင် နေထိုင်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပဿေနဒီ ကောသလထံ အကြောင်း ကြားလိုက်၏။

ဗန္ဓုလမင်းသား၏ အရည်အသွေးကို ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီးက သိ၏။ ထို့ကြောင့် ကောသလမင်းသည် ဗန္ဓုလမင်းသားကို မြို့ပြင်က ခရီးဦးကြို ပြု၏။ ထို့နောက် မြို့တွင်းသို့ အခမ်းအနားဖြင့် ခေါ်၏။ ထို့နောက် စစ်သူကြီး ရာထူးဖြင့် မြှောက်စား၏။ ဗန္ဓုလမင်းသားသည် ကောသလ မင်းကြီး၏ စစ်သူကြီး ဘဝဖြင့် နိုင်ငံတဝန်ကို ထမ်းဆောင်၏။ မိခင်ဖခင်တို့ကိုလည်း ကုသိနာရုံပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ခေါ်ယူ၍ စောင့်ရှောက်ထား၏။ တူတော်သူ ဒီဃကာရာယန ကိုလည်း ခေါ်ယူ စောင့်ရှောက်ထား၏။ ဗန္ဓုလမင်းသားသည် သူ၏ဇာတိ ကုသိနာရုံနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော် ဖြစ်သော မလ္လမင်းသားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်ဖြတ်လိုက်၏။ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအပေါ် ဗန္ဓုလမင်းသား ဤမျှလောက် စိတ်နာ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလမင်းသားအပေါ် ကုသိနာရုံပြည်ကလည်း ကောင်းပါ၏။ မလ္လမင်းသားများကလည်း ကောင်းကြပါ၏။ ကုသိနာရုံပြည်နှင့်

http://www.dhammadownload.com

မလွမင်းသားတို့က ဗန္ဓုလမင်းသားအပေါ် ကောင်းကြသောကြောင့် ဗန္ဓုလမင်းသားသည် တက္ကသိုလ်ပြည် ဒီသာပါမောက္ခ ဆရာကြီးထံသို့ ပညာတော်သင်အဖြစ် သွားရခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ကုသိနာရုံပြည်သည် ဗန္ဓုလမင်းသားအပေါ် များစွာ မျှော်လင့်ထား၏။ မဇ္ဈိမဒေသ၌ ထိုက်ထိုက်တန်တန် နေရာယူနိုင်ရန် ကုသိနာရုံပြည်သည် ဗန္ဓုလမင်းသားအပေါ် များစွာ အားကိုး၏။ ကုသိနာရုံပြည်နှင့် မလွမင်းသားများအပေါ် ဗန္ဓုလမင်းသား၏ အထင်မှားမှုကြောင့် ကုသိနာရုံပြည်သည် ဗန္ဓုလနှင့် ပတ်သက်၍ များစွာ နစ်နာရ၏။ အကယ်၍သာ ဗန္ဓုလမင်းသားသည် ကုသိနာရုံ၏ ဘုရင်ဖြစ်လာမည်ဆိုလျှင် ကုသိနာရုံ၏ သမိုင်းသည် တစ်မျိုး ဖြစ်လာနိုင်၏။ ယခုတော့ ကုသိနာရုံနှင့် မလွမင်းသားတို့က ဗန္ဓုလမင်းသားအပေါ် မျှော်လင့်ပါသော်လည်း မျှော်လင့်သည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာ။ ကံကြမ္မာတို့၏ အလှည့်အပြောင်းကား အံ့ဖွယ် ရှိပါ၏။

ဗန္ဓုလမင်းသားသည် စစ်သူကြီး၏ တာဝန်ဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီးကို သစ္စာရှိရှိဖြင့် ဆည်းကပ်ခစား၏။ ပဿေနဒီကောသလမင်းကြီးကလည်း ဗန္ဓုလကို အားကိုး၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ဗန္ဓုလ၏ အရည်အသွေးကို ကျောင်းသားဘဝကပင် ကောင်းစွာ သိ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မင်းကြီးက ဗန္ဓုလအား အားကိုးခြင်း ဖြစ်၏။ အားကိုးသည့် အလျောက်လည်း ဗန္ဓုလက ကောသလမင်းကြီးအပေါ် သစ္စာရှိရှိဖြင့် ဆည်းကပ် ခစားပါ၏။ ထိုအချိန်ထိတော့ ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့၏ ဘဝသည် အေးချမ်းပါ၏။

ဗန္ဓုလမင်းသားသည် လုပ်ငန်းအနေဖြင့် ဆိုရလျှင် စိတ်ချမ်းသာပါ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်ဦးစီးတစ်ယောက် အနေဖြင့်မူ စိတ်ချမ်းသာခြင်း မရှိ။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလသည် သားသမီးများကို လိုချင်၏။ ထိုသို့ လိုချင်ပါသော်လည်း ဗန္ဓုလ၏ ဇနီးသည် မလ္လိကာက သားသမီးများကို မွေးဖွားပေးနိုင်ခြင်း မရှိ။ ထိုခေတ် ယဉ်ကျေးမှုအရ သားသမီး မမွေးဖွားသော အိမ်ရှင်မသည် အသရေမဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဇနီးသည်က အသရေမဲ့သူ ဖြစ်လျှင် သူသည်လည်း အလိုလို အသရေမဲ့သူ အဖြစ်သို့ ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ အိမ်ထောင်ရေးကို တွေးမိတိုင်း ဗန္ဓုလသည် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလေ၏။

ဗန္ဓုလ၏ ဇနီးသည်ကလည်း မထင်ရှားသူ မဟုတ်။ မလ္လမင်း၏ သမီးတော် မလ္လိကာအနေဖြင့် ထင်ရှားသူ ဖြစ်၏။ ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ ရှေးဘုန်းကံအားဖြင့် မဟာလတာ တန်ဆာကို ရသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် အသရေမဲ့သူ မဖြစ်နိုင်၊ အသရေရှိသူသာ ဖြစ်နိုင်၏။ ဤသို့ "အနုမာန" သဘောဖြင့် ဆင်ခြင်နိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် "ပစ္စက္ခ" သဘောအရ မလ္လိကာသည်

http://www.dhammadownload.com

အမြိုမ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အသရေမဲ့သူသာ ဖြစ်၏။ ဒဿနကျမ်းများ၏ အဆို အရ ပစ္စက္ခနှင့် အနုမာန ယှဉ်လိုက်လျှင် ပစ္စက္ခက အားကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် မလွိကာကို အသရေမဲ့သူ အမြိုမ အဖြစ်သာ ဗန္ဓုလက သတ်မှတ်ရတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလက မလွိကာကို မိမိ၏ မိဘအိမ်သို့ ပြန်သွားရန် မလွှဲမရှောင်သာ နှင်လွှတ်လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလသည် မလွိကာကို ချစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ် အစဉ်အလာအရ လိုက်နာနေကြသော ယဉ်ကျေးမှုကို ဗန္ဓုလလို စစ်သူကြီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဆန့်ကျင်ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလသည် မိမိ၏ နှလုံးသားကို စတေးပြီး မိမိ၏ဇနီး မလွိကာကို နှင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုခေတ်ဆိုင်ရာ ယဉ်ကျေးမှုအရ အိမ်ထောင်ပြုခြင်း ဟူသည်မှာ ကာမဂုဏ် သဘောအရ မဟုတ်၊ လောက၏ အစီးအပွားအရ သားကောင်း သမီးကောင်းများဖြင့် လောကကို အလုပ်အကျွေး ပြုရေးအတွက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သားသမီးများများ ရဖို့ လို၏။ သားသမီး များများရလျှင် ဤလောကဌ် လူ့တာဝန်ကို ကျေအောင် ဆောင်ရွက်ရာ ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလသည် သားသမီးများများ ရချင်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ဇနီး မလွိကာက သားသမီး ဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မမွေး။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလသည် မလွိကာကို ကွာရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှ လုပ်စရာ မရှိတော့။ ဗန္ဓုလအနေဖြင့် ထိုခေတ် ယဉ်ကျေးမှုအရ မလွိကာကို ကွာရမည်။ သားသမီးများ ရအောင် နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုရမည်။ ထိုသို့ပြုပါမှ ဗန္ဓုလသည် ထိုခေတ် ယဉ်ကျေးမှုဘောင် အတွင်း၌ လိုက်နာကျင့်ကြံသူ ဖြစ်မည်။ သို့မဟုတ်ပါက ဗန္ဓုလသည် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှ ကြဉ်ဖယ်ခြင်းကို ခံရမည်ဖြစ်၏။

မလွိကာသည် ဗန္ဓုလ၏ သဘောကို နားလည်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် သူမအနေဖြင့် မိဘရပ်ထံသို့ ပြန်ရခြင်းအတွက် ဗန္ဓုလအပေါ်၌ အပြစ် ဟူ၍ မရှိ။ သူမအပေါ်၌သာ အပြစ်ဟူ၍ ရှိသည်ဟု မလွိကာက မှတ်ယူပါ၏။ သူမအနေဖြင့် သားသမီး မမွေးခြင်းသည် ထိုခေတ် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ ကြီးစွာသော အပြစ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မလွိကာသည် သူမ၏ အပြစ်ကို သူမ သိသည် အားလျော်စွာ မိဘရပ်ထံ ပြန်ဖို့ရန် ပြင်လေ၏။ ဘယ်သူမပြု မိမိအမှုသာ ဖြစ်၏။ ကံကြမ္မာ၏ အကျိုးပေးစက်ဝန်းကို မည်သူက ဟန့်တားနိုင်ပါသနည်း။ ဗန္ဓုလလည်း ကံကြမ္မာ၏ သားကောင်ဖြစ်၏။ မလွိကာလည်း ကံကြမ္မာ၏ သားကောင်ဖြစ်၏။ ကမ္မဝင်္ဂ၏ စက်ကွင်းသည် ကျယ်ဝန်းလှပါ၏။ ဤသဘောကိုပင် "သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ" ဟူ၍ မှတ်ယူပြီး မလွိကာသည် မည်သူ့အပေါ်၌မျှ အပြစ်မချဘဲ မိမိအပေါ်၌သာ အပြစ် ချရလေ၏။ မိမိအပေါ်၌သာ မိမိက အပြစ်ချခြင်းကို မြတ်သောနေခြင်း ဗြဟ္မဝိဟာရ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း ဗြဟ္မစရိယ ဟူ၍လည်းကောင်း ဆိုရ၏။

http://www.dhammadownload.com

မလွိကာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မလွိကာသည် ကုသိနာရုံပြည် မိဘရပ်ထံ မပြန်မီ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ချင်သေး၏။ နောက်တစ်ကြိမ် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်ကူသည် မဟုတ်။ မိမိ အားငယ်နေချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်းအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကြီးမားသော အားအဆင့်ကို ရနိုင်၏။ ထိုအခါ မိမိသည် အားငယ်သူ အဖြစ်မှ အားကြီးသူ အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်၏။ ဤသို့ တွေးခေါ်၍ မလွိကာသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ဝင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက မလွိကာအား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းသောအခါ သားသမီးရတနာ မထွန်းကားသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗန္ဓုလက မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရန် ပြောသဖြင့် မိဘအိမ်သို့ ပြန်ရန် ထွက်ခွာလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိဘအိမ်သို့ မပြန်မီ မြတ်စွာဘုရားကို ဝင်ရောက်ဖူးမြင်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်းဖြင့် မလွိကာက မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ သားသမီး မရခြင်းကြောင့် မိဘအိမ်သို့ ပြန်မည်ဆိုလျှင် မိဘအိမ်သို့ မပြန်တော့ဘဲ ဗန္ဓုလထံသို့သာ ပြန်သွားရန် မြတ်စွာဘုရားက မလွိကာအား မိန့်ကြားတော်မူ၏။

ထိုအခါ မလွိကာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိန့်ကြားချက် အားကိုးဖြင့် ကုသိနာရုံရှိ မိဘထံ မပြန်တော့ဘဲ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဗန္ဓုလထံသို့သာ ပြန်လာလေ၏။

မလွိကာသည် သူမ၏ မိဘရှိရာ ကုသိနာရုံသို့ မပြန်ဘဲ မိမိထံသို့ ပြန်လာသည်ကို မြင်သောအခါ ဘာကြောင့် မိမိထံ ပြန်လာပါသနည်းဟု ဗန္ဓုလက မေးလျှင် မြတ်စွာဘုရားက ပြန်ခိုင်း၍ မိမိ၏အိမ်သို့ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြ၏။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် မလွိကာကို လက်ခံလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားက မလွိကာကို ဗန္ဓုလထံ ပြန်ခိုင်းသည် ဆိုကတည်းက မလွိကာသည် အမြို့ မဟုတ်ကြောင်း၊ သားသမီး ရတနာများကို မကြာမီ ရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဗန္ဓုလနှင့် မလွိကာတို့ နှစ်ယောက်လုံးက နားလည်လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် လောကုတ္တရာ ချမ်းသာကိုသာမက လောကချမ်းသာကိုပါ လမ်းညွှန်၏။ လောကချမ်းသာကို လမ်းညွှန်ရာ၌ ဝေဒကျမ်းများက လမ်းညွှန်သလို ပန်းတိုင်အဖြစ် လမ်းမညွှန်၊ လမ်းစဉ်အဖြစ်သာ လမ်းညွှန်တော်မူ၏။ ကြည့်တတ်လျှင် သစ္စာလေးပါးကို လောကဖြစ်စဉ် ဟူသမျှ၌ တွေ့နိုင်၏။

များမကြာမီ ကာလတွင် မလွိကာသည် ကိုယ်ဝန်ရ၍ ချင်ခြင်းတပ်လေ၏။ အမြို့ မဟုတ်ဘဲ သားသမီးများကို ရတော့မည်ဖြစ်၍ နှစ်ဦးလုံး များစွာ ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလစစ်သူကြီး၏ အိမ်ဂေဟာသည် သိရိဂေဟာ

http://www.dhammadownload.com

အဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ အတိတ်က စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရသမျှသည် ယခုတော့ အတိုးချ၍ စိတ်ချမ်းသာခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်ပါလေပြီ။ လောကခံ ဟူသည်မှာ သက်တုံတက်တုံ သဘောကို ဆောင်၏။

မလ္လိကာ၏ ချင်ခြင်းမှာ အန္တရာယ် များလှပါ၏။ ဝေသာလီပြည် လိစ္ဆဝီ မင်းတို့ အဘိသိက်သွန်းရာ မဂ်လာရေကန်သို့ ဆင်းပြီး ရေလည်း ချိုးချင်၏။ ရေကိုလည်း သောက်ချင်၏။ ဘာကြောင့် ဤသို့ ချင်ခြင်း ဖြစ်မှန်းတော့ မသိ။ ချင်ခြင်း ဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့၏ ကံကြမ္မာ ဟူ၍ပင် ဆိုရမည် ထင်၏။ မဂ်လာရေကန်ကို အစောင့်အကြပ် ထူထပ်စွာ ချထား၏။ အပေါ်၌ သံကွန်ရက် အုပ်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ငှက်တို့ပင် သက်ဆင်းခွင့် မရ။ လိစ္ဆဝီမင်းတို့သည် မဂ်လာရေကန်ကို ဤမျှပင် တန်ဖိုးထား၏။ ထိုရေကန်က ရေကိုမှ မလ္လိကာကလည်း ရိုးချင်၏၊ သောက်ချင်၏။ ဤချင်ခြင်းကို အကြောင်း ပြု၍ ကြေကွဲဖွယ်တို့ ဖြစ်လာပေတော့မည်။

ဤချင်ခြင်းကို ပြေပျောက်စေရန် ဗန္ဓုလ၌ တာဝန်ရှိ၏။ ရောနှော်သို့ သွားမည်ဆိုပါက မဟာလိမင်းသား အပိုင်စားရာ တံခါးမှ သွားရမည် ဖြစ်၏။ မဟာလိမင်းသားကား အခြားသူ မဟုတ်။ ဗန္ဓုလ၏ ကျောင်းနေဖက်လည်း ဖြစ်၏။ ကတိကဝတ်ပြုဖက်လည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလသည် မလ္လိကာ၏ ချင်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်စေရန်အတွက် မဟာလိမင်းသားမှ တစ်ဆင့် လိစ္ဆဝီမင်းသား များသို့ မေတ္တာရပ်ခံလျှင် မည်မျှ ကောင်းမေမည်နည်း။ အနှုနည်းကို သုံး၍ မရပါမှ အကြမ်းနည်းကို သုံးသည် ဆိုပါလျှင် ကျောင်းသားဘဝက မိမိ ပေးထားခဲ့သော ကတိကဝတ်သည် အဓိပ္ပာယ် ရှိမည် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ဗန္ဓုလသည် အကြမ်းနည်း ကို သုံးလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပုထုဇဉ်များ အနေဖြင့် မိမိ၏ အတ္တကို ထိပါးလာ သောအခါ ထားခဲ့သော ကတိကဝတ် ဟူသမျှသည် သစ္စာနှင့်ယှဉ်ခြင်း မရှိလှပါ ချေ။

ဗန္ဓုလသည် သူ၏ဇနီး မလ္လိကာကို ရထားထက်တင်၍ သာဝတ္ထိပြည်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ရထားကို မောင်းနှင်လျက် မဟာလိ လိစ္ဆဝီမင်းသား အပိုင်စားရာ တံခါးမှ ဝေသာလီပြည်သို့ ဝင်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဗန္ဓုလသည် မဟာလိကို အားနာဖို့ ကောင်းပါ၏။ သို့ရာတွင် ဗန္ဓုလသည် ငယ်သူငယ်ချင်း မဟာလိကို အားမနာ။ ဗန္ဓုလ၏ ရထားသည် မဟာလိ၏ တံခါးခုံနှင့် တိုက်မိသောအခါ အသံထွက်၏။ ထိုအသံကို ကြားရုံမျှနှင့် ဗန္ဓုလ၏ ရထားဖြစ်ကြောင်း မဟာလိက သိလိုက်၏။ ဗန္ဓုလ၏ စွမ်းပကားကို ကျောင်းနေဖက်မို့ မဟာလိက ကောင်းစွာ သိ၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ အပေါ်၌ ကြီးစွာသော အန္တရာယ်

http://www.dhammadownload.com

ကျရောက်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း မဟာလိမင်းသားသည် သိ၏။ သို့ရာတွင် မဟာလိသည် မျက်မမြင် ဒုက္ခိတဖြစ်၍ လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့အား ဩဝါဒ ပေးရုံမှ တစ်ပါး ဘာမျှ မတတ်နိုင်ရှာ။ ထိုအခါ မဟာလိသည် ကြီးစွာသော ကြေကွဲမှုကို ခံစားရ၏။ ဗန္ဓုလသည် သူ့အား ပေးခဲ့သော ကတိကို လေးစားပြီး သူ့ကို နှုတ်ဆက်လျှင် အဘယ်မျှ ကောင်းလေမည်နည်း။ မဟာလိက ဤသို့ တွေး၏။ သို့ရာတွင် ယခုတော့ ဗန္ဓုလသည် သူ့ကိုပင် မနှုတ်ဆက်။

ဗန္ဓုလသည် မင်္ဂလာရေကန်သို့ သွား၏။ မင်္ဂလာရေကန်စောင့်များကို နှင်ထုတ်ပြီး မလ္လိကာကို ရေချိုးစေ၏။ ရေကိုလည်း သောက်စေ၏။ ဗန္ဓုလ ကိုယ်တိုင်လည်း ရေချိုး၏။ ထို့နောက် ဗန္ဓုလသည် မလ္လိကာကို ရထားထက်သို့ တင်ပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လေ၏။ ရေကန်စောင့်များက အကျိုးအကြောင်းကို လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့အား လျှောက်တင်လေသောအခါ လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့သည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်၍ ဗန္ဓုလနှင့် မလ္လိကာကို လက်ရဖမ်းဆီးရန် ရထားငါးရာတို့ကို စီစဉ်ကြ၏။ ထိုသို့ ဖမ်းဆီးမည်ဖြစ်ကြောင်း မဟာလိအား တင်ပြရာ မဟာလိက ဗန္ဓုလ၏ စွမ်းရည်ကို သိသဖြင့် တားမြစ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့သည် မင်းသားတို့၏မာန်ဖြင့် သူတစ်ပါးက လာရောက် စော်ကားသည်ကို ခေါင်းငုံ့ခံခြင်းထက် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရင်း သေရသည်က မြတ်သည် ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် မဟာလိ၏ တားမြစ်မှုကို မနာခံဘဲ ဗန္ဓုလ နောက်သို့ လိုက်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် မဟာလိသည် လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့၏ ဆရာဖြစ်၏။ ဆရာ ဖြစ်သည့်အလျောက် မဟာလိသည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့ထက် ပို၍ သိပါ၏။ ထို့ကြောင့် တားမြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေါသဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဟူသမျှတို့သည် ထာဝရ အောင်နိုင်ရှိး မရှိ။ အကယ်၍ အောင်နိုင်လျှင်လည်း ယာယီ အောင်နိုင်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်လေ၏။ အ ဒေါသဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းသည်သာ ထာဝရ အောင်နိုင်ခြင်းကို ရယူနိုင်၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဉာဏ်ဟူသည် ဒေါသနှင့် မယှဉ်နိုင်ဘဲ အ ဒေါသနှင့်သာ ယှဉ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဉာဏ်ယှဉ်ပါမှလည်း လုပ်ငန်းဟူသည် ပြီးစီးရိုး ရှိပါ၏။ ထို့အပြင် ဉာဏ်သည်သာလျှင် အရှိန်အဝါနှင့် အခြေအနေကို တွက်ဆ နိုင်လေသည်။

မဟာလိသည် လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့အား တားမြစ်၍ မရသောအခါ ဤသို့ မှာကြားလိုက်၏။

'ဗန္ဓုလ၏ ရထားဘီးသည် ပုံတောင်းတိုင်အောင် နစ်မြုပ်သည်ကို မြင်ရ လျှင် ရှေ့သို့ ဆက်မလိုက်ကြနှင့်၊ ပြန်ခဲ့ကြ။

http://www.dhammadownload.com

'အကယ်၍ ဆက်လိုက်မိပါက မိုးကြိုးသံကဲ့သို့သော အသံကို ကြားရလျှင် ရှေ့သို့ ဆက်မလိုက်ကြနှင့်၊ ပြန်ခဲ့ကြ။

'အကယ်၍ ဆက်လိုက်ပါက သင်တို့၏ ရထားဦးဠ္ဍ အပေါက်ကို မြင်လျှင် ဆက်မလိုက်ကြနှင့်၊ ပြန်ခဲ့ကြ'

လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာတို့သည် ဗန္ဓုလနောက်သို့ လိုက်ကြသောအခါ ရထားငါးရာတို့ တစ်ဖြောင့်တည်း ဖြစ်ချိန်တွင် မဟာလိ မှာလိုက်သည့်အတိုင်း ဗန္ဓုလ၏ ရထား ပုံတောင်းတိုင်အောင် မြုပ်သည်ကိုလည်း မြင်ကြ၏။

ဗန္ဓုလ၏ ရထား ပုံတောင်းတိုင်အောင် မြုပ်ခြင်းသည် လေးတင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့ကား နောက်မဆုတ်၊ ဆက်၍ လိုက်မြဲ လိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့သော အသံကိုလည်း ကြားကြ၏။ ထိုအသံသည် လေးညှို့ကို ခတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ လိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့ကား နောက်မဆုတ်။ ထို့နောက် ရထားဦးဠ္ဍ အပေါက်ကို မြင်ကြ၏။ ရထားဦးဠ္ဍ အပေါက်သည် ဗန္ဓုလက ရထားငါးရာကို မြားဖြင့် ပစ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဗန္ဓုလသည် မြားတစ်စင်းတည်းဖြင့် ရထား ငါးရာလုံးကို လူနှင့်တကွ ထုတ်ချင်းခပ်အောင် ပစ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ လိစ္ဆဝီမင်းသား ငါးရာလုံး မြားမှန်၍ သေဆုံးကြ၏။ လိစ္ဆဝီ မင်းသားများ အနေဖြင့် အခြေအနေကို မသုံးသပ်ဘဲ ဒေါသဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း၏ အပြစ်ပင် ဖြစ်၏။ ဗန္ဓုလသည် "အနိုင်ကျင့်ဝါဒ" ကို သုံး၏။ သူသည် လိစ္ဆဝီ မင်းသားတို့အပေါ် အနိုင်ကျင့်ခဲ့၏။ ထိုအကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးဆက် အနေဖြင့် ဗန္ဓုလသည် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ အနိုင်ကျင့်ခြင်းကို ခံရပေလိမ့်မည်။ ကံဟူသည် တူသောအကျိုးကို ပေး၏။

မလ္လိကာသည် သားရတနာများကို အမြှောပူး ဖွားမြင်ပါ၏။ ဖွားမြင်သည်မှာ ၁၆ ကြိမ်တိုင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗန္ဓုလသည် သား ၃၂ ယောက်တို့၏ ဖခင် ဖြစ်လာ၏။ ယခုတော့ ဗန္ဓုလသည် သူ၏ဘဝကို များစွာ ကျေနပ်၏။ ဗန္ဓုလသည် ပဿေနဒီ ကောသလအပေါ် စစ်သူကြီးအနေဖြင့် သစ္စာရှိစွာ ခစားပါ၏။ သူ၏သား ၃၂ ယောက်တို့ အိမ်ထောင်ကျသည်တိုင်အောင် ဗန္ဓုလ၏ ဘဝသည် အေးချမ်းပါ၏။ သူ၏ သားများကိုလည်း စစ်ဘက်ဌပင် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်စေ၏။ ထိုစဉ်က ပဿေနဒီ ကောသလ၏ နိုင်ငံဠ္ဍ ဗန္ဓုလ၏ အရှိန်အဝါသည် များစွာ ကြီးမားပါ၏။

တစ်ခုသောနေ့တွင် တရားသူကြီးများသည် တံစိုးလက်ဆောင် ယူ၍ အမှုကို မမှန်မကန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ နစ်နာသူများက ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးထံ လာ၍ တိုင်တန်းကြ၏။ ထိုအခါ ဗန္ဓုလသည် တရားခွင်သို့သွား၍ အမှုန်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်

http://www.dhammadownload.com

ပေးလိုက်၏။ ပြည်သူ ပြည်သားများသည် ဗန္ဓုလကို များစွာ ကောင်းချီးပေးကြ၏။ မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို သိ၏။ ယခုတော့ ဗန္ဓုလသည် သေနာပတိလည်း ဖြစ်၏။ တရားသူကြီးလည်း ဖြစ်၏။ ဗန္ဓုလ၏ အရှိန်အဝါသည် ကြီးသည်ထက် ကြီးလာ၏။ လောကဓံ တရားများ၏ နိယာမအရ ဗန္ဓုလသည် အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်ချေပြီ။ အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်ပြီးနောက် အနိမ့်ပိုင်းသို့ ရောက်ရန်သာ ရှိပါ၏။ ပဋိစ္စသမုပ္ပာဒ် ဒေသနာတော်အရ ဘဝ၏ ဖြစ်စဉ်များသည် မျဉ်းဖြောင့်လို သွားသည် မဟုတ်၊ စက်ဝန်းလို သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် အမြင့်ဆုံး ရောက်လိုက်၊ အနိမ့်ဆုံး ရောက်လိုက် ဖြစ်ပါ၏။

ဗန္ဓုလအပေါ် မလိုလားသော အုပ်စုလည်း ရှိ၏။ ထိုအုပ်စုက ဗန္ဓုလသည် နန်းစည်းစိမ်ကို လုရန် ကြံနေသည်ဟူ၍ မင်းကြီးအား ကုန်းချောကြ၏။ မင်းကြီးသည် အဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိလှသူ မဟုတ်။ ထို့အပြင် ဗန္ဓုလအပေါ် ကျောင်းသားဘဝက သူ ပေးထားသော ကတိကဝတ်ကိုလည်း လေးစားသူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် ကုန်းချောစကားကို ယုံကြည်၍ ဗန္ဓုလနှင့် သူ၏သားများကို သတ်ရန် ကြံတော့၏။ ပစ္စန္တ ရစ်ကို တစ်ဖက်က ဆူပူအောင် လုပ်ပြီး ဗန္ဓုလနှင့် သားများကို နှိမ်နင်းခိုင်း၏။ တစ်ဖက်က ဗန္ဓုလနှင့် သားများကို သတ်ခိုင်း၏။ ကောသလမင်းကြီး၏ ပရိယာယ်အရ ဗန္ဓုလနှင့် သား ၃၂ ယောက် လုံး သေဆုံးကြလေ၏။ ဗန္ဓုလသည် ထိပ်ဆုံးကလူ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ လောကဓံအရ အောက်ဆုံးကလူ ဖြစ်သွားလေ၏။

မလ္လိကာသည် ဗန္ဓုလထက် ပို၍ ရင့်ကျက်၏။ ဗန္ဓုလထက် ပို၍ လောကဓံကို နာလည်၏။ ထိုနေ့ကား အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးနှင့်တကွ ရဟန်းတော် ငါးရာတို့အား မလ္လိကာအိမ်သို့ ပင့်၍ ဆွမ်းကပ်သောနေ့ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့တွင်မူ ဗန္ဓုလနှင့် တကွ သား ၃၂ ယောက်တို့ လုပ်ကြံခံရကြောင်း သတင်းစကားသည် မလ္လိကာထံသို့ ရောက်လာ၏။ သို့ရာတွင် မလ္လိကာသည် ဣန္ဒြေမပျက် ဆွမ်းကျွေးမြဲ ကျွေးပါ၏။ မင်္ဂလာအလုပ်နှင့် အမင်္ဂလာ သတင်းတို့သည် တိုက်ဆိုင်လာချေ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ကဏ္ဍနှင့်သူ ဖြစ်ပါ၏။ ဝေဒကျမ်းများအရဆိုလျှင် ဆွမ်းကျွေးမှာသောကြောင့် ခင်ပွန်းနှင့် သားများ အသတ်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍ ယုံကြည်ဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု မလုပ်တတ်လျှင် ခိုက်တတ်သည် ဟူသော အယူသည် ဝေဒ ကျမ်းစာများ၏ အယူအဆသာ ဖြစ်၏။

မလ္လိကာသည် ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားများ အပြစ်မဲ့စွာ အသတ်ခံရပါသော်လည်း မင်းကြီးအပေါ် အာဃာတ မထား၊ ခွင့်လွှတ်၏။ မလ္လိကာ ကား ဘဝကို ဆင်ခြင်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ မလ္လိကာသည် မင်းကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ချွေးမများကို

http://www.dhammadownload.com

လည်း သူတို့၏ မိဘများအိမ်သို့ ပို့လိုက်၏။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မိဘရပ်ထံ ကုသိနာရုံသို့ ပြန်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရုံ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသောအခါ မလ္လိကာသည် ကုသိနာရုံ၌ ရှိ၏။ ခင်ပွန်းသည် ဗန္ဓုလ ကွယ်လွန်ချိန်မှစ၍ အသုံးမပြုဘဲ ထားခဲ့သော "မဟာလတာ" တန်ဆာကို မြတ်စွာဘုရား၏ ဥတုဇ ရုပ်ကလာပ်တော်အား လှူဒါန်းပြီး သူမကိုယ်တိုင် သာဟတ္ထိကမြောက် ဆင်မြန်းလိုက်၏။ မဟာလတာ တန်ဆာနှင့် ရုပ်ကလာပ်တော်သည် အံဝင်ခွင်ကျပင် ဖြစ်လေ၏။ မလ္လိကာကား ကုသိနာရုံ၌ပင် အသက်ထက်ဆုံး နေသွားလေ၏။

ပသေနဒိ ကောသလမင်းကြီးသည် ပြာသာဒ်၏အထက်မှ လမ်းမကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိ၏။ လမ်းမ၌ ရဟန်းတော်ပေါင်း များစွာတို့သည် ဆွမ်းခံကြွနေသည်ကို မြင်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုအချိန်ကား မြတ်စွာဘုရား၌၏ သာသနာတော် အထွန်းတောက်ဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိ မြို့တော်သည် သင်္ခန်းရောင်တို့ဖြင့် ထွန်းပလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ကား ရဟန်းတော်များ မကြွကြ။ မင်းကြီးသည် ယုံကြည် ကိုးကွယ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အလေးအနက်ထားသူ မဟုတ်။ တိတ္ထိယများနှင့် တွေ့လျှင်လည်း အလိုက်အထိုက်ပင် ဆက်ဆံလိုက်၏။ ပရိဗ္ဗိဇ်များနှင့် တွေ့လျှင်လည်း အလိုက်အထိုက်ပင် ဆက်ဆံလိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့လျှင်လည်း အလိုက်အထိုက်ပင် ဆက်ဆံလိုက်၏။ ထိုအချိန်အထိ မင်းကြီးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦး အဖြစ်ဖြင့် ရတနာသုံးပါး ကိုသာ ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မပြုသေးချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် မင်းကြီးသည် ရဟန်းတော်များကို သူ၏နန်းတော်သို့ပင်၍ အမြဲတမ်း ဆွမ်းဝတ်ကို မပြုခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ဤမျှလောက်ကဲ့ များပြားသော ရဟန်းတော်များသည် ဤအချိန်၌ မည်သည့်ဒေသသို့ ဆွမ်းခံကြွကြလေသနည်း၊ မင်းကြီးသည် သိချင်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းကြီးသည် ရတနာသုံးပါး၌ စိတ်ဝင်စားလာ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် သူ၏ အမတ်များအား မေးလေ၏။ ထိုအခါ အမတ်များက အနာထပိဏ် သူဌေး၏အိမ်၌ နေ့စဉ် ရဟန်းတော် နှစ်ထောင်၊ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး အိမ်၌ နေ့စဉ် ရဟန်းတော် ငါးရာ၊ သုပ္ပဝါသာ ဒါယိကာမကြီး အိမ်၌ နေ့စဉ် ရဟန်းတော် ငါးရာတို့ ဆွမ်းစားကြွကြပါကြောင်းဖြင့် မင်းကြီးအား လျှောက်တင်ကြ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည်လည်း ရဟန်းတော်များအား ဆွမ်းကျွေးချင်စိတ် ပေါက်လာ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ

http://www.dhammadownload.com

ရဟန်းတော်ပေါင်း တစ်ထောင် သူ၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွပါရန် ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။

မြတ်စွာဘုရား အမျှူးပြုသော ရဟန်းတော်ပေါင်း တစ်ထောင်တို့သည် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွကြ၏။ မင်းကြီးသည် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မိမိ၏ လက်ဖြင့် သာဟတ္ထိကမြောက်အောင် လှူဒါန်းလေ၏။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းတော် ငါးရာတို့ နေ့စဉ် နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွတော်မူပါရန် မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြား၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ဘုရားရှင်တို့မည်သည် အားလုံးကို ငဲ့ရသဖြင့် တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်း၏ အိမ်၌ ဆွမ်းစားကြွရိုး မရှိကြောင်း မိန့်ကြားသော အခါ၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ကိုယ်စား တစ်ပါးက ဦးဆောင်ပြီး ရဟန်းတော်ငါးရာတို့ နေ့စဉ် မိမိ၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွပါရန် မင်းကြီးက လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာအား ထိုတာဝန်ကို ပေးတော်မူ၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွတော်မူ၏။ မင်းကြီးသည် ရှင်အာနန္ဒာနှင့် တကွ ရဟန်းငါးရာတို့အား မိမိကိုယ်တိုင် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် သာဟတ္ထိကမြောက် လှူဒါန်းလေ၏။ အခြား မည်သူ့အားမျှ တာဝန်မလွှဲ။ ဆွမ်းများကိုမူ နေ့စဉ် ချက်ရန် ညွှန်ကြားထား၏။

ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားကြွလာကြ၏။ ထိုနေ့တွင် မင်းကြီးသည် အခြားသော ကိစ္စများကြောင့် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရန် မေ့လျော့နေ၏။ အခြား မှူးမတ်များကို တာဝန်ပေးထားခြင်း မရှိသောကြောင့် မှူးမတ်များကလည်း ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း မပြုကြ။ ဆွမ်းချိန်လွန်သောအခါ ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် မင်းကြီး၏ နန်းတော်မှ ပြန်ကြွသွားကြ၏။ ဒုတိယနေ့၌လည်း မင်းကြီးသည် မေ့လျော့ပြန်၏။ ရှင်အာနန္ဒာနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဆွမ်းချိန်လွန်သောအခါ မင်းကြီး၏ နန်းတော်မှ ပြန်သွားကြပြန်၏။ တတိယနေ့၌ကား အခြားရဟန်းတို့သည် မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ မကြွကြတော့ဘဲ ရှင်အာနန္ဒာ တစ်ပါးတည်းသာ ကြွလာတော်မူ၏။ ရှင်အာနန္ဒာကား ပါရမီရှင်ပီသ၏။ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်ထားသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပါရမီရှင် အနေဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားထက် သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွားကို ငဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် အခြား ရဟန်းများ မကြွကြသော်လည်း မိမိတစ်ပါးတည်းပင် မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့

http://www.dhammadownload.com

ကြွလာခြင်း ဖြစ်၏။ မှူးမတ်များကလည်း ရှင်အာနန္ဒာကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလိုက်၏။

မင်းကြီးသည် ဆွမ်းချိန် လွန်သောအခါ သတိရသဖြင့် ဆွမ်ကျွေးရာ ဌာနသို့ ရောက်လာ၏။ ရဟန်းတော်များ မကြွကြသဖြင့် ဆွမ်းများကို နဂိုမူလ အတိုင်း မင်းကြီး တွေ့သောအခါ မင်းကြီးသည် များစွာ အမျက်ထွက်၏။ ရဟန်းတို့သည် သက်သက်မဲ့ မိမိ၏ ဘဏ္ဍာတော်များကို ကုန်အောင် ပြုလုပ်သည်ဟူ၍ မကျေမနပ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွား၍ တိုင်တန်း၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ရဟန်းတော်များသည် မင်းကြီးနှင့် အကျွမ်းမဝင်ကြသောကြောင့် မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ဆွမ်းစားမကြွခြင်း ဖြစ်မည်ဟူ၍ မင်းကြီးအား မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတော်များနှင့် အကျွမ်းမဝင်ခြင်း အကြောင်း ၉ ပါးတို့ကို မြတ်စွာဘုရားက ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီးအား အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူ၏။

၁။ မြတ်နိုးစွာ ခရီးဦးမကြွခြင်း၊
၂။ မြတ်နိုးစွာ ရှိမခိုးခြင်း၊
၃။ မြတ်နိုးစွာ နေရာထိုင်ခင်း မပေးခြင်း၊
၄။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို ရှိလျက် ဝှက်ထားခြင်း၊
၅။ လှူဖွယ်ဝတ္ထု များစွာရှိပါလျက် အနည်းငယ်သာ လှူဒါန်းခြင်း၊
၆။ ကောင်းမွန်သော လှူဖွယ်ဝတ္ထု ရှိပါလျက် မကောင်းသော လှူဖွယ်ဝတ္ထုကို လှူခြင်း၊
၇။ ရိုသေစွာ မလှူဘဲ မရိုမသေ ပေးလှူခြင်း၊
၈။ တရားနာရန် ရဟန်းထံသို့ မချဉ်းကပ်ခြင်း၊
၉။ နာသော်လည်း ရိုသေစွာ မနာယူခြင်း၊

ပဿေနဒီ ကောသလမင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူလိုက်သော တရားတော်ကို နာကြားရသောအခါ ရဟန်းတော်များနှင့် များစွာ အကျွမ်းဝင်ချင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် ရဟန်းတော်များနှင့် ကျွမ်းဝင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ရှာ၏။ မင်းကြီး ရှာသည့်အတိုင်း နည်းလမ်းကို တွေ့၏။ မင်းကြီး တွေ့သော နည်းလမ်းကား မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ရေးပင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွေတော်မျိုးတော်ဖြစ်သော သာကီဝင် မင်းသမီး တစ်ယောက်ကို မိမိ၏နန်းတော်၌ မိဖုရားကြီး တင်မြှောက်မှ ဖြစ်မည်ဟူ၍ မင်းကြီးက သဘောပေါက်လေ၏။ ဤသို့ တင်မြှောက်လိုက်သော် ရဟန်းငယ်များနှင့် သာမဏေများပါ "ဤမင်းကြီး

http://www.dhammadownload.com

ကား ငါတို့၏ ဖခင်ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ ဆွေမျိုးဖြစ်သည် ဟု ခံယူပြီး မိမိ၏ နန်းတော်သို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကြွကြပေလိမ့်မည်”ဟူ၍ တွေးလေ၏။

“ကဲကုန်လျှင် ဥဏ်ထုံသည်” ဟူသော ဆိုရိုးစကား ရှိ၏။ မင်းကြီးကား ကဲကုန်ခါနီးပေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဥဏ်ထုံခြင်း ဖြစ်၏။ သာကီဝင် မင်းသမီးကို မိဖုရားကြီး မြှောက်မိခြင်းကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့ပြင်ရှိ ဇရပ်ပေါ်၌ သာမန် ဆင်းရဲသား တစ်ယောက်၏ သခြင်းမျိုးဖြင့် သေရပေတော့မည်။ အမှန်အားဖြင့် မင်းကြီးသည် ရဟန်းတော်များနှင့် အကျွမ်းဝင်လိုပါလျှင် သာကီဝင် မင်းသမီးကို မိဖုရား မြှောက်ပြီး မြတ်စွာဘုရားနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်အောင် လုပ်ရန် မလိုဘဲ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့်အတိုင်း ရဟန်းတော်များနှင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်း ၉ ပါးအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန်သာ လိုသည်ဟူ၍ စဉ်းစားသင့်၏။ မင်းကြီးသည် ဥဏ်ထုံခဲ့ချေပြီ။ ထို့ကြောင့် အမှန်အတိုင်း မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ တလွဲတချော် စဉ်းစားမိခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းကြီးသည် သူ၏ အတွေးအတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် သာကီဝင်များထဲသူ၏ တမန်များကို လွှတ်ပြီး သာကီဝင် မင်းသမီးတစ်ယောက်ကို ဆက်သရန် အကြောင်းကြားလိုက်၏။ ထိုစဉ်က သာဝတ္ထိပြည်သည် ကပိလဝတ်ပြည်ထက် များစွာ အင်အားကြီးမား၏။ ထို့ကြောင့် သာကီဝင်မင်းတို့သည် ကောသလ မင်းကြီး တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း သာကီဝင် မင်းသမီးကို မပေးပါက ကောသလ မင်းကြီး အနေဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်ကို ရန်ပြုမည် စိုးရိမ်ပြီး ဝါသဘခတ္တိယာ အမည်ရှိ ကျွန်မသမီးကို ပေးလိုက်၏။ သာကီဝင်မင်းတို့သည် မိမိတို့၏ အမျိုးဇာတ်ကို အခြား အမျိုးဇာတ်များနှင့် ထိမ်းမြားရိုး အစဉ်အလာ မရှိ။ သူတို့သည် ဇာတိမာန်ကြီးသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကောသလမင်းကြီးအား သာကီဝင် မင်းသမီးစစ်စစ်ကို မပေးဘဲ ကျွန်မသမီး ဝါသဘခတ္တိယာကို သာကီဝင် မင်းသမီးအဖြစ် ပြောကြားပြီး ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤမုသာဝါဒကံကြောင့် သာကီဝင်မင်းတို့အပေါ် ကြီးစွာသော အန္တရာယ် ကျရောက်မည်ကို သူတို့ မသိ။ အမှန်အားဖြင့် ကုသိုလ်အရာတွင် အမှန်အတိုင်းပြောခြင်း သစ္စဝါဒသည် အင်အားကြီးသလို၊ အကုသိုလ်အရာတွင် လိမ်ညာခြင်း မုသာဝါဒသည် အင်အားကြီး၏။

ဝါသဘခတ္တိယာကား သာကီဝင် မင်းသမီးစစ်စစ် မဟုတ်။ မိခင်မှာ ကျွန်မ ဖြစ်၏။ ဖခင်မှာမူ သာကီဝင်မင်းသား ဖြစ်၏။ မိခင်အမည်မှာ နာဂမုဏ္ဍာ ဖြစ်၍၊ ဖခင်အမည်မှာ မဟာနာမ ဖြစ်၏။ မဟာနာမသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်စပ်၏။ သာကီဝင်တို့သည် ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုအရ မိမိတို့နှင့် အမျိုးအနွယ်တူခြင်းသာ ထိမ်းမြားကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

ကောသလမင်းကြီးသည် ဝါသဘခတ္တိယာကို များစွာ မြတ်နိုး၏။ ဝါသဘခတ္တိယာသည် အဆင်းလှ၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် မိဖုရား ဝါသဘခတ္တိယာကို မိဖုရားကြီး အရာ၌ ထား၏။ ဝါသဘခတ္တိယာသည် မောင်းမငါးရာတို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်၏။ မိဖုရား ဝါသဘခတ္တိယာသည် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် သားတော် ဝိဋူဋ္ဌဘကို ဖွားမြင်၏။ ဝိဋူဋ္ဌဘသည် ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိ၏။ မင်းကြီးသည် သားတော် ဝိဋူဋ္ဌဘကိုလည်း များစွာပင် မြတ်နိုး၏။ မိဖုရား ဝါသဘခတ္တိယာသည် သာဝတ္ထိ နန်းတော်၌ ကောင်းစားနေသော်လည်း ပျော်မွေ့လှသည်တော့ မဟုတ်။ မိမိကို ကျွန်မသမီးအဖြစ် မင်းကြီး သိသွားမှာကို အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေရ၏။ သာကီဝင် မင်းသမီးစစ်စစ် မဟုတ်ပါဘဲလျက် သာကီဝင် မင်းသမီးစစ်စစ် အဖြစ် ဟန်ဆောင်နေရသော ဝါသဘခတ္တိယာသည် မိမိ၏ ဘဝဝဋ္ဋကြွေးကို ကျေအောင် ဆပ်ရပေလိမ့်မည်။ ဒေသနာတော်အရ ဝဋ္ဋကြွေးမည်သည် မပေးဆပ်ဘဲ ကျေရိုး မရှိချေ။ တန်ခိုးအရာ ဧတဒဂ်ရသော ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည်ပင် နောက်ဆုံးဘဝ၌ ခိုးသားဓားပြ ငါးရာတို့၏ အထုအရိုက်ကို ခံရခြင်းဖြင့် ဘဝဝဋ္ဋကြွေးကို ကျေအောင် ပေးဆပ်ရ၏။ ဘဝဝဋ္ဋကြွေး လွတ်အောင် ရှောင်၍ မရ။

ဝိဋူဋ္ဌဘမင်းသားသည် အရွယ်ရောက်သောအခါ မယ်တော်ဘက်မှ အဘိုးအဘွားတို့ရှိရာ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ လွန်စွာ သွားလို၏။ မယ်တော်အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြားရာ မယ်တော် ဝါသဘခတ္တိယာက အခြေအနေမှန်ကို သိသဖြင့် မသွားရန် အတန်တန် တားမြစ်၏။ သားတော် ဝိဋူဋ္ဌဘကလည်း အဖန်ဖန် တောင်းပန်၏။ တားမြစ်၍ မရသည့် အဆုံး၌ သားတော် ဝိဋူဋ္ဌဘအား မယ်တော် ဝါသဘခတ္တိယာက ခွင့်ပြုလိုက်ရလေ၏။ ဤခွင့်ပြုခြင်းကား သားတော် အပေါ် ချစ်သောစိတ်ဖြင့် ဘဝနှင့်ရင်း၍ ခွင့်ပြုလိုက်ရသော ခွင့်ပြုခြင်း ဖြစ်၏။ သားတော် ဝိဋူဋ္ဌဘသည် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ သွားခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်နိုင်သော အကျိုးဆက်များကို ဝါသဘခတ္တိယာ မိဖုရားသည် တွက်ဆနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိဋူဋ္ဌဘမင်းသား မသွားမီ ဝါသဘခတ္တိယာက သာကီဝင်. မင်းသားများအား သားတော်ဝိဋူဋ္ဌဘ ရောက်လာသောအခါ သာကီဝင်တို့၏ ဇာတိမာန်ကို မပြပါရန် ကြိုတင်၍ တောင်းပန်လျှောက်ထား၏။

ဝိဋူဋ္ဌဘမင်းသားသည် ခမည်းတော် ကောသလမင်းကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ များစွာသော အခြွေအရံတို့ဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်မှ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ထွက်လေ၏။ သာကီဝင်တို့သည် ဝိဋူဋ္ဌဘအား မင်းကွန်း၌ ဧည့်ခံရန် စီစဉ်ထား၏။ ထို့အပြင် ဝိဋူဋ္ဌဘအောက် ငယ်ကုန်သော သာကီဝင် မင်းသား၊ မင်းသမီးများကို

http://www.dhammadownload.com

ဧနပုဒ်သို့ စေလွှတ်ထား၏။ ဝိဇ္ဇမျှောဘထက် ကြီးကုန်သော မင်းသား၊ မင်းသမီး တို့သည်သာ ကပိလဝတ်၌ ကျန်ရစ်ကြ၏။ သူတို့သည် ဝိဇ္ဇမျှောကို မင်းကွန်း၌ နေ့ခံကြ၏။ ထိုအခါ ဝိဇ္ဇမျှောသည် အသက်အားဖြင့် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သော ကြောင့် မြင်မြင်သမျှသော သာကီဝင် မင်းသား၊ မင်းသမီးများ အားလုံးကို ရှိခိုးဦးချ ရလေ၏။ ဝိဇ္ဇမျှောကို ရှိခိုးဦးချမည့် သာကီဝင် မင်းသား၊ မင်းသမီးဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ ဤသည်မှာလည်း သာကီဝင် မင်းသားများအနေဖြင့် မလုပ်သင့်သည်ကို လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာထက် ဇာတိ မာန်ကို တန်ဖိုးထားကြ၏။ သို့ရာတွင် သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ဝိဇ္ဇမျှောအား နေ့ဝတ်အနေဖြင့်မူ ကြီးစွာသော ပူဇော်သက္ကာကို ပြုကြပါ၏။ ဝိဇ္ဇမျှောမင်းသား သည် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မျှသာ ကပိလဝတ်ပြည်၌ နေပြီးနောက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်လာလေ၏။

ဝိဇ္ဇမျှော ပြန်သွားသောခါ သူ့ကို မင်းကွန်း၌ နေ့ခံစဉ်က ဝိဇ္ဇမျှော ထိုင်သော နေရာကို "ကျွန်မ သား၏နေရာ"ဟူ၍ ဆိုပြီး စင်ကြယ်အောင် နို့ရည် ဖြင့် ဆေးကြောကြကုန်၏။ ဝိဇ္ဇမျှော၏ မင်းချင်းတစ်ယောက်သည် သူ၏ လက်နက် မင်းကွန်း၌ ကျန်နေသဖြင့် ပြန်လာပြီး ယူရာမှ ဝိဇ္ဇမျှောမင်းသား သည် ကျွန်မသား ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လာ၏။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီး သိသွား သောအခါ မင်းကြီးသည် စိတ်လည်း ဆိုး၏၊ ရုက်လည်း ရုက်၏။ ဝါသဘ ခတ္တိယာကိုလည်း မိဖုရားအရာမှ ချပြီး ကျွန်မ၏ အရာ၌ ထား၏။ ဝိဇ္ဇမျှောကို လည်း မင်းသားတို့၏ အဆောင်အယောင်မှ နုတ်သိမ်းပြီးလျှင် ကျွန်ယောကျ်ား၏ အရာ၌ ထားလေ၏။ ထိုအခါ ဝါသဘခတ္တိယာ အနေဖြင့် မိမိ၏ ခံစားချက်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်သော်လည်း ဝိဇ္ဇမျှော အနေဖြင့်မူ မိမိ၏ ခံစားချက်ကို မထိန်း သိမ်းနိုင်ဘဲ "ငါ မင်းဖြစ်သောအခါ သာကီဝင်မင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် ငါထိုင်သည့် နေရာကို ဆေးကြောမည်" ဟူ၍ စိတ်ထဲ၌ "တေး" ပြီး အာဃာတ ထားလိုက်၏။

တစ်ခုသောနေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ ကြွတော်မူလေရာ မင်းကြီးက မြတ်စွာဘုရားအား ဝါသဘခတ္တိယာနှင့် ဝိဇ္ဇမျှောတို့ အကြောင်းကို လျှောက်ထားကြရာမှ မြတ်စွာဘုရားက အဖ အမျိုးနှင့် အမိအမျိုး တို့တွင် အဖအမျိုးသာ ပဓာနဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူသဖြင့် ဝါသဘ ခတ္တိယာနှင့် ဝိဇ္ဇမျှောတို့အား မူလအဆင့်၌ ပြန်လည်၍ထား၏။ ဝါသဘခတ္တိယာ နှင့် သားတော် ဝိဇ္ဇမျှောတို့သည် မိမိတို့၏ မူလရာထူးကို ပြန်၍ ရကြသော်လည်း သူတို့၏ ခံစားချက်ကား သူတို့၏ သန္တာန်၌ အမာရွတ်အဖြစ် ကျန်ရစ်လေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဝိဇ္ဇဋ္ဌဘာသည် မင်းအဖြစ်ကို မျှော်မှန်းထားသည့်အတိုင်း မင်းအဖြစ်ကို ရ၏။ သူ၏ မင်းအဖြစ်ကို ရခြင်းကား ဗန္ဓုလ၏တူ ဒီဃကာရာယန စစ်သူကြီးက မင်းမြှောက်၍ မင်းအဖြစ်ကို ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ကြဲရည် ဖန်ရည်ကြောင့် မင်းအဖြစ်ကို ရခြင်း မဟုတ်။ ကံ၏အရာကား ဆန်းကြယ်၏။ အစိန္တေယျ ဖြစ်၏။ ကြဲစည်သော်လည်း ကြဲစည်သည့်အတိုင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်၏။ မကြဲစည်ဘဲနှင့်လည်း ကံကြမ္မာ၏ ဖန်တီးမှုကြောင့် အကျိုးတရားသည် ဖြစ်၏။

ဒီဃကာရာယနသည် စစ်သူကြီး ဗန္ဓုလ၏တူ ဖြစ်၏။ ပဿေနဒီကောသလ မှင်းကြီးသည် သူတစ်ပါးတို့၏ ကုန်းချောမှုကို ယုံပြီး အပြစ်မဲ့သော ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးကို သတ်မိ၏။ ဗန္ဓုလ စစ်သူကြီးကိုသာမက သူ၏သား ၃၂ ယောက်တို့ကိုပါ အဆစ်ထည့်၍ သတ်လိုက်၏။ သတ်ပြီးမှ မင်းကြီးသည် မှားမှန်း သိ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် စစ်သူကြီးကတော် မလ္လိကာကိုလည်း တောင်းပန်၏။ တူဖြစ်သူ ဒီဃကာရာယနကိုလည်း စစ်သူကြီး ရာထူးကို ပေး၏။ သို့ရာတွင် ဒီဃကာရာယနသည် သူ၏ဦးရီးတော် ဗန္ဓုလကို သတ်သည့်အတွက် မင်းကြီးအပေါ် မကျေ။ လက်စားချေရန် အမြဲတမ်း အကြံထုတ်နေသူ ဖြစ်၏။ မလ္လိကာကမူ တရားပြည့်ဝသူ ဖြစ်သဖြင့် မင်းကြီးအပေါ် အာဃာတ မထား။ မင်းကြီးကို ခွင့်လွှတ်၏။

ထိုအချိန်က မြတ်စွာဘုရားသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ ပိုင်နက်ဖြစ်သော မေဒါဠုပ သို့မဟုတ် ဇနပရမ နိဂုံး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အခွင့်အရံများဖြင့် သွား၏။ ကျောင်းတော်အနီး၌ သစ်ခက်တဲနန်းကို ဆောက်ပြီး စခန်းချနေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ရန် အနည်းငယ်သော အခွင့်အရံဖြင့် ကျောင်းတော်သို့ သွား၏။ မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးကို စစ်သူကြီး ဒီဃကာရာယနအား ပေးခဲ့၏။ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိ၏ အခွင့်အရံများကို အပြင်၌ ထားခဲ့ပြီး မိမိတစ်ယောက်တည်း ဂန္ဓကုဋီကျောင်းတော်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ယခုအချိန်သည် စစ်သူကြီး ဒီဃကာရာယနအတွက် လက်စားချေရန် အကောင်းဆုံးအချိန် ဖြစ်၏။ ဒီဃကာရာယနသည် ဦးရီးတော် ဗန္ဓုလအတွက် မင်းကြီးအပေါ် လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဒီဃကာရာယနသည် ထိုနေရာ၌ပင် မင်းမြှောက်တန်ဆာ ငါးပါးဖြင့် ဝိဇ္ဇဋ္ဌဘာ မင်းသားကို မင်းမြှောက်၏။ မင်းကြီးအတွက် မြင်းတစ်စီး၊ သန်လျက်တစ်ချောင်း၊ မောင်းမတစ်ယောက် ထားခဲ့၏။ ဝိဇ္ဇဋ္ဌဘာကို ထီးဖြူဆောင်းမိုးပြီး သူတို့အားလုံး သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ကြ၏။ ဒီဃကာရာယနသည် ကိုယ်တိုင် ဘုရင် မလုပ်။ စစ်သူကြီး

http://www.dhammadownload.com

အဖြစ်သော အမှုတော်ကို ထမ်း၏။ ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် သူ့ထက် ဘုရင်ဖြစ်ထိုက်သူ ဖြစ်ကြောင်း ဒီဃကာရာယနက သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒီဃကာရာယနသည် သူကိုယ်တိုင် ဘုရင်မလုပ်ဘဲ ဝိဇ္ဇဗျူဟာကို မင်းမြှောက်ခြင်း ဖြစ်၏။

မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ပြီးနောက် ဂန္ဓကုဋိကျောင်းတော်မှ ထွက်လာသောအခါ စစ်သည်တော်များကို တစ်ယောက်မှ မတွေ့မြင်တော့။ ကျန်ရစ်သူ မောင်းမက မင်းကြီးအား အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို တင်ပြလျှောက်ထားသဖြင့် မင်းကြီးသည် အားလုံးကို သိလိုက်လေပြီ။ သူတစ်ယောက်တည်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ရန် မဖြစ်တော့။ သားတော် ဝိဇ္ဇဗျူဟာနှင့် စစ်ခင်းရမည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကောသလမင်းကြီးသည် တူတော် အဇာတသတ်၏ အကူအညီဖြင့် သားတော် ဝိဇ္ဇဗျူဟာကို စစ်ပြိုနိုင်ရန် ရာဇဂြိုဟ်ပြည့်ရှင် ဘုရင် အဇာတသတ်ထံသို့ မြင်းတစ်စီး၊ သံလျက်တစ်ချောင်း၊ မောင်းမတစ်ယောက်နှင့် သွားလေ၏။ မင်းကြီး ရာဇဂြိုဟ် ရောက်သောအခါ အချိန်မဲ့ ဖြစ်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်၏ မြို့တံခါးများကို ပိတ်ထားလေရာ မင်းကြီးသည် မြို့အပြင် ဇရပ်၌ အိပ်ရ၏။ ထိုအချိန်က မင်းကြီးသည် သက်တော်ရှစ်ဆယ် အရွယ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် အင်အားချည့်နဲ့နေပြီ ဖြစ်၏။ အစားအသောက် မမှန်ဘဲ ခရီးပန်းဒဏ်ကြောင့် မင်းကြီးသည် ထိုဇရပ်၌ပင် မိုးမလင်းမီ ကံတော်ကုန်လေ၏။ ကာသိတိုင်းနှင့် ကောသလတိုင်းတို့၏ ဘုရင် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသည် သူတစ်ပါး၏ မြို့ပြင်ပဝယ် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ သူတို့၏ နေရာ ဇရပ်အို၌ နတ်ရွာစံ၍ ကံတော်ကုန်ရသည်မှာ သံဝေဂဖြစ်ဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ဘယ်သူမမြဲ မိမိ၏ အမှုသာ ဖြစ်ချေ၏။ ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဖြင့် ထိန်းကျောင်းထားသော မိမိ၏ အမှုသည်သာ တကယ်တမ်း ကောင်းသော အကျိုးကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ ကောင်းသော ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာဖြင့် ထိန်းကျောင်းခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိတို့၏ ဘဝကို သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ သိက္ခာ သုံးရပ်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

မိုးလင်းသောအခါမှ အဇာတသတ်သည် ဦးရီးတော် ကောသလမင်းကြီး၏ အဖြစ်ကို သိ၏။ အချိန်ကား လွန်ခဲ့ပြီ။ ဦးရီးတော် နတ်ရွာစံပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဝိဇ္ဇဗျူဟာကို ဖမ်းသော်လည်း အကျိုးမရှိသောကြောင့် အဇာတသတ် မင်းသည် ဝိဇ္ဇဗျူဟာကို မဖမ်းဘဲ မင်းအဖြစ်သာ အသိအမှတ် ပြုလိုက်၏။ ဦးရီးတော် ကောသလ မင်းကြီးကိုလည်း ကောင်းစွာ သင်္ဂြိဟ်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ရှင်ကဲ့ ကောင်းသော်လည်း သေကဲ့ မကောင်းဟူ၍ ဆိုရုံနှံ့ ရှိသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် ရှင်ကဲ့ မကောင်း၍သာ သေကဲ့ မကောင်းရခြင်း ဖြစ်၏။ ဓမ္မတာအားဖြင့် အကြောင်းနှင့် အကျိုးသည် တူရ၏။

http://www.dhammadownload.com

ယခု ဝိဇ္ဇုဗျာဘသည် ကာသိတိုင်းနှင့် ကောသလတိုင်း နှစ်တိုင်းတို့၏ ဘုရင်ဧကရာဇ် ဖြစ်လေပြီ။ သူသည် သာကီဝင်မင်းတို့အပေါ် လက်စားချေပေတော့မည်။ ဝိဇ္ဇုဗျာဘကား ဆရာကောင်း၏ တပည့် မဟုတ်။ ဆရာကောင်း မရှိလျှင် တပည့်ကောင်းဖြစ်ဖို့ ခဲယဉ်း၏။ လောကဋ္ဌ ဆရာကောင်း "ကလျာဏ မိတ္တ" သည် လောကီ လောကုတ္တရာ အရာရာကို ပြီးစေနိုင်သည် ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူထား၏။ ဝိဇ္ဇုဗျာဘဋ္ဌ ဆရာကောင်း "ကလျာဏမိတ္တ" မရှိလေသောအခါ သူသည် မလုပ်သင့်သည်များကို လုပ်တော့မည် ဖြစ်၏။ ဖခမည်းတော်၏ ထီးနန်းကို လုယူမည် ဖြစ်၏။ သာကီဝင်များကို သတ်မည် ဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇုဗျာဘသည် မင်းသားအဖြစ် လူ့ဘဝကို ရလာခြင်း၌ ဖခမည်းတော် ကောသလမင်းကြီးသည် လည်းကောင်း၊ သာကီဝင်တို့သည် လည်းကောင်း သူ့အပေါ် များစွာ ကျေးဇူးများ၏။ ထိုကျေးဇူးများကို ဝိဇ္ဇုဗျာဘသည် ထောက်သင့်ပါ၏။ လောကဋ္ဌ လူဖြစ်လာရခြင်း၏ တာဝန်သည် မိမိအပေါ် ကျေးဇူးများသော ပတ်ဝန်းကျင်လောကကို ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သိခြင်းနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ယင်းကိုပင် ပါရမီ ဟူ၍ ခေါ်ရ၏။ ဝိဇ္ဇုဗျာဘကား ပါရမီရှိသူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မလုပ်ကောင်းသော အလုပ်များကို လုပ်လေ၏။ မိမိအပေါ် တင်ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်လောကဓာ၏ ကျေးဇူးကို မသိသောအခါ လူဟူသည် မိမိ လုပ်သမျှကို အကောင်းဟူ၍ ထင်တတ်၏။ ဘရားသည် ဟူ၍ လည်း ထင်တတ်၏။ လောကသည် မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင် မဟုတ်ဘဲ မိမိကသာ လောကဓာ၏ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် မိမိကိုယ်တိုင် မိမိက ထင်တတ်လေ၏။

ဝိဇ္ဇုဗျာဘသည် ယခု မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်လေပြီ။ ငယ်စဉ်က သူ "တေး" ထားသည့်အတိုင်း သာကီဝင်များကို သတ်ရန် သာဝတ္ထိမှ ကပိလဝတ်သို့ စစ်ချီလေ၏။ ကပိလဝတ်ကား အားနည်း၏။ သာဝတ္ထိကား အားကြီး၏။ ဝိဇ္ဇုဗျာဘသည် အနိုင်ကျင့်ဝါဒဋ္ဌ သက်ဝင်ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြီးစွာသော စစ်အင်အားဖြင့် ကပိလဝတ်သို့ စစ်ချီခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမအကြိမ် စစ်ချီသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်အနီး အရိပ် ကျိုးတိုးကဲ့တဲ့ရှိသော သစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝိဇ္ဇုဗျာဘသည် စစ်သည်အလုံးအရင်းနှင့် ချီတက်လာရာ မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သဖြင့် 'သာဝတ္ထိပြည် ပိုင်နက်၌ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်များ ရှိပါလျက် ထိုသစ်ပင်ရင်း၌ သီတင်းမသုံးဘဲ ကပိလဝတ်ပြည် ပိုင်နက်ထဲက အရိပ်ကျိုးတိုးကဲ့တဲ့ ဖြစ်နေသော သစ်ပင်ရင်း၌ ဘာကြောင့် သီတင်းသုံး နေတော်မူပါသနည်း' ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်လေရာ၊ မြတ်စွာဘုရားက 'အရိပ်အာလုံးတို့တွင် ဆွေမျိုးတို့၏ အရိပ်သည် အေးချမ်းလှပေ

http://www.dhammadownload.com

သည်' ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ချီးမြှောက်ရန် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏ ဟူ၍ တွေးပြီး ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် တပ်ခေါက်၍ ပြန်ခဲ့၏။ ဒုတိယအကြိမ် စစ်ချီရာ၌လည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့၍ ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် တပ်ခေါက်၍ ပြန်ခဲ့၏။ တတိယအကြိမ် စစ်ချီရာ၌လည်း ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့၍ တပ်ခေါက်ပြီး ပြန်ခဲ့ပြန်၏။ စတုတ္ထအကြိမ် စစ်ချီရာ၌မူ မြတ်စွာဘုရားကို မတွေ့သဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ အရောက် ချီတက်ပြီး ဘိုးတော် မဟာနာမ မင်းမှတစ်ပါး ကျန် သာကီဝင် အားလုံးကို သတ်ဖြတ်လိုက်လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သုံးကြိမ်တိုင်အောင်ပင် မိမိ၏ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အသက်ကို ကယ်သောအားဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ပါ၏။ စတုတ္ထအကြိမ် ဥကား အကုသိုလ်ကံ၏ အကျိုးပေးခွင့်ကို တားမြစ်ရန် မတတ်ကောင်းသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွတော်မမူတော့။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သူတစ်ပါး၏ ကျေးဇူးကို သိပြီး ကျေးဇူးကို ဆပ်တော်မူရာ၌လည်း အတုမဲ့ပင် ဖြစ်ပါပေ၏။

ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် မင်းကွန်း၌ သူထိုင်ခဲ့သော နေရာကို ဆေးကြောလိုက်ရသဖြင့် များစွာ ကျေနပ်၏။ ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် အာဃာတပြင်းသူ ဖြစ်၏။ အာဃာတပြင်းသူတို့၏ လက်ထဲ၌ အာဏာရခြင်းသည် လောကအတွက် ကျိန်စာသင့်ခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ အမှန်အားဖြင့် လောက၌ အဓမ္မသည်လည်း ဓမ္မအပေါ် အားကြီးသော အကြောင်း ဥပနိဿယ အနေဖြင့် ယာယီ အောင်ပွဲခံတတ်ပါ၏။

ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်လည်း ဆွေမျိုးတော်၏။ သာကီဝင်မင်းတို့နှင့်လည်း ဆွေမျိုးတော်၏။ မိမိ၏ ဆွေမျိုးများကို ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ပြီးနောက် ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ အစီရဝတီ မြစ်သို့ ရောက်သောအခါ မိုးချုပ်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် မြစ်ပြင်သဲသောင်၌ သစ်ခက်တဲနန်း ဆောက်၍ စံနေလေ၏။ အတိတ် အကုသိုလ်ကံ ကြီးသူတို့သည် မြစ်ပြင်သဲသောင်ထက်၌ အိပ်ကြ၏။ အတိတ် အကုသိုလ်ကံ နည်းသူတို့သည် ကုန်းပေါ်၌ အိပ်ကြကုန်၏။ အိပ်ရပျော်ရိုးတွင် မိုးကြီးသည်းထန်စွာ ရွာသွန်း၍ အစီရဝတီမြစ်ရေသည် အပေါင်းအပါများနှင့်တကွ ဝိဇ္ဇဗျူဟာကို သမုဒ္ဒရာသို့ သယ်ဆောင်သွားလေ၏။ ဝိဇ္ဇဗျူဟာနှင့်တကွ အပေါင်းပါတို့၏ သေခြင်းသည်လည်း အသေဆိုးပင် ဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်ကို မိမိ ဟုတ်လှပြီဟု ဆိုပြီး အခွင့်သာစဉ်က ရမ်းကားမှုကြောင့် ခမည်းတော် ပဿေနဒိ ကောသလမင်းကြီးသည်လည်း အသေဆိုးဖြင့် သေရ၏။ သားတော် ဝိဇ္ဇဗျူဟာသည်လည်း အသေဆိုးဖြင့် သေရ၏။ ထိုသို့ သေရခြင်းသည်

http://www.dhammadownload.com

မည်သူ့ကြောင့်မျှ မဟုတ်။ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုခဲ့သော အတ္တနှင့် မာန၏ အကျိုးပေးကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ စင်စစ် ပုထုဇဉ်များအနေဖြင့် အတ္တနှင့်မာန မကင်းနိုင်လေရာ အတ္တဖြစ်လျှင် အတ္တဖြစ်မှန်း သိအောင် အားထုတ်ရ၏။ မာနဖြစ်လျှင် မာနဖြစ်မှန်း သိရအောင် အားထုတ်ရ၏။ ယင်းသို့ သိခြင်းသည်ပင်လျှင် ယထာဘူတဉာဏ် ဖြစ်၏။ ယထာဘူတဉာဏ် ဟူသည် ကုသိုလ်ဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ဖြစ်လျှင် ကောင်းကျိုးကို ပေးပါ၏။

ပတိပူဇိကာ

ဤဝတ္ထုသည် မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်က ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထု ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာလည်း သာဝတ္ထိပြည်သူ ပတိပူဇိကာ ဒါယိကာမကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော ဤဝတ္ထုကို နာကြားရသောအခါ သစ္စာလေးပါး တိုင်အောင် သိကြသဖြင့် များစွာကုန်သော တရားနာပရိသတ်တို့သည် အရိယာများ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ပါရမီ ရှိသူများအတွက် "စနက်တံ" သဖွယ်ဖြစ်သော နောက်ဆုံးအကြောင်း "သပ္ပါယကာရဏ" နှင့်သာ တိုက်ဆိုင်လျှင် အရိယာဖြစ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ခဲယဉ်းလှသည် မဟုတ်။

ဤလောက၌ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာခြင်းမှာ ရှိပြီးသား "အဟောင်း" များကို တော်လှန်ကာ ဖျက်ဆီးပစ်ရန် မဟုတ်။ ရှိပြီးသား "အဟောင်း" များ အပေါ်၌ "အသစ်" ကို အထွတ်တင်ရန်သာ ဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ "အသစ်" ဟူသည်မှာ သစ္စာလေးပါး ဖြစ်၏။ သခ်ါရဟူသည် နေရာတိုင်း၌ ရှိ၏။ သခ်ါရရှိလျှင် သစ္စာလေးပါးသည်လည်း ရှိသည်သာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သခ်ါရဟူသည် သတ္တလောကဓာတ်၏ တရားကိုယ် ဖြစ်၏။ ဩကာသလောကဓာတ်၏ တရားကိုယ်လည်း ဖြစ်၏။ ပရမတ္ထအရ ဆိုလျှင် သတ္တလောကဟူသည်လည်း တကယ်ရှိသည် မဟုတ်။ ဩကာသလောက ဟူသည်လည်း တကယ်ရှိသည် မဟုတ်။ သခ်ါရလောကသာလျှင် တကယ်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တလောကနှင့် ဩကာသလောကတို့သည် သခ်ါရလောက၏ "အသွင်" များသာ ဖြစ်ကြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီ ကာလကဆိုလျှင် ထိုထို ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သတ္တလောကနှင့် ဩကာသလောကကို တကယ်အရှိ အနေဖြင့် သိကြ၏။ သခ်ါရလောကကို တကယ်အရှိ အနေဖြင့် သူတို့ မသိကြ။ သူတို့သည် အနိစ္စကို

http://www.dhammadownload.com

လည်း သိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သိသော အနိစ္စသည် သမ္မုတိအနိစ္စသာ ဖြစ်၏။ သခါရ အနိစ္စ မဟုတ်။ သူတို့သည် ဒုက္ခကိုလည်း သိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ သိသော ဒုက္ခသည် သခါရဒုက္ခ မဟုတ်။ သမ္မုတိဒုက္ခသာ ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် အနတ္တကိုလည်း သိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့သိသော အနတ္တသည် သခါရအနတ္တ မဟုတ်။ သမ္မုတိအနတ္တသာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော် မမူမီကဆိုလျှင် သူတို့သည် သခါရလောကကို မသိကြဘဲ သတ္တလောကနှင့် သြကာသ လောကကိုသာ သိကြသဖြင့် သူတို့သည် သံသရာသုခကို ရရှိရေး အတွက်သာ စိတ်ဝင်စားကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သံသရာသုခ ရရှိရေး အတွက် ဒါနမှု၊ သီလမှု၊ ဘာဝနာမှုတို့ကို ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါကျမှသာ ရှေးခေတ်အစဉ်အလာ ဒါနမှု၊ သီလမှု၊ ဘာဝနာမှု တို့ အံပေါ်၌ သစ္စာလေးပါးကို အထွတ်တင်၍ သံသရာ လွတ်မြောက်မှု သန္တိသုခ ကို ရရှိရန်အတွက် သခါရအနိစ္စ၊ သခါရဒုက္ခနှင့် သခါရ အနတ္တတို့ကို တရား ကျင့်သုများ ကိုယ်တိုင် မြင်အောင် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မမူမီကဆိုလျှင် လောကဥ္ဈ အကောင်းဆုံးဝါဒ အနေဖြင့် "ကမ္မဝါဒ" သာ ရှိခဲ့ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါမှသာ နဂိုမူလ ရှိပြီးသား "ကမ္မဝါဒ" အပေါ်၌ သစ္စာလေးပါးကို အထွတ်တင်နိုင်ရန် "ဉာဏဝါဒ" ကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ကမ္မဝါဒအရ ကျင့်လျှင် လူချမ်းသာကို ရ၏။ နတ်ချမ်းသာကို ရ၏။ ပြဟ္မာချမ်းသာကို ရ၏။ "ဉာဏဝါဒ" အရ ကျင့်လျှင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရ၏။ ဉာဏဝါဒ အဖြင်အရဆိုလျှင် လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ၊ ပြဟ္မာချမ်းသာ ဟူသည် ချမ်းသာ မဟုတ်။ ဆင်းရဲသာ ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမှသာ ချမ်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါ၌ကား ဒါနသည်လည်း မူလနဂို ရှိပြီးသား ဒါနနှင့် မတူ။ သီလသည်လည်း နဂို ရှိပြီးသား သီလနှင့် မတူ။ ဘာဝနာသည်လည်း နဂိုရှိပြီးသား ဘာဝနာနှင့် မတူ။ သစ္စာလေးပါးကို အထွတ်တင်ထားသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့ပင် ဖြစ်ကြလေ၏။

သစ္စာလေးပါးကို အထွတ်တင်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိတို့ ပြုလုပ်ထားသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတို့၌ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘော တို့ကို မြင်လာအောင် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သခါရတရားတို့၏ အနိစ္စသဘော၊ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောကို မြင်ပါမှ ဉာဏဝါဒအရ သစ္စ ဉာဏ်ကို ရမည်ဖြစ်၏။ သစ္စဉာဏ်ကို ရပါမှလည်း နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရမည် ဖြစ်၏။ ဤနေရာ၌ ဉာဏဝါဒ ဟူသည်မှာ ဝိပဿနာပင် ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာ

http://www.dhammadownload.com

ဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူသော အခါမှသာ သိရသောဉာဏ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိသတ်အား တရားဟောကြားတော်မူတိုင်း သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်စေရန် ဝိပဿနာကို ပါဝင်အောင် ဟောကြား တော်မူသည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ သစ္စာလေးပါးမှ လွတ်သော တရားမည်သည် မရှိဟူ၍ ဆိုပါလျှင် ဝိပဿနာမှ လွတ်သော တရားမည်သည်လည်း မရှိကောင်း ချေ။ သို့ရာတွင် တရားနာ ပရိသတ်တိုင်း ဝိပဿနာဆိုက်အောင် သိချင်မှသိ၏။ ဝိပဿနာဆိုက်အောင် သိသူများကား တစ်ခုသောနေ့တွင် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် ပြုမည် ဖြစ်၏။ ဝိပဿနာဆိုက်အောင် မသိသူများကား မိမိတို့၏ ကံအားလျော်စွာ လူ့ဘဝ လူ့ချမ်းသာများကို ရချင်လည်း ရနိုင်၏။ နတ်ဘဝ နတ်ချမ်းသာများကို ရချင်လည်း ရနိုင်၏။ ဗြဟ္မာဘဝ ဗြဟ္မာ ချမ်းသာများကို ရချင်လည်း ရနိုင်၏။ အချည်းနှီးတော့ မဖြစ်၊ တစ်ခုခုသော ချမ်းသာကို ရမည်ကား ဧကန် ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူသော အခါ တရားနာ ပရိသတ်၏ စရိုက်အလိုက် ဟောကြားတော်မူ၏။ လယ်သမားကို ဟောကြားတော်မူသောအခါ လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ သခ်ါရတို့၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို မြင်ပြီး သစ္စာလေးပါးကို ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဟောတော်မူ၏။ ပန်းထိမ်သမားအား ဟောကြားတော်မူသောအခါ ပန်းထိမ်လုပ်ငန်းမှ သခ်ါရတို့၏ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တကို မြင်ပြီး သစ္စာလေးပါးကို ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဟောကြား တော်မူ၏။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များအား တရားဟောကြားတော်မူသောအခါ အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စရိုက်အရ ထိုထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လုပ်ငန်းများမှ သစ္စာလေးပါးကို ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤသည်မှာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်၏ အစွမ်းပင် ဖြစ်၏။ ဤဝတ္ထုမှာ ပန်းခူးခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းခူးခြင်း လုပ်ငန်းမှ သစ္စာလေးပါးကို ပေါ်ပေါက်လာအောင် တရား ဒေသနာတော်ကို တရားနာပရိသတ်အား မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့် အတိုင်းပင် သစ္စာလေးပါးသည် ပေါ်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ဝတ္ထုမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏။

တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ မာလာဘာရီ အမည်ရှိသော နတ်သားတစ် ယောက်သည် ရှိ၏။ မာလာဘာရီ နတ်သားတွင် နတ်သမီးတစ်ထောင် အခြွေအရံ ရှိ၏။ တစ်ခုသောနေ့တွင် မာလာဘာရီ နတ်သားနှင့် နတ်သမီး တစ်ထောင် တို့သည် ပန်းဥယျာဉ်သို့ သွားကြ၏။ ပန်းဥယျာဉ်သို့ ရောက်သောအခါ နတ်သမီး ငါးရာက ပန်းပင်ပေါ်သို့တက်၍ ပန်းများကို ခူးကြ၏။ အောက်သို့ ပစ်ချကြ၏။ ကျန် နတ်သမီး ငါးရာတို့က ပစ်ချလိုက်သော ပန်းများကို သီကုံးကြ၏။ ပန်းကုံး

http://www.dhammadownload.com

များ ဖြစ်သောအခါ သူတို့သည် မာလာဘာရီ နတ်သားကို ဆင်မြန်းကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် နတ်သမီးတစ်ထောင်တို့၏ စိတ်ထဲ၌ မာလာဘာရီ နတ်သား ကျေနပ်ရုံနှင့်သာ ဆန္ဒရှိကြ၏။ အခြားသူတို့အတွက် ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ မာလာဘာရီ နတ်သား ပျော်လျှင် သူတို့လည်း ပျော်ကြ၏။ မာလာဘာရီ နတ်သား မပျော်လျှင် သူတို့လည်း မပျော်ကြ။ ထို့ကြောင့် နတ်သမီးတစ်ထောင်ဟူသည် အသွင်အားဖြင့် ရုပ်ပိုင်းသဘောအရ တစ်ထောင် ဖြစ်၏။ စိတ်ပိုင်းသဘောအရ ဆိုလျှင် တစ်ခုတည်း ဖြစ်လေ၏။ မာလာဘာရီ နတ်သား၏ စိတ်နှင့် နတ်သမီး တစ်ထောင်တို့၏ စိတ်သည် တစ်ခုတည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အားလုံးသည် တစ်ယောက်တည်းသဖွယ် ဖြစ်ကြ၏။ အသွင်သာ ကွဲသော်လည်း သဘောကား တစ်ခုတည်း ဖြစ်လေ၏။ ကံတို့၏ အကျိုးပေးမှုသည် ဆန်းကြယ်၏။ ထို့ကြောင့် "ကမ္မဝိသယော အစိန္တေယ္ယော– ကံ၏ အရာသည် အစိန္တေယျ ဖြစ်သည်" ဟူ၍ ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ နတ်ပြည်၌ အမျိုးသမီး အရေအတွက်က များခြင်းသည်လည်း သူတို့၏ ကံနှင့် သူတို့ပင် ဖြစ်၏။

ဥယျာဉ်ထဲ၌ ပန်းပင်ပေါင်းတက်သော နတ်သမီး ငါးရာထဲက နတ်သမီး တစ်ယောက်သည် စုတေသွားပြီး သူမ၏ ကံအရ သာဝတ္ထိပြည် အမျိုးကောင်း၏ အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေ သွား၍တည်နေ၏။ သူမ၏ ဆန္ဒအရ အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်၏။ သူမသည် အမျိုးသား ဖြစ်လိုသောဆန္ဒ မရှိ။ ထို့ကြောင့် သူမသည် အမျိုးသမီး ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူမသည် အတိတ်ဘဝကို ပြန်လည် မှတ်မိသောဉာဏ်ကို ရ၏။ ထိုဉာဏ်ကို "ဇာတိဿရဉာဏ်" ဟူ၍ ခေါ်၏။ သူမသည် ဇာတိဿရ ဉာဏ်ဖြင့် ပြန်လည်စဉ်းစားသောအခါ ဇွန်ခဲ့သော ဘဝက မာလာဘာရီ နတ်သား ၏ ဓနိး နတ်သမီး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ပြန်လည် မှတ်မိ၏။ မှတ်မိသည့်အလျောက် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ မာလာဘာရီ နတ်သား၏ ဓနိးသာ ပြန်ဖြစ်လို၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်နိုင်ရန်ကိုသာ ကြံစည်၏။ တောင့်တ၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဟူသည်မှာ ဆန်းကြယ်၏။ ရှေးရေစက်ကြောင့်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ဖြစ်တတ်၏။ ရှေးရေစက်ကို "ပုဗ္ဗေဝသန္နိဝါသ" ဟူ၍ ခေါ်၏။ ပစ္စုပ္ပန် ရင်းနှီးမှုကြောင့်လည်း ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် ဖြစ်တတ်၏။ ပစ္စုပ္ပန် ရင်းနှီးမှုကို "ပစ္စုပ္ပန္နဟိတ" ဟူ၍ခေါ်၏။ အသနာတော်အရ ဆိုလျှင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဖြစ်ရာ၌ ဤအကြောင်းနှစ်ပါးသာ ရှိ၏။ ဤသတို့သမီးအတွက် ဆိုလျှင် ရှေးရေစက်သည် များစွာ ပြဋ္ဌာန်း၏။

ယခုအခါ ဤသတို့သမီးကား တာဝတိံသာ နတ်သမီး မဟုတ်တော့။ သာဝတ္ထိပြည်သူ အမျိုးသမီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လောကထုံးတမ်းအရ အရွယ်

http://www.dhammadownload.com

ရောက်လာသောအခါ သင့်လျော်ရာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ချပေးလိုက်၏။ ဤသတို့သမီးသည် ယခုအခါ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်သွားလေပြီ။ အိမ်ရှင်မ ဖြစ်သွားသဖြင့် ထိုခေတ် ယဉ်ကျေးမှုအရ အိမ်ရှင်မတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ပါ၏။ ထို့အပြင် ထိုစဉ်က သာဝတ္ထိပြည်၌ သာသနာတော် သည် ထွန်းလင်း၏။ သာသနာတော် ထွန်းလင်းသည့် အလျောက်လည်း ဤသတို့သမီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ကြည်ညိုု၏။ ရဟန်းသံဃာတော်များကား မြေသြဇာ ကောင်းသော လယ်ယာနှင့် တူ၏။ မြေသြဇာကောင်းသော လယ်ယာ၌ မည်သည့်မျိုးစေ့ကို စိုက်စိုက်၊ စိုက်သမျှသည် ဖြစ်ထွန်း၏။ ထိုနည်းအတူပင် ရဟန်းသံဃာတော်များ၌ မည်သည့်ကောင်းမှုကို ပြုပြု၊ မိမိပြုသမျှ ကောင်းမှုသည် မိမိလိုချင်သော အကျိုးကို ပေးသည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသံဃာတော်များကို "ပုညခေတ္တ" ဟူ၍ ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ "ပုညခေတ္တ" ဟူသည်မှာ ကောင်းမှုများကို စိုက်ပျိုးရာမြေဟူ၍ ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ကောင်းမှုများကို စိုက်ပျိုးရာမြေသည် ပေါများလှ၏။ တကယ်တမ်း စိုက်ပျိုးဖို့သာ အရေးကြီး၏။

ဤသတို့သမီးသည် ရဟန်းသံဃာတော်များ၌ ကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်၏။ ပြုလုပ်သော ကောင်းမှုများ၏ အကျိုးတရား အနေဖြင့် မာလာဘာရီ နတ်သား၏ ဇနီး ဖြစ်ရန်သာ ဆုတောင်း၏။ အခြား မည်သည့်ဆုကိုမျှ မတောင်း။ ထို့ကြောင့် ဤသတို့သမီးကို "ပတိပူဇိကာ" ဟူ၍ ရဟန်း သံဃာတော်များက အမည်ပေးထား၏။ ပတိပူဇိကာ၏ အနက်မှာ လင်ယောကျ်ားကို ပူဇော်သူ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤ၌ လင်ယောကျ်ား ဟူသည်မှာ မာလာဘာရီနတ်သား ဖြစ်၏။ လက်ရှိ လင်ယောကျ်ား မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ရဟန်း သံဃာတော်များကမူ ပတိပူဇိကာ မြတ်နိုးသော လင်ယောကျ်ား ဟူသည် သာဝတ္ထိပြည်သား လက်ရှိ လင်ယောကျ်ား ဟူ၍သာ မှတ်ထင်ကြ၏။ မာလာဘာရီ နတ်သားဟူ၍ မမှတ်ထင်ကြ။ ထို့ကြောင့် ရဟန်း သံဃာတော်များက ပတိပူဇိကာကို လင့်ဝတ္ထရား ကျေသူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ သာသနာတော်အတွက် ကျေးဖူးများသူအဖြစ် လည်းကောင်း မှတ်ယူနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မိခင်သဖွယ် ခင်မင်လေးစား နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ပတိပူဇိကာသည် သာဝတ္ထိပြည်သား လင်ယောကျ်ားနှင့် သား လေးယောက် ရ၏။ ထို့နောက် ပတိပူဇိကာသည် အသက်အတိုင်းနေ၍ ကွယ်လွန်လေ၏။ ပတိပူဇိကာ ကွယ်လွန်သောအခါ သူမ တောင့်တသည့် အတိုင်းပင် မာလာဘာရီ နတ်သားထံ၌ ပြန်၍ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ မာလာဘာရီ နတ်သားနှင့် နတ်သမီးတို့သည် ပန်းဥယျာဉ်၌ ပျော်မြူးတုန်းပင် ရှိသေး၏။ လူ့ပြည်၌ နှစ်ပေါင်း

http://www.dhammadownload.com

တစ်ရာသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ တစ်ရက် ဖြစ်လေရာ ပတိပူဇိကာ ပျောက်သွားခြင်းသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်အတွက် ဓဏ္ဍသာ ဖြစ်လေ၏။ ပတိပူဇိကာကို တွေ့သောအခါ မာလာဘာရီ နတ်သားက 'အသင် နတ်သမီးကို မတွေ့မိဘူး၊ ဘယ်ရောက်နေတုံး' ဟူ၍ မေးမြန်းသောအခါ ပတိပူဇိကာ နတ်သမီးက မိမိသည် နတ်သမီး ဘဝမှ စုတေ၍ သာဝတ္ထိပြည်၌ လူသွားဖြစ်ကြောင်း၊ အမျိုးကောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားလေးယောက် ရခဲ့ကြောင်း၊ ယခု လူ့ဘဝမှ စုတေ၍ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ အရှင် မာလာဘာရီ နတ်သားထံတွင် နတ်သမီး ပြန်ဖြစ်ပါကြောင်းဖြင့် ပြန်ကြား၏။ ထို့အပြင် ပတိပူဇိကာ နတ်သမီးက လူတို့၏ သက်တမ်းသည် လူတို့၏ အရေအတွက်အရ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာဟူ၍ ဆိုရသော်လည်း တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အရေအတွက်အရ ဆိုပါလျှင် တစ်ရက်မျှသာ ရှိကြောင်း၊ လူတို့သည် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကိုပင် နှစ်ပေါင်း အသခ်ေါကဲ့သို့ မှတ်ယူပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို မပြုလုပ်ကြဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့ နေတတ်ကြကြောင်းဖြင့် ပြောလေရာ၊ မာလာဘာရီ နတ်သားသည် လူတို့အတွက် များစွာ သံဝေဂ ဖြစ်လေ၏။ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ အမြင်အရ ဆိုပါလျှင် လူ့ပြည်၌ လူ့သက်တမ်းအရ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ ဆိုသည်မှာ ဘာမျှကြာလိုက်သော ကာလ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဝဋ်ဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မမေ့မလျော့သော သတိတရားဖြင့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို ကြိုးစား၍ ပြုလုပ်သင့်ပါကြောင်းဖြင့် မာလာဘာရီ နတ်သားက ပတိပူဇိကာအား ပြောကြားပြီး လူတို့အတွက် သံဝေဂ ဖြစ်လေ၏။

နောက်နေ့၌ ရဟန်းများသည် ပတိပူဇိကာ ဆွမ်းကပ်ရာရေပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ ဆွမ်းစားဇရပ်သည် ခါတိုင်းနှင့် မတူတော့။ နေရာ ထိုင်ခင်းများသည်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိ။ သောက်ရေ သုံးရေများသည်လည်း အဆင်သင့် မရှိ။ အားလုံး ရှုပ်ပွနေ၏။ ထိုအခါ ကျမှ ပတိပူဇိကာ ဒါယိကာမသည် လွန်ခဲ့သော နေ့က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ရဟန်းများ သိကြ၏။ ပတိပူဇိကာသည် သာသနာတော်အတွက် များစွာ ကျေးဇူးများသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းတော်များက ပတိပူဇိကာအပေါ် မိခင်သဖွယ် မြတ်နိုးကြ၏။ ယခု ပတိပူဇိကာ ကွယ်လွန်ကြောင်း သိကြသောအခါ ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့သည် ငိုကြွေးကြ၏။ ရဟန္တာများမှာမူ မွေ့သံဝေဂ ဖြစ်ကြ၏။ ငိုကြွေးခြင်း မပြုကြ။ ရဟန္တာများသည် သောကကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ၊ ပရိဒေဝကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ၊ ဒေါမနဿကိုလည်း ပယ်ပြီးပြီ။ ထို့ကြောင့် ရဟန္တာများ အနေဖြင့် ငိုကြွေးခြင်းကို မပြုကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့သည် ဓေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ သွားရောက်ကြပြီး နံနက်ပိုင်းက အကောင်းပကတိ

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်ပါလျက် ညဉ့်ပိုင်း၌ ကွယ်လွန်သွားသော ပတိပူဇိကာ ဥပါသိကာမ အကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီး ယခု ဥပါသိကာမသည် မည်သည့်ဘုံဘဝ၌ ဖြစ်နေပါသနည်း ဟူ၍ မေးမြန်း လျှောက်ထားသောအခါ မြတ်စွာဘုရားက ပတိပူဇိကာ ဥပါသိကာမသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်ရှိ ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သူ မာလာဘာရီ နတ်သားထံ၌ ပြန်ဖြစ်ကြောင်း မိန့်ကြားတော်မူပြီး၊ ဘဝကို ပန်းခူးခြင်း လုပ်ငန်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး အောက်ပါအတိုင်း ဂါထာဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

– ပန်းခူးသူသည် ပန်းတို့ကို အာသာရမ္မက်ဖြင့် ဆွတ်ယူသကဲ့သို့၊
– ကာမဂုဏ်တို့၏ စုဝေးရာဘဝ၌ အာသာရမ္မက် ငမ်းငမ်းတက် နေသူများကို သေမင်းသည် ဆွတ်ခူးလေ၏။

ကာမဂုဏ်တို့၏ စုဝေးရာဘဝ ဟူသည် ပန်းသဖွယ် ဖြစ်၏။ ပန်းခူးသူများသည် မရသေးသော ပန်းများကိုလည်း အာသာရမ္မက်ဖြင့် ဆွတ်ခူး၏။ ခူးပြီးသော ပန်းများကိုလည်း မည်ပူးနွမ်းအောင် ထိန်းသိမ်း၏။ ညှိုးနွမ်းသွားသော ပန်းများကိုမူ စွန့်ပစ်ပြီး နောက်ထပ် ပန်းများကို ခူးပြန်၏။ ဤသည်မှာ ပန်းခူးသူတို့၏ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။

ပန်းခူးသူသည် မိမိ ခူးသော ပန်းများကို မိမိအတွက် အလှဆင်ရန် ခူးသည်လည်း ရှိ၏။ ဘုရားတင်ရန် ခူးသည်လည်း ရှိ၏။ ရောင်းဖို့ရန် ခူးသည်လည်း ရှိ၏။ အခမ်းအနား၌ အလှဆင်ရန် ပန်းခူးသည်လည်း ရှိ၏။ အမှန်အားဖြင့် ပန်းခူးသူသည် ပန်းများကို သူ၏ ဆုန္ဒအတိုင်း အသုံးချချင်သလို အသုံးချလေ၏။

လူ့ဘဝ ဟူသည်မှာလည်း ပန်းများသဖွယ် ဖြစ်ပါ၏။ ပန်းများ လှသလို လူ့ဘဝသည် လှပါ၏။ ပန်းများ မွှေးသလို လူ့ဘဝသည် မွှေးပါ၏။ လှသော၊ မွှေးသော ပန်းများကို ပန်းခူးသူက ခူးပြီး သူ အသုံးချချင်သလို ချ၏။ ထိုနည်းအတူ လှသော၊ မွှေးသော လူ့ဘဝများကို သေမင်းက ခူးပြီး သူ အသုံးချချင်သလို ချလေ၏။ လှသော၊ မွှေးသော ပန်းများကို လောကဋ္ဌ ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချ၍ ရသလို လှသော၊ မွှေးသော လူ့ဘဝများကိုလည်း လောကဋ္ဌ ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချ၍ ရပါ၏။ ပန်းများကို ဘုရားတင်၍ ပူဇော်သလို မိမိတို့၏ ဘဝကိုလည်း လောကအတွက် ပူဇော်နိုင်ပါ၏။ ဘုရားတင်၍ ပူဇော်ခြင်းဖြင့် ပန်းများကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချသလို လောကအတွက် ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ ဘဝကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသုံးချ၍ ရပါ၏။ ပန်းအလှနှင့် ဘဝအလှကို မည်သို့ အသုံးချမည်နည်း။

ပန်း၏အလှသည် ပန်းအတွက်လည်း ဖြစ်၏။ ဥယျာဉ်မှူးအတွက်လည်း

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၏။ လောကအတွက်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုနည်းအတူ လူ့ဘဝ၏ အလှသည် မိမိအတွက်လည်း ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗိဒံတော်အတွက်လည်း ဖြစ်၏။ လောကအတွက်လည်း ဖြစ်၏။ ရတနာသုတ် ပရိတ်တော်၌ မြတ်စွာဘုရားက ဘဝ၏အလှကို လောကအတွက်၊ ဆွေမျိုးဥာတကာတို့အတွက် အသုံးချရန် စရိယာအနေဖြင့် ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ လောကတွင် "မြင့်မြတ်သူ" ဟူသမျှသည် မိမိတို့ဘဝ၏ အလှကို ရတနာသုတ်တော်လာ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူထားသည့်အတိုင်း အသုံးချသည်ချည်း ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ ဘဝအလှကို ထိုကဲ့သို့ အသုံးမချသရွေ့ ကာလပတ်လုံး မိမိကိုယ်ကို မိမိက ဘယ်လောက်ပင် တော်သည်ဟု ထင်ထင် လူဖြစ်စေ၊ နတ်ဖြစ်စေ၊ ဗြဟ္မာဖြစ်စေ မည်သူမဆို အညံ့ချည်းသာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့၏ ဘဝအလှကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည့် အတိုင်း အသုံးချနိုင်မှသာ "ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်" စစ်စစ်ဖြစ်မည် ဖြစ်၏။ သို့မဟုတ် ပါက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အတုသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ ဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါ၏။

မစ္ဆရိယ သုဇ္ဇဋ္ဌေး

ဤဝတ္ထုသည် မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်က ဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုသည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာကျော် ကာလ ဤကမ္ဘာမြေအပြင်၌ တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်လေ၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး၏ မနီးမဝေးသော အရပ်၌ သက္ကာရ ခေါ်သော နိဂုံးသည် ရှိ၏။ ထိုနိဂုံး၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးတစ်ဦး နေထိုင်၏။ သူ၏အမည်မှာ မစ္ဆရိယ ဖြစ်၏။ မစ္ဆရိယ သူဌေးကြီးသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝပါသော်လည်း အလွန်နှမြောစိတ်၏။ အလွန် ကပ်စေးနဲ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို မစ္ဆရိယသူဌေး ဟူ၍ ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ မစ္ဆရိယ၏အနက်မှာ နှမြောခြင်း၊ ကပ်စေးနဲခြင်း ဟူ၍ဖြစ်၏။ မစ္ဆရိယ သူဌေးသည် မည်သူ့ကိုမှလည်း မလှူ၊ မည်သူ့ကိုမှလည်း မထောက်ပံ့။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မစား၊ သူ၏ မိသားစုကိုလည်း မကျွေး၊ သူ့စည်းစိမ် သူကြည့်၍ ပိတိဖြစ်နေသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မစ္ဆရိယ သူဌေးသည် လောကအမြင်တွင် အလွန် ယုတ်ညံ့သူ ဖြစ်၏။ လူ မပီသသူ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ဓမ္မတာအားဖြင့် လူဟူသည် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကြောင့် လူ့ဘဝကို ဒုလ္လဘ အနေဖြင့် ရလာသူ ဖြစ်သဖြင့် လူတိုင်း၏ ရင်တွင်း၌ မြင့်မြတ်မှုသည် ရှိ၏။ ယင်းမြင့်မြတ်မှုကို အရိယသစ္စာပန်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ အရိယသစ္စာပန်း ရှိသည် ဆိုသော်လည်း ငွားငွားစွင့် ပွင့်သည်အနေဖြင့် ရှိသည်တော့ မဟုတ်၊ အင့် အဖူး အနေဖြင့် ရှိခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုအင့် အဖူးသည် ပွင့်သင့်သော အချိန်ရောက်၍ ပွင့်အောင် ဖန်တီးနိုင်သော အခြေအနေကို ရလျှင် ငွားငွားစွင့် ပွင့်ပေလိမ့်မည်။ ပွင့်သင့်သော အချိန်ဟူသည်မှာ ကွန်ဒြေများ ရင့်ကျက်ချိန် ဖြစ်၏။ ပွင့်အောင် ဖန်တီးနိုင်သော အခြေအနေ ဟူသည်မှာ သင့်လျော်သော နောက်ခံအကြောင်း ဖြစ်၏။ ပွင့်သင့်သောအချိန်သည် ယခုဘဝ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်၊ နောက်ကမ္ဘာ ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်၊ နောက်ကမ္ဘာအဆက်ဆက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မည်။ ပွင့်အောင် ဖန်တီးနိုင်သော အခြေအနေဟူသည် ရင့်သော ဝိပဿနာဉာဏ်ဖြင့် မိမိ၏ ခန္ဓာကို ခြင်နိုင်အောင် စရိုက်နှင့်လျော်သော သစ္စာတရားကို နာကြားရခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ရင်တွင်း၌ ငုံနေသော အရိယသစ္စာပန်း များ ပွင့်သော အချိန်နှင့် ပွင့်အောင် ဖန်တီးနိုင်သော အခြေအနေကို မြတ်စွာ ဘုရားသာ သိတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဓမ္မတာအတိုင်း မဟာကရုဏာ သမာပတ်မှ ထ တော် မူ၍ အရိယသစ္စာပန်းငုံများ ပွင့်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကြည့်ရှုတော်မူသောအခါ မစ္ဆရိယသူဌေးကို မြင်တော်မူ၏။ မစ္ဆရိယသူဌေး နေသော သက္ကာရနိဂုံးသည် သာဝတ္ထိပြည်မှ လေးဆယ့်ငါး ယူဇနာ ဝေး၏။ ခရီး ဝေးသည်၊ နီးသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားအတွက် အကြောင်းမဟုတ်။ ကျွတ်ထိုက်၊ မကျွတ်ထိုက်သာ အကြောင်းဖြစ်၏။ မည်မျှဝေးသော နေရာ၌ဖြစ်စေ ကျွတ်ထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ် ရှိလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြွသွားတော်မူပြီး ကျွတ် အောင် တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူမည် ဖြစ်၏။ လယ်တောင်၌ ရှိလျှင်လည်း လယ်တောသို့ ကြွ၍ ဟောကြားတော်မူမည် ဖြစ်၏။ နတ်ပြည်၌ ရှိလျှင်လည်း နတ်ပြည်သို့ ကြွ၍ ဟောကြားတော်မူမည် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ပရိနိဗ္ဗာန် စံအုံဆဲဆဲ ဝမ်းသွေးသွန်ရောဂါကို ခံစားနေရင်း တန်းလန်းကပင် ပါဝါပြည်မှ သုံးဂါဝုတ် ဝေးသော ကုသိနာရုံသို့ ၂၅ ကြိမ် နားတော်မူကာ သုဘဒ္ဒ ပရိဗိုဇ်ကို ချွတ်တော်မူရန် ခြေကျင်ကြွတော်မူ၏။ လောကအပေါ် ထားရှိတော် မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ မဟာကရုဏာတော်သည် အံ့ဖွယ် ရှိပေစွ။

လောကအပေါ် တကယ်တမ်း ချစ်တတ်ဖို့၊ ကြင်နာတတ်ဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်တော့ မဟုတ်။ မလွယ်သော်လည်း မွေးမြူလျှင် ရ၏။ မွေးမြူခြင်း

http://www.dhammadownload.com

ဆိုသည်မှာ မိမိ၏ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို စွန့်၍ လောကအတွက် အနစ်နာခံခြင်း ဖြစ်၏။ အနစ်နာ မခံနိုင်ဘဲနှင့်တော့ လောကအပေါ် ချစ်၍ မရ၊ ကြင်နာ၍ မရ။ ထို့ကြောင့် လောကအပေါ် တကယ်တမ်း ချစ်နိုင်ရန်၊ ကြင်နာနိုင်ရန် မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသရေါ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် အနစ်နာခံခဲ့၏။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓများသည် နှစ်သရေါ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် အနစ်နာခံခဲ့၏။ အဂ္ဂသာဝကများသည် တစ်သရေါ်နှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် အနစ်နာခံခဲ့၏။ မဟာသာဝကများသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်တိုင် အနစ်နာခံခဲ့၏။ ပကတိသာဝကများသည် ထိုက်သင့်သလို အနစ်နာခံခဲ့၏။ လောကအပေါ် ချစ်တတ်ဖို့၊ ကြင်နာတတ်ဖို့ အတွက် အနစ်နာခံခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍–

"တစ်စ တစ်စ၊ စွန့်ဝံ့မှလျှင်၊ ဘဝနောက်နောင်၊ ဆက်တိုင်း ကောင်း၏" ဟူ၍ မိမိအနေဖြင့် အနစ်နာခံနိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျင့်ယူရန် ပညာရှိများက သွန်သင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် အနစ်နာခံခြင်း မရှိပါဘဲ လျက် လောကအပေါ် 'ချစ်ပါသည်၊ ကြင်နာပါသည်' ဟူ၍ ဆိုလျှင် ထိုချစ်ခြင်းနှင့် ထိုကြင်နာခြင်းသည် မိမိ၏ အတ္တစိတ်ကို ဖုံးကွယ်ရန် အသုံးပြုသော "ဒိုင်း" သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တစ်ခုသောနေ့တွင် မစ္ဆရိယသူဌေးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ခစားရာမှအပြန် လမ်းတွင် အိုးကင်းမုန့် စားနေကြသူများကို မြင်၍ အိုးကင်းမုန့် စားချင်လာ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ဥစ္စာ ကုန်မည် စိုးရိမ်သဖြင့် ဝယ်ယူ၍လည်း မစား၊ မိမိ၏ အိမ်၌လည်း လုပ်၍ မစားဘဲ စားချင်စိတ်ကို ဖျောက်ပြီးနေ၏။ မိမိ အိုးကင်းမုန့် စားချင်ကြောင်းကို မိမိ၏ အိမ်သူအိမ်သားများကိုပင် မပြောချေ။ အကယ်၍ ပြောလိုက်လျှင် အိမ်သူအိမ်သားများက မိမိအား အိုးကင်းမုန့် လုပ်ကျွေးပါက သက်သက် ဥစ္စာပစ္စည်း ဆုံးရှုံးပေလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆပြီး မစ္ဆရိယသူဌေးက မည်သူ့အားမျှ မပြောခြင်း ဖြစ်၏။ မစ္ဆရိယသူဌေးသည် ဤမျှလောက် နှမြောသူ ဖြစ်၏။ မိမိ၏ ဝမ်းကိုပင် မသဒ္ဓါသူ ဖြစ်၏။

မစ္ဆရိယသူဌေးသည် အိုးကင်းမုန့် စားချင်စိတ်ကို ဖျောက်ပါသော်လည်း စားချင်စိတ်သည် မပျောက်ခဲ့။ ရသတဏှာက မစ္ဆရိယ သူဌေးကို နှိပ်စက်လေပြီ။ မစ္ဆရိယ သူဌေးသည် ပိန်ချုံးလာ၏။ အားအင်ချည့်နဲ့လာ၏။ သူဌေးကတော်က အကျိုးအကြောင်းကို မေး၏။ သူဌေးကြီးက ဘာမျှ မပြော။ ထိုအခါ သူဌေးကတော်ကလည်း ဘာမျှ မလုပ်တတ်။ မစ္ဆရိယ သူဌေးသည် ပိန်သည်ထက် ပိန်လာ၏။ ချုံးသည်ထက် ချုံးလာ၏။ နောက်ဆုံး၌ မတတ်သာတော့၍ မစ္ဆရိယ သူဌေးသည် သူဌေးကတော်အား ထုတ်ဖော်ပြောရတော့၏။ လောကသည်

http://www.dhammadownload.com

ထူးဆန်း၏။ ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိလောက်အောင် ထူးဆန်း၏။ ယုံနိုင်ဖွယ် မရှိသော်လည်း ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်ဆန်းကား ဤကမ္ဘာမြေအပြင်၌ တကယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

နောက်ဆုံး၌ မစ္ဆရိယသူဌေးနှင့် သူဌေးကတော်တို့သည် ဘုံခုနစ်ဆင့် မြင့်သော ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်၍ အိုးကင်းမုန့်လုပ်ရန် စီစဉ်ကြ၏။ အခြားသူများ မသိနိုင်စေရန် ထိုသို့ စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အခြားသူများ သိသွားပါက အိုးကင်းမုန့်ကို ဝေငှ၍ ပေးရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ပေးရသော အစဉ်အလာသည် ထိုခေတ်၌ ရှိ၏။ အစဉ်အလာ ရှိသော်လည်း ထိုအစဉ်အလာကို မစ္ဆရိယသူဌေးသည် လိုက်နာကျင့်သုံးလိုခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် မစ္ဆရိယ သူဌေးနှင့် သူဌေးကတော်တို့သည် အခြားသူများ မသိစေရန် ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်ပေါ်သို့ တက်၍ အိုးကင်းမုန့်လုပ်ရန် အားထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့ မုန့်လုပ်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူဌေးကတော်အတွက် ဝေစု မပါဝင်၊ သူဌေးကြီး တစ်ယောက်တည်း အတွက်သာ ဖြစ်၏။ ဥစ္စာ ကုန်မည် စိုးသဖြင့် သူဌေးကြီးက မိမိတစ်ယောက်တည်း အတွက်သာ လုပ်ရန် ပြောသဖြင့် သူဌေးကတော်ကြီးသည် မိမိအနေဖြင့် စားချင်ပါသော်လည်း မိမိ၏ စားချင်စိတ်ကို ပယ်ဖျောက်ပြီး သူဌေးကြီး တစ်ယောက်တည်း အတွက်သာ လုပ်ပေးလေ၏။

တဏှာသည် နှစ်သက်ဖွယ်အရောင်ကို ဆိုးပေးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မစက္က ပဝတ္တနသုတ်၌ တဏှာကို "တဗြတဗြာဘိ နန္ဒီနီ" ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ တဗြတဗြာဘိနန္ဒီနီ၏ အနက်မှာ တပ်မက်မိသော အရာရာတိုင်းကို တပ်မက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် တဏှာက ပြုလုပ်ပေး၏ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့က "အဟုတ်ကြီး" ထင်မှတ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ တဏှာက မိမိတို့ကိုယ်ကို လည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ အတွေးအယူများကို လည်းကောင်း ချစ်စရာကောင်းအောင် အရောင်များ ဆိုးပေးထားသည်ကို မသိသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ "အဟုတ်ကြီး" ထင်မှတ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မစ္ဆရိယ သူဌေးကြီးသဲ့သည်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အဟုတ်ကြီး ထင်မှတ်နေ၏။ သူ၏ အစီအစဉ်ကို သူက ကျေနပ်၏။ ကောင်းလှပြီ ဟူ၍ ထင်၏။ ဘယ်သူမျှ မသိဘူး ဟူ၍လည်း သူက ထင်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ အစီအစဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားက သိတော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤလောက၌ မည်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို လုပ်လုပ် ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိသူများသည် အမြဲတမ်း ရှိကြလေ၏။

ထိုနေ့ကား မစ္ဆရိယ သူဌေးမောင်နှံတို့အတွက် ထူးခြားသောနေ့ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုနေ့တွင် မဋ္ဌရီယ သူဌေးမောင်နှံတို့သည် သောတာပန် အရိယာများ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။ အလွန် နမြောသူများ အဖြစ်မှ အလွန် ရက်ရောသူများ အဖြစ်သို့ ရောက်ကြပေလိမ့်မည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ ရင်တွင်းရှိ သစ္စာပန်းများသည် ပွင့်ပွင့်စွင့်စွင့် ပွင့်ချိန်သို့ ရောက်ကြလေပြီ။ ပွင့်နိုင်အောင် အခြေအနေကို မြတ်စွာဘုရားက ဖန်တီးပေးဖို့သာ လိုတော့၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို တာဝန်ပေးလိုက်၏။ မဋ္ဌရီယ သူဌေးမောင်နှံကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းလာရန် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကရုဏာရှင် ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သက္ကာရနိုင်ုံးသို့ ကိုယ်တော်တိုင်ကြွ၍ မဋ္ဌရီယ သူဌေးမောင်နှံအား တရားဟောချွတ်ရန် ဖြစ်သော်လည်း မဋ္ဌရီယသူဌေး ဇနီးမောင်နှံသည် ရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် စပ်၏။ သူတို့၏ သစ္စာပန်းများကို ပွင့်အောင် အခြေအနေကို ဖန်တီးရာ၌ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ကဏ္ဍသည်လည်း လိုအပ်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အကြောင်းတရားများ ပြည့်စုံမှ ထိုက်တန်သော အကျိုးတရားဟူသည် ဖြစ်ပေါ်ရ၏။ မဋ္ဌရီယ သူဌေးမောင်နှံတို့ သစ္စာလေးပါးကို သိရေး၌ ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အကြောင်းတရားများအနက် အကြောင်းတရားတစ်ခု အနေဖြင့် ပါဝင်၏။ သစ္စာတရားများ သိရေးနှင့် ပတ်သက်၍ လျှို့ဝှက်ချက်သည် ရှိ၏။ ယင်းကို သိဖို့ လို၏။ လျှို့ဝှက်ချက် ဟူသမျှကို သိနိုင်တော်မူသောကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် လူနတ်ဗြဟ္မာတို့၏ ဆရာ ဖြစ်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ထိုနေ့ ဆွမ်းခံချိန်တွင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မဋ္ဌရီယ သူဌေးမောင်နှံတို့ အိုးကင်းမုန့်ပြုလုပ်ရာ ဘုံခုနစ်ဆင့် ပြာသာဒ်၏ ကောင်းကင်ပြင်၌ ဆွမ်း ရပ်တော်မူ၏။ သူဌေးကြီးသည် သူ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မည်သူမျှ မသိဟု ထင်နေရာမှ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ များစွာ ထိတ်လန့်သွား၏။ ရုက်လည်း ရုက်၏။ စိတ်လည်း ဆိုး၏။ အမှန်အားဖြင့် အခြားသူများ မသိနိုင်သော လျှို့ဝှက်ချက် ဟူ၍ ဤလောကဌ် မရှိနိုင်ကြောင်း မဋ္ဌရီယ သူဌေးကြီးက မသိ။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ကောင်းကင်ပြင်၌ ပတ္တမြားဆင်းတုသဖွယ် ကြည်ညို့ဖွယ် ရှိလှပါ၏။ သို့ရာတွင် မဋ္ဌရီယ သူဌေးသည် မကြည်ညို့။ အမြင်ကတ်ဖွယ် အဖြစ်သာ မြင်၏။ ဤသည်မှာ အဝိဇ္ဇာ၏သဘော ဖြစ်၏။ အဝိဇ္ဇာသည် မကောင်းကို မကောင်းမှန်း မသိရအောင် ဖုံး၏။ မကောင်းကို အကောင်းအဖြစ် မြင်ရအောင် ဖော်၏။ အကောင်းကိုလည်း အကောင်းမှန်း မသိရအောင် ဖုံး၏။ အကောင်းကို မကောင်းအဖြစ် မြင်ရအောင် ဖော်၏။ အဝိဇ္ဇာသည် ဖုံးလည်း

http://www.dhammadownload.com

ဖုံး၏။ ဖော်လည်း ဖော်၏။ အဝိဇ္ဇာသတ္တိကြောင့် မစ္ဆရိယ သူဌေးကြီးသည် ကြည်ညိုစရာ ကောင်းလှသော ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကို ရွံမုန်းစရာအဖြစ် မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟံရုံမက လမ်းလျှောက်နေလျှင်လည်း မလှုပ်ဟူ၍ မစ္ဆရိယ သူဌေးကြီးက ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား ပြောသောအခါ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ကောင်းကင်ပြင်၌ စင်္ကြံလျှောက်၏။ စင်္ကြံလျှောက်ရုံမက ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော်လည်း မလှုပ်ဟူ၍ သူဌေးကြီးက ပြောပြန်၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ကောင်းကင်ပြင်၌ ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ပလ္လင်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေရုံမက လေသာပြတင်း၌ ရပ်နေသော်လည်း မလှုပ်ဟူ၍ သူဌေးကြီးက ဆိုပြန်လျှင်၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် လေသာပြတင်း၌ ရပ်တော်မူ၏။ လေသာပြတင်း၌ ရပ်ရုံမက အခိုးအငွေ့ကို လွှတ်သော်လည်း မလှုပ်ဟူ၍ သူဌေးကြီးက ဆိုသောအခါ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် အခိုးအငွေ့ကို လွှတ်လေ၏။ ထိုအခါ ပြာသာဒ်သည် အခိုးအငွေ့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏။ သူဌေးကြီး၏ မျက်စိနှစ်လုံးသည် အလွန် ကျိန်းစပ်လေ၏။ အခိုးအငွေ့ လွှတ်ရုံမက မီးလျှံ တောက်အောင် ပြုသော်လည်း မလှုပ်ဟူ၍ သူဌေးကြီးသည် မပြောဝံ့တော့။ မီးလျှံ တောက်အောင် ပြုပါက ပြာသာဒ်ကို မီးလောင်သွားမည် ဖြစ်၏။ ပြာသာဒ် မီးလောင်သွားမှာကိုတော့ သူဌေးကြီးက စိုးရိမ်၏။ မတတ်သာသည့် အဆုံး၌ ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား အိုးကင်းမုန့် အနည်းငယ်ကို လှူရန် သူဌေးကြီးက သူဌေး ကတော်အား ပြောလေ၏။

သူဌေးကတော်ကလည်း သူဌေးကြီး ပြောသည့်အတိုင်း ရှင်မောဂ္ဂလာန် အား လှူရန် အိုးကင်းမုန့် အနည်းငယ်ကို လုပ်၏။ အနည်းငယ် လုပ်ပါမှ အိုးကင်းမုန့်သည် အတိုင်းအဆမရှိ ကြီးမားသွား၏။ မကျေနပ်၍ ထပ်လုပ်လျှင် ထပ်လုပ်လေ ပိုကြီးမားလေ ဖြစ်၏။ သူဌေးကတော်ကို အားမရ၍ သူဌေးကြီးက ကိုယ်တိုင်လုပ်ကာမှ မုန့်က ပို၍ ကြီးမားသွားပြန်၏။ မတတ်သာသည့် အဆုံး၌ မုန့်တစ်ခုကို လှူရုန်ယူ၏။ သို့ရာတွင် မုန့်သည် အားလုံး ပါလာ၏။ တစ်ခုတည်း ယူ၍မရ။ မည်သို့ပင် ဆွဲငင်ဖဲ့ခွာပါသော်လည်း အိုးကင်းမုန့် အားလုံးတို့သည် အချင်းချင်း ကပ်ငြိ၍သာ ရှိကုန်၏။ သူဌေးကြီးအတွက် စားစရာဟူ၍ ချန်မရဘဲ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအခါ သူဌေးကြီးသည် စားလိုစိတ် မရှိတော့။ ရသတဏှာသည် ပြတ်လေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဓမ္မတာအရ နှမြောခြင်း တည်းဟူသော အဓမ္မအပေါ် ရက်ရောခြင်း တည်းဟူသော ဓမ္မတာ အောင်ပွဲခံစ ပြုလေပြီ။ အဘိဓမ္မာ ဒေသနာ တော်အရ အကုသိုလ် ဟူသည် မည်မျှပင် အင်အားကြီးစေ နောက်ဆုံး၌ ကုသိုလ်ကို အရှုံးပေးရ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးမောင်နှံတို့သည် အိုးကင်းမုန့်အားလုံးကို

http://www.dhammadownload.com

ရှင်မောဂ္ဂလာန်အား လှူလေ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလည်း ဒါနအကျိုးကို သူဌေးကြီး မောင်နှံအား ဟောကြား၏။ သူဌေးကြီးမောင်နှံသည် ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ဒါနတရားကို နာကြားရသောအခါ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၌ ကြည်ညိုလာပြီး ဤပြာသာဒ် ပလ္လင်ထက်၌ပင် ဘုဉ်းပေးရန် လျှောက်ထားကြ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်ကလည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့သည် ဤမုန့်ကို ဘုဉ်းပေးရန် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ စောင့်နေကြကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအိုးကင်းမုန့်ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ယူဆောင်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူဌေးကြီးမောင်နှံကိုယ်တိုင် လှူဒါန်းလိုပါက သူဌေးကြီးမောင်နှံနှင့်တကွ အိုးကင်းမုန့်တို့ကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ယူဆောင်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း ရှင်မောဂ္ဂလာန်က မိန့်ကြား၏။

သူဌေးကြီးမောင်နှံတို့လည်း ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် လှူဖွယ် ပစ္စည်းများကို ယူဆောင်၍ ရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့်အတူ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ လိုက်လေ၏။ သက္ကာရဏိဂုံးနှင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သည် ၄၅ ယူဇနာ ဝေးသော်လည်း ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် ဘုံခုနစ်ဆင့်ပြာသာဒ်မှ ဆင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူဌေးကြီး မောင်နှံတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်လေ၏။

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရောက်သောအခါ သူဌေးကြီး မောင်နှံသည် အိုးကင်းမုန့်များကို မြတ်စွာဘုရားအား လှူဒါန်း၏။ ရဟန်းငါးရာတို့အားလည်း လှူဒါန်း၏။ မုန့်များကား မကုန်။ ထိုနောက် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်ရှိ ရဟန်းတော်များ အားလုံးတို့အား လှူဒါန်း၏။ မုန့်များကား မကုန်။ ထို့နောက် စားကြွင်းစား အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လှူဒါန်းပြန်၏။ မုန့်တို့ကား မကုန်။

ထို့နောက် သူဌေးကြီး မောင်နှံတို့က မြတ်စွာဘုရားအား အိုးကင်းမုန့်များ မကုန်သေးပါကြောင်း လျှောက်ထားကြသောအခါ၊ သူဌေးကြီး မောင်နှံအား မြတ်စွာဘုရားက အိုးကင်းမုန့်များကို ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၏ မုခဝအနီးရှိ ချိုင့်ဝှမ်း၌ စွန့်ပစ်ရန် အမိန့်ရှိသဖြင့် သူဌေးကြီးမောင်နှံတို့သည် အိုးကင်းမုန့်များကို မြတ်စွာဘုရား အမိန့်တော်ရှိသည့်အတိုင်း စွန့်ပစ်ကြလေ၏။ အဋ္ဌကထာ ဆရာများ ဓေတ်တိုင်အောင်ပင် အိုးကင်းမုန့်များ စွန့်ပစ်ရာဒေသသည် အထင်အရှားရှိ၏။ ထိုနေရာကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် "ကပလ္လပုဝပဗ္ဘာရ" ဟု ခေါ်၏။ မြန်မာဝေါဟာရအားဖြင့် အိုးကင်းမုန့် စွန့်ပစ်ရာ ချိုင့်ဝှမ်းဟူ၍ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဆွမ်းကိစ္စ ပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သူဌေးကြီး မောင်နှံအား အနုမောဒနာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အနုမောဒနာ တရားကို ဟောကြားတော်မူသောအခါ ရွှေဦးစွာ ဒါနတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဒါနကို ပြုလုပ်ရာတွင် သီလ ရှိနေဖို့လည်း လိုအပ်၏။ ထို့ကြောင့် သီလ တရားကို လည်း ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို့နောက် ဒါနနှင့် သီလတို့ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်နိုင်ကြောင်း သဂ္ဂကထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် လူ ချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာ ဟူသည်မှာ သောကနောက်ခံ ရှိသဖြင့် ချမ်းသာစစ် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထို့နောက် ချမ်းသာစစ် ရကြောင်းဖြစ်သော သစ္စာတရားကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဤသည်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဟောစဉ် ဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးမောင်နှံသည် ဒါနအကြောင်းကို နာကြားရသောအခါ နှမြော စိတ် ကင်းလာ၏။ သီလအကြောင်း နာကြားရသောအခါ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ တည်ဆောက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာ၏။ နတ်ပြည်အကြောင်း ကြားရသောအခါ ကောင်းမှု "ပုညကိရိယာ" ပြုချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို ကြားနာရသောအခါ သံသရာ၌ ငြီးငွေ့လာ၏။ သစ္စာတရားကို ကြားနာရသော အခါ မိမိ၏ ရုပ် နာမ် ခန္ဓာတို့ကို ဖြစ်ပျက်ရှုသော ဝိပဿနာဉာဏ်များသည် အစဉ်အတိုင်း ဖြစ်လာပြီး နောက်ဆုံး၌ သစ္စာလေးပါး မြတ်တရားကို ထိုးထွင်း၍ သိသော မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ်ကို ရကာ သူဌေးကြီးမောင်နှံတို့သည် သောတာပန် အရိယာများ ဖြစ်သွားကြ၏။ သောတာပန်အရိယာ ဖြစ်သွားသော အခါမှစ၍ သူဌေးကြီးမောင်နှံတို့သည် သူတို့၏ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကို မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ တော် အတွက် ရက်ရောစွာ အသုံးပြုကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် မစ္ဆရိယ သူဌေးမောင်နှံ တို့အား အလွန် နှမြောသူများဘဝမှ အလွန် ရက်ရောသူများ ဘဝသို့ ရောက် အောင်၊ လူမပီသသော ဘဝမှ အရိယာသူတော်စင်များ ဘဝသို့ ရောက်အောင် မြွှင့်တင်ရာ၌ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၏ ကျေးဇူးသည် များစွာ ပါဝင်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက လောကအပေါ် ရဟန်းတော်များ အနေဖြင့် ကျင့်ရမည့် ကျင့်စဉ်ကို ဂါထာဖြင့် ဤသို့ ဟောကြားတော်မူ၏။

> – ဗျားသည် ပန်းကို လည်းကောင်း၊ ပန်း၏ အဆင်းနှင့် အနံ့ကို လည်းကောင်း မဖျက်စီးစေဘဲ ပန်းဝတ်ရည်ကို စုပ်ယူ၍ ပျံသွားသကဲ့သို့၊ ထိုနည်းအတူ ရဟန်းဟူသည် ဒါယကာတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ သဒ္ဓါ တရားကို လည်းကောင်း မဖျက်စီးစေဘဲ ဒါယကာတို့ အပေါ်၌ ကျင့်သုံး ရာ၏။

ရဟန်းဟူသည်မှာ ဒါယကာတို့ထံမှ ပစ္စည်းလေးပါးကို ယူ၍ ထိုပစ္စည်း လေးပါးအပေါ် အမှီပြုကာ မိမိ၏ သီလ သမာဓိ ပညာ တည်းဟူသော သိက္ခာ သုံးပါးကို ရင့်သည်ထက် ရင့်အောင် တည်ဆောက်ရသူများ ဖြစ်ကြလေရာ

http://www.dhammadownload.com

ဒါယကာတို့ထံမှ ပစ္စည်းလေးပါးကို ယူခြင်း၌ ပျားများ ပန်းဝတ်ရည် ယူနည်း အတိုင်း ယူရ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ယုတ်လျော့သွားအောင်လည်း မယူရ၊ သဒ္ဓါ တရား ယုတ်လျော့သွားအောင်လည်း မယူရ။

ဒါယကာများထံမှ ပစ္စည်းလေးပါးကို ရယူခြင်းသည် ဒါယကာတို့အား ချီးမြှောက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေရာ ဒါယကာတို့အား ချီးမြှောက်ရာ ရောက်လေအောင် ရဟန်းအနေဖြင့် မိမိ၏ သိက္ခာသုံးပါးကို ရင့်သည်ထက်ရင့်အောင် အားထုတ်ရ၏။ မိမိ၏ သိက္ခာသုံးပါးကို ရင့်သည်ထက်ရင့်အောင် အားထုတ်ပါက ထိုသို့ အားထုတ် ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ဒါယကာများ၌ ချမ်းသာသုခကို တိုးပွားအောင် ချီးမြှောက်ရာလည်း ရောက်၏။ ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါ စသော ဣန္ဒြေများကို ရင့်ကျက်သည်ထက် ရင့်ကျက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရာလည်း ရောက်၏။

တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိကြ၏။ ဒါယကာများက ရဟန်းများအား ပစ္စည်း လေးပါးဖြင့် ထောက်ပံ့ခြင်း "ပစ္စယာနုဂ္ဂဟ" တာဝန်ရှိ၏။ ရဟန်းများက ဒါယကာ များအား ဓမ္မဖြင့် ထောက်ပံ့ခြင်း "ဓမ္မာနုဂ္ဂဟ" တာဝန်ရှိ၏။ ဒါယကာ များသည် ပစ္စည်းဥစ္စာရှာဖွေရေး လုပ်ငန်း၌သာ အချိန်ကုန်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဓမ္မရေးရာနှင့် ပတ်သက်လျှင် နားလည်မှု နည်းပါးကြ၏။ ရဟန်းများ ကား ဓမ္မကို ရှာဖွေကျင့်သုံးရေး လုပ်ငန်း၌ အချိန်ကုန်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းများသည် ဓမ္မရေးရာနှင့် ပတ်သက်လျှင် များစွာ ကျွမ်းကျင်၏။ သို့ဖြစ်လေ ရာ ဓမ္မရေးရာနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းတော်များက ဓမ္မရေးရာ နှင့် ပတ်သက်လျှင် မကျွမ်းကျင်ကြသော ဒါယကာများအား လောကဋ္ဌ ဓမ္မနှင့် အညီ နေတတ်အောင်၊ ထိုင်တတ်အောင် ဟောပြောကြရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဟောပြောခြင်းသည်ပင် မိမိ၏ တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်ခြင်း မည်၏။ ဤသည်ပင် ဂါထာ၏ အနက် ဖြစ်လေ၏။

ပါဝေယျက ဓမ္မဒီပက

သာဝတ္ထိပြည်တွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်လည်း ရှိ၏။ ပရိဗိုဇ်ကျောင်းတိုက်များ လည်း ရှိ၏။ အာဇီဝက ကျောင်းတိုက်များလည်း ရှိ၏။ ကောသလ မင်းကြီးကား ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များ အားလုံးနှင့် သင့်လျော်သလို ဆက်ဆံသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ နိုင်ငံ၌ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျောင်းတိုက်မျိုးစုံ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

အာဇီဝက ကျောင်းတိုက်တွင် ပါဝေယျကသည် သီတင်းသုံးနေထိုင်၏။ ပါဝေယျကသည် အာဇီဝက တက္ကတွန်း ဖြစ်၏။ အာဇီဝကဂိုဏ်း၏ ကျင့်စဉ်အရ ကျင့်နေသူလည်း ဖြစ်၏။ အာဇီဝကတို့၏ ကျင့်စဉ်ကား တပအကျင့် ဖြစ်၏။ အာဇီဝကတို့၏ တပအကျင့်ကား အတ္တကိလမထ ကျင့်စဉ်၌ ပါဝင်၏။ တပအကျင့်ကို ကျင့်ရာတွင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်သူများလည်း ရှိ၏။ လျော့ရိလျော့ရဲ့ ကျင့်သူများလည်း ရှိကြ၏။ ပါဝေယျက ကား ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကျင့်သူ မဟုတ်ဘဲ လျော့ရိလျော့ရဲ့ ကျင့်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပါဝေယျကသည် သာဝတ္ထိပြည် ပြည်သူပြည်သားများနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ပါဝေယျကသည် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် သူ၏ အာဇီဝက ဝါဒကို ယုံကြည်သက်ဝင်လာအောင် အားထုတ်ရေးသည် ပဓာန မဟုတ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးရေးသည်သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ ဆွေလိုမျိုးလို ခင်မင်အောင် ပါဝေယျကသည် အားထုတ်၏။ ဆွေရင်းမျိုးချာလို ခင်မင်ရင်းနှီးပါက လာဘ်လာဘများကို ပေါများစွာ ရနိုင်ကြောင်းကို ပါဝေယျကသည် သိ၏။ ထို့ကြောင့် ပါဝေယျကသည် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများနှင့် ဆက်ဆံရာတွင် ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်လို ခင်မင်သွားအောင် ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါယကာ ဒါယိကာမတို့၏ ဝေယျာဝစ္စများကို ကြိုးစားပမ်းစား ဆောင်ရွက်ပေး၏။ မိသားစု၏ အားကိုးစရာ တစ်ယောက် အနေဖြင့် သက်ဝင်ခံယူသွားအောင် အားထုတ်၏။ ဤသို့သော အားထုတ်နည်း မျိုးကို မြတ်စွာဘုရား၏ ဝိနည်းဒေသနာတော်က တားမြစ်သော်လည်း အာဇီဝက တို့၏ ဝိနည်းဒေသနာတော်ကမူ မတားမြစ်ချေ။

သာဝတ္ထိပြည်တွင် သူကြွယ်မတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုသူကြွယ်မသည် ပါဝေယျက၏ ဒါယိကာမ ဖြစ်၏။ သူကြွယ်မသည် ပါဝေယျကကို သားအရင်းလို ချစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ထိုသူကြွယ်မသည် ထိုဘဝ၌ပင် သစ္စာ လေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိပြီး သောတာပန် ဖြစ်လောက်အောင် ပါရမီရင့်သူ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် သူကြွယ်မသည် အာဇီဝကများကို ကိုးကွယ်လျက် ရှိလေ၏။ အထူးသဖြင့် ပါဝေယျကကို ကိုးကွယ်လျက်ရှိ၏။ သူကြွယ်မသည် ပါဝေယျကကို သားလိုလည်း ချစ်၏။ ကိုးကွယ်စရာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အနေဖြင့်လည်း ကိုးကွယ်၏။ သူကြွယ်မသည် ပါဝေယျကထံမှ တရားဓမ္မကို နာကြား၏။ ပါဝေယျကတို့၏ အာဇီဝကဂိုဏ်း၏ အဆုံးအမ အတိုင်းလည်း လိုက်နာကျင့်သုံး၏။ သို့ရာတွင် သူကြွယ်မသည် အာဇီဝကတို့၏ အဆုံးအမဖြစ်သော အာဇီဝကတို့၏ သာသနာ၌ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့သော်လည်း သူကြွယ်မသည် အာဇီဝကများကို ကိုးကွယ်မြဲ ကိုးကွယ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ပါဝေယျကကိုလည်း ထောက်ပံ့မြဲ ထောက်ပံ့၏။ သံယောဇဉ် ဆိုသည်က ခက်၏။ တွယ်တာမိလျှင် ဖြတ်ရခက်၏။ အမှန်အားဖြင့် သံယောဇဉ်ဟူသည် မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် သာ ဖြတ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သာမန် လောကီ ကုသိုလ်ဉာဏ်များဖြင့် ဖြတ်ပါ သော်လည်း တင်း၍ ခံတတ်၏။ ဤသည်ကိုပင် မာရ်နတ်၏ တပ်မခဲ့ ကျဆုံးခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ ယခုလည်း သူကြွယ်မသည် ပါဝေယျကအပေါ် သားလို တွယ်တာ မိသော သံယောဇဉ်ကြောင့် မာရ်နတ်၏ တပ်မခဲ့ ကျဆုံးရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သာဝတ္ထိ ပြည်သူပြည်သားများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်း တော်သို့ သွား၍ တရားနာလေ့ ရှိကြ၏။ သူကြွယ်မသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သို့သွား၍ တစ်ခါမျှ တရားနာယူခြင်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ၏ ဒါနကထာကိုလည်း နာကြားဖူးခြင်း မရှိ။ သီလ ကထာကိုလည်း နာကြားဖူး ခြင်း မရှိ။ ဒါနကထာနှင့် သီလကထာတို့သည် နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်သော တရားဒေသနာများ ဖြစ်ကြ၏။ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက် ကြောင်း လမ်းစဉ်နှင့် ပတ်သက်သော မဂ္ဂကထာကို ကြားနာဖို့ကား ဝေးလေ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဟောစဉ်ကား ဤသို့ ဖြစ်၏။ ရှေးဦးစွာ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော ဒါနနှင့် သီလကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ဒါနနှင့် သီလကြောင့် ရရှိသော နတ်ပြည်ကို အကျိုးတရားအနေဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။ နတ်ပြည်အကြောင်းကို သဂ္ဂကထာ ဟူ၍ဆို၏။ လောကီတရားတို့၏ ကြောင်း ကျိုး အစုံကို ဟောကြားပြီးနောက် လောကုတ္တရာ တရားတို့၏ ကြောင်းကျိုးအစုံ ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ ထိုတွင် အကြောင်းလမ်းစဉ်ကို မဂ္ဂကထာ ဟူ၍ ခေါ်၏။ အကျိုးပန်းတိုင်ကို ကာမာနံ အာဒီနဝကထာ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ နိက္ခမ္မ အာနိသံသကထာ ဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်၏။

မဂ္ဂကထာတွင် ဝိပဿနာလည်း ပါ၏။ သစ္စာလည်း ပါ၏။ ဝိပဿနာ ကို ကြားနာရသဖြင့် ကြားနာရသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ ဝိပဿနာ ဉာဏ်များကို ရသောအခါ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို မြင်၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ ငြီးငွေ့၏။ ဤသည်မှာ ဝိပဿနာ၏ အကျိုးဖြစ်၏။ ယင်းအကျိုးကို "ကာမာနံ အာဒီနဝကထာ" ဟူ၍ ဆို၏။ ဤအကျိုးကို ရသည် ဆိုလျှင်ပင် ကာမဂုဏ် ကြောင့် ရသော ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးမှ လွတ်မြောက်၏။ သစ္စာလေးပါးကို သိ၍ သစ္စာဉာဏ်ကို ရသောအခါ ကာမဂုဏ်တို့မှ လွန်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရ၏။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတွင် ကာမဂုဏ်တို့မှ လွတ်မြောက်မှုသည် အကျိုးအာနိသင် အနေဖြင့် ပါဝင်၏။ ယင်း အကျိုးအာနိသင်ကို "နိက္ခမ္မ အာနိသံသကထာ" ဟူ၍ ဆိုရ၏။

http://www.dhammadownload.com

သူကြွယ်မကြီး၏ အိမ်နီးနားချင်းတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်များကို နာကြားကြ၏။ နတ်ပြည် စည်းစိမ်ကိုလိုလျှင် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် ဒါနနှင့် သီလတို့ကို သူတို့သည် သိလာကြ၏။ ကာမဂုဏ်တို့မှ လွန်မြောက်ပြီး ကာမဂုဏ်ချမ်းသာတို့ထက်ပိုသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရလိုပါလျှင် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အကျင့်မြတ် တရားကိုလည်း သူတို့သည် သိလာကြ၏။ အိမ်နီးနားချင်းကောင်းများ အနေဖြင့် သူတို့ သိလာကြသော တရားဓမ္မများကို သူကြွယ်မအား ပြောကြားသောအခါ သူကြွယ်မသည် များစွာ စိတ်ဝင်စား၏။ သူကြွယ်မ၏ ပါရမီတို့သည် သူ့အဆင့် အလျောက် ရင့်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူကြွယ်မသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်း တော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်များကို များစွာ နာကြား ချင်လာ၏။ သူပြော လူပြော ကြားရုံနှင့်ပင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်သည် များစွာ အဲ့ဖွယ် ရှိပါ၏။ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကိုလည်း ကြားရ၏။ တစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကိုလည်း ကြားရ၏။ အမှန်အားဖြင့် သူကြွယ်မသည် မိမိ၏ ရင့်သော ပါရမီဉာဏ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော် အတိမ်အနက်ကို ခန့်မှန်းနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် သူကြွယ်မသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ပါရမီများက နှိုးဆော်လာသောအခါ ဤသို့ပင် ဖြစ်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူကြွယ်မသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ တရားနာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ပါဝေယျကအား ပြောကြား၏။ အမှန်အားဖြင့် ပါဝေယျကသည် သူကြွယ်မ၏ ဆိုးတိုင်ပင်ဖက် ကောင်းတိုင်ပင်ဖက် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူကြွယ်မက ပါဝေယျကအား ထုတ်ဖော်ပြောပြခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ပါဝေယျကသည် များစွာ တုန်လှုပ်သွား၏။ သူ့အတွက် ဒါယိကာမတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားမှာကို များစွာ စိုးရိမ်၏။ ထို့ကြောင့် ပါဝေယျကသည် သူကြွယ်မအား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ တရားမနာရန် ပြောကြား၏။ ယခင်က ဆိုလျှင် ပါဝေယျက သဘောမတူသော လုပ်ငန်းဟူသမျှကို သူကြွယ်မသည် မလုပ်ဘဲ နေမြဲဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌မူ ပါရမီကံ၏ နှိုးဆော်မှုကြောင့် သူကြွယ်မ သည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို နာယူရန် အလွန်စိတ်သန်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဒုတိယအကြိမ် သူကြွယ်မသည် ပါဝေ ယျက အား ပြောပြန်၏။ ပါဝေယျကလည်း ဒုတိယအကြိမ် တားမြစ်ပြန်၏။ သူကြွယ်မက တတိယအကြိမ် ပါဝေယျကအား ပြောပြန်၏။ ပါဝေယျကလည်း တတိယအကြိမ် တားမြစ်ပြန်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုအခါ သူကြွယ်မသည် တစ်မျိုးကြ၏။ ပါဝေယျကကို တောင်းပန်နေလျှင်တော့ ပါဝေယျက က တားမြစ်နေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို နာယူဖြစ်မည် မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရားကို အိမ်သို့ ဆွမ်းစားပင့်ပြီး တရားနာမှပဲ ဖြစ်ပေတော့မည်။ ဤသို့ သူကြွယ်မက ကြံ၏။ ကြံသည့်အတိုင်းပင် မိမိ၏သားအား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းစားပင့်လွှတ်လိုက်၏။ သားလည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းစားပင့်ရန် သွား၏။ သို့ရာတွင် သူကြွယ်မ၏သားသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ အာဇီဝက ကျောင်းတိုက်သို့သွား၍ ပါဝေယျကကို တွေ့၏။ ပါဝေယျက က အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းသောအခါ မိမိ၏ မိခင်က မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းစားပင့်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းစားပင့်ရန် သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူကြွယ်မ၏သားက ပါဝေယျကအား ပြော၏။ ထိုအခါ ပါဝေယျကသည် မြတ်စွာဘုရားကို သွားရောက်မပင့်ရန် ပြော၏။ သူကြွယ်မ၏ သားကလည်း မိခင်၏အမိန့်ကို လွန်ဆန်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ပြောလျှင် မိခင်၏အမိန့်ကို လိုက်နာသည့်အနေဖြင့် "မည်သည့်အိမ်၊ မည်သည့်လမ်းက" ဟု နေရပ်ကို မပြောဘဲ မြတ်စွာဘုရားအား ဆွမ်းစစ်းကြတော်မူရန်သာ လျှောက်ထားပြီး ပြန်လာခဲ့ ဟူ၍ မှာကြားလိုက်၏။ သူကြွယ်မ၏သားသည်လည်း ပါဝေယျက အကြံပေးသည့် အတိုင်းပင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ နေရပ် လိပ်စာ မပြောဘဲ မြတ်စွာဘုရားကို ဆွမ်းစားပင့်လေ၏။ ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် သဘော ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူကြွယ်မ၏သားသည် ပါဝေယျက သီတင်းသုံးရာ အာဇီဝက ကျောင်းတိုက်သို့သွားပြီး ပါဝေယျကအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလေ၏။ ပါဝေယျကကိုလည်း မနက်ဖြန် ဆွမ်းစားကြွရန် ပင့်၏။ ပါဝေယျကနှင့် သူကြွယ်မသားတို့က နေရပ်လိပ်စာကို မလျှောက်ထားခဲ့သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ်မ၏ အိမ်သို့ ကြွနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သာ အစားကောင်းများကို စားရတော့မည်ဟု ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေကြ၏။ ပါဝေယျကနှင့် သူကြွယ်မသား နှစ်ယောက်တို့သည် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဉာဏ်တော်ရှင် မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွဖွမ်းအင်ကို မသိကြ။ အမှန်အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ်မ၏အိမ်သို့ သွားရာလမ်းကို မဆိုထားနှင့်၊ ဖြဟ္မာ့ပြည်သို့ သွားရာလမ်းကိုလည်း သိ၏။ နတ်ပြည်သို့ သွားရာလမ်းကိုလည်း သိ၏။ အပါယ်လေးဘုံသို့ သွားရာလမ်းကိုလည်း သိ၏။ ထိုထို နေရာဒေသ အားလုံးသို့ သွားရာလမ်း အားလုံးကို မြတ်စွာဘုရားသည် သိတော်မူ၏။

http://www.dhammadownload.com

ပါဝေယျကသည် ထိုနေ့စောစောကပင်လျှင် သူကြွယ်မ၏ အိမ်သို့ လာ၏။ မိမိအတွက် ခင်းထားသော နေရာ၌ နေ၏။ ပါဝေယျကအတွက် နေရာကို နောက်ဘက်တိုက်ခန်း၌ ခင်းထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း နံနက်စောစော ကပင်လျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူတော်မူ၍ သူကြွယ်မအိမ်သို့ ကြွတော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအတွက် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ နေတော်မူ၏။ သူကြွယ်မသည် မြတ်စွာဘုရားအား မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်းစားတော် မူပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်း အနုမောဒနာတရားကို ဟောကြားတော် မူ၏။ သူကြွယ်မသည်လည်း 'သာဓု... သာဓု' ဟူ၍ ကောင်းချီးပေးလျက် တရားတော်ကို နာကြား၏။

သူကြွယ်မ၏ သာဓုခေါ်သံကို ကြားသောအခါ ပါဝေယျကသည် များစွာ တုန်လှုပ်၏။ တည်တံ့၍ နေခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်၏။ ဤ ဒါယိကာမကြီး သည် မိမိအား ယခင်ကလို ကြည်ညိုသဒ္ဓါ ရှိတော့မည် မဟုတ်။ ကြည်ညိုသဒ္ဓါ မရှိတော့လျှင် မိမိအား လှူဒါန်းတော့မည် မဟုတ်။ ပါဝေယျကသည် ဤသို့ ယူဆပြီး ဆွမ်းပင် မစားတော့ဘဲ မိမိနေရာ တိုက်ခန်းမှ ထွက်ပြီးလျှင်–

'ဟယ် သူယုတ်မ၊ ရှင်ကြီးဂေါတမအား ဤသို့သော ပုဇော်သက္ကာရကို ပြု၏။ သင်သည် ပျက်လေတော့' ဟူ၍ သူကြွယ်မအား လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား လည်းကောင်း ဆဲရေး၍ မိမိ၏ အာဇီဝက ကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်သွား လေ၏။

သူကြွယ်မသည် မြတ်စွာဘုရားအား များစွာ အားနာ၏။ မိမိ၏ အဖြစ် ကိုလည်း ရှက်၏။ ထို့ကြောင့် သူကြွယ်မသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော် မူသော တရားတော်၌ ကောင်းစွာ မနာကြားနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ သမာဓိကို ဆောက် တည်၍ မရနိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သူကြွယ်မ၏ စိတ်အခြေအနေ ကို သိတော်မူ၏။ အမှန်အားဖြင့် သူကြွယ်မသည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဒါနကို နာကြားရသော်လည်း ဒါနမှန်း မသိ။ သီလကို နာကြားရသော်လည်း သီလမှန်း မသိ။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဝိပဿနာကို နာကြားရသော်လည်း မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ဝိပဿနာမှန်း မသိ။ သူကြွယ်မ၏ စိတ်သည် ပျံ့လွင့်နေလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက သူကြွယ်မအား တရားတော်၌ လေးလေးနက်နက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နာယူနိုင် စေရန် ဂါထာဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဟောကြားတော်မူ၏။

– အခြားသူများ၏ အပြစ်များကို မကြည့်ရာ၊ အခြားသူများ၏ ထိုထို ကောင်းမှု မကောင်းမှု ပြု မပြုကိုလည်း မကြည့်ရာ။
– မိမိ၏ ကောင်းမှုပြုသည် မပြုသည်ကိုသာ ကြည့်ရာ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဤအသနာတော်ကို ကြားရသောအခါ သူကြွယ်မသည် စိတ်၏ တည်ငြိမ်မှု သမာဓိကို ရ၏။ သမာဓိကို ရလျှင် အမှန်အတိုင်း သိစွမ်းနိုင်သော ယထာဘူတဉာဏ်ကို ရ၏။ ယထာဘူတဉာဏ်ကို ရသောအခါ ခန္ဓာတို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်သော ဝိပဿနာဉာဏ်ကို ရ၏။ ထိုနောက် ဖြစ်ပျက်တို့၏ ကုန်ဆုံးရာ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်သော မဂ်ဉာဏ်ကို ရ၏။ သူကြွယ်မ ရသော မဂ်ဉာဏ်ကား သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူကြွယ်မသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေ၏။ ဂါထာ၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ် အကျဉ်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။ မည်သူပင်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို လုပ်ရာ၌ ဤဂါထာပါ သွန်သင်ချက်အတိုင်း လုပ်ရ၏။ ထိုသို့ လုပ်ပါက လောကီ အကျိုးများကိုသာမက အရိယသစ္စာကိုသိခြင်း တိုင် အောင်သော လော ကုတ္တရာ အကျိုးများကိုပါ ရ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကောင်းမှုကို လုပ်သူများလည်း ရှိ၏။ မကောင်းမှုကို လုပ်သူများလည်း ရှိ၏။ "သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကာ" ဆိုသည့်အတိုင်း သူတို့ လုပ်သော ကံက သူတို့အတွက် ဖြစ်၏။ မိမိအတွက် ဖြစ်စေလိုလျှင် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆွဲဆောင်မှုကို သည်းခံရ၏။ ကောင်းသောလုပ်ငန်းဖြင့် ဆွဲဆောင်လျှင်လည်း သည်းခံရ၏။ မကောင်းသော လုပ်ငန်းဖြင့် ဆွဲဆောင်လျှင်လည်း သည်းခံရ၏။ ကောင်းသောလုပ်ငန်းဖြင့် ဆွဲဆောင်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိကို မြှောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ မကောင်းသောလုပ်ငန်းဖြင့် ဆွဲဆောင်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိကို ခြောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မြှောက်ခြင်း၌လည်း အလေးထားရမည် မဟုတ်၊ ခြောက်ခြင်း၌လည်း အလေးထားရမည် မဟုတ်။ ဤသို့ အလေးမထားခြင်းသည်ပင် သည်းခံခြင်း ခန္တီ ပါရမီသဘော သက်ရောက်၏။

ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဆွဲဆောင်မှုများကို အလေးမထားဘဲ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်များကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံခြင်းသည် ဥပေက္ခာပါရမီသဘော သက်ရောက်၏။ ယင်းကိုပင် လျစ်လျူရှုခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ အကျဉ်းအားဖြင့် ဆွဲဆောင်မှုများကို တွန်းလှန်နိုင်ခြင်းသည် သည်းခံခြင်း ခန္တီ၏ သဘော ဖြစ်၏။ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် စိတ်ကို ထားခြင်းသည် ဥပေက္ခာ၏ သဘော ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်၍ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အလုပ်ကို ကိုယ်က မလုပ်ဘဲ သူ့အလုပ်၌ စိတ်ရောက်နေရမည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့အလုပ် ၌ စိတ်မရောက်အောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ခန္တီ၏ သဘော ဖြစ်၏။ ကိုယ့်အလုပ်၌သာ ကိုယ်က စိတ်ရောက်အောင် အားထုတ်ခြင်းသည် ဥပေက္ခာ၏ သဘော ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ လုပ်ငန်းဟူသမျှ၌ ဤသဘောနှစ်မျိုးကို အခြေခံအားဖြင့် လိုအပ်၏။ ဤသဘောနှစ်မျိုးကို အခြေခံပြီးမှ

http://www.dhammadownload.com

ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ အလုပ်များကို လုပ်ရမည် ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အလုပ်များ ဟူသည်မှာ ဒါန သီလ ဘာဝနာ ဟူသော ကောင်းမှုများ ဖြစ်၏။ အခြေခံသဘော အားဖြင့် ဒါန ဟူသည်မှာ ပုံပိုးခြင်း ဖြစ်၏။ သီလ ဟူသည်မှာ စိတ်ယုတ်မာများ ဝင်မလာနိုင်အောင် တားဆီးခြင်း ဖြစ်၏။ ဘာဝနာ ဟူသည်မှာ ဖြူစင်သောစိတ်ကို မွေးမြူခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး စသော ရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ဒါနသဘောကိုလည်း ပါဝင်အောင် ဆောင်ရွက်ရ၏။ သီလ သဘောကိုလည်း ပါဝင်အောင် ဆောင်ရွက်ရ၏။ ဘာဝနာ သဘောကိုလည်း ပါဝင် အောင် ဆောင်ရွက်ရ၏။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် အရေးကြီးသော ခံယူချက်တစ်မျိုးကို ထားရှိရန် လိုအပ်၏။ ထိုခံယူချက်မှာ မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်လုပ်၊ ရာထူးဂုဏ်သိန် စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် ထင်ပေါ်ကျော်စောမှုများကို မမျှော်မှန်းဘဲ လွတ်လပ်စင်ကြယ် သော စိတ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို နေကွမ္မ ပါရမီ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကအတွက် အလုပ်လုပ်ရာတွင် ဘာကိုမျှ မျှော်ကိုးခြင်းမရှိဘဲ စေတနာမှန် သန့်သန့်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် နေကွမ္မပါရမီအကျင့်ကို ကျင့်ရာ ရောက်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့၏ ကာယကံမှု၊ ဝစီကံမှု၊ မနောကံမှုများ ကို လုပ်ရာ၌ သည်းခံခြင်း ခန္တီ၊ သူ့အလုပ်၌ စိတ်မရောက်စေဘဲ မိမိ၏ အလုပ် ၌သာ စိတ်ရောက်ခြင်း ဥပေက္ခာ၊ အကျိုးကို မမျှော်ကိုးဘဲ စေတနာသန့်သန့်ကို ထားခြင်း နေကွမ္မတို့ကို အခြေခံပြီးမှ ဆောင်ရွက်အပ်ပါ၏။

ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင် တော်မူစဉ် ကာလက ဖြစ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

ဆတ္တပါဏိသည် သာဝတ္ထိပြည်သား ဖြစ်၏။ သူသည် အနာဂါမ်လည်း ဖြစ်၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း ဆောင်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် သူသည် ရဟန်းမဝတ်။ ရဟန်းဝတ်ဟူသည် ဝတ်ချင်တိုင်းဝတ်၍ ဖြစ်သည်မဟုတ်၊ သင်္ခါတရားလည်း ရှိပါမှ၊ အကြောင်းလည်း ညီညွတ်မှ ဝတ်၍ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဘဝကို သင်္ခါပဗ္ဗဇိတ ဘာဝေါ ဒုလ္လဘောဟု ဒုလ္လဘတစ်ခု အနေဖြင့် မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် အနာဂါမ်လည်း ဖြစ်၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံကိုလည်း နှုတ်ငုံဆောင်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့်

http://www.dhammadownload.com

သူသည် ရဟန်းပြုသင့်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သူသည် သန္ဓါတရား ရှိပါသော်လည်း အကြောင်းမညီညွတ်သဖြင့် ရဟန်းဝတ်နှင့် မနေနိုင်ဘဲ လူဝတ်ဖြင့်သာ နေခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းဘဝ၏ တန်ဖိုးကို ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် သိပါ၏။

တစ်နေ့တွင် ဆတ္တပါဏိသည် နံနက်စောစောကပင် ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ပြီး မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်၍ တရားတော်ကို နာကြားရန် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားလေ၏။ အနာဂါမ်တိုင်အောင် အရိယာသာဝကကို သိမြင်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း "မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်ခြင်း၊ မြတ်စွာဘုရားထံတော်မှ တရားတော်ကို ကြားနာခြင်းသည် သူတော်ကောင်းတို့၏ တာဝန်ဖြစ်သည်" ဟု ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာက မှတ်ယူပြီး မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်သို့ သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်း ဟူသည် မိမိ၏တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်လေ့ရှိ၏။

ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဆည်းကပ်၍ တရားတော်ကို နာကြားနေစဉ် ပဿေနဒီ ကောသလမင်းသည်လည်း မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခစား ဆည်းကပ်ခြင်းငှာ ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာအတွက် အခက်ကြုံ၏။ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာ၌ ဝတ္တရား နှစ်ခုသည် တစ်ပြိုင်နက်တည်း တွေ့ဆုံ၏။ တစ်ခုသော ဝတ္တရားမှာ တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ဝတ္တရား ဖြစ်၏။ တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ဝတ္တရားအရ ဆတ္တပါဏိသည် မိမိ၏ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တွေ့မြင်လျှင် ထ၍ အရိုအသေပေးပြီး ခရီးဦး ကြိုဆိုရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကြိုပါမှလည်း တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ဝတ္တရားကျေမည် ဖြစ်၏။ အခြားဝတ္တရား တစ်ခုမှာ ဥပါသကာတို့၏ ဝတ္တရား ဖြစ်၏။ ဝတ္တရားအရ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် ထိုင်မြဲနေရာ၌ ထိုင်၍သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို မလျှပ်မယှက် နာမြဲနာရမည် ဖြစ်၏။ ထိုသို့မှ မိမိ၏ ထိုင်မြဲနေရာ၌ ထိုင်ပြီး တရားတော်ကို နာမြဲအတိုင်း မနာယူဘူး ဆိုလျှင် ဥပါသကာ၏ ဝတ္တရား ပျက်၏။

ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် မိမိအပေါ်၌ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျရောက်လာသော ဝတ္တရားနှစ်မျိုးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ရန် မဖြစ်နိုင်သောအခါ ထိုဝတ္တရားနှစ်မျိုးအနက် မည်သည့် ဝတ္တရားကို ကျေပွန်အောင် လိုက်နာရပါမည်နည်း။ ဆတ္တပါဏိသည် မတုန်လှုပ်သော သဒ္ဓါဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၌ ကြည်ညိုသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆတ္တပါဏိသည် ထိုပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ တွေးခေါ်စဉ်းစားစရာ သိပ်ပြီး မလိုလှ။ လောကဓံ၌ မြတ်စွာဘုရားထက် ပို၍ အလေးထားရမည့် အရာဟူ၍ ဘာမျှ မရှိဟု ဆတ္တပါဏိက သိ၏။ ထို့ကြောင့်

http://www.dhammadownload.com

ကောသလမင်းကြီး အမျက်ထွက်လျှင်လည်း ထွက်ပါစေတော့၊ မြတ်စွာဘုရား၌ မရှိသေရာရောက်အောင် တရားတော်ကို နာယူရင်း တန်းလန်းကထပြီး မင်းကြီးကို သူများနည်းတူ ခရီးဦး မကြိုဆိုတော့ဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး တရားတော်ကိုသာ ဆက်လက် နာယူလေ၏။

ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် အနာဂါမ် ဖြစ်၏။ အနာဂါမ် ဖြစ်သဖြင့် ဒေါသကို ပယ်ပြီး ဖြစ်၏။ ဒေါသကို ပယ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် သူ၌ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်ဟူ၍ မရှိ။ အဘိဓမ္မာ တရားကိုယ်အရ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဟူသမျှ ဒေါသပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ယင်းဒေါသကား နစ်သောဒေါသ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဒေါသကို မြစ်ပယ်ပြီးသော ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် မင်းကြီးမှ မိမိသို့ ကျရောက်လာနိုင်သော ဘေးအန္တရာယ်များ ကြောက်ရွံ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် မင်းကြီးကို မကြောက်ရွံ့သော်လည်း မင်းကြီးကိုမူ ရိုသေလေးစား၏။ မင်းကြီးအပေါ်၌ မောက်မာမှု ဟူ၍ မရှိ။ မောက်မာမှုဟူသည် မာနဖြစ်၏။ အနာဂါမ်အနေဖြင့် မာနကို မြစ်ပြတ် မပယ်နိုင်သေးသော်လည်း မာနကို ကောင်းစွာ ထိန်းချုပ်နိုင်ပေပြီ။ မင်းကြီး အပေါ်၌ မဆိုထားနှင့်၊ မည်သူ့အပေါ်၌မဆို ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် မာနကို ထိန်းချုပ်နိုင်၏။

ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ကောသလ မင်းကြီးသည် ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာကို အမျက်ထွက်၏။ ထိုနေရာရှိ အခြားသော တရားနာပရိသတ် အားလုံးက မိမိအပေါ် လေးစားကြပါလျက်၊ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာက မိမိအပေါ် ဘာကြောင့် မလေးစားသနည်း။ မင်းကြီးသည် မကျေနပ်။ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာက နေရာမှထ၍ မိမိကို ခရီးဦး မကြိုဆိုခြင်းကိုပင် သူ့အပေါ် မလေးစားခြင်း ဟူ၍ ကောသလ မင်းကြီးက အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ၏။ များသောအားဖြင့် ကြီးမြင့်သူတစ်ဦးသည် အရှိအသေ ကြိုက်တတ်ကြ၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်မှောက်၌ မင်းကြီးသည် ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကောသလမင်းကြီးသည် ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာအပေါ် စိတ်ထဲက "တေး" ထားလိုက်၏။

မြတ်စွာဘုရားက ကောသလမင်းကြီး၏ အာဃာတကို သိ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာကရုဏာရှင် ဖြစ်တော်မူသည် အားလျော်စွာ မပြစ်မှားထိုက်သော ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာအပေါ် ပြစ်မှားမိသော ကောသလမင်းကြီး၏ မကောင်းမှုကို ပြေပျောက်စေလို၏။ အကယ်၍ မပြေပျောက်ပါက ထိုအပြစ်သည် ရှည်စွာသော ကာလတို့ပတ်လုံး မင်းကြီးအား မလိုလားအပ်သော အပြစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသို့ ရောက်နိုင်သော ထိုအပြစ်ကို ပျောက်ပါစေခြင်း

http://www.dhammadownload.com

အကျိုးငှာ မြတ်စွာဘုရားက မင်းကြီး၏ ရှေ့မှောက်၌ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာအား ဤသို့ ချီးမွမ်း၏။

'မင်းကြီး၊ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် ပညာရှိ၏။ သိမြင်အပ်ပြီးသော တရားရှိ၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်၏။ အကျိုး ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်၌ လိမ္မာ၏'

သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်က ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာအား ချီးမွမ်းသည်ကို ကြားသောအခါ ကောသလမင်းကြီးသည် ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာအပေါ် ပြစ်မှားမိသော မိမိ၏ အပြစ်ကို မှားမှန်းမြင်လာ၍ စိတ်ဆိုးပြေသွား၏။ အာဃာတ ပျောက်သွား၏။ ထိုသည်မှာ ပုထုဇဉ်တို့၏ ဓမ္မတာဖြစ်၏။ ပုထုဇဉ်များ အနေဖြင့် မိမိက "မကောင်း" ထင်ထားသော လူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကြီးမြတ်သူများက "အကောင်း" အဖြစ် ချီးမွမ်းသည်ကို ကြားရသောအခါ မိမိအမှားမှန်း ပြန်၍ သိလေ့ရှိ၏။ မိမိ၏ အထင်ကို ပြန်၍ သိမ်းတတ်၏။ အာဃာတ ထားမိလျှင်လည်း ထားမိသည့် အာဃာတသည် ပြေပျောက်၏။ ကြီးမြတ်သူတို့၏ အမိန့်သည် သာမန် သူလိုငါလို ပုဂ္ဂိုလ်များအပေါ် ထူးစွာ ထိရောက်၏။ အကိုးအကား တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် တစ်ခုသောနေ့၌ ကောသလမင်းကြီးသည် မိမိ၏ နန်းတော်အထက် ဘုံနန်းပြာသာဒ်၌ စံစားနေတော်မူစဉ် မင်းရင်ပြင်၌ ဖြတ်သွားသော ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာကို မြင်၏။ မင်းကြီးသည် ဗေတဝန် ကျောင်းတော်၌ ဆုံမိသော ဖြစ်ရပ်ကို ချက်ချင်း သတိရ၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် မင်းချင်းတစ်ယောက်ကိုလွှတ်၍ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာသည် သင့်လျော်သောနေရာ၌ ဖိနပ်ကို ချွတ်၏။ ထီးကို ပိတ်၏။ ခြေကျင်လာ၏။ မင်းကြီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးနောက် သင့်လျော်သောနေရာ၌ နေ၍ ခစား၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာအား ဤသို့ မေး၏။

'ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာ၊ ထီးနှင့် ဖိနပ်ကို ဘာကြောင့် ချွတ်ထားခဲ့သနည်း'

ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာက 'အရှင်မင်းကြီး ခေါ်တော်မူသည်ဟု ကြားသိရပါသောကြောင့် မိမိ စီးလာသော ဖိနပ်ကိုချွတ်၍ ထီးကိုပိတ်ပြီး အရှင်မင်းကြီးထံ လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်' ဟု ပြန်လည်လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက 'ငါ မင်းဖြစ်ကြောင်းကို ယနေ့မှသာ သင်တို့ သိခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်' ဟု မိန့်တော်မူသောအခါ 'အရှင်မင်းကြီး မင်းဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ အမြိတမ်း သိပါသည်' ဟု ဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာက ပြန်လည်လျှောက်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထိုအခါ 'ငါ မင်းဖြစ်ကြောင်းကို သင်တို့သည် အမြဲတမ်း သိသည်ဆိုလျှင် ရှေးတစ်ချိန်က မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်၌ သင်တို့သည် ငါ့ကိုမြင်ပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် နေရာမှထ၍ ငါ့ကို ခရီးဦး မကြိုဆိုသနည်း' ဟု မင်းကြီးက ဆတ္တပါဏိဉပါသကာအား မေး၏။ ဆတ္တပါဏိသည် အနာဂါမ် ဖြစ်သဖြင့် သိလရှိ၏။ သိလ ရှိသဖြင့် ရဲရင့်၏။ ထို့ကြောင့် မှန်ကန်စွာ ပရိယာယ် မပါဘဲ ဆတ္တပါဏိဉပါသကာက မင်းကြီးအား ဤသို့ လျှောက်တင်၏။

'အရှင်မင်းကြီး၊ မင်းတကာတို့ထက် မြတ်သောမင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၏ အထံတော်၌ နေပါလျက် တစ်နိုင်ငံမျှကိုသာ အစိုးရတော်မူသော ပဒေသရာဇ် မင်းဖြစ်တော်မူသော အရှင်မင်းကြီးကို မြင်၍ မိမိ ခစားရာ နေရာမှ ထ၍ ဖယ်ရှောင်ပေးလျှင် မင်းတို့၏ မင်း ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၌ မရိုမသေ မကိုင်းညွတ်ခြင်း အဂါရဝသည် ဖြစ်ရာ ရောက်ပါမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့သည် အရှင်မင်းကြီးကို မြင်ပါလျက် မထသွားခြင်း၊ မဖယ်ရှောင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်'

ဆတ္တပါဏိ ဉပါသကာ လျှောက်တင်သည်အတိုင်း မင်းကြီးက လက်ခံ၏။ မင်းကြီးသည် ဆတ္တပါဏိ ဉပါသကာအပေါ် အပြစ်မယူတော့။ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် အပြစ်ယူမိပါလျှင် မိမိသာ နစ်နာမည်ဖြစ်ကြောင်း မင်းကြီးက သိ၏။ မင်းကြီးသည် ရှေးကလို မဟုတ်တော့၊ ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုတတ်လာပေပြီ။ ထို့နောက် မင်းကြီးက သူ၏နန်းတော်၌ မလ္လိကာ ဒေဝီနှင့် ဝါသဘခတ္တိယာတို့အား ပိဋကတ်သုံးပုံကို ချပို့သင်ကြားပေးပါရန် ဆတ္တပါဏိ ဉပါသကာအား မိန့်ကြား၏။ ထိုအခါ ဆတ္တပါဏိ ဉပါသကာက မင်း၏ နန်းတော်၌ မိဖုရားကြီး နှစ်ပါးတို့အား လူပုဂ္ဂိုလ်က ဆရာလုပ်ပြီး သင်ကြားပြသသည်ထက် ရဟန်းတော်တစ်ပါးက ဆရာလုပ်ပြီး သင်ကြားပြသသည်က ပို၍သင့်လျော်ကြောင်း ပြန်လည်လျှောက်တင်၏။ မင်းကြီးသည် ဆတ္တပါဏိ ဉပါသကာအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ဆင့် သိပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် ဆတ္တပါဏိ ဉပါသကာ၏ လျှောက်တင်ချက်ကို လက်ခံလိုက်၏။

ကောသလမင်းကြီးက ဆတ္တပါဏိ ဉပါသကာ အကြံပြုသည့်အတိုင်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ရှိ မြတ်စွာဘုရားထံတော်သို့ သွား၍ မလ္လိကာဒေဝီနှင့် ဝါသဘခတ္တိယာဒေဝီ နှစ်ပါးတို့အား ပိဋကတ်သုံးပုံကို နေ့စဉ် နန်းတော်သို့ကြွ၍ သင်ကြားပေးတော်မူပါရန် လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့် ဒါယကာတစ်ဦးတည်းထံသို့ အမြဲ နေ့စဉ် သွားရိုးဓမ္မတာ မရှိသောကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာအား

http://www.dhammadownload.com

မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ နေ့စဉ်သွား၍ မိဖုရားကြီး နှစ်ပါးတို့အား ပဋ္ဌကတ်သုံးပုံကို သင်ကြားပေးရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ကောသလမင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ နေ့စဉ်ကြွ၍ မိဖုရားကြီးနှစ်ပါးအား ပဋ္ဌကတ် သုံးပုံကို သင်ကြားပေး၏။ မိဖုရားနှစ်ပါးတို့တွင် မလ္လိကာ မိဖုရားသည် ပဋ္ဌကတ်တော်များကို သင်ယူရာ၌ များစွာ စိတ်ဝင်စား၏။ ထို့ကြောင့် ကြီးစားပမ်းစား သင်ယူ၏။ ဆရာလုပ်သူ ရှင်အာနန္ဒာက မေးလိုက်လျှင် မလ္လိကာသည် ဆရာ ကျေနပ်အောင် ဖြေနိုင်၏။ ဝါသဘခတ္တိယာကား ထိုသို့ မဟုတ်။ ကောသလမင်းကြီးက သင်ခိုင်း၍သာ သင်ယူရခြင်း ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင် အနေဖြင့် သင်ယူလိုစိတ် မရှိလှ။ ထို့ကြောင့် ကြိုးစားပမ်းစား မသင်ယူ။ ဆရာလုပ်သူ ရှင်အာနန္ဒာက သင်ပေးထားသော သင်ခန်းစာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးလိုက်လျှင်လည်း ဝါသဘခတ္တိယာသည် ဆရာ ကျေနပ်အောင် ဖြေကြားနိုင်ခြင်း မရှိ။

တစ်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာအား စာပေသင်ယူနေသော မိဖုရားကြီးများနှင့် ပတ်သက်၍ စာပေတတ်မြောက်မှု အခြေအနေကို မေးမြန်းသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ ပြန်လည် လျှောက်ထား၏။

'ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ မလ္လိကာ မိဖုရားသည် တရားတော်ကို ရှိသေကောင်းမွန်စွာ သင်ယူပါသည်။ တရားတော်ကို ရှိသေကောင်းမွန်စွာ သရဇ္ဈာယ်ပါသည်။ ရှိသေကောင်းမွန်စွာ ပါဠိကို ခံယူခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါသည်။ အရှင်မင်းမြတ်၏ ဆွေတော်မျိုးတော် သမီးဖြစ်သော ဝါသဘခတ္တိယာ မိဖုရားသည် တရားတော်ကို ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မသင်ယူ။ တရားတော်ကို ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မသရဇ္ဈာယ်။ ပါဠိကို ခံယူခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ ဘုရား'

မြတ်စွာဘုရားသည် ရှင်အာနန္ဒာ လျှောက်ကြားသည်ကို ကြားတော်မူလျှင် 'ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ငါဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော တရားတော်မည်သည် ရှိသေကောင်းမွန်စွာ မနာကြား၊ မသရဇ္ဈာယ်၊ မမှီဝဲသော သူအား အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့်သာ ပြည့်စုံ၍ အနုံမရှိသော ပန်းကဲ့သို့ အကျိုးမရှိသာ ဖြစ်၏။ ရှိသေကောင်းမွန်စွာ နာကြား သရဇ္ဈာယ် မှီဝဲသောသူအား အဆင်းသဏ္ဌာန်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၊ အနုံလည်းရှိသော ပန်းကဲ့သို့ များစွာသော အကျိုးအာနိသင် ရှိလေ၏' ဟူ၍ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် အောက်ပါအတိုင်း ဂါထာ နှစ်ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

– **အနုံမရှိသော်လည်း အဆင်းရှိသောကြောင့် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ပန်းသည် မမြတ်မနိုး အကျိုးမရှိသကဲ့သို့၊**

http://www.dhammadownload.com

- ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူထားသော ပဋိကတ်သုံးပုံသည် ရှိသေစွာ မသင်ကြား၊ ရှိသေစွာ မကျင့်ကြံသူအား အကျိုးမရှိ။
- အနှံ့လည်းရှိ၊ အဆင်းလည်း ရှိသဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ပန်းသည် နှစ်သက်မြတ်နိုး အကျိုးရှိသကဲ့သို့၊
- ကောင်းစွာ ဟောကြားတော်မူထားသော ပဋိကတ်သုံးပုံသည် ရှိသေစွာ သင်ယူ၊ ရှိသေစွာ ကျင့်ကြံသူအားသာ အကျိုးရှိ၏။

ပန်းဟူသည် လှမြဲ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မွေးချင်မှ မွေး၏။ အမှန်အားဖြင့် ပန်းတိုင်း လှ၏။ သို့ရာတွင် ပန်းတိုင်း မမွေး။ အရာဝတ္ထုတိုင်းတွင် မူရင်းတန်ဖိုးနှင့် အခြံအရံ တန်ဖိုးဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိ၏။ မူရင်းတန်ဖိုးသည် အရာဝတ္ထုပြည့်စုံမှု (ဥပဓိသမ္ပတ္တိ) ၌ တည်၏။ အခြံအရံတန်ဖိုးသည် အချိန်အခါ ပြည့်စုံမှု (ကာလသမ္ပတ္တိ)၊ အခြေအနေ ပြည့်စုံမှု (ဒေသသမ္ပတ္တိ)၊ အသုံးချ ပြည့်စုံမှု (ပယောဂသမ္ပတ္တိ) တို့၌ တည်ရှိ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ မူရင်း တန်ဖိုးသည် အခြံအရံတန်ဖိုးများ အပေါ်၌ များစွာ မှီ၏။

ငွေတစ်ကျပ်သည် မူရင်းတန်ဖိုးအနေဖြင့် တစ်ကျပ်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ခရီးစရိတ် မရှိချိန်၌ ငွေတစ်ကျပ်နှင့် သာမန်အချိန်၌ ငွေတစ်ကျပ်သည် တစ်ကျပ်ချင်း တူသော်လည်း ကာလကိုလိုက်၍ တန်ဖိုးချင်း ခြားနား၏။ သူတော်စင်အား ဆောက်ပံ့ရသော ငွေတစ်ကျပ်နှင့် သူယုတ်မာအား ထောက်ပံ့ရသော ငွေတစ်ကျပ်သည် တစ်ကျပ်ချင်း တူသော်လည်း ဒေသကို လိုက်၍ တန်ဖိုးချင်း ခြားနား၏။ လျှုဒါန်းဖို့ ပေးရသော ငွေတစ်ကျပ်နှင့် လောင်းကစားဖို့ ပေးရသော ငွေတစ်ကျပ်သည် ပယောဂကို လိုက်၍ တန်ဖိုးချင်း ခြားနား၏။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူထားသော ပဋိကတ်သုံးပုံသည် လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ပေးနိုင်သည် မှန်သော်လည်း သင်ယူမှု မမှန်ကန်သောအခါ လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ပေးချင်မှသာ ပေး၏။ မိမိ၏ ပဋိကတ် တတ်မြောက်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ဒေါသ မာန်မာနများ ပွားစီးပါက မိမိ၏ အကျိုးမဲ့ကိုပင် ဖြစ်စေနိုင်၏။ ဤသို့သော သင်ယူမှုကို အလဂဒူပမာ သင်ယူမှုဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဆိုပါ၏။ အလဂဒူပမာ ဟူသည်မှာ မြွေဖမ်းဥပမာ ဖြစ်၏။ မြွေကို အဖမ်းမတတ်သောအခါ ဖမ်းသူကို မြွေက ပြန်ကိုက်သည့် သဘောမျိုး ဖြစ်၏။

ပဋိကတ်သုံးပုံကို သင်ယူသောအခါ သင်ယူမှု မှန်ကန်ပါမှ ပဋိကတ်သုံးပုံက သင်ယူသူအား လူ နတ် နိဗ္ဗာန် သုံးတန်သော ချမ်းသာကို ပေး၏။ ဤသို့သော သင်ယူမှုကို သံသရာမှ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အကျိုးကို ရရှိရန်

http://www.dhammadownload.com

အတွက် သင်ယူမှုဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဆိုပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပိဋကတ် သုံးပုံကို သင်ယူသောအခါ သင်ယူမှု မှန်ကန်ပါမှ သူတော်ကောင်း ဖြစ်နိုင်၏။ သင်ယူမှု မမှန်ကန်ပါက သူတော်ကောင်း မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထို့ကြောင့် ပိဋကတ်စာပေ ပညာရှင် တိုင်း သူတော်ကောင်း ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်၍ မရ။ အခြားစာပေပညာရှင်များသည်လည်း ထို့အတူပင် ဖြစ်၏။ ပိဋကတ်စာပေ ပညာရှင်များပင် သင်ယူမှု မမှန်ပါက သူတော်ကောင်း မဖြစ်နိုင်ပါလျှင် အခြားစာပေ ပညာရှင်များကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပြီ။ သင်ယူမှု မမှန်ပါက သူတော်ကောင်း မဖြစ်နိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် အရာဝတ္ထု တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားသောအခါ ယင်း အရာဝတ္ထု၏ မူရင်းတန်ဖိုးအပြင် အခြားရံ တန်ဖိုးများကိုပါ ထည့်သွင်း၍ စဉ်းစား ရ၏။ အခြားရံ တန်ဖိုးများတွင် ကာလသဘောလည်း ပါ၏။ ဒေသ သဘော လည်း ပါ၏။ ပယောဂ သဘောလည်း ပါ၏။

ဤဆတ္တပါဏိ ဥပါသကာ ဝတ္ထုသည် ကြားနာရသူများအတွက် များစွာ အကျိုးရှိသောဝတ္ထု ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက သောတာပန် စသည်ဖြင့် အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိစေနိုင်၏။ ယနေ့ခေတ်၌လည်း ယူတတ် သူများအဖို့ များစွာ အကျိုးရှိစေနိုင်သော ဝတ္ထု ဖြစ်ပါ၏။

ဝိသာခါ

ဝိသာခါသည် ဓနဥယ သူဌေးနှင့် သူဌေးကတော် သုမနဒေဝီတို့၏ သမီး ဖြစ်၏။ ဓနဥယ သူဌေးနှင့် သူဌေးကတော် သုမနဒေဝီတို့သည် အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့၌ နေကြသဖြင့် ဝိသာခါသည် ဘဒ္ဒိယမြို့သူ ဖြစ်၏။ အင်္ဂတိုင်းကို အုပ်စိုးသောမင်းမှာ ဗိမ္ဗိသာရ ဖြစ်၏။ ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရသည် မာဂဓတိုင်းနှင့် အင်္ဂတိုင်း နှစ်တိုင်းတို့၏ ဘုရင်ဖြစ်၏။ ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရတွင် ဓောတိက၊ ဇဋိလ၊ မေဏ္ဍက၊ ပုဏ္ဏကနှင့် ကာလဝလ္လိယ၊ ပေါင်း သူဌေးကြီးငါးဦးတို့ ရှိ၏။ သူဌေးကြီးငါးဦးတို့တွင် မေဏ္ဍက သူဌေးကြီးသည် ဝိသာခါ၏ဖခင် ဓနဥယ သူဌေး၏ ဓမည်းတော် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး၏ သူဌေးစာရင်းဝင် မေဏ္ဍက သူဌေးကြီး၏ မြေးဖြစ်၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သူဌေးစာရင်း ဝင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ လွယ်သည်တော့ မဟုတ်၊ အတိုင်းမသိနိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့နှင့် ပြည့်စုံဖို့ လို၏။ အမှန်အားဖြင့် ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပြည့်စုံရုံမျှနှင့်လည်း နိုင်ငံတော်၌ သူဌေး

http://www.dhammadownload.com

ရာထူးကို ရသည် မဟုတ်။ ဘုန်းကံရှိဖို့လည်း လိုသေး၏။ အတိုင်းမသိနိုင်သော ပစ္စည်းဥစ္စာများနှင့် ပြည့်စုံခြင်းကို "အမိတဘောဂ" ဟု ဆို၏။ ဘုန်းကံရှိခြင်းကို "မဟာပုည" ဟု ဆို၏။

တစ်နေ့တွင် မြတ်စွာဘုရားသည် အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့သို့ နောက်ပါ ရဟန်းသံဃာအပေါင်း ခြံရံလျက် ကြွတော်မူလာ၏။ အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့၌ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျသတ္တဝါများ ရှိကြ၏။ ထိုကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျသတ္တဝါများကို ချဖတ်ရန် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မဟာကရုဏာတော်သည် အံ့ဖွယ်ရှိပါ၏။ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါရှိရုံး မှန်လျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါရှိရာ ဒေသသို့ အရောက်သွား၏။ ဗြဟ္မာ့ပြည် ဖြစ်လျှင်လည်း ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ အရောက်သွား၏။ နတ်ပြည် ဖြစ်လျှင်လည်း နတ်ပြည်သို့ အရောက်သွား၏။ လူ့ပြည်ရှိ ဒေသတစ်ခုခု ဖြစ်လျှင်လည်း ထိုဒေသသို့ အရောက်သွား၏။ ဒေသနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း လမ်းကောင်းသည်၊ လမ်းမကောင်းသည်မှာ ပဓာန မဟုတ်။ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါရှိဖို့သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ ရာသီဥတုနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း အေးသည်၊ ပူသည်မှာ ပဓာန မဟုတ်။ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါရှိဖို့သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ မိမိနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း ပင်ပန်းသည်၊ နွမ်းနယ်သည်၊ နာမကျန်း ဖြစ်နေသည်မှာ ပဓာန မဟုတ်။ ကျွတ်ထိုက်သော သတ္တဝါရှိဖို့သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ ဆက်ဆံရေးနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း မိမိအပေါ် ရန်ပြုမည်၊ ရန်မပြုမည်မှာ ပဓာန မဟုတ်။ ကျွတ်ထိုက် မကျွတ်ထိုက်သာ ပဓာန ဖြစ်၏။ ဤနည်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝက ဘီလူးကိုလည်း ချွတ်ခဲ့၏။ အင်္ဂုလိမာလကိုလည်း ချွတ်ခဲ့၏။ ဗကဗြဟ္မာကိုလည်း ချွတ်ခဲ့၏။ ယခုလည်း အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယ မြို့သူမြို့သားများကို ချွတ်ရန် ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိသာခါ၏ အဘိုး မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်သတင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားဖူးပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို သွားရောက် ဖူးမြော်လိုလှ၏။ သို့ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို သွားရောက် ဖူးမြော်ခွင့် မရခဲ့။ ယခု မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင်က နောက်ပါ ရဟန်း သံဃာများ ခြံရံလျက် သူ၏မြို့ ဘဒ္ဒိယသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ အံ့ဖွယ်ကောင်းပေစွတကား၍ သူက ထင်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူ အပါအဝင် ကျွတ်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဥပနိဿယကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဘဒ္ဒိယမြို့သို့ ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိပါလျှင် မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးသည် ပို၍ပင် အံ့သြပေလိမ့်မည်။ ပို၍ပင် ဝမ်းသာပေလိမ့်မည်။

http://www.dhammadownload.com

ထိုစဉ်က ဝိသာခါသည် ၇ နှစ်အရွယ်မျှသာ ရှိသေး၏။ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးသည် သူ၏ မြေးမဂလေး ဝိသာခါကို အခြေအရံ သတို့သမီးငယ် ငါးရာတို့နှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးကြိုပြုရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ ဝိသာခါအနေဖြင့် သူမ၏ အခြေအရံ သတို့သမီးငယ် ငါးရာတို့နှင့် အတူ မြတ်စွာဘုရားကို ခရီးဦးကြိုခွင့်ရခြင်းသည် စိုက်ဆိုင်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်၊ ပါရမီတော်တို့၏ လှုံ့ဆော်ချက်ကြောင့်သာ ဖြစ်၏။ ဝိသာခါသည် အဘိုးဖြစ်သူ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီး၏ တာဝန်ပေးချက်အရ သူမ၏ အခြေအရံ သတို့သမီးငယ် ငါးရာတို့နှင့်အတူ ရထားကိုယ်စီ စီးကာ မြတ်စွာဘုရားကို သွားရောက်၍ ခရီးဦးကြို၏။ ခရီးဦးကြိုရာတွင် ရထားဖြင့် သွားသင့်သော အရပ်တိုင်အောင်သာ ရထားဖြင့် သွားပြီး၊ ရထားဖြင့် မသွားသင့်သော အရပ်တွင် ဝိသာခါသည် ရထားမှ ဆင်းသက်ပြီး သူမ၏ အခြေအရံများနှင့် အတူ ခြေကျင်သွား၍ မြတ်စွာဘုရားကို ချဉ်းကပ်ဝပ်လျှိုး ရှိခိုး၏။ နောက်က အဘိုးဖြစ်သူ မေဏ္ဍကသူဌေးကြီးနှင့် ပရိသတ်လည်း ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝိသာခါနှင့်အတူ အခြေအရံ သတို့သမီးငယ် ငါးရာတို့အား တရားဟောကြားတော်မူရာ အားလုံးသောတာပန် ဖြစ်သွားကြ၏။ ကုမုဒြာကြာတို့သည် ပွင့်ချင်ကြပါလျက် လရောင်ကို မရသေးသဖြင့် မပွင့်နိုင်ကြသေးဘဲ လရောင်ကို ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပွင့်ကြလေသကဲ့သို့ ဝိသာခါနှင့် အခြေအရံ ငါးရာတို့သည်လည်း ထိုနည်းအတူ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အရိယသစ္စာ ပန်းများကို ကိုယ်စီ ပန်ဆင်နိုင်ကြလေတော့၏။

မေဏ္ဍက သူဌေးကြီးသည်လည်း မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ ရောက်၍ အပြစ်ခြောက်ပါး ကင်းလွတ်သော နေရာ၌ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိသေညွတ်ကျိုး ရှိခိုး၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း မေဏ္ဍက သူဌေးကြီးအား သူ၏ စရိုက်နှင့်ညီသော တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ သူဌေးကြီးသည်လည်း ထိုတရားပွဲတွင်ပင် သောတာပန် ဖြစ်သွား၏။ သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာတော်များကို နောက်တစ်နေ့မှ စ၍ ၁၅ ရက်တို့ ပတ်လုံး သူ၏အိမ်၌ ဆွမ်းခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒိယမြို့၌ ကျွတ်ထိုက်သူ ဝေနေယျ သတ္တဝါများကို မကျန်ရအောင် တရားဒေသနာတော်များကို ဟောကြားတော်မူခြင်း ကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ ဘဒ္ဒိယမြို့မှ ပြန်ကြွတော်မူ၏။

မာဂဓတိုင်းနှင့် အင်္ဂတိုင်း တိုင်းနှစ်တိုင်းကို အုပ်စိုးသော ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့် ကောသလတိုင်းကို အုပ်စိုးသော ပသေနဒီ ကောသလမင်းတို့သည် အချင်းချင်း

http://www.dhammadownload.com

သမီးယောက်ဖ တော်စပ်ကြ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ နိုင်ငံ၌ သူဌေးကြီး ငါးဦးတို့ ရှိကြပြီး၊ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး၏ နိုင်ငံ၌မူ သူဌေးရာထူးဖြင့် ချီးမြှောက် ထိုက်သူဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကောသလမင်းကြီးသည် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးထံမှ သူဌေးကြီးငါးဦး အနက် တစ်ဦးဦးကို တောင်းယူရန် စဉ်းစားမိ၏။ ကမ္မနိယာမအရ ဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် လောကဋ္ဌ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွန်းခဲ့ပါလျှင် သူ့ကို ပံ့ပိုးရန်အတွက် အခြား ဘုန်းကံရှိသူများ သည်လည်း အခွင့်အရံများ အနေဖြင့် ပေါ်လာရ၏။ ဘုန်းကံမဲ့သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်သည် လောကဋ္ဌ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်ထွန်းပါလျှင်လည်း သူ့ကို ပံ့ပိုးရန်အတွက် အခြား ဘုန်းကံမဲ့သူများသည်လည်း အခွင့်အရံများ အနေဖြင့် ပေါ်လာရ၏။ အကောင်းဘက်က ဖြစ်စေ၊ မကောင်းဘက်က ဖြစ်စေ ထူးထူး ခြားခြား ပေါ်လာသူ မှန်သမျှသည် အထီးကျန်အနေဖြင့် ပေါ်လာရိုး မရှိ။ အသင်း အပင်း ပါလာမြဲ ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုပင် "သမဏော သမဏော၊ ဂေါဏော ဂေါဏော– ရဟန်း ရဟန်းချင်း၊ နွား နွားချင်း" ဟု လောကဋ္ဌ ဆိုရိုးပြုကြ၏။ ဤနိယာမကို ကောသလမင်းကြီး သဘောမပေါက်၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးထံမှ သူဌေးကြီးတစ်ဦးကို တောင်းယူရန် အကြံရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤအကြံအတိုင်းပင် ကောသလမင်းကြီးသည် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးထံသို့ သွား၍ သူဌေးကြီးငါးဦးအနက် တစ်ဦးဦးကို ပေးရန် တောင်း၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကား သောတာပန် ဖြစ်၏။ သောတာပန်ဖြစ်လျှင် လောက၏ အကျိုးစီးပွား အတွက် ဆောင်ရွက်ရန် ပို၍ တာဝန်ရှိလာ၏။ ထို့ကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဓမ္မနှင့် အဓမ္မတွင် ဓမ္မကို မြတ်နိုးသူ ဖြစ်၏။ လုပ်ချင်သည်နှင့် လုပ်သင့်သည် နှစ်မျိုးတွင် လုပ်သင့်သည်ကိုသာ လုပ်သူ ဖြစ်လာရ၏။ လုပ်ချင်သည့် သဘော သည် ဓမ္မနှင့်လည်း ယှဉ်၏။ အဓမ္မနှင့်လည်း ယှဉ်၏။ လုပ်သင့်သည့် သဘောသာ ဓမ္မနှင့် ယှဉ်၏။ ထို့ကြောင့် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မိမိ၏နိုင်ငံရှိ သူဌေးကြီး ငါးဦးတို့အနက် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မပေးဘဲ အင်္ဂတိုင်း ဘဒ္ဒိယမြို့နေ မေဏ္ဍက သူဌေးကြီး၏ သား ဓနဥ္ဇယ သူဌေးကိုသာ ကောသလမင်းကြီးအား ပေးလိုက်၏။ ဓနဥ္ဇယ သူဌေးသည် သူဌေးဖြစ်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ရာထူးကိုတော့ မရသေးချေ။ ကောသလမင်းကြီးသည်လည်း ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ပေးသည့် အတိုင်းပင် ဓနဥ္ဇယ သူဌေးကိုသာ ယူ၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကဋ္ဌ မိမိနှင့် ထိုက်တန်သည်ကိုသာ ယူပါမှ မိမိအတွက် အကျိုးပွားစီး၏။ မိမိနှင့် မထိုက်တန်သည်ကို ယူမိပါက မိမိအတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုက်တန်သည်၊ မထိုက်တန်သည်ကို ခွဲခြားသိဖို့ လို၏။ မိမိ၏ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွား

http://www.dhammadownload.com

အတွက်သာ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား အနေဖြင့် မထိုက်တန်သည်ချည်း ဖြစ်၏။ အများ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် လိုချင်ပါမှ ထိုက်တန်သည့် သဘောကို ဆောင်၏။ ထို့ကြောင့် "ထိုက်တန်၊ မထိုက်တန်" ဆုံးဖြတ်ရာတွင် မိမိအကျိုးရှိမှုနှင့် အများအကျိုးရှိမှု တည်းဟူသော ကိုက်တံဖြင့် တိုင်းတာဆုံးဖြတ်ရ၏။

ဗိမ္မိသာရ မင်းကြီးကလည်း ဓနဥယ သူဌေးကို မိမိ ဝတ္ထရားအရ များစွာ ချီးမြှောက်လိုက်၏။ ကောသလမင်းကြီးသည် ဓနဥယ သူဌေးကို မိမိနှိုင်ငံသို့ ဆောင်ကြဉ်းလာ၏။ တစ်ညဥ့်အိပ်ခရီး လွန်သောအခါ ကောသလတိုင်းအတွင်း မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော ဒေသစာစံခုသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုအခါ ဓနဥယ သူဌေးသည် ဤဒေသ၌ သူ့ဘာသာသူ မြို့တည်ထောင်၍ နေခွင့်ပေးပါရန် ကောသလ မင်းကြီးအား လျှောက်ထား၏။ ကောသလမင်းကြီးကလည်း ခွင့်ပြုလိုက်၏။ ထိုဒေသ၌ ဓနဥယသူဌေးသည် သူ နေဖို့အတွက် မြို့ကို တည်ထောင်၏။ မြို့ကိုလည်း "သာကေတ" ဟု အမည်မှည့်၏။ သာကေတ၏ အနက်မှာ မိမိ နေဖို့အတွက် မိမိဘာသာ တည်ထောင်သောမြို့ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သာကေတမြို့သည် သာဝတ္ထိမြို့တော်မှ ခုနစ်ယူဇနာ ဝေး၏။ ဓနဥယ သူဌေးသည် မိမိ၏ အခြေအရံ ပရိသတ်များနှင့် အတူ သာကေတမြို့၌ နေထိုင်လေ၏။ သူ့မြို့နှင့် သူ့ပရိသတ်ကား အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်လေ၏။

မင်းနေပြည် သာဝတ္ထိ၌ မိဂါရသူဌေး မိသားစုသည် ရှိ၏။ ထိုမိသားစုတွင် ပုဏ္ဏဝမုန မည်သော သားငယ်ရှိ၏။ ပုဏ္ဏဝမုန အရွယ်ရောက်လာသောအခါ မိဘများက သားပုဏ္ဏဝမုနအား မိဘတို့၏ ဝတ္ထရားအတိုင်း အိမ်ထောင်ချပေးချင်၏။ သို့ရာတွင် ပုဏ္ဏဝမုနကမူ အိမ်ထောင်မပြုလို။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရန် သူ ငြင်းပယ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူ အိမ်ထောင် မပြုလိုခြင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း တာဝန်မဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း နေလိုရှိသာ ဖြစ်၏။ အခြား အကြောင်းထူးဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ ကမ္ဘာ့သမိုင်း၌ ရောမမြို့ကြီး မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေစဉ် စောင်းတီးပြီး အပျော်ကြီး ပျော်နေသော နီရိုးဘုရင်လို လူစားမျိုး သူက ဖြစ်ချင်၏။ အမှန်အားဖြင့် ရောမမြို့ကြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသလိုပင် ဤလောကရှိ လူမှုဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်သည်လည်း သူ့နည်းနှင့်သူ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုမီးကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ လူတိုင်း၌ ဓာဝန်ရှိ၏။

ပုဏ္ဏဝမုနသည် ဆရာအနေဖြင့် ငြိမ်းသတ်မည်ဆိုပါက ရသေ့ရဟန်း ပြုဖို့လို၏။ တပည့်အနေဖြင့် သတ်မည်ဆိုပါက အိမ်ထောင်ရှင်လုပ်ဖို့ လို၏။ ရသေ့ရဟန်း ဟူသည်ကား ဆရာဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လောကသားတို့အား မှန်ကန်သော ဘဝနေနည်းကို ဆရာအနေဖြင့် သင်ပေးရ၏။ မှန်ကန်သော ဘဝနေနည်း

http://www.dhammadownload.com

ဖြင့် နေတတ်ပါမှ လူတို့သည် အချင်းချင်း ငြိမ်းချမ်းစွာ ယှဉ်တွဲပြီး နေနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ရဟန်း ဟူသည်လည်း ရသေ့ ရဟန်းအလျောက် တာဝန် ရှိ၏။ အိမ်ထောင်ရှင် ဟူသည်ကား တပည့် ဖြစ်၏။ တပည့်ဟူသည် ဆရာ သင်ပေးသည့်အတိုင်း လိုက်နာဖို့ လို၏။ ဆရာ သင်ပေးသော ဘဝနေနည်း အတိုင်း လိုက်နာနိုင်အောင် တပည့်၏ သန္တာန်၌ စာနာစိတ် ရှိနှင့်ဖို့ လို၏။ စာနာစိတ် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိရလေအောင် တပည့်သည် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ဖို့လိုခြင်း ဖြစ်၏။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်မှသာ မိမိ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လောကနှင့် ဆက်ဆံရာ တွင် စာနာစိတ်မျိုးစုံဖြင့် ဆက်ဆံနိုင်မည် ဖြစ်၏။ စာနာစိတ်မျိုးစုံဖြင့် ဆက်ဆံ နိုင်ပါမှလည်း လောကကို ငြိမ်းချမ်းအောင် ဖြဟ္မစိုရ်တရားဖြင့် လက်တွေ့ အကောင်အထည် ဖော်ရာရောက်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိဂါရသူဌေးက သူ၏ သား ပုဏ္ဏဝမုနကို အိမ်ထောင်ချရန် ဗိဘတို့၏ ဝတ္တရားအတိုင်း တိုက်တွန်းခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အိမ်ထောင်ချခြင်း ဟူသည်မှာ လောကကောင်းကျိုး ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး၌ မိဘတို့၏ တိုက်တွန်း ချက်အရ ပုဏ္ဏဝမုနသည် အိမ်ထောင်ပြုရန် သဘောတူလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို ရပါမှ အိမ်ထောင်ပြုမည် ဖြစ်ကြောင်း မိဘတို့အား သူ၏ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်တင်ပြရာ သူ၏ မိဘနှစ်ပါး ကလည်း သား၏ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရလေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကတိပြုလိုက်၏။

ကောင်းခြင်းငါးပါး ဟူသည်မှာ ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း၊ အသား၏ ကောင်းခြင်း၊ အရိုး၏ကောင်းခြင်း၊ အရေ၏ကောင်းခြင်းနှင့် အရွယ်၏ ကောင်းခြင်းတို့ ဖြစ်၏။ ကောင်းခြင်းငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီး ဟူသည် ဘုန်းရှိသူ ဖြစ်၏။

ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း ဟူရာ၌ ဆံပင်များသည် ဥဒေါင်းမြီးကို စည်း၍ ထားသကဲ့သို့ ညီညွတ်၏။ ပကတိ ပင်ကိုအားဖြင့် အရောင်အဆင်း သန့်ရှင်း တောက်ပလျက် မည်းနက်၏။ လိမ်ကောက်ခြင်း မရှိ။ ရနံ့ကောင်း၏။ နောက်သို့ ဖြေ၍ချလိုက်လျှင် ခြေဖနောင့်သို့ တိုင်၏။ အဖျားများမှာလည်း ကောက်ညွတ်ကြ၏။ ဤသို့ဖြစ်ပါမှ ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း မည်၏။

အသား၏ကောင်းခြင်း ဟူရာ၌ နှုတ်ခမ်းသည် ပကတိအားဖြင့် နီမြန်း၏။ စေ့စပ်၏။ လက်ဖဝါးနှင့် ခြေဖဝါးတို့သည်လည်း နီမြန်းကြ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပါမှ အသား၏ကောင်းခြင်း မည်၏။

အရိုး၏ကောင်းခြင်း ဟူရာ၌ သွားတို့သည် မစိပ်မကျဲ ပုလဲကို စီထား

http://www.dhammadownload.com

ဘိသက္ခဲသို့ ဖြစ်ကြ၏။ သန့်ရှင်းဖြူစင်၏။ အနိမ့်အမြင့် မရှိ။ ပကတိ ညီညွတ်၏။ အရိုးအဆစ်တို့သည်လည်း ပြေပြစ်ချောမွေ့ကြ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပါမှ အရိုး၏ ကောင်းခြင်း မည်၏။

အရေ၏ကောင်းခြင်း ဟူရာ၌ ကိုယ်ရေသည် တွန့်ခြင်း၊ လိပ်ခြင်း မရှိ။ ချောမွေ့၏။ နူးညံ့၏။ ပြေပြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပါမှ အရေ၏ကောင်းခြင်း မည်၏။

အရွယ်၏ကောင်းခြင်း ဟူရာ၌ သားသမီး ဆယ်ယောက် မွေးဖွားပြီး ဖြစ်စေကာမူ အရွယ်မကျ။ "တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှ" ဟူဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ဖြစ်ပါမှလည်း အရွယ်၏ကောင်းခြင်း မည်၏။

ထိုခေတ်က အလှမယ်ရွေးခြင်းသည် ယနေ့ခေတ် ရွေးခြင်းနှင့် မတူ။ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတို့၏ အတိုင်းအတာကို ပမာန မထား။ ဖော်ပြပါအတိုင်း ကောင်းခြင်းငါးဖြာကိုသာ ပမာနထား၏။ သူ့ခေတ်အမြင်နှင့် သူပင် ဖြစ်၏။

လောကဋ္ဌ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီး ရဖို့ မလွယ်။ ဤသည်ကို ပုဏ္ဏဝမုနသည် သိ၏။ အိမ်ထောင်မပြုလို၍ မရနိုင်သော သတို့သမီးကို တမင် ရှာဖွေခိုင်းခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ ပုဏ္ဏဝမုန၏ နည်းပရိယာယ် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မိဘတို့ကား မိမိတို့၏ သားကို တာဝန်မဲ့ လူသားတစ်ယောက် မဖြစ်စေလိုချေ။

အမှန်အားဖြင့် လူ့ဘဝသည် တာဝန်နှစ်ရပ်ဖြင့် စခဲ့၏။ လူ့ဘဝသည် ထိုတာဝန်နှစ်ရပ်ဖြင့်ပင် ဆုံးရ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုတာဝန်နှစ်ရပ်သည် လူ့ဘဝ၏ အစ နယ်နိမိတ်မျဉ်းလည်း ဖြစ်၏၊ အဆုံး နယ်နိမိတ်မျဉ်းလည်း ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ ထိုနယ်နိမိတ်မျဉ်း နှစ်ကြောင်း၏ အတွင်း၌ ရှိမှသာ လူ့ဘဝသည် တကယ်တမ်း လူမည်သော လူ့ဘဝ ဖြစ်၏။ ထိုနယ်နိမိတ် မျဉ်းနှစ်ကြောင်း၏ အပြင်ဘက်၌ ရှိသော လူ့ဘဝကား တကယ်တမ်း လူမည်သော လူ့ဘဝ မဟုတ်ချေ။ လူဟု ထင်ရသော လူ့ဘဝသာ ဖြစ်လေ၏။

ထိုတာဝန်နှစ်ရပ်ကို "ဟာနောပါဒါန" ဟူ၍ ခေါ်၏။ ဟာနော ပါဒါန ဟူသည် ဟာနနှင့် ဥပါဒါန ပုဒ်နှစ်ပုဒ်ကို သဒ္ဒါကျမ်းလာ သန္ဓိစပ် နည်းဖြင့် စပ်ထားသောပုဒ် ဖြစ်၏။ ထိုတွင် လူဟူသည် "ဟာန" အရ အနစ်နာလည်း ခံနိုင်ရ၏။ "ဥပါဒါန" အရ သူတစ်ပါး အကျိုးကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရ၏။ အဝိုင်းနှင့်လေးထောင့် တစ်ထပ်တည်းကျအောင် လုပ်ပါက ဤ "ဟာနောပါဒါန" သဘောတရားကို အသုံးပြုပြီး၊ လိုးဖြတ်သင့်သည်ကို လိုးဖြတ်ပြီး ဖြည့်ပေးသင့်သည်ကို ဖြည့်ပေးပါမှ အဝိုင်းနှင့် လေးထောင့်သည် တစ်ထပ်တည်းကျ၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကဋ္ဌ လူ ဟူသမျှသည် ကိုယ်ကျိုးစီးပွားနှင့် စပ်လာလျှင်

http://www.dhammadownload.com

အဝိုင်းနှင့် လေးထောင့်သဖွယ်ချည်းသာ ဖြစ်၏။ အနာခံခြင်းနှင့် သူ့အကျိုးကို ပံ့ပိုးခြင်း တည်းဟူသော "ဟာနော ပါဒါန" သဘောတရားကို မသုံးနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး လူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရာ၌ ချောမောပြေပြစ်စွာ ဆက်ဆံ၍ ရမည် မဟုတ်။ လူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရာ၌ ပြေပြစ်ချောမွေ့စွာ မဆက်ဆံနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး လောကသည် ငြိမ်းချမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်။ အမြဲတမ်း ဆူပွက်နေမည်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် လူမှန်လျှင် အချင်းချင်း ဆက်ဆံရာ၌ မိမိဘက်က အနာခံခြင်းနှင့် သူ့ဘက်ကို ပံ့ပိုးခြင်း တည်းဟူသော တာဝန်နှစ်ရပ်ကို ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုပါ၏။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပါမှလည်း လူသည် မိမိတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ရာရောက်မည် ဖြစ်၏။

ပုဏ္ဏဝမုနဏ၏ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် သူတို့၏သား ပုဏ္ဏဝမုနကို လောကဥ္စ တကယ်တမ်း လူမည်သောလူ ဖြစ်လာနိုင်စေရန် လူ့ဘဝ၏ တာဝန်နှစ်ရပ်ကို ထမ်းရွက်စေချင်၏။ ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးသည် သား၏ ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းရန် ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို ရနိုင်ရေးအတွက် အားထုတ်ရပေဦးတော့မည်။

မိဂါရသူဌေးသည် မိမိ၏သား ပုဏ္ဏဝမုနအတွက် ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို ရှာရန် စီစဉ်ရတော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်ရာ၌ ခက်ခက်ခဲခဲ စီစဉ်ရသည်တော့ မဟုတ်။ ဗြာဟ္မဏတို့အား ထိုက်သင့်သော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ပူဇော်ပြီး တာဝန်ကို အပ်နှံလိုက်ရုံဖြင့် ကိစ္စပြီးပါ၏။ သို့ရာတွင် မိဘတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း စိတ်ကတော့ ပူရသေး၏။ ဗြာဟ္မဏများသည် မိမိတို့၏ အသက်မွေးမြူမှု လုပ်ငန်းများတွင် သတို့သားများအတွက် သတို့သမီးလောင်း ရှာရသော လုပ်ငန်းသည်လည်း တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်၏။

မိဂါရသူဌေးသည် သတို့သမီး ရှာဖွေမှုလုပ်ငန်း၌ ကျွမ်းကျင်သော ဗြာဟ္မဏ ရှစ်ယောက်တို့ကို မိမိ၏အိမ်သို့ပင့်၍ ထိုက်သင့်သော ပူဇော်သက္ကာရများဖြင့် ပူဇော်၏။ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို မိမိတို့၏ သား ပုဏ္ဏဝမုနအတွက် ရှာဖွေပေးပါရန် ဗြာဟ္မဏရှစ်ယောက်တို့အား အပ်၏။ အကယ်၍ အမျိုးသမီးကို တွေ့ပြီး ဆောင်ကြဉ်းလာသောအခါ ထပ်မံပြီး ပူဇော်ဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ကတိပေးလိုက်၏။ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို တွေ့ပါက ပန်ဆင်ပေးရန် အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ရွှေပန်းခိုင်ကိုလည်း ပေးအပ်လိုက်၏။ ဤသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားခေတ်က သတို့သမီး ရှာဖွေနည်း ဖြစ်၏။ အထက်တန်းလွှာများသည် မိမိတို့၏ သားရတနာများအတွက် ထိုက်တန်သော အမျိုးသမီးများကို ဤနည်းအတိုင်း ရှာဖွေကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဗြာဟ္မဏ ရုစ်ယောက်တို့သည် မိဂါရသူဌေး၏သား ပုဏ္ဏဝမုနအတွက် ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးကို ရှာဖွေရန် တစ်ဖြို့ပြီးတစ်ဖြို့ သွားကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဗြာဟ္မဏ ရုစ်ယောက်တို့သည် သာကေတဖြို့သို့ ရောက်လာကြ၏။ သူတို့သည် မြစ်ကမ်းရှိ တည်းခိုဇရပ်၌ တည်းခိုကြ၏။ ထိုခေတ်က ဘာသာယဉ်ကျေးမှုအရ ခရီးသည်များအတွက် မြို့အပြင်၌ တည်းခိုဇရပ်များကို ကောင်းမှုရှင်များက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းလေ့ ရှိကြ၏။

ဗြာဟ္မဏ ရုစ်ယောက်တို့သည် သာကေတမြို့၌ နက္ခတ်ပွဲသဘင် တစ်ခုနှင့် ကြုံကြိုက်၏။ ထိုနက္ခတ်ပွဲသဘင်ကို "ဝိဝဋ္ဋ" နက္ခတ်ပွဲသဘင်ဟု ခေါ်၏။ နှစ်စဉ် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပရသော ရိုးရာနက္ခတ်ပွဲသဘင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝိဝဋ္ဋ နက္ခတ်ပွဲသဘင်သည် လူငယ်များအတွက် လွတ်လပ်ရေး နက္ခတ်ပွဲသဘင် ဖြစ်၏။ တစ်နှစ်ပတ်လုံး အိမ်တွင်း၌သာ နေကြရသော သမီးပျိုများသည် ဝိဝဋ္ဋ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ကာလအတွင်း မိမိတို့၏ အခြေအရံများဖြင့် လွတ်လပ်စွာ မြစ်ဆိပ်သို့ သွားခွင့်ရကြ၏။ အမျိုးသားပျိုများကလည်း မိမိတို့၏ အမျိုးဓာတ် အားလျော်စွာ မိမိတို့ နှစ်သက်သော အမျိုးသမီးကိုတွေ့လျှင် ပန်းကုံးပစ်၍ ရွေးချယ်ခွင့် ရကြ၏။

ဝိသာခါသည် ၁၆ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်ပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိဝဋ္ဋ နက္ခတ်ပွဲသဘင်၌ ပါဝင်ဆင်နွှဲရန်အတွက် အခြေအရံ အမျိုးသမီး ငါးရာနှင့်အတူ မြစ်ဆိပ်သို့ သွား၏။ ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် ဝိသာခါသည် ရထားငါးရာဖြင့် သွားနေကျ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဝိဝဋ္ဋ နက္ခတ်ပွဲသဘင် အစဉ်အလာအတိုင်း ထိုနေ့တွင် ဝိသာခါသည် အခြေအရံ အမျိုးသမီး ငါးရာနှင့်အတူ ခြေကျင်သွားလေ၏။ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်သာရသော အခွင့်အရေး ဖြစ်သဖြင့် ဝိသာခါတို့ တစ်သိုက်သည် ပျော်မြူးကြ၏။ သို့ရာတွင် ဝိသာခါကား သူလို ငါလို သာမည ဝိသာခါ မဟုတ်၊ သောတာပန် ဝိသာခါ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမသည် ဣန္ဒြေရ၏။ ယဉ်ကျေး၏။ သိမ်မွေ့၏။ ထူးခြား၏။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်၏။

ဝိသာခါတို့တစ်သိုက် တည်းခိုဇရပ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မိုးရွာလေ၏။ ထိုအခါ ဝိသာခါ၏ အခြေအရံ အမျိုးသမီး ငါးရာတို့သည် သူ့ထက်ငါ အလျင်ဦးအောင် ဇရပ်သို့ ပြေးကြ၏။ ဝိသာခါကား မပြေး။ ပုံမှန်အတိုင်းပင် တည်းခိုဇရပ်သို့ သွား၏။ ဗြာဟ္မဏ ရုစ်ယောက်တို့သည် လက္ခဏာအတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဝိသာခါကို ထူးသော မိန်းကလေးအဖြစ် သိကြ၏။ ကောင်းခြင်းငါးဖြာတွင် အရိုး၏ ကောင်းခြင်းမှ တစ်ပါး ကျန် ကောင်းခြင်းလေးပါးကိုလည်း သူတို့ တွေ့ကြပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

http://www.dhammadownload.com

သူတို့သည် အရိုး၏ ကောင်းခြင်းအရ သွားတို့ကို စိစစ်လိုကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝိသာခါနှင့် စကားပြောကြည့်လျှင် ဝိသာခါ၏ သွားများကိုမြင်ပြီး သွားတို့ကို စိစစ်ပြီးသား ဖြစ်မည်ကို သူတို့ သိကြ၏။ သို့ရာတွင် ကောင်းခြင်းငါးဖြာ ဆိုသည်မှာ ရုပ်ပိုင်းနှင့်သာ ပတ်သက်၏။ စိတ်ပိုင်းနှင့် မပတ်သက်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဝိသာခါ၏ စိတ်နေသဘောထားကိုလည်း စိစစ်လိုကြသေး၏။ အမှန်အားဖြင့် လူတွင် ရုပ်ပိုင်းအလှလည်း လိုအပ်သည် မှန်ပါ၏။ ထို့ထက်ပို၍ လိုသည်ကား စိတ်ပိုင်းအလှ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် "စိတ္တေန နိယျတေ လောကော" အရ သံသရာ လောကသည် စိတ်ဖြင့်ပင် 'စ' ၏။ စိတ်ဖြင့်ပင် 'ဆုံး' ၏။ ထို့ကြောင့် စိတ်က ပို၍ ပဓာန ကျ၏။

ဗြာဟ္မဏ ရှစ်ယောက်တို့သည် ဝိသာခါကို စိတ်ဆိုးအောင် စကြ၏။ ဝိသာခါက စကားပြန်ပြောလျှင် ဝိသာခါ၏ သွားတို့ကို မြင်ရမည် ဖြစ်သဖြင့် အရိုး၏ကောင်းခြင်းကိုလည်း စိစစ်ပြီးသား ဖြစ်၏။ ဝိသာခါ၏ စိတ်ထားကိုလည်း စိစစ်ပြီးသား ဖြစ်၏။

'ဤသမီးငယ်သည် ထိုင်းမှိုင်း၏။ လေးလံ၏။ လျင်မြန်မှု မရှိ။ ဖျတ်လတ်မှု မရှိ။ အကယ်၍ အိမ်ထောင်ကျမည် ဆိုပါက သူမ၏ခင်ပွန်းသည် အချိန်မီ ထမင်းစားရဖို့မလွယ်' ဟု သူတို့အချင်းချင်း ပြောဟန်ဖြင့် ဝိသာခါကို စ ကြ၏။ ဝိသာခါက မိမိကို စ မှန်း သိ၏။ သို့ရာတွင် ဝိသာခါသည် ဗြာဟ္မဏ တို့ကို စိတ်မဆိုး။ သူမသည် သောတာပန် ဖြစ်လေသဖြင့် ဒေါသကို အထိုက် အလျောက် ပယ်ပြီး ဖြစ်၏။ လောက၏ အကျိုးကိုလည်း တတ်အားသလောက် သယ်ပိုးလို၏။ လောက၏အကျိုးကို သယ်ပိုးရာတွင် ကာယက် မေတ္တာဖြင့်လည်း သယ်ပိုး၍ ရ၏။ ဝစီကံ မေတ္တာဖြင့်လည်း သယ်ပိုး၍ ရ၏။ မနောက် မေတ္တာဖြင့်လည်း သယ်ပိုး၍ ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိနှင့် ဆက်ဆံရသူများအပေါ် မေတ္တာ ရှေ့ထား၍ ဆက်ဆံခြင်းသည်ပင် လောက၏အကျိုးကို သယ်ပိုးခြင်း မည်၏။

ဝိသာခါက 'ဤသမီးငယ်သည် ထိုင်းမှိုင်း၏။ လေးလံ၏။ လျင်မြန်မှု မရှိ။ ဖျတ်လတ်မှု မရှိဟု မိမိကို ဘာကြောင့် ဖခင်တို့ ပြောဆိုပါသနည်း' ဟု ဗြာဟ္မဏ ရှစ်ယောက်တို့အား ပြန်မေး၏။ ထိုအခါ ဗြာဟ္မဏတို့က မိုးရွာစဉ် အခြားသော သမီးငယ်များသည် မိမိတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အဝတ်တန်ဆာများကို မိုးမစိုရလေအောင် အဆောတလျင် ဤဇရပ်သို့ ပြေးလာနိုင်စွမ်း ရှိကြ၏။ သင် သမီးငယ်မူကား သူများလို လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ပြေးလာနိုင်စွမ်း မရှိသောကြောင့် အဝတ်တန်ဆာများလည်း အားလုံးစိုကုန်ပြီ။ လူလည်း တစ်ကိုယ်လုံး စိုကုန်ပြီ မဟုတ်ပါလား ဟူ၍ ဗြာဟ္မဏတို့က ဝိသာခါကို ပြန်ပြောကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဝိသာခါကလည်း လောကတွင် လျင်မြန်စွာ သွားလာလှုပ်ရှားရန် မသင့်သူ လေးဦး ရှိ၏။ ထိုလေးဦးတို့မှာ–

၁။ မင်းမြောက်တန်ဆာ ငါးပါးကို ဆင်မြန်းထားသောမင်း၊

၂။ ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ထားသော မင်္ဂလာဆင်တော်၊

၃။ ရဟန်း သံဃာတော်များ၊

၄။ အမျိုးသမီးများ

တို့ ဖြစ်ကြပါသည်ဟု ပြန်ပြော၏။ အမှန်အားဖြင့် သမီးပျိုများသည် ရောင်းကုန်သဖွယ် ဖြစ်ကြပါ၏။ ရောင်းကုန်ဟူသည်မှာ ဝယ်သူများ နှစ်ခြိုက်လောက်အောင် တင့်တယ်နိုင်သမျှ တင့်တယ်နေဖို့ လို၏။ ထို့ကြောင့် ရောင်းကုန်သဖွယ်ဖြစ်သော သမီးပျိုတစ်ယောက် အနေဖြင့် အဆောတလျင် ပြေးလွှားပါက မြေပြင်ပေါ်တွင် ချော်လဲလျှင် ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းသွားနိုင်ပါသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်ရှင် အနေဖြင့် ကာယိန္ဒြေလည်း မထိန်းရာ ရောက်ပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် သမီးပျိုများသည် မိမိတို့၏ စိတ်ချမ်းသာရေးထက် ရောင်းကုန်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော မိဘများ၏ စိတ်ချမ်းသာရေးကို ပို၍ ဦးစားပေးကြရပါ၏။ ထို့ကြောင့် သမီးငယ်အနေဖြင့် အခြားသမီးငယ်များထက် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်ပါသော်လည်း အခြားသမီးငယ်များ ပြေးသွားကြသလို မပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝိသာခါက ဗြာဟ္မဏများအား ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ဗြာဟ္မဏများသည် ဝိသာခါ၏ သွားများကို မြင်ရသောအခါ အရိုး၏ ကောင်းခြင်းကိုလည်း တွေ့ကြ၏။ ဝိသာခါ၏ စိတ်ထားကိုလည်း သိကြ၏။ ထို့ကြောင့် ဗြာဟ္မဏ ရှစ်ယောက်တို့သည် ဝိသာခါကို ကောင်းခြင်း ငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော သတို့သမီးအဖြစ် တစ်သဘောတူညီး ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ထို့နောက် တစ်သိန်းတန် ရွှေပန်းခိုင်ကို ဝိသာခါအား ပန်ဆင်ရန် ပေးကြ၏။

ဝိသာခါသည် ဗြာဟ္မဏတို့ထံမှ သာဝတ္ထိပြည် မိဂါရသူဌေးက သူ၏ သား ပုဏ္ဏဝမုနအတွက် "မြန်း" ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသောအခါ ထိုခေတ် ဓလေ့ထုံးစံအရ မျိုးရိုးဓာတ်တူခြင်း ဖြစ်သဖြင့် တစ်သိန်းတန် ရွှေပန်းခိုင်ကို လက်ခံလိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝိသာခါသည် သတို့သား ပုဏ္ဏဝမုန၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါကို မမြင်ဖူးချေ။ သို့ရာတွင် ရိုးရာဓလေ့ကျေးမှုကို လိုက်နာသောအားဖြင့် ပုဏ္ဏဝမုနကို လက်ခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒေသနာတော်အရ ဆိုလျှင်–

မိမိက တရားကိုစောင့်လျှင် တရားကလည်း မိမိကို ပြန်၍စောင့်၏။

မိမိက တရားကိုချစ်လျှင် တရားကလည်း မိမိကို ပြန်၍ချစ်၏။

ထို့ကြောင့် မိမိကသာ တရားကို စောင့်ဖို့လို၏။ မိမိကသာ တရားကို

http://www.dhammadownload.com

ချစ်ဖို့လိုၗ်။ တရားက မိမိကို ချစ်ဖို့ဆိုသည်မှာ အထူးတောင့်တဖို့ မလို၊ မိမိအပေါ် ၌ တည်ၗ်။ သက်ရောက်အားနှင့် တန်ပြန်သက်ရောက်အားတို့ၗ် နိယာမအတိုင်း "ဓမ္မတရား" သည် အချိန်မရွေး တုံ့ပြန်ရန် အသင့် ရှိၗ်။ တစ်စုံတစ်ရာ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိ။

ဝိသာခါသည် ဗြာဟ္မဏတို့ထံမှ တစ်သိန်းတန် ရွှေပန်းခိုင်ကို လက်ခံလိုက်ပြီးနောက် ဖခင် ဓနဥယ သူဌေးထံသို့ ရထားငါးရာကို လွှတ်လိုက်ပါရန် ပန်ကြားလိုက်ၗ်။ ဝိသာခါသည် အခွေအရံ ငါးရာနှင့် လာစဉ်က ခြေကျင် လာခဲ့ၗ်။ ထိုစဉ်က သူမသည် ပိုင်ရှင်မဲ့ ဖြစ်ၗ်။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုက ပိုင်ရှင်မဲ့ အမျိုးသမီးကိုမူ ခြေကျင်သွားရန် ခွင့်ပြုၗ်။ သို့ရာတွင် ပိုင်ရှင်ရှိ အမျိုးသမီးကိုမူ ခြေကျင်သွားရန် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုက ခွင့်မပြု။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် သောတာပန် ဖြစ်သော်လည်း မိမိတို့ အစဉ်အလာတစ်လျှောက် ထိန်းသိမ်းနေသော ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို လိုက်နာၗ်။ ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုသည်လည်း သမ္မုတိသစ္စာအရ လောကကိုစောင့်သည့် လောကပါလ တရားပင် ဖြစ်ၗ်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ၗ် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုသည် ပရမတ္ထ သစ္စာအရ ဓမ္မနှင့် မဆန့်ကျင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး မည်သူမဆို မိမိတို့ၗ် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို လောကပါလတရား အနေဖြင့် စောင့်ထိန်းဖို့ တာဝန်ရှိၗ်။

ဖခင် ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် သမီးဖြစ်သူ ဝိသာခါထံမှ ရထားငါးရာကို လွှတ်လိုက်ပါရန် သတင်းစကားကို ကြားရလျှင် အခြေအနေများကို သိလိုက်ၗ်။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသည် ရထားငါးရာကို လွှတ်လိုက်ၗ်။ ဝိသာခါသည် ရထားများ ရောက်လာသောအခါ မိမိၗ် အခွေအရံများနှင့်တကွ ရထားကိုယ်စီစီး၍ အိမ်သို့ ပြန်လာၗ်။ ဗြာဟ္မဏ ရှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ဝိသာခါတို့နှင့် အတူပင် ရထားများနောက်က လိုက်ပါသွားကြၗ်။

မိမိၗ် အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဓနဥယ သူဌေးသည် ဗြာဟ္မဏတို့အား ဧည့်ဝတ်ကို ထိုက်တန်စွာ ပြုၗ်။ ဗြာဟ္မဏတို့ကလည်း သူတို့ၗ် လာရင်းကိစ္စကို ပြောပြၗ်။ မိဂါရသူဌေးၗ် ကုဋေလေးဆယ် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများကိုလည်း ပြောပြၗ်။ သား ပုဏ္ဏဝဓုန အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြၗ်။ အမှန်အားဖြင့် မိဂါရသူဌေးၗ် စည်းစိမ်သည် ဓနဥယ သူဌေးၗ် စည်းစိမ်နှင့်စာလိုက်လျှင် ဘာမျှ ပြောပလောက်သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် အမြော်အမြင် ရှိသော ဖခင်ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ သမီး ဝိသာခါၗ် အဆုံးအဖြတ်ကို လက်ခံသောအားဖြင့် မိမိၗ် သမီး ဝိသာခါကို မိဂါရသူဌေးၗ် သား ပုဏ္ဏဝဓုနနှင့် ထိမ်းမြားရန် သဘောတူလိုက်ၗ်။ ဗြာဟ္မဏတို့အားလည်း ဧည့်ဝတ်ကို ကျေပွန်စွာ

http://www.dhammadownload.com

ပြုပြီးနောက် ထိုက်သင့်သော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ပူဇော်၍ သာဝတ္ထိပြည် မိဂါရ သူဌေးထံသို့ ပြန်လွှတ်လိုက်၏။

ဗြာဟ္မဏ ရှစ်ယောက်တို့သည် မျက်နှာပန်းလှစွာဖြင့် သာကေတမြို့မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ သူတို့သည် ပုထုဇဉ်တို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း သူတို့၏ စွမ်းဆောင်ချက်ကို ဂုဏ်ယူကြ၏။ ဝင့်ကြွားကြ၏။ မိဂါရ သူဌေး၏အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော သတို့သမီးမှာ ဝိသာခါ အမည်ရှိကြောင်း၊ ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံကြောင်း၊ စိတ်ထားမှာလည်း မွန်မြတ်သိမ်မွေ့ကြောင်း၊ ဗဟုသုတ များစွာ ကြွယ်ဝကြောင်း၊ အရွယ်မှာလည်း ၁၆ နှစ်အရွယ် ဖြစ်ကြောင်း၊ မျိုးရိုးအားဖြင့်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ၏ သူဌေးဘွဲ့ရ မေဏ္ဍက သူဌေးကြီး၏မြေး ဓနဥယ သူဌေးကြီး၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း ဖြင့် မိဂါရ သူဌေးအား ပြောပြသောအခါ မိဂါရသူဌေးသည် များစွာ ဝမ်းသာသွား၏။ ဓနဥယ သူဌေး ဟူသည်မှာ နှယ်နှယ်ရရ သူဌေး မဟုတ်။ ပဿေနဒီ ကောသလ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရထံမှ အနူးအညွှတ် တောင်းယူပြီး ကိုယ်တော်တိုင် သာကေတမြို့ကို တည်ထောင်ခွင့်ပြုထားသော သူဌေးကြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိထက် အဘက်ဘက်မှ များစွာ မြင့်မားပါပေသည်ဟု မူလကပင် ဝန်ခံထားရသူ ဖြစ်၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ချွေးမလောင်း ဝိသာခါ၏ အကြောင်းကို တွေးရင်းတွေးရင်း ဝမ်းသာလေ၏။ အကယ်၍များ ချွေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါကို အကြောင်းပြု၍ သူသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားပေဦး မည်ဟု ကြိုတင်သာ သိထားပါလျှင် မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ချွေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါနှင့် ပတ်သက်၍ မည်မျှ ဝမ်းသာရွာလေမည် မသိ။

မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏သားအတွက် သတို့သမီး ဆောင်ယူရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်ပင် အလုပ်များသွား၏။ ကောသလမင်းကြီးကို လည်း သံတော်ဦး မတင်၍ မဖြစ်။ သံတော်ဦး တင်ရသေး၏။ ဝိသာခါသည် ဘုရင်မင်းကြီး ကိုယ်တော်တိုင် ရာဇဂြိုဟ်မှ ဆောင်ယူလာသော ဓနဥယ သူဌေးကြီး၏သမီးဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ကောသလမင်းကြီးကလည်း သူ့၌ တာဝန်ရှိသည် အားလျော်စွာ သတို့သမီးကို ဆောင်ကြဉ်းရေးအတွက် သူသည် စစ်သည် ဗိုလ်ပါများနှင့် သူကိုယ်တိုင် လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း မိဂါရ သူဌေးကြီးအား မိန့်ကြား လိုက်၏။ ထိုအခါ မိဂါရသူဌေးသည် အားလည်း ရ၏၊ ဝမ်းလည်း သာ၏၊ ဂုဏ်လည်း ယူ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ၏လုပ်ငန်း၌ လစ်ဟင်းမှု မရှိရလေအောင် ဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန်ကား သေးလှသည် မဟုတ်။ မင်းကြီးအတွက်လည်း တာဝန် ယူရမည် ဖြစ်၏။ သာဝတ္ထိမြို့က ဖိတ်သင့် ဖိတ်ထိုက်သူများကိုလည်း မကျန်ရစ်ရ

http://www.dhammadownload.com

လေအောင် ဖိတ်ရဉီးမည် ဖြစ်၏။ စိတ်မောစရာ ကောင်းလိုက်ပါဘိခြင်း။ သို့ရာတွင် စိတ်မောစရာ ကောင်းခြင်း၌ "ရဿ" ကို တွေ့မြင်နေရသောကြောင့်ပင် မိဂါရ သူဌေးသည် စိတ်မမောနိုင်ခဲ့။ မိဂါရ သူဌေးသည် ဓနဥ္ဇယ သူဌေးထံသို့ သတို့သမီး ဆောင်ကြဉ်းရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မိမိတို့ လာမည့် အစီအစဉ်ကို ဤသို့ အကြောင်းကြားစာကို ပို့လိုက်၏။

"ကျွန်ုပ်တို့ လာလျှင် သာဝတ္ထိပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ပါမည်။ မင်းကြီး၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများလည်း ပါမည်။ မင်းကြီး၏ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများသည် အလွန်များပါသည်။ ထို့ပြင် သာဝတ္ထိပြည်မှ ပရိသတ်များလည်း ပါမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဓနဥ္ဇယ သူဌေးကြီးအနေဖြင့် ဧည့်ဝတ်ကို ပြုနိုင်ပါမည်လော"

မိဂါရသူဌေးသည် သူ၏ အကြောင်းကြားစာ၌ "ဝင့်ဝါသံ" ကိုပါ သွယ်ဝိုက်၍ ဖော်ပြလိုက်၏။ သူသည်လည်း သာဝတ္ထိပြည်၌ အရှိန်အဝါ ရှိသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို တိုက်ရိုက် ဖော်ပြမထားသော်လည်း သူ၏ အကြောင်းကြားစာ၌ ထိုသဘောကို တွေ့မြင်နိုင်၏။

ဓနဥ္ဇယ သူဌေးသည် ပညာရှိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် စာ၏ သဘော ကို သိ၏။ မည်သည့်စာမဆို "စာ" ဟူသမျှ၌ မြင်ရသော အနက်အဓိပ္ပာယ် လည်း ပါ၏။ ယင်း၏နောက်ကွယ်၌ မမြင်ရသော အနက်အဓိပ္ပာယ်လည်း ပါ၏။ ယင်းသို့ အစုံလိုက် ခွဲ၍ မရကောင်းသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို "တာပ္ပရိယ" ဟု ခေါ်၏။ ထိုတွင် မြင်ရသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ပကတိ မျက်စိဖြင့် ဖတ်၍ မြင်နိုင်၏။ ယင်းနောက်ကွယ်ရှိ မမြင်ရသော အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို ဉာဏ်မျက်စိ ဖြင့်သာ ဖတ်၍ မြင်နိုင်၏။

ဓနဥ္ဇယ သူဌေးကား ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် စာကိုဖတ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဓနဥ္ဇယ သူဌေးသည် မိဂါရ သူဌေး၏ အကြောင်းကြားစာ၌ "ဝင့်ဝါသံ" ကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဓနဥ္ဇယ သူဌေးကလည်း သူ၏ "အတ္တ" ကို အထိအပါး မခံနိုင်သဖြင့် ဤသို့ပင် မိဂါရသူဌေးထံ စာပြန်လိုက်၏။

"ဤမျှလောက်သော ပရိသတ်နှင့် လာခြင်းကို မဆိုထားနှင့်၊ တစ်ကျိပ်သော မင်းပရိသတ်နှင့်ပင် လာစေဦး၊ ကျွန်ုပ်အတွက် ထိုက်တန်သော ဧည့်ဝတ်ပြုရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်မျှပင် ကြောင့်ကြမှု မရှိပါ"

မာနေ ဥန္နတာ လောကာ – မာနကြောင့်ပင် လောကသည် မြင့်မားသည် ထက် မြင့်မားလာခြင်း ဖြစ်လေရာ သူဌေးကြီး နှစ်ဦးတို့သည် "သူ့ထက် ငါက

http://www.dhammadownload.com

သာကြောင်း" မာနဖြင့် ပြိုင်ကြပါလေ၏။ မာနဟူသည် အကုသိုလ်ပင် ဖြစ်ပါသော်လည်း ပဌာန်း ဒေသနာတော်အရ အကုသိုလ်ဘက်သို့လည်း တွန်းပို့နိုင်၏။ ကုသိုလ်ဘက်သို့လည်း တွန်းပို့နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်း အဆိုး အကောင်းဟူသည် ပဓာနအားဖြင့် မာနအပေါ်၌ မတည်ဘဲ အသုံးချသူ အပေါ်၌သာ တည်ပါ၏။ ဒေသနာတော်၌လည်း ဆရာ ဇီဝကသည် "အဆိပ်" ကို "ဆေး" အဖြစ် အသုံးချခဲ့ကြောင်း ဖတ်ရှုနိုင်ပါ၏။

မိဂါရ သူဌေးသည် သား ပုဏ္ဏဝမုနအတွက် ချွေးမလောင်း ဝိသာခါကို ဖခင် ဓနဥယ သူဌေးထံမှ မိဘတို့ ဝတ္တရားနှင့်အညီ တောင်းယူရန် သာဝတ္ထိမှ သာကေတသို့ လာကြ၏။ သာကေတသို့ လာသည်ဆိုသော်လည်း သာကေတသို့ တိုက်ရိုက် အရောက်လာသည် မဟုတ်။ သာကေတသို့ မရောက်မီ ယူဇနာခွဲ အရပ်၌ ရပ်နားနေကြသေး၏။ ထို့နောက် သူတို့ လာကြောင်း သတင်းကို ဓနဥယ သူဌေးထံ ပို့လိုက်ကြ၏။ ဧည့်သည်များအတွက် အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်နိုင်ရန် ဖြစ်၏။ မိဂါရ သူဌေးသည် သာကေတသို့ လာရာ၌ အိမ်စောင့်လောက်ကိုသာ ချန်ထားပြီး သူ၏ ပရိသတ်အားလုံးကို ခေါ်လာ၏။ ဧည့်သည်များ အနေဖြင့် ပဿေနဒီ ကောသလ မင်းကြီးလည်း ပါ၏။ အိမ်ရှေ့မင်းလည်း ပါ၏။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများလည်း ပါ၏။ သာဝတ္ထိ၌ ထင်ရှားသော သူဌေးကြီးများလည်း ပါ၏။ မိဂါရ သူဌေးသည် သာဝတ္ထိ၌ သူ၏ အဆင့်အတန်းကို ဝိသာခါ၏ ဖခင် ဓနဥယ သူဌေးအား ပြလိုသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပရိသတ် အစုံအညီနှင့် သာကေတသို့ လာခြင်း ဖြစ်၏။

ဓနဥယသူဌေးသည် မိဂါရသူဌေးတို့ လာကြောင်း သတင်းစကား ရလျှင် ထိုက်တန်သော လက်ဆောင်ပဏ္ဏာများကို မိဂါရ သူဌေးထံ ပို့လိုက်၏။ မိမိ၏ သမီး ဝိသာခါကိုခေါ်၍ ဧည့်ဝတ်ကိုပြုစုရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏သမီး ဝိသာခါ၏ စီမံခန့်ခွဲမှုဆိုင်ရာ အရည်အချင်းကို သိလို၍ ထိုကဲ့သို့ တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိသာခါသည် မကြာမြင့်မီ ကာလအတွင်း အိမ်ရှင်မတစ်ယောက် ဖြစ်ပေတော့မည်။ ထိုအခါ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက် အနေဖြင့် အစစ အရာရာ စီမံအုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း ရှိဖို့လို၏။ ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် အရပ်တစ်ပါးသို့ လိုက်ပါသွားရမည်ဖြစ်သော မိမိ၏ သမီးငယ် ဝိသာခါနှင့် ပတ်သက်၍ ဖခင်အနေဖြင့် အစစအရာရာ စိတ်ချလို၏။ ထို့ကြောင့် ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် မိမိသမီး ဝိသာခါ၏ အရည်အချင်းကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဝိသာခါကား ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်လာသော ပါရမီရှင်

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ဉာဏ်သည် ထက်မြက်၏။ ၇ နှစ် အရွယ်ကပင် သိနိုင်ခဲသော အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍သိပြီး သောတာပန် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဧည့်သည်များအား သူတို့၏ အဆင့်အတန်းနှင့်အညီ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဧည့်ဝတ်ပြုရေး အတွက် စီမံခန့်ခွဲနိုင်မှုသည် အရိယသစ္စာကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်မှုနှင့်စာလျှင် ဘာမျှ ပြောပလောက်သည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် မိဂါရ သူဌေးကြီး အတွက်လည်း လိုလေသေး မရှိရလေအောင် စီမံနိုင်၏။ ကောသလမင်းကြီး အတွက်လည်း စီမံနိုင်၏။ အိမ်ရှေ့မင်းသား အတွက်လည်း စီမံနိုင်၏။ ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်သည်တော် သူဌေးများအတွက်လည်း စီမံနိုင်၏။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများ အတွက်လည်း စီမံနိုင်၏။ အယုတ်ဆုံးအားဖြင့် ဆင်ထိန်း၊ မြင်းထိန်းတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ကြစေရန်အတွက် ပါလာသည့် ဆင်၊ မြင်းများကိုပါ မိမိ၏ လူများဖြင့်ပင် အစားထိုး စောင့်ရှောက်နိုင်ရန်အထိ အသေးစိတ် စီမံနိုင်၏။ မည်သည့် နေရာ၌မျှ လစ်ဟင်းမှုဟူ၍ မရှိချေ။ ထိုအခါမှသာ ဖခင် ဓနဥ္ဇယ သူဌေးကြီးသည် ယောကမ္ဘအိမ်သို့ လိုက်ပါသွားရမည့် မိမိသမီး ဝိသာခါနှင့် ပတ်သက်၍ အနာဂတ် နေထိုင်ရေးအတွက် စိတ်ချလက်ချ ရှိသွားတော့၏။

ထိုနေ့၌ပင် ဓနဥ္ဇယ သူဌေးကြီးသည် မိမိသမီး ဝိသာခါအတွက် မဟာလတာ တန်ဆာကို ပန်းထိမ်သည် ငါးရာတို့ထံ အပ်နှံ၏။ မဟာလတာ တန်ဆာတွင် ရွှေစင်နိုက္ခ ၁၀၀၀၊ စိန် ၄ ကွမ်းစား၊ ပုလဲ ၁၁ ကွမ်းစား၊ သန္ဓာ ၃၂ ကွမ်းစား၊ ပတ္တမြား ၃၃ ကွမ်းစားတို့ ပါဝင်၏။ ထိပ်ထက်အလယ်၌ ဥဒေါင်းရုပ်ပါ၏။ ဝတ်ဆင်လိုက်လျှင် ဦးခေါင်းမှ ခြေဖမိုးတိုင်အောင် ဖုံး၏။ မဟာလတာ တန်ဆာသည် အဖိုးအားဖြင့် ၉ ကုဋေထိုက်၏။ လက်ခအားဖြင့် တစ်သိန်းဖြစ်၏။ အချိန်ကာလအားဖြင့် လေးလတိုင်တိုင် လုပ်ရ၏။ ပန်းထိမ်လုပ်သားပေါင်း ငါးရာတို့ဖြင့် လုပ်မှ ပြီး၏။ ဤမြေအပြင်၌ မဟာလတာ တန်ဆာ ဝတ်ဆင်နိုင်သူ အမျိုးသမီး သုံးယောက်သာ ရှိ၏။ ထိုအမျိုးသမီး သုံးယောက်တို့မှာ–

(၁) ဝိသာခါ၊

(၂) ဗန္ဓုလစစ်သူကြီးကတော် မလ္လိကာ၊

(၃) ဗာရာဏသီ သူဌေးသမီး

တို့ ဖြစ်ကြ၏။ အမျိုးသမီးများ အနေဖြင့် သက်နှံးလျှုလျှင် မဟာလတာ တန်ဆာကို ရနိုင်၏။

သို့ရာတွင် သက်နှံးလျှုတိုင်း မဟာလတာ တန်ဆာကို ရသည် မဟုတ်။ ကောင်းမှုဟူသမျှ အကျိုးပေးရာ၌ ဆိုင်ရာ အကြောင်းတရား လေးပါးတို့အပေါ် အခြေခံ၏။ အကြောင်းတရား လေးပါးတို့တွင် စေတနာသည် ပဓာနအကြောင်း

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၏။ ယင်းကို ဥပါဒါနအကြောင်းဟု ဆို၏။ စေတနာကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု အပေါ် အကျိုးပေးမှုသည် များစွာ တည်၏။ စေတနာကောင်းလျှင် ကောင်းသလောက် အကျိုးပေး၏။ ဒုတိယအကြောင်းမှာ ကမ္မသကတာဉာဏ် ဖြစ်၏။ အကျိုးပေးမှုသည် မိမိယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်သော အသိဉာဏ် အပေါ် ခြံလည်းတည်၏။ ယင်းကို နိမိတ္တ အကြောင်းဟု ဆို၏။ တတိယအကြောင်းမှာ လှူဖွယ်ဝတ္ထုနှင့် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်၏။ ယင်းကို သမဝါယိအကြောင်းဟု ဆို၏။ အကျိုးပေးရာ၌ လှူဖွယ်ဝတ္ထု၏ အမျိုးအစားအရ အကျိုးပေး၏။ အဝတ်အထည်လှူလျှင် အဝတ်အထည်နှင့်ဆိုင်သော အကျိုးကို ပေး၏။ အစားအသောက်ကို လှူလျှင် အစားအသောက်နှင့်ဆိုင်သော အကျိုးပေး၏။ ထို့အပြင် အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်များ အနေဖြင့် သီလရှိမှု၊ မရှိမှုသည် အရေးကြီး၏။ စတုတ္ထအကြောင်းမှာ တောင့်တချက် ဖြစ်၏။ ယင်းကို ပဏိဓိ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပတ္ထနာဟူ၍ လည်းကောင်း ဆို၏။ အကျိုးပေးရာတွင် မိမိ၏ တောင့်တချက်အရ အကျိုးပေး၏။ လူ့ဘဝကို တောင့်တလျှင် လူဖြစ်၏။ နတ်ဘဝကို တောင့်တလျှင် နတ်ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်ကို တောင့်တလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်းမှုများကို လုပ်ရာ၌ ဤအကြောင်းလေးပါးတို့၏ ကောင်းခြင်းနှင့် မကောင်းခြင်းအပေါ် တည်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ အမျိုးသမီးများ အနေဖြင့် မဟာလတာ တန်ဆာကို ရလိုပါလျှင် မဟာလတာ တန်ဆာကို ရည်မှန်းပြီး သီလဝန္တ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား ကောင်းသော သင်္ကန်းကို လှူရ၏။ လှူသောအခါ သီလကို စောင့်ထိန်းပြီး ဉာဏ်ယှဉ်သော စေတနာဖြင့် လှူပါက မဟာလတာတန်ဆာကို ရနိုင်ပါ၏။ ဝိသာခါသည် ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က ရဟန်းတော်များအား ဤအကြောင်းလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံအောင် သင်္ကန်းလှူခဲ့သောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မဟာလတာ တန်ဆာကို ရခြင်း ဖြစ်၏။

မဟာလတာ တန်ဆာဟူသည် ပန်းထိမ်ငါးရာတို့ဖြင့် လေးလတိုင်အောင် လုပ်မှ ပြီး၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးတို့ ရောက်သောနေ့၌ပင် ဓနဥယ သူဌေးကြီးက သမီး ဝိသာခါအတွက် မဟာလတာ တန်ဆာကို လုပ်ခြင်း ဖြစ်လေရာ မဟာလတာ တန်ဆာ ပြီးအောင်ဆိုလျှင် မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် သာကေတ၌ လေးလတိုင်အောင် စောင့်နေရပေလိမ့်မည်။ မိဂါရ သူဌေးကြီးအတွက် သိပ်အရေးမကြီးသော်လည်း ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး အတွက်မူ သိပ်အရေးကြီး၏။ နိုင်ငံအုပ်ချုပ်ရေး ဆိုသည်မှာ အုပ်ချုပ်သူ ဘုရင်ရှိမှ ကောင်း၏။ ဘုရင် မရှိလျှင် နိုင်ငံသည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားနိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ကောသလမင်းကြီးသည်

http://www.dhammadownload.com

သာကေတသို့ ရောက်ပြီးနောက် နှစ်ရက် သုံးရက် ကြာလျှင်ပင် သတို့သမီးကို သာဝတ္ထိသို့ ပို့ရေးကို စီစဉ်ဖို့ ဓနဥယ သူဌေးကြီးကို အကြောင်းကြား၏။ မင်းကြီးသည် နေပြည်တော် သာဝတ္ထိသို့ ပြန်ချင်လေပြီ။ ဓနဥယ သူဌေးကြီးအတွက် မင်းကြီးအနေဖြင့် သာဝတ္ထိသို့ ပြန်နိုင်စေရန် မဟာလတာ တန်ဆာကို မြန်မြန်ပြီးအောင် စီစဉ်ဖို့ အရေးကြီး၏။ မည်သို့ပင် မြန်အောင် စီစဉ်စေကာမူ အနည်းဆုံး လေးလ ကြာပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးအား သာကေတ၌ လေးလကြာ နေထိုင်စေရေးအတွက် မိုးကာလ ဖြစ်နေသဖြင့် သွားရေးလာရေး မလွယ်ကူမှုကို အကြောင်းပြ၍ ဓနဥယ သူဌေးကြီးက မင်းကြီးအား ပြန်မကြွပါရန် တောင်းပန် လျှောက်ထား၏။ စစ်သည် ဗိုလ်ပါများနှင့်တကွ ဧည့်ပရိသတ် မည်မျှပင် များစေကာမူ အားမနာပါရန်လည်း သူဌေးကြီးက မင်းကြီးအား လျှောက်ထား၏။ မင်းကြီးမှစ၍ ဆင်ထိန်း မြင်းထိန်းအထိ လူတိုင်းလူတိုင်းက "သူဌေးကြီးသည် ငါ့ကို သူများထက်ပို၍ ဂရုစိုက်သည်" ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင် ဧည့်သည်အားလုံးအပေါ် ဂရုစိုက်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း သာကေတ၌ ပျော်လေပြီ။ စစ်သည်ဗိုလ်ပါများလည်း ပျော်လေပြီ။ မိဂါရ သူဌေးနှင့်တကွ သူ၏ ပရိသတ်များ အားလုံးလည်း ပျော်ကြလေပြီ။ ဓနဥယ သူဌေးကြီးကလည်း သူ၏မြို့ သာကေတကို ပွဲလမ်းသဘင် များဖြင့် တကယ့် ပျော်စရာကောင်းလောက်အောင် စီစဉ်၏။ သမီး ဝိသာခါကလည်း ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်ရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ပံ့ပိုး၏။ ထို့ကြောင့် သာဝတ္ထိ ပရိသတ်သည် သာကေတ၌ ပျော်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကား တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ဖြစ်၏။ မိဂါရ သူဌေးတို့ သာကေတသို့ ရောက်သည်မှာလည်း လေးလတင်းတင်း ပြည့်လေပြီ။ မဟာလတာ တန်ဆာလည်း ပြီးလေပြီ။ နောက်နေ့တွင် ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏သမီး ဝိသာခါကို ယောကျ္ဍမအိမ်သို့ ထည့်လိုက်ရပေတော့မည်။ မိမိ၏ သမီး လိမ္မာရေးခြားရှိသည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ ဓနဥယ သူဌေးကြီးက သိပါ၏။ သို့ရာတွင် သမီးအပေါ် ချစ်သောစိတ်ကြောင့် လိုသေးလိမ့်နိုးနိုးဖြင့် ထပ်၍ မှာချင်သေး၏။ ထို့ကြောင့် ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် သမီး ဝိသာခါကို မိမိ၏အနီးသို့ ခေါ်ပြီး ဆုံးမ၏။ သူဌေးကြီး ဆုံးမသံကို တစ်ဖက်ခန်းရှိ မိဂါရ သူဌေးကြီးက ကြား၏။ ထိုအခါ စူးစမ်းလိုသောစိတ်ဖြင့် သေသေချာချာ နားထောင်၏။

ဓနဥယ သူဌေးကြီးက သမီး ဝိသာခါအား အချက် ၁၀ ချက်ဖြင့် ဤသို့ ဆုံးမ၏။ သူဌေးကြီး၏ ဆုံးမချက်များမှာ မှတ်ရလွယ်အောင် တို၏။ တိုသည့်

http://www.dhammadownload.com

အပြင် စကားဝှက်သဘောလည်း ရှိ၏။ ဝိသာခါကမူ မိမိ၏ဖခင် သူဋ္ဌေးကြီး၏ သြဝါဒများကို အပြည့်အစုံ နားလည်၏။ သူဋ္ဌေးကြီး၏ ဆုံးမချက် ၁၀ ချက်တို့မှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

(၁) အိမ်တွင်းက မီးကို အိမ်ပြင်သို့ မထုတ်ရ၊
(၂) အိမ်ပြင်က မီးကို အိမ်တွင်းသို့ မသွင်းရ၊
(၃) ပြန်ပေးသူအားသာ ပေးရ၏၊
(၄) ပြန်မပေးသူအား မပေးရ၊
(၅) ပြန်ပေးသည် ဖြစ်စေ၊ မပေးသည်ဖြစ်စေ ပေးရ၏၊
(၆) ချမ်းသာစွာ ထိုင်ရ၏၊
(၇) ချမ်းသာစွာ စားရ၏၊
(၈) ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏၊
(၉) မီးကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးရ၏၊
(၁၀) အိမ်တွင်းနတ်တို့ကို ရှိခိုးရ၏။

ဓနဥယ သူဋ္ဌေးကြီးသည် မိမိ၏သမီး ဝိသာခါအား အထက်ပါအတိုင်း သြဝါဒ ၁၀ ချက်တို့ဖြင့် ဆုံးမ၏။ သြဝါဒများသည် ဓနဥယ သူဋ္ဌေးဘက်မှ ကြည့်လျှင် ဝိသာခါအတွက် အားလုံးပင် အကောင်းချည်း ဖြစ်၏။ မိဂါရ သူဋ္ဌေးဘက်မှ ကြည့်လျှင်မူ မကောင်းအဖြစ် မြင်ရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အစုံတို့၏ ပေါင်းစည်းခြင်းသည် လောက ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ လောကရေးရာ ဟူသမျှ၌ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောသည် မလွဲမသွေ ပါရ၏။ ဆန့်ကျင်ဘက် သဘော ပါမှလည်း လောကရေးရာ ဖြစ်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်သဘော မပါသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လောကုတ္တရာ ဖြစ်သွားတော့၏။ ထို့ကြောင့် လောကုတ္တရာကို ဝိမုတ္တိဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိမုတ္တိ ဆိုသည်မှာ ဆန့်ကျင်ဘက် အစုံတို့၏ ပေါင်းစည်းခြင်း သဘောမှ လွတ်မြောက်ခြင်းဟူ၍ အနက်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဖခင် ဓနဥယ သူဋ္ဌေးကြီးက သမီး ဝိသာခါအား ပေးလိုက်သော သြဝါဒ ၁၀ ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ လောကရေးရာ သဘောအရ ဝိသာခါနှင့် မိဂါရ သူဋ္ဌေးကြီး အကြားတွင် ကြီးစွာသော ပြဿနာသည် တစ်ခုသောနေ့တွင် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ဓနဥယ သူဋ္ဌေးကြီးသည် သမီး ဝိသာခါအား တစ်ရပ်တစ်ကျေး ယောကျ်မ အိမ်သို့ ထည့်လိုက်ရမည်ဖြစ်ရာ မိဘမေတ္တာ၏ ဓမ္မတာအတိုင်း စိတ်မချနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဓနဥယ သူဋ္ဌေးကြီးသည် ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံ အလယ်၌ ပညာရှိ သူဋ္ဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့ကို ပင့်၍–

http://www.dhammadownload.com

'သမီး ဝိသာခါအပေါ်၌ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါလျှင် သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့သည်ပင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ကြပါ'

ဟူ၍ ပြောဆိုပြီး သမီး ဝိသာခါကို အပ်နှံလိုက်၏။ ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် သမီး ဝိသာခါ၏ အရည်အချင်းကို သိပါသော်လည်း မိဘတို့၏ မေတ္တာအရ စိတ်မချနိုင်တိုင်း သမီးအတွက် သင့်နိုးရာရာကို ပြောလည်း ပြောဆို၏။ လုပ်လည်း လုပ်၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျေနပ်သည်ဟူ၍ မရှိ။ သို့ရာတွင် အချိန်၏ အဆုံးအဖြတ်အရ နောက်ထပ် ပြောဆို ဆုံးမချိန်နှင့် လုပ်ချိန် မရှိတော့သဖြင့် သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးအား မိမိ၏ကိုယ်စား ဆိုဆုံးမရန် အပ်နှံခြင်း ဖြစ်၏။

ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် သမီး ဝိသာခါအား ယောကျွမအိမ်၌ နေစဉ် တစ်စုံတစ်ရာ လိုလေသေး မရှိရလေအောင် ပံ့ပိုး၏။ လှည်းအစီးပေါင်း ၁၅၄ စီးတိုက် ဥစ္စာပစ္စည်းများကို ပေးလိုက်၏။ ကျွန်ယောကျ်ား၊ ကျွန်မိန်းမတို့ကိုလည်း ပေးလိုက်၏။ နွားလား ဥသဘများကိုလည်း ပေးလိုက်၏။ နို့စားနွားမများကိုလည်း ပေးလိုက်၏။ ရွာကြီး ၁၄ ရွာမှ လူအပေါင်းတို့သည်လည်း ဝိသာခါ၏ အခြေအရံအဖြစ် လိုက်ပါကြကုန်၏။ ဝိသာခါ၏ ရှေ့ကောင်းမှုကြောင့် လူများနှင့် တိရစ္ဆာန်များသည် ဝိသာခါနောက် လိုက်ပါရခြင်းအတွက် အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြ၏။ ဤသို့ ဖြစ်ခြင်းကိုပင် အစ္ဆာသယ သံယောဂ ဟူ၍ ဆို၏။ အစ္ဆာသယ သံယောဂ ဟူသည်မှာ အချင်းချင်း ဓာတ်တည့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဘဝရေစက် ဆုံစည်းခြင်း ဟူ၍လည်း ဆိုကြ၏။ အတိတ်ကာလများက ဝိသာခါ ပြုခဲ့သော ကောင်းမှု၏ စက်ဝန်းသည် အဲ့သြဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ကျယ်ပြန့်လေ၏။

ဓနဥယ သူဌေးကြီးသည် သမီး ဝိသာခါကို သာဝတ္ထိသို့ ထည့်လိုက်ရလေပြီ။ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည်လည်း ကောသလမင်းကြီး၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဝိသာခါကို သာဝတ္ထိသို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားလေပြီ။ စွန့်လွှတ်လိုက်ရသော သူတို့၏ ရင်တွင်း၌ ခံစားမှုက တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ရယူသွားရသော သူတို့၏ ရင်တွင်း၌ ခံစားမှုက တစ်မျိုးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုခံစားမှုများသည် ဝိသာခါကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ဝိသာခါကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ကြခြင်း တူသော်လည်း အကျိုးခံစားမှုခြင်းကား မတူ။ ဤလောကဌ အမျိုးအမည်ကို တိတိကျကျ ခွဲခြား၍ ပြဆိုခြင်းငှာ မစွမ်းသာသော သဘာဝများသည် ရှိကြ၏။ ထိုသဘာဝများကို ဒဿနကျမ်းများ၌ အနိဗ္ဗစနိယ ဟူ၍ ဆို၏။ အနိဗ္ဗစနိယ၏ အနက်မှာ ဝေါဟာရများဖြင့် တိတိကျကျ ခွဲခြား၍ ပြဆိုခြင်းငှာ မတတ်ကောင်းသော သဘောဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဝိသာခါနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဓနဥယ

http://www.dhammadownload.com

သူဌေးကြီး၏ ရင်တွင်း ခံစားချက်နှင့် မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ ရင်တွင်း ခံစားချက် များသည်လည်း အနိဗ္ဗ စနိယ စာရင်းဝင် ခံစားချက်များပင် ဖြစ်ကြ၏။

ဝိသာခါသည် သာဝတ္ထိမြို့ တံခါးဝသို့ ရောက်လေပြီ။ သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ ဝင်သောအခါ ဝိသာခါက မိမိအနေဖြင့် မည်သို့ ဝင်သင့်သည်ကို စဉ်းစား၏။ ရထားတွင်း၌ တိတ်တဆိတ်ထိုင်၍ပင် ဝင်ရမည်လော၊ မဟာလတာ တန်ဆာဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြ၍ ဝင်ရမည်လော၊ ဤသို့ စဉ်းစား၏။ နောက်ဆုံး၌ မဟာလတာ တန်ဆာ၏ အာနုဘော်ကို သာဝတ္ထိ မြို့သူမြို့သားများအား ထင်ရှားပြနိုင်ရေး အတွက် ဝိသာခါသည် ရထား၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ အဆုံးအဖြတ် တစ်ခုကို ချမှတ်ရာ၌ မိမိ ဆုံးဖြတ်လိုက်သော အဆုံးအဖြတ်သည် အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်။ အကြောင်းလေးပါးတို့၏ ပေါင်းစည်းမှုသဘောသည် မိမိ၏ အဆုံးအဖြတ်၌ သင့်လျော်သလို ပါဝင်၏။ အကြောင်းလေးပါးတွင် မိမိ ကျင့်လည်ခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်၏ အတွေ့အကြုံလည်း အကြောင်းတစ်ခု အနေဖြင့် ပါ၏။ တံငါ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ကျင့်လည်ခဲ့သူဖြစ်လျှင် ပြဿနာတစ်ရပ်ကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ တံငါလိုပင် ဆုံးဖြတ်၏။ မိမိ၏ ဘဝအမြင်လည်း အကြောင်းတစ်ခု အနေဖြင့် ပါ၏။ ဘဝအမြင် ဟူသည်မှာ သဿတဒိဋ္ဌိ၊ ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိနှင့် သမ္မာဒိဋ္ဌိ တို့တွင် တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်၏။ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဓလေ့စရိုက်လည်း အကြောင်း တစ်ခု အနေဖြင့် ပါ၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဓလေ့စရိုက်ဖြစ်လျှင် ယင်းတို့အရ ဆုံးဖြတ်၏။ အတိတ်ကံ၏ တွန်းအားလည်း အကြောင်းတစ်ခု အနေဖြင့် ပါ၏။ ကံကုန်လျှင် ဥဇ္ဈာထုံ၏။ ကံထက်လျှင် ဥဇ္ဈာသွက်၏။ ထို အခါ ထုံသောဥဇ္ဈာ၊ သွက်သောဥဇ္ဈာတို့ဖြင့် ဆုံးဖြတ်၏။ ဤအကြောင်း လေးမျိုးကို ဥပါဒါန်ဟု ခေါ်၏။ အဆုံးအဖြတ်ကို ကမ္မဘဝဟု ခေါ်၏။ ဝိသာခါ၏ အဆုံးအဖြတ်၌လည်း အကြောင်း ဥပါဒါန်တို့သည် သင့်လျော်သလို ပါဝင်ကြ၏။ မှားခြင်းနှင့် မှန်ခြင်းသည် ဤအကြောင်းများ အပေါ်၌ တည်၏။

ဝိသာခါသည် မဟာလတာ တန်ဆာကို ဆင်မြန်းလျက် ရထားထက်၌ ရပ်ကာ မိဂါရ သူဌေး၏ အိမ်သို့သွားစဉ် သာဝတ္ထိ မြို့သူမြို့သားများသည် ဝိသာခါကို ကြည့်ကြ၏။ ကောသလမင်းကြီးကိုလည်း သူတို့ မြင်ဖူးပြီ။ ကောသလမင်းကြီး သည် သူတို့အတွက် အဆန်းမဟုတ်။ မိဂါရ သူဌေးကိုလည်း သူတို့ မြင်ဖူးပြီ။ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည်လည်း သူတို့အတွက် အဆန်းမဟုတ်။ ဝိသာခါကိုမူ သူတို့ မမြင်ဖူးသေး၊ ကြားရုံသာ ကြားဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် သူတို့ အတွက် အဆန်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာဝတ္ထိ မြို့သူမြို့သားများသည် ဝိသာခါကို အလှုအယက် ကြည့်ကြ၏။ ဝိသာခါ၏ ကျက်သရေကား သူတို့အတွက် အံ့ဘနန်း ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဝိသာခါကို တစ်မြို့လုံးက သိသွားလေ၏။ ဝိသာခါ

http://www.dhammadownload.com

အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ အနေဖြင့် သာဝတ္ထိ မြို့သူမြို့သားများက ပေးပို့သော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများမှာလည်း အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် များပါ၏။ ဝိသာခါသည် မိမိထံ ရောက်လာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို သာဝတ္ထိမြို့အနှံ့ ပြန်၍ လက်ဆောင်အဖြစ် ပေး၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝိသာခါသည် မိမိ သာဝတ္ထိသို့ ရောက်သော နေ့မှာပင် ပေးကမ်းခြင်း ဒါနသင်္ကေတဟုဖြင့် သာဝတ္ထိ တစ်မြို့လုံး၏ စိတ်နှလုံးကို ယူကျုံးသိမ်းပိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဝိသာခါသည် မိမိ၏ ယောကျွမအိမ်သို့ ရောက်သောနေ့၌ပင် လက်ဆောင်များကို ပေးကမ်းခြင်းအားဖြင့် သာဝတ္ထိ မြို့သူမြို့သားများနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီးဖြစ်၏။ လက်ဆောင်များကို ပေးကမ်းရာ၌လည်း အထူးတလည် မိမိက စိုက်၍ ပေးကမ်းရသည် မဟုတ်၊ လက်ဆောင်အဖြစ် မိမိထံ ရောက်လာသော ပစ္စည်းများကို မိမိကချည်း အကုန်မသိမ်းပိုက်ဘဲ သာဝတ္ထိ မြို့သူမြို့သားများအား သင့်လျော်သလို ပြန်လည်၍ ပေးကမ်းခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ရသမျှကို အကုန်မယူဘဲ သင့်လျော်သလို ပြန်လည် ခွဲဝေပေးခြင်းသည် ရောင့်ရဲမှုတစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ယင်းရောင့်ရဲမှုမျိုးကို လူတိုင်း ကျင့်သုံးနိုင်သည် မဟုတ်။ မြင့်မြတ်သူ သူတော်စင်များမှသာ ကျင့်သုံးနိုင်၏။ ဤရောင့်ရဲမှုမျိုးကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် သန္တောသဟု ဆို၏။

ဝိသာခါအပေါ် ဓမ္မ၏ စမ်းသပ်ချက် နောက်တစ်မျိုး ရှိသေး၏။ ဝိသာခါ ယောကျွမအိမ်သို့ ရောက်သောနေ့၌ပင် ညဥ့်နက်ချိန်၌ အာဇာနည် မြင်းမသည် သားဖွား၏။ သာမန်အားဖြင့်ဆိုလျှင် အာဇာနည်မြင်းမ သားဖွားခြင်းသည် ဝိသာခါ၏ အလုပ် မဟုတ်။ ဤအမြင်မျိုးကို ဝိသာခါ၏ ယောကျွမ မိဂါရ သူဌေးကလည်း မြင်၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးသာ မဟုတ်၊ သာမန် သူလို ငါလို လူတန်းစား ဟူသမျှက ဤသို့ပင် မြင်မည် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဝိသာခါကမူ သူလို ငါလို သာမန်လူတန်းစား မဟုတ်။ သူမသည် သောတာပန် ဖြစ်၏။ သောတာပန် အမြင်နှင့် ပုထုဇဉ် အမြင်သည် ဓမ္မတာအားဖြင့် ခြားနား၏။

ဝိသာခါ၌ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားရှိ၏။ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားအရ ဝိသာခါသည် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရသော အာဇာနည်မြင်းမအပေါ်၌ ကရုဏာ ဖြစ်လေ၏။ ကရုဏာဟူသည် ဗြဟ္မစိုရ်အဆင့်သို့ ရောက်ရိုးမှန်ပါက ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေသူများအပေါ် ခွဲခြားမှုမရှိဘဲ သနားသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကရုဏာကို အပွမည်ဟု ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ အပွမည်ဟူသည်မှာ ဘောင်ခတ်ခြင်းမရှိ ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ ဝိသာခါသည် ကရုဏာ၏ စေ့ဆော်ချက်အရ မိုးရွာမိုးတိုင်များကို ထွန်း၏။ ကျွန်မတို့ကို ခေါ်၍ အာဇာနည် မြင်းမ ရှိရာ မြင်းဆောင်သို့ သွား၏။ အာဇာနည်မြင်းမကို ရေနွေးတိုဖြင့် ပွတ်သပ်

http://www.dhammadownload.com

ဆေးကြော သုတ်သင်ပြီးလျှင် ဆီတို့ဖြင့် လိမ်းကျံပေး၏။ ပြုစုခြင်းကိစ္စ ပြီးမှ ဝိသာခါသည် သူမ၏အိပ်ခန်းသို့ ပြန်၏။ ဤသည်ကို သူမ၏ ယောကျ်မဖြစ်သူ မိဂါရသူဌေးက သဘောမကျ။ သဘောမကျသော်လည်း ဘာမျှတော့ မပြော။ ဘာမျှ မပြောသဖြင့် သဘောမကျခြင်းသည် ကျေပျက်သွားခြင်း မရှိသောအခါ မိဂါရ သူဌေး၏ စိတ်ထဲ၌ "အခု အခဲ" အဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရာတွင် အချင်းချင်း အမြင်တူဖို့လည်း အရေးကြီး၏။ အမြင်ချင်း တူရုံနှင့်လည်း မပြီးသေး၊ အကျင့်ချင်း တူဖို့လည်း လိုသေး၏။ အမြင်ချင်းလည်း တူပါမှ၊ အကျင့်ချင်းလည်း တူပါမှ သိပ်သည်းသော စည်းရုံးမှုကို ရနိုင်၏။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမြင်ချင်း တူမှုနှင့် အကျင့်ချင်း တူမှုကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် "ဒိဋ္ဌိသီလ သာမညာ" ဟု ခေါ်၏။ ဤတွင် "ဒိဋ္ဌိ" ဟူသည် အမြင်ဖြစ်၏။ "သီလ" ဟူသည် အကျင့်ဖြစ်၏။ "သာမညာ" ဟူသည် တူမှု ဖြစ်၏။ ချွေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါနှင့် ယောကျ်မဖြစ်သူ မိဂါရတို့သည် အမြင်ချင်းလည်း မတူကြ၊ အကျင့်ချင်းလည်း မတူကြ။ သို့ဖြစ်လေရာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ပြေပြစ်ဖို့ ခက်ပေလိမ့်မည်။ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်စေရန် သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမြင်ချင်းလည်း တူ၊ အကျင့်ချင်းလည်း တူသောနေ့ကို စောင့်ရပေလိမ့်မည်။

မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ပုဏ္ဏဝမုနန့်ဝိသာခါတို့အတွက် မင်္ဂလာဆွမ်းကို ဆက်ကပ်ရဦးမည် ဖြစ်၏။ မင်္ဂလာဆွမ်း ဆက်ကပ်သည့် အစဉ်အလာသည် ထိုခေတ်ကပင် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသည် မင်္ဂလာဆွမ်းအဖြစ် နို့ဃနာဆွမ်းကို စီစဉ်၏။ ထို့နောက် သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားကို မကိုးကွယ်ဘဲ တိတ္ထိတို့ကို ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ တိတ္ထိ ငါးရာတို့ကို သူ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရန် ပင့်လေ၏။ တိတ္ထိငါးရာတို့သည် သူဌေးကြီး၏အိမ်သို့ ကြွလာကြပြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေးကြ၏။ သူဌေးကြီးက သူ၏ချွေးမ ဝိသာခါအား သူပင့်ထားသော ရဟန္တာများကို ဖူးမြော်ရန် ခေါ်လိုက်၏။ ဝိသာခါကား ဘာသာတရား၌ ကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်လေရာ ရဟန္တာဟူသော အသံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းပန်းတသာဖြင့် ရဟန္တာများကို ဖူးမြင်ရန် လာလေ၏။ ရဟန္တာများကလည်း သူတို့၏ ဒါယကာရင်း မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ ချွေးမ ဝိသာခါကို မြင်ဖူးချင်ပါ၏။

ဝိသာခါသည် သူဌေးကြီး၏ ရဟန္တာများကို မကြည့်ရဲအောင် ရှက်၏။ ရဟန္တာအားလုံး ကိုယ်လုံးတီးချည်း ဖြစ်ကြ၏။ သူဌေးကြီးကမူ ရဟန္တာများကို ကြည်ညိုး၍ မဆုံး။ ဝိသာခါကမူ ရဟန္တာများကို ရှက်၍ မဆုံး။ နှလုံးသွင်း ခြားနားလေသောအခါ မြင်စရာက မခြားနားသော်လည်း အမြင်များကမူ ခြားနား

http://www.dhammadownload.com

လေ၏။ ဝိသာခါသည် ချက်ချင်းပင် ပြန်ထွက်လာ၏။ ရဟန္တာများကို ရှိလည်း မခိုး၊ ကြည့်လည်း မကြည့်တော့။ သူဌေးကြီးသည် သူ၏ ချွေးမအတွက် များစွာ မျက်နှာပူ၏။ ရဟန္တာများကလည်း ဝိသာခါ၏ အပြုအမူအတွက် များစွာ စိတ်ဆိုး၏။ ရဟန္တာဆိုသော်လည်း သူတို့၏ ဒေါသကို ပယ်နိုင်သူများ မဟုတ်ကြ။ ဒေါသကို မပယ်နိုင်သော်လည်း သူတို့သည် သူတို့၏ ပရိသတ်၌ ရဟန္တာများ အဖြစ် ထင်ရှားကြ၏။

ဝိသာခါသည် ယောကွမဖြစ်သူ မိဂါရ သူဌေးကြီးအတွက် ယူကျုံးမရ ရှိလှ၏။ ကိုးကွယ်ရာ မှားခြင်းသည် မှားခြင်းတကာတို့တွင် အမှားဆုံးသော မှားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် သူ၏ ယောကွမဖြစ်သူ မိဂါရ သူဌေးကြီးကို ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကတွင် လူတိုင်း၌ တာဝန်နှစ်ခု ရှိ၏။ တာဝန်နှစ်ခုအနက် တစ်ခုသော တာဝန်မှာ အနှစ်နာခံခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် "ဟာန" ဟု ခေါ်၏။ အခြား တစ်ခုသော တာဝန်မှာ ပံ့ပိုးခြင်း ဖြစ်၏။ ယင်းကို ပါဠိဝေါဟာရအားဖြင့် "ဥပါဒါန" ဟု ခေါ်၏။ အနှစ်နာခံခြင်းဖြင့် တစ်ကိုယ်ကောင်း စိတ်ထားကို ပါးသည်ထက် ပါးအောင် လုပ်ကာ ကိလေသာများကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပယ်သတ်နိုင်၏။ ပံ့ပိုးခြင်းဖြင့် ပါရမီများ ရင့်ကျက်ကာ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိနိုင်သော ဗောဓိဉာဏ်ကို ရစေနိုင်၏။ ဝိသာခါသည် သောတာပန် ဖြစ်သဖြင့် လူ့ဘဝ၏ တာဝန်နှစ်ရပ်ကို ထမ်းရွက်ရန် အစဉ်ဆန္ဒရှိ၏။ ဝိသာခါ၏ ထိုဆန္ဒကြောင့်ပင် မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် တစ်ခုသောနေ့တွင် သောတာပန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ဆရာ တိတ္ထိများက ဝိသာခါကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်ရန် တိုက်တွန်း၏။ သူဌေးကြီးကလည်း ချွေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါကို အိမ်မှ နှင်ထုတ်ချင်၏။ သို့ရာတွင် ဝိသာခါသည် အရှိန်အဝါ ကြီးမားသော မိသားစုမှ ဆင်းသက်လာသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသည် စိတ်ထင်တိုင်း ဝိသာခါကို နှင်ထုတ်ရန် မဝံ့ရဲ။ သို့ဖြစ်၍ မလိမ္မာသေးသည့်အရွယ် ဖြစ်သဖြင့် ဝိသာခါအပေါ် ခွင့်လွှတ်ပါရန် သူဌေးကြီးက သူ၏ဆရာ တိတ္ထိများကို တောင်းပန်၏။ တောင်းပန်ပင် တောင်းပန်သော်လည်း သူဌေးကြီးကိုယ်တိုင်ကမူ ဝိသာခါအပေါ် ကျေနပ်လှသည် မဟုတ်၊ မတတ်သာသဖြင့် အောင့်အည်းနေရခြင်းသာ ဖြစ်၏။

အချိန်သည် အင်အားကြီးမား၏။ သစ်ပင်တို့သည် အချိန်ကျမှ ပွင့်၏၊ အချိန်ကျမှ သီး၏။ ပါရမီတို့သည်လည်း အချိန်ကျမှပင် ရင့်ကျက်ကြ၏။

တစ်နေ့တွင် မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် နို့ဃနာထမင်းကို ရွေခွက်၌ ထည့်၍

http://www.dhammadownload.com

စားနေ၏။ ဝိသာခါကလည်း သူဌေးကြီးကို ယပ်ခတ်ပေးလျက် ရှိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးသည် မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ အိမ်ရှေ့၌ ဆွမ်းလာရပ်၏။ သူဌေးကြီး မမြင်ဘူး ထင်သဖြင့် ဝိသာခါက နေရာ ရွေ့ပေး၏။ သူဌေးကြီးသည် မူလကပင် ရဟန်းတော်ကို မြင်ပြီး ဖြစ်၏။ ဆွမ်းမလောင်းလိုသဖြင့် မမြင်ယောင် ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသဘောကို ဝိသာခါက မရိပ်မိ၊ နောက်မှ ရိပ်မိသော အခါ ဝိသာခါသည် ယောကျ္ခမကြီးအတွက် များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ဝိသာခါသည် မိမိအနေဖြင့် ယောကျ္ခမကြီးအတွက် ကလျာဏမိတ္တ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ကလျာဏမိတ္တ ဖြစ်လာအောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင် အကြမ်းနည်းကို သုံးသည်လည်းရှိ၏။ အနုနည်းကို သုံးသည်လည်း ရှိ၏။ ဤနေရာတွင် အကြမ်းနည်းကိုသုံးရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး မိမိတို့၏ အိမ်ရှေ့၌ ဆွမ်းရပ်နေသော ရဟန်းတော်အား 'ကန်တော့ပါသေး၏ ဘုရား၊ တပည့်တော်မ၏ ယောကျ္ခမသည် "အဟောင်း" ကိုသာ စားသောက်ပါသည်' ဟု လျှောက်ထားလိုက်၏။

ထိုအခါ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် "အဟောင်း" ဆိုသည်မှာ "မစင်"ကို ဆိုလိုသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ယူပြီး များစွာ စိတ်ဆိုး၏။ ဝိသာခါသည် မိမိ၏ ဆရာတိတ္ထိတို့အား မထီမဲ့မြင် ပြုစဉ်က သူဌေးကြီးသည် သည်းခံနိုင်ပါ၏။ ဤအကြိမ် မိမိအား "အဟောင်းကို စားနေသည်" ဟု ဆိုသောအခါ သည်းမခံနိုင်တော့။ သူဌေးကြီးသည် ပေါက်ကွဲသွားလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးက 'ဤအယုတ်မကို ဤအိမ်မှ နှင်ထုတ်ကြကုန်လော့' ဟု ကျွန်အမှုလုပ်တို့အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်၌ ဝိသာခါ၏ ကျွန်အမှုလုပ်များသာ ရှိကြလေရာ ဝိသာခါကို နှင်ထုတ်ဖို့ မဆိုထားနှင့်၊ လက်ဖြင့် ထိပ်သူ မရှိပါချေ။

မိမိ၏ ယောကျ္ခမကြီးအား ကယ်ချွတ်ရမည့် အချိန်သို့ ရောက်ပြီဟု ဝိသာခါက သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါက သူဌေးကြီးအား ဖခင်က နှင်ထုတ်တိုင်း မိမိ သွားမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိကို ဆောင်ယူစဉ်က မိမိ၏ဖခင် ဓနဥယ သူဌေးကြီးက မိမိနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အပြစ်ကြီး၊ အပြစ်ငယ်များ အပေါ် အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့အား အပ်နှံလိုက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆို၏။ ဝိသာခါသည် ဓမ္မနှင့်အညီ ပြောတတ်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ဝိသာခါ ပြောသည့်အတိုင်းပင် သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့အား မိမိ၏အိမ်သို့ ဖိတ်ကြားရလေ၏။ သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့ ရောက်လာသောအခါ မိဂါရ သူဌေးကြီးက သင့်လျော်ရာ နေရာ၌ ချထားပြီး ဝိသာခါ ကျူးလွန်သော

http://www.dhammadownload.com

အပြစ်များကို တင်ပြ၏။ ထိုအပြစ်များကြောင့် ဝိသာခါကို ဤအိမ်မှ နှင်ထုတ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်းကိုပါ ပြောဆို၏။

မိဂါရ သူဌေးကြီးက ဝိသာခါအပေါ် တင်ပြသော အပြစ်များတွင် ပထမတင်ပြသော အပြစ်မှာ ဝိသာခါက မိမိအား မစင်ကို စားနေသည်ဟု ရိုင်းပျစ်စွာ ဆဲရေးသည် ဟူသော စွပ်စွဲချက် ဖြစ်သည်။ ဝိသာခါကမူ မိမိ အနေဖြင့် သူဌေးကြီးအား မစင်ကို စားနေသည်ဟု မဆိုကြောင်း၊ အဟောင်းကို စားနေသည်ဟုသာ ဆိုကြောင်း၊ အဟောင်းဟူသည်မှာ ဤပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌ ကောင်းမှုကုသိုလ် အသစ်ကို မပြုဘဲ အတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့သော ကောင်းမှု ကုသိုလ်အဟောင်း အကျိုးကိုသာ ခံစားနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါကြောင်းဖြင့် ပြန်လည်တင်ပြရာ၊ ဝိသာခါအပေါ် တင်ထားသော မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ စွဲချက်သည် ပျက်ပြယ်သွား၏။

ပထမစွဲချက် ပျက်လျှင် ဒုတိယစွဲချက်ကို မိဂါရသူဌေးကြီးက ဝိသာခါအပေါ် တင်ပြန်၏။ ဒုတိယစွဲချက်မှာ ဝိသာခါသည် ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီးဖြစ်ပါလျက် တစ်ခုသောနေ့၏ ညဉ့်သန်းခေါင်ချိန်တွင် မီးရှူးမီးတိုင်များ ထွန်းညှိကာ ကျွန်မိန်းမများ ခြံရံလျက် အိမ်၏ အနောက်ဘက်သို့ ဆင်းသွားသည် ဟူသော စွပ်စွဲချက် ဖြစ်၏။ ထိုစွပ်စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဝိသာခါက မြင်းဓောင်းတွင် အာဇာနည်မြင်းမ သားဖွားသဖြင့် သွားရောက် ပြုစုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြရာ၊ မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ ဒုတိယစွပ်စွဲချက်သည်လည်း ပျက်ပြယ်သွားပြန်၏။

မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား၏။ သို့ရာတွင် ဓနဥယ သူဌေးကြီးက ဝိသာခါအား ပေးလိုက်သော အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုင်ရာ ဩဝါဒ ၁၀ ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ မတင်မကျ ရှိနေ၏။ ဓနဥယ မိသားစုတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ ဖြစ်နေလေမည်လား ဟူ၍လည်း သံသယ ဖြစ်မိပြန်၏။ ထို့ကြောင့် မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ဝိသာခါအပေါ် ထိုဩဝါဒ ၁၀ ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ တတိယ စွပ်စွဲချက်များအဖြစ် စွပ်စွဲပြန်လေရာ ဝိသာခါက တစ်ချက်ချင်း ဤသို့ ပြန်လည် ရှင်းပြ၏။

အတွင်းမီးကို အပြင်သို့ မထုတ်ရ ဟူသည်မှာ ချွေးမတစ်ယောက် အနေဖြင့် မိမိတို့၏ အိမ်တွင်းရေးကို အခြားသူများကို မပြောရ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အပြင်မီးကို အတွင်းသို့ မသွင်းရ ဟူသည်မှာ အခြားသူများ၏ အိမ်တွင်းရေးကို မိမိတို့၏ မိသားစုများအား မပြောရ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ပေးကမ်းတတ်သူအားသာ ပေးကမ်းရ၏ ဟူသည်မှာ မိမိတို့၏ ပစ္စည်းများကို ငှားရမ်းပြီး အမှေမခံဘဲ ပြန်လည် ပေးတတ်သူအားသာ ပစ္စည်းများကို ငှားရမ်းရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

မပေးကမ်းသူအား မပေးကမ်းရ ဟူသည်မှာ မိမိတို့၏ ပစ္စည်းများကို တားရမ်းပြီး ပြန်မပေးတတ်သူအား ပစ္စည်းများကို မတားရမ်းရ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ပေးကမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ မပေးကမ်းသည်ဖြစ်စေ ပေးကမ်းရ၏ ဟူသည်မှာ ဆင်းရဲသော ဆွေမျိုးနှင့် မိတ်ဆွေများအား "ပြန်ရကောင်းစေ" ဟူ၍ သဘော မထားဘဲ မိမိ၏ စွမ်းနိုင်သလောက် ထောက်ပံ့ရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရမည် ဟူသည်မှာ လူကြီးမိဘများနှင့် နေထိုင်ရာတွင် မနိုးလွန်း မစေးလွန်း၊ လေတင် လေအောက် စသည်ဖြင့် အပြစ် ခြောက်ပါး ကင်းသည့် နေရာများ၌ နေထိုင်ရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ချမ်းသာစွာ စားရမည် ဟူသည်မှာ ယောကျ်ားမ၊ မိဘ၊ ခင်ပွန်းတို့ကို ရှေးဦးစွာ ကျွေးမွေးပြီးမှ မိမိအနေဖြင့် ကျန်လျှင် စားပြီး၊ မကျန်လျှင် သင့်လျော်သလို စီစဉ်၍ စားရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ချမ်းသာစွာ အိပ်ရမည် ဆိုသည်မှာ ယောကျ်ားမ၊ မိဘများနှင့် ခင်ပွန်းသည်တို့ မအိပ်မီ သင့်လျော်သော ဝတ္တရားကို ပြု၍ သူတို့ အိပ်ပြီးမှ အိပ်ရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

မီးကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးရမည် ဟူသည်မှာ ခင်ပွန်းသည်၏ မိခင်နှင့် ဖခင်ကို ယဇ်မီးကဲ့သို့ အလေးအမြတ်ပြု၍ စောင့်ရှောက်ရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

အိမ်ဦးနတ်ကို ရိုသေရမည် ဟူသည်မှာ မိမိ၏ ခင်ပွန်းကို အိမ်ဦးနတ်ကဲ့သို့ ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံရမည် ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ဝိသာခါ၏ ရှင်းပြချက်ကို ကြားရသောအခါ သူတို့ မကြားဖူးသော ဓမ္မနှင့် ယှဉ်သော သြဝါဒ ဖြစ်သောကြောင့် သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့သည် ဝိသာခါအပေါ် များစွာ လေးစားသွားကြသည်။ ဝိသာခါ၏ဖခင် ဓနဥယ သူဌေးကြီး အပေါ်၌လည်း များစွာ ကြည်ညိုသွားကြ၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည်လည်း ဝိသာခါအပေါ် အထင်မှားခဲ့သည့်အတွက် များစွာ နောင်တရ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝိသာခါသည် တကယ်ပင် သူတော်ကောင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့ တွေ့ကြပြီ။ လောကတွင် သူတော်ကောင်း ဖြစ်ဖို့အတွက် အမှားကို အမှားမှန်း သိဖို့သာ အရေးကြီး၏။ အမှားကို အမှားမှန်း သိခြင်းသည် ယထာဘူတဉာဏ် မည်၏။ အမှားကို အမှားမှန်း မသိဘဲ အမှန်အဖြစ် သိခြင်းသည် ဒိဋ္ဌိမည်၏။ ယထာဘူတဉာဏ်သည် ကုသိုလ်ဖြစ်၍ ကောင်းကျိုးကို ပေး၏။ ဒိဋ္ဌိသည် အကုသိုလ်ဖြစ်၍ မကောင်းကျိုးကို ပေး၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ဝိသာခါနှင့် ပတ်သက်၍ အမှားကို အမှားမှန်း သိလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် သူ၏အမှားကို ပြင်ရန် စိတ်စောလျက် ရှိ၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ပါရမီရှိသူ ဖြစ်၏။ မြင့်မြတ်သော စိတ်ထားရှိသူ ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

ထို့ကြောင့် သူသည် သူလိုငါလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကဲ့သို့ မိမိ၏အယူကို မှားမှန်း သိပါလျက် မြဲမြံစွာ စွဲကိုင်သူ "အာဓာနဂ္ဂါဟီ" ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ မိမိ၏ အယူကို မှားမှန်း သိပါလျက် မစွန့်ချင်သူ "ဒုပ္ပဋိနိဿဂ္ဂီ" ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ မိမိ၏အယူကို မှားမှန်း သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်း စွန့်လိုက်နိုင်သူ ဖြစ်လေ၏။

ဝိသာခါသည် သူမ၏ ယောကျ္ဍမကြီးအပေါ် အောင်ပွဲကို ရလိုက်၏။ ထိုအောင်ပွဲကို မိမိ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးမချဘဲ ယောကျ္ဍမကြီး၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် အသုံးချရန် ဝိသာခါက ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါက မိမိသည် သာဝတ္ထိပြည် မိဂါရ သူဌေးကြီး၏အိမ်၌ မနေတော့ဘဲ သာကေတမြို့ရှိ မိဘအိမ်သို့ ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးနှင့်တကွ ယောကျ္ဍမဖြစ်သူ မိဂါရ သူဌေးကြီးအား ပန်ကြားလိုက်၏။ ထိုအခါ မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် သူ၏အပြစ်ကို ဝန်ခံပြီး ဝိသာခါအား မပြန်ရန် မေတ္တာရပ်ခံ၏။ သူဌေးကြီး ရှစ်ဦးတို့ကလည်း ဝိုင်းဝန်း၍ မေတ္တာရပ်ခံ၏။ ထိုအခွင့်အရေးကို ဝိသာခါ စောင့်မျှော်နေခဲ့၏။ ယခု ထိုအခွင့်အရေးကို သူမ ရလေပြီ။ ထိုအခါ ဝိသာခါက မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာများကို ကိုးကွယ်ခွင့် ရပါမှသာ မပြန်ဘဲ ဤအိမ်၌ ဆက်လက် နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်လည် ပြောဆိုလေရာ မိဂါရ သူဌေးကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် မိဂါရ သူဌေးကြီးအိမ်၌ပင် ဆက်လက်နေထိုင်၏။ ဤသို့ ဖြစ်လာမည်ကို ဝိသာခါက ကြိုတင်၍ သိ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤအိမ်၌ ဝိသာခါသည် သီရိနှတ်သမီးပင် ဖြစ်လေ၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီး မောင်နှံတို့သည် ဝိသာခါကို အကြောင်းပြု၍ သောတာပန်များ ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးပြုသော ရဟန်းသံဃာတော်များကို မိမိအိမ်သို့ပင်၍ ဆွမ်းကပ်၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးအိမ်၌ မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များအား ဝိသာခါက ဆွမ်းကပ်ကြောင်း သတင်းကြားရလျှင် တိတ္ထိတို့သည် သူဌေးကြီးအား မြတ်စွာဘုရားနှင့် မတွေ့နိုင်စိမ့်သောဎာ သူဌေးကြီးကို ဝိုင်းဝန်းတားရန်အတွက် သူဌေးကြီးအိမ်သို့ ရောက်လာကြ၏။ သူဌေးကြီးကိုလည်း ဝန်းဝိုင်းတားကြ၏။ သူဌေးကြီးကလည်း တိတ္ထိတို့နှင့် အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြောဆိုနေရ၏။

ဝိသာခါသည် ဆွမ်းကပ်ပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားတော်ကို နာယူရန် ယောကျ္ဍမကြီးအား ဖိတ်၏။ ထိုအခါ တိတ္ထိတို့က သူဌေးကြီးအား မြတ်စွာဘုရားထံသို့ တရားနာမသွားရန် တားမြစ်၏။ သူဌေးကြီးကလည်း ဝိသာခါအား မိမိဘာသာ မိမိ တရားနာယူရန် ပြန်ကြား၏။ သို့ရာတွင် ဝိသာခါက

http://www.dhammadownload.com

သူဌေးကြီးအား ဒုတိယအကြိမ် ဖိတ်ပြန်၏။ ဤအကြိမ်၌မူ သူဌေးကြီးသည် မနေသာတော့၊ တရားနာ သွားရတော့မည် ဖြစ်၏။ ဘိတ္ထိတို့ကလည်း တရားနာလျှင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်မနာဘဲ တင်းထိမ်အတွင်းကနေပြီး တရားနာရန် သူဌေးကြီးအား မှာလိုက်၏။ ဘိတ္ထိတို့ မှာလိုက်သည့် အတိုင်းပင် သူဌေးကြီးသည် တင်းထိမ်အတွင်းမှ နေ၍ တရားတော်ကို နာယူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သူဌေးကြီး၏ ပါရမီအလျောက် ဓာရာဒေသနာတော်ကို ဟောကြားတော်မူရာ သူဌေးကြီးသည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိပြီး သောတာပန် ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် သူဌေးကြီးသည် တင်းထိမ်ကို မ ပြီး ရွေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါထံသို့ သွား၍ ဝိသာခါကို မိမိ၏ မိခင်အရာ၌ ထားကြောင်း ပြောကြား၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးဦးချ၍ သူဌေးကြီးက မိမိ၏ ရွေးမကြောင့် သူသည် အပါယ်လေးပါးမှ လွတ်မြောက်သူ ဖြစ်ရပါပြီဟု လျှောက်ထား၏။ ထိုအခါမှစ၍ ဝိသာခါသည် "မိဂါရမာတာ" ဟု အမည်တွင်၏။ မိဂါရမာတာ ဟူသည်မှာ မိဂါရသူဌေးကြီး၏ မိခင်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပုထုဇဉ်များအပေါ် မိခင်သဖွယ် အမြဲတမ်း ခွင့်လွှတ်ထား တတ်ကြပါ၏။ မွေတာအရ ယုတ်ညံ့သူများအပေါ် ခွင့်လွှတ်တတ်လေသောအခါ ထိုသူသည် မမွေ၏ အာနဘော်ကြောင့် ခြင့်မြတ်သူ အဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဝိသာခါသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များကို ပင့်၍ ဆွမ်းကပ်ပြန်၏။ ဤအကြိမ်၌ မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ ဇနီး သူဌေးကတော်ကြီးသည် သောတာပန် ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် လောကဋ္ဌကလျာဏမိတ္တကိုသာ ရဖို့ လို၏။ ကလျာဏမိတ္တကို ရလျှင် အရာရာတိုင်းကို ပြီးစေနိုင်၏ ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောတော်မူခြင်း ဖြစ်ရာ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ မိဂါရ သူဌေးကြီး၏အိမ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော် အတွက် ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသော တံခါးသဖွယ် ဖြစ်လေ၏။

မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် ရွေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါကို များစွာ ကျေးဇူးတင်၏။ ယခင်ကဆိုလျှင် သူ ကိုးကွယ်သော တိတ္ထိတို့၏ ဩဝါဒအရ ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို အနုတ်ကိန်းများဖြင့် တွက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ယခု မြတ်စွာဘုရား၏ ဩဝါဒအရ ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို အပေါင်းကိန်းများဖြင့် တွက်တတ်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသည် သောတာပန်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သူသာ မဟုတ်၊ သူ၏ ဇနီး သူဌေးကတော်ကြီးသည်လည်း သောတာပန် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူဌေးကြီး ဇနီးမောင်နှံတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြား၍ သောတာပန် ဖြစ်သွားကြခြင်း၌ ရွေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါသည် လက်ဦးဆရာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီး ဇနီးမောင်နှံက

http://www.dhammadownload.com

ဝိသာခါကို ကျေးဇူးတင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိသာခါသည် တကယ်လည်း ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ ဖြစ်၏။

ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို အနုတ်ကိန်းများဖြင့် တွက်လေ့သောအခါ ကိန်းဂဏန်းများ မည်မျှပင် ကြီးမားစေကာမူ အနုတ်သဘောအရ အရှုံးသာ ဖြစ်၏။ ဗြဟ္မာချမ်းသာ ဟူသည်လည်း ကိန်းဂဏန်းအရ ကြီးမားစေကာမူ "အကြွေး" သဘောအရ သောကစက်ဝန်းမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သဖြင့် အရှုံးပင် ဖြစ်၏။ နတ်ချမ်းသာဟူသည်လည်း ကိန်းဂဏန်းအရ ကြီးမားစေကာမူ "အကြွေး" သဘောအရ သောကစက်ဝန်းမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သဖြင့် အရှုံးပင် ဖြစ်၏။ ဘဝတန်ဖိုးကို အပေါင်းကိန်းများဖြင့် တွက်ကြည့်လေသောအခါ နည်းသည် ဖြစ်စေ၊ များသည် ဖြစ်စေ ရသမျှသော ကိန်းဂဏန်းများသည် အပေါင်း သဘောအရ အမြတ်သာ ဖြစ်၏။ အမြတ်သဘောအရ သံသရာမှ လွတ်လေပြီ။ သံသရာမှ လွတ်ခြင်းသည် ဝဋ္ဋခေါ်သောကြေးမှ လွတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သံသရာမှ လွတ်ခြင်းကိုပင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာဟူ၍ ဆိုရ၏။ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာ၌ သောကနေ့ာက်ခံ မရှိတော့။

မိဂါရသူဌေးကြီး ဇနီးမောင်နှံသည် သောတာပန်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် အလွန်ဆုံး ခုနစ်ဘဝသာ သံသရာ၌ ကျင်လည်ရမည် ဖြစ်၏။ ခုနစ်ဘဝ ဆိုသည်မှာ သံသရာ သက်တမ်းနှင့် စာလိုက်လျှင် ဘာမျှ ပြောပလောက်သည် မဟုတ်။ ခုနစ်ဘဝ၏ ထိုမှာဘက်၌ ဒုက္ခအားလုံးတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသည် ရှိ၏။ သောတာပန်ဘဝနှင့် ယခုပင် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို မျက်မှောက်ပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ဤချမ်းသာကား ရွှေးမဖြစ်သူ ဝိသာခါကို အကြောင်းပြု၍ ရအပ်သောချမ်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏ ရွှေးမ ဝိသာခါကို မိခင်အရာ၌ထားပြီး မိမိ၏ မိခင်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း ရွှေးမ၏ ကျေးဇူးသည် အနန္တ ဖြစ်လေသောအခါ ကျေးဇူးရှုထောင့်မှ ကြည့်လျှင် မိခင်၏ အမည်ကို ရထိုက်ပါ၏။

မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် မိမိ၏ ရွှေးမ ဝိသာခါအား ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း၏ သကေ်တအနေဖြင့် အခမ်းအနားတစ်ခုကို ကျင်းပရန် စဉ်းစား၏။ စဉ်းစားရသမျှထဲမှ အကောင်းဆုံးအနေဖြင့် ပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားကို ကျင်းပရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ပူဇော်ပွဲ အခမ်းအနားကား ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာဖြင့် ပူဇော်သည့် အခမ်းအနား ဖြစ်၏။ ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာကား အဝိုးတစ်သိန်းထိုက်၏။ ဝိသာခါတွင် ကိုးကုဋေနှင့် တစ်သိန်းထိုက်သော မဟာလတာ တန်ဆာ ရှိပြီးသားဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် မဟာလတာ တန်ဆာကား အခါခပ်သိမ်း ဝတ်ဆင်၍မရ၊ အခါခပ်သိမ်း ဝတ်ဆင်၍ ရသော တန်ဆာတစ်ခုကို သူဌေးကြီးက ဝိသာခါအား ပေးချင်၏။

http://www.dhammadownload.com

အမြဲတမ်း ဝတ်ဆင်နိုင်ခြင်းသည် ပူဇော်ဖွယ် ဝတ္ထုအပေါ်၌ အချိန်၏ တန်ဖိုးကို ပေါင်းထည့်သည့် သဘော ရှိသဖြင့် ဝို၍ လေးနက်သည်ဟု သူဌေးကြီးက ယူဆ၏။ အမှန်အားဖြင့် မိဂါရ သူဌေးကြီးက ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာကို သူ၏ စေတနာ ရုပ်ကြွဟု သဘောထား၏။ ဝိသာခါကလည်း နားလည်၏။ ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာသည် အသွင်သဏ္ဌာန်အားဖြင့် ရွှေစင်ဖြစ်သော်လည်း အနှစ်သာရအားဖြင့် မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ စေတနာကို အစိုင်အခဲပြုပြီး ထုလုပ်ထားသော တန်ဆာဖြစ်သည်ဟု ခံယူကာ ဝိသာခါက တန်ဖိုးထား၏။

မိဂါရ သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား အမျှူရှိသော သံဃာတော်များကို မိမိ၏ အိမ်သို့ ပင့်၏။ ဆွမ်းများကို ဆက်ကပ်၏။ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို လှူ၏။ နံ့သာရေအိုး ၁၆ လုံးတို့ဖြင့် ဝိသာခါကို ရေချိုးပေး၏။ ရေချိုးပေးပြီးသောအခါ ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာကို ဝိသာခါအား ဆင်မြန်းပေး၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တူရွှ၌ ထိုင်စေပြီး တရားတော်ကို နာယူစေ၏။ မြစ်စွာဘုရားက အနုမောဒနာ တရားတော်ကို ဟောကြားတော်မူ၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးက ဝိသာခါအား ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာဖြင့် ပူဇော်သည့် အခမ်းအနားသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များ စေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ကြွခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုအရ အခမ်းအနား တစ်ခုခုကို လုပ်သောအခါ ဘာသာရေးကို အနှစ်သာရပြု၍ လုပ်ခြင်းသည် ဖြူစင်ခြင်းနှင့် မြင့်မြတ်ခြင်း သဘောကို ဆောင်၏။ မိဂါရ သူဌေးကြီးက ဝိသာခါအား ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာကို ပေးခြင်းသည် ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် ပေးခြင်း မဟုတ်၊ ပူဇော်သောအားဖြင့် ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ချီးမြှောက်ခြင်း၊ ဟူသည်မှာ နိမ့်သူများအား မြင့်သူများက ပေးခြင်း ဖြစ်၍၊ ပူဇော်ခြင်း ဟူသည်မှာ မြင့်သူများအား နိမ့်သူများက ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဝိသာခါသည် သိ၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် မိဂါရ သူဌေးကြီး၏ စေတနာကို အလေးအမြတ် ပြုသောအားဖြင့် ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာကို တန်ဖိုးထား၍ ဝတ်ဆင်ပါ၏။

ဝိသာခါသည် သားသမီး နှစ်ကျိပ်၊ မြေး လေးရာ၊ မြစ် ရှစ်ထောင် ရှိ၏။ ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်နိုင်၏။ ပဲသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး သည် ဝိသာခါ ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်သည်ဟု ကြားရသည်ကို မယုံကြည်။ မယုံကြည်ပါသော်လည်း အပြောကများ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကောသလမင်းကြီးသည် အရာရာတိုင်း၌ မိမိကိုယ်နှင့်နှိုင်း၍ စဉ်းစား၏။ သူများနှင့် နှိုင်း၍ မစဉ်းစား။ ကောသလမင်းကြီးသည် ဝိသာခါကို သူနှင့်နှိုင်း၍ စဉ်းစားသောအခါ မိမိက ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို မဆောင်နိုင်သဖြင့် ဝိသာခါလည်း ဆင်ပြောင်ငါးစီး

http://www.dhammadownload.com

အားကို ဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု မင်းကြီးက ယုံကြည်၏။ အကယ်၍ မင်းကြီးသည် မိမိကိုယ်ကို ဝိသာခါနှင့်နှိုင်း၍ စဉ်းစားမည် ဆိုပါလျှင် မိမိနှင့် ဝိသာခါတို့ မတူသော သဘောကို တွေ့မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မိမိ မဖြစ်နိုင်ရုံနှင့် ဝိသာခါ မဖြစ်နိုင် ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမျိုးကို ပြုမည် မဟုတ်။

ဝိသာခါ ဆင်ပြောင်ငါးစီးအားကို ဆောင်နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိကို ကောသလ မင်းကြီးက စမ်းကြည့်ချင်၏။ သူတစ်ပါး၏ ပြောဆိုမှုဌ် ယုံကြည်ရခြင်းသည် ပင်ပန်း၏။ အမှန်အားဖြင့် ဒဿန နယ်ပယ်၌ တကယ် ယုံကြည်ထိုက်သူများက ပြောလျှင် ယုံကြည်ရသော သဘောသည် ရှိ၏။ ယင်းသဘောကို သဒ္ဓေယျသဒ္ဒါဟု ဆို၏။ သို့ရာတွင် ကောသလမင်းကြီးသည် သဒ္ဓေယျသဒ္ဒါကို လက်မခံလိုချေ။ ကိုယ်တွေ့ကြုံမှ ယုံချင်၏။ ယင်းကို ပစ္စက္ခသဒ္ဒါဟု ဆို၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကဌ် ကိုယ်တွေ့ကြုံခြင်း၏ နယ်ပယ်သည် ကျဉ်းမြောင်းပါ၏။

တစ်နေ့တွင် ဝိသာခါနှင့် အခြွေအရံများသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ကို နာကြားပြီး ဧတဝဝန်ကျောင်းတော်မှ ပြန်လာကြ၏။ မင်းရင်ပြင်ကို ဖြတ်သောအခါ ဝိသာခါ၏အားကို စမ်းသပ်ရန် မင်းကြီးက ဆင်တစ်ကောင်ကို လွှတ်စေ၏။ ဝိသာခါ၏ အခြွေအရံများက ကစဉ့်ကလျား ပြေးကြသော်လည်း ဝိသာခါက မပြေးဘဲ ဆင်ကို အသာအယာ တွန်းလိုက်ရာ ဆင်သည် မင်းရင်ပြင်၌ ဆောင့်ကြောင့်လဲလေ၏။ မင်းကြီး အနေဖြင့် ဝိသာခါ၏အားကို သိရ၍ ကျေနပ်၏။ ဆင်မှာမူ မချိမဆံ့ ခံရ၏။ ဓားစာခံတို့၏ ဘဝပျက်သည် ဤသဘောမျိုး အတိုင်းသာ ဖြစ်၏။ သက်ဆိုင်သူများ အားရကျေနပ်စေဖို့အတွက် ဓားစာခံတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝကို စတေးကြရလေ၏။

ဝိသာခါ၏ အလှသည် ထူးခြား၏။ သွားနေပြန်ပါကလည်း သွားနေသော ဝိသာခါ၏ အလှသည် မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံးဟု ထင်ရ၏။ ရပ်နေပြန်ပါကလည်း ရပ်နေသော ဝိသာခါ၏ အလှသည် မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံးဟု ထင်ရ၏။ ထိုင်နေပြန်ပါကလည်း ထိုင်နေသော ဝိသာခါ၏ အလှသည် မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံးဟု ထင်ရ၏။ အိပ်နေပြန်ပါကလည်း အိပ်နေသော ဝိသာခါ၏ အလှသည် မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံး ဟု ထင်ရ၏။ ဣရိယာပုတ်လေးပါးတွင် ဣရိယာပုတ် တစ်ပါးပါး၏ အလှသည် မြတ်နိုးစရာ အကောင်းဆုံးဟု ထင်ရခြင်းမှာ ဝိသာခါ၏ ထူးခြားသောအလှ ဖြစ်၏။ ထိုအလှမျိုးကို အနိဗ္ဗစနီယ အလှဟု ဆို၏။ အနိဗ္ဗစနီယ အလှ ဟူသည်မှာ ပြောချင်သလို ပြောစေကာမူ ပြောတိုင်း မှန်သောအလှ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဝိသာခါသည် သားသမီး နှစ်ကျိပ်၊ မြေး လေးရာ၊ မြစ် ရှစ်ထောင် ရသည့်တိုင်အောင် အလှမပျက်ခြင်း ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

တစ်နေ့တွင် ဝိသာခါသည် မိမိ၏ ကျွန်မနှင့်အတူ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ တရားနာယူရန် သွား၏။ ဝိသာခါ၏ ကျွန်မသည်လည်း ဆင်ပြောင် ၈၀စီးအား ဆောင်နိုင်၏။ ဝိသာခါသည် အိမ်မှထွက်သောအခါ မဟာလတာ တန်ဆာကို ဆင်မြန်း၍သွား၏။ ကျောင်းတော်မုခ်ဝသို့ ရောက်မှ မဟာလတာ တန်ဆာကိုချွတ်၍ ဃနမဋ္ဌက တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်၏။ မဟာလတာ တန်ဆာကို မိမိ၏ ကျွန်မလက်သို့ ထည့်၍ သိမ်းဆည်းထားစေ၏။ နောက် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ တရားတော်ကို နာကြား၏။ အမှန်အားဖြင့် ဝိသာခါသည် သောတာပန် ဖြစ်သဖြင့် မိမိဘာသာ မိမိ တရားတော်ကို နှလုံးသွင်းနိုင်သည်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် အရိယာ ဟူသည်မှာ လောကအတွက် ဒိဋ္ဌာနုဂတိ ဖြစ်စေရန် အစဉ် အာရုံပြု၏။ ဒိဋ္ဌာနုဂတိ ဟူသည်မှာ လူအပေါင်းတို့ အတုလိုက်၍ ပြုလုပ်စေရန် ကိုယ်တိုင် လုပ်ပြခြင်း ဖြစ်၏။ အရိယာ ဟူသမျှသည် ပို၍ မြင့်မားလာလေလေ အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးခြင်း၌ ပို၍ ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးပြလေလေ ဖြစ်၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် သူ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဓူတင်အကျင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ရဟန္တာဖြစ်ပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဓူတင်အကျင့်သည် သူ့အတွက် အကျိုးရှိသည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်သော်လည်း လောကအတွက်နှင့် သာသနာတော် အတွက်ကား ဒိဋ္ဌာနုဂတိအနေဖြင့် များစွာ အကျိုးရှိပါ၏။ ဤဓမ္မတာအရ ဝိသာခါသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား၍ မြတ်စွာဘုရားထံမှ တရားတော်ကို နာကြားခြင်း၌ ဒိဋ္ဌာနုဂတိ သဘောလည်း ပါ၏။ ဝိသာခါသည် တရားတော်ကို နာကြားပြီး နောက် သုပ္ပိယာ ဥပါသိကာမနှင့်အတူ ကျောင်း ပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ လှည့်လည် သွားလာပြီး ကျောင်းပရိဝုဏ်အပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ ထိုအခါမှ မဟာလတာ တန်ဆာကို တရားဟောကြားရာ နေရာ၌ ဝိသာခါ၏ ကျွန်မက မေ့ထားခဲ့ကြောင်း သိရ၏။ ထိုအခါ ဝိသာခါက ကျွန်မအား မဟာလတာ တန်ဆာကို ပြန်၍ယူရန် စေခိုင်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် မဟာလတာ တန်ဆာကို ရှင်အာနန္ဒာ သိမ်းထားပြီး ဖြစ်ပါက ပြန်၍ မယူဘဲ ရှင်အာနန္ဒာအား လျှုဒါန်းပြီးဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား၍ ပြန်လာရန် မှာလိုက်၏။

ဝိသာခါ၏ ကျွန်မသည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်သွားသောအခါ ရှင်အာနန္ဒာနှင့် တွေ့၍ မဟာလတာတန်ဆာ မေ့ကျန်ရစ်သဖြင့် လာ၍ ယူခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ရှင်အာနန္ဒာကလည်း မိမိ သိမ်းဆည်းထားရာ နေရာကိုပြပြီး ယူသွားရန် မိန့်ကြားလေရာ ကျွန်မကလည်း အကယ်၍ မဟာလတာ တန်ဆာကို ရှင်အာနန္ဒာလက်ဖြင့် သုံးသပ်ပြီးဖြစ်ပါက ပြန်၍ မယူဘဲ

http://www.dhammadownload.com

အရှင်မြတ်အား လှူဒါန်းပြီးဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား၍ ပြန်လာရန် မှာကြား လိုက်ပါကြောင်း လျှောက်ထား၏။

ကျွန်မသည် မဟာလတာ တန်ဆာကို မယူဘဲ လက်ချည်း ပြန်လာ၏။ အကျိုးအကြောင်းကို ဝိသာခါအား ပြောပြ၏။ အရှင်မြတ်တို့သည် မဟာလတာ တန်ဆာကို ထိန်းသိမ်းခြင်း၌ တာဝန်ကြီးကြပေလိမ့်မည်ဟု ပြောပြီး ကျွန်မအား မဟာလတာတန်ဆာကို သွားယူခိုင်း၏။ ထို့နောက် ဝိသာခါသည် မဟာလတာ တန်ဆာကို အဖိုးကိုးကုဋေဖြင့် ရောင်းချ၏။ ဝယ်ယူမည့်သူ မရှိသောအခါ မိမိ ဘာသာ မိမိ ပြန်ဝယ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ပစ္စည်းလေးပါးတို့တွင် အဘယ် ပစ္စည်းဖြင့် လှူဒါန်းရပါမည်နည်းဟု လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားက မြို့၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ ကျောင်းဆောက်လုပ် လှူဒါန်းရန် လျောက်ပတ်၏ ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား မိန့်တော်မူသည့်အတိုင်း သာဝတ္ထိမြို့၏ အရှေ့မျက်နှာ၌ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကို ဆောက်လုပ်၏။ ကျောင်း မြေနေရာအတွက် ကိုးကုဋေ၊ ကျောင်းအတွက် ကိုးကုဋေ၊ ကျောင်းတွင် ပူဇော်ပွဲအတွက် ကိုးကုဋေ စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ကုဋေ ကုန်ကျ၏။ ကျောင်းမှာ ဘုံနှစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်ကျောင်း ဖြစ်၏။ အထက်ဘုံအဆင့်၌ တိုက်ခန်းငါးရာ၊ အောက်ဘုံအဆင့်၌ တိုက်ခန်း ငါးရာ၊ စုစုပေါင်း တိုက်ခန်းတစ်ထောင် ရှိ၏။ ကျောင်း ပရိဝုဏ်သည် ရှစ်ပယ် ကျယ်ဝန်း၏။ ဘုံနှစ်ဆင့် ပြာသာဒ်ကျောင်းကြီးကို ဝန်းရံပြီး ပြာသာဒ်ငယ် ငါးရာ၊ ကျောင်းငယ် ငါးရာ၊ ဧရပ် ငါးရာတို့ကိုပါ ဆောက်လုပ်၏။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် အချိန်ကိုးလ ကြာ၏။ ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိ၌ မရှိ၊ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြွတော်မူနေ၏။ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူခြင်းမှာလည်း ဘဒ္ဒိယမြို့နေ ဘဒ္ဒိယ သူဋ္ဌေးသား၏ အကြောင်းပြု၍ ကြွတော်မူခြင်း ဖြစ်၏။ ဝိသာခါ၏ ရွေးချယ်မှုနှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တာဝန်ပေးမှုအရ အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် တပည့်ငါးရာတို့သည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဆောက်လုပ်ရာ၌ အပ်၊ မအပ် စိစစ်ရန် တာဝန်ယူကြ၏။ ကိုးလကြာသောအခါ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းလည်း ပြီး၏။ မြတ်စွာဘုရားလည်း ဒေသစာရီ ကြွချီရာမှ သာဝတ္ထိ ပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ ပြန်ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပြန်ရောက် လျှင် ဝိသာခါသည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၌ မိုးလေးလ ပတ်လုံး ရဟန်း သံဃာတော် များနှင့်တကွ သီတင်းသုံးပါရန်နှင့် မိုးလေးလတို့ ကာလပတ်လုံး ကျောင်းပူဇော်ပွဲ ကို ခံယူတော်မူပါရန် မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရား ကလည်း လက်ခံတော်မူ၏။

http://www.dhammadownload.com

ဝိသာခါသည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း၌ မိုးလေးလ ပတ်လုံး သီတင်းသုံးတော်မူကြသော မြတ်စွာဘုရား အမျူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတော်များအား မိုး လေးလ ပတ်လုံး ပစ္စည်းလေးပါး တို့ဖြင့် ပူဇော်၏။ စုစုပေါင်း ကိုးကုဋေ ကုန်ကျ၏။ ပူဇော်ပွဲ ပြီးဆုံးသည့်နေ့ ညချမ်းတွင် ဝိသာခါသည် မိမိ၏ သားသမီး မြေးမြစ် အပေါင်းတို့ ခြံရုံလျက် ကျောင်းပြာသာဒ်အစဉ်ကို လှည့်လည်လျက် သီချင်း ငါးပုဒ်တို့ကို သာယာသောအသံဖြင့် သီဆိုကျူးရင့်၏။ ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး ယခုကဲ့သို့ သီဆိုကျူးရင့်သည်ကို မကြားဖူးကြသော ရဟန်းတို့က ဝိသာခါ ဒါယိကာမကြီး စိတ်ဖောက်ပြန်သွားလေပြီလား ဟု ထင်ကြ၏။

အမှန်အားဖြင့် လောကတွင် သူလည်း ကာ၏။ ငါလည်း ကာ၏။ သို့ဖြစ်လေရာ အကချင်းကား အတူတူ။ သို့ရာတွင် ကရာ၌ နှလုံးသွင်းကျတော့ မတူ။ ထိုနည်းအတူ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ရာ၌ လုပ်ငန်းချင်းကား အတူတူ။ သို့ရာတွင် နှလုံးသွင်းကျတော့ မတူ။ လောကတွင် သူလည်း သီဆို၏။ ငါလည်း သီဆို၏။ သို့ဖြစ်လေရာ သီဆိုချင်းကား အတူတူ။ သို့ရာတွင် သီဆိုရာ၌ နှလုံးသွင်းကျတော့ မတူ။ ထိုနည်းအတူ ဟောကြ ပြောကြရာ၌ ဟောကြ ပြောကြချင်းက အတူတူ။ သို့ရာတွင် နှလုံးသွင်းကျတော့ မတူ။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းတစ်ခုသည် အပြင်ပန်း အနေဖြင့် ကောင်းသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ကောင်းချင်မှ ကောင်း၏။ အပြင်ပန်း အနေဖြင့် မကောင်းဟု ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်း ကျတော့ ကောင်းနေတတ်၏။ သို့ဖြစ်လေရာ အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် အနှစ်သာရ တို့၏ ဆက်စပ်မှုကို လေ့လာပြီးမှ အကောင်းအဆိုးကို ဆုံးဖြတ်၍ ရ၏။ အသွင် သဏ္ဌာန်သက်သက်ကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်၍ မရကောင်း။ ဤသဘောကို အနွယသိဒ္ဓ ဟု ဆို၏။ အနွယသိဒ္ဓ သဘောအရ မည်သည့်အမှုဌ်မဆို အပြင်ပိုင်း အထွင်သဏ္ဌာန်နှင့် အတွင်းပိုင်း အနှစ်သာရတို့၏ အဆက်အစပ်ကို လေ့လာပြီး ကာမှ အမှန်တရားကို သိနိုင်ခွင့် ရှိ၏။

ရဟန်းတို့သည် အနွယသိဒ္ဓကို မသိကြသောအခါ သီချင်းသီဆိုသော ဝိသာခါ၏ အပြင်ပန်း သီဆိုမှုကို ကြည့်ပြီး ဝိသာခါ စိတ်ဖောက်ပြန်သွားလေ ပြီလား ဟူ၍ ထင်ကြခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ တွေ့မြင်ရသော လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အမှန်အတိုင်း သိနိုင်ရေးအတွက် အနွယသိဒ္ဓကို နားလည်အောင် လေ့လာအပ်၏။

ဖြစ်စဉ်တိုင်းတွင် အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အတွင်းသရုပ်ဟူ၍ ဓမ္မသည် အပိုင်းနှစ်ပိုင်း အနေဖြင့် ပါဝင်မြဲ ဖြစ်၏။ အပိုင်းနှစ်ပိုင်းတို့၏ အဆက်အစပ်ကို မြင်အောင် မကြည့်နိုင်သောအခါ လူတို့သည် အမြင်မှားဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

http://www.dhammadownload.com

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ရေစက်ချပွဲ၌ ကျောင်းပရိဝုဏ်ကို လှည့်လည်၍ သီချင်းသီဆို လေသော ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အတွင်းသရုပ်တို့၏ အဆက်အစပ်ကို မြင်အောင် မကြည့်နိုင်ကြသော ရဟန်းတို့က ဝိသာခါအပေါ် မှားသော အဆုံးအဖြတ်ကို ပြုကြ၏။ ထိုရဟန်းတို့၏ အမြင်၌ ဝိသာခါသည် အဘွားအို ဖြစ်၏။ အဘွားအိုဟူသည် သီချင်းကို မဆိုကောင်း၊ မကကောင်း။ ယခုမူ အဘွားအို ဝိသာခါသည် သီချင်းလည်း ဆို၏။ ကဟန်ကိုလည်း ပြု၏။ ဤအရွယ်၌ သီဆိုခြင်း၊ ကဟန်ကို ပြုခြင်းသည် စိတ်ဖောက်ပြန်မှုသာ ပြုနိုင်သောအရာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝိသာခါသည် စိတ်ဖောက်ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်၏။

အမှန်အားဖြင့် သီချင်းကို သီဆိုခြင်း၊ ကဟန်ပြုခြင်းသည် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်သာ ဖြစ်၏။ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ကိုသာ ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်မည်ဆိုလျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး မဟုတ်၊ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး မဟုတ်လျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ဖို့ အကြောင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု မှန်ဖို့ဆိုလျှင် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျဖို့ လိုအပ်ပါ၏။ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ရာတွင် မဇ္ဈိမပဋိပဒါ ကျရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်း မြင်အောင် ကြည့်ရ၏။ အတွင်းသရုပ်ကိုလည်း မြင်အောင် ကြည့်ရ၏။ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အတွင်း သရုပ်တို့၏ အဆက်အစပ်ကိုလည်း မြင်အောင် ကြည့်ရ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်မှသာ မဇ္ဈိမပဋိပဒါကျသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ရနိုင်၏။ ထိုသို့ မဟုတ်ဘဲ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ကိုသာ အားကိုးပြီး ဆုံးဖြတ်လျှင် ဖြစ်စေ၊ အတွင်း သရုပ်ကိုသာ အားကိုးပြီး ဆုံးဖြတ်လျှင်ဖြစ်စေ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးသည် အစွန်းရောက် ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးသာ ဖြစ်၏။ အစွန်းရောက် ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို အန္တ ပဋိပဒါကျသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အစွန်းရောက် ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ဟူသည် မှန်သော သဘောကို မဆောင်ချေ။

ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ အတွင်းသရုပ်ကို ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းတော် ရေစက်ချပွဲ၌ ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်း လှည့်လည်သီဆိုသောအခါ တွေ့မြင်ရ၏။

အမှန်အားဖြင့် သီဆိုခြင်း ဟူသမျှသည် ပျော်၍ သီဆိုကြသည်ချည်း ဖြစ်၏။ ပျော်သည် ဆိုရာတွင်လည်း ကုသိုလ်သဘောအရ ပျော်သည်လည်း ရှိ၏။ အကုသိုလ် သဘောအရ ပျော်သည်လည်း ရှိ၏။ ကုသိုလ် သဘောအရ ပျော်၍ သီဆိုရာ၌ ယင်းသို့ သီဆိုခြင်းကို သီဆိုခြင်း ဟူ၍ မဆိုရာဘဲ ဥဒါန်း

http://www.dhammadownload.com

ကျူးရင့်ခြင်း ဟူ၍ ဆိုရ၏။ အကုသိုလ် သဘောအရ ပျော်၍ သီဆိုခြင်းကိုမူ သီဆိုခြင်း ဟူ၍ပင် ဆိုရ၏။ အကုသိုလ် သဘောအရ ပျော်၍ သီဆိုခြင်း၏ အတွင်းသရုပ်၌ မောဟသည် မလွဲမသွေ ပါဝင်၏။ ကုသိုလ်သဘောအရ ပျော်၍ သီဆိုခြင်း၏ အတွင်းသရုပ်၌ အမောဟသည် မလွဲမသွေ ပါဝင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကုသိုလ်သဘောအရ ပျော်၍ သီဆိုခြင်းကို သီဆိုခြင်း ဟူ၍ မဆိုရဘဲ ဥဒါန်း ကျူးရင့်ခြင်း ဟူ၍ ဆိုရခြင်း ဖြစ်၏။

ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ရေစက်ချပွဲ၌ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး သီဆိုသည် မှန်၏။ သီဆိုခြင်းသည်လည်း အရွှယ်နှင့် မလိုက်သည်မှာလည်း မှန်၏။ ဤသည်မှာ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ပိုင်း ဖြစ်၏။ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ပိုင်း၏ အတွင်း သရုပ်ပိုင်းကို ကြည့်ဖို့ လိုသေး၏။ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ပိုင်းနှင့် အတွင်းသရုပ်ပိုင်းတို့၏ အဆက် အစပ်ကို မြင်အောင်ကြည့်ပြီးမှ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုံးဖြတ်လျှင် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်သောဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မှန်ကန်သော အဆုံးအဖြတ် ရရှိနိုင်ရေးအတွက် မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ပရိဝုဏ်ကို လှည့်လည်၍ သီဆိုနေသော ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ အတွင်း သရုပ်ကို ရဟန်းတို့အား ဟောကြားတော်မူရ၏။ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ အတွင်းသရုပ်ပိုင်းသည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဗာမှ သရဏဂုံတွင် ကမ္ဘာတစ်သိန်းအထက် အစပြုခဲ့ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး အရာရာတိုင်းသည် ကာလ၏ သြဇာအောက်၌ ရှိရသည်ချည်း ဖြစ်၏။ နိဗ္ဗာန်သည်သာလျှင် ကာလ၏ သြဇာကို လွန်မြောက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကို ကာလဝိမုတ္တဟူ၍ ကျမ်းဂန်များ၌ ဆို၏။ ကာလဝိမုတ္တ ဟူသည်မှာ ကာလ၏ သြဇာမှ လွတ်မြောက်သော ဟူ၍ အနက် ရှိ၏။ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ အတွင်းသရုပ်ပိုင်းသည် နိဗ္ဗာန် မဟုတ်ဘဲ ကုသိုလ် ဓမ္မများသာ ဖြစ်လေသောကြောင့် ကာလ၏ သြဇာကို မလွန်မြောက်နိုင်ဘဲ ကာလ၏ ပုံပိုးမှုကို ယူခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က လောကဋ္ဌ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူလျက် ရှိ၏။ လောက၏ အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်တော်မူဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုအခါက ဝိသာခါ အလောင်းအလျာ ဥပါသိကာမသည် ကြီးစွာသောကောင်းမှုကို ပြု၏။ ကြီးစွာသော ကောင်းမှု ဟူသည်မှာ မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော် တစ်သိန်းတို့ကို ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်း ဖြစ်၏။ အဆုံးနေ့၌ သင်္ကန်းများကို လှူဒါန်းခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အလှူဒါနပြုသော ဥပါသိကာမတို့တွင် အသာဆုံး ဇတဒဂ်ဆုကို ပန်၏။ ထိုဆုကို ရဖို့အတွက် ဝိသာခါ အလောင်းအလျာသည် ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ဖြည့်ကျင့်ရ၏။ ဝိသာခါအတွက် အလှူဒါနပြုရာ၌

http://www.dhammadownload.com

ဧတဒဂ် ရဖို့အတွက် ဖြတ်လမ်းဟူ၍ မရှိ၊ လမ်းဟောင်းသာ ရှိ၏။ လမ်းဟောင်းဟူသည်မှာလည်း ဧတဒဂ်ဆု ရဖို့အတွက် ကမ္မာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီများကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ဖြည့်ကျင့်ရာတွင် အခြားစည်းစိမ်များကို တောင့်တခြင်း မရှိဘဲ ဒါန ပြုရာတွင် ဧတဒဂ်ရဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ တောင့်တခဲ့ရ၏။ တောင့်တရုံမျှနှင့် မပြီးသေးဘဲ ကမ္မာတစ်သိန်းတိုင်အောင် ပံ့ပိုးရင်း အချိန်ကို စောင့်ခဲ့ရ၏။ ထိုက်တန်သောအကျိုးကို လိုချင်လျှင် ထိုက်တန်သော အချိန်ကို စောင့်ရသည်မှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။ ဝိသာခါ အလောင်းအလျာသည် ထိုတေဒဂ်ဆုကို ရဖို့အတွက် အချိန်ကာလ လိုသေးသဖြင့် လူ့ပြည်၌လည်း ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။ နတ်ပြည်၌လည်း ကျင်လည်ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ ကျင်လည်ခဲ့ရာတွင် ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက် ကိကိမင်းကြီး၏ သမီးတော်ဘဝသည် ထင်ရှား၏။ ဝိသာခါ အလောင်းအလျာသည် ကိကိမင်းကြီး၏ အထွေးဆုံး သမီးတော် ဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က သူမ၏အမည်သည် သံဃဒါသီ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သံဃဒါသီ ဟူသည်မှာ သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ၏ ကျွန်မဟူ၍ ဖြစ်၏။ အမည်နှင့် လိုက်လျောအောင်ပင် ဝိသာခါ အလောင်းအလျာသည် သံဃာတော် အရှင်မြတ်များ၏ ဝေယျာဝစ္စကို အားစိုက်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။ ကဿပ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ထံတော်၌လည်း အလှူဒါနပြုကြသော ဥပါသိကာမတို့တွင် အသာဆုံး ဧတဒဂ်ဆုကိုပင် ပန်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဝိသာခါ အလောင်းအလျာသည် အချိန်မကျသေးသဖြင့် ဧတဒဂ်ဆုကို မရရှိခဲ့ချေ။ အချိန် ဟူသည်မှာလည်း တိုတောင်းလှသည် မဟုတ်၊ ကမ္မာတစ်သိန်းတိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။

ယခုတော့ အချိန်သည် ဧင့်ရောက်လေပြီ။ ကမ္မာတစ်သိန်း ကာလသည် ပြည့်လေပြီ။ ပွင့်ချိန်တန်သောအခါ ပွင့်၍ သီးချိန်တန်မှ သီးကြသည်မှာလည်း ဓမ္မတာပင် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကတွင် ကြိုကြိုက်ခြင်း ဟူ၍ မရှိ။ အကြောင်းတရားတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းသာ ရှိ၏။ အကြောင်းတရားတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းကို အပြည့်အစုံ မခွဲခြားနိုင်သောအခါ ကြိုကြိုက်ခြင်း ဟူ၍ ဆိုကြ၏။ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးသည် ကမ္မာတစ်သိန်း အထက်က အစ ပြုခဲ့သော မိမိ၏ ကောင်းမှုမျိုးစေ့သည် ယခုတော့ အပင်ပေါက်၍ အသီးကို သီးပေပြီ။ ဝိသာခါသည် ကမ္မာတစ်သိန်း အထက်က ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ စိုက်ပျိုးခဲ့သော မိမိ၏ ကောင်းမှုမျိုးစေ့သည် ယခု ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ထက်တော်၌ အသီးသီးပေပြီ။ မျိုးစေ့ကို စိုက်ပျိုးခြင်းနှင့် မျိုးစေ့မှ အသီးသီးခြင်းတို့ကား နှစ်ပေါင်း ကမ္မာတစ်သိန်း ကြာ၏။ မျိုးစေ့၏ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

မျိုးစေ့၏ အသီးအနေဖြင့် ဝိသာခါသည် ဆုရှစ်ပါးကို လည်းကောင်း၊ စတဒဂ်ကို လည်းကောင်း ရမည် ဖြစ်၏။ ဆုရှစ်ပါး ဟူသည်မှာ-

(၁) သံဃာအား အသက်ထုတ်ဆုံး မိုးရေခံသင်္ကန်းကို လှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း၊

(၂) အာဂန္တုက ဧည့်သည်ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း၊

(၃) ခရီးသွား ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း၊

(၄) ဂိလာန ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း၊

(၅) သူနာပြု ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းလှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း၊

(၆) ဂိလာန ရဟန်းတို့အား ဆေးဝါးလှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း၊

(၇) အမြဲတမ်း ယာဂုလှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း၊

(၈) ဘိက္ခုနီသံဃာအား ရေသနဥပသင်္ကန်းကို လှူဒါန်းခွင့် ရခြင်း တို့ ဖြစ်ကြ၏။ သာသနာတော်၌ အရှင်ကောင်းတို့အား လှူဒါန်းခွင့် ရခြင်းသည် နှယ်နှယ်ရရ ဘုန်းကံ မဟုတ်။ ယင်းသို့ လှူဒါန်းခွင့်ရခြင်းကို ကျမ်းဂန်များ၌ သာသနာပြုခွင့် ရခြင်းဟူ၍ ဆိုပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဘုန်းကံနှင့် ပြည့်စုံသူများသာ သာသနာပြုခွင့် ရကြ၏။ သာသနာပြုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရတနာသုံးပါးအား ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းခြင်းကို အပြင်ပုံသဏ္ဌာန် အနေဖြင့် တွေ့ရမည် ဖြစ်သော်လည်း အတွင်းသရုပ် အနေဖြင့်မူ တဏှာလောဘ သတ်ခြင်းကို တွေ့ရမည် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကဋ္ဌ တကယ်တမ်း ချမ်းသာအောင် အားထုတ်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိတို့၏ သန္တာန်၌ ကိန်းနေသော တဏှာလောဘကို သေအောင် သတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် "အနေကဇာတိ သံသာရံ" ဥဒါန်း ဂါထာတော်ဖြင့် လောဘကိုနိုင်လျှင် လောကကိုနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဟောကြားတော်မူထား၏။ ထို့ကြောင့် လောဘကို သတ်ခြင်းသည်သာ တကယ်တမ်း သာသနာပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်း၍ လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာ့စည်းစိမ်ကို ရည်မှော်ခြင်းသည် အနှစ်သာရအားဖြင့် သာသနာပြုခြင်း မဟုတ်၊ ဝါဏိဇ္ဇဝါဒအရ ကုန်သွယ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အလှူဒါန ပြုကြရာ၌ ကုန်သွယ်ခြင်းသဘော မသက်ရောက်ရလေအောင် အလှူဒါန၏ အတွင်းသရုပ်ကို မြင်အောင် ကြည့်ရ၏။ အလှူဒါန၏ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အတွင်းသရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ ယင်းတို့၏ အဆက်အစပ်ကို လည်းကောင်း မြင်အောင် ကြည့်နိုင်မှ အဖြေမှန်ကို သိနိုင်မည် ဖြစ်၏။

ဝိသာခါ ကျောင်းအမသည် တကယ်ပင် သာသနာပြုခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝိသာခါသည် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ပစ္စည်းလေးပါး လှူဒါန်းသူ ဥပါသိကာမတို့တွင် အသာဆုံး စတဒဂ်ကို ရမည်သူ

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သာသနာပြုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီး၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို နားလည်အောင် အားထုတ်အပ်၏။ ထိုသို့ အားထုတ်ရာတွင် ဒါန၏ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ကို လည်းကောင်း၊ ဒါန၏ အတွင်းသရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်နှင့် အတွင်းသရုပ်တို့၏ အဆက်အစပ်ကို လည်းကောင်း မြင်အောင် ကြည့်ပြီး သာသနာပြုခြင်း၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်အောင် ကြိုးပမ်းအပ်ပါ၏။

ဝိသာခါ ကျောင်းအမသည် လွန်လေပြီးသော ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်က ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားထံတော်၌ မိမိ စိုက်မျိုးခဲ့သော ကောင်းမှုမျိုးစေ့မှ ယခု အသီး သီးလာသည်ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဥဒါန်းကျူးရင့်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ စိတ်ဖောက်ပြန်သောအားဖြင့် သီချင်းကို သီဆိုခြင်း မဟုတ် ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတော်များအား အောက်ပါအတိုင်း တရား ဒေသနာတော်ကို ဂါထာဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၏။

- **ပန်းသည် သည် ပန်းပုံမှ များစွာသော ပန်းကုံးတို့ကို သီကုံးဘိသကဲ့သို့၊**
- **သတ္တဝါတို့သည် ဘဝပန်းရုံမှ များစွာသော ကုသိုလ်ပန်းကုံးတို့ကို ပြုအပ်ပါ၏။**

ပန်းဥယျာဉ်ရှိ ပန်းရုံ၌ ကောင်းသော ပန်းများလည်း ပွင့်နိုင်၏။ မကောင်းသော ပန်းများလည်း ပွင့်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ပန်းသည်များကမူ မကောင်းသော ပန်းများကို ပယ်၊ ရှား၍ ကောင်းသောပန်းများကို ရွေးချယ်၍ သီကုံးကြ၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းသည်များသည် မိမိတို့၏ ပန်းဥယျာဉ်ရှိ ပန်းရုံများ၌ မကောင်းသော ပန်းများ မပွင့်နိုင်အောင်၊ ကောင်းသောပန်းများ ပွင့်သည်ထက် ပွင့်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းကြ၏။ သို့မှသာ ပန်းသည်များသည် မိမိတို့၏ ပန်းဥယျာဉ်ရှိ ပန်းရုံများမှ လှပသော ပန်းများကို သီကုံးနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ပန်းကုံးများ လှပါမှ ပန်းကုံးများ၏ တန်ဖိုးသည် မြင့်မားမည် ဖြစ်၏။

ထို့အတူပင် လောကသည် ပန်းဥယျာဉ်ဖြစ်၍၊ ဘဝသည် ပန်းရုံ ဖြစ်၏။ လောကတည်းဟူသော ပန်းဥယျာဉ်ရှိ ဘဝတည်းဟူသော ပန်းရုံမှ အကုသိုလ်ပန်းများလည်း ပွင့်နိုင်၏။ ကုသိုလ်ပန်းများလည်း ပွင့်နိုင်၏။ သတ္တဝါတို့သည် မိမိတို့၏ ဘဝ တည်းဟူသော ပန်းရုံမှ အကုသိုလ်ပန်းများ မပွင့်ရလေအောင်၊ ကုသိုလ်ပန်းများသာ ပွင့်ရလေအောင် ကြိုးပမ်းအပ်၏။

အကုသိုလ် ပန်းများကိုလည်း သီကုံး၍ ရ၏။ ကုသိုလ်ပန်းများကိုလည်း သီကုံး၍ ရ၏။ အကုသိုလ်ပန်းများကို သီကုံးသောအခါ သမုဒယ သစ္စာပန်းကုံးကို ရ၏။ ကုသိုလ်ပန်းများကို သီကုံးသောအခါ မဂ္ဂသစ္စာ ပန်းကုံးကို ရ၏။ လောက

http://www.dhammadownload.com

တည်းဟူသော ပန်းဥယျာဉ်ကို သမုဒယသစ္စာ ပန်းကုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်သောအခါ လောက တည်းဟူသော ပန်းဥယျာဉ်သည် ဒုက္ခသစ္စာ သဘောကို ဆောင်ကာ အမြဲတမ်း မငြိမ်းမချမ်း ရှိပေလိမ့်မည်။ လောကတည်းဟူသော ပန်းဥယျာဉ်ကို မဂ္ဂသစ္စာပန်းကုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်သောအခါ လောကတည်းဟူသော ပန်းဥယျာဉ်သည် နိရောဓသစ္စာ သဘောကို ဆောင်ကာ အမြဲတမ်း ငြိမ်းချမ်းခြင်း ရှိပေလိမ့်မည်။

ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးသည် ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်မှစ၍ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်တိုင်အောင် ကဲ့မျှာတစ်သိန်းတို့ ကာလပတ်လုံး လောကတည်းဟူသော ပန်းဥယျာဉ်ရှိ ဘဝ တည်းဟူသော ပန်းရုံမှ အကုသိုလ်ပန်းများ မပွင့်ရလေအောင်၊ ကုသိုလ်ပန်းများ ပွင့်နိုင်သည်ထက် ပွင့်ရအောင် ကြိုးပမ်းပြီး ကုသိုလ်ပန်းများကို သီကုံးထားသော မဂ္ဂသစ္စာ ပန်းကုံးများဖြင့် တန်ဆာဆင်လိုက်ရာ၊ သူမအတွက် လောကတည်းဟူသော ပန်းဥယျာဉ်သည် မငြိမ်းချမ်းသော ဒုက္ခသစ္စာ အဆင့်မှ ငြိမ်းချမ်းသော နိရောဓသစ္စာ အဆင့်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

အကျဉ်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် လောကသည် ပန်းဥယျာဉ် ဖြစ်၏။ ဘဝသည် ပန်းရုံဖြစ်၏။ ဘဝပန်းရုံမှ အကုသိုလ်ပန်းများ မပွင့်ဘဲ ကုသိုလ်ပန်းများသာ ပွင့်အောင် ကြိုးပမ်းရ၏။ အကုသိုလ်ပန်းများ ပွင့်လျှင် ဘဝသည် ဒုက္ခဖြစ်၏။ ကုသိုလ်ပန်းများ ပွင့်လျှင် ဘဝသည် ဒုက္ခနိရောဓ ဖြစ်၏။ ဒုက္ခနိရောဓ ဟူသည် သန္တိသုခပင် ဖြစ်ပါ၏။

အာနန္ဒထေရပဥ္ဉာ

အာနန္ဒထေရပဥ္ဉာ ဟူသည်မှာ ရှင်အာနန္ဒာက မြတ်စွာဘုရားအား မေးလျှောက်သည့် ပြဿနာ ဖြစ်၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်စပ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓမည်းတော်မှာ သုဒ္ဓေါဒန ဖြစ်၍ ရှင်အာနန္ဒာ၏ ဓမည်းတော်မှာ အမိတောဒန ဖြစ်၏။ သုဒ္ဓေါဒနနှင့် အမိတောဒနတို့သည် ညီအစ်ကို အရင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရှင်အာနန္ဒာတို့သည် ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲ ဖြစ်လေ၏။ ထို့အပြင် ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဖွားဖက်တော် ၇ ဦးတို့အနက် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်၏။

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရားသည် ပထမအကြိမ် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွလာတော်မူပြီး၊ ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား အနာဂါမ်တည်စေပြီး မိထွေးတော် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီအား သောတာပန် တည်စေခဲ့၏။ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ အားလည်း မိမိတို့၏ ပါရမီအလိုက် တရားများကို သိမြင်စေခဲ့၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ပြန်လည်ကြွသွားတော်မူခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကပင် အမိတော်ဒန၏သား အာနန္ဒ မင်းသားသည် အခြားသော သာကီဝင် မင်းသားများ ဖြစ်ကြသော ဘဒ္ဒိယ မင်းသား၊ အနုရုဒ္ဓမင်းသား၊ ဘဂုမင်းသား၊ ကိမိလမင်းသား၊ ဒေဝဒတ္တ မင်းသားတို့နှင့်အတူ မြတ်စွာဘုရား၏ ထံ၌ ရဟန်းပြုခဲ့၏။ သူတို့၏ အမှုထမ်း ဆတ္တာသည် ဥပါလိသည်လည်း သူတို့နှင့် အတူပင် ရဟန်းပြုခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရား၏ ထံတော်၌ ရဟန်းပြုကြသူများမှာ သာကီဝင်မင်းသား ခြောက်ယောက်နှင့် အမှုထမ်း ဆတ္တာသည် ဥပါလိတို့ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ ရဟန်းပြုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မမူသေးဘဲ မလ္လတိုင်း အနုပိယ သရက်ဥယျာဉ်၌ ခေတ္တသီတင်းသုံးတော်မူစဉ် ဖြစ်လေ၏။

အာနန္ဒမင်းသားသည် သူ့ဆန္ဒအရ ရဟန်းပြုသည် မဟုတ်၊ လူကြီးမိဘများ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ရဟန်းပြုခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် မြတ်စွာဘုရားအပေါ် ဓမ္မရေးရာအရာ ကြည်ညိုသည်ထက် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ အရတွယ်တာသည်က ပို၍များ၏။ သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာသည် နောက်ပိုင်း၌ မန္တာနီပုဏ္ဏားမ၏သား ရှင်ပုဏ္ဏထံမှ တရားတော်ကို နာကြားရသဖြင့် သောတာပန်ဖြစ်သွားသော အခါမှသာ ဓမ္မရသကို ပို၍ ပို၍ နားလည်လာ၏။ သို့ရာတွင် ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေး အဖြစ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ အရိပ်ပမာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူရှိနေပြီး မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသမျှ တရားတော်အားလုံးကို အကုန်သိမြင်တော်မူသော်လည်း မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိခိုက် ရဟန္တာ မဖြစ်မိခဲ့။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးနောက် သုံးလနှင့် လေးရက်ကြာမှ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူ၏။ အကြောင်းတရားတို့ ပေါင်းဆုံညီညွတ်ပါမှ အကျိုးတရားဟူ၍ ဖြစ်လာလေရာ အကြောင်းတရားတို့ ပေါင်းဆုံညီညွတ်ဖို့အတွက် အချိန်သည် "အား" တစ်ရပ် အနေဖြင့် များစွာ အရေးကြီးလေ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း နိဗ္ဗာန်မှတစ်ပါး လောကဖြစ်စေ၊ လောကုတ္တရာဖြစ်စေ အခြား မည်သည့်တရားမျှ အချိန်၏ သြဇာရိပ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ရိုး မရှိချေ။ နိဗ္ဗာန်သည်သာလျှင် "ကာလဝိမုတ္တ" အနေဖြင့် အချိန်၏ သြဇာရိပ်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် လုပ်ငန်းတစ်ခု အကောင်အထည်

http://www.dhammadownload.com

ပေါ်အောင် ဆောင်ရွက်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အချိန်ကို များစွာ တွက်ဆရပါ၏။ အချိန်မကျဘဲ လုပ်မိပါကလည်း "ဥဇ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ" သဘော သက်ရောက်၍ မအောင်မမြင် ဖြစ်တတ်၏။ အချိန်လွန်မှ လုပ်မိပါကလည်း "သဿတဒိဋ္ဌိ" သဘော သက်ရောက်၍ မအောင်မမြင် ဖြစ်တတ်၏။ အချိန်ကိုက် လုပ်မိပါမှသာ "သမ္မာဒိဋ္ဌိ" သဘော သက်ရောက်၍ အောင်မြင်နိုင်၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည် စတောဒင်္ဂါးတန်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာတစ်သိန်း တိုင်အောင် ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့သော ပါရမီရှင်လည်း ဖြစ်၏။ စတောဒင်္ဂါးတန်တွင် ဗဟုသုတ အရာ၌လည်း ရှင်အာနန္ဒာသည် စတောဒင်္ဂရ၏။ သတိအရာတွင်လည်း ရှင်အာနန္ဒာသည် စတောဒင်္ဂရ၏။ အသိပညာ အရာတွင်လည်း ရှင်အာနန္ဒာသည် စတောဒင်္ဂရ၏။ လုံ့လဝီရိယ အရာတွင်လည်း ရှင်အာနန္ဒာသည် စတောဒင်္ဂရ၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ပြုစုလုပ်ကျွေးသည့် အရာတွင်လည်း ရှင်အာနန္ဒာသည် စတောဒင်္ဂရ၏။ ဤသာသနာတော်၌ စတောဒင် ဂါးတန်ရသူမှာ ရှင်အာနန္ဒာ တစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာကား ပထမသင်္ဂါယနာတင်ပွဲ၌ သံဃာ့ပရိသတ်က သင်္ဂါယနာတင် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ရွေးချယ်ရလောက်အောင် အလွန်ထူးချွန်သော ပါရမီရှင် ဖြစ်ပါ၏။ အလွန် ထူးချွန်ပါသော်လည်း ရဟန္တာဖြစ်ရာ၌မူ ရှင်အာနန္ဒာသည် အလွန်ပင် နောက်ကျပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် အချိန်ရှိသမျှ နေရပြီး မြတ်စွာဘုရား၏ တရားတော်ဟူသမျှကိုလည်း အားလုံးကုန် သိမြင်ပါလျက် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ် ကာလအတွင်း ရဟန္တာ မဖြစ်ခြင်းမှာ ရှင်အာနန္ဒာအတွက် အံ့သြဖွယ် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသော်လည်း မဖြစ်ထိုက်သေး၍ မဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် အကြောင်းနှင့်အကျိုး နိယာမအရ အကြောင်း အဆောက်အအုံတို့ ပြည့်စုံပါမှ အကျိုးတရားဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လေရာ ဤလောက၌ မိမိ၏ ဆန္ဒရှိရုံမျှနှင့်တော့ မိမိဆန္ဒအတိုင်း အကျိုးတရားဟူသည် ဖြစ်ပေါ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ လက်သမားတစ်ယောက်သည် မည်မျှပင် တော်စေကာမူ သစ်သားနှင့် အဆောက်အအုံ ပုံစံမရှိလျှင် ဖြစ်စေ၊ အဆောက်အအုံ ပုံစံသာရှိပြီး သစ်သားမရှိလျှင် ဖြစ်စေ မိမိဆောက်လိုသော အဆောက်အအုံကို ဆောက်၍ မရကောင်း သကဲ့သို့ပင် ထို့အတူ "သမ္မာရ" မရှိဘဲ မိမိဆန္ဒ ရှိရုံမျှနှင့် ဘဝကို တည်ဆောက်၍ မရကောင်း။ "သမ္မာရ" ကို အဆောက်အအုံဟူ၍ မြန်မာပြန်ကြ၏။ အဆောက်အအုံ ဟူသည်မှာ ပါရမီများ၊ ဘုန်းကံများ၊ ကြမ္မာများပင် ဖြစ်၏။ ယင်းကား အကြောင်းတရား သဘော ရှိလေ၏။ ဘဝဟူသည်မှာ ကမ္မဘဝနှင့် ဥပပတ္တိဘဝတို့ ဖြစ်၏။ ယင်းကား အကျိုးတရားသဘော ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် သမ္မာရနှင့် ဘဝသည်

http://www.dhammadownload.com

လိုက်လျောညီထွေ ရှိရ၏။ သမ္ဘာရက ခွင့်ပြုသလောက်သာ ဘဝသည် ဖြစ်ခွင့်ရှိလေ၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် အတူနေပြီး မြတ်စွာဘုရား ၄၅ ဝါ ပတ်လုံး ဟောကြားတော်မူသော တရားဒေသနာများ အားလုံးကို နာယူရပါလျက်၊ နာယူရသည့် အတိုင်းလည်း သိမြင်ပါလျက် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိစဉ် ကာလအတွင်း ရဟန္တာ မဖြစ်ခြင်းမှာ အဆောက်အအုံ အကြောင်းတရား တည်းဟူသော "သမ္ဘာရ" များသည် အချိန် တည်းဟူသော အင်အားစုအရ ရင့်ကျက်ချိန် မရောက်သေး၍ မရင့်ကျက်သေးသဖြင့် ရဟန္တာ မဖြစ်သေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးနောက် သုံးလနှင့် လေးရက်လွန်မှ ရှင် အာနန္ဒာ၏ ဘုန်းကံပါရမီ တည်းဟူသော "သမ္ဘာရ" များ ရင့်ကျက်ချိန်ရောက်၍ ရင့်ကျက်သဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

အမှန်အားဖြင့် အကြောင်းတရား "သမ္ဘာရ" တို့ ရင့်ကျက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အချိန်အံဝင်ခွင်ကျ ရှိမှု မရှိမှုကို သိနိုင်ဖို့အတွက် "သမ္မာဒိဋ္ဌိ" သဘော ရှိဖို့သာ လို၏။ အချိန်စောလျှင်လည်း "ဥစ္ဆေဒဒိဋ္ဌိ" သဘော ဖြစ်၏။ အချိန်နောက်ကျလျှင်လည်း "သဿတဒိဋ္ဌိ" သဘော ဖြစ်တတ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်ကိုက်ဖြစ်မှန်း သိဖို့အတွက် သမ္မာဒိဋ္ဌိ သဘောကို လိုခြင်း ဖြစ်၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြင့် အချိန်ကိုတွက်၍ ဆောင်ရွက်တတ်ပါမှ မိမိ ဆောင်ရွက်သောလုပ်ငန်း အောင်မြင်မည် ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က ရှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးစဉ် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာ မဖြစ်သေးချေ။ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးသဖြင့် သိစရာ ဟူသမျှကို အားလုံး သိပြီး ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း သိသင့်သမျှကိုတော့ သိပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် သိစရာ ဟူသမျှသည် အရေအတွက်အားဖြင့် "အများ" ဖြစ်သော်လည်း အရည်အချင်းအားဖြင့် "တစ်ခု" တည်းသာ ဖြစ်၏။ ယင်းကိုပင် "ဧကော ဓမ္မော" ဟူ၍ ဆိုကြ၏။ တစ်ခုတည်းသော တရား "ဧကော ဓမ္မော" ဟူသည်မှာ သမုဒယသစ္စာ သို့မဟုတ် နိရောဓ သစ္စာပင် ဖြစ်၏။ အနေကဇာတိသံသာရံ၌ ဂါထာ၌ သမုဒယသစ္စာကိုပင် တစ်ခုတည်းသောတရား "ဧကော ဓမ္မော" အဖြစ် ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း သမုဒယသစ္စာကို မြင်ပါမှ နိရောဓသစ္စာကို မြင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ နိရောဓသစ္စာကို မြင်လျှင် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သစ္စာလေးပါးလုံးကို မြင်ပြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အရေအတွက်အားဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို မြင်ခြင်းဟူသည် အရည်အချင်းအားဖြင့် သမုဒယသစ္စာ သို့မဟုတ်

http://www.dhammadownload.com

နိရောဓသစ္စာကို မြင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့ဖြစ်၍ သစ္စာလေးပါးကို မြင်ခြင်းကိုပင် "ဧကော ဓမ္မော" ကို မြင်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဒဿန နယ်ပယ်၌လည်း အမျိုးမျိုးကို သိခြင်းသည် လူမိုက်ဖြစ်၍ တစ်ခုတည်းကို သိမှ ပညာရှိဟူ၍ ဆိုပါ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း အမျိုးမျိုးဟူသည် လောကဋ္ဌ အမှတ်အသား မာယာသာ ဖြစ်၏။ တစ်ခုတည်းဟူသည် လောကုတ္တရာ၏ အမှတ်အသား အရိယသစ္စာ ဖြစ်၏။ လောကုတ္တရာ၏ အမှတ်အသား ဖြစ်သော အရိယသစ္စာကို သိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လောက၏ အမှတ်အသား ဖြစ်သော မာယာကိုသိခြင်း ကိစ္စသည် ပြီးလေတော့၏။ မာယာကိုပင် အဝိဇ္ဇာဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။ ထိုစဉ်က ရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပန်မျှသာ ဖြစ်သေး၏။ ရဟန္တာ မဖြစ်သေးချေ။ ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် မာယာ၏ အပိုင်းအခြားကို အကုန်အစင် မသိ။ နိယာမနှင့် ပုဒ္ဓာဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိရာတွင် နိယာမက တစ်မျိုးတည်း၊ ပုဒ္ဓာက အမျိုးမျိုး။ နိယာမကို သိပါက ပုဒ္ဓာပေါင်း မည်မျှပင် လာပါစေ၊ အကုန်လုံးကို တွက်နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် နိယာမသည် အရေးကြီး၏။ နိယာမသည် သစ္စာသဘောဖြစ်၍ ပုဒ္ဓာသည် မာယာသဘော ဖြစ်၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည် အလုပ်အကျွေးရာထူးကို ယူစကပင် ဆုတောင်းတစ်ခုကို တောင်းထား၏။ ရှင်အာနန္ဒာ တောင်းထားသောဆုမှာ အကယ်၍ သူ၏ သန္တာန်၌ တရားဓမ္မနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ခဏချက်ချင်း မြတ်စွာဘုရား ထံတော်မှောက်သို့ ကပ်ရောက်၍ မေးလျှောက်ခွင့် ရဖို့ပင် ဖြစ်၏။ ထိုဆုကို မြတ်စွာဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာအား ပေးခဲ့၏။ ယခု ရှင်အာနန္ဒာ၏ သန္တာန်၌ ယုံမှားသံသယတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ထိုသို့ဖြစ်သော ယုံမှားသံသယကား ရန်နှင့် ပတ်သက်သော ယုံမှားသံသယ ဖြစ်၏။

ရန်နှင့်ပတ်သက်၍ အနှစ်မှဖြစ်သော ရန်၊ အမြစ်မှဖြစ်သော ရန်၊ အပွင့်မှ ဖြစ်သော ရန်ဟူ၍ ဤရန် သုံးမျိုးတို့ကို မြတ်သော ရန်များအဖြစ် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသည်ကို ရှင်အာနန္ဒာ ကြားယူ၏။ ထိုရန် သုံးမျိုးကား မြတ်သည်ဟု ဆိုရလောက်အောင် အလုပ်မျက်နှာ အားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ခြင်း မရှိ။ လေအောက်သို့သာလျှင် ပျံ့နှံ့နိုင်၏။ လေညာသို့လည်း မပျံ့နိုင်။ ဘေးသို့လည်း မပျံ့နိုင်။ သို့ပါလျက် မြတ်စွာဘုရားက ဤရန် သုံးမျိုးကို မြတ်သော ရန်များဟူ၍ ဟောကြားတော်မူထား၏။ ထိုသို့ ဟောကြားတော်မူခြင်းမှာ သမ္မုတိသစ္စာ အနေဖြင့် ဟောကြားတော်မူခြင်းပင် ဖြစ်လေသလော၊ ပရမတ္ထသစ္စာ အနေဖြင့်ပင် ဟောကြားတော်မူခြင်း ဖြစ်လေသလော။ အမှန်အားဖြင့် သမ္မုတိသစ္စာနှင့် ပရမတ္ထသစ္စာ နှစ်မျိုးတို့တွင် သမ္မုတိသစ္စာသည် အပေါ်ထပ် အဆောက်အအုံသဖွယ်

http://www.dhammadownload.com

ဖြစ်၍ ပရမတ္ထသစ္စာသည် အခြေခံ အုတ်မြစ်သဖွယ် ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ် အဆောက်အအုံ ဆိုသည်မှာ မြင်သာသော အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ဖြစ်၍ အခြေခံအုတ်မြစ် ဆိုသည်မှာ မမြင်သာသော အတွင်းရုပ် ဖြစ်၏။ လောကဓမ္မအားဖြင့်လည်း လူတို့သည် မြင်သာသော အပိုင်းကိုသာ အလေးအနက်ပြု၍ အမှားအမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ မမြင်သာသော အပိုင်းကိုမူ ထည့်သွင်းစဉ်းစားလေ့ မရှိကြ။ အမှန်အားဖြင့် အမှားအမှန် ဆုံးဖြတ်ရာတွင် သစ္စာအရ ဆိုပါက သမ္မုတိသစ္စာ သဘောကိုလည်း ကြည့်ဖို့လို၏။ ပရမတ္ထသစ္စာ သဘောကိုလည်း ကြည့်ဖို့ လို၏။ အဆောက်အအုံအရ ဆိုပါက အပေါ်ထပ် အဆောက်အအုံကိုလည်း ကြည့်ရ၏။ အခြေခံ အုတ်မြစ်ကိုလည်း ကြည့်ရ၏။ အသွင်အရ ဆိုပါက အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်း လေ့လာရ၏။ အတွင်းသရုပ်ကိုလည်း လေ့လာရ၏။ သို့မှသာ အမှား အမှန် ဆုံးဖြတ်ရာ၌ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် သူ၏ သံသယကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ရန် အလို့ငှာ မြတ်စွာဘုရားအား အရပ်ဆယ်မျက်နှာလုံးသို့ သင်းပျဉ်းမွှေးကြိုင်လှိုင်သော ရနံ့ဟူသည် ရှိကောင်းပါသလော ဟူ၍ လျှောက်ထားရာ မြတ်စွာဘုရားက ရှင်အာနန္ဒာအား အောက်ပါ နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် တရားဒေသနာတော်ကို ဟောကြား တော်မူ၏။

- **ပန်းရနံ့သည် လေညာသို့ မရောက်၊ စန္ဒကူးဖြစ်စေ၊ တောင်ဇလပ်ဖြစ်စေ၊ ကြက်ရုန်းဖြစ်စေ လေညာသို့ မရောက်။**
- **သူတော်ကောင်းတို့၏ ရနံ့သည် လေညာသို့ ရောက်၏။ အမှန်အားဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့၏ ရနံ့သည် လေညာသို့သာမက အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သင်းပျံ့မွှေးကြိုင်စွာဖြင့် ရောက်လေ၏။**
- **စန္ဒကူးရနံ့ထက် လည်းကောင်း၊ တောင်ဇလပ်ရနံ့ထက် လည်းကောင်း၊ ကြာရနံ့ထက် လည်းကောင်း၊ ကြက်ရုန်ရနံ့ထက် လည်းကောင်း သူတော်ကောင်း တို့၏ သီလရနံ့သည် ပို၍ မြတ်ပါ၏။**

ထိုနေ့ကား ပထမ သင်္ဂါယနာ မတင်မီ တစ်ရက်အလို ဝါခေါင် လပြည့်ကျော် ၄ ရက်နေ့ ဖြစ်၏။ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် ၅ ရက်နေ့တွင် သင်္ဂါယနာ တင်တော့မည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော နေ့မှာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခုနှစ် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးနောက် ၃ လ နှင့် ၄ ရက်မြောက်နေ့တွင် သံဃာ့အစည်းအဝေး၌ 'ဤရဟန်းအပေါင်း တို့တွင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကိလေသာ တည်းဟူသော သားစိမ်းနံ့ကို ပျံ့လောင် စေလျက် လှည့်လည်ကျက်စား သွားလာနေဘိ၏' ဟူ၍ ရဟန်းအချို့က

http://www.dhammadownload.com

ရှင်အာနန္ဒာကို ရည်ရွယ်စောင်းချိတ်၍ ပြောဆိုကြ၏။ ကိလေသာသည် အနုံပြင်း၏။ အကုသိုလ်သည် အနုံပြင်း၏။ ကိုယ်ကျင့်သီလ မဲခြင်းသည် အနုံပြင်း၏။

ရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပန် ဖြစ်၏။ ကမ္ဘာတစ်သိန်းတိုင်တိုင် ပါရမီဖြည့်ခဲ့သော ပါရမီရှင်လည်း ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် ရှင်အာနန္ဒာသည် မိမိကိုယ်တိုင်က ကိလေသာ မကုန်ခန်းသေးသဖြင့် ကိလေသာ ကုန်ခန်းတော်မူပြီးသော ရဟန္တာမထေရ်များ၏ အကြားဌာ ကိလေသာတည်းဟူသော သားစိမ်းနဲ့ကို ပျံ့လောင်စေနိုင်ပါ၏။ သဘာဝသည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဆန်းကြယ်ပါဘိခြင်း။ အမှန်အားဖြင့် ရှင်အာနန္ဒာသည် သူ၏ ကိလေသာရန်ကို သူ သိချင်မှသိမည် ဖြစ်သော်လည်း ကိလေသာ ကင်းစင်တော်မူသော သူတော်စင်များက သိ၏။ ကိလေသာရန်သည် အရပ် ၁၀ မျက်နှာ ဝန်းကျင်ကို ပျံ့လောင်စေနိုင်ပါလျှင် သီလရန်သည်လည်း အရပ် ၁၀ မျက်နှာ ဝန်းကျင်ကို မွှေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်စေနိုင်သည်သာ ဖြစ်၏။ သီလရန်ဟူသည် ကိလေသာကင်းသော သီလသိက္ခာ၏ ရန်ပင် ဖြစ်၏။ သီလသိက္ခာ ရန်တွင် သမာဓိသိက္ခာ ရန်လည်း ပါ၏။ ပညာသိက္ခာ ရန်လည်း ပါ၏။ သိက္ခာသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူကို သူတော်ကောင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။ ဓမ္မတာအားဖြင့် သူတော်ကောင်း၏ ကိုယ်ကျင့်သီလ ပြည့်စုံမှုရန်သည် သူ့သဘော သူဆောင်ကာ ထက်ဝန်းကျင်၌ မွှေးကြိုင်သကဲ့သို့ သူယုတ်မာ၏ ကိုယ်ကျင့်သီလ ကင်းမဲ့မှုသည်လည်း ထက်ဝန်းကျင်၌ ပျံ့လောင်ပါ၏။

သူတော်ကောင်း၏ ရန်သည် ပန်းရန်များထက် ပို၍ သင်းပျံ့ပါ၏။ ကြိုင်လှိုင်ပါ၏။ လေအောက်သို့လည်း သွားပါ၏။ လေညာသို့လည်း သွားပါ၏။ အရပ် ၁၀ မျက်နှာတိုင်အောင် သွားပါ၏။ ကိလေသာရန်၊ ရှိစဉ်က ရှင်အာနန္ဒာသည် ပထမသင်္ဂါယနာတင် မထေရ်တို့အား ဝမ်းမြောက်မှု သောမနဿကို မဖြစ်စေနိုင်သော်လည်း၊ ရှင်အာနန္ဒာသည် ကိလေသာ ကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသောအခါ ပထမသင်္ဂါယနာတင် မထေရ်တို့သည် ရှင်အာနန္ဒာကို တွေ့ရခြင်းကြောင့် များစွာပင် ပီတိသောမနဿ ဖြစ်ကြ၏။ ရှင်မဟာကဿပကဆိုလျှင် 'ငါ့ရှင် အာနန္ဒာ၊ သင်၏ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိခြင်းကား တင့်တယ်လှဘိစွ' ဟု မြွက်ကြားရင်း သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်တော်မူ၏။ သီလရန်သည် ဘဝဂ်မဆုံ ပျံ့နှံ့၍ မွှေးကြိုင်လွန်းပါ၏။ သို့ရာတွင် သီလရန်သည် မည်မျှပင် မွှေးကြိုင်စေကာမူ သီလရန်ကို တန်ဖိုးမထားနိုင်သူများလည်း ဤလောက၌ ရှိကြသေးသည်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤလောက၌ ငရဲဟူ၍ ရှိနေရခြင်း ဖြစ်၏။

ဒေသနာတော်အရ ဤလောက၌ ရန်အားလုံးတို့တွင် သီလရန်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်၏။ သီလရန်ဟူသည်မှာလည်း ရရှိကျင့်သုံးရန် မဖြစ်ကောင်း

http://www.dhammadownload.com

သော အရာလည်း မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သီလရနံ့ကို ရရှိကျင့်သုံးနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းအပ်၏။ မွေးသော ပန်းရနံ့ကို လူအပေါင်းတို့က နှစ်သက်မြတ်နိုးသလို မွေးသော သီလရနံ့ကိုလည်း သူတော်စင်များက နှစ်သက်မြတ်နိုးကြပါ၏။ သူတော်စင်များနှင့် သူယုတ်မာများတွင် အထက်အထက် နတ်ပြည်နှင့် ဗြဟ္မာ့ပြည်များ၌ သူတော်စင်များက အများစု ဖြစ်ကြ၏။ သူတော်စင်များသည် လောကကို ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်တော့ဟူ၍ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေကြသည် မဟုတ်။ ဓမ္မဘက်မှ ရပ်တည်၍ လောကကို စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် အမြဲတမ်း ကြိုးပမ်းနေကြပါ၏။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာသည် အရေးကြီးပါ၏။ လောကတွင် နိုင်ငံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စစ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ စီးပွားရေး စသည်ဖြင့် ရေးရာအဖြာဖြာ ရှိကြသည့်အနက် ဘာသာရေးကို အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် ခံယူပြီး၊ အခြားသော ရေးရာများအားလုံးကို အပေါ်ထပ် အဆောက်အအုံအဖြစ် ခံယူ၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာအရ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်တိုက်လျှင်တောင်မှ ဘာသာရေးကို အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် ခံယူချက်ဖြင့် တိုက်ရမည် ဖြစ်လေရာ အခြားသော ရေးရာများကို ဆောင်ရွက်ရာ၌လည်း ဘာသာရေးကို အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် ခံယူပြီး မဆောင်ရွက်နိုင်စရာအကြောင်း ဘာမျှမရှိ။ မည်သည့်လုပ်ငန်းကို လုပ်သည်ဖြစ်စေ၊ ကုသိုလ်နှင့် အကုသိုလ်နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် လုပ်ရမည်ဖြစ်ရာ ကုသိုလ်ဖြင့် လုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားခြင်းသည် ဘာသာရေးကို အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် ခံယူ၍ လုပ်ရာ ရောက်ပါ၏။ ဘာသာရေးကို အခြေခံအုတ်မြစ်အဖြစ် ခံယူထားသောအခါ လောကအတွက်၊ ဓမ္မအတွက် ဦးစားပေးတတ်လာပါ၏။ ဤသို့ ဦးစားပေးတတ်လာသည်နှင့်အမျှ သီလရနံ့သည်လည်း ပို၍ ပို၍ မွှေးကြိုင်လာပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ဒေသနာတော်က ဆိုလို၏။

ရှင်မဟာကဿပဓာတ်ဆွမ်းလှူဖို့နှင်းခြင်း

မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ ရှင်သာရိပုတ္တရာက ပထမနေရာကို ယူ၍ ရှင်မောဂ္ဂလာန်က ဒုတိယနေရာကို ယူလျှင် ရှင်မဟာကဿပက တတိယနေရာကို ယူမည် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်သာ မြတ်စွာဘုရားကို ပံ့ပိုးသောအားဖြင့် သာသနာတော်ကို ပြုကြခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်

http://www.dhammadownload.com

မမူမိ ရှင်သာရိပုတ္တရာက အလျင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြု၏။ လဝက်လွန်ပြီးနောက် ရှင် မောဂ္ဂလာန်က ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြန်၏။ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးလုံးပင် မြတ်စွာဘုရား ထက် အလျင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူကြ၏။ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကြခြင်းမှာလည်း သူတို့ ပြုချင်၍ ပြုကြသည် မဟုတ်၊ ဓမ္မတာအရ ပြုကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု တန်ဆောင်မုန်း လပြည့် နေ့၌ မိမိ၏ ဓာတိ နာလကရွာ၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု တန်ဆောင်မုန်း လကွယ်နေ့၌ ရာဇဂြိဟ်ပြည် ကလန္ဒကနိဝါပ ကောင်ယံ ကာဠသိလာ ကျောက်ဖျာထက်၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည်ကား မဟာသက္ကရာဇ် ၁၄၈ ခု ကဆုန်လပြည့်နေ့၌ ကုသိနာရုံ အင်ကြင်း တော၌ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးနှင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘာမျှ ခြားလိုက်သည် မဟုတ်။ လပိုင်းမျှသာ ခြား၏။ လေးသရေျ့နှင့် ကမ္ဘာ တစ်သိန်းတိုင်အောင် ပါရမီတော်များကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူပြီးမှ တည်ထောင်ခဲ့ ရသော သာသနာတော်သည် မြတ်စွာဘုရားလည်း မရှိတော့ပြီ၊ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးလည်း မရှိတော့ပြီ ဆိုပါလျှင် မည်သို့သော အခြေအနေမျိုးသို့ ရောက်သွား နိုင်လေသနည်း။

ဤနေရာတွင် ထိုက်တန်သော သူရဲကောင်းသည် ရှိ၏။ ထိုသူရဲကောင်း ကား ရှင်မဟာကဿပ ဖြစ်၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်ကို အဓွန့်ရှည်စွာ တည်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပြီးနောက် အရေးအကြီးဆုံး လုပ်ငန်းကား မြတ်စွာ ဘုရား ၄၅ ဝါတို့ ကာလပတ်လုံး နေရာအနှံ့ ဟောကြားတော်မူထားသော ဒေသနာ တော်များကို တစ်စုတည်း၊ တစ်ပေါင်းတည်း ဖြစ်သွားရလေအောင် စုစည်းဖို့ပင် ဖြစ်၏။ စုစည်းရာ၌လည်း စနစ်တကျ စုစည်းဖို့ လို၏။

ဒေသနာတော်များကို ပန်းများနှင့် နှိုင်း၍ ဆိုကြ၏။ ပန်းများသည် ပြန့်ကျဲ နေလျှင်လည်း မလှ။ မလှသည့်အပြင် ကြာရှည်ခံအောင် ထိန်းသိမ်းရလည်း ခက်၏။ အစုလိုက်၊ အပုံလိုက် ထားလျှင်လည်း မလှ။ မလှရုံမက ကြာရှည် ခံအောင် ထိန်းသိမ်းရလည်း ခက်၏။ ထို့ကြောင့် ပန်းများကို သီကုံးထားဖို့ လို၏။ သီကုံးရာ၌လည်း စနစ်တကျ သီကုံးမှ လှလည်း လှမည် ဖြစ်၏။ ကြာရှည် လည်း ခံမည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ပန်းများကို စနစ်တကျ သီကုံးထားသလို မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဒေသနာတော်များကိုလည်း ပိဋကတ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ နိကာယ် အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာအားဖြင့် လည်းကောင်း စနစ်တကျ ခွဲခြား၍ စုစည်းလိုက်၏။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ခြင်းကိုပင် သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းဟူ၍ ဆိုရ၏။

http://www.dhammadownload.com

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူသောအခါ ကုသိနာရုံ၌ပင် ရဟန်းသံဃာတော်ပေါင်း ခုနစ်သိန်း ရှိ၏။ အခြား အရပ်ဒေသများ၌လည်း ရဟန်းသံဃာများ ရှိကြဦးမည်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုမျှ များပြားသော ရဟန်းသံဃာတော်များကို ဦးဆောင်နိုင်ရန် ကြိုးပမ်းရသည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ အရည်အချင်း ကောင်းရုံမျှနှင့် ဖြစ်နိုင်မည် မဟုတ်။ ထို့ပြင် ထိုခေတ်ကလည်း များသော အားဖြင့် ရဟန်းသံဃာများသည် ကိလေသာ ကုန်ခန်းပြီးသား ရဟန္တာများက များ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ မူလအရည်အချင်းကို အစဉ်းသိ ဖြစ်ကြ၏။ ဝါဒဖြန့်၍ မရ၊ သိမ်းသွင်း၍ မရ။ "အတော်" တွေကြားထဲမှ "အတော်ဆုံး" ကို ရွေးရသည်မှာ လွယ်လည်း လွယ်၏၊ ခက်လည်း ခက်၏။ ခက်သည်မှာ မတိမ်းမယိမ်းများ အပြိုင် ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ လွယ်သည်မှာ မိမိတို့၏ ပမာဏကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင်က အပ်ကျမပ်ကျ သိနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မိမိတို့၏ ပမာဏကို မိမိတို့က အပ်ကျမပ်ကျ သိနေပါလျှင် ရိုးသားသူများ အနေဖြင့် မိမိတို့ထက် တော်သူကို နေရာပေးရန်အတွက် ဆုတ်ဆိုင်းစရာ ဘာမျှ အကြောင်းမရှိ။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရာသို့ ရောက်လာကြသော ရဟန်းသံဃာ ခုနစ်သိန်းက အနာဂတ် သာသနာတော်အတွက် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ရှင်မဟာကဿပကို တညီတညွတ်တည်း ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။ ရှင်မဟာကဿပကလည်း လက်ခံတော်မူလိုက်၏။

မည်သူ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သင့်သနည်း။ အားလုံးက မိမိတို့၏ ပမာဏကို မိမိတို့ သိကြ၏။ အားလုံးသည် ရိုးသားဖြူစင်သူများ ဖြစ်ကြ၏။ ရှင်ဒေဝဒတ်လို ခေါင်းဆောင်လုပ်ချင်သူ ဟူ၍ မရှိ။ နေရာမှန်ကို သိကြ၏။ နေရာမှန်အတွက် လူမှန်ကိုလည်း သိကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိတို့၏ အရည်အချင်းကို မိမိတို့ သိကြ၍ ရိုးသားဖြူစင်သူများ၏ အကြားဌ နေရာမှန်၊ လူမှန် ရွေးချယ်မှုသည် များစွာပင် လွယ်ကူပါ၏။

ရှင်မဟာကဿပသည် ဗြာဟ္မဏဇာတ်မှ ဆင်းသက်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပညာစရိုက် ပါ၏။ အကျင့်စရိုက်လည်း ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တွေ့ပြီး၊ မြတ်စွာဘုရားထံမှ ဓူတင်အကျင့်ကို တောင်းခံပြီး ကျင့်သုံးခဲ့ရာ ၇ ရက်သာ ပုထုဇဉ်ဘဝနှင့် ရှိပြီး ၇ ရက် လွန်မြောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပဋိသန္ဓိဒါ လေးပါးနှင့်တကွ အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးတို့ဖြင့် ရဟန္တာ ဖြစ်သွားတော်မူခဲ့၏။ ဉာဏ်ပညာ ကြီးမား၏။ အကျင့်လည်း ကြီးမား၏။ ဓူတင်အကျင့် ဟူသည်မှာ ပင်ပန်းလွန်း၏။ ကိလေသာ ကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ပြီးသူအတွက် ဓူတင်အကျင့်သည် အကျိုးမရှိ၊ ပင်ပန်းရုံသာ အကျိုးရှိ၏။ သို့ပါလျက် ရှင်မဟာ

http://www.dhammadownload.com

ကဿပသည် ဓူတင်အကျင့်ကို တစ်သက်ပတ်လုံး ကျင့်သုံးသူ ဖြစ်၏။ ဓူတင်အကျင့်သည် သူ့အတွက် အကျိုးမရှိသော်လည်း သာသနာတော်၌ နောင်လာနောက်သားများ အနေဖြင့် အကျင့်အတွက် အကျိုးရှိသည်ဟု ရှင်မဟာကဿပက ပြချင်၏။ အကျင့်ဟူသမျှသည် ကျင့်သူအတွက်လည်း အကျိုးရှိနိုင်၏။ ကျင့်သူအတွက် အကျိုးမရှိလျှင် အကျင့်အတွက် အကျိုးရှိပါ၏။ ဤသည်ကိုပင် ဒီဋ္ဌာနုဂတိဟု ဆို၏။ အမှန်အားဖြင့် အကျင့်ဟူသမျှသည် အယုတ်ဆုံး အကျင့်အတွက် အကျိုးရှိလေသောကြောင့် ထိုထိုအကျင့်များ ပျောက်ကွယ်မသွားခြင်း ဖြစ်၏။

ရှင်မဟာကဿပသည် သူ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသည်မှစ၍ သူ လုပ်သမျှ၊ သူ ပြောသမျှ၊ သူ ကြံသမျှသည် သာသနာတော်အတွက်ချည်း ဖြစ်၏။ သာသနာတော်အတွက် ဟူသည်မှာ လောကအတွက်ပင် ဖြစ်၏။ လောကအတွက် ဆိုရာ၌ ပစ္စုပ္ပန်အတွက်လည်း ပါ၏၊ တမလွန်အတွက်လည်း ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်မဟာကဿပ၏ အသက်ရှည်ခြင်းကား သူ၏အတွက် အသက်ရှည်ခြင်း မဟုတ်၊ လောကအတွက် အသက်ရှည်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည်လည်း သူ၏အတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်၊ လောကအတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်မဟာကဿပသည် လောကအတွက် အကျိုးရှိရလေအောင် မည်သို့ ဆောင်ရွက်ရမည်နည်း ဟူ၍ အမြဲတမ်း စဉ်းစားပုံ ရ၏။

တစ်ခါသော် လောကကို ချီးမြှောက်ရန်အတွက် ရှင်မဟာကဿပသည် နိရောဓ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ နိရောဓ သမာပတ်ကို ဝင်စားသောအခါ ရှေးဦးစွာ ရူပါဝစရစျာန် ငါးပါးကို အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားရ၏။ ထို့နောက် အရူပါဝစရစျာန် လေးပါးကို အစဉ်အတိုင်း ဝင်စားရ၏။ ထို့နောက်မှ စိတ် ဧတသိုက်နှင့် စိတ္တဇရုပ်များ ချုပ်သော နိရောဓ သမာပတ်ကို ရောက်၏။ ရှင်မဟာကဿပ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားသော နေရာမှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ပိပ္ပလိဂုဟ် ဖြစ်၏။ ၇ ရက်ပတ်လုံး နိရောဓ သမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူပြီးနောက် နိရောဓ သမာပတ်မှ ထ၍ လောကကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှာ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူ၏။ နိရောဓသမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးသော သူအား လျှုဒါန်းပေးကမ်းပါက ချက်ချင်း ဒိဋ္ဌဓမ္မ အကျိုးထူးကို ပေး၏။ နိရောဓသမာပတ်ကား စွမ်းအင်ကြီးမား လှသော သမာပတ် ဖြစ်၏။

သိကြားမင်း၏ အလုပ်အကျေး နတ်သမီး ငါးရာတို့သည် ရှင်မဟာကဿပ နိရောဓသမာပတ်မှ ထ၍ ရာဇဂြိုဟ်သို့ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံဝင်မည်ကို သိကြ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်သမီး ငါးရာတို့သည် နတ်သုဓာများဖြင့် ရှင်မဟာကဿပအား ဆွမ်းလောင်းလှူရန် ကြိုးစားကြ၏။ ရှင်မဟာကဿပကား

http://www.dhammadownload.com

သူဆင်းရဲများကို ချီးမြှောက်ရန် အလို့ငှာ နိဂြောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ နိဂြောဓသမာပတ်မှ ထကာ ဆွမ်းခံကြွခြင်း ဖြစ်၏။ နတ်သမီးများကဲ့သို့ ချမ်းသာပြီး သူများကို ချီးမြှောက်ရန် ဆွမ်းခံကြွခြင်း မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ရှင်မဟာကဿပက နတ်သမီးများကို တားမြစ်၏။ နတ်သမီးများကလည်း ဖွဲ့ကောင်း၏။ အလှူခံပါရန် အတင်းအဓမ္မ လျှောက်ထားကြ၏။ ရှင်မဟာကဿပကလည်း အလှူမခံဘဲ မလှူရန် တားမြစ်၏။ လောကဌ် မဟုတ်လျှင် မဟုတ်သည့်အတိုင်း ပြောဆို တားမြစ်ရန်မှာ တကယ်တမ်း တရားကို စောင့်သူများ၏ တာဝန်ဖြစ်၏။ မဟုတ်မှန်း သိပါလျက် အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် မဟုတ်သည့်အတိုင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပြီး မတားမြစ်ခြင်းသည် တရားကို စောင့်သူများ၏ ကျင့်ဝတ်မဟုတ်။ ရှင်မဟာကဿပသည် သူ့အတွက် အသက်ရှင်သူ မဟုတ်။ လောကအတွက် အသက်ရှင်သူ ဖြစ်၏၊ ဓမ္မအတွက် အသက်ရှင်သူ ဖြစ်၏၊ သာသနာတော်အတွက် အသက်ရှင်သူ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကအတွက် ဆိုလျှင်လည်း ဆို၊ ဓမ္မအတွက် ဆိုလျှင်လည်း ဆို၊ သာသနာအတွက် ဆိုလျှင်လည်း ဆို၊ ထိုအဆိုအားလုံးသည် ဝေါဟာရအားဖြင့် ကွဲပြားစေကာမူ အနက်အားဖြင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏။ လောကအတွက် ဟူသည်လည်း ဓမ္မအတွက်ပင် ဖြစ်၏။ ဓမ္မအတွက် ဟူသည်လည်း သာသနာအတွက်ပင် ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်လေရာ လောကအတွက် နစ်နာမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်စေ၊ ဓမ္မအတွက် နစ်နာမည်ဆိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ သာသနာအတွက် နစ်နာမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်စေ ရှင်မဟာကဿပအတွက် နစ်နာရာ ရောက်၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် မိမိအတွက် နစ်နာလာပါက ထိုကဲ့သို့ နစ်နာခြင်းအတွက် ကြောင့်ကြမဲ့ မနေနိုင်ဘဲ လှုပ်ရှားရ၏။ ထို့ကြောင့် နတ်သမီး ငါးရာတို့၏ ဆွမ်းကို အလှူမခံခြင်း ဖြစ်၏၊ နိဂြောဓသမာပတ်မှ ထ၍ ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ရှင်မဟာကဿပ ဆွမ်းခံဝင်ခြင်းသည် ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားများကို ချီးမြှောက်ရန် ဖြစ်၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အပျက်မခံနိုင်။ အကယ်၍ နတ်သမီး ငါးရာတို့၏ ဆွမ်းကို အလှူခံလိုက်မည် ဆိုပါက နိဂြောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားခြင်း၏ အာနိသင်သည် ပျက်ပြယ်သွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရှင်မဟာကဿပက တားမြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရှင်မဟာကဿပက တားမြစ်နေသည့် ကြားမှပင် နတ်သမီး ငါးရာတို့ကလည်း အတင်းအဓမ္မ ဆွမ်းကိုလောင်းလှူရန် အားထုတ်ကြ၏။ နောက်ဆုံး မတတ်သာသည့် အခါကျမှ ရှင်မဟာကဿပသည် အကြမ်းနည်းကို သုံးရတော့၏။ ကောင်းမှုအရာ၌ပင် ဖြစ်စေကာမူ "မဟုတ်" သည်ကို တားမြစ်နိုင်ရေးအတွက် အကြမ်းနည်းကို သုံးသင့်က သုံးရ၏။ ထိုအခါကျမှ နတ်သမီး ငါးရာတို့သည် နတ်ပြည်သို့

http://www.dhammadownload.com

ထွက်ပြေးသွားကြ၏။ စကယ်ဆိုတော့လည်း အမှန်တရားဟူသည် နေရာတိုင်း၌ လိုပါ၏။ ကောင်းမှုပြုရာ၌ပင် လိုပါ၏။

အမောတကောနှင့် သူ့ထံသို့ ရောက်လာကြသော နတ်သမီး ငါးရာတို့ကို သိကြားမင်းက မေးယူရ၏။ နတ်သမီး ငါးရာတို့ကလည်း နိရောဓ သမာပတ်မှ ထ၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသော ရှင်မဟာကဿပအား ဆွမ်းလောင်းရန် အားထုတ်ရာမှ ဆွမ်းမလောင်းရဘဲ အကြိမ်းအမောင်း ခံရပြီး ထွက်ပြေးရပုံများကိုပါ သိကြားမင်းအား လျှောက်ထားကြ၏။ သိကြားမင်းကား စေ့စပ်သူ ဖြစ်၏။ သေသေချာချာ မေး၏။ သိကြားမင်းကလည်း နိရောဓသမာပတ်မှ ထ၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသော ရှင်မဟာကဿပ မထေရ်အား ဆွမ်းလောင်းချင်၏။ ဆွမ်းလောင်းရာတွင် နတ်သမီး ငါးရာလို အကြိမ်းအမောင်း မခံလို။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြင့် လောင်းလှူချင်၏။ ထို့ကြောင့် ရှင်မဟာကဿပ ခွင့်ပြုမည့် လောင်းလှူနည်းကို သိချင်၏။ နတ်သမီး ငါးရာကလည်း ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားများကို ချီးမြှောက်ရန် အလို့ငှာ နိရောဓ သမာပတ်မှ ထ၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြို့သို့ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံကြွခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပြီး မိမိတို့ကို ရှင်မဟာကဿပက နှင်ထုတ်လိုက်ပါသည် ဟု နတ်သမီး ငါးရာတို့က သိကြားမင်းကို ပြောကြား၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းသည် အကြံရလေပြီ။

သိကြားမင်းသည် သုဇာတာကို ခေါ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်ကမူ အိုမင်းကြီးရင့်လေပြီးသော၊ ကျိုးသော သွားရှိသော၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဆံရှိသော၊ နံရိုးကျဲတဲ တုန်လဲမတတ် တည့်မတ်အောင် မရပ်နိုင်သော ရက်ကန်းသည် အဘိုးအိုသဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်း၏။ သုဇာတာကိုလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် အဘွားအိုသဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းစေ၏။ အဘိုးအိုနှင့် အဘွားအို ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ဦးတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြို့ အပြင်၌ ရက်ကန်းသည်များ ရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ကြ၏။ ရက်ကန်းချည်များကို ဖြန့်နေကြ၏။ ရက်ဖောက်များကိုလည်း လုံးနေကြ၏။

ရှင်မဟာကဿပသည် ဆွမ်းခံကြွတော်မူလာ၏။ ထိုအခါ သူအို လင်မယားကို မြင်တော်မူ၏။ သူအိုလင်မယားကား ပင်ပန်းလှ၏။ တစ်ယောက်ကား ရက်ကန်းကို ဖြန့်၏။ အခြားတစ်ယောက်ကား ရက်ဖောက်ကို လုံး၏။ အိုမင်းမစွမ်း ရှိကာမှ အကူအပံ့ မရှိဘဲ မိမိတို့ဘာသာ မိမိတို့ အသက်မွေးမြူမှုကို ပြုရ၏။ ဤမြို့၌ ဤသူအိုလင်မယားထက် သာလွန် ပိုမို၍ ဆင်းရဲငြိုငြင်သူဟူ၍ မရှိလောက်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ မြင်ရသည်နှင့်ပင် ကြင်နာစရာ ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းကား တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေ၏။ ရှင်မဟာကဿပသည်ပင် မျက်စိလည် သွားရ၏။

http://www.dhammadownload.com

ရှင်မဟာကဿပသည် သူအိုလင်မယားကို ချီးမြှောက်ရန် သူအို လင်မယား၏ အိမ်ရှေ့၌ ဆွမ်းရပ်၏။ ပထမ၌ သူအိုလင်မယားက ရှင်မဟာကဿပကို မျက်စိမှုန်သဖြင့် မမြင်ဟန်ဆောင်၏။ နောက်မှ အသေအချာ ကြည့်ပြီး ရှင်မဟာကဿပမှန်း သိသည့်အနေဖြင့် မိမိတို့၏အိမ်၌ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ကို လောင်းလှူသည့်အနေဖြင့် လှူရန်သပိတ်ကို အိမ်ထဲသို့ ယူသွား၏။ နတ်သုဓာကို သပိတ်ထဲသို့ ထည့်လှူလိုက်၏။ ဆွမ်းအနံ့ကား ရာဖရိုဟ် တစ်မြို့လုံးသို့ ပျံ့နှံ့၍ ကြိုင်လိုင်သွားလေ၏။

အဘိုးအို လင်မယားသည် ဆင်းရဲသလောက် သူတို့လှူသော ဆွမ်းကား အဆင့်မြင့်လှ၏။ ရှင်မဟာကဿပသည် မနေနိုင်တော့၊ ဆင်ခြင်ရတော့၏။ ထိုအခါမှ သိကြားမင်း ဖြစ်မှန်းကို သိ၏။ လှူပြီးသား ဆွမ်းကို စွန့်ပစ်၍လည်း မဖြစ်တော့။ ဒါနမြောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ သိကြားမင်းကား ပိုင်လှ၏။ ရှင်မဟာကဿပ အနေဖြင့် သိကြားမင်းအပေါ် အပြစ်တင်ရုံမှ တစ်ပါး အခြား လုပ်စရာလည်း မရှိ၊ ပြောစရာလည်း မရှိ။ ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် လှည့်ဖြားရခြင်းကြောင့် ကောင်းမှု၏ အကျိုးအာနိသင်ကို ရ မရ သိကြားမင်းက ရှင်မဟာကဿပအား မေးလျှောက်၏။ ရှင်မဟာကဿပက ရကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သဖြင့် သိကြားမင်းသည် သူ၏ ကြဲရည်ဖန်ရည်အပေါ် များစွာပင် ကျေနပ်သွား၏။ ကိုယ်ကျိုး ကိုယ်စီးပွားနှင့် စပ်လျဉ် သူတော်ကောင်း ဆိုသူများပင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ထိန်းနိုင်ဖို့ ခက်ပါ၏။

ယခုလို သူအိုလင်မယားယောင်ဆောင်ပြီး နိရောဓသမာပတ်မှ ထ၍ ဆွမ်းခံကြွတော်မူသော ရှင်မဟာကဿပအား ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်းဖြင့် ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသားတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လုယူရာ ရောက်ကြောင်းဖြင့် ရှင်မဟာကဿပက သိကြားမင်းအား ပြောသောအခါ သိကြားမင်းက မိမိလည်း သိကြားမင်း ဖြစ်စေကာမူ ဆင်းရဲသားပင် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ မိမိသည် သာသနာပဋိဉ် လှူခဲ့ရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကြောင့် သိကြားမင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သာသနာတွင်း၌ ပြုခဲ့ရသော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကံကြောင့် နတ်သား ဖြစ်လာကြသော စူဠရထနတ်သား၊ မဟာရထနတ်သား၊ အနေက ဝဏ္ဏ နတ်သားများသည် သိကြားမင်းဖြစ်သော မိမိထက် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ထွန်းပကြပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်သည် နတ်သားများထက် ဆင်းရဲပါကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားပြီး တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ပြန်တက်သွားရင်း-

'ရှင်မဟာကဿပ၌ လှူဒါန်းရသော ကောင်းမှုသည် အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ အလွန်အံ့ဖွယ် ရှိစွတကား' ဟု သုံးကြိမ်သုံးခါ ဥဒါန်းကျူးရင့်လေသောအခါ

http://www.dhammadownload.com

သိကြားမင်း၏ ဥဒါန်းကျူးရင့်သံကို မြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူသဖြင့် အောက်ပါ ဂါထာကို ဟောကြားတော်မူ၏။

- တောင်ဇလပ်ပန်းနှင့် ဓနကျူးတို့၏ အနံ့သည် ရှိ၏။ ထိုအနံ့သည် အနည်းငယ်မျှသာ ဖြစ်၏။
- သီလရှိသူတို့၏ အနံ့သည် ရှိ၏။ ထိုအနံ့သည်သာ ၃၁ ဘုံ၌ အမြတ်ဆုံး အနေဖြင့် သင်းပျံ့ကြွိုင်လှိုင်၏။

ပန်းသတင်း လေညင်းဆောင်၊ လူ့သတင်း လူချင်းဆောင် ဟူသော ဆိုရိုးစကားပုံ ရှိ၏။ ပန်းရနံ့ ဟူသည်မှာလည်း မိမိမွေးကြောင်း မိမိကိုယ်တိုင်က ပြောဖို့ မလို၊ လေညင်းက ပြောမည် ဖြစ်၏။ မိမိကိုယ်တိုင်က မိမိ မွေးကြောင်း ပြောပါက ထိုပန်းရနံ့သည် တကယ်တမ်း ပန်းရနံ့ မဟုတ်။ သီလရှိသူများ၏ သီလရနံ့ ဟူသည်မှာလည်း မိမိ သီလရှိကြောင်း မိမိကိုယ်တိုင်က ပြောဖို့ မဟုတ်။ အခြားသူများက အဆင့်ဆင့်အနေဖြင့် ပြောဖို့ ဖြစ်၏။ မိမိအကြောင်းကို မိမိက ပြောခြင်းသည် သူယုတ်မာတို့၏ လက္ခဏာ ဖြစ်သည်ဟု နိတိကျမ်း၌ ဆို၏။ အခြားသူများ အဆင့်ဆင့်တွင် နတ်များလည်း ပါ၏။ ဗြဟ္မာများလည်း ပါ၏။ ၃၁ ဘုံသား အားလုံး ပါ၏။ ထိုသူတို့ကား မမြင်သာသော စွမ်းအားများ ဖြစ်ကြ၏။ လောကဋ္ဌ မမြင်သာသော စွမ်းအားများသည် အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေကြသည် မဟုတ်။ လောကကို အမြဲတမ်း ကြည့်နေကြ၏။ ဓမ္မ လွှမ်းမိုးလျှင်လည်း ဓမ္မ လွှမ်းမိုးသည့်အလျောက် ကြည့်နေကြ၏။ ထိုအခါ ဓမ္မဘက်တော်သားများက ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ အဓမ္မ လွှမ်းမိုးလျှင်လည်း အဓမ္မ လွှမ်းမိုးသည့်အလျောက် ကြည့်နေကြ၏။ ထိုအခါ အဓမ္မ ဘက်တော်သားများက ဝမ်းမြောက်ကြ၏။ ဓမ္မနှင့် အဓမ္မတွင် အဓမ္မသည်လည်း အောင်တတ်ပါ၏။ အဓမ္မက အောင်သော အခါ ယာယီ အောင်ခြင်းမျိုးဖြင့်သာ အောင်၏။ ဓမ္မက အောင်သော အခါမှသာ ထာဝရ အောင်ခြင်းမျိုးဖြင့် အောင်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျမ်းဂန်များ၌ အဓမ္မကို ပယ်သတ်အပ်သော တရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဓမ္မကို ပယ်သတ်တတ်သော တရားဟူ၍ လည်းကောင်း ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ဓမ္မတွင် သီလသည် ပဓာန ဖြစ်၏။ သီလရနံ့ သင်းပျံ့ခြင်းသည် ဓမ္မရနံ့ သင်းပျံ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဓမ္မတွင်လည်း သီလ မရှိခြင်းသည် ပဓာန ဖြစ်၏။ သီလ မရှိသူကို ၃၁ ဘုံက သိနေသလို သီလ ရှိသူကိုလည်း ၃၁ ဘုံက သိ၏။ နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့် နတ်တို့၏ နားသည် အရာရာတိုင်းကို မြင်နိုင်၏၊ ကြား လည်း ကြားနိုင်၏။ သူတို့သည် လောက၏ အခြေအနေကို အမြဲတမ်း ကြည့်နေ

http://www.dhammadownload.com

ကြ၏။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေကြသည် မဟုတ်။ သူတို့သည် ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ စစ်ပွဲ၌ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မပါဝင်ကြသော်လည်း ပါဝင်သူများဘက်မှ သက်ဆိုင်သလို ပံ့ပိုးကြလေ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဓမ္မနှင့် အဓမ္မ စစ်ပွဲကား ဧဏမလပ် တိုက်နေကြပါ၏။ ဓမ္မဘက်က နိုင်လျှင် လောကသည် သာယာမည်။ အဓမ္မဘက်က နိုင်လျှင် လောကသည် ဆူပွက်မည်။

ပန်းရနံ့သည် လေအောက်သို့သာ သွားနိုင်၏။ သီလရှိသူများ၏ သီလရနံ့သည် လည်းကောင်း၊ သီလမရှိသူများ၏ ယုတ်ညံ့သော အနံ့သည် လည်းကောင်း ၃၁ ဘုံတိုင်အောင် သွားနိုင်၏။ သီလရနံ့သည် ၃၁ ဘုံ၌ မြင့်မြတ်သော အနေဖြင့် လှိုင်ပါ၏။ သီလ မရှိသူတို့၏ ယုတ်ညံ့သော အနံ့သည် ၃၁ ဘုံ၌ စက်ဆုပ်ဖွယ်အနေဖြင့် လှိုင်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ၃၁ ဘုံကို သီလရနံ့ဖြင့် မွှေးကြိုင်ပျံ့သင်းနိုင်ပါစိမ့်သောတ္ထ ဓမ္မ၏ အခြေခံဖြစ်သော သီလကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းအပ်ပါ၏။

ဤဓမ္မ ဒေသနာကို နာကြားရသောအခါ မိမိတို့၏ ပါရမီအလျောက် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိသူများက သစ္စာလေးပါးကို သိကြ၏။ ဓမ္မသဝန ကုသိုလ် ရသူများက ဓမ္မသဝနကုသိုလ်ကို ရကြလေ၏။

ဂေါဓိကမထေရ်

ထိုစဉ်က မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဇေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သာဝကတို့တွင် ဂေါဓိကသည် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဂေါဓိကသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်သဖြင့် အိမ်ရာထောင်သော လူတို့ဘောင်မှ အိမ်ရာမထောင် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာရာတွင် လူသားတို့၏ ရှာနည်းလည်း ရှိ၏။ လူသားတို့ကား ပေါ့ပေါ့တန်တန် စားကာ သောက်ကာဖြင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာ၏။ ထိုရှာနည်းကို ကာမသုခလွှဲကာနယောဂ ရှာနည်းဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူ၏။ ကာမသုခလွှဲကာနယောဂ ရှာနည်းကား အန္တ ပဋိပဒါ ရှာနည်း မည်၏။ အန္တ ပဋိပဒါရှာနည်း ဟူသည်မှာ အစွန်းရောက်ရှာနည်း ဖြစ်၏။ နောက် ရှာနည်းတစ်မျိုး ရှိသေး၏။ နောက် ရှာနည်း တစ်မျိုးကား တိတ္ထိတို့၏ ရှာနည်း ဖြစ်၏။ တိတ္ထိတို့ကား မိမိတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပင်ပန်းညှဉ်းဆဲကာ

http://www.dhammadownload.com

နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာ၏။ ထိုရှာနည်းကို အတ္တကိလမထာနယောဂ ရှာနည်းဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူ၏။ အတ္တကိလမထာနယောဂ ရှာနည်းကား အန္တ ပဋိပဒါရှာနည်း မည်၏။ အန္တ ပဋိပဒါရှာနည်း ဟူသည်မှာ အစွန်းရောက် ရှာနည်း ဖြစ်၏။ နောက် ရှာနည်းတစ်မျိုး ရှိသေး၏။ နောက် ရှာနည်းတစ်မျိုးကား ရဟန်းတို့၏ ရှာနည်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ရှာနည်းကို မဇ္ဈိမပဋိပဒါရှာနည်း ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရားက ဟောကြားတော်မူ၏။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါရှာနည်း ဟူသည်မှာ အယုတ် အလွန် မရှိ ရှာနည်းပင် ဖြစ်၏။

သစ်ပင်တစ်ပင်ရှိ သစ်သီးများကို ခူးရာတွင် ရှေးဦးစွာ လှေကားကို ထောင်ရ၏။ လှေကားပေါ် တက်ပြီးနောက် ခူးရမည့်အသီးကို ညွှန်ပြခိုင်းရ၏။ နောက် ခူးရ၏။ နောက် မှည့်သည် မမှည့်သည်ကို မြင်နိုင်ရန် ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်ကြည့်ရ၏။ နောက် မှည့် မမှည့်ကို ခွဲခြားတတ်ရ၏။ ဤသည်မှာ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ၏ လုပ်ငန်းစဉ် ဖြစ်၏။ လှေကားထောင်ခြင်းကို သီလ သိက္ခာ ဖြည့်ကျင့်ခြင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်နိုင်၏။ လှေကားမထောင်ဘဲနှင့် သစ်သီးကို ခူး၍ မရသလို သီလ မရှိဘဲနှင့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာ၍ မရကောင်းချေ။ ထို့ကြောင့် သီလသည် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာရာ၌ လှေကားနှင့်တူသည်ဟု ဆိုရ၏။ သီလသိက္ခာ ဖြည့်ကျင့်ပြီးနောက် သမာဓိသိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်ဖို့ လို၏။ သမာဓိသိက္ခာတွင် သတိ၊ သမာဓိ၊ ဝီရိယ ဟူ၍ ဓမ္မသုံးခု ပါဝင်၏။ ထိုသုံးခုတွင် ဝီရိယသည် လှေကားကို တက်သူနှင့် တူ၏။ သတိကား ခူးရမည့်အသီးကို ညွှန်ပြခြင်းနှင့် တူ၏။ သမာဓိကား ခူးခြင်းနှင့် တူ၏။ အမှန်အားဖြင့် သစ်သီးကို ခူးရာတွင် ခူးသူလည်းရှိမှ ဖြစ်၏။ ခူးတတ်အောင် ခူးရမည့် သစ်သီးကို ညွှန်ပြခြင်းလည်း ရှိမှဖြစ်၏။ ခူးလည်းခူးမှ လိုအပ်သော သစ်သီးကို ရမည် ဖြစ်၏။ သမာဓိသိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်ပြီး နောင် ပညာသိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်ဖို့ လို၏။ ပညာသိက္ခာတွင် သမ္မာသင်္ကပ္ပနှင့် သမာဒိဋ္ဌိတို့ နှစ်ပါး ပါဝင်၏။ သမ္မာသင်္ကပ္ပ ဟူသည် သစ်သီး မှည့်သည် မမှည့်သည်ကို မြင်နိုင်စေရန် ဟိုဘက်ဒီဘက် လှည့်ပြခြင်းနှင့် တူ၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဟူသည်ကား သမ္မာသင်္ကပ္ပက ဟိုဘက် ဒီဘက် လှည့်ပြသည်ကို ကြည့်ရှုပြီး မှည့် မမှည့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းနှင့် တူ၏။

ဤသည်မှာ သိက္ခာသုံးပါး၏ လုပ်ငန်းစဉ် ဖြစ်၏။

သိက္ခာသုံးပါးကိုပင် မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူ၍ ဆိုရ၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတွင် သီလမဂ္ဂင် သုံးပါး၊ သမာဓိမဂ္ဂင် သုံးပါးနှင့် ပညာမဂ္ဂင် နှစ်ပါးတို့ ပါဝင်၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး ပါဝင်သော ကျင့်စဉ်ကို မဇ္ဈိမပဋိပဒါဟူ၍ ဆိုရ၏။ မဇ္ဈိမပဋိပဒါသည် ရဟန်းတို့၏ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရှာနည်း ဖြစ်၏။

သီလမဂ္ဂင်ကို ထူထောင်ရာတွင် ဂေါဓိကမထေရ်အတွက် သီလလေးပါး

http://www.dhammadownload.com

လုံခြုံဖို့ အရေးကြီး၏။ သီလလေးပါးကို စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ ဟူ၍ ဆိုရ၏။ သီလလေးပါးတွင် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကိုလည်း ဂေါဓိကမထေရ်သည် လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်း၏။ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ ဟူသည်မှာ မိမိ၏ ဣန္ဒြေတို့ကို စောင့်ထိန်းသော သီလ ဖြစ်၏။ မြင်လျှင် မြင်သော အာရုံ၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောကျ်ား မိန်းမ အရာဝတ္ထုဟူ၍ မသုံးသပ်။ မြင်လျှင် မြင်ကာမျှ၌သာ အဆုံးသတ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ်လည်း မမြင်။ သတ္တဝါအဖြစ်လည်း မမြင်။ ယောကျ်ားအဖြစ်လည်း မမြင်။ မိန်းမအဖြစ်လည်း မမြင်။ အရာဝတ္ထုအဖြစ်လည်း မမြင်။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောကျ်ား မိန်းမ အရာဝတ္ထု အဖြစ် မြင်နေလျှင် ကြိုက်နှင့် မကြိုက်သည် ပေါ်လာမည် ဖြစ်၏။ ကြိုက်နှင့် မကြိုက်ကား ကိလေသာ ဖြစ်ချေ၏။ ထို့အတူ ကြားလျှင်လည်း ကြားသော အာရုံ၌၊ နံလျှင်လည်း နံသောအာရုံ၌၊ လျက်လျှင်လည်း လျက်သော အာရုံ၌၊ ထိတွေ့လျှင်လည်း ထိတွေ့သော အာရုံ၌၊ သိလျှင်လည်း သိသော အာရုံ၌၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ ယောကျ်ား မိန်းမ အရာဝတ္ထုအဖြစ် မသိ။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သခါရ အဖြစ်သာ သိလေ၏။ ရုပ်နာမ်ဓမ္မ သခါရအဖြစ် သိလေသောကြောင့် ကြိုက်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ မကြိုက်ခြင်းလည်း မဖြစ်။ ကြိုက်ခြင်းနှင့် မကြိုက်ခြင်းတို့ မဖြစ်ခြင်းသည်ပင် ကိလေသာ မဖြစ်ခြင်း မည်၏။ ကိလေသာ မဖြစ်တော့လျှင် ရုပ်နာမ်ကို ရုပ်နာမ်အဖြစ်သာ သိသော ယထာဘူတဉာဏ်သည် ဖြစ်လေ၏။ ယထာဘူတဉာဏ် ဟူသည်ကား ကုသိုလ်တရားတည်း။

ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းရာ၌ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အာရုံများကို မမြင်အောင်၊ မကြားအောင် စောင့်ထိန်းခြင်းသည် ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် အာရုံများ၏ အလယ်၌ ရှိနေရသဖြင့် မမြင်အောင်၊ မကြားအောင် မစောင့်ထိန်းနိုင်ပါက ထိုထိုအာရုံတို့၌ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုအဖြစ်သို့ မရောက်ရလေအောင် မြင်လျှင် မြင်ကာမျှ၊ ကြားလျှင် ကြားကာမျှ အဆင့်၌သာ အဆုံးသတ်နိုင်အောင် အားထုတ်ရမည် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် မိမိ သိသော အာရုံသည် "ဘာရယ်" လို့ မသိခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ရမည် ဖြစ်၏။ "ဘာ ရယ်" လို့ သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြိုက်ခြင်းနှင့် မကြိုက်ခြင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ကြိုက်ခြင်းနှင့် မကြိုက်ခြင်းကား ကိလေသာများ ဖြစ်ကြ၏။ ဂေါဓိက မထေရ်သည် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကို စောင့်ထိန်းရာ၌ အတော်ပင် သတိထား၏။ သတိထားခြင်းဟူသည် မမေ့လျော့ခြင်း အပွမာဒ တရားပင် မဟုတ်ပါလား။

ဂေါဓိကမထေရ်သည် ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကို အားစိုက်ခွန်စိုက် စောင့်ထိန်း၏။ သီလသည် မဂ္ဂင်္ဂရုစ်ပါးတွင် အုတ်မြစ် ဖြစ်၏။ လှေကားလည်း ဖြစ်၏။ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလကိုသာမက ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကိုလည်း အသက်နှင့်

http://www.dhammadownload.com

ထပ်တူပင် စောင့်ထိန်း၏။ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ ဟူသည်မှာ ၂၂၇ သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်များ ဖြစ်၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ်များကို ကျူးလွန်ခြင်းသည် သီလသိက္ခာ ဖောက်ဖျက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သီလသိက္ခာကို ဖောက်ဖျက်ပါက မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရရေးဟူသော အကျင့်မြတ်ကို မည်သို့လျှင် ကျင့်သုံးရာ ရောက်ပါတော့မည်နည်း။ ထို့ကြောင့် ဂေါဓိက မထေရ်သည် ၂၂၇ သွယ်သော ပါတိမောက်လာ သိက္ခာပုဒ် တော်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပါ၏။

နောက် တတိယမြောက် သီလ ရှိသေး၏။ ယင်းသီလကို ပစ္စယ သန္နိ သိတ သီလဟူ၍ ခေါ်၏။ ရဟန်းတစ်ပါး အနေဖြင့် မိမိ ရရှိသော ပစ္စည်း ဝတ္ထုများ သုံးစွဲရာ၌ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ သုံးစွဲရသည် မဟုတ်။ ရဟန်းတစ်ပါး အတွက် ပစ္စည်းလေးပါးသည် ပန်းတိုင် မဟုတ်၊ လမ်းစဉ်သာ ဖြစ်၏။ လမ်းစဉ် ဆိုရာ၌ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးဖို့ရာ တံတား သို့မဟုတ် ဖောင်ဟူ၍ ဆိုပါက ပို၍ အနက်အဓိပ္ပာယ် ပေါ်လွင်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် တံတား သို့မဟုတ် ဖောင်၌ တွယ်တာခြင်း မရှိရသလိုပင် ပစ္စည်းလေးပါး၌ တွယ်တာခြင်း မရှိရပေ။ တံတား သို့မဟုတ် ဖောင် မရှိလျှင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူး၍ မရကောင်း သလို ပစ္စည်းလေးပါး မရှိပါကလည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရရေး ဟူသော အကျင့်မြတ်ကို ကျင့်သုံးခြင်းဌာ မဖြစ်ကောင်း။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းအတွက် ပစ္စည်းလေးပါးသည် အရေးကြီး၏။ ပစ္စည်းလေးပါးသည် ရဟန်းအတွက် အရေးကြီးသည် မှန်သော်လည်း ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးစွဲခြင်းက ရဟန်းအတွက် ပို၍ အရေးကြီး၏။ ရဟန်းတစ်ပါး အနေဖြင့် ပစ္စည်းလေးပါးကို သုံးစွဲသောအခါ ပစ္စည်းလေးပါး၌ တွယ်တာမက်မောမှု မရှိဘဲ တံတားအဖြစ်၊ ဖောင်အဖြစ် သဘော သဖွယ်သာ "ကိစ္စပြီးလျှင် ပြီးရော" အနေဖြင့် သဘောထားရ၏။ ဤသို့လည်း ဂေါဓိက မထေရ်သည် ပစ္စည်းလေးပါး၌ ဆင်ခြင်၍ အသုံးပြုနိုင်၏။ ပစ္စည်းလေးပါးကို ဆင်ခြင်၍ သုံးနိုင်ခြင်းသည်လည်း အရေးကြီးသော သီလသိက္ခာကို ဖြည့်ကျင့်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဂေါဓိက မထေရ်သည် စတုတ္ထသီလကိုလည်း လုံခြုံအောင် ကျင့်ပါ၏။ စတုတ္ထမြောက် သီလကား အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလပင် ဖြစ်၏။ အာဇီဝ ပါရိသုဒ္ဓိသီလ ဟူသည်မှာ ရဟန်းတစ်ပါး အနေဖြင့် အသက်မွေးမြူမှု စင်ကြယ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းတစ်ပါး အနေဖြင့် လူတို့နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ခင်မင်လာအောင် မလုပ်ကောင်း၊ အထင်ကြီးလာအောင်လည်း မလုပ်ကောင်း။ ခင်မင်အောင် ဖြစ်စေ၊ အထင်ကြီးအောင် ဖြစ်စေ လုပ်သဖြင့် ရသော ပစ္စည်းလေးပါးသည် ရဟန်းတို့အား မအပ်။ ထို့ကြောင့် ဂေါဓိက မထေရ်သည် အသက်မွေးမြူမှုနှင့် စပ်၍လည်း

http://www.dhammadownload.com

အာဇီဝပါရိသုဒ္ဓိသီလကို အသက်တမျှ စောင့်ရှောက်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဂေါဓိက မထေရ်သည် စတုပါရိသုဒ္ဓိသီလ တည်းဟူသော သီလလေးပါးလုံးကို လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ရာ၌ အသက်နှင့်ထပ်တူပင် ဖြစ်၏။ သီလ လုံခြုံမှ သမာဓိနှင့် ပညာတို့ ရောက်အောင် တက်လှမ်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

သမာဓိကို ထူထောင်ရာ၌ ပထမအဆင့်မှာ "ခိတ္တ" အဆင့်ဖြစ်၏။ "ခိတ္တ" အဆင့် ဟူသည်မှာ အာရုံကို မိမိရရ ဖမ်းနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် "မူဠ္ဍ" အဆင့်ဖြစ်၏။ "မူဠ္ဍ" အဆင့်မှာ အာရုံကို ပြတ်ပြတ်သားသား မမြင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက် "ဝိခိတ္တ" အဆင့်ဖြစ်၏။ "ဝိခိတ္တ" အဆင့်မှာ အာရုံကို တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘဲ ဟိုအာရုံရောက်လိုက်၊ ဒီအာရုံ ရောက်လိုက် ဖြစ်နေခြင်း ပင် ဖြစ်၏။ ထို့နောက်မှ ဧကဂ္ဂတာ အဆင့်သို့ ရောက်တော့၏။ ဂေါဓိကမထေရ်သည် ဧကဂ္ဂတာ အဆင့်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ဧကဂ္ဂတာအဆင့်သို့ ရောက်လျှင် အာရုံ၌ စိတ်ကို ကောင်းစွာ ထား၍ရ၏။ ပထမဈာန် ဥဂ္ဂဟနိမိတ် ထင်လာ၏။ ထို့နောက် ပဋိဘာဂနိမိတ် ထင်လာ၏။

ဂေါဓိကမထေရ်သည် တစ်ပါးတည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ကုသိဂိလိ တောင်နံရံ၌ သီတင်းသုံးနေ၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်၏။ သီလလေးပါး လုံခြုံသဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိအဆင့်ကို ရ၏။ နောက် သမာဓိကို ဆက်၍ ပွားများ အားထုတ်လေရာ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိအဆင့်ကို ရ၏။ စိတ္တဝိသုဒ္ဓိအဆင့်ကို ရလျှင် သမာဓိအားကောင်း၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းနိမိတ်သည်လည်း ပဋိဘာဂနိမိတ် အဆင့်သို့ ရောက်၏။ ဂေါဓိက မထေရ်သည် ဆက်၍ ဆက်၍ အားထုတ်၏။ နောက်ဆုံး၌ ဈာန်ကို ရလေ၏။ ဈာန်ရသော်လည်း ကျန်းမာရေးချို့တဲ့မှုကြောင့် ဈာန်မှ လျှောကျလေ၏။ ဂေါဓိက မထေရ်ကား သာသနာတော်၌ တကယ်ပင် မွေ့လျော်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မကျန်းမာသည့် ကြားမှာပင် ဈာန်ကို အားထုတ်၏။ နဂိုက ရဖူးသည့်အတိုင်း အားထုတ်စဉ်များကို မှန်မှန်ကန်ကန် အားထုတ်လေရာ ဈာန်ကို ရပြန်၏။ ထို့နောက် အနာရောဂါ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ဈာန်မှ လျှောကျ၏။ ဤနည်းအားဖြင့် ခြောက်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဈာန်လျှောကျ၏။ ခုနစ်ကြိမ်မြောက်၌ ဂေါဓိကမထေရ်က ဈာန်ကို ရလျှင် မိမိကိုယ်ကို သတ်သေတော့အံ့ဟု ကြံ၏။ အကယ်၍ ဈာန်မရဘဲ သေလွန်လျှင် မကောင်းသောဂတိသို့ ရောက်နိုင်၏။ ဈာန်တန်းလန်းနှင့် သေလွန်မှ ကောင်းသောဂတိသို့ ရောက်မည် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သတ္တမအကြိမ် ဈာန်ကို ရလျှင် မိမိကိုယ်ကို သတ်၍ သေတော့မည်ဟု ကြံစည်၏။

ဂေါဓိကမထေရ်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ သတ်၍သေလျှင် နောက်ဆုံး၌ ဝိပဿနာရှု၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မလွဲမသွေ ရောက်ပေတော့မည်။ အရဟတ္တ

http://www.dhammadownload.com

ဖိုလ်သို့ ရောက်လျှင် မာရ်နတ်မင်း နိုင်ငံမှ လွတ်မြောက်ပေတော့မည်။ ဤသည်ကို မာရ်နတ်က ခွင့်မလွှတ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ဂေါဓိကမထေရ်သည် မိမိကိုယ်ကို မိမိ မသတ်ဖြစ်ရလေအောင် မာရ်နတ်က တားမြစ်ချင်၏။ မာရ်နတ်အနေဖြင့် တားလျှင်ကား ဂေါဓိကမထေရ်က လိုက်နာမည် မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့် တားပါမှသာ ဂေါဓိကမထေရ်သည် လိုက်နာပေလိမ့်မည်။ ဤသို့ ကြံစည်ပြီး မာရ်နတ်က မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်ထား၏။

'ကြီးသောလုံလ ရှိတော်မူသော၊ ကြီးသောဘုန်းကျက်သရေ ရှိတော်မူသော၊ တန်ခိုးတော်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံအားဖြင့် လည်းကောင်း ထွန်းပတော်မူသော၊ အလုံးစုံသော ဘေးရန်တို့ကို လွန်မြောက်တော်မူပြီးသော၊ မျက်စိအမြင် ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ ခြေတော်အနုံတို့ကို တပည့်တော် မာရ်နတ်သည် ရှိခိုးပါ၏။ ကြီးမြတ်သော လုံလရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ တပည့်သားဖြစ်သော အရှင်ဂေါဓိကသည် ရောဂါက နှိပ်စက်တတ်သည်ဖြစ်၍ သေခြင်းကို တောင့်တနေပါ၏။ သေဖို့ရန် အားထုတ်နေပါ၏။ ပြိုးပြိုးပြက်သော အရောင်ကို ဆောင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရားသည် သေခြင်း၌ တောင့်တနေသော အရှင်ဂေါဓိကကို တားမြစ်တော်မူပါလော့။

'သတ္တဝါအပေါင်း၌ ထင်ရှားတော်မူသော၊ ဘုန်းတော်ခြောက်ပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား၊ အရှင်ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ မွေ့လျော်သော အရှင်ဂေါဓိကသည် သေကွဲအဆင့်သာ ရှိပါသေးလျက် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ မရောက်သေးပါဘဲ သေခြင်းကို အားထုတ်ခြင်းသည် အဘယ်သို့လျှင် သင့်လျော်နိုင်ပါမည်နည်း'

မာရ်နတ်သားက ဂေါဓိကမထေရ်နှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားစဉ်ပင် ဂေါဓိကမထေရ်သည် ဓား လက်နက်ဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်လိုက်၏။ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဝေဒနာကို ရှုမှတ်၏။ ရှုမှတ်ရာ၌ အားကြိုးမာန်တက် ရှုမှတ်၏။ နောက်ဆုံး၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြု၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မာရ်နတ်အား–

'မာရ်နတ်၊ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ ပြုကြကုန်၏။ အသက်ရှည်ခြင်းကို မတောင့်တကြ။ ဂေါဓိကမထေရ်သည် တဏှာကို အမြစ်နှင့်တကွ ပယ်နတ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေပြီ'

ဟု မိန့်ကြားတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်

http://www.dhammadownload.com

တကွ ဂေါဓိကမထေရ် သီတင်းသုံးရာ နေရာသို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။ ဂေါဓိက မထေရ် အလောင်းကိုလည်း သင်္ဂြိုဟ်၏။

ထို့နောက် မာရ်နတ်က မြတ်စွာဘုရားအား–

'ကျွန်ုပ်သည် ဂေါဓိကမထေရ်၏ ဝိညာဉ်ကို အထက်၌လည်း ရှာခဲ့ပါ၏။ အောက်၌လည်း ရှာခဲ့ပါ၏။ တူရွှေ့၌လည်း ရှာခဲ့ပါ၏။ ထောင့်အရပ်၌လည်း ရှာခဲ့ပါ၏။ ဂေါဓိကမထေရ်၏ ဝိညာဉ်ကို မတွေ့ခဲ့ပါ။ ဂေါဓိက မထေရ်သည် မည်သည့်အရပ်၌ ဖြစ်ပါလေသနည်း' ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက မာရ်နတ်အား အောက်ပါဂါထာဖြင့် မိန့်ကြားတော်မူ၏။

– **ပြည့်နှဲ့သော သီလရှိကုန်သော၊ အပွမာဒတရားဖြင့် နေလေ့ရှိကုန်သော ကောင်းစွာသိပြီး၍ ဝိမုတ္တိငါးပါးတို့ဖြင့် ကိလေသာတို့မှ လွတ်ကုန်ပြီးသူတို့၏ လားရောက်ရာဌာနကို မာရ်နတ်သည် မသိမမြင်နိုင်ပေ။**

တရားရှုမှတ်သောအခါ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု သဘောကို နှလုံးမသွင်းရချေ။ ရုပ်နာမ်များကိုသာ နှလုံးသွင်းရ၏။ ရုပ်နာမ်များကို နှလုံးသွင်းအောင် ရှေးဦးစွာ သီလစင်ကြယ်အောင် အားထုတ်ရ၏။ သီလစင်ကြယ်အောင် အားထုတ်ခြင်း ဆိုသည်မှာ သီလကို မကျိုးမပေါက်အောင် စောင့်ထိန်းခြင်း ဖြစ်၏။ သီလကို မကျိုးမပေါက်အောင် စောင့်ထိန်းပြီးနောက် သမာဓိကို ထူထောင်ရ၏။ သမာဓိကို ထူထောင်ခြင်း ဟူသည်မှာ မိမိကြိုက်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကို ရှုမှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ များသောအားဖြင့် ထွက်သက်ဝင်သက်ကို ရှုမှတ်လေ့ရှိကြ၏။ ထွက်သက် ဝင်သက်၌ မပျံ့လွင့်ဘဲ အတော်ကြာကြာ စိတ်ကို ထားနိုင်သောအခါ သမာဓိ ရသည် မည်၏။ ထိုတွင် သီလစင်ကြယ်ခြင်းကို သီလဝိသုဒ္ဓိဟု ခေါ်၏။ ထွက်သက် ဝင်သက်၌ အာရုံပျံ့လွင့်မှု မရှိဘဲ စိတ်ကို အတော်ကြာကြာ ထားနိုင်သဖြင့် သမာဓိ ရခြင်းကို စိတ္တဝိသုဒ္ဓိဟု ခေါ်၏။

ထို့နောက် မိမိ၏ ဒွါရများ၌ ထင်လာသော အာရုံများကို ရှုမှတ်ရ၏။ ထင်လာသော အာရုံများကား ရုပ်နှင့်နာမ် နှစ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသာ ဖြစ်ရ၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု မဖြစ်ရ၊ အကျဉ်းအားဖြင့် သိစရာကို ရုပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ သိခြင်းကို နာမ်အဖြစ် လည်းကောင်း ကွဲပြားစွာ သိလာအောင် အားထုတ်ရ၏။ ရုပ်နှင့်နာမ် ကွဲခြင်းကို ဒိဋ္ဌိဝိသုဒ္ဓိဟု ခေါ်၏။

ရုပ်နှင့်နာမ်တွင်လည်း သူ့အကြောင်းကြောင့် သူ့အကျိုး ဖြစ်သည်ကို တွေ့လာရမည် ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် လောကတွင် ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထု ဟူ၍ မရှိ။ ရုပ်နှင့်နာမ်သာ ရှိ၏။ ရုပ်နှင့် နာမ်တို့သည်လည်း ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်။ သူ့အကြောင်းကြောင့် သူ့အကျိုး ဖြစ်နေခြင်း သဘော

http://www.dhammadownload.com

သာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းအကျိုး ဖြစ်စဉ်သာ ဖြစ်၏။ "ငါ" ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ "ငါ" သိသည်လည်း မဟုတ်။ ဖြစ်သည်ကလည်း ဖြစ်တတ်သော ဓမ္မသာ ဖြစ်၏။ သိသည်ကလည်း သိတတ်သော ဓမ္မသာဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုက ဖြစ်သည် မဟုတ်၊ ပုဂ္ဂိုလ် သတ္တဝါ အရာဝတ္ထုက "သိ"သည် မဟုတ်။ ဓမ္မကသာ "ဖြစ်" ၏။ ဓမ္မကသာ "သိ" ၏။ ဤသို့ အကြောင်းနှင့် အကျိုးတို့၏ ဆက်သွယ်မှုသဘောကို သိလာသောအခါ ကခ်ါ ဝိတရဏ ဝိသုဒ္ဓိ. အဆင့်ကို ရသည် မည်၏။

နောက် ရုပ်နှင့်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပျက်ကို မြင်ဖန်များလာသောအခါ ဖြစ်ပျက်၌ ငြီးငွေ့လာမည် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ပျက် အဆုံးကို မြင်လာမည် ဖြစ်၏။ ဖြစ်ပျက်အဆုံးကား နိဗ္ဗာန်ကိုမြင်လျှင် လောက၏ အဆုံးကို သိပြီ ဖြစ်၏။ သံသရာဒုက္ခမှ လွတ်မြောက်ပြီ ဖြစ်၏။ နောက်တစ်ဖန် ပဋိသန္ဓေနေခြင်း ဟူ၍ မရှိတော့။

ဤသို့ ရုပ်နာမ်များကို ရှုမှတ်ခြင်းကိုပင် ဝိပဿနာရှုသည်ဟု ဆိုရ၏။ ဝိပဿနာရှုရာတွင် ရှေးဦးစွာ အခိုက်အတံ့အားဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်၏။ ယင်းကို "တဒင်္ဂဝိမုတ္တိ" ဟု ခေါ်၏။ နောက် အတော်ကြာကြာ ကိလေသာမှ လွတ်၏။ ယင်းကို "သမုစ္ဆေဒဝိမုတ္တိ" ဟု ခေါ်၏။ နောက် ဖိုလ်ဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်၏။ ယင်းကို "ပဋိပ္ပဿဒ္ဓိဝိမုတ္တိ" ဟု ခေါ်၏။ နောက် ပစ္စဝေက္ခဏာဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်၏။ ယင်းကို "နိဿရဏဝိမုတ္တိ" ဟုခေါ်၏။ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရပြီးလျှင် ဝိမုတ္တိငါးပါးဖြင့် ကိလေသာမှ လွတ်ပြီးသူ ဖြစ်လေတော့၏။ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရလေပြီ။

သီရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟဒိန္န

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံး နေထိုင်တော်မူစဉ် ကာလက ဖြစ်၏။ သီရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟဒိန္န သူကြွယ်နှစ်ဦးတို့သည် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦးလုံး သာဝတ္ထိပြည်၌ နေထိုင်ကြ၏။ လောကီရေးရာ ကိစ္စများ၌ သူတို့သည် အ ဒုတိယမိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြ၏။ အ ဒုတိယမိတ်ဆွေ ဟူသည်မှာ ကိုယ်ခန္ဓာအားဖြင့် နှစ်ခုပြားသော်လည်း စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် နှစ်ခုမပြား၊ တစ်သားတည်း ဖြစ်လေ၏။

ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုအရမူ တောင်နှင့်မြောက်ပမာ ခြားနား၏။ သီရိဂုတ္တ

http://www.dhammadownload.com

သူကြွယ်က မြတ်စွာဘုရား၌ ယုံကြည်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်၏။ ဂရုဟဒိန္နကမူ တိတ္ထိတို့၌ ယုံကြည်၏။ တိတ္ထိတို့ကို ကိုးကွယ်၏။ မိမိတို့၏ ယုံကြည်ချက်နှင့် မိမိတို့သာ ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သီရိဂုတ္တသူကြွယ် အနေဖြင့် –

"ပေးကမ်းမျှသား၊ ရည်တူထား၍၊ စီးပွားကျိုးပြု၊ ဆိုမှုချစ်ကြည်၊ ကတိတည်သည်၊ ငါးမည်မိတ်ဆွေ ကျင့်ဝတ်တည်း"

ဟူသည်နှင့်အညီ ဂရုဟဒိန္နအား ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ တိတ္ထိများ၌ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု မပြုရန် မိတ်ဆွေဝတ္တရားနှင့်အညီ အကြံပြုဖို့ကောင်း၏။ သို့ရာတွင် ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံပြုရသည်ကား လွယ်သည် မဟုတ်။ သံသရာ၌ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်ကို ခံယူရမည့် သဘောနှင့် ဆိုင်၏။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု မှန်လျှင်လည်း သံသရာ၌ အဆန်လမ်းသို့ ဦးတည်မည် ဖြစ်၏။ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု မှားလျှင်လည်း သံသရာ၌ အစုန်လမ်းသို့ ဦးတည်မည် ဖြစ်၏။ သံသရာအဆန်လမ်းသို့ ဦးတည်သောအခါ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်၏။ သံသရာအစုန်လမ်းသို့ ဦးတည်သောအခါ ဒုဂ္ဂတိဘဝသို့ ရောက်၏။ ထို့ကြောင့် သီရိဂုတ္တသူကြွယ်က ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဂရုဟဒိန္နသူကြွယ်အား အချိန်၏ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း ခံယူစေရန် မည်သို့မျှ အကြံမပြုခြင်းဖြစ်၏။ အချိန်သည် ဆုံးဖြတ်တတ်ပါ၏။

ဂရုဟဒိန္နသူကြွယ်ကမူ ထိုသို့ မဟုတ်။ သီရိဂုတ္တသူကြွယ်ကို ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွယ်၏။ ဘာသာတရား၏ ဆုံးမသွန်သင်ချက်ချင်းကွာခြား၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမက ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွယ်တရား မဟောရန် သွန်သင်၏။ တိတ္ထိတို့၏ အဆုံးအမက ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွယ်တရားဟောရန် တိုက်တွန်း၏။ ဘာသာတရားများ၏ သင်ကြားချက်အတိုင်း သီရိဂုတ္တ သူကြွယ်က ဂရုဟဒိန္နသူကြွယ်အား ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွယ်တရား မဟော။ ဂရုဟဒိန္နသူကြွယ်ကမူ သီရိဂုတ္တသူကြွယ်အား ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွယ်တရား ဟောလေ၏။ မိမိတို့၏ ဆရာတိတ္ထိများသည် အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကို သိနိုင်သူများအဖြစ် သီရိဂုတ္တသူကြွယ်အား ဂရုဟဒိန္နသူကြွယ်က ပြောပြ၏။

ဝါဒဖြန့်ရာတွင် မသိမသာ ဝါဒဖြန့်ခြင်းကား ကောင်းပါ၏။ ရသလည်း မြောက်ပါ၏။ တိုက်ရိုက် ဝါဒဖြန့်ခြင်းကား မကောင်း၊ ရသ မမြောက်သည့်အပြင် ဒေါသပါ သင့်၏။ ဂရုဟဒိန္နသူကြွယ်၏ ဝါဒဖြန့်ခြင်းကား ဒေါသသင့်သော ဝါဒဖြန့်ခြင်း ဖြစ်၏။ သီရိဂုတ္တသူကြွယ်နှင့် တွေ့တိုင်း သူ၏ ဆရာတိတ္ထိများကောင်းကြောင်းကိုသာ ပြော၏။ အခြား ပြောစရာ စကား မရှိလျှင် သူ၏ဆရာ

http://www.dhammadownload.com

တိတ္ထိများ ကောင်းကြောင်းသို့ စကားဦးကို လှည့်၏။ သီရိဂုတ္တသူကြွယ်ကား ပညာဉာဏ် အဆင်အခြင်နည်းသူ မဟုတ်။ သောတာပန် ဖြစ်နိုင်အောင် ဥပနိဿယရှိသူ ဖြစ်၏။ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည်လည်း ပညာ အဆင်အခြင်နည်းသူ မဟုတ်ပါ။ သူသည်လည်း သောတာပန် ဖြစ်နိုင်အောင် ဥပနိဿယ ရှိသူပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၌ အဆွေခင်ပွန်းကောင်း ကလျာဏမိတ္တ မရှိ။ အဆွေခင်ပွန်း ဟူသည်မှာ အားကောင်းသော ပတ်ဝန်းကျင်ပင် ဖြစ်၏။ တံငါ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပေါင်းလျှင် တံငါသိသာ သိ၏။ ကုန်သည်ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပေါင်းလျှင် ကုန်သည်သိသာ သိ၏။ ယခုလည်း ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် တိတ္ထိ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပေါင်း၏။ ထို့ကြောင့် ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် တိတ္ထိသိကိုသာ သိလေ၏။ တိတ္ထိသိ ဟူသည်မှာ လာဘ်လာဘရဖို့၊ အများ၏ ကြည်ညို လေးစားမှုကို ခံရဖို့၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားဖို့သာ ဖြစ်၏။ လာဘ်လာဘ ရဖို့ကို "လာဘ" ဟု ခေါ်၏။ အများ၏ ကြည်ညိုလေးစား ခံရဖို့ကို "သက္ကာရ" ဟု ခေါ်၏။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားဖို့ကို "သိလောက" ဟု ခေါ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် ဉာဏ်ပညာ အဆင်အခြင်နှင့် ပြည့်စုံပါသော်လည်း မကောင်းသော တိတ္ထိပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ပေါင်းမိလေသောကြောင့် တိတ္ထိအမြင် ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သိမှုနယ်ပယ်၌ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အရေးကြီး၏။

ဂရဟဒိန္နက သူ၏ဆရာ တိတ္ထိများသည် အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကို သိကြောင်း၊ ဆရာတိတ္ထိများအနေဖြင့် အရာရာကို သိကြောင်း၊ မသိသော အရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိကြောင်း ပြောပြသောအခါ သီရိဂုတ္တက ဂရဟဒိန္နအား ထိုက်တန်သော သင်ခန်းစာများကို ပေးချင်လာ၏။ ဂရဟဒိန္နဂ၏ ပင်ကို အရည်အချင်းကို သီရိဂုတ္တက သိ၏။ အကယ်၍ သူ၏ဆရာ တိတ္ထိများနှင့် ပတ်သက်၍ တိတ္ထိများ ပြောသလို သိမှုနယ်ပယ်၌ ရေရေရာရာ ဘာမျှမရှိကြောင်းကို အထောက်အထားဖြင့် အခိုင်အမာပြနိုင်လျှင် သူ၏ဆရာ တိတ္ထိများသည် ကိုးကွယ်ထိုက်သူများ မဟုတ်ကြောင်းကို သူ့အလိုလို သူကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်လာနိုင်မည် ဖြစ်၏။ နူတ်ဖြင့် ပြောခြင်းထက် လက်တွေ့ ပြခြင်းက ပို၍ ထိရောက်သည်ကို သီရိဂုတ္တ သိ၏။ အမှန်အားဖြင့် တိတ္ထိများသည် သိမှုဆိုင်ရာ ဝိဇ္ဇာနယ်ပယ်၌လည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် သိသူများ မဟုတ်ကြ။ ကျင့်မှုဆိုင်ရာ စရဏ နယ်ပယ်၌လည်း အကျင့်ကောင်း အကျင့်မြတ် ရှိသူများ မဟုတ်ကြ။ တိတ္ထိများသည် ဝိဇ္ဇာစရဏဂုဏ် နှင့် ကင်းသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤသဘောကို သီရိဂုတ္တက ဂရဟဒိန္နအား မိမိရရ လက်တွေ့ပြချ၏။ နူတ်ဖြင့် ရှင်းပြနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမသက်ရောက်ကြောင်းကို

http://www.dhammadownload.com

သီရိဂုတ္တသူကြွယ်က သိလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့ နှစ်ဦးသည် လောကီရေးရာ ကိစ္စများ၌ ဉာဏ်ရည်တူ ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

သီရိဂုတ္တ အနေဖြင့် တိတ္ထိဆရာကြီးများသည် ဝိဇ္ဇာစရဏ နယ်ပယ်၌ ဘာမျှ ရေရေရာရာ မရှိကြောင်းကို သက်သေပြရန် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားသော အခါ နည်းလမ်းကောင်းတစ်ရပ်ကို စဉ်းစားမိ၏။ ထိုနည်းလမ်းကား ဆွမ်းစားပင့် သည့် နည်းလမ်းသာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သီရိဂုတ္တက ဂရဟဒိန္နအား တိတ္ထိဆရာ ကြီး ငါးရာတို့ကို မိမိ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွပါရန် ပင့်ခိုင်းလိုက်၏။ ဂရဟဒိန္နကား ဝမ်းသာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ မိမိ နားကိုပင် မိမိက မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား၏။ မြတ်စွာဘုရား၌ လွန်ကဲစွာ ကြည်ညိုနေသူ တစ်ယောက်က သူ့ဆရာ တိတ္ထိကြီးများကို ဆွမ်းစားပင့်သည်မှာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုကို ပြောင်းလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြောင်းသွားအောင် သူ၏ စွမ်းဆောင်နိုင်ချက်ကိုလည်း သူက အားရကျေနပ်လျက် ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ဘာသာရေး သူရဲကောင်းအဖြစ်ပင် ဂရဟဒိန္နက ယူဆလိုက်၏။

ဂရဟဒိန္နက သူ၏ဆရာ တိတ္ထိများအား နက်ဖြန် သီရိဂုတ္တ၏အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွပါရန် ပင့်လျှောက်သောအခါ တိတ္ထိဆရာကြီးများကလည်း အံ့သြကြ၏။ ဝမ်းလည်း သာကြ၏။ ဂရဟဒိန္နကိုလည်း ချီးကျူးကြ၏။ ဆွယ်တရား အဟောကောင်းသော ဂရဟဒိန္နလို ဒါယကာကောင်း များများရလျှင် တိတ္ထိတို့၏ သာသနာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာလိုပင် ထွန်းလင်းတောက်ပနေမည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာနှင့်အပြိုင် ယှဉ်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ ဤသို့ တိတ္ထိဆရာကြီးများက ယုံကြည်လာကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ဒါယကာ ကောင်းများကို စည်းရုံးရန် စဉ်းစားကြ၏။ စဉ်းစားသည့်အတိုင်းလည်း ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

သီရိဂုတ္တ၏ အိမ်ကား ကြီးကျယ်၏။ ခမ်းလည်း ခမ်းနား၏။ အဆောင်လည်း များစွာ ရှိ၏။ အိမ်နှစ်ဆောင်ကြား၌ တိတ္ထိဆရာကြီးများကို ဆွမ်းကျွေးရန် စီစဉ်၏။ အိမ်နှစ်ဆောင်ကြား၌ တွင်းကြီးတစ်တွင်းကို တူးစေ၏။ တွင်းထဲ၌ မစင်များကို ထည့်ထား၏။ တွင်းပေါ်၌ တိတ္ထိဆရာကြီးများ ထိုင်ရန် နေရာထိုင်ခင်းကို စီစဉ်ထား၏။ အခင်းများကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါက တိတ္ထိဆရာကြီးများသည် မစင်တွင်းထဲသို့ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် ကျသွားအောင်လည်း စီစဉ်ထား၏။ အပေါ်ယံကြော အနေဖြင့်ကြည့်လျှင် တိတ္ထိ ဆရာကြီးများ၏ နေရာထိုင်ခင်းများသည် အားလုံး ထိုက်ထိုက်တန်တန်နှင့် မွန်မွန်မြတ်မြတ်ချည်း ဖြစ်ကြ၏။ တပည့်များကိုလည်း လျှို့ဝှက်စွာ ညွှန်ကြားထား၏။ တိတ္ထိဆရာကြီး ငါးရာတို့

http://www.dhammadownload.com

နေရာအသီးသီး၌ ထိုင်လိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခင်းပျဉ်ချပ်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရန် ဖြစ်၏။ ထိုသို့ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါက တိတ္ထိဆရာကြီး ငါးရာတို့သည် အောက်က မစင်တွင်းထဲသို့ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် ကျသွားမည် ဖြစ်၏။

စားဖွယ်သောက်ဖွယ် အိုးကြီးအိုးငယ်များကိုလည်း ဟန်ပြအနေဖြင့် ငှက်ပျောရွက်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဝတ်ဖြူတို့ဖြင့် လည်းကောင်း မျက်နှာဝတို့ကို ဖုံးအုပ်၍ စည်းနှောင်ထားစေ၏။ အိုးထဲ၌ကား ဘာမျှမရှိ။ အိမ်၏ နောက်ဘက်၌ကား ယာဂုထမင်း၊ ထောပတ်၊ ဆီ၊ ပျား၊ တင်လဲ၊ မုန့်မှုန့်တို့ဖြင့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိအောင် အိုးတို့ကို ပြုပြင်ထား၏။ အပေါ်ယံအနေဖြင့် ကြည့်လျှင် စားစရာ သောက်စရာများကို အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေလေ၏။

ဂရုဟဒိန္နသူကြွယ်ကား တစ်ည၌လုံးပင် အိပ်ပျော်သည်ဟူ၍ မရှိ။ စိတ်လည်း ပူ၏၊ ဝမ်းလည်း သာ၏။ စိတ်ပူခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းတို့သည် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် လုံးထွေးလျက် ရှိကြ၏။ နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂရုဟဒိန္နသည် သီရိဂုတ္တ၏အိမ်သို့ အဆောတလျင် သွားလေ၏။ သူ၏ဆရာ တိတ္ထိကြီးများအတွက် ဆွမ်းကျွေးမှု အစီအစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ သီရိဂုတ္တက မည်သို့ စီစဉ်ထားသည်ကို သိချင်၏။ သီရိဂုတ္တကလည်း သူ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အစီအစဉ်များကို အားရကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ပြလိုက်၏။ တကယ်လည်း ကျေနပ်ဖွယ် ကောင်းပါ၏။

ဂရုဟဒိန္နသည် ယခုမှပင် ရင်အေးသွားတော့၏။ သူ့ဆရာ တိတ္ထိများကို ဝင့်ကြွားစွာ သွားရောက်ပင့်ဆောင်၏။ သူကိုယ်တိုင်ကမူ သီရိဂုတ္တ၏ အိမ်သို့ အရောက်ပို့ပေးပြီး နောက်မှ ပြန်၏။ တိတ္ထိကြီး ငါးရာတို့သည်လည်း အားရဝမ်းသာစွာပင် သီရိဂုတ္တအိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွလာကြသဖြင့် တိတ္ထိတို့၏ အစဉ်အတန်းကြီးသည် မည်မျှညာပင် ရှိပါ၏။ ရိုးရိုးမျက်စိဖြင့် ကြည့်လျှင်ပင် တိတ္ထိတို့၏ ကြွဟန်သည် ကြည်ညိုဖွယ်ကို မဆောင်လှ။ သို့ရာတွင် ဂရုဟဒိန္နအနေဖြင့်ကား ကြည်ညိုရင်း ရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဝမ်းသာမှု လွန်ကဲနေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ထူးခြားမှုကို မတွေ့။ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေခြင်းဖြင့် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ပျော်နေလေ၏။

တိတ္ထိဆရာကြီးတို့ ကြွလာသောအခါ သီရိဂုတ္တသည် အိမ်ဝမှ ထွက်၍ ကြိုလင့်၏။ ငါးပါးသော ထိခြင်းဖြင့် ရှိခိုး၏။ ထို့နောက် ဤသို့ ကြံဆင်ခြင်၏။

"အသင်တိတ္ထိကြီးတို့သည် မိတ်ဆွေ ဂရုဟဒိန္နပြောဆိုသည့်အတိုင်း အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကို သိသည်ဆိုပါလျှင် ဤအိမ်တွင်းသို့ မကြွပါလင့်။ ဤအိမ်အတွင်း၌ အသင်တို့အတွက် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းရန် စီစဉ်ထားသော အရာ

http://www.dhammadownload.com

ဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ အကယ်၍ အသင်တို့သည် ဂရဟဒိန္နေ ပြောသည့်အတိုင်း အတိတ်ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကို မသိသဖြင့် ဤအိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ကြွကြပါက မစင်တွင်းသို့ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် ကျရောက်ကြပေလိမ့်မည်။ ဤသည်မှာ အသင်တို့၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကို စမ်းသပ်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏"

ဤသို့ သိရိဂုတ္တက တိတ္ထိကြီးတို့၏ ရှေ့မှုရပ်ကာ လက်အုပ်ကို ချိုမြွောက်ပြီး စိတ်ဖြင့် ပြောဆို၏။ သို့ရာတွင် တိတ္ထိကြီးတို့ကား အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရန်သာ ကြိုးစားလျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် တိတ္ထိကြီး ငါးရာတို့အား အစဉ်အတိုင်း ဝင်ရောက်ရန် ပင့်၏။ ဝင်ရောက်သောအခါ တစ်ဦးချင်း မထိုင်ကြရန်ကိုလည်း လျှောက်ထား၏။ အားလုံး ငါးရာ ညီညီညာညာ ရပ်ပြီးမှ တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ကြရန် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပြုရခြင်းမှာ ဤအိမ်သို့ ရောက်လာကြကုန်သော အရှင်ကောင်းတို့အတွက် သတ်မှတ်ထားအပ်သော "ဝတ်" ပင် ဖြစ်ပါ၏ ဟူ၍လည်း လျှောက်ထားကြ၏။ လျှောက်ထားသည့် အတိုင်းပင် တိတ္ထိကြီး ငါးရာတို့သည် မိမိတို့၏ နေရာအသီးသီး၌ မထိုင်ကြသေးဘဲ ရပ်နေကြလေ၏။ အားလုံးစုံညီ ရပ်မိပြီးသောအခါ ထိုင်ရန် အားထုတ်ကြ၏။

တိတ္ထိကြီးတို့ ထိုင်ရန် အားထုတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမှုလုပ်ယောကျ်ားများက တိတ္ထိကြီးများ၏ အောက်ရှိ ပျဉ်ချပ်များကို ခွဲဖယ်လိုက်ကြ၏။ ထိုအခါ တိတ္ထိကြီး အားလုံးတို့သည် မစင်တွင်းသို့ ဦးစောက်ပြောင်းပြန် ကျကြကုန်၏။ တိတ္ထိကြီးများကား မည်သူ့ကို စိတ်ဆိုးရမှန်း မသိအောင်ပင် ရှိကြ၏။ သိရိဂုတ္တကို စိတ်ဆိုးရမည်လော၊ ဂရဟဒိန္နကို စိတ်ဆိုးရမည်လော၊ မဝေခွဲတတ်အောင်ပင် ရှိကြ၏။ နောက်ဆုံး၌ နှစ်ယောက်လုံးကိုပင် စိတ်ဆိုးကြလေ၏။

တိတ္ထိကြီးများသည် မစင်တွင်းမှ တက်သော အခါ၌လည်း လှောင်ပြောင်ခြင်းကို ခံရသေး၏။ တစ်ဒုက္ခအပေါ် နှစ်ဒုက္ခဆင့်သည့် သဘောပင် ဖြစ်၏။ အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် သိသည်ဆိုပါလျက် အောက်၌ မစင်တွင်း ရှိသည်ကိုပင် မသိနိုင်ကြသည်မှာ အသင်တို့၏ အပြောနှင့်အလုပ် ရှေ့နောက် ညီညွတ်ပါ၏လော ဟူ၍လည်း စောဒနာခြင်းကို ခံကြရ၏။ သိရိဂုတ္တ အပေါ် ယုံကြည်အားရခဲ့သမျှသည် တိတ္ထိကြီးတို့၏ ပြင်းထန်သော နာကြည်းခြင်း အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ ယခုဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ရှက်လည်း ရှက်၏။ လူများ သိသွားမှာလည်း စိုးရိမ်၏။ လူသိရှင်ကြား လက်စားလည်း ချေလိုစိတ်၏။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိလောက်အောင် တိတ္ထိကြီးတို့သည် စိတ်လှုပ်ရှားကြ၏။

http://www.dhammadownload.com

နောက်ဆုံး၌ ဂရုဟဒိန္နကို စိတ်ဆိုးသော်လည်း ဖြစ်ရပ်များကို ဂရုဟဒိန္နအား ပြောပြ၏။ အပြစ်လည်း တင်၏။ ထိုအခါ ဂရုဟဒိန္နသည် တကယ်ပင် စိတ်ဆိုး၏။ တိတ္ထိကြီးများကို မကြည်ညိုသည် ဆိုစေဦး၊ သီရိဂုတ္တ အနေဖြင့် သူ့ကို ငဲ့သင့်၏။ သူ့မျက်နှာကို ထောက်သင့်၏။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု နယ်ပယ်၌ ယခုကဲ့သို့ လုပ်ဆောင်ခြင်းသည် တကယ်ပင် ရိုင်းစိုင်းပါ၏။ အမှန်အားဖြင့် တိတ္ထိဆရာကြီးတို့သည် ကောင်းမှုတို့၏ စိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်း "ပုညက္ခေတ္တ" ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ ဤသို့လည်း ဂရုဟဒိန္နက ယူ၏။ သီရိဂုတ္တသည် သူ၏ အကုသိုလ်နှင့် သူပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ဂရုဟဒိန္န အနေဖြင့် မဖြေတတ်။ သီရိဂုတ္တသည် သူ့ကို စော်ကားသည်ဟုသာ မြင်၏။ ဂရုဟဒိန္နသည် သီရိဂုတ္တကို အရေးယူရန် စဉ်းစား၏။ နောက်ဆုံး၌ ကောသလ မင်းကြီးအား တိုင်ကြားရန် ဆုံးဖြတ်၏။

သီရိဂုတ္တ အနေဖြင့်ကား ဂရုဟဒိန္နကို စော်ကားလိုစိတ် ရှိသည် မဟုတ်၊ ဂရုဟဒိန္န၏ အကျိုးကို ဆောင်လိုသောစိတ်သာ ရှိ၏။ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ ဝတ္တရားနှင့်အညီ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုးကွယ်မှု မမှားစေရန်သာ သင့်လျော်ထိုက်တန်သောနည်းဖြင့် ဂရုဟဒိန္နအား သင်ခန်းစာ ပေးလိုရင်း ဖြစ်၏။ သီရိဂုတ္တ အနေဖြင့် တိတ္ထိကြီးတို့အား စော်ကားလိုစိတ်လည်း မရှိ။ ရတောင့်ရခဲသော လူ့ဘဝကို ရခိုက် အိမ်ရာတည်ထောင် လူတို့ဘောင်၌ မနေပါက မှန်ကန်သော အကျင့်မြတ် ဗြဟ္မစရိယကို ကျင့်သုံးနိုင်ရေးအတွက် ထိုက်တန်သော သင်ခန်းစာကို တိတ္ထိကြီးတို့အား ပေးရန်သာ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သီရိဂုတ္တ ပေးသော သင်ခန်းစာကား တိတ္ထိကြီးများ အတွက်ရော ဂရုဟဒိန္န အတွက်ပါ ဆေးခါးကြီးသဖွယ် ဖြစ်၏။

တိတ္ထိကြီးတို့ကား ဆွမ်းကျွေးယောင်ဆောင်ပြီး မစင်တွင်းသို့ ချလိုက်သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သီရိဂုတ္တအား အသပြာဒဏ်ငွေ တစ်ထောင် တပ်ရိုက်ပါရန် ကောသလမင်းကြီးအား ဂရုဟဒိန္နက တိုင်ကြားလိုက်၏။ သီရိဂုတ္တကား ဂရုဟဒိန္နကို စိတ်မဆိုး။ သူ့စေတနာကို နားလည်လိမ့်မည်ဟု သူက ယုံကြည်၏။ ကောသလမင်းကြီးကို တိုင်လိုက်သဖြင့် ကောသလ မင်းကြီး၏ ဆင့်ခေါ်ချက်အရ သီရိဂုတ္တသည် မင်းကြီးထံ သွားရောက်၍ ထုချေရ၏။

ကောသလမင်းကြီးကား ဘာသာတရားများ၌ လေးနက်စွာ ယုံကြည်သူ မဟုတ်။ အုပ်ချုပ်သူအနေဖြင့် သင့်လျော်သလိုသာ ဆက်ဆံသူ ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့် တွေ့လျှင်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာအလိုက် ဆက်ဆံ၏။ တိတ္ထိတို့၏ ဒါယကာများနှင့် တွေ့လျှင်လည်း တိတ္ထိတို့၏ ဘာသာတရား၌ သင့်လျော်သလို

http://www.dhammadownload.com

ဆက်ဆံ၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ကား ဗုဒ္ဓဘာသာ ကျောင်းတော်ကြီးများလည်း ရှိ၏။ တိတ္ထိတို့၏ ကျောင်းတော်ကြီးများလည်း ရှိ၏။ ပရိဗ္ဗိဇ်တို့၏ ကျောင်းတော်ကြီးများလည်း ရှိ၏။ ဘာသာတရားများ အားလုံးကို လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်ခွင့် ပြုထား၏။ ကောသလမင်းကြီး အနေဖြင့်လည်း အစပထမပိုင်း၌ မည်သည့် ဘာသာ၌မျှ တိတိကျကျ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူ မဟုတ်၊ နောက်ပိုင်း ရောက်မှသာ ဗုဒ္ဓတရားတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်လာသူ ဖြစ်၏။ မည်သည့် ဘာသာတရားကို ကိုးကွယ်သည်ဖြစ်စေ၊ အုပ်ချုပ်သူ မင်းကြီးအနေဖြင့်မူ မှန်ရာအတိုင်းသာ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမည် ဖြစ်၏။

မင်းကြီးက ဖြစ်ရပ်များကို မေး၏။ ဂရဟဒိန္နဘက်မှလည်း တိတ္ထိကြီးများကို ပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးမည့် အယောင်ဆောင်ကာ မစင်တွင်းထဲသို့ ကျအောင် သီရိဂုတ္တက လုပ်ပါကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ လုပ်ခြင်းသည် ဘာသာဝင်တို့၏ စိတ်ကို နာကြည်းစေပါကြောင်း၊ တိတ္ထိကြီးတို့၏ ပုညကွေတ္တ ဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးရာ ရောက်ပါကြောင်းဖြင့် စွဲချက်တင်၏။ တိတ္ထိကြီးများကို မစင်တွင်းထဲသို့ ကျရောက်အောင် လုပ်သည်မှာ မှန်ပါကြောင်း၊ အမှန်အားဖြင့် သီရိဂုတ္တဘက်မှလည်း တိတ္ထိကြီးများကို မစင်တွင်းထဲသို့ တမင်တကာ ကျအောင် လုပ်ခြင်း မဟုတ်ပါကြောင်း၊ ဂရဟဒိန္နဏ၏ ပြောဆိုချက်အရ တိတ္ထိကြီးများသည် အတိတ် ပစ္စုပ္ပန် အနာဂတ်ကို သိသည့်အပြင် အရာရာကို သိသည်၊ မသိသောအရာကို ဘာမျှမရှိဟု ဆိုသဖြင့် တကယ်ပင် အရာရာကို သိနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိကို စုံစမ်းသော အနေဖြင့်သာ ယခုကဲ့သို့ စီစဉ်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း၊ တိတ္ထိကြီးတို့၏ တန်ခိုးရှိန်စော် အာနုဘော်ကို ရှုးစမ်းခြင်းသာ ဖြစ်ပါကြောင်း၊ တကယ်တမ်း စော်ကားလိုစိတ်များ မည်သူ့အပေါ်မှာမှ မရှိပါကြောင်းဖြင့် ရှင်းလင်း၏။ ထုချေ၏။ ထိုအခါ ကောသလမင်းကြီးက သီရိဂုတ္တကို အနိုင်ပေးလိုက်လေ၏။

ဂရဟဒိန္နကား ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရပြန်၏။ တရားဆိုင်ပါကလည်း တရားက ရှုံးပြန်၊ မိမိ၏ ဆရာတိတ္ထိများ အနေဖြင့်လည်း လူသိရှင်ကြား အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရပြန်၊ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ ဘာမှ မလုပ်တတ်အောင် ရှိလေ၏။ သူက ကောသလမင်းကြီး မျက်နှာလိုက်သည်ဟု ထင်၏။ နောက်ဆုံး အနေဖြင့် သူ တတ်နိုင်သည့်နည်းသည် ရှိ၏။ ထိုနည်းကား လက်စားချေသည့် နည်းပင် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သူ၏ တပည့် သာဝကများကို သီရိဂုတ္တလို ဆွမ်းစားပင့်ပြီး လက်စားချေသည့်နည်းဖြင့် လက်စားချေရန် ဖြစ်၏။ ထိုနည်းကို သုံးရန် ဂရဟဒိန္နသည် သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်လေ၏။

ဂရဟဒိန္နသည် သီရိဂုတ္တကို စကားမပြော၊ စိတ်ဆိုးနေ၏။ မိမိ၏ ဆရာ

http://www.dhammadownload.com

တိတ္ထိကြိုးများကို ရက်ရက်စက်စက် မစင်တွင်းထဲသို့ ကျအောင် လုပ်ခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်၏။ သီရိဂုတ္တ၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် အရှက်ကွဲအောင်လုပ်ရန် ဂရဟဒိန္နက သန္နိဋ္ဌာန်ချထား၏။ အမှန်အားဖြင့် ဂရဟဒိန္နသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနန္တဘွဲ့မြတ်အားတော်များကို မသိ၍ ထိုကဲ့သို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို ဤလောကဌ် ဗြဟ္မာ နတ် လူ တို့တွင် မည်သူကမျှ အသက်သေလောက်အောင် အန္တရာယ် မပြုနိုင်သည်ကို ဂရဟဒိန္နက မသိ။ အကယ်၍ သိလျှင်လည်း ယုံကြည်ခြင်း မရှိ။ အကြောင်းတရား များ ပြည့်စုံလုံလောက်ပါက လိုအပ်သော အကျိုးတရားဟူသည် ဖြစ်ရမည် ဟူ၍ ဂရဟဒိန္နက ယုံကြည်၏။ သူ၏ ယုံကြည်ချက်ကား လောကနိယာမသာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကား လောကနိယာမကို လွန်၍ လောကုတ္တရာ နိယာမနှင့်သာ ဆိုင်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုးအရာ၌ အကြောင်းနှင့် အကျိုး တို့၏ ဖြစ်စဉ် နယ်နိမိတ်မှ လွန်မြောက်ပြီး ဖြစ်၏။ ဤဖြစ်ရပ်ကို ဂရဟဒိန္နသည် ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်သော အခါမှသာ ယုံကြည်ပေလိမ့်မည်။

ဂရဟဒိန္နသည် သီရိဂုတ္တနှင့် စကားမပြော၍ မဖြစ်၊ သီရိဂုတ္တကို အချိုသတ် ဖို့က ရှိသေး၏။ ဂရဟဒိန္နက သီရိဂုတ္တ၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုဟန် ဆောင်ရပေဦးမည်။ သို့မှသာ လက်စားချေ၍ ရမည်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဂရဟဒိန္နက သီရိဂုတ္တနှင့် ပြန်လည်၍ စကားပြောဆို၏။ စကားများတွင် မြတ်စွာ ဘုရားနှင့် တပည့် သာဝကများသည် ကြည်ညိုဖွယ် ဖြစ်ကြောင်း၊ အကျင့်စရာနှင့် ပြည့်စုံ၍ အသိဝိဇ္ဇာနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြောင်းတို့ ပါဝင်၏။ သူ၏ ဆရာ တိတ္ထိကြိုး များသည် အပြောနှင့်အလုပ် မညီသူများ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပါဝင်၏။ ထိုသို့ မြတ်စွာဘုရားကို ချီးမွမ်းပြီး တိတ္ထိကြိုးများကို ကဲ့ရဲ့သည်မှာ ဂရဟဒိန္နက သီရိဂုတ္တ ကို အချိုသတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ဂရဟဒိန္နဏ် စိတ်ထဲတွင်တော့ "နေနှင့်ဦး" ဟူ၍သာ ဖြစ်၏။

ရက်အတန်ကြာရသောအခါ ဂရဟဒိန္နက သီရိဂုတ္တအား မြတ်စွာဘုရား နှင့် ရဟန်းငါးရာတို့အား သူ၏ အိမ်သို့ ဆွမ်းစားပင့်ခိုင်း၏။ သီရိဂုတ္တ အနေဖြင့် ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက် ဖြစ်နေ၏။ တကယ်ကြည်ညိုး၍ ပင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင် ၏၊ လက်စားချေလိုး၍ ပင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရား၏ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓတာဉာဏ်တော်ကို သီရိဂုတ္တက ယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အတွက် မည်သည့်အန္တရာယ်မှ မဖြစ်ကောင်းကြောင်းကိုလည်း သီရိဂုတ္တက သိ၏။ ထို့ကြောင့် သီရိဂုတ္တက မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာတို့အား ဂရဟဒိန္နဏ်၏ အိမ်သို့ ပင့်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်၏။

http://www.dhammadownload.com

ဂရဟဒိန္နက ဝမ်းသာလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ သီရိဂုတ္တ အနေဖြင့် မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့အား "ပင့်မှ ပင့်ပေးပါလေမလား" ဟူ၍ ဂရဟဒိန္နက သံသယ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခုတော့ သူ၏ သံသယသည် ကင်းပျောက်သွားလေပြီ။ သူ လုပ်စရာ ရှိသည်များကို ဆက်လက်လုပ်ရန်သာ လိုတော့၏။ သူ၏ဆရာ တိတ္ထိကြီးများကို မစင်တွင်းထဲသို့ ကျအောင်သာ သီရိဂုတ္တက လုပ်ခဲ့၏။ သီရိဂုတ္တ၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့ကို မီးကျီးတွင်းထဲသို့ ကျပြီး သေလွန်အောင် လုပ်ရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားလေ၏။ သို့မှသာ ထိုက်တန်သော လက်စားချေခြင်း ဖြစ်မေမည်။ ဂရဟဒိန္နသည် သူ၏ လက်စားချေမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အစီအစဉ်ကို ကျိတ်၍ ဝမ်းသာနေ၏။

ဂရဟဒိန္နသည်လည်း ကြွယ်ဝချမ်းသာသူ ဖြစ်၏။ အိမ်များ အဆောင်ဆောင် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အိမ်နှစ်ဆောင်ကြား၌ ကြီးစွာသော တွင်းကို တူးစေ၏။ တွင်းထဲ၌ ရှားသား မီးကျီးများကို အပြည့်ထည့်စေ၏။ မီးကျီးတွင်းများ အပေါ်၌ နေရာထိုင်ခင်းကို စီစဉ်စေ၏။ နေရာထိုင်ခင်းကို ကျကျနန စီစဉ်ထား၏။ သီရိဂုတ္တ စီစဉ်ထားသည်ထက် ပို၍ကောင်းအောင် စီစဉ်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို လှည့်စား၍ ရမည်ဟု ဂရဟဒိန္နက ထင်၏။ ဗြဟ္မာ နတ် လူတို့တွင် မည်သူမျှ မြတ်စွာဘုရားကို လှည့်စား၍ မရနိုင်ကြောင်းကို ဂရဟဒိန္နက မသိ။ လှည့်စားခြင်းဟူသည်မှာ မာယာ၏ ကွန်ရက်ဖြင့် ဖမ်းခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မာယာကို အကြွင်းမဲ့ပယ်ပြီးသော မြတ်စွာဘုရားအား အဘယ်မည်သော မာယာ၏ကွန်ရက်ဖြင့် ဖမ်းနိုင်ပါလေမည်နည်း။ ဤသဘောကို ဂရဟဒိန္နက မသိသော်လည်း သီရိဂုတ္တက သိ၏။

သီရိဂုတ္တသည် မြတ်စွာဘုရား သီတင်းသုံးတော်မူရာ သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားရောက်၍ ဂရဟဒိန္နဏ၏အိမ်သို့ နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာနှင့် ဆွမ်းစားကြွတော်မူပါရန် ပင့်လျှောက်၏။ ဂရဟဒိန္နဏ၏ ဆရာ တိတ္ထိကြီးငါးရာတို့အား သူ၏အိမ်သို့ ပင့်ပြီး မစင်တွင်းထဲသို့ ကျစေခဲ့ကြောင်းကိုလည်း လျှောက်ထား၏။ ယခု ဂရဟဒိန္နက ဆွမ်းစား ပင့်သည်မှာ လက်စားချေလို၍ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းကိုလည်း လျှောက်ထား၏။ အမှန်အားဖြင့် သီရိဂုတ္တသည် စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ ထိုကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရားအား ဖြစ်ရပ်မှန်များကို လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ လက်စားချေလို၍ ဆွမ်းစားပင့်ခြင်း ဖြစ်ပါက မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့် ကြိုတင်ဆင်ခြင်ပြီး မလိုက်တန်က မလိုက်နိုင်ရန် သတိပေးသည့် အနေဖြင့် သီရိဂုတ္တက လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် သီရိဂုတ္တသည် ပုထုဇဉ်မျှသာ ဖြစ်သေး၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်အနန္တနှင့် ကံတော်အနန္တကို

http://www.dhammadownload.com

ပိုင်းခြား၍ သိနိုင်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပူပင်ကြောင့်ကြမိခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ဤသည်မှာ ပုထုဇဉ်တို့၏ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် သီရိဂုတ္တသူကြွယ်၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဆင်ခြင်တော်မူ၏။ ဆင်ခြင်တော်မူသောအခါ ဂရဟဒိန္နု၏ အိမ်နှစ်ဆောင်ကြားဌာ ကြီးစွာသော တွင်းကြီးကို တူးထားစေပြီး မီးကျီးခဲအပြည့် ထည့်ထားသည်ကို မြင်တော်မူ၏။ တစ်ဖန် ဆွမ်းစားကြွသွားတော်မူခြင်းအားဖြင့် သီရိဂုတ္တသူကြွယ်နှင့် ဂရဟဒိန္နသူကြွယ် နှစ်ဦးလုံး သောတာပန် ဖြစ်မည်ကို လည်းကောင်း၊ ပရိသတ်များလည်း သစ္စာတရားကို ထင်လင်းစွာ သိမည်ကို လည်းကောင်း မြင်တော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားသည် နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာနှင့်အတူ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်၏ အိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွရန် လက်ခံတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားအတွက် ဝေနေယျသတ္တဝါများကို ချေချွတ်တော်မူရာ၌ အင်္ဂုလိမာလနှင့် အာဠဝကတို့လို အတိုက်အခံ အန္တရာယ် ပြုကြသူများလည်း ရှိကြ၏။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့လို လိုက်လျောညီထွေ ပြုကြသူများလည်း ရှိကြ၏။ အတိုက်အခံ အန္တရာယ်ပြုခြင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ပြုခြင်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့် သီးခြား မြင်တော် မမူ၊ မြတ်စွာဘုရား အနေဖြင့် မြင်တော်မူသည်ကား ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ ဥပနိဿယ ရှိမှုနှင့် မရှိမှုသာ ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့၏ သန္တာန်၌ ဥပနိဿယရှိမည်ဆိုပါလျှင် နေပူသည်ကိုလည်း မမူ၊ မိုးရွာသည်ကိုလည်း မရှောင်၊ ပင်ပန်းသည်ကိုလည်း အလေးမထား၊ မကျန်းမာသည်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ဖြတ္တာ့ပြည်၌ ရှိလျှင်လည်း ဖြတ္တာ့ပြည်သို့ အရောက်သွား၏။ နတ်ပြည်၌ ရှိလျှင်လည်း နတ်ပြည်သို့ အရောက်သွား၏။ လူ့ပြည် ဒေသတစ်ခုခု၌ ရှိမည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုဒေသသို့ အရောက်သွား၏။ အမှန်အားဖြင့် အတိုက်အခံ အန္တရာယ်ပြုခြင်းနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ပြုခြင်းသည် သူတို့ဘက်မှ အမြင်သာ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားဘက်မှ အမြင် မဟုတ်။ မြတ်စွာဘုရားဘက်မှ အမြင်သည်ကား ဥပနိဿယ ရှိမှုနှင့် မရှိမှုသာ ဖြစ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် သီရိဂုတ္တသည် ဂရဟဒိန္နု၏ အိမ်သို့ အရောက်သွား၏။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာတို့ အတွက် ဆွမ်းများ အဆင်သင့် ဖြစ် မဖြစ်ကို လေ့လာ၏။ ဂရဟဒိန္နုကလည်း ဆွမ်းများ အဆင်သင့် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလိုက်၏။ လက်တွေ့အားဖြင့် ဆွမ်းအိုး၊ ယာဂုအိုး၊ ထောပတ်အိုး၊ သကာပျားအိုးများကိုလည်း ပြလိုက်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆွမ်းအိုး၊ ယာဂုအိုး၊ ထောပတ်အိုး၊ သကာပျားအိုးများကား ဟန်ပြများသာတည်း။

http://www.dhammadownload.com

အထဲ၌ ဘာမျှမရှိ၊ အထဲ၌ ဘာမျှမရှိသော်လည်း အပြင်ပန်းအနေဖြင့် ရှိဟန် ဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကိုတော့ သိရိဂုတ္တာသူကြွယ်က မသိ။ ဂရဟဒိန္နပြောသည့်အတိုင်းပင် လက်ခံ ယုံကြည်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဤနည်းကား သူစီစဉ်ခဲ့သည့်နည်း ဖြစ်သည်ကိုတော့ အမှတ်ရထား၏။ အမှန်အားဖြင့် တကယ် တမ်း မြတ်စွာဘုရားအတွက် ဆိုပါလျှင် ဟင်းလင်းအိုးများပင် ဖြစ်စေကာမူ မမြင်နိုင်သော စွမ်းအင်များကြောင့် ဆွမ်းအိုးများသည်လည်း ဆွမ်းအပြည့်ပင် ဖြစ်ရ၏။ ယာဂုအိုးများသည်လည်း ယာဂုအပြည့်ပင် ဖြစ်ရ၏။ ထောပတ်အိုး များသည်လည်း ထောပတ်အပြည့်ပင် ဖြစ်ရ၏။ သကာပျားအိုးများသည်လည်း သကာပျား အပြည့်ပင် ဖြစ်ရ၏။ ဤသဘောကိုတော့ သိရိဂုတ္တာသူကြွယ်က နားလည်ပြီးသား ဖြစ်၏။

ဂရဟဒိန္နအိမ်၌ ပရိသတ်များသည် စည်ကားလှ၏။ သမ္မာဒိဋ္ဌိ အုပ်စု ဝင်များကလည်း မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို နာကြားရန်နှင့် မြတ်စွာဘုရား၏ တင့်တယ်သော အသရေတော်ကို ဖူးမြော်ရန် ဖြစ်၏။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အုပ်စုကလည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ ရဟန်းငါးရာတို့ ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီး သည်ကို ကြည့်ရှုရန် ဖြစ်၏။ သူ့အတွေးနှင့်သူ လာခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ရံရောအခါက တိတ္ထိကြီးငါးရာတို့ မရှုမလှ ပျက်စီးသွားကြသည်ကို နှစ်ဖက်လုံးက အမှတ်ရနေ၏။ ယခုလည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့ မရှုမလှ ပျက်စီး မည်၊ မပျက်စီးမည်ကို သိချင်ကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ဤဆွမ်းစားပင့်ပွဲသည် သူ့ခေတ် သူ့ဥပဒေအရသာ ထိုက်သင့်သလောက် အပြစ်ရှိသော်လည်း ယနေ့ ခေတ် ဥပဒေအမြင်နှင့် ကြည့်ပါလျှင် လွန်စွာ အပြစ်ကြီးပါ၏။ မြင့်မြတ်သူများကို အစုလိုက် သေကြောင်း ကြံစည်ခြင်းကား မိုက်မဲလွန်းလှ၏။ ကြံစည်သူကလည်း နှယ်နှယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်၊ သောတာပန် ဖြစ်မည့်သူ ဖြစ်၏။ သောတာပန် ဖြစ်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကိုပင် ယခုလို မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ကြံစည်နိုင်အောင် ဆွဲဆောင် နိုင်ခြင်းသည် ဆရာတင်မှားခြင်း၏ အပြစ်သာ ဖြစ်၏။ ဆရာတင်မှားပါက သာမန် သူလိုငါလို ပုထုဇဉ်မျိုးကိုဆိုလျှင် မည်မျှသော အတိုင်းအတာအထိ မှားယွင်းနိုင်စေမည်ကို မည်သူက အတပ် ပြောနိုင်ပါလေမည်နည်း။

ဆွမ်းစားချိန် ရောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ ရဟန်း ငါးရာတို့သည် ဂရဟဒိန္နအိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွကြ၏။ ဂရဟဒိန္န၏ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သောအခါ ဂရဟဒိန္နသူကြွယ်သည် အိမ်မှထွက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ငါးပါးသော ထိခြင်းတို့ဖြင့် ရှိခိုး၏။ စိတ်ထဲမှလည်း ဤသို့ လျှောက်ထား၏။

'အရှင်တို့သည် အလုံးစုံကို သိသည်ဆိုပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ မဝင်ပါ

http://www.dhammadownload.com

လင့်။ အရှင်တို့အား ကျွေးမွေးစရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ အရှင်တို့အား မိုးကိုးတွင်းထဲသို့ ကျစေနိုင်မည် ဖြစ်၏'

ဂရဟဒိန္နသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်တော်ကို ယူ၍ ဤအရပ်မှ ကြွတော်မူပါဟု လျှောက်ထား၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ပါး ထိုင်ပြီးမှ တစ်ပါး ကြွရန်ကိုလည်း လျှောက်ထား၏။ မြတ်စွာဘုရားသည်လည်း ဂရဟဒိန္န လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တစ်ပါးတည်း ကြွတော်မူ၏။ မိုးကိုးတွင်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဂရဟဒိန္နသည် ဘေးသို့ ရှောင်လိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မိုးကိုးတွင်း၏ အထက်၌ ခြေတော်ကို လှမ်းတော်မူလိုက်သည့်အခါ မိုးကိုးတွင်း ထဲမှ လှည်းဘီးပမာဏရှိသော ပဒုမ္မာကြာသည် ခင်းထားသောဖျာကို ဖယ်ရှား၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်ကို ခံလင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဒုမ္မာကြာပေါ်၌ နင်းကြွတော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအတွက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ရဟန်းငါးရာတို့သည်လည်း အလားတူပင် ပေါက်လာသော ပဒုမ္မာကြာပေါ်သို့ နင်းကြွပြီးလျှင် မိမိတို့အတွက် ခင်းထားအပ်သော နေရာအသီးသီး၌ ထိုင်နေတော်မူကြ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ဂရဟဒိန္နသည် ဧောဠျပြန်လေပြီ။

ဂရဟဒိန္နသည် ချက်ချင်းပင် သီရိဂုတ္တသူကြွယ်ထံသို့ သွားရောက်၍ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို ပြောပြ၏။ ယခုမှ ခက်ချေပြီ။ မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာတို့အား ကျွေးမွေးစရာဟူ၍ ဘာမျှမရှိ။ အားလုံးကုန် မိုးကိုးတွင်းထဲသို့ ကျရောက်ကာ ပျက်စီးကုန်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ထားသဖြင့် ဘာမျှ ချက်မထား။ ယခုမှ ချက်ပြုတ်ရဲ့နှံ့လည်း အချိန်မရှိတော့။ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော်ကို မြင်ရသဖြင့် ကျွေးမွေးလှူဒါန်းချင်သည့် ဆန္ဒကလည်း ပြင်းပြလေ၏။ ဂရဟဒိန္နကား ကျွတ်ချိန်တန်လေပြီ။ သူ၏ ဂုဏ္ဍေတို့သည်လည်း အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်လေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူက သီရိဂုတ္တထံမှ အကူအညီကို တောင်းခံခြင်းဖြစ်၏။

သီရိဂုတ္တက အေးဆေးစွာပင် ပြန်လည်၍ ပြောလိုက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအတွက်ဆိုလျှင် အရာရာသည် ပြီးပြည့်စုံမြဲ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆွမ်းအိုးထဲတွင် ယခင်က ဆွမ်းမရှိသော်လည်း ယခု ဆွမ်းရှိနေမည် ဖြစ်၏။ ယာဂုအိုးထဲ၌ ယခင်က ယာဂု မရှိသော်လည်း ယခု ယာဂု ရှိနေမည် ဖြစ်၏။ ထောပတ်အိုးထဲ၌ ယခင်က ထောပတ် မရှိသော်လည်း ယခု ထောပတ် ရှိနေမည် ဖြစ်၏။ သကာပျားအိုး၌ ယခင်က သကာပျား မရှိသော်လည်း ယခု သကာပျား ရှိနေမည် ဖြစ်၏။ ထိုထို အိုးများကို ပြန်ကြည့်ရန် သီရိဂုတ္တက ဂရဟဒိန္နအား တိုက်တွန်း၏။ မိမိလည်း

http://www.dhammadownload.com

ဂရဟာဒိန္နနှင့်အတူ ဂရဟာဒိန္နအိမ်သို့ လိုက်မည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ သီရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟာဒိန္န နှစ်ယောက်တို့သည် ဂရဟာဒိန္န အိမ်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာကြလေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိုးများကို အဆောတလျင် ဖွင့်ကြည့်ကြ၏။ ဆွမ်းအိုးများကလည်း ဆွမ်းအပြည့်၊ ယာဂုအိုးများကလည်း ယာဂုအပြည့်၊ ထောပတ်အိုးများကလည်း ထောပတ်အပြည့်၊ သကာပျားအိုးများကလည်း သကာပျားအပြည့်၊ အံ့စရာ ကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ သီရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟာဒိန္နတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဝမ်းသာသွားကြ၏။ ဂရဟာဒိန္နက ပို၍ ဝမ်းသာ၏။ သူ၏ရင်ထဲက ပူပန်မှု ဟူသမျှ အားလုံး ပျောက်ကင်းသွားလေပြီ။

ဂရဟာဒိန္နသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် နောက်ပါ ရဟန်းငါးရာတို့အား ကောင်းမွန်စွာ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးလေ၏။ ဤဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းကား ဂရဟာဒိန္န အနေဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် မချက်ပြုတ်ရ ပါဘဲနှင့် ကျွေးရသော ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းတည်း။ လောကဥ္စ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ခဲ့သော ဆွမ်းလုပ်ကျွေးခြင်းတည်း။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်အပေါင်းကား အံ့သြဖွယ် ကောင်းပါဘိ။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အောက်ပါဂါထာ နှစ်ဂါထာဖြင့် ဆွမ်းအနုမောဒနာကို ပြုတော်မူ၏။

- **လမ်းမဲ့၌ စွန့်ပစ်အပ်သော အမှိုက်ပုံ၌ ချွေးလွှိုင်သော အနံ့ရှိသော စိတ်နှလုံးတို့ကို မွေ့လျော်စေတတ်သော ပဒုမ္မာကြာသည် ပွင့်ထွန်းသကဲ့သို့၊**
- **ထို့အတူ အမှိုက်သဖွယ်ဖြစ်သော မျက်ကန်း ပုထုဇဉ်တို့၏ အလယ်၌ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သာဝကသည် ပညာဖြင့် အလွန် တင့်တယ်၏။**

လောကဥ္စ အမှိုက်ပုံများသည် ရှိကြ၏။ အမှိုက်ပုံများ ဟူသည်မှာ ရွံ့ညွန်များပင် ဖြစ်ကြ၏။ ရွံ့ညွန်များအတွင်းမှ ပဒုမ္မာကြာသည် ပေါက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ရွံ့ညွန်များကို တန်ဖိုးမဲ့များဟူ၍ မဆိုအပ်။ အကောင်းနှင့် အဆိုးသည် အစဉ်အမြဲ ဒွန်တွဲလျက် ရှိပါ၏။ အဆိုးကို အကြောင်းပြု၍ အကောင်းသည် ပေါ်ခဲ့ရ၏။ အကောင်းဟူ၍ ပေါ်လာခြင်းသည် အဆိုး၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကောင်းအနေဖြင့် အဆိုးကို ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်၏။ အကောင်းသည် အကောင်းအနေဖြင့် အဆိုးကို စွန့်ခွာရမည် မဟုတ်။

ပဒုမ္မာကြာသည် ရွံ့ညွန်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ရွံ့ညွန်သာ မရှိလျှင် ပဒုမ္မာကြာသည် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မရှိနိုင်။ ထို့ကြောင့် ပဒုမ္မာကြာ အနေဖြင့် ရွံ့ညွန်ကို ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်၏။ ကျေးဇူးတင်လျှင် ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ လို၏။ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း ဟူသည်ကား ရွံ့ညွန်ကို မစွန့်ခွာဘဲ ရွံ့ညွန်တောကို အလှဆင်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မင်းများ၊ အမတ်များ၊

http://www.dhammadownload.com

သူဌေးသူကြွယ်များက ပဒုမ္မာကြာကို မြွတ်နိုးပါသည် ဆိုသဖြင့် ပဒုမ္မာကြာသည် မင်းများ၊ အမတ်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်များ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားမည် ဆိုပါလျှင် ရွှံ့ညွန်တောသည် များစွာပင် ကြေကွဲဝမ်းနည်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ပဒုမ္မာကြာကလည်း ရွှံ့ညွန်တောကို ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

ထိုနည်းအတူပင် အမှိုက်တော၊ ရွှံ့ညွန်တောနှင့် တူသော လူမိုက်များကို အကြောင်းပြု၍ ပညာရှိများသည် ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ သံဝေဂယူစရာ လူမိုက်များသာ မရှိဘူး ဆိုပါလျှင် ပညာရှိများသည် ပေါ်ပေါက်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် လူမိုက်များသည် ပညာရှိများအပေါ် များစွာ ကျေးဇူးများပါ၏။ ကျေးဇူးများသည့် အလျောက်လည်း ပညာရှိများက လူမိုက်များအား ကျေးဇူးဆပ်သင့်ပါ၏။ ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း၊ ဟူသည်မှာ လူမိုက်များအနေဖြင့် လူမိုက်ဘဝမှ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပညာရှိများက မိမိတို့ ပညာရှိများ အနေဖြင့် လူမိုက်များကို လျစ်လျူရှုပြီး မိမိတို့ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဘဝ၌သာ ပျော်မွေ့နေမည် ဆိုပါလျှင် လူမိုက်တို့၏ ဘဝသည် များစွာ ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ပညာရှိများကလည်း လူမိုက်များကို ကျေးဇူးကန်းရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

ပဒုမ္မာကြာက ရွှံ့ညွန်တောကို ကျေးဇူးဆပ်ရာ၌ ရွှံ့ညွန်၏ အနှံ့အသက်များ မိမိအပေါ် မကပ်ရောက်စေဘဲ ရွှံ့ညွန်တောကို အလှဆင်သကဲ့သို့ ပညာရှိများက လူမိုက်များကို ကျေးဇူးဆပ်ရာ၌လည်း လူမိုက်တို့၏ စရိုက်များ မိမိတို့အပေါ်၌ မကပ်ရောက်စေဘဲ သည်းခံခွင့်လွှတ်ခြင်းဖြင့် လူမိုက်တို့၏ ဘဝကို ကယ်တင်အပ်ပါ၏။ ထိုသို့ ကယ်တင်ခြင်းသည် ပညာဖြင့် တင့်တယ်ခြင်း မည်ပါ၏။

ဒေသနာတော် အဆုံး၌ သိရိဂုတ္တနှင့် ဂရဟဒိန္နတို့ နှစ်ဦးစလုံး သောတာပန် ဖြစ်သွားကြ၏။ ကြွရောက်လာသော ပရိသတ်ပေါင်း ရှစ်သောင်း လေးထောင်တို့တွင် သစ္စာလေးပါးကို သိသူများက သိကြ၏။ နတ်ရွာ သုဂတိသို့ ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ရသူများက ရကြလေ၏။ ဤဒေသနာတော်ကား အကျိုးရှိသော ဒေသနာတော်ပါတည်း။

ဓမ္မပဒ – ပုပ္ပဝဂ် ပြီး၏။